

www.libtool.com.cn

F08973

*Purchased from
the Income of the
Anna Vickers Crawford
Memorial Fund*

••

*Stanford University
Libraries*

Harold G. 874

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

Athenaeus
"ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI
DEIPNOSOPHISTAS
LIBRI QUINDECIM

EDITIO NOVA, APPENDICE AUCTA.

TOMUS III.
ANIMADV. LIBROS XI—XV. CONTINENS.

LIPSIAE
IN BIBLIOPOLIO KUEHNIANO
MDCCCXXXVII.

NKt

RECEIVED

LIBRARY

PA 3937

A2

1796

v. 6

PA 3937

A2

1796

v. 6

PA 3937

A2

1796

v. 6

PA 3937

A2

1796

v. 6

PA 3937

A2

1796

v. 6

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS
LIBER UNDECIMUS.

p. 771.

CAPUT PRIMUM.

Libri hujus nexus cum superioribus. Vinum in conviviis veterum ad tria. Adraſti convivium. Polyidus: κατακλινειν. Σαλλιας. locus Aeliani. Athenaeus in ſcribendo interdum minus diligens: interdum nimis. Mortuorum νεοδεσις. alia quaedam obſervata.

VETERES in conviviis ſuis vino utebantur ad haec tria, neceſſitatem, voluptatem et pietatis officium. Quod neceſſitati dabatur, promiſcuae inter edendum ſumebant, ut quemque ſitis admoneret, et bibendi appetitum in quoque lex naturae excitaret. At bibere voluptatis cauſſa, et diis libationes facere, finitis demum epulis, aut ſaltem primis menſis comeſis, incipiebant. poſcere illi tum majoribus, et pocula diverſi generis expedire: et ſimul in hilaritatem omnibus modis ſe effundere. Servavit hunc ordinem Athenaeus in textura horum librorum, ut ſaepe diximus, et ſemper meminiffe Lector p. 772. debet. Opportune igitur conjecta eſt in locum iſtum totius δειπνοſοφιſτικῆς Φιλολογίας pars ea qua de poculis agitur. Cum autem plurimas ſpecies, figuras et nomina vaſorum potiorum haberent antiqui, omnia ferme quae de eo argumento dici poterant collegit auctor, quae ſuit ejus ſingularis diligentia, et κατὰ ſτοχασίον digeſſit: quaedam prius in genere de poculis et voce
Casaub. Anim. in Athen. T. III.

A

2 I. CASAURONI ANIMADV. IN ATHEN.

πότηριον praeſatus. Eum ſermonem reliquis convivis ſilentibus, ita orditur Ulpianus, Παρὰ μὲν τῷ Ἀδράστῳ ἄνδρες Φίλοι, καθίσαντες οἱ ἀριſταῖς δαιτυνοῦσι. Non eſt Adraſtus hic, neque poetae nomen, neque poematis ullius titulus, ut falſo crediderunt: ſed hic eſt ille rex Argivus Talaï filius, qui Tydeum et Polynicem, avibus parum bonis generos ſibi conciliavit. Hunc ajunt veteres, ut Polynici regnum patrium reſtitueret, domi proceres Graeciae convocaffe. Apollodorus diſerte ſcribit libro tertio Bibliothecae, eum συναθροῖσαι τοὺς ἀριſτάς. quin eorum catalogum habes apud Statium libro 4. Thebaidis, et ipſum Apollodorum, et Diodorum quoque p. 773. Siculum lib. 4. Nulla autem pars fuit hiftoriae fabularis, quam plures poetae tractaverint. Ex eorum aliquo haec nunc ſumit auctor, et niſi fallor, ad Epicum Cyclum reſpiciebat cum haec ſcriberet Athen. aut, quod pene certum eſt, ad Antimachi Thebaidem Cyclicam. nam familia his ex eo poeta proferuntur infra in δέπαςτρον. Veriſimile enim eſt, poetas Graecos id argumentum tractantes convivia deſcripiſſe, quibus Adraſtus excepit principes a ſe advocatos. Quanquam referre poſſumus ad convivium nuptiale, cum Tydeus et Polynices uxores ſuas duxerunt. Obſervat autem Athenaeus, ſediſſe tum convivantes proceres, non decubuiſſe: apud Statium tamen Papinium, ubi convivium Adraſti deſcribitur, tori nominantur. canit enim poeta primo Thebaidos,

— vario ſtrepit icta tumultu

Regia: pars oſtro tenues auroque ſonantes

Emunire toros, alioſque inferre tapetas,

Pars teretes levare manu, ac diſponere menſas.

et mox de Adraſto,

— jamque ipſe ſuperbis

Fulgebat ſtratis, folioque effuſtus eburno.

Etiā quod ait de Polybio in via ſacrificante (propter viam fortaſſe faciebat καὶ δέξιρην ἔχων) et praeter-euntem Peteonum ad epulas detinente, ex quo Cycli epici poeta petitum videtur. Polyidus ille eſt opinor, de quo Apollodorus libro tertio, non is de quo Homerus in Iliade. aetate enim prior fuit et antiquior: nam Peteos, ſive Peteous Menekthei pater eſt, quem bello Trojano Athenienſium copiae ducem habuerunt. Imago priſtinae ſimplicitatis et antiqui aevi in hiftoria quae hic commemoratur. Polyidus ſacra facit in via ipſa publica, ſicut Mepeleus apud poetam in littore, ſuorum liberorum

γάμοις ἐστιᾷ cum forte illac iter faceret Peteous, benigne cum ad epulas invitat Polyidus, detinetque: et jussu sedere in floreo gramine, θαλλαν κατακλίσας ἀντὶ τραπέζης παρέθηκε τῶν τυθέντων, frondem virentem defringens, futuram pro mensa, partem victimas ei apposuit. κατακλίσιν fere significat collocare aliquem in lecto: vel facere discumbere. hic pro facere sedere: nam loquitur auctor de more veterum sedendi non aocumbendi ad mensam. θαλλὰ et θάλλος et oleae termitem κυρίως, et omnem frondem virentem significant. [ut dictum est libro primo capite 19.] Corrige Aelianum in hac voce Παικίλης libri 13. capite 16., ubi loquens de colle semper ardente, qui in agro Apolloniatarum: καὶ περὶ αὐτὸν ἐστὶ δένδρα εὐθαλῆ, καὶ πολλὰ χλωρά, καὶ τὸ πῦρ πλησίον ἐνακμάζον οὐδὲν λυπεῖ, οὔτε τὴν τῶν φυτῶν βλάβστην, οὔτε τὴν ταθλυϊαν †. non debuit appingi defectus nota: sed erat scribendum οὔτε τὴν θαλλαν. Addit deinde, etiam Autolycum non discubuisse in mensa, verum sedisse, cum ei finita coena nutritrix Ulyssēm adhuc puerulum attulit, et super genibus collocavit. Haec quidem nota historia est: Homerum enim habemus, unde sumitur. Sed adire ad fontem neglexere interpretes. Itaque non viderunt structuram rectam orationis, quae est hujusmodi: Αὐτολύκῳ ἡ τροφὸς, καθήμενος δηλονότι, (οὕτως γὰρ εἰσείπουν οἱ τότε) τὸν Ὀδυσσεῖα ἐκάλισεν ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ οὐχὶ παρὰ τοῖς γόνασιν ἕστησεν. Haec praefatus ad rem accedit, his quidem verbis: Ἡμεῖς οὖν μὴ διατριβώμεν, ἀλλ' ἤδη κατακλινώμεθα. Et si hunc scriptorem facio ut par est plurimi: fatendum tamen quod res est, posse interdum in textura horum sermonum aut iudicium aut diligentiam desiderari. Nam quae haec consequentia est? postquam dixit sedisse veteres ad mensam inferre statim Ἡμεῖς οὖν κατακλινώμεθα. Plenum etiam otiosae περιεργίας quod hic observatur: primum ex omnibus scriptoribus (ita intellige vocem πρῶτον.) Simonidem Amorgium ποτήρια ὀνομάσαι. Quid enim refert hoc didicisse? et sunt qui dissentiant de Simonide Amorgio: nam Julius Pollux ejus loco Ionem Chium nominat. τὸ ποτήριον, ait, Ἴων ἐκάλεισεν. Simonidis versum scribe sic: Ἀπὸ τραπέζαν εἴλε νιν ποτήρια. sustulerunt illum mensae pocula. Verba quae ex Alcmaeonide recitantur, ita melius scripseris: νέκυς δὲ χαμαιαιστρώτους ἐπὶ τινος αὐρείης στιβάδος προέθηκεν· αὐτοῖς δὲ θαλλαν τε τὰ ποτήριά τε σταφάνους τ' ἐπὶ

κρυσίν ἔθηνεν. Refer haec ad morem τῆς προθέσεως, et collocationis mortuorum. de quo alibi multa dicimus. Artemidorus lib. 1. cap. 14. οἱ ἀποθνήσκοντες ἐσχισμένοις ἐναιλοῦνται ῥάκασιν, ὡς καὶ τὰ βρέφη, καὶ χαμαὶ τρέφονται. explicant ista vocem χαμαιστρώτους. sequentia verba quibus ait ornatos mortuos fronde virenti, poculis et coronis capiti impositis, pertinent ad veterum funerum consuetudinem. Soliti enim antiqui his limilibusque modis honorem habere defunctorum cadaveribus. Θαλάσσαν malo quam Θαλαίαν. Verum haec alius loci. Non erat autem Alcmaeonis, ut videtur, poëma: sed soluta oratione conscripta historia: cujus auctor jam olim incertus. Quare etiam Apollodorus Bibliothecae libro 1. ita citat: ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γεγραφώς. Proxime sequentes periodi in omnibus libris antiquis sunt corruptissimae. Obscurum est quod additur: ὡς τὸ ἔκπωμα οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ὕδροποτεῖν καὶ οἰνοποτεῖν λέγουσι. quorsum vox ἔκπωμα? cujus quidem in subjectis testimoniis nulla mentio. Legendum videtur, ὡς τὰ ἐκ πλῆμαι οἱ Ἀττ. id est, Attici utuntur vocibus a πλῆμαι deductis, tam de aquae, quam de vini potu. adde, sive alius cujuscunque rei. nam in proximo Aristophanis exemplo neque vini mentio fit, neque aquae, sed sanguinis. Scribe, Πολλῷ γ' ὁ Βάκις ἐχρήτο τῷ ποτηρίῳ: non διεχρήτο. et, Κρεῖττων μὲν ἐστὶ χιλ. vide inferius in πύλιξ. Ait, ἔστι δὲ ῥῆμα καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ οἰνοποτάζων γὰρ εἶρηκε. Graecos cum τὸν ποιητὴν dicunt, Homerum intelligere sciunt et pueri. Ita possumus hic accipere: nam canit poëta Ἰλιάδ. ῥαψ. v.

Alveία Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων;
interpretes de Anacreonte ceperunt, cujus proxime facta mentio. ferri potest: nam habetur paulo post hic illius versus, Οὐ φίλος, ὃς κρητῆρι παρὰ πλῆρ' οἰνοποτάζων. erit igitur παρὰ τῷ ποιητῇ, arud hunc poetam. Sequitur p. 775. tur, Καὶ Σαπφὴ δ' ἐν τῷ δευτέρῳ ἔφη, Πολλὰ δ' ἀνάρηθμα ποτήρια καλαίφικ. Vetus lectio καλλέφικ. Scribo, καὶ Σαπφὴ δ' ἐν τῷ δευτέρῳ, Π. δ. ἀν. π. καλὰ, ἔφη. At testimonium Alcae pro deposito non injuria habuerim. Sed tentare quid vetat? Ἀλκαῖος, ait, ἐκ δὲ ποτηρίων πύτης † δινομένην παρσδον. Scribo, ἐκ δὲ ποτηρίων πίωντας, δειπνομένην παρσδον. cum e poculis bibissent: illi coenanti affederunt. vel Δεινομέναι π. Dinomenes usitatum Graecis nomen. κατὰ τὴν Ἀνθίων χώραν verte, in

agro Anthensum. Anthea urbs Peloponensi apud geographos: cujus *ἄνθικόν* est *Ἀνθεύς*.

CAPUT SECUNDUM.

Mos apponendi pocula in altera mensa. κυλικεῖον. Heroes picti cum poculis αὐλακισμένη γῆ. τέμενος. οἰνόπεδον. Cylicranes. Scythinus Tejus poeta. Syracusanorum libatio quam mari faciebant aut diis marinis.

SOLET interdum Athenaeus orationem suam longiusculis hyperbatis obscurans, minus attentum lectorem fallere, ut libro superiore dicebamus, capite sexto. Idem observare licet etiam hic, cum scribit: *Ἄξιον δ' εἶναι νομίζω ζητῆσαι ὑμᾶς πρὸ τοῦ καταλόγου τῶν ποτηρίων, ὧν πλεῖστές ἐστι τὸ κυλικεῖον τοῦτο. εἴρηται γὰρ οὕτως ἡ τῶν ποτηρίων, σκευοθήκη. manet suspensa oratio ab εἴρηται ad extremam paginam ubi definit haec multorum versuum παρενθήκη. Vertendum: Sed quaerendum vobis censeo, prius quam recensere pocula instituiimus, quibus est reseratum hoc κυλικεῖον: ita enim appellatur poculorum theca, etc. quid sit quaerendum non hic dicit: sed dicitur infra, ἄξιον δὲ ἐστίν, ibi inquit, ζητῆσαι, εἰ οἱ ἀρχαῖοι μεγάλοις ἐπινον ποτηρίοις. Hic vero de dictione κυλικεῖον disputat philologus. Simul veteris consuetudinis nos admonens: quae fuit, ut in divitum conviviis cum cratere apponeretur poculorum ingens theca, magis ad opum ostentationem quam ad usum. Propria autem erat mensa ubi κυλικεῖον spectandum exhibebant, quam Servinus poculorum mensam vocat. Lucianus in Lexiphane, ποτήρια δ' ἔκειτο παντοῖα ἐπὶ τῆς δελφινίδος τραπέζης. ποχ, κυβία δὲ ἦν καὶ Φαλίδας, καὶ ποτήρια γραμματικὰ, ὥστε μαστὸν ἦν τὸ κυλικεῖον. De Alexandridae Melitoto dictum libro sexto, capite 18. Cratini versus ita distingue, et scribe,*

— πολλοστῶ δ' ἔτει

ἐκ τῶν πολεμίων εἵκαδ' ὥς ἦκον πάλιν
τοὺς συγγενεῖς καὶ Φράτορας καὶ δημότας
εὐρῶν μόλις, ἐς τὸ κυλικεῖον ἐγράφην.

miram autem est, Athenaeum ita proferre hunc locum, quasi accipiat hic κυλικεῖον in vulgata significatione:

6 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

cum longe alia sit mens poetae. Ait qui ista loquebatur: se diu patria afuisse, in hostico retentum: unde longo post tempore domum redux, vix agnoscere potuerit suos cognatos, tribules, cives. tandem invenisse tamen: et p:776. fuisse statim ascriptum *ἐς τὸ κυλικὸν*. voluit dicere album tribulum, quod servabatur in curiis. oratores saepe illius mentionem faciunt. Sed ludens in tribules suos, homines vinosos, ait se ascriptum in cyllicium: quasi tribules omnes ejus essent nihil aliud nisi cotylae, et *οἶνηρὰ ἀγγεῖα*, sive *ἀμφορεῖς ναυασμέτοι*. sic enim vulgo vocabant vino deditos ut libro superiore dicebamus, et ad Theophrastum. Locus Chamaeleonis quo afferuntur causae cur dynastiae et magna pars divitum poculis sese oblectent, lucem accipiet ex simili disputatione apud Platonem in Protagora *Τοὺς ἥρωας*, inquit, *δημιουργοῦσι πίνοντας ἐκ πώμασι μεγάλοις*, id est, pictores statuarii, plastici, sculptores, caelatores, aliique id genus artifices heroas faciunt e magnis poculis bibentes: propterea *ρυτὸν* quod nomen est potorii vasis percapacis, heroibus proprium assignarunt. Causam pluribus exsequitur Athenaeus. Ita autem debemus accipere hic vocem *δημιουργεῖν*. Et nota sis hanc de antiquissimis heroum imaginibus observationem. Addit, *οἱ φάσκοντες τὸ μέγα ποτήριον φρέαρ ἀργυροῦ εἶναι*. Libro quinto, *καὶ πίνει ἐξ ἀργυροῦ φρέατος* καλῶς γάρ τις τὰ μεγάλα ποτήρια οὕτως ἀνόμασεν. Causam cur tertio poculo depositus fuerit Cyclops, ait posse ascribi praestantiae vini illius, *ἣν αὐτὸς Ὀμηρος ἐξηγήσατο*. respicit illum versum: *Ἀλλὰ τὸδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπόβροξ*. aut haec erit causa, inquit, *τὸ ἀγέδς τῆς πόσεως τοῦ Κύκλωπος*. Emendabam ex conjectura *ἀγέδς*: nam bibere sine voluptate nihil ad causas ebrietatis: at insolentia bibendi vinum ad eam rem efficacissima. deinde ita scriptum offendimus in Excerptis et Eustathio. Post haec sermonem de calycibus et poculis habiturns, Plutarchus, ita orditur, *Ἀλλὰ μὲν, ὁ Πλούταρχος ἐφ' ἣ, κατὰ τὸν Φλιάσιον ποιητὴν Πρατίναν, οὐ γὰρ αὐλακισμέν, ἀνδρῶν, ἀλλὰ σκύφον μαστεύων, κυλικηγόρησων ἔρχομαι*. [Locus est vitii manifestus. vir magnus emendabat οὐ γὰρ αὐλακισμένας ἀρῶν. ingeniosè et proxime ad vestigia lectionis corruptae. Nos tamen aliter paulo sententiam explicamus, et corrigimus.] Lego οὐ γὰρ αὐλακισμένας ἐρῶν, ἀλλὰ σκ. elegans sane locus: emendatio etiam elegantissima. sed cujus laus magna ex parte Hoefschelianis Excerptis debetur, ibi invenimus, οὐ

γὰν αὐλακισμένην ἀλλὰ σκύφον μαστεύων. sed ille scriptor more suo Pratinae locutionem immutavit praecipuum illius verbum excerpisse contentus. Pratinae sunt non quaecunque putarunt interpretes, verum ista tantum, οὐ γὰρ αὐλακισμένας ἐρῶν ἀλλὰ σκύφον μαστεύων. [notanda est oppositio inter ἐρῶν γὰρ, et μαστεύων σκύφον.] Olim bene meritis agri portio solita praemii loco dari: τέμενος proprie vocabant. αὐλακισμένη γῆ, arvi est periphrasis. Atque haec Pratinae verba sententiae suae accommodat Plutarchus, plane venuste. locatur autem in vocibus κυλικηγορεῖν et Κυλικρανες, cum subjicit, οὐ τῶν Κυλικράνων εἰς ὑπάρχων, id est, *quonvis eorum unus non sit, qui appellati sunt Cylicranes*. Cylicranes (quorum et Macrobius meminit, ut videtur ex Athenaeo) tanquam viles melligiae habiti, οὗς, ait noster, χλευάζων. Ἑρμιππος ὁ κωμικοποιὸς ἐν τοῖς ἰάμβοις Φησὶν, εἰς τὸν 777. Κυλικράνων βαδίζων σπληνέπεδον ἀφικόμην. ridicula vox σπληνέπεδον: si quid in literis iudicamus. Ac censeo equidem emendandum esse, vel οἰνόπεδον. vineta sic proprie vocantur: sed pro agro simpliciter acceperunt. ut in illo Theognidia, Διγλάντου δ' ἀγαθὸν καίρεται οἰνόπεδον. vel Διγλάντου. Distinguendum autem,

— εἰς τὸ Κυλικράνων

ἐγὼ βαδίζων οἰνόπεδον ἀφικόμην.

Non dubito hunc ipsum Hermippi locum ab Hesychio indicari, cum scribit: Κυλικράνων. Πολέμων Φησὶν ὅτι τοὺς ὄμους πεχαγαμένοι ἦσαν κύλικας. οἱ δὲ τοὺς ὑπὸ τῇ Οἰτῇ Ἑρακλειώτας ἀπὸ τινος οὕτω ὠνομάσθαι. Ascripta haec ut legi debent: nam in Hesychii editionibus multa corruptissime scribuntur, Cylicranas autem ex quorundam sententia nomen invenisse scribit Athenaeus ἀπὸ τινος Κύλικος γένος Λυδοῦ. arbitror verum esse Λυδοῦ, ut paulo post, τινὲς ἀφικόμενοι ἐκ Λυδίας. vel si diversa fuit traditio, γένος Λουσίλου. a Lusis urbe Arcadiae, de qua Stephanus. *Scythianus Tejus* is est quem Diogenes Laertius in Heraclito appellat τὸν τῶν ἰάμβων ποιητὴν. in Phycis Stobaei laudatur ejus liber Περὶ Φύσεως. Locum illum in Illyriso vel in Epiro, ubi tumultus Cadmi et Harmoniae visabatur, geographis non est praetermissus. De eo etiam Dionysius Periegetes, de montibus loquens,

Καῖνον δ' ἂν περὶ τύμβον ἰδοὺς περιηγέα τύμβον

τύμβον δὲ Ἀρμονίης Κάδμοιό τε Φῆμις ἐνίστει.

videtur poeta verbo περιηγέα figuram loci respexisse, cujus gratia appellatus fuerit Cylicea, quod Athenaeus ait. At Festus Avienus aliter describit:

8 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

*Tunc prorepentis quae sunt vada turgida Nerei
Harmoniae et Cadmi sustentat gleba sepulcrum.*

Quoties lego insequentem observationem Athenaei de calyce Syracusanorum, venit mihi in mentem populi Veneti, qui tradito more a maioribus, quotannis despondent. Simile quid factitatum esse olim a Syracusanis, videmur posse colligere ex Athenaei verbis: quanquam ille non plane descripsit vetus hoc illorum institutum. Polemo narrat, inquit Athenaeus, ἐν Συρακούσαις ἐπ' ἄκρα τῇ νήσῳ πρὸς τῷ τῆς Ὀλυμπίας ἱερῷ, ἐκτὸς τοῦ τείχους ἐσχάραν τινὰ εἶναι, ἀφ' ἧς Φησὶ τὸν Κύλικα ναυστολοῦσιν ἀναπλέοντες, μέχρι τοῦ γενέσθαι τὸν ἐπὶ τοῦ νεῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἀόρατον ἀσπίδα. καὶ οὕτως αΦιάσιν εἰς τὴν θάλασσαν, κεραμείαν κύλικα, καθέντες εἰς αὐτὴν ἄβδα καὶ κηρία καὶ λιβανῶν ἄτμητον, καὶ ἄλλα ἄττα μετὰ τούτων ἀρώματα. *Syracusis in extrema Insula juxta Olympiae templum extra urbis muros est quidam focus, unde calycem navi deducunt iudentes in altum. usque dum clypeus Minervae templo impositus, videri posse desinat. ibi tum calycem hunc fictilem in mare dimittunt: con-*jectis prius in illum floribus, favis, thuris granis integris, et aliis praeterea quibusdam aromatis. Insula quae hic nominatur, una fuit e quinque urbis partibus. fuit enim haec urbs πεντάπολις: qua de re olim ad Strabonem. Lege, τὴν κύλικα ναυστολ. nisi hoc loco p. 778. aliud significat κύλιξ quam calycem quia sequitur κεραμείαν κύλικα. non puto tamen, at qui ἀναπλέοντες mutant in ἀναπ/μπλάνται, et calycem cineribus plenum hic comminiscuntur, infeliciter hariolati sunt. quod ait de floribus et caeteris rebus solitis in pateram illam conjici, ad ritum pertinet ornandi jactu florum et aliarum rerum: de quo multa ad Suetonium.

CAPUT TERTIUM.

Οἶνος ἀνδρὲς ὀσδόμενος. *Modus bibendi. νίζειν pro effundere. Critiae antiqui scriptoris Πολιτεῖαι. Praebibendi modus. ἐπιδῆξια. μανία vehemens studium. γυναικομανεῖς et similia composita. Mos Atheniensium edendi in theatro. Gloriatio veterum de poculis. πάσασθαι et πάσσασθαι. Aga-*

thoclis tyranni dictum: πάνζενοι. Gras. Pausanias locus.

QUOD vulgo Graeci anthosmiam vinum appellabant, Xenophanes intellexit illo versu apud dipnosophistam: *Μελιχος ἐν περάμοις ἀνθας ὀσδόμενος*. Legitimum bibendi modum definit idem poëta hisce versibus,

*Οὐχ ὕβρις πίνειν δ' ὀπόσον καὶ ἔχων ἀφίπειο
οἶκαδ' ἄνευ προπόλου, μὴ πάνυ γηραλός.*

Tantum vini bibere licet, inquit, quantum te non impedit domum redire sine puero qui praeluceat, aut sine itineris duce. hoc significat *ἄνευ προπόλου*. Mediocris potationis utrumque est indicium. Disciplina Laconum ut Spartanos sobrietati alluefaceret, jubebat eos e convivio domum redire *δῖχα λαμπάδες*, ut Xenophon et Plutarchus scribunt. Illa, *μὴ πάνυ γηραλός*, in contrarium sensum vero ab interprete sunt detorta. Exceptio enim est, qua permittit senibus Xenophanes, ut propter aetatem domum a coena redeant non soli. In 13. scribe *ὕμνεϊν*. 20. ita scribam, *ὅσσ' ἢ Μνημοσύνη, ἢ τὸν ὅσ' ἀμφ' ἀρετῆς*. eos sermones probat inter pocula, qui nos reddant aut doctiores aut meliores. 23. † *Φένδοντας τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔναστι*. acute Scaliger *Φλεδόνας* vidit reponendum. Versum ita concipio, *Οὐδ' ἄλλας Φλεδόνας, ταῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔναστι*. *Θεῶν δὲ προμηθεῖην*, etc. Omnino autem secundum et tertium versum Ionis Chii scribe sic: *Ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θάραπες Κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις*. non κρητῆρ, neque προχόασι. vide infra in *προχύτης*. hoc modo quam *προχόοισι*. Quod addit, *ὁ δὲ χρυσὸς Οἶνον ἔχων χειρῶν νιζέτω εἰς ἔδαφος*: periphrasis est liberationis: quam fieri praecipit ex aureo poculo vini pleno, manu prehensio, et in terram effuso. *χειρῶν νιζέτω*, effundat e manibus. *νίζειν* proprie est *lavare*. sed quia lavantur manus effusa aqua, hic posuit pro effundere. Hanc interpretationem sequentia confirmant: *Σπένδοντας δ' ἀγνῶς*. at *χειρῶν ἔδαφος* posuit esse pro manibus, quis ferat? deinde quae voluptas est tanta, manus vino lavare? Scribebam, *συνιοῦσιν ἡμῖν ἐπὶ τὰς Διονυσιακὰς ταύτας θαλάσας*. sed *λαλιάς* etiam Excerpta. paulo post vix seram, *πρὸς οὐς λεπτέον*. sed *πρὸς* p. 779. *οἷς* vel *τούτοις*. *praeterea*, sive, *praeter illa quae jam expofita sunt, dicendum est*, antequam instituat enumeratio poculorum. Critias, cujus laudatur mox ἡ *Λακεδαιμόνων πολιτεία*, librum edidisse olim videtur non

10 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

de sola Spartanorum Rep. sed in universum de Rebus publicis, nam Julius Pollux libro 7. cap. 13. eum citat ἐν ταῖς πολιταῖς. Ex eodem opere promptum scibis, locum pulcherrimum, quem relatum a Clemente in Sextum Stromat. non possum quin adscribam: Κριτίας γράφει. Ἀρχομαι δὲ τοι ἀπὸ γυναικὸς ἀνθρώπου, πῶς ἂν βέλτιστος τὸ σῶμα γένοιτο, καὶ ἰσχυρότατος. εἰ δ' Ουταύων γυμνάζοιτο, καὶ ἐσθλὸν ἐβρώμενος, καὶ ταλαιπωροῖη τὸ σῶμα καὶ ἡ μήτηρ τοῦ παιδίου τοῦ μέλλοντος ἐσσεῖσθαι ἰσχυροὶ τὸ σῶμα καὶ γυμνάζοιτο. Sequitur: Τοῦ δ' ἐπιδέξια πίνειν μνημονεύει καὶ Ἀναξ. Alibi notamus fuisse peculiarem praehibendam modum, qui vocaretur ἐπιδέξια. Pollux libro secundo, παρὰ Εὐπόλιδι προπόσιως σχῆμα (καλεῖται ἐπιδέξια) Ὅταν δὲ πίνωσι τὴν ἐπιδέξια. In ecloga Chorrili poetae scribendum duce Gulielmo Cantero — οἷά τε πολλὰ Πνεῦμα Διανύσσει πρὸς ὕβριος ἐμβαλεν αἰτᾶς. est enim sermo allegoricus. Vocem πνεῦμα, nisi ita scriberis, nunquam recte exposueris. recte mox libri nostri, αἱ Ῥοδιακαὶ Φησι προσαγορευόμεναι χυτρίδες. emendandus est Eustathius, in cuius codicibus ἰτρίδες perperam pro χυτρίδες. ad nomen Odysseam. Quia sequitur statim, οὐ δὲ οὖν ἡμᾶς ἐκμανῶς πίνειν: sumit auctor occasionem ex verbo ἐκμανῶς, docendi obiter vocabulum μανία multis dictionibus solitum adjungi a Graecis quarum studium vehemens vellent declarare. Sane ita est: μανία dicitur omne vehemens desiderium cujuscumque rei. Omitto poetae. Eunapius in Proaeresio, ὁ δὲ χρυσῆς τινὲς αὐτὸν μανίας ὑπολαβούσης, ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα: id est, cum eum cepisset aurea cupiditas insanum magna visendae Graeciae. [inde μανικὸν Φίλον appellarunt amore ferventissimo conjunctum. B. Chrysostomus homilia prima adversus Iudaeos καὶ θεὸν ἔχεις Ἰσων, καὶ τοῦτον περδανεῖς, καὶ Φίλον κτήσῃ μανικόν, τῇ παύσῃ τὴν εὐεργεσίαν μαθόντα] caeterum quam vim habeat τὸ μανία, cum quosdam vocamus γυναικομανεῖς, ἐρνιθομανεῖς aut χρυσομανεῖς expendit Galenus in quarto De dogmatis Hippocratis et Platonis, adversus Chrysippum disputans: a quo (Chrysippum dico) sumit noster hanc observatiunculam. Scribe, οὐκ ἀλλοτρίως τῆς μανίας καίμενος ἐν αὐταῖς, ὡς ἀμαρτάνουσι μανικῶς, καὶ τῆς αἰληθείας ἐπὶ πλεῖον ἀπαρτῶμενοι. non abs re posito nomine μανίας in salibus: cum peccantibus furiose, quibus illae appellationes tribuuntur, et a veritate plurimum recedentibus. Deinde ita interpunge, ἡμεῖς οὖν, ὡς καὶ παρ' Ἀθηναίοις ἐγένετο,

ἅμα ἀκροώμενοι τῶν γαλωτοποιῶν καὶ μίμων, ἔτι δὲ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν ὑποκινῶμεν. nihil pote planius. In Philochori testimonio de more Atheniensium edendi in theatro inter Spectandum, notemus illa. καὶ τραγῆματα παραφύροτο. nam et philosophus in decimo operis pulcherrimi De moribus ad Nicomachum id confirmat. χαίροντες p. 780. ὁπωρὺν σφόδρα, inquit, οὐ πάντο δρῶμεν ἔταρα, καὶ ἄλλα ποιούμεν ἄλλοις ἡρέμα ἀρεσκόμενοι. οἷον καὶ ἐν τοῖς θηάτροις οἱ τραγηματίζοντες ὅταν Φαῦλοι οἱ ἀγωνιζόμενοι ᾖσι. τότε μάλιστα αὐτὸ δρῶσι. Eustratius qui verba Aristotelis interpretatur de Circensibus, docet nos simile ejus aeno fieri solitum esse Constantinopoli. Verum de his alibi. Euripidis versum scribe: Αἴθοπα παταίνοντ' ὀρχάτους ὀκρινούς. In Timothei verbis e *Cyclope*, Excerpta habent ἐνέχουσιν. ἀνέμισον δέ. et πηγὰν pro νυμφῶν. Apud Eustathium extat verbum quod hinc excidit: nam scribendum εἴησι β' ὕδατος μέτρα ἔχουσιν. Veteres ita pocula adamarunt. ut reperti sint, qui gloriarentur non adeo de divitiis, atque ἐπὶ τῷ κατηΐσθαι πολλὰ ἐκπράγματα, ex auro argentoque. Hoc probat auctor exemplo Pythaeae Arcadis: qui monumento suo inscribi mandavit moriens hoc elogium: plurā se pocula possedisse quam mortalium quempnam. In ultimo versu, Τῶν προτέρων πάντων πλείονα κατεσφύμενος: recte Dalecamp. quod editum est expressit, nam πείσασθαι prima brevis, vel πείσασθαι poetice, idem ac γεύσασθαι. Sed neque ea lectio placet neque sententia. Scribo, πείσάμενος. πείσασθαι prima longa est possidere. Verte igitur Qui plura nempe pocula possedi quam omnes priores. emenda, Αἴψα δὲ παίσιν δοῖσι μετ' ἀμφοτέροις ἐπ' ἀρῆς Ἀργαλίας ἡρώτεον pro ἀρῆς ἐπηρώτεον. Penultimum sic lego, Ὡς οὐ οἱ πατρῴα γ' ἐπὶ Φιλότῃ δάσαντο. vel ἐπηρῇ Φιλότῃ. d. est autem ἐπηρῆς, benignus mitis. Oedipi dires habes apud Sophoclem in Oedipo Coloneo, et alios. Εὐποισίνας lib. 6. cap. 21. illa, *Caecilius rhetor* ὁ ἐπὶ καλῇ αὐτῷ. Agathocles Siculus de figulo tyrannus, cum multa pocula aurea possideret: solidus est amiois illa ostendens dicere, *Ex fictilibus quae fuerat hanc esse confectas* Hoc ita Athenaeus. ἐξ ὧν ἐκπράμυνται κατεσκευασμένα ταῦτα. vel ut membranarum, κατεσκευασμένα. Jocus est Agathoclis, tenuitatem prioris fortunae ingenue confitentia inter familiares. Verba sonant, quasi ille ex artis suae quaestu in eas opes pervenisset. Dalecampius legit ἐξ οὐ. inepta et falsa sententia. Menda est in primo versa

ε *Larissaeis* Sophoclis. Πολὺν δ' ἀγῶνα πάνξανα κηρύσσεται. Lego, πανξένοις. omnibus hospitibus et peregrinis. πάνξανοι, ut πανάχαιοι et πανέλληνας. *Gras* qui dicitur hic dux fuisse Coloniae in insulam Leabum deductae, is est opinor, quem Pausanias in Laconicis πιστὴν fuisse Aeolidis, Echelati F. Penthili nepotem, Orestis abnepotem: nam Aeolicarum urbium ἡ Λέσβος σχεδόν τι μητρόπολις ὑπῆρχεν, ut ait Strabo. *Grais* tamen hic Pausaniae dicitur non *Gras*. Ego hoc malo: ac scribam lubens apud Pausaniam, συνῆραντο δὲ τῷ Γραῖ: non ut editum est Γραῖδι. Invenias usitatum hoc nomen apud Graecos: et scribit de eo antiquissimus grammaticorum Dionysius Thrax, τὰ εἰς ας κύρια ἰσοσυλλάβως κλινόμενα καὶ ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον, περισπᾶται· οἷον δὲ Γραῖς, τοῦ Γραῖ, δὲ Λαῖς τοῦ Λαῖ. *Enallus* mox in MSS. est *Enalus*, diversa nominis origine. In ea historia quae de hoc p. 781. Enalo narratur postrema verba confuderunt exscriptores cum versibus Alexidis, propter aliquam similitudinem, ut dicturi sumus sequenti capite.

CAPUT QUARTUM.

Exhibetur fragmentum libri hujus nunquam hactenus editum. idem postea leviter percurritur.

Mutili sunt editi codices Athenaei, amissis, temporum injuria paginis aliquot statim post illa verba, de quibus novissime tractatum est a nobis. Summam eorum quae desiderantur, inventam in illo optimo libro Excerptorum Davidis Hoefschelii, et altero parili huic, qui fuit penes eruditissimum virum Joannem Levinium, ut accepimus a nobilissimo Marco Vellero descriptimus, et infra subjecimus. Sic igitur in utroque eorum libro scriptum. non enim ficus ficui similior, quam haec duo exemplaria: in hac certe parte: imo ut persuadeo mihi, etiam in caeteris. facile enim ex unguibus leonem. nam Levinianus codex nobis invisus.

Καὶ ποτε καὶ κύματος ἐπιφερομένου συγκολυμβήσαντα αὐτὸν ἐβῆναι. ἔχοντα κύπελλον χρυσοῦ, οὕτω θάυμασιον, ὥς τὸν περὶ αὐτοῖς αὐτῷ παραβαλλόμενον, οὐδὲν διάφορον εἶναι χαλκοῦ. Τιμιώτατον δὲ ἦν πάλαι τὸ τῶν ἐκπαμάτων κτήμα. Ἀχιλλεύς οὖν ὡς ἐξαίρετόν τι εἶχεν ἀνάθημα δέσας. οὐδέ τις ἄλλος οὔτε θάων πίνασεν ἀπ' αὐτοῦ,

Οὕτω θαρ' στένδασκ', ὅτι μὴ Διτ'. Καὶ ὁ Πρίαμος δὲ τὸν υἱὸν λυτρεύμενος τοῖς ἐπισημοτάτοις καιμηλοῖς, καὶ δέπας δίδωσι περικαλλέε. Αὐτὸς γὰρ μὴν ὁ Ζεὺς τῆς Ἡρακλίδους γενέσεως ἄξιον ἡγεῖται δῶρον Ἀλκμήνῃ ποτήριον, ὅπερ Ἀμφιτρύωνι εἰκασθεὶς δίδωσιν. Ἄ δ' ὑποδεξαμένα θαῆσατο χρύσειον αἶψα ποτήριον. Τὸν δὲ Ἥλιον ὁ Στῆσίχορος ποτηρίῳ διαπλεῖν Φησὶ τὸν ὠκεανόν. ὃ καὶ τὸν Ἡρακλῆα περαιωθῆναι, ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βόας ὀρμῶντα. Οἶδαμεν δὲ καὶ τὸ Βαθυκλίδους τοῦ Ἀρκάδος ποτήριον, ὃ σοφίας ἄθλον ὁ Βαθυκλῆς τῷ κληθέντι ἀρίστῳ τῶν καλουμένων σοφῶν ἀπέλιπε. Τὸ δὲ Νέστορος ποτήριον πολλοὶ κεραμεύουσι. πλείστοι γὰρ περὶ αὐτοῦ συνεγράψαντο. Καὶ Θεοφίλης δὲ τὸ ποτήριον. Χρυσείοις γοῦν δαπάσσειν ἀλλήλους δεξιούνται. Ἐλευθέριον δὲ Φησὶ καὶ ἐμμελὲς ἐν οἴῳ διάγειν μὴ κωθωνιζόμενον, μηδὲ Θρακίῳ νόμῳ ἄμυστιν οἰνοποτεῖν· ἀλλὰ τῷ πόματι φάρμακον ὑγείας ἐγκρινάναι τὸν λόγον.

"Οτι διὰ σπουδῆς εἶχον οἱ ἀρχαῖοι ἀκόλαστοι ἱστορίαν ἔχειν ἐν ἐκτώμασιν. Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ τέχνῃ εὐδοκίμησαν Κίμων καὶ Ἀθηνόκλης. Ἐχρῶντο δὲ καὶ λιθοκολλήτοις ἐκτώμασι. Μένανδρος δὲ πού Φησὶ καὶ ποτήριον τορνευτὸν, καὶ τορνευτὰ Ἀντιφάνης.

"Ἄλλοι δὲ καὶ δὴ βακχίου παλαιγενεὺς
† ἄφρω σκιὰ, καὶ χρυσοκόλλητον δέπας
μαστὸν κύκλῳ χορεύον ἔλκουτιν γυνάδοις.

ὅλοις ἀπαύστοις, παντελῶς ἐστραμμένοις,
τ' ἄνω κάτω δαικνύντες. Φησὶ πρὸς τινα Νικόμαχος,
"Ω χρυσοπλαῦστα καὶ χρυσοὺς ἐμῶν. Φιλιππίδης. τὰ ποτήρια ἂν ἴδῃς τὰ παρασκευασμένα, ἅπαντα χρυσᾷ, τρόφιμα, νῆ τὸν οὐρανὸν ὑπερῆφανα. Ἐγὼ μὲν γὰρ ἐξέστην ἰδών. Κρατῆρες ἀργυροὶ κάδοι καὶ μείζους ἐμοῦ.

"Οτι Παρμενίων συγκαταλαϊόμενος ἐν ταῖς πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστολαῖς τὰ Περσικὰ λάφυρα, ποτηρίων, Φησὶ, χρυσᾷν σταθμὸς τέταρτα Βαβυλωνία ογ, μυαὶ ἰβ, ποτη-p. 78a. ρίων λιθοκολλήτων σταθμὸς τέταρτα Βαβυλωνία ντ, μυαὶ λδ. Ἐθνος δὲ ἦν πρότερον ἐν τῷ ποτηρίῳ ὕδωρ ἐμβάλλεσθαι, μὲθ' ὃ τὸν οἶνον. Ξενοφάνης,

Οὐδέ κεν ἐν κύλικι πρότερον καράσαιε τις οἶνον
ἐγγχείας, ἀλλ' ὕδωρ καὶ καθύπερθε μέθυ.

Ἀνακρέων. Φέρ' ὕδωρ, Φέρ' οἶνον ὦ παῖ, Φέρε δ' ἀνθεμαῦντας ἡμῖν σταφάνους. ἔναικον, ὡς μὴ πρὸς ἔρωτα πυκταλίζω. Πρὸ δὲ τούτου Ἡσίοδος. Κρήνης τ' αἰνάου καὶ ἀπορρύτου ἧτ' ἀθόλωτος τρεῖς ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέταρτον ἔσμεν οἶνου. Θεόφραστος, ἐπεὶ καὶ τὰ περὶ

τὴν πρᾶσιν ἐναντίως εἶχε τὸ παλαιὸν τῷ νῦν παρ' Ἑλλήσιν ὑπάρχοντι. οὐ γὰρ τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὸν οἶνον ἐπιχέειν, ἀλλ' ἐπὶ τὸ ὕδωρ τὸν οἶνον, ἵσως ἐν τῷ πίνειν ὑδαρῶστερον χρωῖνται τῷ πότῳ, καὶ τούτου ποιησάμενοι τὴν ἀπόλαυσιν ἤττον ὀρέγοντο τοῦ λοιποῦ. Καὶ τὸ πλεῖστον δὲ εἰς τοὺς κοττάβους κατανήλισκον. Ἐνδοξοὶ δὲ τορσευταὶ Ἀθηνокλῆς, Κρατῆς, Στρατόνικος, Μυρμηκίδης ὁ Μιλήσιος, Καλλικρατῆς ὁ Λακων, καὶ Μῦς. οὗ εἶδομεν σκύφον Ἑρακλειωτικὸν, τεχνικῶς ἔχοντα Ἰλίου ἀντατορνευμένην πόρθησιν, ἔχοντα ἐπίγραμμα τόδε,

Γράμμα Πηραεῖοιο, τέχνα Μυός. ἐμμί δὲ ἔργον
Ἰλίου αἰπεινᾶς, ἂν ἔλον Αἰακίδαί.

Ὅτι κλεινοὶ λέγονται παρὰ Κρησιν οἱ ἐράμενοι. σπουδῇ δὲ αὐτοῖς παιδὰς ἀρπάζειν, καὶ τοῖς καλοῖς παρ' αὐτοῖς ἄδοξόν ἐστιν ἐραστοῦ μὴ τυχεῖν. Καλοῦνται δὲ οἱ ἀρπασθέντες παρασταθέντες. διδῶσι δὲ τῷ ἀρπασθέντι στολὴν καὶ βούν, καὶ ποτήριον. ἦν καὶ πρᾶσβύτεροι γενόμενοι φέρουσιν, ἵνα ὅηλοι ὥς κλεινοὶ γενόμενοι.

Ὅρᾳς δ' ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι τότε,
πλουτοῦσι, διαπραττοῦσι, νικῶσιν δίκας,
εὐδαιμονοῦσιν, ἀφελούσι τοὺς Φίλους.

αὔξει γὰρ καὶ τρέφει μεγαλύνει τε τὴν ψυχὴν ἢ ἐν τοῖς πότοις διατριβή, ἀναζωπυροῦσα καὶ ἀνεγείρουσα μετὰ Φροήσεως τὸν ἐκάστου νοῦν, ὥς Φησιν ὁ Πίνδαρος, ἀνίκα ἄνθρωπων καματώδεις ὄχονται μέριμναι στηθέων ἐξωθεν, πελάγει δ' ἐν πολυχρύσου πλούτου πάντες ἴσα νέμεν ψευδῇ πρὸς ἀπὸν· ὃς μὲν ἀχρήμων ἀφνειὸς τότε· τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες· εἴτα ἐπαγεῖ, ἀέξονται Φρένας ἀμπελίνους τόξοις θαμέντες.

ΑΓΚΥΛΗ. ποτήριον πρὸς τὴν τῶν κοττάβων παιδιὰν χρήσιμον. Κρατῖνος, Πιεῖν δὲ θάνατος οἶνον, ἂν ὕδωρ ἐπῇ. ἀλλ' ἴσον ἴσῳ μάλιστα ἀκράτου δύο χοῆας Πίνουσ' ἀπ' ἀγκύλης ἐπονομάζουσα Ἰησι λάταγας τῷ Κορινθίῳ πέσι. καὶ Βακχυλίδης, Εὐτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης Ἰησι τοῖς νεανίαις λευκὸν ἐνταίνουσα πῆχυν. Ἐντεῦθεν νοοῦμεν τοὺς παρ' Αἰσχύλῳ ἀγκυλητοὺς κοττάβους. λέγονται δὲ καὶ δόρατα ἀγκυλητὰ, καὶ μεσᾶγκυλα, ἀλλ' ἀπὸ ἀγκύλης, ἥτοι τῆς δεξιᾶς χειρός. καὶ ἡ κύλιξ δὲ ἡ ἀγκύλη, διὰ τὸ ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τῇ προέσει. ἦν γὰρ τοῖς παλαιοῖς πηφροντισμένον, καλῶς καὶ εὐσχημόνως κότταβον προέσθαι. καὶ οἱ πολλοὶ ἐπὶ τούτῳ μᾶλλον ἐφρόνουν μέγα, ἢ ἐπὶ τῷ εὖ ἀκουτίζειν· ὠνομάσθη οὖν ἀπὸ τοῦ τῆς χειρός σχηματισμοῦ, ἐν ποιούμενοι εὐρύθμως ἐβρίπτουσι εἰς τὸ κοττάβιον. Καὶ οἶκους δὲ ἐπιτηδείους κατασκευάζον εἰς ταύτην τὴν παιδιάν.

ἽΟτι παρὰ Τιμαχίδα ΑΙΑΚΙΣ ἡ κύλιξ καλεῖται.

ΑΚΑΤΟΣ, ποτήριον εἰκὸς πλοῖον. Ἐπιγράτης. Κατέβαλλε τακάτια κυλίαια αἵρου τὰ μαίζων, καὶ εὐθὺ τοῦ παρχησίου ἀνέλας τὴν γραῦν τὴν νύαν δ' ἐπηυρίσας, Πλήρωσον ἐντραπὴ τα τὸν κέντερον ποτοῦ. Καὶ τοὺς κάλους ἔκλυε, καὶ χάλα πόδας.

ΑΩΤΟΝ. παρὰ Κυπρίοις τὸ ἔκπωμα, ὡς Πάμφιλος. p. 783. Φιλήτας δὲ, ποτήριον. οὐς οὐκ ἔχον.

ΑΡΟΚΛΟΝ ἡ Φιλήη παρὰ τῷ Κολοφώνῳ Νικάνδρῳ.

ΑΛΕΙΣΟΝ καὶ δέπας τὸ αὐτό. Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσεΐᾳ περὶ Πεισιστράτου, ἐν δ' οἶτον ἔχευα χρυσοῖον δέπαϊ. εἴτα παρακατιῶν, τὸ αὐτὸ, τῷνακά σοι δώσω χρύσειον ἄλεισον· καὶ ἐξῆς τὸ αὐτὸ πάλιν, δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας. Φησὶν οὖν Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός, δεκαὶ μοι Φιλωῆδες εἶναι τὸ δέπας· σπένδουσι γὰρ ἐν αὐτῷ. λέγει γοῦν Ὅμηρος δέπας δι' οὗ Διὶ μόνῳ σπένδουσιν Ἀχιλλεύς. Καλεῖται δὲ δέπας, ἥτοι ὅτι δίδεται πᾶσι τοῖς σπένδουσιν βουλομένοις, εἴτε καὶ τοῖς πίνουσιν· ἢ ὅτι δύο ὄπας εἶχε (ταῦτα δὲ ἂν εἴη τὰ ὄτα) τὸ δὲ ἄλεισον, ἥτοι ἀπὸ τοῦ ἄγαν λείον εἶναι· ἢ ὅτι ἀλίσζεται ἐν αὐτῷ τὸ ὑγρόν. Ὅτι δὲ δύο ὄτα εἶχε δῆλον. ἥτοι ὁ καλὸν ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλε Χρύσειον, ἄμφωτον. Ἀμφικύπελλον δὲ λέγων αὐτὸ, οὐδὲν ἄλλο σημαίνει· ἢ ὅτι ἦν ἀμφικύρτον. Σίληνός δὲ ἀμφικύπελλον Φησὶ τὸ μὴ ἔχον ὄτα. ἄλλοι δὲ τὴν ἀμφὶ ἀντὶ τῆς περὶ εἶναι· ἢ ἡ περίποτον τὸ πανταχόθεν πίνειν ἐπιτήδειον. Παρθένιος δὲ διὰ τὸ περιεκυρτῶσθαι τὰ ὠτάρια. κύφον γὰρ εἶναι τὸ κυρτόν. Ἀνίκητος δὲ τὸ μὲν κύπελλον Φησὶ Φιάλην εἶναι· τὸ δὲ ἀμφικύπελλον ὑπερφιάλον, τὸ ὑπερήφανον καὶ καλόν· εἰ μὴ ἄρα τὸ ποικίλον τῇ κατασκευῇ ἄλεισον θάλει τις αἰκούειν, ἔξω λειότητος ὄν. Πείσανδρος δὲ Φησὶν Ἑρακλέα Τελαμῶνι τῆς ἐπὶ Ἴλιον στρατείας ἀριστεῖον ἄλεισον δοῦναι.

ἽΟτι ἐστὶ ποτήριον ΑΜΑΛΘΕΙΑΣ ΚΕΡΑΣ καὶ ΕΝΙ-ΑΤΤΟΣ καλούμενον.

ΑΜΦΩΤΙΣ. ξύλινον ποτήριον, ᾧ χρῆσθαι τοὺς ἀγροίλους Φιλήτας Φησὶ τοὺς ἀμέλγοντας εἰς αὐτὸ, καὶ οὕτω πίνοντας.

ΑΜΥΣΤΙΣ. καλεῖται μὲν οὕτω πόσις τις, ἣν ἐστὶν ἀπνευστὶ πίνειν μὴ μύσαντα. καλοῦσι δὲ οὕτω καὶ τὰ ποτήρια ἀΦ' ὧν ἐστὶ πιεῖν εὐμαρῶς. καὶ τὸ βῆμα δὲ ἐξεμύστισε, Φασὶ, τὸ ἀΦ' ἐν πνεῦμα πιεῖν. ὡς ὁ κωμικὸς Πλάτων.

Λύσας δὲ ἀργὴν στάμνον εὐώδους ποτοῦ

ἴησιν εὐθύς κύλικος εἰς κοῖλον κύτος

ἔπειτ' ἄκρατον καὶ ταταργαυμένον

ἔτινε, καὶ ἐξεμύστισεν.

Ἔπεινον δὲ τὴν ἄμυστιν μετὰ μέλους μεμετρημένου
πρὸς ἀκρίτητα χρόνου. ὡς Ἀμειψίας,
Αὔλει μοι μέλος· σὺ δ' ἔδε πρὸς τήνδ'. ἐκπύομαι
δ' ἐγώ.

τέως αὖλεις σὺ καὶ τὴν ἄμυστιν λάμβανε.
οὐ χρὴ πολλὰ ἔχειν θνητὸν ἄνθρωπον.
ἀλλ' ἔρεν καὶ κατεσθίειν· σὺ δὲ κάρτα Φαίδῳ.

ANTIGONIΣ. ἔκπωμα ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἀντιγόνου,
ὡς ἀπὸ Σελεύκου εὐλευκοῖς καὶ ἀπὸ Προυσίῳ προυσίς.

ΑΝΑΦΑΙΑ. ἡ θερμοποτις παρὰ Κρήτην.

ΑΡΤΒΑΔΔΟΣ. ποτήριον κίτῳθεν ὑψύτερον, ἔνῳ
δὲ συνηγμένον, ὡς τὰ συσπαστὰ βαλάντια, ἃ καὶ αὐτὰ
διὰ τὴν ὁμοιότητα ἀρυβάλλουσι τινὲς καλοῦσιν. Ἀριστο-
Φάνης Ἰππεῦσι· κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυ-
βάλλῃ ἀμβροσίαν· οὐ πόρρω δὲ ἐστὶ τοῦ ἀρυστίχου ὁ
ἀρύβαλλος, ἀπὸ τοῦ ἀρύειν καὶ βάλλειν. λέγουσι δὲ καὶ
πρόχουν ἄρυστιν. Σοφοκλῆς,

Κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλουμένην,
ἡ τὰς ἀρυσταῖς ὧδ' ἔχουσι· ἐνώμασας.
p.784. ἐστὶ δὲ καὶ πόλις Ἰωνῶν Ἀρυστις.

ΑΡΓΥΡΙΣ. εἶδος ποτηρίου, οὐ μόνον ἐξ ἀργυροῦ.
Ἀναξίλας. καὶ τίνειν ἐξ ἀργυρίδων χρυσῶν.

ΒΑΤΙΑΚΙΟΝ, λαβρώνιος, τραγέλαφος, κρίστις, πο-
τηρίων ὀνόματα. Περσικῇ δὲ Φιάλῃ ἡ βατιάκη. Ἀλεξάν-
δρου δὲ τοῦ βασιλέως ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ταῖς πρὸς τοὺς
ἐν τῇ Ἀσίᾳ σατράπας φέρεται τις ἐπιστολῇ, ἐν ᾗ ταῦτα
γέγραπται, ἀργυρεῖ κατὰ χρυσοὶ τραῖς. κόνδυα ἀργυρεῖ ροῖς.
τούτων ἐπίχρυσα λγ. τισιγίτης ἀργυροῦς εἷς. μύστροι ἀρ-
γυροῖ κατὰ χρυσοὶ λβ. λαχανοθήκη ἀργυρεῖ μία· οἰνόφορον
βαρβαρικὸν ἀργυροῦν πεικίλον ἓν· ἄλλα ποτήρια παντο-
δαπὰ μικρὰ κθ. ἄλλα ποτήρια μικρὰ ρυτὰ, καὶ βάτια.
καὶ λυκουργοὶ ἐπίχρυσοι, καὶ θυμιατήρια. καὶ τρύβλια.

ΒΗΣΣΑ. ποτήριον παρ' Ἀλεξανδρεῦσι, πλατύτατον
ἐκ τῶν κάτω μερῶν, ἐστνωμένον ἀνωθεν.

ΒΑΥΚΑΛΙΣ. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ αὐτῇ. ὡς Σώπα-
τρος ὁ παρθός, βαυκαλὶς ἡ τετράκυκλος· καὶ πάλιν, νᾶμα
μελισσῶν ἡδὺ μὲν ὄρθρου καταβυκαλλίσαι τοῖς ὑπὸ πολ-
λῆς κραιπαλοβόσκου δόψης κατόχοις. κατασκευάζουσι δὲ
Φησίην οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν ὕαλον, μεταρβύθμιζοντες
πολλάκις πολλαῖς ἰδέαις ποτηρίων, παντός τοῦ πανταχό-
θεν καταπομιζομένου καράμου τὴν ἰδέαν μιμούμενοι. Λύ-
σιππον τὸν ἀνδριαντοποιὸν Φασὶ Κασάνδρῳ χαριζόμενον,
ὅτε συνώκισε τὴν Κασάνδρειαν Φιλοδοξοῦντι, καὶ βουλομένῳ
ἱδίον τινα εὐρεῖσθαι κέραμον, διὰ τὸ πολὺν ἐξαγασθαι τὸν

Μενδαῖον οἶνον ἐκ τῆς πόλεως, Φιλοτιμηθῆναι, καὶ πολλὰ καὶ παντοδαπὰ γένη παραθέμενον καραμαίων, ἐξ ἑκάστου ἀποτλασάμενον ἴδιον ποιῆσαι πλάσµα.

ΒΙΚΟΣ. Ξενοφῶν Ἀναβάσεως πρώτῳ, Κῦρος ἔπειτε βίκους οἶνου ἡμίδεις. Ἔστι δὲ Φιαλῶδες ποτήριον κατὰ τὸν Παριανὸν Πολυδεύκην.

ΒΟΜΒΥΛΙΟΣ, θηρίκειον βοδιακόν· οὗ περὶ τῆς ἰδέας Σωκράτης Φησὶν, οἱ μὲν ἐκ Φιάλης πίνοντες ὅσον θάλουσι ταχίστ' ἀπαλλαγῇσονται, οἱ δὲ ἐκ βομβυλίου κατὰ μικρὸν στάζοντες. Ἔστι δὲ καὶ ζῶν τι.

ΒΡΟΜΙΑΔΕΣ. ἔκπωμα ὅμοιον τοῖς μακροτέροις τῶν σκύφων.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΝ ἔκπωμα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα. Ἀλεξίς· τὴν ὄψιν εἶπω τοῦ ποτηρίου γέ σου Πρώτιστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ, Παλαιόν, ὅτε συντεθλασμένον σφόδρα. Ἔχον κύκλῳ τε γράμματα.

Ὅτι πάντες οἱ ἀρχαῖοι τῷ οὐ ἀντὶ τοῦ οὐ στειχίου προσεχρῶντο· παραπλησίως δὲ καὶ τῷ εἴ ἄντι τοῦ α. σαν δὲ, etc. A descriptione poculi quae narrationem Anticlidis de Enalo clauderat, transiit librarius ad alius poculi descriptionem, quae Alexidis versibus continebatur in sermone de literatis poculis. Errori, ut videtur, an- sam praeberunt vocabula aliquot tam ab Anticlide quam ab Alexide usurpata. Atque hic error semel commissus in uno libro, in omnia deinde exemplaria de quibus aliquid nobis compertum, propagatus est. Saepe jam de hoc genere mendae questus sumus. Non temere ullum invenio scriptorem antiquum, cujus codicibus non sit aliquod simile ex eadem causa vulnus impositum. Sed enim hoc insigne exemplum est: Neque enim ut fere sit, periodi aliquot, sed integrae paginae sunt praetermissae. p. 785. Anticlidis verba ita, opinor, Athenaeus scripserat *συγκο- λυμβήσαντα αὐτὸν ἐκβῆναι, ἔχοντα κύπελλον, στρογγύλον, μικρὸν, πάνυ παλαιόν, χρυσοῦ δὲ οὕτω θυμασίου. ὡς τὸν παρ' αὐτοῖς αὐτῷ παραβαλλόμενον, οὐδὲν διάφορον εἶναι χαλκοῦ*. Alexidis autem versus sic: *Γραμματικὸν ἔκπωμα. τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα Ἀλεξίς*:

Τὴν ὄψιν εἶπω τοῦ ποτηρίου γέ σου
πρώτιστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ,
παλαιόν, ὅτε συντεθλασμένον σφόδρα,
ἔχον κύκλῳ τε γράμματα. Ἄρα γ' ἔνδεκα
χρυσᾷ, ΔΙΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ; οὐκ ἄλλου μὲν οὖν.
τοιούτου, etc.

Ἀχιλλεύς οὖν ὡς ἐξάρ. Locum respicit qui est Ἰλιάδ.
Cassanb. Anim. in Aithon. T. III. B

18 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

βαψ. π. de Priami poculo vide βαψ. ω. Αὐτός γάρ μιν ὁ Ζεὺς. vide infra in sermone De carchefio, et de scypho. Stesichori locum de Solis poculo habes infra in *Heracleo* poculo.

Οἶθαμεν δὲ καὶ τὸ Βαθυκλίου τοῦ Ἀρκάδος ποτήριον. Nota historia ex Diogenis Laertii Thalete. De eodem aliquid iterum infra in ΠΕΛΛΑ.

Χρυστοῖς οὖν διαπάσσει ἀλλήλους δεξιούμεται. dii videlicet, apud poetam. alludit ad hos versus.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορόωντο,
χρυσάων ἐν δαπιδῶ· μετὰ δὲ σφισι πότνια Ἥβη
Νέκταρ ἐρυγχόαι· τοὶ δὲ χρυστοῖς διαπάσσει
δεξιόχαι· ἀλλήλους.

Ἀντιφάνης. ἄλλοι δὲ καὶ δὴ B. Quatuor hic senarii jambici, et pars quinti. Sed versus secundi prima ταυτοποδία in utroque Excerptorum libro similiter scripta, quomodo sit restituenda non possum conjectura assequi, τάλαντα Βαθυκλίου οὐ, μναὶ ἰβ'. Ita Hoefscheliana Excerpta: at Levinii, μναὶ νβ. Ἔθος δ' ἦν πρότερον ἐν τῷ ποτ.

Durat hic mos hodieque in Narbonnenfi Gallia: ubi pueri a poculis aquam in scypho offerunt, deinde vinum ex oenophoro aut lagena infundunt. In Anacreontis verbis, Φέρ' ἀνθεμύοντας ἡμῖν στεφάνους. Aeolicum est, ἀνθεμύοντας pro ἀνθεμούοντας: hoc autem pro ἀνθεμούοντας. *affer nobis floreas coronas.* In neutro libro perscripta erat haec dictio: sed notata compendio eodem. Ratio medica moris hujus quae ex Theophrasto affertur, ut epoto prius, quod erit magis aqueum, minus avide vinum expetatur: subtilior est quam verior. Nam contra: cum aquae prius infusae vinum supersunditur, prius quam aqua vinum bibitur: utpote labro propius aquam voco et vinum, quod plus aquae aut vini mixtum habet. Hoc igitur videamus. At illud recte: remedium adversus temulentiam fore, si potu τοῦ ὕδατος naturae satisfactum fuerit prius. Nec dissimile est quod libro tertio dicebamus, capite trigesimo tertio. οὐδ' εἶδομεν σκύφῳ Ἡρακλειωτικόν. quid appellet scyphum Heracleoticum discos ex iis quae dicuntur infra, ubi agitur de scaphide. Ὅτι κλεινοὶ λέγονται παρὰ Κρησίν. Ex istis Excerptis divinare non possumus quomodo delatus sit Athenaeus in hunc sermonem tam alienum huic loco, nam alibi plura auctor

p. 786. de hoc Cretensium furore. Sed de occasione diggressiunculae hujus licet facere conjecturam ex simili loco infra in Χόννοι. vide fragmentum alterum capite 15. descriptum. Caeterum de voce κλεινός adi Hesychium, et Eustathium

qui haec citat. Subjecti versus 'Ορᾶς ὅταν πίνωσιν, etc. Aristophanis sunt ex equitibus. αὖξαι γὰρ καὶ τρέφει, μεγαλύνει τε τὴν ψυχὴν ἢ ἐν τοῖς πότοις διατριβή. Libro duodecimo. ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἴδασθαι καὶ τὸ τρεφῆναι εὐδιδόντων. ἀνίησι γὰρ τὰς ψυχὰς καὶ αὖξαι et in hanc sententiam alia multa. ΑΓΚυλή. Vide libro decimo quinto et Hesychium. Sed et infra hoc libro in Κορταβίς eadem pene verba. Αλακίς ἢ κύλιξ καλεῖται. Perperam apud Hesychium, αλακίξ. Eustathium lege haec describentem. Ἄκατος. acutum pro poculo usurpatum esse, etiam grammatici nos docent. In Epicratis verbis πόντος est quam vocabant nautae πνταπειρατήριον. Festus in voce *percontor*. χάλα πόδας Hoesch. Exc. πόδα Levinii. notum quid *pes* in re nautica. Ἀρολόν. Videtur vere Graecum vocabulum. Eadem tamen omnia totidem literis in utroque Excerptorum libro. De poculis quae vocabant *amalthaeae cornu*, et *eniautum*, Eustathius ex Athenaeo. καὶ τεταργανωμένον. hoc est τάργανον, de quo capite decimo tertio. τιστήτης ἀργυροῦς εἶς. Disertim ita scriptum in utroque exemplari. Barbaricum et nomen et poculum. δὲ ἐνάστου ἀποπλασάμενον ἴδιον ποιῆσαι πλάσμα. In utroque libro erat ἰδίᾳ, superscriptis τῷ & literis ον. Puto scribendum, δὲ ἐκ. ἀπ. τὸ ἴδιον, ἴδια ποιῆσαι, πλάσματα, vel ἰδιάζον πλάσμα. De bombylio dictum libro sexto, capite 18. Γραμματικὸν ἔκπωμα. quicquid erat literis inscriptum, Graeci γραμματικόν, Latini *litteratum* dixerunt. ut *frons litterata*. et in Rudente, de urna, *Nam litterata est: ab se cantat cuius fiet*. γραμματικὸν ποτηρίου meminit Le-xiphanes Lucianus.

CAPUT QUINTUM.

Pocula litterata. Veteres pronuntiasse τὸ ο, ου. γνά-λαι. δεινός et δίνος. ἔργον ποδῶν. Epigenes vetula criticus. poculum δακτυλωτὸν et ἀχραντον πυρί. Cyphela. ἐμβασικοῖτας et ἐμβασιχύτας. προσπίνειν κόμην τινί. Pollucis locus. Veterum figmentum Solem in poculo vehi. Manis haeresiarchae adfines commentum. plurima emendata.

LITERATI poculi exemplum commemorat sophista coenarum, Capuae visum sibi, Dianae consecratum, ex Ho-

mericis versibus petito caelaturae argumento: ipsis etiam insculptis inibi versibus poetae: tanquam esset Nestoris poculum: non quod voluerit artifex persuadere hominibus, esse hoc illud ipsum poculum, quo Nestor usus: sed hanc fuisse illius figuram, auctore poeta. Similes poculo huic videntur fuisse illi duo scyphi Homerici Nestoris, de quibus Suetonius in vita, cap. quadragesimo p. 787. septimo. Faciunt injuriam industrii artificis manibus, qui solidum hic illum appellant. Sed non affecuti sunt viri boni mentem Athenaei: qui infra in *Νεστορις* scribit, vulgus Capuanorum pro vere Nestoreo id poculum habuisse. Subjicitur huic aliud literas inscriptum poculum ex Achaii tragici Omphala: cujus versus male in vulgatis codicibus acceptos ita scribimus. Loquitur unus satyrorum.

Ὁ δὲ κύφος μὲ τοῦ θεοῦ καλεῖ κάλαϊ,
τὸ γράμμα φαῖνον, δέλτ', ἰῶτα, καὶ τρίτον
ὦ, νῦν τ' αὖ πάρεστι, κ' οὐκ ἄπειστιν ὤ.
ἐκ τοῦ πέμψειν σάν, τότ' ὁ κηρύσσειτον.

Dudum est cum me dei scyphus vocat, literam ostendens, Δ. I. et tertiam O. etiam N adest: neque abest T. Ulterius praedicant dei nomen duae literae Σ. et O. Ut plenum sit Διονύσου nomen unum a sine u defideratur: quod a caelatore fuerit praetermissum, vel ab Achaeo potius, explicat accurate Athenaeus. Est autem ejus rei causa: quod veteres (legendum enim ex Epit. πάντες οἱ ἀρχαῖοι non οἱ Ἀχαιοί.) vocalem o pronuntiabant ου. Unde factum ut pro simplici vocali interdum scriberent ου: ut libro superiore capite vigesimo, et contra pro diphthongo simplex o: ut in hoc loco. Addit Athenaeus, παραπλησίως δὲ καὶ τὸ ὤ γράφουσιν ὅταν καὶ καθ' αὐτὸ μόνον ἐκφωνῇται, καὶ ὅταν συζευγνυμένου τοῦ ἰῶτα. Ut o pro ου scripserunt: sic etiam υ pro diphthongo υι. Ita quidem vulgata lectio: at non ita manu exarata. Nam in Excerptis summa hujus τηρησιδίου. ita proponitur. Ὅτι πάντες οἱ ἀρχαῖοι τῷ ὤ ἀντὶ τοῦ ὦ στοιχείου προσεχρῶντο. παραπλησίως καὶ τῷ εἰ ἀντὶ τοῦ ε. Fortasse non male. De san Dorico, vulgo notum ex Herodoto et aliis. Pindari verba exercuerunt nos libro 10. capite 11. Eubuli locus per nos hanc desinet esse stigmatias. Ad alia. ΓΥΑΛΑ. vel invitis libris omnibus γυάλαι scribendum. legi apud Euripidem γυάλα κρατήρων: neque abnuero etiam γυάλα κελύκων posse dici. at γυάλον pro poculo non leges: sed γυάλης. sic in omnibus deinceps exemplis.

Pro ΔΕΙΝΟΣ scriptum in Excerptis Δαινιάς: quod est idem: et additur, λέγεται δὲ ἡ δαινιάς καὶ δίνος. Versus est elegans veteris comici, Ποτήρι' ἡ γραῦς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἐν βλέπει, sententiae ejusdem cum Latinorum pro-verbio, *Anus ad armillum*. In Archedici versu non Σκοτοδίνην, ut hodie, sed Σκοτοδίνην legit Eustathius: atque hinc probat etiam poculi nomen per ἰ scribi, solitum. neque obstat quod etiam in Graecorum Lexicis per αἰ scribitur. nam ut alibi diximus αἰ et ἰ passim confusa in antiquis Lexicographorum libris: itemque αἰ et ε. Scribo igitur verba Archedici.

A. Νικοστράτην τιν' ἤγαγον πρώην σφόδρα
γρυπὴν, Σκοτοδίνην ἐπικαλουμένην ὅτι
δίνον ποτ' ἔρεν ἀργυροῦν ἐν τῷ σκότῳ.

B. δίνον; κακὸν γὰρ τοῦτο δαίνον ὃ θεοί.

Ait, Cyrenensium dialecto δίνον significasse τὸν ποδονιπτῆρα, *pelvim* sive *pollubrum*: affini significatione usurparunt alii pro ψύχtere, ut postea dicetur. In ΔΕΠΑΣΤΡΟΝ. videtur scribendum παρὰ Κλειτορίοις τὰ ποτήρια δέπαστρα καλεῖσθαι. In ΔΑΚΤΥΛΩΤΟΝ. versus sunt Ionis, p. 788. ubi εἰσεῖ δῶρον. exponere debes, *auferet praemium*. non *afferat*: et, Κάστωρος δ' ἔργον ποδῶν. *opus pedum Castoris*. id est, quod olim Castor praemium cursus est consecutus. Epigenes qui laudatur deinde, antiquus fuit criticus, multorum poetarum interpres. Scripserat in Ionem Chium ut hinc apparet: item in Orpheum, ut docent ista Clementis Alex. lib. 5. Ἐπιγένης ἐν τῷ περὶ τῆς Ὀρφείως ποιήσεως. τὰ ἰδιόζοντα παρ' Ὀρφείῳ ἐκτιθέμενος, Φησί. Hujus verba sunt explicantis δακτυλωτὸν ἐκπῶμα apud Ionem, τὸ ἄμφωτον ποτήριον, εἰς δ' οἷόν τε τοὺς δακτύλους διαρραῖν ἐκατέρωθεν. *poculum utrinque auritum, in quod digitos inferere possis ab utraque parte*. perperam vulgati libri et interpretes διαρραῖν, quod emendavimus primum ex ingenio, deinde ex Eustathio et Excerptis. Idem error paulo post corrigendus, in verbis Philemonis. In illis Ionis versibus quibus poculi digitati sit mentio, idem ἐκπῶμα etiam ἄχραντον περὶ nuncupatur. Id quoque explicatur Athenaeo: et quidem multas: ut satis appareat, parum constitisse inter veteres criticos cur Ion sic esset locutus. At Didymus in enarratione ejus fabulae Ionem reprehendere ausus est ac dicere poculum illi dictum esse ἄχραντον περὶ, quia male accepisset Homeri versum in decursione Patrocli, πέμπτην ἀμφίδροτον Φιάλην ἀπύρωτον ἔδμενον. de quo vide infra

in Φιάλῃ. putavit Ion, ait Didymus, Φιάλῃ illo versu poculum dici falso: nam Homerus intelligit aeneum vas patens admodum, lebeti simile, suscipiendae frigidae aptum. Dalecamp. quod de Ione dixerat Didymus ad Epigenem transtulit. melius Breviator, Δίδυμός Φησιν ὅτι παρήκουσεν Ἴων Ὀμήρου. Sed hoc leve praestitit quod volunt iidem pro δράματος scribendum esse δρομήματος. nam quid absurdum si hoc non est? simile illud, cum in Homeri versu πέμπτη exponunt quinto κοπύνας, cum debuissent, quinto equorum agitatori. Mox, προθαλὴ κάλπης, Φησὶ δακτυλωτὸν ἔκπωμα. id est, *proposita ad exponendum voce κάλπης, ait esse poculum digitatum.* de hoc usu vocis προθαλὴ saepe diximus de hoc poculo infra. in ΕΛΕΦΑΣ scribe, *ὡς Δαμῆξενος Φησὶν ἐν δαυτὸν πενθοῦντι.* meminit Suidas ex hoc loco. et, τὸν ἐλέφαντ' ἦκει Φέρων ὁ παῖς. et versum tertium, Δίηρπονεν. ἤλπον τι; τρεῖς χωρεῖν χόας. necnon in extremo προπύριον δὲ μοι ποτὶ Ἐν Κυψέλεισιν ἡδέως. melius quam ut alii emendant. *Cypsela* nomen arcis in Arcadia: et oppidi cuiusdam in Thracia. ΕΦΗΒΟΣ, τὸ καλούμενον ποτήριον ἐμβασικοῖταν οὕτως Φησὶ καλεῖσθαι Φιλῆμων. Eustathius legit ἐμβασιχύταν. quod sum miratus. nam et membranae et Excerpta et Petronius Arbiter ἐμβασικοῖταν tuerentur. In versu Stephani, Τούτῃ προπύριον ὁ βασιλεὺς κώμην τινὰ, sic erat exponendum προπύριον κώμην τινὰ, ut apud Demosthenem, προπύριον τῷ Φιλίππῳ τὴν ἐλευθερίαν et τὰς πόλεις. pro inter pocula dare et prodere. veteres explicant χαρίζεσθαι, ut illo Anacreontis, ἀλλὰ πρότινα ραδινούς δὲ φίλα μηρούς. Sic libro 12. de Alcibiade, προπύριον τῷ Θρασύλλῳ τὰ ἡμίση τῶν ποτηρίων τῶν

p. 789. ἐπὶ τῷ κυλινάφῳ. id est, *cum propinasset Thrasyllo dimidiatam partem poculorum, quae in poculorum theca erant.* vel, *super mensa poculorum* propter ἐπὶ. At κώμην esse poculi nomen tam alienum a vero quam quod maxime. Versu isto, *Εἰς τὰς δὲ διακὰς ἔλας ἀπηνέχθη* ὁ γὰρ, quid sit restituendum quaero adhuc, nisi cui placeat, *Εἰς τὰς δὲ διαβολὰς ἀπηνέχθη.* id. iudicent eruditi. ΗΔΥΠΟΤΙΔΕΣ. Apud Pollucem libro sexto, capite decimo sexto, ita scriptum est in poculorum censu. *καλοῦνται δὲ καὶ ἡδυποτίδες, ἁβρώμιοι, ρυταί, δονοί.* nihil hic seni, sed sanatu facilia omnia. scribe, *καὶ ἡδυποτίδες αἱ ῥόδιαι, ρυταί, δονοί.* Finxerunt olim poetae et pictores, Herculi ad Geryonis boves naviganti pro navi magnum poculum fuisse: sicut etiam superiore capite dictum est.

Causam ejus fragmenti [vario prodiderunt veteres. Servius sic, ad librum septimum, Hercules Geryonem vicit; qui ideo fingitur ad eum olla (sic vocat, quam alii phialam) aenea transvectus; quod habuit navim fortem et aere munitam.] Athenaeus vero causam suspicatur esse hanc: quod magnis poculis solitus Hercules delectari. Sic ille μή τότε δὲ ἀπὸ μεγάλους ἔχαιρα ποτηρίοις, ἡ ἥρας, διὰ τὸ μέγεθος παίζοντας οἱ ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς πλεῖν αὐτὸν ἐν ποτηρίῳ ἐμυθολόγησαν; puto verius, οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ γραφεῖς. nam pictores et poetae talium figuratorum fabri extiterunt, non οἱ συγγραφεῖς. per pictores intellige omnes simulacrorum artifices de quibus dictum capite secundo, cum in gemino huic loco explicaremus verbum δημιουργοῦσιν. Addit auctor, fuisse qui dicerent vehi Solem ab Oriente ad Occidentem in poculo. Inepti homines cum nunquam totus appareat Solis globus, inquxerunt in animum credere, id quod oculis certum esse τὸ κρυπτόν cavi cujusdam quo Solis corpus contineretur. atque illud cavum appellarunt poculum, sive navigium. nam olim utriusque eadem ferme fuerunt et figura et nomen. ut κύμβη, κύμβιον, ἀκάντιος, σκαφίς, et πένδαρος. Quid hoc fingi queat magis ridiculum? tamen etiam sapientes de Sole et Luna disputantes nomen disci videas usurpare. [Sic et auctor Quaestionum quae Athanasio tribuuntur. ἐπὶ τοῦ ἡλίου δίσκος, ἀκτίς καὶ Φῶς. et ita saepe in explicatione mysterii sacro sanctae Trinitatis, discum vocat Solis orbem, sive corpus.] Videtur autem Manes haeresiarcha [ex illa veterum oblivione] mutatus suum illud ridiculum dogma: Solem et Lunam navigia esse quibus defunctorum animae in beatorum regionem transportarentur. Theodoretus Polymorphi libro primo: in Manetis haeresi, τοτὲ δὲ πλεῖς λέγοντες εἶναι, intellige Solem ac Lunam, τὰς τῶν τελευταίωντων ψυχὰς ἀπὸ τῆς ὕλης μεταφέροντα πρὸς τὸ Φῶς. Epiphanius, πλεῖς ἔτοι πορθμεῖα εἶναι λέγει. Manes, τοὺς δύο Φωστῆρας. Improbissimi hominis commentum tale fuit eodem auctore: ἐλθὼν, Dei filius, καὶ ποιήσας τὴν δημιουργίαν πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, μηχανὴν συνστήσατο ἔχουσαν δύοκα πόδες, ἥτις ὑπὸ τῆς σφαίρας στροφομένη ἀνιμᾶται τῶν θνησπόντων τὰς ψυχὰς. καὶ ταύτας ὁ μέγας Φωστῆρ p. 790. ταῖς ἀκτίσι λαβὼν, καθαρίζει καὶ μεταδίδωσι τῇ σελήνῃ, καὶ οὕτω πληροῦται τῆς σελήνης ὁ δίσκος, ὁ παρ' ἡμῖν προσαγορευόμενος. [Sed hujus sententiae fons et origo repetenda nobis e penetralibus primaevae philosophiae,

24 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

ψαλλούσης adhuc et balbutientis. Nam quum didicissent antiquissimi mortalium vel e libris Moſis, vel e sermonibus majorum, spiritum Dei incubare super aquas, veritatem hanc miris commentis deſormarunt. Inde illud ſigmentum inter caetera: et daemones et animas caelitus miſſas, ut corporibus ſe inſinuent non inſiſtere ſolido; neque terrae, ſed aquis. Quam ob cauſſam Aegyptii daemones, Solem et caeleſtia corpora alia, ut navigio vecta pingebant. Extant opinionis huius veſtigia et apud priſcos Graecorum Philoſophos, quod Porphyrius nos docet in diſputatione de antro Nympharum. Sic autem vir eruditiffimus. Νύμφας δὲ Νάδας λέγομεν καὶ τὰς τῶν ὑδάτων προεστώσας δυνάμεις ἰδίως. Ἐλαγον δὲ καὶ τὰς εἰς γένεσιν κατιούσας ψυχὰς κοινῶς ἀπάσας· ἡγοῦντο γὰρ προσιζάνειν τῷ ὕδατι τὰς ψυχὰς Θεοπνῶν ὄντι, ὥς Φησιν ὁ Νουμῆνιος. διὰ τοῦτο λέγων καὶ τὸν προφήτην (Μοſεμ intellige) εἰρηκέναι ἐμφέρεσθαι ἐπάνω τοῦ ὕδατος Θεοῦ πνεῦμα. τοὺς τε Αἰγυπτίους διὰ τοῦτο καὶ τοὺς δαίμονας ἄπαντας οὐχ ἑστάναι ἐπὶ ſτερεοῦ, ἀλλὰ πάντας ἐπὶ πλοῦ, καὶ τὸν Ἥλιον, καὶ ὅλως πάντας.] In Antimachi verbis metricae legi ita poſſumus conſulere: τότε δὴ χρυσεῖον εἶνι δαπάζοντῳ Ἥλιον π. Aelchylea ex Heliodibus ſunt corruptiſſima. Erit aliqua ſententia ſi ita concipias: ἔνθ' ἐπὶ δυſμαῖσι ſοῦ πατρός Ἡφαιſτοτευχῆς δέπας. ἐν τῷ διαβάλλον πολὺν οἰδματόεντα παρὰ δρόμου πρόον. ὅτ' εἴσι μελανίπτου προφυγῶν ἱερᾶς νυκτός ἀμολγόν. Verba ſunt cujuſdam qui Heliadum unam alloquebatur. in occidente eſt poculum patris tui Solis, opus Vulcani: in quo trajiciens, longum et aeſtuoſum curriculum conſcit: cum ad orientem abit relicta Noctis venerandae ſilentio. ἱερᾶς ſcribimus ex MSS. Lucretius, et noctis ſigna ſevera. Scribe, ὁ αὐτὸν ἐφόρει ſὺν ταῖς ἱ. et, ἥ νῦν ἀνιſχαι ὁ ἥλιος. vel ἥ δὴ.

CAPUT SEXTUM.

Ἡθάγιον. Thericlea vetuſtiſſima fictilia fuiſſe. Plinius notatur. veterum vocabulorum metalepſes. iphicratides. ἔλκειν bibere. Alexidis Hippifcus. Pollux emendatur. Ritus conſecrandi ſmulacra Jovis (teſti. καδίσκος et κάδος unde. οἶος ἄωτος. Ἐρμῆν ἔλκειν. cantharus γύλιον. item alia.

ἩΘΑΝΙΟΝ, nuſquam alibi, opinor, extat vox ἡθάνιον quam in Hellanici loco quem auctor ſubjicit. et ſi autem

suadet vocabuli origo, colum hac voce significari: puto tamen non sine gravi causa inter pocula esse hic positum id nomen. illud certum ex verbis Hellanici, ad coenaculi atque adeo mensae supellectilem spectasse quicquid est quod hac voce significatur. οἱκοι Αἰγύπτιοι non sunt *aedes Aegyptiorum*, sed *triclinia*, sive *oeci Aegyptii*: de quibus aliquid dicebamus libro quinto, capite sexto. *Θηρικλείη Φησι τὸν Ἡρακλέα πίνοντα.* Alii *δὲν Θηρικλείη.* nihil hic affirmat auctor. *Θηρικλῆς* ὅρ. 791. *Κορίνθιος παραμυθε.* Erant igitur initio thericlea fictilia: neque sine ratione pater ille sribiliginum Lexiphanes, ait apud Lucianum, *ποτήρια γηγενῇ πᾶλλα, οἷα Θηρικλῆς ὥπτα εὐρυχαδῇ.* postea e ligno fieri cepere auro et argento. atque istorum fere mentio apud scriptores. Plinius vero 16. cap. 40. Thericlem *τορνευτήν* non sigulum vult fuisse. sed errasse Plinium arbitror: nam Araros aequalis aut suppar Thericlis, aperte fictorem sigulinorum facit. *Ὡ γὰρ παραμυθε σ' ὁ Θηρικλῆς ποτὶ Ἐταυξε κοίλης λατόνος εὐρύνας βάθος.* In altero versuum Theopompi lege, *εὐτομί σοι τί θώμαθα;* caetera non satis assequor. Scripti codices nihil variant: nisi quod in hoc versu *Φιλοτησίαν* *δέ σοι προτίομαι δεξιάν.* Huraldinus habet *δέξαι.* contra modulorum metri: nam *δέχου* saltem scribendum foret. sed rectum est *δεξιάν.* Deinde malim, *Πιῦσα δ' ὅπως ἂν σοι θυμός ῃ, ἐμοὶ Παράδος τὸ πρῶτον. τὰ τεῖνον εὐρήματα καὶ ὅσα τ.* sententia parum plena. sed hoc voluit: veterum inventa ut plurimum nomine ipso auctorem suum esse professi: attulerat plura ejus rei exempla: quibus haec adjicit: *ὅλον Θηρικλείος, δεινίας, Ἰφικρατίς* (ita scribendum non *Ἰφικράτης*): *ταῦτα γὰρ πρότερον συνιστόροι τοὺς εὐρόντας. Φαίνεται δὲ τι καὶ νῦν. εἰ δὲ μὴ ποιεῖ τούτο, μεταβεβληκός ἂν εἴη μικρὸν τοῦτομα.* id est, ut *thericleum*, *dinias*, *iphicratis*: nam *ista prius inventores simul indicabant. quod et fit nunc quoque aliquo modo. sin hoc non fit, mutatum nempe est paulatim id nomen.* ut haec melius intelligas, titulum cogita libri unde sumuntur: in quo tractabat auctor *περὶ μεταλήψεως*: hoc est, *de translatione dictionum ab una significatione ad aliam.* Sensus est: nomina hujusmodi naturam suam et genuinam significationem mutasse. Exempli causa: Thericles prima notione viri proprium fuit: thericleum inde derivatum, poculi et inventoris illius significationem habuit: sed olim: nam et paulatim extincta vulgo memoria Thericlis, solam poculi

indicationem id nomen habere cepit quia tamen, penes eruditos remanſit veritatis cognitio, addit, *Φαίνοται δὲ τι καὶ νῦν.* est hic manifestus error interpretum. Noli putare *Iphicratidis* sive *Iphicratidum* nomine poculum significari. quod falsissimum est: nam calceos ita vocabant: ut docemus alibi pluribus. Notabis, auctore Cleanthe diuum sive diniadem poculum a Dino inventore nomen habuisse. *συνιστέρει* necessario scripsimus, non *συνιστορεῖ*.

τοὺς θήρας κλονεῖ σπένδοντα ταῖς κύλιξι. Melius in Excerptis, *σπένδοντα*. Inde etiam in primo versu ex Eubuli *Λεονίδης* scribo *μάλ' ἀνδρικὴν grandem*: non *μελανδρικὴν*. Pro *παρὰ Κωθανόχειρος*. Excerpta, *παρὰ Κωθανόχειρον*. In fine *ἐπικαλούμενοι εἶλον Διὸς Σωτήρος*, poculum istud convivae singuli bibebant, Jovis Servatoris nuncupantes. *ἔλκειν* et *σπᾶν* significant *educere et siccare calycem*. Teleclides, *μελιχρὸν οἶνον* *ἔλκειν ἐξ ἡδυπνίου λεπαστῆς*. et ita saepe in his libris. In Epitoma scriptum *ἐπικαλούμενος*. Ita *εἶλον* erit primae personae.

p. 792. Lego etiam in Antiphanis testimonio, *σεμνοπότου σταγόνος πλῆρες*. ita melius, opinor, quam *σεμνοπότου*. Vini generosi haec est periphrasis. *ὦ γαῖα παραμῖτι σ' εἰ Θηρικλῆς ποτὶ*. Scrib. *παραμῖτις σ' ὁ Θηρ.* vel ut MSS. *σὲ Θηρ.* Non dubitabunt periti corruptum esse statim, *ἐν Ἡτιάκῃ*. ego non dubito scribendum *ἐν Ἰππύκῃ*. qui titulus est fabulae Alexidis, quem leges in multis locis operis hujus. Etiam haec depravata, *Κοῤῃν ὑπάρ θύουσαν*. Scribe cum eruditissimo Sylburgio, *ὑπερβρύουσαν*.

Ἐκ τῶν τοιούτων αἰσχρα ποτηρίων. Scribe *Αλεσχύνα* vel *Αλεσχύνη*. *εἴτ' ἐλευθέραν ἀφῆκε βαπτίσας ἐρωμένως*. An *ἐρρωμένως*? *valide multum*. Pro *ΙΣΘΜΟΝ*, scribo cum Excerptis et Eustathio *Ἰσθμιον*.

ΚΑΔΟΣ. *Σιμμία ποτήριον παρατιθέμενος Ἀνακρέοντος*, *Ἡρίστησαμεν ἱερ.* Desunt initio hujus periodi *Φησὶν εἶναι*: nam vertendum fuerat, *Simmias ait poculum esse, proferens ex Anacreonte Ἡρίστησα*, etc. errant qui sequens testimonium putant esse Simmiae: cum variis locis ea verba Anacreonti auctor tribuat: ut lib. 14. similis error interpretum in simili loco, in *Λεπαστῇ*. Testatur et Pollux Anacreontis esse hoc testimonium: etsi mire deformata lectio quae in ejus libris. In decimo ait, cap. 20. de voce *κάδδος* loquens. *Καὶ Ἀνακρέων δὲ Φησιν, Οὐδ' ἐξ ὀπίων κάδδον*. Lege ex hoc loco, *οἶνου δ' ἐξ ὀπίων κάδδον*. vel *κάδδον*. Mox in Epigenis senariis turbant codices, qui praefereunt constanter, *ὀλκεία, κρουναῖα, ἔστι δὲ κρουναῖα*.

nam postrema mendo non carent. et sine illis locus idem est descriptus infra in *λουτήρια*. contra in *προυνεία*, clarum eorundem vestigium. Ultimus Hedyleorum corruptus manifestus, *Ἡδύλη μεσώζην εἰς κανὸν οὐ μεθύων*: ex opinione sic restituimus, — *καὶ λέγε, παῖζε Ἡδύλη; μισῶ εἰς κανὸν οὐ μεθύων*: *rigato me aliqua vini Chii cadis: et hoc mihi accinat hude Hedyle: odi vivere frustra, non ebrius*. quasi dicat, unica est vivendi causa bibere. Placet Dalecamp. conjectura in isto, *Εἰς ἣν πίνει τετραχόοισι κάδοις*, *quatuor congruorum cadis*. at proximorum verborum, *Ἡρόδοτος δ' ἐν τῇ τρίτῃ, Φοινίαν οὐ Φησίαν εἶναι κάδον*. et lectio prava et interpretatio. Scribe, H. δ' ἐν τῇ τρίτῃ, *Φοινίαν εἶναι κάδον*. Pollux quoque laudat hunc locum. Atque ille *κάδον* vel *κάδδον*, (nam utrumque invenias) non inter pocula, verum inter vasa recenset ubi vinum habetur aut portatur. Neque debemus existimare omnia nomina hoc libro exposita ad potoria vasa tantum pertinere. Ne longe abeam, ΚΑΔΙΣΚΟΣ statim non solum *ποτηρίου εἶδος* esse dicitur, sed etiam *ἀγγεῶν* diversissimi usus. Nam ait: *ἀγγεῶν δ' εἶστιν ἐν ᾧ τοὺς πησίους Δίας ἀγκαθιδρύουσι*. Antiqui praeter publicas religiones, et ea numina quae in templis colebant, privatos habebant multiplices deos. alium enim pro foribus statuebant, alium in vestibulo aut atrio, aliud in cubiculo, (unde cubiculares imagines, de quibus apud Suetonium) alium ad focum, alium in domo intima. postremo etiam in promptuariis cellis posita signa. Hi sunt quos *Δίας πησίους* Anticlides mox vocat, et cum eo hic Athenaeus. Harpocration: *τὸν πησίον Δία ἐν τοῖς* p. 795. *ταμείοις ἰδρύονται*. Ritus dedicationis horum signorum insequentibus verbis exsequitur Anticlides. Illa vero mendis sunt deformata multifariam. symbolam ad eorum emendationem Excerptorum confector contulit: pleraque de ingenii conjectura ita emendabamus. *Διὸς πησίον σημα ἰδρύσθαι χρὴ ὅδε. καθίσκειν καινὸν δῶτον ἐπιδηματοῦντα στέφαντα ὥτα ἐρίφ λευκῶ, καὶ ἐκ τοῦ ὤμου τοῦ δεξιῦ αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ μετώπου αὐτοῦ κρόκινον προμαννύναι: καὶ ἐννυσθαι ὅ τι ἂν εὐρη; εἰτὰ οἱ χεῖραι ἀμβροσίαν. ἢ δ' ἀμβροσία, ὅδωρ ἀπραιφνές, ἔλαιον, παγκρεμία. ἄνω ἔμβαλε. Jovis Ciesii signa ita statuenda. Cadiscum novum utrinque ansatum opercula tegendum; simulacri auribus coronam e lana alba imposito, ex humero, ejus dextro lanam suspendito coloris crocei: amicitio etiam, ut erit tibi commodum, deinde ambrosiam*

28 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

illi effundito: est autem ambrosia, aqua pura, oleum, et fructuum omne genus: haec omnia misce ad ambrosiam. Signa quae domi colebant collocabant in larariis: et erant simulacra haec armariis inclusa, quae ad sacellorum modum consuebant. Graeci vocant vulgo *ναῖδια*: Anticlidēs hic *καδίσκου*, recte enim Dalecampius existimavit cadiscum hoc loco signi esse receptaculum, non ipsum signum, ut summi quidam viri sunt arbitrati. Hesychius, *καδίσκοι, σιτύαι εἰς αἷς τὰ ἱερὰ ἐτίθεισαν*. Ac videtur ea primum significatione nota vox *κάδος* vel *καδίσκος* fuisse Graecis: ab Hebraeo *קדר* unde est *קדרה* *sedes rei sacrae*. eīsi non ignoramus *κάδος* pro mensura esse *כד* Syrorum. Videtur autem peculiare signis Jovis Ctesii fuisse, ut auribus coronas haberent impositas, non toti capiti, ut mos est omnium. non est aliter interpretari illa. *στέφαντα ὧτα ἐρίω λευκῷ*, sed fortasse non erraverit qui scripserit, *στέφαντα ἀώτῳ λευκῷ* poetae, *οἶος ἄωτον*, aut simpliciter *ἄωτον* lanam vocant. saepe autem in sacris usi veteres remotis ab usu communi verbis Perperam mox libri omnes, *Στρατῶν ὁ πωμικός ἐν Λημνομέδα*. Legendum *Στρατῆς*, ut ostensum est libro septimo, cap. 23. In versibus Strattidis qui laudantur hic, *Ἑρμῆς* est nomen *πόσεως*, quae de re libro primo, capite ult. *Ἑρμῆν ἔλκειν* est *educere illud poculum quod sic vocabant*. ineptissime enim interpretes *Mercurium precari atque invocare*. quoties legitur in his libris *ἔλκειν* pro *bibere*? *ΚΑΝΘΑΡΟΣ*: ὅτι μὲν *πλοῦτος* *ὄνομα κοινόν*. *Cantharus pro navigii nomine translaticium est*: quod etiam poculum significet, docet deinde Athen. Macrobius plane aliter: *Cantharus pro poculo quidem nota res est, vel ex ipso Virgilio; qui aptissime proprium Liberi patrie poculum assignat Sileno: sed id. ut supra polliciti sumus, etiam pro navigio poni solitum debemus ostendere*. tum affert locum e Nauclero Menandri, qui sequitur non longe. In trochaicis Alexidis, *ἐν Κρατῆρα, σcribe, πλοῦτον δὲ καί μανὰ Στρατῆματά τε καὶ γύλιον αὐτοῦ*. Haec militis supellex: stragula et pera in qua soliti poculum allia et cepas circumferre. Graeci ita describunt. *γύλιον ἀγγεῖον ἐστὶ ὀδοπορικόν εἰς ἀπόθεσιν τῶν ἀναγκαίων, ᾧ ἐχρῶντο οἱ στρατιῶται*. Athenaeus infra non p. 79⁴. longe cothonem scribit fuisse Laconicum poculum *ἐπιτηδειότατον εἰς στρατείαν, καὶ εὐφορώτατον ἐν γυλίῳ*. Postquam de cantharo testimonia tria attulit ex Eubulo comico, subijcit, *Ἀρεσίαι, μέγαν πάνυ καὶ ξηρὸν ἐποίησε τὸν*

κάνθαρον. viri docti haec male confuderunt cum Eubuli verbis: est enim diversi poetae locus. sed *Aresias*, nullus opinor fuit. Lego *Ἀριστίας*. is est de quo libro 2. cap. 19. Verum cogitemus: nam etiam Huraldinus retinet vulgatam scripturam *Ἀρεσίας*: sed leviter immutatam: et punctorum alius ibi situs. Ita legitur in eo lib. καὶ ἔτι. Ἀμα δὲ λαβοῦσα ἡΦάνικα· πηλίκον τινα οἶσθα μέγαθος ἀρεσίαν; μέγαν πάνυ καὶ ξηρόν (dele καί: aut scribe κατὰ ξηρόν) ἐποίησεν εὐθείας τὸν κάνθαρον. Ξηρόν ποιεῖν τὸν κάνθαρον eleganter, ut, *siccare calyces*. Horatius. In ecloga e Phrynichi *Comastis* (cujus fabulae meminit Pollux libro 4. cap. 7.) ἐκατὸν τῆς ἡμέρας ἔκλειπεν οἶνον, κανθάρους, non intelligo: et verius puto, εἴλεον. In Menandrea pericopa legunt veteres quidam, Πρῶτος λέγων σοι: deinde Macrobius τὸν δ' ἐχρύσσουν κάνθαρον. Ποῖος; τὸ πλοῖον. οὐδέ μ' οἶσθα σὺ εἴθις. vel οὐδὲν οἶσθα. Fortasse autem scribendum in iis quae sequuntur, Τὴν ναὺν σεσῶσθαι μοι λέγουσι; ἔγωγ. τὴν ἐμὴν ἐκείνην ναῦν ἣν Καλλιχλῆς ἐποίησε. τότε πλοῖον ἐμὸν ὃ Εὐφράνωρ ἐκυβέρνησε Θούριος. constanter mox omnes codd. et Epitom. χρυσῶν τὰ χεῖλη περιτεταμνίσας aut παρτεταμνίσας. quod quid significet? Lego igitur περιτεταμνίσας. aliis verbis idem dicit paulo post, τὰ χεῖλη περιαργυροῦντας καὶ χρυσοῦντας.

CAPUT SEPTIMUM.

Carchesium poculum. Macrobius locus emendatus. ληνὸς in navi. κέρχνος et κερχνοειδῆ, Theodoridas poeta. Atheniensium δημιόπρετα. poculum περισκελές. Κέρνος, cernophori. μήκωνες λυκοί. Vannus mystica. pocula hederacea. Cissybium. Polis. κήθιον. Ciborium. explorata ejus vocis etymologia quam aliqui adferunt. condy. Κονώνιος et κώνιος.

KAPXHΣION. ex Callixeno ita describit Athenaeus: ποτήριόν ἐστιν ἐπίμηκας, συνηγμένον εἰς μέσον ἐπισπωρῶς, ὅτε ἔχων μέχρι τοῦ πυθμένος καθήκοντα. Vertit ad verbum Macrobius. Carchesium est poculum procerum et circa mediam partem compressum, ansatum mediocriter, ansis a summo ad infimum pertinentibus. Ita omnes hactenus Macrobius ediciones: absurde: neque enim an-

30 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

fatum mediocriter potest dici cujus anisae ad infimum pertingunt a summo. medicina quam facere conati sunt quidam, medicina non est, verum sententiae διαφθορά. nihil hic opus audacibus conjecturis. peccantem vocem restitue in suum locum, et scribe ex verbis Graecia, *circa med. par. compressum mediocriter, ansatum, ansis. a f.* Λητόν in navi mox vocat, quam poetae Ιστοδόκην et μεσόδμην. Quae aspera sunt περχνά sive περχνύδη dicuntur, illa proprie quae in superficie densas habent asperitates millio similes: nam Ionibus millium appellatur

p. 795. κέρχνος pro κέρχρος. Fuere qui hinc deducerent vocem περχνήσιον, ut sit poculum cujus superficiem tales ἀνωμαλῆαι protuberantes exasperent. Atheniensis, ἀνομάσθη τὸ περχνήσιον διὰ τὸ τραχύσματα ἔχειν περχνήσιδῃ. καὶ εἴρηται κατὰ ἀναλλαγὴν τοῦ α πρὸς τὸ α ἀντὶ τοῦ περχνήσιον. διὸ καὶ "Ομηρος τοὺς ὑπὸ δόψους κρατούμενους περχνήσιους εἶπεν. Iliadis β. αψ. φ. δόψη περχνήσιν κατενιμένους ἐκ παδίοιο Φεῦγον. alii legunt περχνήσιν, et in hoc et similibus locis.

ΚΑΛΠΙΟΝ. Hesychius paulo aliter Κάλπος, εἶδος ποτηρίου. Supra in δακτυλῶτον dicebatur κάλις.

ΚΕΛΕΒΗ. Scribe, ἀέθλον δὲ ποῖον εἶδος ἐστὶ ποτηρίου, ἢ εἰ πᾶν ποτήριον καλεῖται καλεῖται. et in versu Antimachi Ἀσκὸν ἐνέπλεον. [id est ἐμπλεον. ut ἐμπλέω et similia.] tolle ὑποστίγμην ex istis, Διονύσιος δ' ὁ Λεπτός ἐξηγούμενος Θεοδωρίδα τὸ εἰς τὸν Ἑρῶτα μέλος, id est, Dionysius Leptus interpretans Theodoridae carmen in Amorem. noli quaerere apud Graecos Theodoridam carminis genus. nullum unquam fuit. Theodoridas poetae Syracusanus doctis non incognitus. Post dictionem ΚΕΡΑΣ multas adjecimus ex membranis. Pindaricum testimonium scribe ex librorum fide;

Ἀνδροδάμαντ' ἐπεί Φῆρες
δάεν βίτῃν μελιγδῆος οἴνου·
ἐσσημένως ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα
χερεὶ τραπέζῃν ὠθεῖον· αὐτόματοι δ' ἐξ
αργυρέων κεράτων πίνοντες ἐπλάζοντο.

Falso scriptum paulo post, Ἑρμῖπτος Μύροις. Scribe Μοίραις. ut saepe alibi male etiam ἐν χρυσῶν προτομαῖς τε ἄλλον κεράτων· puto, μεγάλων κερ. Solita fieri Athenis pocula argentea, quae vocabant κέρατα, sic probat, ἐστὶν οὖν τοῦτο εὐραῖν ἐν τοῖς δημογράτοις ἀναγεγραμμένον οὕτως. Ἐκ στήλης ἀνακειμένης ἐν Ἀκροπόλει, ἢ τὰ ἀναθήματα περιέχει. κέρα, ἐκπωμα χρυσοῦν καὶ περισκελές, πρόσσσι κέρνος ἀγγ. etc. Atheniensium mos fuit,

cum aliorum fontis bona publicabantur, vaenula illa in auctione exponere, atque omnia quae ita vendebantur, minima, maxima in columna insculpebant, quam vel in Arce dedicabant, ut illam cujus auctor meminit: vel in aliis locis urbis, aut vicinorum pagorum. nam positae Eleusinae statuæ meminit Pollux libro decimo, capit. 24. de voce *δημιόπρωτα* loquens: *ἐν δὲ ταῖς Ἀττικαῖς στήλαις*, inquit, *αἷ εἰσιν ἐν Ἐλευσίνι, τὰ τῶν ἀσεβοούντων περὶ τῶν θεῶν δημοσίᾳ πραθέντα ἀναγέγραπται· ἐν αἷς ἄλλα τε πολλὰ εὐκὴ ἐστὶν ὠνεμασμένα, καὶ μολύβδου κρατηταί.* Capite autem septimo ejusdem libri meminit Pollux illius statuæ in qua fuerant bona Alcibiadis publico iudicio damnati, omnia adnotata, quae in auctione vaenerant. ac singula fere decimi ejus libri capita, testimoniis τῶν δημοκράτων sunt referta. Quid sit *περισκελὲς* poculum, viderint docti. habet haec vox duplicem originem. a *σκέλλω exsicco*, et a *σκέλος*. e priore deductum huic loco non convenit. *περισκελῆ* enim vocantur quae sic exaruerunt, ut sint praedura: unde appellantur poetae contumax et refractarium ingenium *Φρύγας περισκελεῖς*. [Martius Antoninus *περισκελὲς ἦθος*, libro 4.] et libro 14. *περισκελῆ καύματα* sunt *aestus difficiles toleratu* ut ibi p. 796. exponimus capite 20. quare nisi vox artis est, ut argenti genus quoddam appellarint aurifabri Athenienses *περισκελῆς*, quo modo haec notio ejus vocis locum hic habere possit non video. Quid si igitur a. *σκέλος* deducamus, [(unde est vox *εὐσκελὴς* apud Platonem, et τοῦς εὐσκελῆς apud B. Chrysostomum.)] et exponamus de poculo quod binis pedibus tanquam cruribus insistit? Quid si ita? *ἐκτ. ἀργ. καὶ περισκελὲς προσέτι. Ceras est poculum argenteum, et praeterea intortum.* ut non sine causa cornu nomen credamus huic poculo fuisse tributum. Cum istis quae ex antiqua sunt inscriptione, confunduntur pessime sequentia verba. nam KEPNOS literis grandioribus scribi debuit et a prioribus, quibuscum commune habet nihil, seungi. in voce enim *προσέτι* definit tractatio de cerate. Ita accipit Auctor Epit. accedit series literarum, nam ordo institutus postulat, ut post *Κέρας* sequatur *Κέρνως*. Nec te moveat quod non ut poculum describitur hic *cernus*: nam auctor, quae sunt ejus diligentia, vel levem figurae aut usus similitudinem justam censuit censuram, cum de eo nos hic doceret quae observaverat. Fictile vas fuit multos cotyliscos in se continens, quos festo die quodam fructibus omne genus implebant,

32 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

et ex religionis avitae ritibus ad sacra deferebant, proprium id fuit ministerium eorum, quos vocabant cernophoros: sicut alios ob simile ministerium lignophoros, cestophoros, ofchophoros, thyrsophoros, pastophoros. Quae solita indi in cerni cotyliscos enumerat his verbis. *ἐν οἷς Φασὶ μῆκωνες λευκοί, πυροί, κριθαί, πίτσι, λάθυροι, ὄχροι, Φακοί.* haec Athen. hoc loco: idem infra in Κέρυλος multo plura hujus generis recenset repetens ista ipsa. Non est novum in hoc scriptore saepius legi eadem: sed repetitionis istius non obscura causa. At non debuerat Dalecamp. transferre huc quae studio brevitatis auctor hic praetermisserat. *Μῆκωνες λευκοί* interpretor de ea quam Theophrastus *μῆκωνα Ἡράκλειαν* nuncupat, cujus est, inquit, *ὁ καρπὸς λευκός.* vel ita distinguendum, *μῆκωνες, λευκοί πυροί.* frumentum candidum leges apud Plinium in versu Sophoclis ex Triptolemo. Addit, *ὁ δὲ βαστάσας αὐτὸ, οἶδεν λιανοφορήσας τούτων γούσται,* id est, *qui cernum gestavit vescitur iis quae sunt intus: sicut faciunt qui vannum mysticam Liberalibus ferunt,* aut aliis sacris. hoc addimus: quia scribere Harpocratonem meminimus, vannum *πρὸς πᾶσαν τελετὴν καὶ θυσίαν εἶναι ἐπιτήδειον.* Colligere est ex isto loco vannum quae *τομπεύσθαι* solita, pancarpia et fructus omne genus continuisse, non minus quam cernum de quo dictum est. ΚΙΣΣΥΒΙΟΝ. alii *κισσύμβιον.* vide Macrobius. Ex hederae ligno pocula fieri solita, sicut etiam hodie. Serenus Samonicus, *Molibus ex hederae tornantur pocula lignis.* meminerunt et alii. In Euripidis versibus placet distinctio Macrobii librorum et Dalecampii. ut *πόνων ἀναψυκτήρα* ad vinum p. 797. referamus, non ad lac. Varro de Vino, *Hoc aegritudinem ad medendam invenerunt.* male apud Eustathium *πίνων* pro *πόνων.* Rusticum et pastoritium poculum fuisse cissybium ex Homero probat: qui faciat Cyclopem cissybio bibere: et Eumaeo alterum tribuat. de illo versus est hic nono Odysseae, *Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλατος οἴνοιο.* de Eumaeo iste, *ῥαψ. π. Ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνα μελιγδέα οἶνον.* Athenaei verba ita scribe, *Πολύφημος μέντοι κισσυβίῳ ἐχρῆτο. Φατέρη δὲ Εὐμαιος.* Placeat statim *Καλλίμαχος δὲ τοῖα διαμαρτάνειν ἐν τῇ συγχύσει τῶν ὀνομάτων.* tamen omnes codd. *συγχεῖται.* At, *παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ Πόλιδι ἐστιαθέντος.* optime. non ut emendant *πολίτη.* *Polis et Poles* propria virorum nomina Athenis non rara. Illa, *οὐδὲς δ' ἀμφοτέρους ὅδα χεῖσται* male referunt ad Eteoclem, et Polynicem: pejus emendant. Apud poetam ait Ulysses de

se et Iro, *Hoc limen ambo capiet*. Scribe, καὶ κήθιον τὸ χήτιον τὸ χωρεῖν τοὺς ἀστραγάλους. Vult dici κήθιον translata Ionico more aspiratione, quod ex analogia erat dicendum χήτιον, a χεῖσθαι. sic κισθῶν Herodotus pro χιτῶν et similia. Scripsimus cum originibus membranis, Διονύσιος ὁ Σάμιος ἐν τοῖς περὶ τοῦ κύκλου. vulgo περὶ τοῦ Κύκλωπος. convenientissime subjectis verbis. sed κύκλου etiam alibi. idque expositum libro septimo, cap. 3.

KIBΩPION. Graecis peregrinum poculum: opinor et nomen. et si potest videri derivatum unde et κισωτός. sed constat in Aegypto primum cepta fieri cibotia, ex Aegyptiae fabae ciboriis: deinde ex alia materia, figura eadem. Hefychius disertè, Κισωρίον, Αἰγύπτιον ὄνομα ἐπὶ ποτηρίου. Ecclesia usu fecit suum hoc nomen. sed nunguntur interpretes Graeci sacrorum rituum, qui voce hac significari volunt κισωτὸν Φωτισμοῦ Θεοῦ. τὸ γὰρ κίβ, ajunt, ἔστι κισωτός, τὸ δὲ ὠριον Φωτισμός Κυρίου, ἢ Φῶς Θεοῦ. hoc est, πῦρ γὰρ color esset aliquis, si in eum usum dicerent excogitatum id nomen. quod scimus esse antiquius nomine Christiano. Syris כבב vasculi nomen est. Scribo statim, λαβὼν ἐν τῶν κισωρίων ὡς ἔδεικνεν ὦν καὶ μαθύων ἐνεούργησας.

KONAT. Hoc poculum Persis proprium fuit, ut testatur Pollux, et sequentia docent, et ratio nominis. nam condy est appellatum, quia simile erat aliquomodo vestii quam candym vocabant, quae et si diversa fuit a tiara, γο. tamen interpretes cum exponunt vocem כבב in Historia Josephi παρὰζόντος suos fratres, verterunt κόνδυ. id fortasse spectantes, quod כבבבב ejusdem originis vox, tiaram significat. fuisse autem poculi hujus usum in Aegypto, ex eo licet colligere, quod Nicomachus in libro de feliis Aegyptiorum, ejus meminerit. Extat id vocabulum et in Isaja apud γο. ut observavit etiam Hieronymus in Genesim. [Eustathius Eroticon lib. 4. οὐδέτι νύκταρ ἀλλὰ κόνδυ πικρίας μεταπεράσσαι et lib. 7. καὶ κόνδυ πικρίας καὶ ἀψινθίου θαλάσσης ὅλας ἀμπέπωναι.] Locus Menandri extat et libro 10. Verba Nicomachi male accepta ab imperitis: et deesse aliquid videtur. concinnare potes hoc modo: τὸ δὲ κόνδυ ἔστι μὲν Περτικὸν τὴν ἀρχήν. εἶδος δ' ἔχει ὡς Φησιν Ἑρμῆ- p. 798. πος ἀστρ.

KONΩNIOΣ. In excerptis Κώνιος. et posset videri ducta appellatio a forma, cononius vero a Conone inventore, ut *thericleum* et *dinias*. atque hoc verum, ut dicitur infra in λυκαεργαῖς.

CAPUT OCTAVUM.

Κότυλος et κοτύλη. *Cratetis fabula Παιδιαί. ἡμίνα. Sophronis ὁ ἐπιγραφόμενος φῆμος. Calyces Φοξαί, vasis nomen: Alembix. Prov. δάκτυλος ἡμέρα. et id genus alia multa observata et emendata.*

ΚΟΤΥΛΟΣ, τὰ μόνωτα ποτήρια. Hefychius inter alias interpretationes vocis κοτύλισκος, τινὲς, ait, τὰ μόνωτα ποτήρια. Horum plurimus usus, addit auctor, παρὰ Σικωνίοις. Excerpta παρὰ Σ. καὶ Ταραντίνοις. Lege, καὶ νέμει, ὅσοι ἂν ᾧσι τὸ κέρνος περιανηνοχότας, id est, et dividit omnibus qui cernum circumgestaverunt. de hoc satis capite superiore. Vocem ὄρμανος ex libris adjecimus: scribe, οἷὸς ἔριον ἄπλυτον. vel οἷσιον. in testimonio Aristophanis e *Cocalo* suspecta vox μεστόν et verius censeam, κοτύλαις μεγάλαις ἔγχυσον εἰς σφίτερον δέμας οὐδενὶ κόσμῳ. magnis cotylis vinum infundebant in suum corpus nullo pudore. Manca est oratio in his, Σιληνὸς καὶ Κλειταρχὸς ἔτι τε Ζηνόδοτος. nam ita interpretandum: poculi huius meminerunt Silenus, Clitarachus, et Zenodotus quoque. Subjectus versus, Πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρῃστον ἔβρεον αἶμα. nullius est istorum, sed poetarum principis Iliad. ψ. Inapte mox, Σιμάριστος δὲ τὸ λευκὸν ποτήριον οὕτω καλεῖσθαι. scribe cum Excerpt. et Eustath. τὸ λεπτὸν ποτ. quasi dicatur proprie κότυλος, poculum capiens quantum cava manus. nam κοτύλη, *cava* manus est. Nec recte Κράτης ἐν Παιδείαις: sed ut Dalecampius Παιδιαίς. Pollux enim veterum lusiones explicans, plerasque earum in hoc Cratetis dramate commemoratas scribit. Ἡ δὲ κινητίνδα, ait, ἀπὸ τοῦ κινεῖν, ὃ ἐστι καταφιλεῖν ἀνόμεσται. ὅπερ ὑποδηλοῦν ἔοικε Κράτης ἐν Παιδιαίς: σχεδὸν δὲ καὶ περὶ τῶν πλείστων ὁ ποιητὴς εἴρηκεν οὗτος ἐν τῷδε τῷ δράματι. Contra istud recte, Θουκυδίδης. εἰδίδοσαν αὐτῶν ἐκαστῶ ἐπὶ ἑκτῷ μῆνας κοτύλην ὕδατος, καὶ δύο κοτύλας σίτου. non ut apud Eustathium, δύο π. κριθῶν. neque ut apud Pollucem libro septimo, capite ultimo, δύο π. οἴνου. Locus est extremo libro septimo nobilissimae historiae. sed ex ipso Polluce error clarus: profert enim verba Thucydidis, ut *cotylam* probet mensuram esse et liquidorum et aridorum. Cum dixit Aristoph.

Ὁ δ' ἀλφίτων πριάμενος τρεῖς χοίνικας, Κοτύλη; δεύσας εἶκος ἀπολογίζεται: et δεύσας scribi potest, et δεύσης. cum farinae hordeaceae tres choenices emisset, et deesses iustae mensurae, cotyla una viginti obolos de convento pretio detraxit. εἶκοσι scripsimus ex Italicis membranis. prius erat οἶκαδε. quod, ut multa alia quae in prioribus editionibus legebantur, reperimus in Huraldino. Παιδιά ἐγκοτύλη etiam ἐν κοτύλῃ; dicta vide Eustathium et Pollucem. Locus ex Acharnensibus, κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος p. 799. ἀποπεκομμένον, hodie sic habet apud comicum, κυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον. et de postrema voce firmant Excerpta et Eustath. Quae subjiciuntur tanquam Epicharmi, alius sunt poetae, ut observatur libro 14. Ad ista Sophronis, Κατάστρεψον τέκνον τὰν ἡμίαν, addit Eustath. sed opinor, de suo: παρὶ ἧς χρὴ σπουδεῖν ἡμᾶς. μήποτε ἡμίνα ἢ τὸ ἡμῖσι τοῦ Ἰν. οὐ χρῆσις ἐν τῷ, ἔλαιον, πλῆον ἢ περ Ἰν. Ait, καὶ τὰ κύμβαλα δ' Αἰσχύλος ἐν Ἡδωνοῖς κοτύλας εἰρηκεν. Habes Aeschyli illum ipsum quem respicit locum apud Strabonem libro decimo. Ibi lege. Pro, καὶ οἷς χέονται οἱ μύσται, leges apud alios καὶ οἷς χρωῦνται οἱ μ. ut in Hefych. KOTTABIS. Ἀρμόδιος ὁ Λεπρεύς. Libro quarto capite 13. postrema verba testimonii huius emendavimus. Sequitur, ὥστε αἰς τὰ συμπόσια παραιοφέρειν ἄλλα κοττάβια καλούμενα. Plato comicus ita vocat illo versu, Παιίζειν τίθεται κοττάβια σφῶν ἐγώ. de quo ad librum 14. in Hefychio perperam κοτταμία. Οἴκοι πυκλοτέραι; sunt triclinia, sive coenationes. ΚΡΑΤΑΝΙΟΝ. Μήποτε τὸ νῦν καλούμενον κράνειον ἔκπωμα, cratanium pro poculo leges alibi: κράνειον, quod sciam, nusquam. an igitur κρούνειον? de qua voce mox. In Polemonis laterculo scribe χύτρος ἀργυρεός: aut Ionice κύθρος, non κύτρος, et βετάνιον, non βατιάνειον. patina est, ut alibi diximus. ΚΡΟΤΝΕΙΑ. Ἐπιγόνος Μνηματίω, χρ. vide supra in κάδος. ΚΤΑΘΙΣ. κοτυλῶδες ἀγγεῖον. Σώφρων ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ μίμῳ, γυναῖκας αἰ τὰν Θ. Quemadmodum libro superiore capite 19. suspecta erant nobis haec verba, καὶ γὰρ Νυμφόδαρου περιῆν ἐν τῷ μνημονευομένῳ μίμῳ: quia memorati mimi proprium lemma non est adjectum, sicut fieri amat: ita etiam haec eandem ob causam Sophronis Viriles et Muliebres mimi ex Athenaeo et Stobaeo noti omnibus. si sunt tituli operum duorum, quorum utroque plures, ut videtur, mimi continebantur: partim in viros, partim in mulieres scripti, quare non possumus multum

36 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

tribuere conjecturae nostrae, valde alioquin probabili, τὸ γυναῖκας mimi epigraphen esse. Scribi autem potest, αὐτὰν θεὸν φαντὶ λίσσας. et post, τριτὺς ἀλεξιφαρμάκων. *tria alex.* Argis elaborati calyces, ut observat dipnosophista, formam habuerunt diversam a caeteris: erant in summo et circa labra fastigiati: cum fere pocula omnia ab ea parte plus pateant: hoc ita Athenaeus: φοβαὶ γούνησαν τὸ χαῖλος. ὡς Σιμωνίδης φησὶν ὁ Ἀμόργιος. αὐτὴ δὲ φοξύχειλος, ἣ εἰς ὃν ἀνηγμένη, ὅν εἰσιν οἱ ἀμβίπαι καλούμενοι. [ambix. Integrum Simonidis versum referunt grammatici αὐτὴ δὲ φοξίχειλος Ἀργεῖ κύλιξ.] vasis nomen est, quo antiqui ita ferme utebantur, ut nos hodie eo quod sermo vernaculus *alambicem* vocat. ejus mentio in Graecorum medicorum libris: ut apud Dioscoridem libro quinto, ubi Plinius *calicem* vertere maluit Graeca alia dictione, quam istam retinere. Arabes primi frequentarunt hujus vasis usum, a quibus nos didicisse testatur p. 800. nomen hybrida. Ejusdem naturae cum alia vocabula quaedam sunt: tum in primis famosissimae artis *Alchimiae* nomen. nam quod ajunt ita dictam quasi ἀλὸς χυμείαν, quia finis ejus scientiae proximus ultimo sit, sal illud *θαιματουργόν* de cunctis rebus extrahere: cini-
florum recens commentum est, parum falsum, et omnino falsum. Scribendum, Ἀχαιοὶ ὁ Ἐρετριεύς. non Ἀρχαῖοι. imperiti homines tragici hujus nomen varie corruperunt in his libris. Achaei versus lego ad hunc modum,

Ἄλλ' ὡς τάχιστα μέλανα δαῦρ' οἶνον φέρειν
πανόντε (vel καίνον) χρὴ κρητῆρα καὶ κυλινδράς.

Subjicitur Alcaeī locus elegans, qui ejus poetae Φιλοῖν/αν de qua dictum est libro decimo arguit manifestissime. Πλινώμεν, αἰτ, τί τὸν λύχνον ἀμμένον; δάκτυλος ἡμέρα. Antiqui cum fere parcius pranderent, et coenabant liberalius et computationes suas eo reservabant. Tempus autem coenae erat, vesp̄ra et λύχνων ἀφαί. Ita viri graves et occupati: nam qui aliter vitam instituebant, hi et tempestiva agitabant convivia: et ad pocula de die acceptabant. Hoc igitur Alcaeō poetae vinoso nunc dolet, quod propter sobrios sodales, horam lucernarem cogatur expectare. Quid moras trahimus? inquit, quid expectamus ut vesp̄ra sit? Ecce jam qui restat dies digitus est, sive digito nōn longior. Rerum mensura pro varia ipsarum natura varie intri solet. Sed poeta locutionibus suis naturam rerum interdum pervertunt. Tale hoc Alcaeῖ δάκτυλος ἡμέρα. Nam digitus non est mensura temporis

conveniens: verum locorum intervallis. et corporibus continnis: dies per horas, semihoras, et vigilias metimur. Simili elegantia dixit comicus Alexis, *Κρίττων ἐκείνός ἐστιν ἡμέρας δρόμος*. et Aristophanes in *Ranis* quosdam adolescentes ait esse *Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίου λαλίστους*. idem in *Nebulis*, τῶν Ἑλλήνων εἶναι με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον. Athenaeus libro tertio, nonnullos insolentis locutionum πολλοῖς παρασάγγαις ὑπερδραμαῖν τὸν Διονύσιον. Assentior autem doctissimo et de literis Graecis optime merito Henrico Stephano, existimanti, dictum istud Alcaeī δάκτυλος ἡμέρα, pridem in proverbium abiisse: quod Graeci paroemiographi per imperitiam corruperunt, et in *Δατύλου ἡμέρα* perperam commutarunt. Epigrammaticus poeta eodem sensu dixit δάκτυλος αἴας: nam ἡώς, inter caetera, etiam diem significat, ut observant poetae interpretes: neque dubium est, quod primus omnium recte eruditissimus idem ille Stephanus observavit, Alcaeī superiora verba respexisse eum poetam epigrammatorum, cum faceret.

Πίνωμεν Βάκχου ζῶρὸν πόμα. δάκτυλος αἴας.

ἢ πάλι κοιμιστὴν λύχνον ἰδεῖν μένομεν;

Alcaeī verba, quia parum emendate scribuntur isto loco, partim ex libro superiore, partim ex conjectura emendata nobis, adscribemus.

Πίνωμεν. τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν;

δάκτυλος αἴμα. καὶ ἀνάειρε

κυλίχναϊς μεγάλαις καὶ πυκναιαῖς.

οἶνον γὰρ ὁ Σομέλας καὶ Διὸς

λαθικηδέ' ἀνθρώποισιν ἔδωκεν.

ἔγχευε πυρναῖς ἓνα καὶ δύο πλῆταις.

p. 801.

CAPUT NONUM.

Κυλίχναϊ, culignae. καροῦν et ἀναχαιτίζειν de vino.

Cymbium. Phiditia (Cyrenensium). κύπελλον unde.

ῦ, pro ὀ in multis. κόπαιον, sive κόπεον. multa emendantur et illustrantur.

ΕΚ τοῦ βαλανίου γὰρ διαφθορῶς ἔρχομαι. mendae manifestus versus: metrum legem excedit: et mulier est non vir quae loquitur. Scribe, διαφθορῶς. redire ait e balneo nimis calido, esseque jam cocta, imo tosta. quare hoc

dicat, sequentia palam faciunt. Γλαίσχρον τε μου τὸ σέλεον, ἢ τῷ θεῷ. Scrib. γλίσχρον. id est, πολλῶδες. at ἢ τῷ θεῷ, per geminas deas: non, per deos. Cererem et Proserpinam intelligit, ut alibi dictum.

Εἰ λάβω † κυρίσοι τὴν κυλίσκην μηδαμῶς. Potes emendare, Θέλεις λάβω σοι τὴν κυλίσκην; μηδαμῶς. Ancilla loquitur aut famulus, et ait: quando ita scitis, vim squamam in manus culignam, ut tibi minifrem? minime, ait hera. κυλίσκαι et κυλίχλαι sine κυλίσκιδες (Latini veteres culignas dixerunt) sunt caliculi, id est, parva patoria vasa oris compressoris: quare etiam pro cucurbitulis, si forte earum copia non erat, calculis utebantur, teste Cornelio Celso libro 2. cap. 11.

Κούχι δωροῦντ' εὐδὲ κόγχην. Scrib. χωροῦντα. Φασὶ δ' αὐταῖσι βαθύλας κύλικας ὥς. mulieres sibi fieri praecipiunt calices altos, repetendum est verbum παραμύειν. Calices autem describit ventriosos et doliolo similes, habentes infra labra rotundam figuram vini capaciissimam. hoc significant. sequente versu illa verba, μέσας γαστρίδας. in Excerptis μεστὰς offendimus: quod non habet locum. ἀνευλαγίστως πλεῖστον οἶνον ἐκπίνειν, est plurimum vinum bibere, quod tuis rationibus non inferatur. CYMBLl magnitudinem demonstrat hoc argumento: quia Ulysses tertio cymbio (live quod idem est cistybio) Cyclopem deposuit. Huius argumento quid responderi possit dictum supra initio huius libri.

ἀκολουθεῖν αὐτῷ Φάσκων ῥυτὰ καὶ κύμβια. Locus Demosthenis quem ex ea contra Midiam adnotavit hic Macrobius, et ex eo Dalecamp. is ipse est dubio procul, quem respexit auctor haec scribens. quam hodie in nostris libris vox ῥυτὰ non extat eo loci: sed aliquando post, ubi ait orator, καὶ τρεῖς ἀκολουθοῦντες ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων. διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ, κυμβία καὶ ῥυτὰ καὶ Φιάλας ὀνομάζων. Athenaeus vero more suo duos locos in unum contraxit. Cum apud Anaxandridem dixisset aliquis Κυμβί' ἐκάρωσεν ἡμᾶς. subjicit quidam, ἀνακχαίτικεν μὲν οὖν. non prorsus, ait, ἐκάρωσεν, sed tamen ἀνακχαίτικεν. allegoricus sermo est: de vino enim loquitur tanquam de equo. παροῦν dicitur vinum, quod dat in somnum gravem, vel de statu mentis p. 802. deturbat, equus, quando dejicit in caput sessorem, quod majus est, quam cum ἀναχατίζει, id est, jubas caputque erigens, vectori praebet se immorigerum. prioris versus sine lege, καὶ μέστ' ἀκράτου μετ' ἀκρ. ἀλλὰ κυμβίον μόνην Φιάλην προσεκέκτητο. Non aliter apud Ma-

crobium: tamen scribendum est, ἀλλὰ κυμβιον μόνον Φιά-
λην τρ. mirari licet quod qui cyathum nullum haberet
prae summa egestate aut parcimonia, sed solum cym-
bium, idem phialam possideret. Ex his intelligere est
cymbium alicubi Graeciae poculum fuisse pauperum, qui
neque cyathum, neque aliud vas potorium honestius pa-
rare sibi poterant. Quae sequuntur post verbum παρειλη-
φέναι incertum est utrum sint Athenaei an Eratosthenis.
Macrobius quidem ea non describit: sed puto tamen esse
Eratosthenis: quod vel illa arguant, καθὰ καὶ νῦν παρ'
ἡμῶν ποιοῦσιν ἐν τοῖς Φειδιτλοῖς. nam παρ' ἡμῶν, interpretor
Cyrenae: quae fuit patria Eratosthenis. ibi servata plera-
que instituta Lacedaemoniorum: ergo etiam phiditia more
Spartiatarum agitabant. Cyrenenses enim Lacedaemonio-
rum sanguis fuerunt, vel legendum παρ' ὑμῶν, *Lacedae-
mone*. Scribit enim ad Spartanum Haetorem. Ephippi
versus ambo cum interrogatione legendi.

Διονυσίου δὲ δράματ' ἐκμαθεῖν δεοί. intellige Dionysii tyranni comoe-
dias: vide libro primo de Philoxeno. Proximus versus
est corruptus, Καὶ Δημοφῶντος ἅτ' ἐποίησεν εἰς κατύλην.
nescio an rectum εἰς Κότυν. depravatus etiam qui sequi-
tur. fortasse Πήσεις τε κατὰ τὸ δαῖπνον ὡς ἐμοὶ λέγει. ut
mihi coenanti veterum poetarum versus recitet. etiam
religiosa sunt mendosa.

Κύμβα ποτήριον. Ἀπολλόδο-
ρος Πλαφίοις. Inutiliter haec posita isto loco. vide mox
in κύμβη. tamen in Excerptis hoc ipso loco, ἐστὶ δὲ καὶ
κύμβα ποτήρια.

ΚΥΠΕΛΛΟΝ. Τοῦτο πότερόν ἐστι
ταυτὸν τῷ ἀλυσῶ, καὶ τῷ δέκαϊ, ἢ ὀνόματι διαλλάσσει.
Locutio digna quae nos advertat: nam erat dicendum;
καὶ ὀνόματι μόνον διαλλάσσει. rem claram non explicabo
pluribus. ἀπὸ τῆς κυφότητος, ait, τὸ κύπελλον. Hoc ve-
rum: prius dicebant κύπελλον, ut Lycophron aliquoties.
omne cavum sic vocabant, in quo aliquid poterat conti-
neri. Inde etiam nubes κύπελλα dictae quae ea obtegunt
quibus insident. Lycophron eleganter Xerxis militum sa-
gittas, tanta copia in Graecos missas, ut coelum illis
eriperent, κύπελλα ἰὼν appellat. Utraque significatio, et
vocis origo ab Hebraeo fonte, nam קבץ est *curvare*,
κάμπτειν et κυφὸν facere. inde קבץ vola manus, qua aliquid
potest capi: item acetabulum: ponitur etiam pro nube.
Inde etiam κύφω, torquendi instrumentum, quod collo
applicabant. in paraphrasi Chaldaica appellatur חרשון
חרשון אמופתון, quod legi ait apud poetam. versum
respicit ὄουστ. χ. Ἦτοι ὁ καλὸν ἄλυσον ἀναίρησθαι

40 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

ἔμελλε χρύσειον ἄμφωτον. Refert ex Simaristo κύπελλον. quibusdam dictum esse, τὸ δῶτον ποτήριον. apud Hesy-
chium scriptum τὸ ἄωτον. nisi est mendum. nam α et δ
saepe deprehendimus invicem corrupta. Ita Cyprii: at
p. 803. Syracusani, κύπελλα appellasse dicuntur, τὰ τῆς μάζης
καὶ τῶν ἄρτων ἐπὶ τῆς τραπέζης καταλείμματα: reliquias
mazae aut panis: quae Evangelistis quatuor κλάσματα
nuncupantur. hac notione κύπελλον originem habet a
κύπτω. ut κλάσμα a κλῶ. In loco του ὃ positum est ὅ,
ut in ὄνομα pro ὄνομα: ἀσσύτερον pro ἀσσοτέρον. Poste-
rior aetas alia forma idem nomen formavit: nam apud
Suidam, et in aliquot Glossarii locis κόπαιον live κόπτεον
legere est, pro frusto rei et fragmento.

CAPUT DECIMUM.

Critiae locus de supellectile Lacedaemoniorum, Co-
thonis Laced. figura. ἄμβων. ambon. περιχρεῖ-
σθαι verbum balneorum. λαβρώνιον. Menandri
Ἀλιεῖς. ejusdem Philadelphi. Diphili Tithrausta.
δέμας λάπτειν. anus βρυτική vel βρυκτική. Phi-
lyllii Auge. πτερόν. lepastae ex diversa materia.
Teleclidis Prytaneis. alia non pauca.

ΚΩΘΩΝ. Λακωνικὸν ποτήριον, οὗ μνημονεύει Ξενοφῶν
ἐν πρώτῳ Κύρου παιδείας. Putes dicere Xenophontem sic
poculi hujus meminisse, tanquam Laconici: quod non
ita est. Verba ejus sunt, de Persarum institutione loquen-
tis, Φέρονται δὲ οἴκοθεν σῖτον μὲν ἄρτον, ὄψον δὲ κάρ-
δαμον, πικρὸν δὲ ἦν τις διψῇ κώθωνα ὡς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ
ἀρύσασθαι. Locus Critiae qui sequitur, est male acceptus
ab exscriptoribus. initio enim deest aliquid perficiendae
sententiae. Ait autem Critias, Lacedaemonios uti supel-
lectile et instrumentis vitae minimo pretio parabilibus,
et commodissimis. profert exempli gratia, calceos Laco-
nicos, vestes, et cothonem. Non est dubium hanc esse
Critiae mentem: sed verba praeferre facta tecta non pos-
sumus. Vocem μικρότατα suspicor cubare in mendo: et
pro ὑποδήματα scribendum esse δημιουργήματα. Suadet
Plutarchus, qui in Lycurgo hunc ipsum Critiae locum
ita expressit. δι' ὃ καὶ τὰ πρόχειρα τῶν σκευῶν καὶ ἀναγ-
καῖα ταῦτα, κληντήρες καὶ δίφοροι, καὶ τράπεζαι. βέλτιστα

παρ' αὐτοῖς ἐδημιουργεῖτο. καὶ κώθων ὁ Λακωνικὸς εὐδοκίμαι μάλιστα πρὸς τὰς στρατείας. ὥς Φησι Κρίτας. eadem Porphyrius libro quarto De abstinentia ab animalibus.

οὗ δὲ ἔνεκα στρατιωτικὸν, πολλάκις ἀν. Hic quoque deest aliquid. Sententia huiusmodi lectionem suggerit. οὗ δὲ ἔνεκα στρατιωτικὸν δοκεῖ μάλιστα τοῦτο τὸ ποτήριον εἶναι, τὸδ' ἔστιν. καὶ γὰρ πολλάκις ἀνάγκη ὕδωρ πίνειν οὐ καθαρόν. Cum igitur cogantur saepe milites aquam bibere impuram, prima commoditas quam ex cothonibus capiunt est, τὸ μὴ λίαν κατὰθλον εἶναι τὸ πόμα. In poculis altioribus, quam latioribus, ut illi scyphi sunt quibus pharmacopolae medicamenta aegris propinant, quod intus continetur, minus est conspicuum. Plutarchus ad colorem cothonis refert. Ait enim τὰ ἀναγκαίως πινόμενα τῶν ὑδάτων, καὶ δυσωποῦντα τὴν ὄψιν ἀπεκρύπτετο τῇ χροῇ. Altera sequitur commoditas poculi huius. εἴτα ἄμβωνας ὁ κώθων ἔχων ὑπολείπειν τὸ οὐ καθαρόν ἐν αὐτῷ. Legendum ὑπολείπειν ποιεῖ: vel ὑπο-p. 804. λείπει. Sed videamus quid sint ἄμβωνες in poculis: nam qui margines vertunt longe errant: sunt enim diversissimae res κρητὶς et ἄμβων. neque audiendi viri eruditissimi, qui apud Plutarchum vertunt *amfractus atque finus*. Est vero Graecis ἄμβων. Latinis *umbo*, quicquid in plano eminet ac protuberat, figuram habens rotundam aut *κωνοειδῆ*. Origo vocis ἀπὸ τοῦ ἀμβάινειν, sive ἀναβαίνειν. In veteri historia Ecclesiastica suggestus Episcopi in templo concionantis *ambon* Graecis et Latinis multis dicitur. In poculis et ollis ἄμβωνας sunt, inquit Pollux, αἱ ἐκατέρωθεν πλευραί: id est latera et ventres, quales sunt in ollis, et argenteis pateris quibus vulgo utimur forma ollae dimidiatae. quorum autem poculorum recta affurgunt latera, ea ἄμβωνας non habent. Atque haec figura vasorum ambonem habentium, aptissima est ad destinendam aquae impurae ὑποστάθμην et sordes: ut recte sentit Critias. fiunt etiam phialae vitreae, quarum fundum introrsum adactum et admodum prominentem, recte ambonem appellaveris. estque etiam illa forma appositā nimis ad id de quo agitur, sed cothones ita fingi solitos non puto: nisi quod more istarum phialarum collum habebant, ut sequens Theopompi locus indicat. κώθωνα παῖδα Φάρυγγος. Postrema vox est corrupta: aut aliquis mihi exponat cur poculum dicatur gutturis filius. nam potius τροχέου filius dicatur, id est figulinae rotulae. Non puto omnes cothones *στροψαύχωνας* fuisse: itaque

44 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

πτερόν *pinna*, ad provocandum stomachum, ut vinum nimia copia sumptum rejiceret. Alibi diximus de hoc more veterum. Cratinus Ὠραις. Μῶν βδέλυγμ' ἔχεις; πτερόν ταχέως τις καὶ λεκάνην εἰσενεγκάτω. Vides similiter ut hic jungi λεκάνην et πτερόν. Deinde scribendum, vel λεκαστήν πάνυ πυκνήν: vel πάνυ πυκνὴν ἐκτιοῦσ' ἀκρυστον. Aliquanto post reperitur idem hic Theopompi locus aut simillimus alius. In penultimo hexametrorum qui ex ejusdem *Medo* referuntur, lege, Οἷον δ' οὐ πῆλυσσ. solum non demulsit Rhadamanthum. Moschus paulo post lepastam esse ait, καρμεσοῦν ἀγγεῖον: sed et aeneae quaedam fuerunt. Varro De vita populi Rom. lib. 1. *Lepastas etiamnum Sabinorum fanis pauperioribus plerisque, aut fictiles sunt, aut aeneae.* addit Moschus, similem esse lepastam ταῖς λεγομέναις πωματσί. quarum non inveni nomen alibi. constans tamen sibi MSS. quidam maluerunt πωματσίον. Hesychio sane πῶμα est idem atque ἔκπωμα. sed malo ἐπέχειν. Inepta est lectio versiculi ex Apollonphane, Καὶ λεκαστὸν ἀδύοινον εὐφραίνει δι' ἡμέρας. Lego, Καὶ λεκαστὰ δ' ἀδύοινος μ' εὐφραίνει δι' ἡμ. vel cum Dalecampio λεκαστὰν ὁσφραίνειν. Incredible prope negligentia Dalecampii in verbis quae adscribam, Νίκανδρος δ' ὁ Θουασιρηνὸς, κύλιξ, Φησὶ μείζων παρατιθέμενος Τηλεκλείδου ἐκ Πρυτάνων, καὶ μελιχρὸν οἶνον ἔλκειν ἐξ ἡδυκνέου λεκαστῆς. id est, *Nicanter Thyatirenus, Lepasta est, inquit, calyx major: afferens locum a Teleclidis Prytanibus, Καὶ μελ. etc. e. mellitum vinum educere ex suavis odoris lepasta.* At vir doctus. quo Deus bone praeceps abiit? Oblitus est Nicantrum Thyatirenum veterem criticum fuisse qui Glossas ediderat. Harpocratio citat hujus librum, Ἐξηγητικὰ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου. Noster quam multas dictiones ex eo interpretatus est? oblitus est Teleclidem veterem comicum fuisse qui Πρυτάνεις fabulam docuerat: cujus in his libris toties mentio. Distingue et scribe verba ex Hermitipi *Moeris*, vel ut veteres dixerent, *Mortis*,

— εἰς δ' ἐγὼ
 κάθω τι τήνδε τὴν λεκαστὴν ἐκπιὼν
 τῷ Διονύσῳ τὰ πάντ' ἐμαυτοῦ χρήματα
 δίδωμι.

ΛΟΙΒΑΣΙΟΝ. ut λείβειν et σπένδειν in re sacrorum pro eodem sumi solent: ita inde orta λοιβίς, λοιβάσιον, et σπονδεῖον prima notione idem significant. Usus distinxit, ut fit hic ab Athenaeo. Latini patera vinum in conviviis deo dabant, ut ait Varro.

CAPUT UNDECIMUM.

p. 807.

Eustatbii error: forte et Athenaei super voce λέσβιον apud Hedylum. Hujus epigramma de muliere Tricongia illustratur. διακίνεσθαι ἀνδράσιν. Paphia Epigenis Mnematium. De vocibus λυκοεργής, et λυκιουργής. Lycius statuarius. Plinii locus correctus. μέλη et ὠδὸς poculorum nomina. Calyx metaniptris sacer Ὑγείας.

ΛΕΣΒΙΟΝ poculi cujusdam nomen esse, probatur Hedylī testimonio. Scio non solum Athenaeum hujus sententiae fuisse: verum etiam Eustath. qui λέσβιον significare ait genus aliquod ποτηρίου καὶ λουτηρίου. Mihi tamen videtur hoc mirum, neque ἀβασανίστως admittendum. Eustathius quidem parum aut nihil nos movet: quem scimus auctoritatem unius Athenaei secutum esse. quin etiam fallitur manifesto Eustathius: cum illa addit καὶ λουτηρίου. nam Athenaeus nunquam dixit, vas ullum ad lavandum λέσβιον esse dictum. Decepit nimirum etiam hic Excerptorum auctor Eustathium: qui per incogitantiam male accipiens quae de altero genere poculi quod appellabant λουτήριον, deinceps Athenaeo scribuntur, retulit haec in suas Eclogas: Ὅτι λέσβιον ποτηρίου εἶδος καὶ λουτροῦ, sive λουτηρίου. Athenaeus vero sic Λέσβιον. ὅτι ποτηρίου εἶδος Ἡδύλος παρίστησιν ἐν ἐπιγράμματι οὕτως λέγων.

Ἡ διακινουμένη Καλλίστιον ἀνδράσι, θαῦμα
κού ψευδὲς, νῆστις τρεῖς χόας ἐξέπιεν.
ἦστο δὲ οἱ Παφίῃ ζῶρὸν μετροῦσα θυωθὲν
κεῖται πορφύρεας λέσβιον ἐξ ὑέλου.
ἦν γὰρ σέου πάντως ὥς καὶ πάντων ἀπ' ἐκείνης
σοὶ τοῖχοι γλυκερῶν σκύλα φέρωσι πότων.

In quarto versu κεῖται qui recte exponi queat non capio. Lego itaque *alsi* et elegantissimum epigramma ita interpretor. *Callistium, quae solita potu cum viris certare: (mira res, sed non falsa) jejuna tres congios ebibit. Affidebat illi Paphia ancilla, merum vinum odoratum, Lesbium admetiens subinde ex purpureo vitro. Hanc tu, o Bacche, serva omnino: ut per illam omnium suavium compotationum spolia tua parietes consequan-*

46 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

tur. Apparet in vivam non autem mortuam scriptum esse ab Hedylo hoc epigramma: cui occasionem et argumentum praebeuit nobile facinus Callistii strenuae potatrix: quae convivio quodam tres ipsos vini congios hauserat. quod cum jure videri queat incredibile, poeta ne quis figmentum putaret cavet illis verbis *θαῦμα κ' οὐ ψευδέε*. Magnum re vera mirum est, mulierem posse reperiri tricongiam: cum olim pro miraculo sit habitum virum quandam tres congios capere. Plin. libro decimo quarto, *Gloriam bibendi virtute Parthi quaerunt, famam apud Graecos Alcibiades meruit: apud nos cognomen etiam Novellius Torquatus Mediolanensis, ad proconsulatum usque e praetura honoribus gestis, tribus congiis, (unde et cognomen illi fuit) epotis uno impetu spectante miraculi gratia Tiberio principe*. Non excidere memoria quae diximus alibi de quorundam vinosorum capacitate: p. 808. verum illi et viri erant, et fere athletae: quibus studium omne a primis annis erat distendere sese cibis et potu: quam maxime fieri posset. quare nihil propter istos minuit foeminae hujus tricongiae miraculum. *διατρυσεθαι ἀνδράσιν* interpretor, *certare cum viris περὶ πολυποσίας*. Egregia haec Callistii laus, quod non solum cum sexus sui foeminis certaret poculis, sed cum ipsis etiam viris in epigrammate de Cleone multibiba. — *ἴσα δὲ πίνειν Οὐ τις εἰ ἀνδράπων ἤριεν*. ubi *ἀνδράπων* intelligo *ἀνδρας*, viros. Ita necessario exponendum τὸ *διαπινόμενη*. unde enim illa spolia quorum postremo versu fit mentio, nisi ex victoria? illa autem unde, nisi ex bibendi certamine? In tertio versu *Paphia* nomen est ancillae, genere Paphiae: sic enim peregrinas Athenis nominabant sive liberas sive servas. ut Mylis, Lesbia, Andria, Perinthia, Phrygia, Pythias, Dorias. ridiculum est de Venere accipere: quomodo enim dicetur Venus isti mulierculae vinum ministrare? *ζῶρον* intellige *μέθυ* non *οἶνον*. quia neutro genere dicit *θύωθεν*, sive potius *θύσεν*. ita enim emendandum censemus, quoniam *θύωθεν* vinum quid sit, conjectura assequi non valemus. *θύσεν* est bene olens, et *ῥόδονον*. In quarto versu *λέσβιον* interprete Athenaeo poculi nomen est: nobis placet *λέσβιον* dici *Vinum Lesbium*, quod sciunt omnes in magna fama fuisse, jam inde a Troicis temporibus: sicut passim *Χῖον πίνειν* Graeci pro vinum Chium bibere. *Ἦν γὰρ σαοῦ πάντας*, apostrophe est: non ad Venerem, sed ad Bacchum. est namque Liber pater communis omnium vinosorum et vinosarum

προστάτης deus. Ad Venerem quidem referre nullo modo possumus: non enim hic agitur de rebus Veneris. Deinde quae a victoribus referebantur praemia ex hoc certamine, Baccho non Veneri suspendebant omnes, qua viri quam mulieres. Phalaecus in epigrammate Cleus,

Χρυσωτὸν προκόοντα περιζώσασα χιτῶνα
τοῦτο Διωνύσῳ δῶρον ἔδωκε Κλεός.

Quae deinceps scripta sunt in ΔΟΤΤΗΡΙΟΝ, confer cum iis quae supra in Κάδος. *Mnematum* titulus est fabulae cujusdam Epigenis: nam ita cum hic, tum ibi omnes libri. Dalecamp. non constat sibi: qui hoc loco emendavit Ὑπομνηματίῳ, sed et Diphili Μνημάτιον laudatum reperies in his libris. Ex quorundam sententia scribit Athen. ΑΥΚΙΟΤΡΓΕΙΣ Φιάλαι τινές οὕτω καλοῦνται ἀπὸ Λύκαρος τοῦ κατασκευασμένου. sed profecto ut a Lycone elaboratum opus λυκιουργές dicatur, neque ratio patitur, neque afferri ulla exempla possunt, quae nos impellant ad credendum. nam quod subjicitur, ὡς καὶ Κωνωνιοὶ αἱ ὑπὸ Κώνωνος ποιηθεῖσθαι, pene dixerim esse ineptum, nam ibi clara et aperta analogia. Merito igitur postquam ex aliorum opinione haec scripsit, veram sententiam postea recitat philologus. omnino λυκιουργές opus vel a regione Lycia, vel ab auctore Lycio appellatum est. Demosthenis locus de phialis lycurgidibus ex ea Pro corona non mihi nunc occurrit: et de eo Φροντιστέον. alter vero qui recitatur hic locus extat hodieque in ea oratione quam p. 809. Athenaei codices inscribunt, πρὸς Τιμόθεον ὕβρεως. perperam: siue lapsus etiam hic memoria auctor ipse: siue peccatum est librariorum. nam scribendum erat πρὸς Τιμόθεον ὑπὲρ χρέους. Sciendum autem in Demosthenicis codicibus non λυκιουργεῖς scribi, sed λυκοεργεῖς. quare paulo post dicturus est corrigenda Athen. oratoris exemplaria sibi videri, et scribendum λυκιουργεῖς. Vide Suidam in ea voce, et ex Athen. corrige. Emenda mox Herodoti locum. Ait ille describens Thracum Asiaticorum qui Xerxi militabant armaturam: ἀσπίδας δὲ ὠμοβοτῆνας εἶχον μικράς, καὶ προβόλους δύο λυκοεργεῖας ἕκαστος εἶχε, ad istud exemplum emendandi Athen. codices. inducta etiam voce ἡμιεργεῖας. Porro λυκιουργεῖς προβολούς interpretatur Athenaeus *jacula in Lycia facta*. idem avert Didymi interpretationem: τὰς ὑπὸ Λυκίου Φησι κατασκευασμένας. quid exponit Didymus? si Herodoti locum, scribi debet τὰ κατασκευασμένα. si quod editum est placet: referemus ad phialas λυκιουργεῖς, de quibus propositum initio. Vi-

48 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

detur sane locus perturbatus, et Didymi interpretationem pertinuisse ad superiora Demosthenis verba constat liquido ex Suida. Addit de Lycio, ἦν δὲ οὗτος τὸ γένος Βοιωτίας δὲ Ἐλευθέρων, υἱὸς Μύρωνος τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ. Lycium statuarium Myronis filium etiam Pausanias memoriae prodidit. Sed quare notatur hic ex parentibus liberis eum ortum? Locus absque dubio corruptus. Legendum δὲ Ἐλευθερῶν. Eleutheræ oppidum Boeotiae. ea fuit Lycii vera patria. quare etiam apud Plinium libro trigésimo quarto, capite octavo scribendum, *Eleuthereus Lycius Myronis discipulus fuit.* non *Buthyreus*: ut omnes libri habent. neque *buthytes*, ut eruditissimus Pincianus divinabat. illud quidem plane ἀστόχως. Atque obiter nota Plinio dici Myronis discipulum, quem Graeci constanter filium ajunt fuisse. fuerit fortasse initio discipulus: postea adoptione filius. Observabis grammaticum loquendi genus: ἵνα κέηται τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα. usitatus fuerit, ἵν' ἀκούηται. sed nihil mutandum temere. et est verbum κούσθαι familiare auctorum interpretibus Graecis non una notione. cur mutat genus? nam erat dicendum ἵνα κέηται vel ἀκούηται, αἱ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα. sed hoc sane leve est: neque a-notassem, nisi videretur hoc Suidam impulisse ut referret ad illa Herodoti ἀνόντια. itaque legit ille, Μὴ ποτ' οὖν καὶ παρὰ τῷ Ἡρόδοτῳ γραπτέον λυκ. etc. ΜΕΛΗ. Sicut genus aliud poculi ἀπὸ τῆς ψίδος dictum fuit ψίδος, ut docemur postea: sic παρὰ τὸ μέλος, quod idem est atque ψῆδ, μέλο haec nominata. ita enim efferebant foemineo genere, non neutro, ut aliquis putet ex Hesychio. clarum ex Athenaeo, Epit. et Eustathio. In ΜΕΤΑΝΙΠΤΡΟΝ. scribe verba Philetaeri, ἐνέσεις μεστήν ἴσον ἴσῳ μετανιπτρίδα μεγάλην, ὑπαιπὼν τῆς ὑγείας τοῦ νοῦα. Sic concise loquebantur, πίσειν Φιάλην vel κύλικα ἴσον ἴσῳ ἵππλε κεκραμένην postrema verte, simul dicens, esse id poculum *Hygieae sacrum.* Pollux libro VI. μετανιπτρίδα calicem eum solitum appellari quem sumebant postquam lavissent: esseque habitam metaniptridem sacram τῇ ὑγείᾳ. sicut erat cratera Jovis Servatoris sacra. Philoxeni verba ita scribam, σὺ δὲ πάντες βάκχιον εὐδρεσον πλήρη μετανιπτρίδα δέξαι· ἐπὶ τοι Βρίμιος γάμος τόδ' ἐστ' ἐπὶ τέρψει ἀπάντων ἔχει. nec multo aliter Dalecampius. δούς ἔχει Atticum est.

CAPUT DUODECIMUM.

Μαστός. μαθαλλίδες, *Blasus* ποῦτα. ἐπίχρε τῷ γλυκυτάτῳ. μάνης. *Pollucis locus. Nestoreum poculum. Ars* ἐμπαιστική. *Opera* ἐμπαιστα. *Cur in multis v. sis forma rotunda primis inventioribus sit placita.* σελῆναι. καρπῶν συναίρεσις. *Poculum etiam* ζηρῶς κροφῆς δεκτικόν. *Κυκεών. Πελειάδες. Hesioidi* Ἀστρονομία *et* Γῆς περίοδος. Ὅς *pro* ὁ. *et contra. Criticorum alii* λυτικοί, *alii* ἐνστατικοί. *Προν.* οὐχ ὑπ' ἄλλων ἀλλὰ τοῖς σαυτοῦ πτεροῖς ἀλίσκη. *Locus Galeni et alter Apuleji emendatur.*

ΜΑΣΤΟΣ Graecis appellatum est poculi genus quoddam, ut praeter Athenaeum testatur etiam Hesychius. ratio nominis obscura non est: atque ad alia multa similis figurae, id est, quae dimidiatum globum referant, id nomen Graeci transferre solent. [In medicorum libris obfero ideam poculi quod proprie *μαστόν* vocaveris. Caelius Aurelianus libro tertio, capite decimo sexto de hydrophobi curatione loquens, *dandus*, inquit, *potus* in fictili vasculo, subtili caverna perforato, tanquam sunt papillae uberum] Illud obscurum quod statim sequitur, **ΜΑΘΑΛΛΙΔΑΣ**, vel ut scribit Hesych. *Μαθαλλίδας*, poculorum aliquod genus fuisse dictum. sed videntur et nomen et res nomine significata in Graeciam aliunde invecta, ut alia infinita. Blasus comicus qui solus ex antiquis omnibus nisi fallor, ea voce usus, in Sicilia aut Magna Graecia vixit et scripsit Dorice, quod pocula haec ejus verba declarant, *ἐπίχρε ἡμῖν τῷ γλυκυτάτῳ.* ut *ἄρτου Φαγεῖν*, sic *ἐπιχεῖν οἶνου.* nam male τὸ ἰ subscriptum. **ΜΑΝΗΣ** quoque pro poculo usurpatum est: sed translatione dura, et a paucis: nam longe aliud in instrumento cottaborum id nomen significat, ut docet nos Athenaeus. citatur Athenaeo *Νύκων. Κισσαροφῶν* qui usurparit pro poculo. Et Julius Pollux eodem auctore in eandem rem utitur, libro sexto, capite decimo sexto, cujus codices ex Athenaeis emendabis. Rursus ex Polluce scribe in Athen. *λαβὲ, non εἶχε. cape, ait, hunc manem.* *pro-*
Casanb. Anim. in Athen. T. III.

50 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

bant ultima haec, Χερσύντῃ κοτύλας πέντ' ἴσως. *ἰδεξάμεν*. ita distinguendum. qui mutant πέντε in δέκα, agant cum Polluce, qui falsi eos arguit. Antiphanis locus e *Veneris natalibus*, habetur et libro 15. conferant studiosi utramque lectionem. Tertius versus est hypermeter: *ἐπικαίμενον ἄνω τὸ μικρὸν τὸ πινυκίσκιον λέγεις*. constabit si tollas aut ἄνω aut μικρόν. et speciem habet absurditatis, p.811. dici aliquid *ὑπκαίμενον ἄνω*. non aliter tamen lib. 15. ac fortasse defunt verba pluscula. Etiam locus Hermippi extat lib. 15. ibi aperimus ejus mentem. Scribo autem, *μάνης δὲ οὐδείς· λατάγων δὲ τὴν ταλ.* Deinceps explicatur ΝΕΣΤΟΡΙΣ HomERICA (κύλιξ nempe) de cujus artificio libros integros quidam veterum criticorum ediderant. Sunt hic nonnulla quae manum sculptoris desiderant, potius quam verba. Sed nos alio vocamur: cum erit plus otii, et haec et similia his alia figuris illustrabimus: si modo vitae longioris usuram largiatur nobis ὁ ὑπερ-ἀβρόχτος Θεός. Proponuntur initio quaestiones aliquot super hoc poculo, vel potius Homericis versibus in ejus descriptione. cujusmodi est hoc de clavis aureis quibus ait poeta fuisse hoc poculum argenteum *καταρμένον*. quod ita explicatur, οἱ μὲν οὖν λέγουσιν ἔξωθεν δεῖν (ita scribo) *ἐμπέρεσθαι τοὺς χρυσοὺς ἥλους τῷ ἀργυρῷ ἐπαλώματι κατὰ τὴν ἐμπαιστικὴν τέχνην*. sic legimus ex libris et Eustath. quidam codd. *κατὰ τρόπον τὸν τῆς ἐμπαιστικῆς τέχνης*. Fabrilis artis verbum est *ἐμπάειν*: quod significat clavis bullisve adactis et infixis opus aliquod ornare. Opus ita elaboratum, *ἐμπαιστόν* vocabant: quae indebant *ἐμπαισ-ματα*: artem ipsam *ἐμπαιστικὴν*. Eustathius, *ἄλεισον, οἶον· τὸ μὴ λείον, ἀλλὰ τραχὺ τοῖς ἐμπάσμασι*. Idem alibi, *ἄλεισον, τὸ μὴ ὄν λείον, ἀλλὰ περιφερὲς ἢ ἐμπαιστόν*. Inde etiam vestes auro squallentes, et clavis aureis insignes *χρυσεμπαιστους* appellarunt, translato verbo ab arte fabricorum et caelatorum. Joan. Chrysostomus homil. quinquagesima in Matth. *τί τὸ ὄφελος εἶπέ μοι, τῶν λίθων τῶν τιμίων τούτων, καὶ τῶν χρυσεμπαίων ἱματίων*; Lego, *χρυσεμπαιστών*. De hujusmodi operibus quaedam ad librum secundum Suetonii notabamus. quibus potest addi locus Senecae epistola quinta. *Non habemus argentum in quod solidi auri caelatura descenderit*. Adjicimus et hoc exemplum non quidem admodum antiqui, sed magni tamen scriptoris, Pauli Jovii: cujus sunt verba e libro vigesimo octavo: *Abduxit Buda Solymannus, tria inusitatae magnitudinis operosique artificii tormenta*:

quam passim ad ornamentum insignia et literas, argenteo sculptoria arte aeri incluso, essent admiranda. Apellis tornatoris (utamur ea voce cum Firmico) demonstratio quomodo anfas quatuor haberet Nestoris, in Graeco textu satis plana: sed non pauca obscurant interpretes. Haec est summa. Poculi τὸ *σῦρον* ornabant prominentiae quaedam in longum productae, quas ob similitudinem virgas vocat. Hae non simplices erant, sed duplices. simul enim carrebant binae parallelae a fundo ad labrum poculi. octo in universa superficie virgae erant, sed quatuor solum paria. omnium idem initium, ab ea animi parte, qua pes poculi centro illius committitur. quatuor ista paria aequalibus intervallis a se disita, in quadrantes pares superficiem poculi dividebant. Porro binae virgae quae unam *συστοιχίαν* faciebant, producebantur aliquantum (puto duos transversos digitos) supra labrum poculi: ibi committebantur earum extrema. Ita p. 812 sebant anfae quatuor: sive aures Nestoridis: quibus etiam sulciebatur si in mentem aliquis eam invertisset. Ita capimus descriptionem Athenaei: non tamen negamus posse quaedam paulo aliter accipi: maxime propter illa verba, *ἀνδ' ἐκότερον οὐς*. Sed, ut diximus, alias haec ut spectamus, examinabimus perscrutatus. Saeculo Athenaei carnebatur adhuc ea figura in quibusdam manus antiquae poculis: *μάλιστα δέ*, inquit, *ἐπὶ τῶν λεγομένων σελυαίδων*. Epit. *ἤμιστα δέ*. scribo, *οὐχ ἤμιστα δέ*. Erunt qui suspecta mox habeant ista, *οὐκ ἔφην εἶναι παρακειμένης ἔχοντα τὰ ὅσα* non aliter tamen omnes libri et Enslath. Subjicitur Asclepiadis Myrleani dissertatio prolixa de Nestoride. Primis illius verbis docemur, quid causae sit, cur primi rerum inventores, figuram rotundam in plerisque vitae hujus instrumentis usurparint causam assert hanc: quia auctores primi qui ab agresti vita ad hanc humaniorem nos traduxerunt, universi figuram, et Solis ac Lunae imitandam in istis sibi proposuerunt. Haec pars editur corruptissime, hoc modo: *Οἱ παλαιοὶ καὶ τὰ περὶ τὴν ἡμέραν τροφὴν πρῶτοι διατάξαντες τοῖς ἀνθρώποις, παιδάμενοι τὸν κόσμον εἶναι σφαιροειδῆ, λαμβάνοντας ἐκ τοῦ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης σχήματος ἀναγὰς καὶ τὰς φαντασίας, καὶ τὰς περὶ τὴν αἰδίου τροφὴν πῶ περιέχοντες κατὰ τὴν ἰδίαν τοῦ σχήματος ἀφομοιοῦν εἶναι δόξαν ἐνόμιζον*. nemo haec satis intelligat ita scripta: omnes facillime intelligent, si ita scribamus *οἱ παλ. οἱς λαμβάνοντες ἐκ τοῦ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ τῆς σελήνης*

52 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

σχήματος ἀναργούς τὰς Φαντασίας, καὶ τὰ περὶ τὴν ἀν-
 θρώπινον (erat scriptum ἄνθρωπον, ut semper in MSS. hoc
 imperitos fefellit) τροφήν τῷ π. et reliqua. deinde adji-
 ciuntur exempla rerum diversarum in quibus amor appa-
 ret rotundae figurae, et imitatio summi artificis. Scribe,
 καὶ τοὺς Φθόσις κυκλοτερεῖς, et fortasse, καὶ ἃς καλεῖται
 σελήνας. Graeci enim σελήνας appellarunt non illas stel-
 lulas, quibus ornabant τοὺς Φθόσις, sed liborum peculiare
 aliud genus. Ἄρτου etymum vulgo explicant grammatici,
 sed aliter, quam hic Asclepiades. In Arati versu scribe,
 οὐρανῷ αὖ ἀνάρηρον. Paulo post καρπῶν συναίρεσις Myr-
 leano dicitur, quae vulgo aliis συγκομιδὴ. Deinde postquam
 docuit Homerus poculo Nestoris Pleiadas inculcassisse,
 quia sunt et generationis et maturitatis fructuum indices,
 addit, καὶ γὰρ τοῦτο τῆς ἐτέρας τροφῆς δεκτικὸν ἀγγεῖον.
 Legebam, καὶ γὰρ τοῦτο καὶ τῆς ἐτέρας. nam et hoc vas
 etiam alterius generis alimentorum (intelligit τὴν ξη-
 ρὰν τροφήν) capax est. vel καὶ γὰρ τοῦτο ἐκατέρας τρ.
 Probatur infra τὸ δέπας ἀμφοτέρων τῶν τροφῶν εἶναι
 δεκτικόν. quia in poculo τὸν κυκῶνα exhibebant. Erat
 autem cocetum, medium aliquid inter esculenta et potu-
 lenta. Multa de eo Galenus et alii interpretes Hippocratis:
 qui non semel κυκῶνος meminit, vide infra ubi de πεν-
 ταπλοο agitur. Haec cum scripsissemus, in Eustathii locum
 incidimus, qui vulgatam lectionem sequitur atque explicat.
 Eum lector vide: atque ipse iudex esto. Simonidis locus,
 p. 813. ubi Peliadas appellavit, quas alii Pliadas, propter Dori-
 cae dialecti usurpationem prave scriptus est. Lego δίδωται
 δ' αὐτὸς Ἑρμᾶς, ἀναγώνιος Μαίης εὐπλοκάμου παῖς. ἔτι τε
 δ' Ἄτλας ἐπτα ἰσπλόκαμους θυγατέρας, τῶν ἔξοχον εἶδος,
 αἱ καλεῖνται πελειαίδες οὐράνιαι. In quinto poetriae Moerus
 versu scribe cum Camerario, Γαμφηλῇ Φορέσκει ποτὲν
 Διὶ μητιόεντι. Circumserebatur olim sub Hesiodi nomine
 astronomicum quoddam poema: de quo Athenaeus, καὶ
 ὁ τὴν εἰς Ἡσίοδον δὲ ἀναφρομένην ποιήσας ἀστρονομίαν.
 etiam Theon Commentariis in Aratum laudat Hesiodi
 ἀστρικὴν βίβλον. Strabo libro septimo citat ejusdem Γῆς
 περίοδον: ut videatur celsus ille vates coeli et terrae
 descriptionem aggressus: de quo vel cogitasse illis tem-
 poribus, satis luculentum magni ingenii testimonium. Ait
 dipnosophista, τὸ ὅς ἀντὶ προτακτικοῦ τοῦ ὁ Ὅμηρος οὐδέ-
 ποτε τ/θῃσι. non dicit ὅς pro ὁ nunquam usurpari: sed
 Homerum ita nunquam usurpasse, qui est norma Helle-
 nismi: at hoc poetae alii sibi licere voluerunt, Nicander

initio Alexiphar. *τίων ἀναδέγμεθα βλαύτας. τίων* est *τῶν*. illud positum pro *ὧν*. quod reprehendit scholiaſtes: quem iterum vide sub finem ad ista, *τάς ἐχθήρας κλῶνας*. Contra Homerus: ut hic observatur *ἀντὶ τοῦ ὅς ὑπετακτοῦ παραλαμβάνει τὸ προτακτικὸν ὅ. ut Odyſſ. βᾶψ. β. Κλῶθι μου ὃ χθιζὸς θεὸς ἤλυθες*. Sequitur postea, *Σωαβίος δ' ὁ λυτικὸς προθαίς τὰ ἔπη Ἄλλος μὲν μογ. etc. γράφει κατὰ λέξιν οὕτω*. Veterum grammaticorum alii appellati sunt *ἐνστατικοί*, alii *λυτικοί*: illi quod propositis quaestionibus sui ordinis homines saepe vexarint: hi quod solverint. Eustathius ad Iliad. σ. *ἐκ δὲ τούτων ὅλων, ὡς οὐχ ὥρισται ὁ χιτῶν κατὰ τοὺς ἐνστατικούς ἐπὶ μένου τοῦ προσεχῶς ἐπιπεχυμένου τῇ σαυρί*. Idem ad Iliad. χ. *οἱ δὲ παλαιοὶ λυτικοὶ λέγουσι πολλὰ καὶ ἄλλα εἰς λόγῳ τῆς βήθελος ἀπορίας*. et ita multis locis. Sed huius tanti dubiorum solutoris frigidiuscula saepe videntur fuisse commenta et violenta. Itaque rex pereruditus et urbanus Ptolemaeus Philadelphus cum imitatus parum probabiles ejus inventionunculas hominem illuſſet, *teneris*, inquit, *non alienis sed suis ipsius technis*, hoc ita Graece καὶ ταῦτα, οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς σαυτοῦ πτεροῖς, καὶ τὴν θαυμασίον Αἰσχύλον, ἄλυσεν. Proverbium est Graecorum, quo videtur primus omnium scriptorum usus Aeschylus in Myrmidonibus: ut observat comici enarrator ad Aves. Galenus libro quarto de Hippocratis et Platonis scitis, disputans adversus Chrysippum sibi passim contradicentem in suis scriptis, καὶ τάχ' οὐχ' ὑπ' ἄλλων ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἀλίσκομεθα. Lege, καὶ ταῦτα, et πτεροῖς ἄλ. Apulejus in Apologiae epilogo: *immo contra ubique, si cum septem pennis eum tenui. olim quæsti sumus de menda huius loci*. Sed videtur idem plane dicere voluisse cum Galeno. Itaque legimus, *immo contra ubique, si suis captum pennis eum tenui. aut, si captum suâmet pennis eum ten.* [B. Chrysostomus homilia 38. in priorem ad Corinthios. εἶδες πῶς οὐδὲν πλάνης ἀσθενέστερον; καὶ πῶς τοῖς οἰκαίσις ἀλίσκονται πτεροῖς.]

CAPUT TERTIUMDECIMUM.

p. 814.

Ὀλμος. Gracini Pytina. σποδεῖν. Gracini Thrattæ. πελικά. Clearchus glossographus. *τάργανον vinum, sive lora. πέτακνον, pocula. πεταχνον et*

πέδαχον. Critias tyrannus. ῥέοντα. Cratini *Loges*. *Diphili fabula Αἰχιστείχευς, et Στρατιάτης*. *Hedyli obscurum epigramma illustratur*. βῆσα.

ΟΛΜΟΣ. ποτήριον κρατίου τρέπον εἰργασμένον. Μενασθένης ἐν τετάρτῳ Πολ. Et poculi cavum, et pile in qua pinfitur, globi dimidiati figuram habent. Inde illa nominum catachresis: cuius testis etiam Hefych. Pro Μενασθένης docti ex conjectura Μενασθένης: omi parce in talibus fidendum. non meminimus sane legere hoc nomen, at *Menescheus*, probum est et Graecis usitatum nomen. Pro: ἀλβατάνης, MSS. αἰθατάνης. nihil video: nisi sit nomen foeminae. Primus versus et Cratini *Pytias* in OXYBAPHO allatus legitimam superat mensuram; nisi tollas vocem *λαν*: aut initio illa τῆς ἔν. πότον autem scribe non ποτόν. Caeterum fabulae huius argumentum habes fute expositum apud Aristophanis interpretem ad haec verba ex Equitibus, γονομῆν ἐν Κρατίου κώδων. Tertio versu, Καὶ τοὺς καδίσκους συγκαρυνώσω σποδῶν: non dubitabis scribendum συγκαρυνώσω σποδ. cadisces simul omnes conteram iundendo. σποδῶν etiam πᾶσιν significat, et quoquomodo perdere aliquid. De Antiphania loco e *Mystide* vide libro superiore.

OINIΣΤΡΙΑ. εἰ μέλλοντες ἀποκείρειν τὸν σκύλλον Φησιν Π. De hoc more dicebamus ad Characteres Theophrasti. Servabatur non Athenis solum: sed et alibi Graeciae. Varro in Logistico. Itaque *Ambracias* primum capillum puerilem demptum, item cirros ad Apollinem ponere solent.

ΠΕΛΙΚΑΙ. Καλλιστρατος ἐν ὑπομνήμασι Θρατῶν Κρατίου ἀποδίδωσι πύλικα. id est, *Calx* in commentariis ad Cratini fabulam *Thrattas* interpretatur *calycem*. Cratini *Thrattas*, sive *Threicias*, laudant passim multi veterum. Pollux vero hunc ipsum locum affert lib. 10. cap. 19. προσδιδόν δὲ τὰς ἐν Θράτταις Κρατίου πελίκας, ἣ πύλικας ἢ προχόους εἶναι δοκούσας. Hefych. πελικάν, εἶδος ποτήριου ξολίνου, διὰ τὸ πεπελεκισθαι. scribendum πελικά. vel in quarto casu πελίκαν. Callistrati interpretationi vocis πελίκαι, subjicitur expositio Cratetis alius critici qui Ionis Chii locum citat in haec verba, ἐκ ζαζέων πιθανῶν ἀφύσσοντας ἄλκαις οἶνον ὑπερφύλλον καλαρίζετε. ubi vocem ἄλκαις varie acceperunt. Ergo de ea quoque hic Athenaeus, εἰσι non suo loco τὴν δὲ ὀλπην, ait, καὶ τὰ βίχως Κορινθίους μὲν Φησὶ καὶ Βυζαντίους καὶ Κοπρίους τὴν λήκυθον ἀποδιδόναι, Θεσσαλοὺς δὲ τὴν

πρόχρον. quod nondum, credo, quisquam animadvertit, foede inquinatus est hic locus. quorsum enim per omnes Musas, pertinet vox *τάριχος*? nam qui existimarunt *ἐλ-την* aliquando *falsamentum*, significare, plus quam toto coelo errarunt. Enim vero faventibus Musis veram lectionem odorati fumus. Nam legendum, *τὴν δ' ἑλπην Κλιστάρχου* K. id est, *Clisarchus scribit vocem ἑλπην*. 815. *Corinthiis quidem et Byzantiis ac Cypriis ampullam significare: at Thessalis guttum.* Clitarchus, cujus hic dissimulatum fuerat nomen, Glossarum auctor fuit: quas passim Athenaeus laudat, vel vide statim sequentem ex iisdem locum. In ΠΕΛΛΑ debuerant Hipponactis scazontes vere Hipponactei ita distingui,

Ἐκ πελλίδος πίνοντες. οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς
κύλιξ. ὁ παῖς γὰρ ἀμπισσων κατήραξε.

et posita, *ἐκ δὲ τῆς πέλλης*

ἔπινον ἄλλοι, αὐτὸς ἄλλοι ἄρῳτῃ προὔπιεν.

ubi malim, αὐτὰρ ἄλλοι ἄρῳταίνῃ προὔπιεν. Phiala de qua recitantur Phoeniciis versus, illa est de qua tam multa Laërtius in Thalete. Describitur et alter locus ejusdem poetæ: quem depravatum omnes codices nobis exhibent.

Ἐκ πελλίδος τάργανον, καὶ τῇ γαστρί
κυλοῖσι δακτύλοις θ' ἡτέρῃ σπίνδαι.
τρίμων οἶνον περ ἐν Φοργίῳ ναδός.

eruditus interpres censuit emendandum τῷ τ' Οὐρανῷ καὶ τῇ Γαστρί. et versu sequente, Κολοβαλτοὶ δακτύλοις τῇ θ' Ἡρῇ σπ. non absurde ille quidem: sed longius tamen recedens ab editæ lectionis vestigiis: quæ nos magis premimus, et scribimus, Ἐκ πελλίδος τάργανον, καί τοι γαστρί κυλοῖσι, δακτύλοις τε, θ' ἡτέρῃ σπίνδαι. vel τῇ θεῇ. hoc est, *ille quamvis debilis artus et digitos, altera manus (vel, alteri deas) targanum libat.* Loquitur de sene paupere et vieto: quem ait libasse non vinum quidem, sed quod ad donum aderat. *τάργανον* Hesych. interpretatur τόμα ἐκ στεμφύλων, *loram.* οἶνον στεμφυλίτην alii vocant. comicus Plato οἶνον τεταργανωμένον dixit iis versibus qui recitati sunt in ἄμυστις. ΠΕΛΛΗΤΗΡ agnoscit etiam Hesych. sed et πελλῆρ pro eodem. Scribe in ΠΕΝΤΑΠΛΟΑ ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφ' ἡβῶν δρόμου. quod nuper editum est, habent antiquiss. libb. sed malo lectionem priorem quæ et in Excerptis. De oschophoriis Atheniensium, passim grammatici, et Photius alii que. ΠΕΤΑΧΝΟΝ, ποτήριον ἐκπέταλον ὃ μνημεύει Ἀλεξίῳ ἐν Δρακίδι. φέρεται δὲ τὸ μαρτύριον αὐτοῦ. Poculum

istud et *petacnum* et *petachnum*, per π aut χ scribi auctor est Hesychius. sed ecce aliam γραφήν ex ejusdem libris, παδαυνά, ait, τὰ ἐκπέταλα καὶ Φιλοσιδῇ ποτήριον. Lego, παδαχνά. nam et verbum agnoscit idem. παδαχνοῦσθαι, quod exponit, ἐξυπτισθῆναι καὶ τρυφᾶν. Quod ait, jam ante recitatum esse Alexidis testimonium ubi petachni fecit mentionem, per emendationem postquam verum est hodie. vide libro tertio, capite ultimo. In Excerptis constanter παντάχρον. mendose. Addit Athenaeus: καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι λέγων, πάντας δ' ἔνδον παταχνοῦται. De iis fabulis Aristophanis quae *Dramata* vocatae sunt disputatum satis libro septimo, cap. decimoquarto, quae hic citantur ex illis mendosa habeo. quid enim significat vocabulum παταχνοῦται? Ego vero cenfeo legendum, πάντας δ' ἔνδον παταχνοῦνται. aut sic potius, πᾶς τις δ' ἔνδον παταχνοῦται. non dubitabunt p.816. periti harum literarum hoc posterius esse verissimum: neque alio Hesychium respexisse, cum scriberet, παταχνοῦται, ἐξυπτισται, τρυφᾶ. Critias ille qui in ΠΛΗΜΟΧΟΗ appellatur tyrannus, unus erat e triginta tyrannis quos Lylander Atheniensibus imposuit: sed omnium fere immanissimus et scelestissimus: ut non injuria ἀπλῶς tyrannus nominetur. Verba illius haec, ἵνα πλημοχίως τᾶσδ' εἰς χθόνιον χάσμ' εὐφήμεως προχέωμεν. non προσχ. loquebatur de inferiis quae mortuo fiebant, effusa in foveam libatione. vide extremo libro nono locum ex Clidemi Exegetico. ΠΡΙΣΤΙΣ. ὅτι ποτηρίου εἶδος προσηρται ἐν τῷ περὶ τοῦ βασιλικίου λόγῳ. Adi fragmentum quod capite quarto descripsimus. vide etiam in λαβρώνια. in sermone de PROCHUTA nescio quid sit, μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Ἀλέξανδρος ἐν Τηγόνι. Vereor ne plus aequo velim mihi concedi, si postulem rescribi auctore me. Ἀλ. ἐν Ἀλυσί. ita tamen Athenaeus alibi. ΠΡΟΥΣΙΑΣ. ὅτι τὸ ποτήριον τοῦτο ἐξορδόν ἐστι προσηρται. Obiter hoc dictum supra, ubi actum de celeba. Pocula autem PEONTA videntur quibusdam appellata quae aliis βυτά, sola nominis formatione inter se differentia. Posteriores versus Astydamanthis sic scribendi,
 Πόντα δώδεχ'. ὃν τὰ μὲν δέκα ἀργυρὰ
 ἦν, δύο δὲ χρυσᾶ. γρῦψ ἔν, ἕτερον πήγαστος.
 ΠΥΣΙΣ. Φιάλη χρυσῇ Θεόδωρος. Κρατῖνος ἐν Νόμοις, βυ-
 σίδι σπένδων. De rhyfide eadem Hesychius. Legum Cratini
 fabulae meminit Pollux libro sexto, capite decimo, et
 libro septimo, capite vigesimo secundo, item Aristophanis

interpres ad *Equites*. ΡΟΔΙΑΣ. Δ/Φίλος Αἰρησιταί-
χαϊ. τὸ δὲ δράμα τοῦτο Καλλίμαχος ἐπιγράφει Εὐνοῦχον.
auctore Hesychio, ροδιακὸν et ροδιας species sunt ποτηρίου
καὶ ἐκπύματος: sic enim loquitur. Diphili fabula cum
primum in scenam prodiit, Αἰρησιταίχαυς nomen habuit:
ut si dicas *Pyrgopolinices* aut *Poliorcetes*. deinde a
poeta emendata, et denuo edita est, novo titulo Εὐνοῦ-
χος ἢ Στρατιώτης, ut Plauti *Miles gloriosus*. Auctor
Athenaeus paulo post, sic enim τὸ διασκευῇ exponimus
libro tertio. Epinici locus ex *Hypoballomenis* descriptus
in PTTA, ante fuerat promissus in descriptione *elephantis*
poculi: quem locum vide. Ibi siebat mentio elephantis,
qui capiebat tres congios: is de quo hic Epinicus, duos
solum. Illius verba perturbata vulgo, ita concinnabis.

Ἔστι δ' ἐλέφας. ἐλέφαντας περιάγει; ρυτὸν
χωροῦντα δύο χόας, ὃν οὐδ' ἂν ἐκπῶι
ἐλέφας. ἐγὼ δὲ τοῦτο πέπωκα πολλάκις.
οὐδὲν ἐλέφαντος γὰρ διαφέρεις σύγ.

In τούτῳ est figura πρὸς τὸ σημαίνόμενον: non enim con-
gruit cum ἐλέφας: sed cum ποτήριον. De sequentibus
Theoclis Ithyphallicis versibus dictum est libro sexto,
capite decimoquinto. Dionysii Sinopensis locum quo nos
statim rejicit in superioribus, opinor, non invenias. Sub-
jicitur Hedyli epigramma de rhyto quodam machinoso,
quod Ctesibius mechanicus consecerat, et Veneri Zephy-
ritidi, sive Arfinoae consecraverat. Videtur Hedylus epi-
grammatis suis descripsisse donaria quae in Arfinoae templo
ejus aetate visebantur. nam hoc nisi fallor, indicat, cum
ait Καὶ τοῦτο. in primo versu. Sane pleraque Hedyli
quae extant hodie epigrammata, donariorum sunt ἐπι-
γραφαί. De Arfinoae cultu et variis nominibus dictum
libro septimo cap. 19. Cum autem et mutilum et multis
modis depravatum istud Hedyli epigramma hactenus sit
editum: quae desunt quidem, ea nos ex fide membra-
narum supplebimus: sed corrupta emendare non possu-
mus. Sic igitur libri chirographi,

Ζωροπόται καὶ τοῦτο Φιλοζεύρου κατὰ νηὸν
† τὸ ρυτὸν· εἰδείης δ' εὖ τί δέ τ' Ἀρσινόης
ὄρχησθην Βῆσαν Αἰγύπτιον· ὃς λιγὺν ἤχον
σαλπίζει κρουνοῦ πρὸς ῥύσιν ἡττωμένου †
καὶ πολέμου σύνθεμα. διὰ χρυσίδου δὲ γέγωνεν
κώθωνος κώμου σύνθεμα καὶ θαλίης·
Νεῖλος ὁποῖος ἀναξ μύσταις Φίλον ἱεραγωγοῖς
εὖρε μέλος θάλων πάτριον εἰς ὑδάτων.

ἀλλὰ Κτησιβίου σοφὸν εὖρεμα τίετε τοῦτο;
δεῦτε νόοι νηῖ τῷδε παρ' Ἀρσινόης.

Compotores suos affatur poeta, et ad rhyti contemplationem vocat, quod arte subtili elaboratum a Ctesibio hydroaulicorum inventore, (ut libro quarto cap. 33. dictum) Arfinoae Veneri fuerat consecratum. [In secundo versu scribebat ὁ μακαρίτης Scaliger εἰδυίης δεῦτ' ἴδστ' Ἀρσιν. sic in ultimo versu δεῦτε νόοι.] Tertio versu lego βήσαν minore littera initiantē. Ait poculum hoc quod Graeci alii ρυτὸν appellant, Aegyptium esse *besam*. ita vocabatur Alexandriae genus potorii valis: quod in fragmento capitis quarti ita describitur, Βῆσσα (forte βήσας) ποτήριον παρὰ Ἀλεξανδροῦσι, πλατύτερον ἐκ τῶν κάτω μερῶν, διστανόμενον ἄνωθεν. haec figura convenientissima est poculo isti, quod ad instar hydrauleos fecerat Ctesibius. cur ὀρχηστὴν appellet nescio, et fortasse locus est corruptus. Quarto versu lego, πρὸς ῥύσιν ἱσμένου, [vel cum Scaligero ἀττομένου] ait, effluente liquore edi aliquando acutum sonum et quodammodo bellicum. ideo comparat tubae classicum canenti, aliquando vero mollem edi sonum, et conviviis atque commensationibus convenientem. Quarto disticho comparat sistrum dulcisonum hoc poculum. et est locus insignis de inventione sistrī, imitatione sursurri quem Nilus edit per confragosa quaedam sinens. si quis malit ad hydraulica respici, per me licet. Sistrum tamen Aegyptiorum sacrorum mystis familiare fuisse omnes mihi concedent. [Pro δὲ ὑδάτων Scaliger emendabat, δὲ ἀδύτων. de quo judicet lector.]

CAPUT QUARTUMDECIMUM.

Σκάλλιον, et σκαφή. Euripidis Eurytheus. Pollucis locus correctus. Dercyllidas dictus Scythus et Sisyphus. tabaetas. aeromeli sive δεροόμελι. fabula Κοινιάτης Alexidis aut Amphidis. Ψυχρή-
λατα. Theopompi Altae. Telestes comicus. Quae-
dam ex libris antiquis nunc primum edita.

p. 818.

ΣΚΑΛΛΙΟΝ. Et σκαλλιον et σκαλλὸν poculorum esse nomina etiam Hesychius observat. Ratio autem appellationis haec. Σκάλλειν Graecis idem significat ac σκαπτειν fodere, cavare. Quemadmodum igitur a σκάπτω deductis

nominiſſibus *σκάφη*, *σκαφίς*, *σκαφίον*, et *σκάφος*, varia instrumenta nominarunt, quae cavendo fieri videbant, sic a *σκάλλω* cavatum lignum in usum poculi appellarunt *σκαλλόν*. In ultimo versuum altatorum e Melampodia Hesiodi, in ΣΚΥΘΟΣ scribendum est, *Ἐστειλεν Φύλακος* majuscula litera imitante. *Phylaeus* enim regis nomen est, ut ex praecedente versu apparet, et Bibliotheca Apollodori aliisque. pro *Ἐστειλε* MSS. *Ἐσταχε*: quod minus placet. Scribendum *Εὐρύπιδης ἐν Εὐρύσθαι*, non *Εὐρύσθαι*. nam τὸ α male adhaesit fini hujus dictionis ex sequentis initio. Fabulae argumentum ex ipso nomine satis notum. Nam Herculem novit nemo quin *Eurystheus* norit de *Eurysthea* muliere, nugae. Praeterea *Euripidis* *Eurystheus* non semel apud Stobaeum invenies laudatum. Pollux libro 10. cap. 24. tragicum hunc laudat, *ἐν Εὐρύσθαι* *σατυρικῷ*. an pro *Εὐρύσθαι*? potest dubitari. Locus ex *Omphale* Achaei pluribus descriptus est in sermone de literato poculo. *πολύφωτος ἔσται* scribam potius in *Alemanis* loco, et initio versus Stesichori, *Σκύπσειον δὲ λαβὼν δέπας*. ΛΑΪΤΝΟΝ. καὶ ἐν Πάτραις δὲ Φησι τοῦτ' εἶναι τὸ μέτρον τῆν λέγανον. quāvis *Φησί*? verius est *Φασί* et τὴν λέγανον Epit. non *λέγανον*. Verte, τῶν κατεσταμισμένων ἡμῶν λεγάνων. *Lagenarum* quae *diffusissimae*. Pollux libr. 7. Malim, καὶ δυσχερὲς λέγανος οὗτος πλήρης ἐν ὄξους: quam *πλησίον ὄξους* et *ἐκίδουν δ' ἀκίστην λεγ.* Locus Diphili ex *Adelphis* comicum aliquod figmentum continet, imperfecta sententia. Pollux lib. 10. cap. 20. hunc ipsum Diphili locum intellegebat, cum scripsit τὸ δὲ λεγύνιον εἶρηκε Δίφιλος ἐν Δελφοῖς. corrige igitur ἐν Ἀδελφοῖς. Inquinatissima quae sequuntur. τὸ δ' ἐν Γερουσίᾳ. λεγύνιοις Στρησιχόρου ἑμμετρον ὡς τριαλέγνον τὴν τῶν τριῶν γυνῶν ἀμφιβόλων ἔχει. nullum dubium respici versum Stesichori qui praecedit non longe, *Σκύπσειον δὲ λαβὼν δέπας ἑμμετρον ὡς τριλέγνον*. Ergo ita emendandum, τὸ δ' ἐν Γερουσίᾳ Στρησιχόρου, λαβὼν δέπ. etc. pertinet autem observationiuncula haec ad genus vocis *λέγανος*, de quo hic agitur. interpretes plane hic hallucinantur. Dercyllidam Spartanum appellatum fuisse *Scythum* ex Ephoro narratur aliquanto post: et causae dicitur fuisse, quoniam inerat moribus illius πολὺ τὸ πανούργον καὶ θηριώδες. tales erant et habebantur vulgo *Scythae*. inde homines truculentos et immanes dixerunt Graeci *σκυθρούς*. inde etiam poculiare istud *Dercyllidae* cognomen. At Xenophon, non

60 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

Scythum, sed *Sisyphum* prodit esse hunc appellatum. an quia utrumque vulgo datum Dercyllidae cognomen? illud p. 819. propter feritatem, hoc propter vafriliem. nam utrumque fuit Spartanus hic, et πανούργος et θηριώδης. de Sisyphi illius antiqui dolis nemo jam monendus est. an locus Xenophontis ex isto Ephori emendandus nobis hodie?

TABAITΑΣ. Subjectus locus Amyntae ex Asiae itinerario non Graecum sed Barbarum hoc vocabulum esse nos docet. arculam proprie significatam puto illa dictione ab Hebraica non obscure deflexa. ἀσρόμαλι hodie in officinis *mannam* vocant. Galenus δροσόμελι et ἀσρόμελι. [*aërium mel* leges apud summum valem. *Pro-*
tinus aërii mellis coelestia dona Exequar. sed diverso sensu.] ΤΡΑΓΕΛΛΑΦΟΣ. Ἀλεξίς ἐν Κονιάτῃ. Julius Pollux libro 7. cap. 27. καὶ κονιάματα εὖ ἂν εἴποις. καὶ τὸ ῥῆμα κονιάειν. καὶ τὸν τοῦτο δρᾶντα κονιάτην. Ἀμφιδος δὲ καὶ δρᾶμα Κονιάτης. in dubio mihi est animus, Athenaeumne ex Polluce censeam emendandum, an ex Athenaeo Pollucem.

ΤΣΤΙΑΚΟΝ, ποτήριον ποιόν. In Excerpt. Ταστικόν. perperam. Notanda Helychii verba. ὁστιανὸς, ποτήριον ποιόν Ἰταλιῶται. ΦΙΛΛΗ. Οὐχ ὅς μὲν ὅταν λέγῃ ἀμφιδστον Φιάλην ἀπύρωτον ἐθῆκε. de hoc versu aliquid supra in βαπτυλωτόν. Vocis ἀπύρωτος duplex sequitur interpretatio: ἡ ψυχρήλατος, ἡ ἐπὶ πῦρ οὐκ ἐπιτιθέμενη. Vocant autem ψυχρήλατα Graeci, non *frigidis malleis ducta*: id enim est ineptum. sed τὰ μετὰ τὸ ἐλαθῆναι ψυχρῷ βαφέντα: *quae postquam sunt malleo ducta, in frigidam fuere versa*. Scribe, τὸν μὲν ἐμπυριβήτην, τὸν δ' ἀπύρωτον. et mox, Κρατίνου δ' εἰπόντος ἐν Δραπέτισι, δέχεσθε Φιάλας τάσδε βαλ. ut statim. Scribe etiam, Ἰτ', ἐκφορεῖτε. Suspectus fabulae titulus, cum laudatur Theopompus ἐν Ἀλθαίς. Helych. ἔλθαν interpretatur θερμασίαν ἢ θερμασίαν, *calesfactionem aut curationem*. luxum balnearum, de quibus hic loquitur Athenaeus, fortasse ea fabula traduxerat poeta. nisi est verius, scribendum ἐν Ἀλφαίᾳ. Pollux libro decimo, cap. 46. Θεόπομπος ἐν Ἀλφαίᾳ,

τὴν οἰκίαν γὰρ αὐρον εἰσελθὼν ὄλην.

κίστην γεγονυῖαν Φαρμακοπάλου Μαγαρικεῦ.

Mox lege, Τελέστης δ' ἄκρατον ὠνόμαζεν. ὡς τοῦ Τελέστου ἄκρατον τὴν Φιάλην εἰρηκός. Prima verba sunt Timarchi: sequentia Athenaei, ea velut explicantis. Telestes comici nomen, ut scimus ex Athenaeo et Suida. quam absurde ista docti acceperint, piget dicere. In Cra-

tini versu. *Χρυσίδι σπένδων γέγραφε τοῖς ὄφρασι πικρὴν διδούς.* malim, τοῖς σοφοῖς π. δ. Post Hermippi versum, allatum in sermone de *Chryside*, iterum lacuna fuit notanda: etsi vulnus acceptum dissimulant antiquae membranae. In Excerptis tam Levinianis, quam Hoeschelianis legebantur isto loco quae hic descriptimus. Ἐκαλεῖτο δέ τις καὶ ΒΑΛΑΝΩΤΗ Φιάλη, ἣς τῷ πυθμένι χρυσοὶ ὑπέκειντο ἀστράγαλοι. Σῆμος δὲ ἐν Δῆλῳ ἀνακαῖσθαι Φησι χαλκοῦν Φόινικα, Ναξίων ἀνάθημα, καὶ καρυωτὰς Φιάλας χρυσαῖς. Ἀναξανδρίδης δὲ Φιάλας Ἀρεως καλεῖ τὰ ποτήρια ταῦτα. Αἰολεῖς δὲ τὴν Φιάλην ἀρακὴν καλοῦσιν. ΦΘΟΙΣ. πλατεῖαι Φιάλαι ὀμφαλωτοί. Εὐπολῖς. σὺν Φθόστει προσπατωκώς. [Fortasse melius προπατωκώς.] ἔδει δὲ ὀξύνη-p. 820. σθαι ὡς Καρσί παισὶ Φθαιροί. ΦΙΛΟΤΗΣΙΑ. κύλιξ τις ἦν κατὰ Φίλαν προῦπινον, ὥς Φησι Πάμφιλος. Δημοσθένης δὲ Φησι, καὶ Φιλοτησίαν προῦπινον. Ἀλεξίς, Φιλοτησίαν σοὶ τήνδ' ἐγὼ ἰδίᾳ τε καὶ κοινῇ τὴν κύλικα προπίνωμεν. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τὸ ἐταιρικὸν συναυαυχοῦμενον Φιλοτήσιον. Ἀριστοφάνης, ἐπτάπους γοῦν ἡ σκιά ἐστὶν ἣ πὶ τὸ δαῖττον, ὡς ἤδη καλεῖ μ' ὁ χορὸς (vel χρόνος nam in utroque est: χρόος.) ὁ Φιλοτήσιος. διὰ δὲ τὴν τειαιότητα πρόποσιν ἐκαλεῖτο καὶ κύλιξ Φιλοτησία. ὡς ἐν Λυσιστράτῃ. Δέσποινα Πειθοί, καὶ κύλιξ Φιλοτησία. ΧΟΝΝΟΙ. παρὰ Γορτυνίοις ποτηρίου εἶδος ὅμοιον θηρικλείῳ. χάλκεον, ὃ εἰδοσθαι τῷ ἀρπασθέντι ὑπὸ τοῦ ἀρματοῦ Φησὶν Ἑρμῶναξ. ΧΑΛΚΙΔΙΚΑ. ποτήρια, ἴσως ἀπὸ τῆς Χαλκίδος τῆς Θρακικῆς εὐδοκιμοῦντα. ΧΤΤΡΙΑΕΣ. Ἀλεξίς, Ἐγὼ Πτολεμαί. etc. praetermisit fabulae nomen: quod corruptum extat in vulgatis libris: ubi hodie poetae nomen desideratur. Scribe, Ἀλεξίς δ' ἐν Τροβόλιμαίῳ. Ἐγὼ Πτ. Scribe, χυτρίδια βαθία δώδεκα.

CAPUT QUINTUMDECIMUM.

Ὁ ψυκτηγας. Φωνῆς καταλλαγή et Φωνῆς ἀποτίσις. Aegimius veteris poëmatís nomen. Aegimius vetus scriptor Περί παλμαῶν. Περιαίνειν Ἀεμόδιον. Platonis quaedam χρονικὰ ἀμαρτήματα. Προν. δρᾶν ταῦτα τοῖς εὐχομένοις. Platonis dictum de ambitione. Ephiori locus elegans explicatur. Δρασυμαχαιοληψικεγμάτων ἀνάγκη ληψίμιδος.

*calcei elegantiorum. ἐλγυματα, fasciae tibiales.
Baculus in manu ex Attico more.*

ΨΥΤΕΤΣ ἢ ΨΥΚΤΗΡ. Πλάτων Συμπόσιω. Platonis locus e convivio definit in verbo ἐγγεῖν, sequentia male cum præcedentibus continuarunt. quæ quidem unde sint descripta non indicatur in nostris libris, deficientibus etiam hic vocibus aliquot. Sequitur Διώξιππος Φιλαργύρε, παρ' Ὀλυμπίχῃ δὲ Θηρηκλείους ἔλαβεν ἐξιτάτους δύο ψυκτῆρας. Lego, ut deleatur vox mendosa et palam corrupta, ὁ. ἔλ. ἐξ. εἴτα τοὺς δύο ψ. Eclogam Alexidis ex *Hierisco*, lege pluribus et melius descriptam libro sexto, sed prima verba valde hic corrupta. Ita scribere possumus: certe quidem, ita distinguere,

— ἀπὸ τῶν τῷ ξένῳ
εἰς τὴν κατάλυσιν· οὗτος ἦν δ' αἰθῶν ἀνὴρ.
τοῖς πᾶσι τ' εἶπα, (δύο γὰρ ἦγον οἴκοθεν)
τὰ πτώματ' εἰς τὸ Φ. et caetera ut libro sexto.

In primo versu Euphorionis, Ἑκὼν δὲ καλὴν ψυγὰ τὴν ψυκτηρίαν. scribendum τὸν ψυκτ. Eustathius ad nominem Odysseam: genera, αἰτ, poculorum sunt apud Athenæum, τὸ ψυκτηρίον, καὶ τὸ ψυκτηρίδιον, καὶ ὁ ψυκτηρίας ὡς ποχλίας. Postremis verbis Euphorionis, εὐ γὰρ εἶπεν ὥσπερ χρυσίου Φωνῆς ἀπότισιν Πυργώδεμι' καταλλαγῇ. appellatur Φωνῆς καταλλαγῇ, vocis et sermonum commercium: cum duo aut plures, sermonis vices dant inter se atque suscipiunt. Φωνῆς ἀπότισις. est sermonis tanquam debiti solutio: necessitas nempe respondendi cum fueris interrogatus. Paulo aliter Pindarus χρῆτος φῶδᾶς, et p. 821. λόγου τίσιν dixit, in oda quam diu ante promissam misit tandem Agefidamo cum fenore. Qui dicebat apud Antiphanem, ὁ δὲ καλὸς πῖλος, καλὸς ψυκτηρ, hoc voluit, *pulchra haec cassis erit pro pulchro psyctere*. Hesych. πῖλος χαλκοῦς, εἶδος περιπεφαλαίας. etiam Latini *galerum* et *galeriolum*, pro *galea* usurpant. ψυκτηρᾶς, inquit, vocabant καὶ τοὺς ἀλσώδαις καὶ συσκόλους τόπους. idem Hesychius: sed scribe apud illum ψυκτηρία, non ψυκτηρίαι. Tragoediam Aeschyli Νεανίσκουσιν laudatam mox, reperies in indice fabularum ejus poetae, et apud Hesychium in ἀφοσβετον. Ejus versum edi jusseram ex libris, Σαύρας ὑποσκόισιν ἐν ψυκτηρίοις. malim etiam in versu Euripideo, Φιλαισιν ὠλέναισι δέξεται: quàm λέξεται. Addit Athenæus, καὶ ὁ τὸν Αἰγύμιον δὲ ποιήσας, εἶς' Ἡσίοδῳ ὄντων, ἢ Κέρκωψ ὁ Μελήσιος. Aegimius

quidam fuit scriptor antiquissimus, quem Περὶ παλαιῶν, sive de pulvis, scripsisse omnium primum fuisse qui traderent, ut legimus apud Galenum in quarto De differ. pulvis. Callimachus quoque Aegimium inter antiquissimos *πλακυντοποιῶν* librorum recensuerat, teste Athenaeo libro 14. At poema *Αἰγίμιος* inscriptum, quem auctorem habuerit, etiam prisca critici ignorarunt. Scholiastes Apollonii ad librum tertium, ὁ τὸν *Αἰγίμιον ποιήσας*, διὰ τὸ ἔρας αὐτὸν αὐθαιρέτως Φησὶ προσέχθηναι. idem librum secundum ejus operis alibi citat. Cercops Milesius historiae fabularis auctor fuit antiquissimus, laudatus Apollodoro libro secundo Bibliothecae. *Παραίνειν Τελέμωνα* aut *Παιῶνα*, aut *Ἀρμόδιον* in versibus Antiphanis, mox recitatis in sermone de ODO poculo, est, recitare antiqua scholia, quorum et argumenta et tituli illis nominibus declarantur. habes de his, imo haec ipsa libro ultimo.

ΩΝ· Δίνων ἐν τρίτῃ Περσικῶν Φησὶν οὕτως· ἔστι δὲ ποτίβαζις ἄρτος κριθίνος, καὶ πυρ. Barbarum et ut videtur Persicum vocabulum est ποτίβαζις. nisi cui placeat conjectura ἐπὶ τραπέζης.

ἔνδον ἀμπέλου καρχαρίζουσαν ὠρῆσται. Poeta scripsit, ἀμπέλου ὄρεσσαν καρχαρίζουσαν. Pindari verba, initio odae quintae Olymp.

καὶ ὁ τοὺς μίμους δὲ παποικῶς. Sophron celeberrimus mimorum poeta: quem scribunt veteres ita studiose lectitatum a Platone, ut ei non solum invigilaret, sed interdum etiam indormiret. Sed descriptis his verbis nihil fingi potest corruptius. Interpretes, debellando huic monstro vires defuerunt. Utinam majorem difficultatem alibi non essemus experti. Legendum hant dubie, καὶ κρατηρίσασκεν· ἀντὶ τοῦ παπῶκευμεν, vel κρατηρίσασκεν. Sophronis est locus, productus ut probaret κρατηρίζεον significare idem ac πίνειν, ut declarat interpretatio Athenaei. Elegantissime dictum a Xenophonte quod statim sequitur: plantas nimis ubertim et ἀθρόως rigatas, non posse erigi, οὐδὲ ταῖς αὔραις διαπνεῖσθαι. manu tamen exarati quidam, οὐδὲ ταῖς ὥραις διαπλοῦσθαι. neque aliter in Excerptis. De aemulatione et simultatibus Platonem inter et Xenophontem, A. Gelli notus est locus. Cum p. 822.

ait, μονοτονυχὶ εἰπὼν οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος. ad Stesichori palinodiam alludit, Οὐκ ἔστ' ἔτυμος ὁ λόγος οὗτος, Οὐδ' ἔβας ἐν γηυσὶν εὐσέλμοις, Οὐδ' ἔκασο πέργαμα τρεῖας. Scribo, ὁ τοὺς ἄλλους ἀπαξαπλῶς κακολογήσας.

ὁ τοιαῦτα ἐν τῇ Πολιτείᾳ εἰπὼν, ὅταν εἴμαι δ. Locus est in octavo De repub. Athenaeo jam non semel

64 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

descriptus. quid autem in his sit, cur Platonem aliquis reprehendat, nullus video. Ait, Παρμενίδη μὲν γὰρ καὶ ἔλθεῖν εἰς λόγους τὸν τοῦ Πλάτωνος Σωκράτην, μέλις ἡ ἡλικία συγχωρεῖ. Auctore Diogene Laërtio Parmenides florebat circa tempora Olympiadis sexagesimae nonae: jam grandis natu, et πάλαι ἀνδρωθείς. natus autem Socrates Olympiade septuagesima septima. Itaque etiam si concedamus Parmenidem quam diutissime vixisse: incidet tamen juventus Socratis in aetatem illius decrepitam. De secundo Protagorae adventu Athenas, satis libro quinto disputatum est capit. 18. Sed consideremus Athenaei verba, Ἄλλα μὲν οὐ δύνανται Πάραλος καὶ Ξάνθιππος οἱ Περιπλόους υἱοὶ τελευτήσαντες τῷ λοιμῷ, Πρωταγόρα διαλέγεσθαι, ὅτε δεύτερον ἐπεδήμησε ταῖς Ἀθήναις. οἱ ἔτι πρότερον τελευτήσαντες. Qui assuetas Hellenismo aures habebunt, concedent mihi non gravate mendum subesse in illis ἔτι πρότερον. consulamus Hellenismo, et scribamus: ἔτι πρότερον. habemus jam orationem Graecam, sed ἀνιστόρητον, ergo etiam huic malo medeamur, et legamus ἔ ἔτι πρότερον. Vera omnino et certa haec emendatio, nam anno quinto prius quam Protagoras veniret iterum Athenas Periclis filii pelle fuerant extincti. anno videlicet altero Olympidis 78. per urbem grassante pestilentia. Protagoras erat Athenis anno tertio Olympiadis sequentis. Hujus χρονικοῦ ἁμαρτήματος etiam Macrobius meminit Saturnal. libro primo. *Paralus et Xanthippus, quibus Pericles pater fuit, cum Protagora apud Platonem differunt, secundo adventu Athenis morante, quos multo ante infamia illa pestilentia Athenis absumpserat.* Platonis dialogus περὶ ἀνδρείας, is est cui titulus Laches. Scribe deinde ἔτι δὲ τὸν Ἀθηναίων δῆμον εἰκαῖον εἶρηκε πριτήν. non ὅτι. plenius eadem statim repetuntur. Euphraeus Orita. is est qui paulo post vocatur Εὐφρατος. perperam: Suidas Εὐφρατος ὄνομα κύριον. Ὡρεῖται δ' ἦν τὸ γένος. μετέσχε δὲ τῆς τοῦ Πλάτωνος διατριβῆς. [Scribe mox, ὁ δὲ καλὸς αὐτοῦ Πρωταγόρας πρὸς τῷ καταδρομῇν ἔχων. non πρὸς τὸ per o parvum.] Platonis animi erga omnes maligni hoc inter caetera assertur argumentum: καὶ Φαίδωνι δὲ τὴν τῆς δουλείας ἐφιστάς δίκην ἐΦωράθη, *deprehensus est, inquit, cum institueret actionem vindictiarum contra Phaedonem.* constat hunc philosophum duram servitutem Athenis servientem, Socratis familiarium beneficio nactum esse libertatem. Plato, si vera haec sunt, id moliebatur, ut per aliquem status ei controversia

moveretur et in servitutem sententia judicum retraheretur, sed ubi patuerant ejus confilia, ab incepto destitit. hoc auctor voluit. Pulcherrimum Platonis est dictum, quod alludit Athenaeus aliquanto post, τὴν κενοδοξίαν, inquit p. 823. Plato, ὡς τελευταῖον χιτῶνα ἢ ψυχὴν πέφυκεν ἀποτίθεσθαι. Tacitus, etiam sapientibus cupido gloriae novissima exiit. [Olympiodorus in Phaedonem: ἔσχατος χιτῶν καὶ μάλιστα θύσαφαιρατος κατὰ μὲν ἕρξιν ἢ φιλοτιμία, κατὰ δὲ γνῶσιν ἢ φαντασία.] Euagrius scholasticus libro primo, capite 21. et ex illo Nicephorus Callistus, libro 14. cap. 50. Sed Beatus Chrysostomus aliter. nam etiam post cineres durare ambitionem eorum exemplo demonstrat, qui superba funera sibi fieri mandant. τὰ μὲν ἄλλα παθήματα, inquit, καταλύεται τῷ θανάτῳ· ἡ δὲ κενοδοξία καὶ μετὰ τελευτὴν βιάζεται καὶ φιλονεικεῖ τὴν αὐτῆς ἐπιδείκνυσθαι φύσιν ἐν τῷ τεθνηκότι σῶματι, ἔσαν σήματα λαμπρὰ καὶ πᾶσαν αὐτῶν ἀναλίσκοντα τὴν ἐσθίαν ἐπισπῆπτωσι τελευτῶντας αὐτοῖς ἀνιστᾶν, καὶ ἐν ταύτῃ ἀσώτῳ πολλὴν σπουδάζουσι προκατατίθεσθαι. Lege quae sequuntur [in morali parte homiliae 17. Commentariorum in Epistolam ad Romanos.] Atque hoc est, quod Platoni hic ab Athenaeo objicitur: ipsum qui exui tandem gloriae cupiditatem dixerat, suae φιλοδοξίας impressa vestigia reliquisse in iis quae post obitum sibi fieri testamenti tabulis cavit. [Platonis gnomen fufius explicat Georgius Pisida, poeta pius juxta et elegans: οὗτος versiculos ita scribe: Ὅν (nempe ὄγκον: ita vocavit hoc vitium praecedente versu:) οὐκ ἀπέμψως ὡς δοκεῖ μοι καὶ Πλάτων Προσεμπεπάρθαι συγγράφει τῇ καρδίᾳ, Ὡς ἔσχατον χιτῶνα τῆς ἀμαρτίας.] Lege postea, ὅπου γὰρ μὴ ἀνάμνησις ἐστὶν οὐ ποτε ἤμεν, μὴτ' αἰσθησις, εἰ καὶ τὸ σύνεργον ἤμεν, τίς χάρις ταύτης τῆς ἀθανάσιας; Legi definitio Aristotelica quam in hac disputatione auctor recitat, extat in praefatione Rhetorices ad Alexandrum: nec multo aliter in ipso opere. Vetus fuit Graecorum proverbium: fracta nave non esse precibus locum: sed prehendi debere quicquid primum forte objecerit. multi enim e naufragio arrepta tabula evaserunt: ut Ulysses πλάσθ' ὡς ἔππον ἐλαύνων. Hic respxit Athenaeus scribens de Platone, ἔχρησεν οὖν ἃ πείσει λόγων, ταῦτα καὶ γράφειν, καὶ μὴ ταῦτα ποιεῖν τοῖς εὐχομένοις, ἀλλὰ τοῖς τῶν ἐνδεχομένων ἀντεχόμενοις. Scribo, ἐν τοῖς δὲ καὶ τῶν Ἀντισθένους. Ait, Ἀλλὰ τὰ κατὰ τὸν ἄνθρωπον ἅπαντα παγγέλλεται, etc. quae si mendosa non sunt, ita inter-

pretor. caetera, inquit, non melius discas ex Platonis libris, quam ex aliorum scriptis: sed ea solum quae ad Socratem pertinent: quanquam ne illa quidem recte sunt ab eo tradita. non adest mendi suspicio. *Euphraeus* non *Euphratus* scribi debere jam dictum. *Euagon* hic, aliis est *Euaeon*. ut Diogeni Laertio. Hic *Euagon*, ait Athenaeus, *δανείσας τῇ πατρίδι ἀργύριον ἐπὶ ἐνοχύρῳ τῇ ἀκροπόλει, καὶ ἀποστερήσας, τυραννεῖν βουλευόμενος*. non facile dictu quid faciant in hac narratione illa, καὶ ἀποστερήσας.

p. 824. nam id verbi Lampfacenis potius conveniat qui pecuniam *Euagonis* detinebant: quam ipsi, cui pignoris loco arx fuerat tradita. In Excerptis scriptum invenimus *ἀφυστερήσας*: quod etiam interpreteris non facile. Forte *ἀφυστερησάσης*, aut *καθυστερησάσης*. id est, cum civitas non restituisset dicta die pecuniam suam *Euagoni*. πολυτελῶς *ἀσκεῖσθαι* extremo libro eleganter, quod alii dicerent *ἀσκεῖν πολυτέλειαν*. Postremo recitatur Ephippi comici elegantissima *ῥῆσις*, qua philosophi quidam Platonicae sectae comtuli et venustatis plus aequo studiosi traducuntur. multa hic perperam accepta a viris doctis: velut cum tertium versum *Βρύσαν ὁ Θρασυμαχειοληψικερμάτων*, emendant nescio quomodo. atqui recte *Βρύσαν*. ex Aristotele et aliis veteribus notus Brylon quem tetragonismi demonstratio etsi minus recta, tamen nobilitavit. de hoc videtur poeta loqui. Hunc igitur vocat *Θρασυμαχειοληψικερμάτωνα*, hoc est, insolentem in disputando et similem Thrasy-macho, de quo tam multa Plato: et fordidi lucelli avidum. ingeniosa nimis hujus dictionis compositio. nam quicquid dixit Plato prolixissima illa disputatione qua sophistae naturam vestigat, id omne hac sola voce complectitur poeta. addit *Πληγὴς ἀνάγκη ληψιγομίσθω τέχνη*. caret analogia vox penultima. Legendum, *ληψιμίσθω τῇ τέχνη*. septimus versus, *Εὐδ' ὑποκαθίστα ταμὰ πώγωνος βάθῃ*. Scribe, *Εὐ δ' ὑποκαθίστεις τε μακρὰ πώγωνος βάθῃ*. 8. *Εὐ δ' ἐν πεδίλῳ πολλὰ τιθεῖς ὑπὸ ξυρόν*. videbatur deesse aliquid ad sententiae συμπλήρωσιν. sed postea animadverti ὑπὸ σφυρόν legi debere non ξυρόν. loquitur de calceis quos istiusmodi homines ornabant lunulis, ut et Romani. Nono, *Κνήμην ἱματίων ἰσομέτροις ἐλλύμασι*: belle describit fascias tibiales. de quibus et diximus jam multa, et dicemus plura, si Dei benignitas siverit, in commentariis de re vestiaria. 11. *Σχῆμ' ἀξιόχρεων ἐπικαθεῖς βακτηρία*. nihil fere eorum praetermittit Ephippus, quae propria iis erant quos φιλοκαλία et cultus

faciebant notabiles, cum simulata quadam gravitate. σχῆμ' αἰξίοχρεων est vultus tristis eorum hominum, quos cum videas putes quantivis esse pretii. Atque hos scipionem solitos in manu habere indicat prorsus ex more Atheniensium, ut pridem ad Theophrastum demonstravimus. Antiphanes delicatum philosophum ita describebat in Antaeo:

Λευκὴ χλαμὶς, Φαιὸς χιτὼν/σπος καλός,
 πιλιδιον ἀπαλόν, εὐρυθμός βακτηρία,
 βαιὰ τρώπεζα. τί μακρὰ δεῖ λέγειν; ὅπως
 αὐτὴν ὁρᾷν γὰρ τὴν Ἀκαδημίαν δοκᾷ.

ἀπικαθεῖναι σχῆμα αἰξίοχρεων βακτηρία est, vultus tristitiam praeferentem, baculo incumbere. Nihil dici poterat elegantius. Scribe, πεπεραιώσθω καὶ ἥδε ἡ συναγωγή.

p.825.

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS
LIBER DUODECIMUS.

CAPUT PRIMUM.

*Libri huius argumentum. verbi ellipsis Attica. ἀπό-
λαυσις. μέλιτα μέλιττα, proapes. ζουθαί ἡδο-
ναὶ diverſi generis, ſed κατ' ἐξοχὴν corporis.
ἡδὺς βίος. Ἀφροδίσιος ὄρκος. καὶ δομιλεῖν τοὺς
καιροὺς, vel τοῖς καιροῖς.*

CONVIVIALIUM sermonum contenta libro duodecimo
pars, ad tria capita poteſt referri. Primum de voluptate
diſſeritur: quam auctor hic et oppugnat initio libri levi-
ter, et ſtatim propugnat idem, molli item brachio. Deinde
ex antiqua hiſtoria catalogus gentium voluptuoſarum in-
ſtituitur. Poſtremo virorum: ſi viri ſunt dicendi, quibus
amor voluptatum, et luxus mollitiesque non vera virtus
nomen peperit. Orditur autem Athenaeus ab excuſatione:
ait Timocratem ſuum compellans, non fuiſſe ſe hos de
voluptate et voluptati deditis dipnoſophiſtarum ſermones
in literas relatarum ſi ſui arbitrii res fuiſſet: nunc vinci
ſe aſſiduus ipſius Timocratis precibus. Notemus venuſtam
ellipſim in hiſ illius verbis: ἀλλ' ἐπεὶ πάνυ λιπαρὸς
ἡμᾶς ἀπαιτεῖς καὶ τὸν περὶ τῶν ἐπὶ τρυφῇ διαβοητῶν γε-
νομένων λόγον, καὶ τῆς τούτων ἡδυπαθείας. ἢ γὰρ ἀπό-
λαυσις δῆπου μετ' ἐπιθυμίας πρῶτον ἐπειτὰ μεθ' ἡδονῆς.
Familiaris eſt ſcriptoribus Atticis huiusmodi ellipſis ante
vocalis εἰ δὲ μὴ, ut lib. 5. cap. 2. dicebamus: hic eadem
eſt figura poſt ἀλλ' ἐπεὶ. nam ita fuit dicendum, ἀλλ'

ἐπεὶ ἀπαιτεῖς λόγον, etc. ἀποδώσωμεν καὶ τοῦτον. Sed auctor animum intendens ad voluptatis naturam de qua dicere parabat, ab inchoata nec dum finita periodo ad aliam fertur. Ex Aristotelis Nicomacheis accuratius discernere licet quid sit ἐπιθυμία, quid ἡδονή, quid ἀπόλαυσις. item quae voluptates ἐπιθυμία sint conjunctae, quae contra ἄνευ λύπης καὶ ἐπιθυμίας contingant nobis. Perceptionem rei cupitae, sive illa vere sit bona, sive opinione solum, Graeci ἀπόλαυσιν dixerunt. Hanc ait Athenaeus fieri primo cum appetitu sive concupiscentia, ut vulgus loquitur: deinde cum voluptate. significans obscure, ut videtur, duabus de causis expeti voluptates a voluptuosis hominibus. primum quidem ut desiderio satietur, quod in omnibus mortalibus natura excitatur. est enim quidam appetitus naturalis edendi, bibendi, Veneris, et caetero-p. 826. rarum voluptatum quae ad reliquos sensus pertinent. Huic causae alia accedit postea, non jam naturalis: aut non ita certe ut illa prior: amor ipse voluptatum propter ipsas, non propter illum finem, cujus gratia illae Φυσι- καὶ ὅρμαι nobis sunt inditae. Haec est illa fruitio voluptatum quam peculiari notione ἡδονήν vocat, vel ἀπόλαυσιν ποιεῖ ἡδονῆς. Subtilius ista et accuratius tractari poterant: sed memor philologus noster suae professionis, non tam quid sit voluptas inquirat, quam quid de ea prisca scriptoribus dictum sit commemorat. Ejus vestigia sequemur nos, et recensendo huic voluptuario libro, temporis aliquid, pro instituto nostro impendemus. Empedoclis locum habes etiam apud Porphyrium Περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων libro 2. Inde scribas melius, Ζουθῶν τε σπονδάς μελιτῶν. poeticum est Ζουθός pro ξανθός. et μέλιτα pro μέλιττα. Melius etiam in Homeri versu χαλὸς ἔων τέχνησι. τὸ καὶ μοιχάγρι' ἐφέλλει. Homericum est τὸ pro eo quod alibi τῷ. ut ἀλλ' ὄφελον ἀθανάτοισι Εὐχασθαι τὸ πέν οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων. Ait, οὐδεὶς δὲ λέγει τὸν Ἀριστίδου βίον ἡδύν, ἀλλὰ τὸν Σμινδυρίδου τοῦ Σ. Sic est: cum sint animi, sint corporis voluptates, usus loquendi obtinuit, ut illae quae tactu et caeteris corporeis sensibus percipiuntur κατ' ἐξοχὴν ἡδοναὶ et voluptates nominentur. ergo etiam illa proprie ἡδέα quae hujusmodi voluptatem participant. Sic cum honorum tria genera sint, animi, corporis et quae fortunae vocant: tacito tamēn omnium prope populorum consensu bona ἀπλῶς cum dicimus, non animi ornamenta intelligimus, quae praestantissima sunt omnium: neque etiam corporis, quae

sunt illis proxima: sed τὰ ἐκτὸς quae sunt postremissima omnium. Melius autem et verius vitam illorum de quibus Athenaeus loquitur ἀπολαυστικὴν cum philosopho, quam ἡδῶν appellaveris. Adjicit, οὐδὲ τὸν Ἀγησίλαου τοῦ Δ. βασ. ἀλλὰ μᾶλλον εἰ ἔτυχεν τὸν Ἀνανίος οὕτως ἀεράτου κατὰ δόξαν ὄντος. quis hic Ananis? equidem non scio. ac vereor ne nimis ineptum sit velle hodie lucifugam tenebrionem e latebris in lucem protrahere: quem neget auctor ullum nomen dum viveret unquam esse adeptum. hoc enim est, ἀεράτου κατὰ δόξαν ὄντος. Frustra est vir eruditus qui de Anaco vetustissimo rege nescio quid hic imaginatur. In Excerptis nulla varietas. In membranis p. 827. sic τὸν ἀνανίονος ἀεράτ', neque sane vox οὕτως locum hic habet. Scribe, ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ τὰ Ἀφροδίσια, αἱ δὲ μέγιστα δοκοῦσιν εἶναι. Quod ait de impunitis amantium perjuriis, apud eundem Platonem in Convivio sic Pausanias, ὃ δὲ δεινότατον ὥς γε λέγουσιν οἱ πολλοί, ὅτι καὶ ὁμνύντι μόνῃ σύγγνῳμῃ παρὰ θεῶν ἐκβάντι τῶν ἔρκων. Ἀφροδίσιον γὰρ ἔρκον οὗ φασιν εἶναι. nillo quae passim poetae utriusque linguae. Quae de Hercule mox dicuntur, libro 9. et decimo fuisse probata sunt. στολὴν Ὀμηρικὴν intellige, quam Homer. tribuit heroibus suis. nam de ornamentis Herculis nihil poeta, neque in ejus hymno, neque usquam alibi. Καθομιλεῖν τοὺς καιροὺς, quod fecisse dicitur Ulysses, cum apud Phaeacas fingeret se voluptati deditum, est, ut poetae interpretes loquuntur, κατακλύειν καιρῶς: scire uti foro, et πολύτου ὀργὴν ἵσχειν, accommodare sese eorum ingenio quibuscum verferis. Graeci hoc dicunt καθομιλεῖν τοὺς καιροὺς, vel τοῖς καιροῖς, ut observatum nobis non uno loco apud paroemiographos, explicantes, cur Theramenes Cothurnus fuerit dictus. Athenaeus alibi, καθομιλεῖν Φαρνάβαζον. *ostu demereri Ph.* [vide infra cap. 9.] Scribe τὸ παρὲν δ' ἐπαινέσας, vel τὰ παρόντα.

CAPUT SECUNDUM.

Σοῦσον εἶναι τῇ Ἑλλήνων Φωνῇ τὸ κρίνον. *Parthorum reginae variae.* Hecatompylus. *χεῖσθαι διὰ τῆς αὐλῆς Malophori Persarum.* τὰ πεττόμενα ἐπὶ τὴν τράπεζαν. *Chirothecarum usus incognitus Graecis et Latinis.* *Locus Xenophontis.*

*Μος τρυφητῶν, οργιστὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφεῖ
καὶ χρωμάτων ἐντρέψει.*

INTER voluptuarios populos notissimi iidemque nobilissimi Persae fuerunt. Jure igitur in albo gentium ἀπολαυστικῶν primi Persae recensentur, De his loquens Athenaeus ait, σοῦσον γὰρ εἶναι τῇ Ἑλλήνων φωνῇ τὸ κρίνον. *susum enim Graeca lingua* (id est, Graece loquentibus) *κρίνον esse*. potest scribi, τῇ ἐκείνων φωνῇ. *susum enim ipsorum Persarum lingua esse κρίνον*. sed contra librorum consensum nihil mutandum. nimis rudes sunt harum literarum, qui similes ἀμφιβολογίας inter legendum veteres non observarunt. Interpretes cui persuadebunt σοῦσον *lilium* dici Graecis? Hebraei lilium *ליליו* quasi foliorum fenorum florem dixerunt. Mutilus est locus de Parthorum regis: οἱ Πάρθων βασιλεῖς, ait, ἐαρίζουσι μὲν ἐν Περσῇ, χερμαίζουσι δὲ ἐν Βαβυλῶνι τὸ λοιπὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ. De opinione explendum censeo. διαγούσι δ' ἐν Ἑκατομπύλῳ τὸ λοιπὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Habeo enim auctorem Strabonem, qui libro 11. Hecatompylum regiam Parthorum fuisse indicat. Diodorus Siculus lib. 17. urbem appellat *εὐδαίμονα*: in qua magna sit copia omnium eorum quae ad beate vivendum solent expeti. Tresne Parthorum regias an quatuor (tot enim Persarum sunt relatae) Athenaeus recensuisset hoc loco, deficientibus libris, *θαὸς ἂν εἴδω*. Dinonis locum de cidari Persarum pluribus p. 828. descriptum habes in Hesychii Glossis. conferant studiosi. Ait, reges Persarum CCC. mulieres solitos habere in aula sua. quae totam noctem canentes psallentesque ad lucernas eum oblectent. et addit, *χρηταὶ δὲ αὐταῖς καὶ πολλαῖς ὁ βασιλεὺς διὰ τῆς τῶν μελοφόρων αὐλῆς*. in multis loquendi generibus propositiones διὰ et ὑπὲ elegantī sermonis compendio vim habent participii ad perficiendam sententiam necessarii. ut διὰ μαρτύρων *κλαίειν*, id est, *praesentibus testibus*. sic igitur hoc loco, *χρησθαι γυναιξὶ διὰ τῆς αὐλῆς, uti foeminis per aulam admissis*. vel, *per aulam ad eas adeuntem*. vel διὰ accipe pro ἐν. ut cum dicimus, διὰ τῆς πρώτης βιβλίου, *libro primo*. paulo post, *ιστορεῖ Ἀριστοτέλης διὰ τῆς πολιτείας αὐτῶν*, in tractatu de republ. illorum. Sed de hoc loco statuat eruditus lector. *Malophori* Persarum interpretibus *clavatores* inepte dicuntur, nam Graeca vox erat retinenda. Mille numero erant satellites regis, sic appellati a colore vestis melino: incedebant enim. *πορφύρεας καὶ μελίνας*

ἡσθημένοι στολῆς, ut legimus apud Aelianum, et infra quoque in Athen. etsi hic causa alia affertur. Subjicit, *εἰ δὲ ἐπὶ θύραν ἐξείη, καὶ αἱ παλλακίδες αὐτῷ συνεξήσαν.* Lego non dubitans ἐπὶ θύραν, ut in simili ex parte loco apud Xenophontem, primo Παιδαίας. ὅταν δ' ἐξείη βασιλεὺς ἐπὶ θύραν, ἐξάγει τὴν ἡμίσειαν τῆς Φυλακῆς neque aliter Excerpta. Sequitur, καὶ τὴν περὰ Μήδων γενέσθαι Πέρσαις μηλοφορίαν, μὴ μόνον ὧν ἔπαθεν τιμωρίαν, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν δορυφορούντων τρυφῆς, εἰς ὅσον ἤλθον ἀνάνδριος ὑπόμνημα. Interpretes hio sani nihil, Clearchus hoc voluit. Persae cum Medos coegerunt sibi satellites esse malophoros, non solum suas injurias esse ultos, quas a Medis acceperant dum illis parebant: sed ipsos etiam tali servitio monuisse sui pristini luxus, et quo devenissent ignaviae. ἀγύρτας ἀποφαίνειν membranarum est lectio. quidam tamen eodd. ἀργυρίτας. Sequentia Clearchi verba de praemio dari solito ei qui novum aliquem cibi paratum regi Persarum indicasset, vitio omnium exempl. intelligi a nobis non sunt quita: etsi mentem utcumque per nebulam videmus. sed desunt, opinor, nonnulla. νοῦν ἔχων valet, *si mentem haberes.* scripti tamen quidam, νοῦν οὐκ ἔχων. Non semel dolui elegantissimum locum ita male acceptum esse ab imperitissimis hominibus. Nam quod iterum hoc libro idem Clearchi locus tangitur ab Athenaeo, nihil admodum id nos juvat. τὰ πετιόμενα ἐπὶ τράπεζαν, periphrasis est panis, et eorum omnium quae locum panis obtinent ut placentae. Persae, inquit Xenophon apud nostrum, non contenti caput, corpus et pedes tectos habere, ἀλλὰ καὶ περὶ ἀπραις ταῖς χερσὶ χειρίδας δασείας καὶ δακτυλήθρας ἔχουσι. Neque Graeci neque Romani habuere in usu manuum tegumenta, quibus etiam rustici hodie utuntur. ideo inter caetera luxus et mollitiei Persarum argumenta hoc quoque Xenophonti recensetur, quod digitabulis contra frigus manus suas munirent. Chaldaei jam olim, ut p. 829. videtur, iis usi. nam in Lexico Talmudico, בַּצֵּץ exponitur manuum indumentum. Graeci veteres, ut diximus, et horum et tibialium usum ignorarunt. Postea corrupta antiqua disciplina, cepere etiam apud illos, qui erant molliores, et manibus extremis et pedibus consulere: non sine sapientum indignatione. Μυλωνίους οὐδαμῶς καλὸν οὔτε ἐσθῆτεσι πολλαῖς κατασκέπειν τὸ σῶμα, οὔτε ταινίαις κατελεῖν, οὔτε χεῖράς τε καὶ πόδας περιδέσει τίλων ἢ ὑφασμάτων τινῶν μαλακαῦσιν τοὺς γὰρ μὴ νοσοῦντας.

Romani temporibus Plinii jam eorum usum didicerant nam de ipso scribit Plinius junior, *In itinere quasi solutus caeteris curis, huic uni vacabat: ad latus notarius cum libro et pugillaribus: cujus manus hieme manicis muniebantur, ut ne coeli quidem asperitas ullum studiis tempus eriperet.* Sequitur ex eodem, *νῦν δὲ στραῶν τε πλεῖστοι ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἵππων, ἢ ἐπὶ τῶν εὐνῶν. Stragula nunc habent super equis plura quam super cubilibus.* quis credat? equidem fallum puto. nam si in altero luxus Persarum crevit, cur non et in altero? aut quae ratio cur sedere in equo mollius fluderent, quam in lecto jacere? Lego, *ἢ τότε ἐπὶ τῶν εὐνῶν.* vel *ἢ πρὶν.* et si aliter hodie in libris mellitissimi scriptoris. Demum ait Xenophon, habere Persas suos κοσμητάς, οἱ ὑποχρίουσι το, καὶ ἐντρίβουσιν αὐτοὺς καὶ τὰλλα βυθμίζουσι. refer ad oculorum pigmenta, et intritos colores ex more Medorum: nam illi soliti ornari ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ, καὶ χρώματος ἐντρίψει, ait Xenophon idem alibi, unde infra in sermone de Sardanapalo. Eadem consuetudo foeminarum terrae Graeciae: quibus tribuit Philostratus non solum oculorum ὑπογραφαίς, verum etiam ζωγραφίας παρειῶν καὶ χειλῶν βαφαίς. Multa de his nobis observata in Commentariis de re vestiaria. apud Julium Pollucem leges στιμῶν ὀμματογράφον. habes etiam apud Galen. titulos tractatum quos olim Crito medicus ediderat in libris περὶ τῆς κομμωτικῆς indices similis studii in mulieribus Romanis, quarum gratia videtur Crito eos commentarios conscripsisse, medicum agens Imperatoris. Ejusmodi sunt tituli, ὀφθαλμῶν ἐπίχριστα. et στιμίσματα ἔγχριστα.

CAPUT TERTIUM.

Lydorum παρὰδεῖσοι κηπαῖοι. ἀλλάττεσθαι τὸν τῶν γυναικῶν βίον. Γλυκὺς ἀγὼν καὶ γλυκὺς ἀγκών. Paxamus scriptor Ὀψαρτυτικῶν: item Criton. Etruscorum Resp. similitis Platonicae. ἐῆγμα λαμβάνειν. Nani σκαπαῖοι. anserum. πλατὰγισις. ἀνδραῖοι οὐκ ἀνδραῖοι. Formula veterum Senatusconsultorum, εὐνείας ἔνεκα τῆς εἰς τὸν δῆμον. Πύελοι balneorum Sybariticorum. Amyris sive Thamyris. Caussa deletae Sybaris.

PERSAS Lydi sequuntur: de quorum delictis multa veteres auctores. [Initio observat auctor primos Lydos γυναῖδας

εὐνούχισαι faeminas castrasse: ejusque inventi primum facit
p. 830. auctorem Andramyten Regem. sed melius scribetur sine
ν Ἀδραμύτην. nam Adramyten regem Lydum conditorem
Adramytii oppidi in Lydia, commemorat Graeca historia.
Stephanus in Ethnicis filium ait fuisse Alyattae, notissimi
regis Lydiae. Sed mirum, in libello Hefychii illustris
de Sapientibus, auctorem hujus inventi ex eodem scrip-
tore Xantho prodi, non Adramyten regem, sed ipsum
Gygem, de quo Herodot. Ξάνθος, inquit, Λυδὸς ἱστορικὸς
ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Λυδιακῶν αὐτοῦ ἱστοριῶν Φησὶν, ὅτι
πρῶτος Γύγης ὁ Λυδῶν βασιλεὺς γυναῖκας εὐνούχισεν, ὅπως
αὐταῖς χρῶτο ἀλυσσασύσαις.] Sed et spectaculorum primi
Lydi inventores fuisse crediti: unde Latinum vocabulum
ludi esse dictum, praeter Latinos scriptores etiam Graeci
adnotarunt. Lydi igitur, ut ex Clearcho narratur hic,
διὰ τρυφὴν παραδείσους κατασκευασάμενοι καὶ κηπαίους
αὐτοὺς ποιήσαντες ἐσκιατραφεύοντο: *prae luxu constructis*
viridariis, et ad hortorum similitudinem redactis: ibi
in umbra degebant. et Hebraeum בֵּיתֵךְ, et Graecum
παράδεισος proprie septum locum arboribusque confitum
significant. fere tamen Graeci paradisos vocarunt vivaria,
id est, septa ubi vivae ferae alebantur. sive in hac, sive
in priorie significatione accipias, differunt παράδεισος et
κῆπος sive hortus: sicut Hebraeis aliud גַּן aliud בֵּיתֵךְ.
In veris κήποις aut pomariis, non erant nisi ἡμερὰ δέν-
δρα, quemadmodum scribit auctor inferius: in paradisis
ubi ferae pascebantur, arbores pangebantur omnis ge-
neris. haec eo dicimus, ut intelligantur illa verba, κη-
παίους αὐτοὺς ποιήσαντες. nam Dalecampius legit αὐτοὺς,
et interpretatur longe aliter. Ἀγνῶνα vocem frustra
quidam habent suspectam, propter sequentem ἀγκῶνα,
tuentur membranae, Excerpta, et Eustathius. Brevis et
σύντομος est oratio, cum ait, καὶ τέλος τὰς ψυχὰς ἀπο-
θλυνθέντες, ἠλλάξαντο τὸν τῶν γυναικῶν βίον. nam
accipiendum, quasi esset scriptum ἠλλάξαντο τὸν τῶν ἀν-
δρῶν εἰς τὸν τῶν γυναικῶν βίον. *virilem vitam muliebri*
computarunt. Legunt omnes libri qua scripti, qua editi,
τὸ γὰρ ὑπὸ γυναικὸς ἄρχεσθαι ὑβριζομένους, σημειῶν ἐστι
βίαις. non ut video emendari. ὑβριζομένης. etsi eam emen-
dationem stabiliunt praecedentia, quibus dicitur, Ompha-
lem faeminam, regnum Lydorum occupasse μίαν τῶν
ὑβρισθισῶν. Vulgata lectio sententiam hanc habet. Est
enim signum coactae nac spontaneae subjectionis, quod
imperio faeminae pararent quotidianis contumeliis ab ea

affecti. Nihil mutandum etiam in istis, *ἔθεν οἱ Δουδοὶ τὸ μικρὸν τῆς πράξεως ὑποκορίζομενοι τὸν τόπον καλοῦσι Γυναικῶν ἀγῶνα. γλυκὺν ἀγῶνα.* et si habent Excerpta *γλυκὺν ἀγῶνα.* perperam et exscriptoris vitio: nam etiam Eustathius, utramque agnoscit vocem *ἀγῶν* et *ἀγών.* neque aliter paulo post. Non erat attendenti arduum cognoscere quod etiam Excerpta, et membranae quaedam me docuerant: post ista, *τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχε,* deesse aliquid, nam de amborum Midae et Omphalae suppliciiis dicere aggressus, in Omphala nostram expectationem eludit, recte igitur in Excerptis post illa quae diximus verba, p. 831. erat additum *τὴν δὲ* forte *τὴν δὲ πρὸς τὰς.* In accurata eorum scriptorum enumeratione qui *Ὁψαρτυττιὰ* ediderant, omittitur Paxamus, nisi vitium est in nostris codicibus. Sed causa hujus praetermissionis esse potuit, quod de antiquis solum loquitur Athenaeus: non de aequalibus suis, ut hic fuit, ut ipsius testimonio cognoscitur libro nono. At Pollux in simili catalogo eum non praetermisit: et si paulo natu grandior, sicut existimamus nos, Athenaeo. Locus est libro sexto, capite decimo, ubi quosdam reperies, qui tantae lectionis virum, Athenaeum dico, fugere potuerunt. Criton qui in hoc albo nomen suum proficitur, non est opinor alius ab eo qui *περὶ πομπητικῆς κακίας,* ut loquitur Galenus, accuratissime scripserat. sunt enim adfinia argumenta, et *τοῦ αὐτοῦ ἡθους.* Alexidis de candaulo *ῥῆσις,* non integre descripta est, et multis modis corrupta. poteramus multa restituere nullo negotio: sed malumus integrum negotium iis relinquere, quibus vires ingenii hic periclitari libitum fuerit, nam otium majus nonnulla desiderant. Quintum et sextum ita velim conceptos:

*Θαυμαστὸν ἐμὸν εὖρημα· πάνυ πολλὴν δ' ἐγὼ
ἂν καὶ παραθῶ σοι, προσκατεδεί τοὺς δακτύλους.*

mirus sum artifex, inquit, parare candaulum: cujus si vel maximam copiam tibi apposueris tu nihilominus quantumcumque fuerit appositum, totum comedes et tuos tibi insuper digitos arrodes. Menandri locum alibi exposuimus. etiam De Heraclidis *Parascevaesticis* ante dictum. Rex ille Arabiae thuriferae qui dicitur hic *αὐτόνομος καὶ εὐδενὸς ὑπῆκοος.* sui juris fuit, et nemini parebat: nempe majori regi, ut infiniti alii in Oriente reguli. male Dalecampius. Lydis subjiciuntur orti Lydis Etrusci veteres. Olim magnae ejus populi opes, ut scimus ex historia Romana. luxus igitur et delitiae pro opibus.

Atque ecce exemplum in mundo reipublicae a Platone multo post institutae. Ait enim *τρέφειν δὲ τοὺς Τερβήτους πάντα τὰ γιγνόμενα παιδία, οὐκ εἰδότες ὅτου πατὴρ ἐστὶν ἕκαστον*. Sed eripiamus nos ex his cloacis. In sermone de Sybaritis narratur haec historiola. *ἄνθρωπος Συβαρίτης εἰς ἀγρὸν ποτὶ πορευόμενος, εἶφ' ἰδὼν τοὺς ἐργάτας σκαπτότητας, αὐτὸς βήγμα λαβεῖν*. homo delicatulus cum videret qui agrum foderent, ita offensus est aspectu laborantium, ut sibi ipse videretur sodi. id dixit auctor *βήγμα λαβεῖν*: sic enim maluit quam *ὄρυγμα*. cedo autem quid aliud est *βήγμα λαβεῖν* nisi *ὀρύττεσθαι*? non assentior eruditissimo medico, qui *βήγμα* hic ex arte sua aliter interpretatur, proxima narratiuncula nostram expositionem satis firmat. De athletarum aemulatione in fodienda terra satis in Theocriticis lectionibus. Nani *σκοπαῖοι*, in antiquis per *ω* magnum scribuntur *σκοπαῖοι*. recte. Eustathius, *ὡς δὲ τῶν σκώπων*, (id est nomen avis imitatricis et saltatricis) *παρώνυμοι καὶ οἱ παρὰ τῷ Τίμωνι σκοπαῖοι, παρὰ Λάκωνιν ἐπιχωριάζοντες· ἀνθρωπάρια ἐκείνοι μικρὰ, καλοῦ-
p. 832. μένα παρὰ τισὶ στίλπωνες*. incogitantia dixit *παρὰ Λάκωνι*: cum debuisset *παρὰ Συβαρίταις*. Massanicae apophthegma, sive, ut auctor vocat *ἀποκρίσιν*, imitatus est Caesar eo dicto quod refertur Plutarcho in vita Periclis. Distingue versus Eubuli,

*Καὶ γὰρ πόσῃ καίλιον, ἱκετεύω, τρέφειν
ἄνθρωπὸν ἐστ' ἄνθρωπον, ἃν γ' ἔχη βίον;*

quanto honestius est, obsecro, hominem alere hominem, si cui opes suppetant. addit Eubulus, *Ἡ χῆνα πλατάγισ-
ζοντα καὶ κεχηνότα*. anserum *πλατάγισις* sive *πλατύγισις* sonus ille est, quem in lacu edunt aut stagno aquas alis tudentes. nam quando gratitant aut gingriunt, *παππά-
ζειν* Graecis dicuntur, si modo recte scriptum in libris Pollucis: quod alibi considerandum. Lego cum Excerptis, *πλείστους οἰκέτας ἔχοντα αἰεὶ, τούτοις παρὰ τὴν διαίτην ἀφικνουμένοις εἰς τὸ συμπόσιον ἦδυσθαι*, *Archytam cum plurimos semper haberet servos, solitum oblectari si ipso cibum fumente, illi in coenationem venirent*. Haec ita in Excerptis. vulgo *ἀφικνουμένοις εἰς τὸ σ.* Sed quorsum hoc? jure quaerat aliquis. nam agit hic auctor non de moderatione clementis domini erga servos: verum de oblectatione quae ex infantibus capitur honestius, quam ex pumilis aut simiis. Constat nobis quaesito verborum compendio, depravatam esse hunc locum. Nam de eodem loquens Aelianus ita narrat: *Archytam vernulis suis*

plurimum esse oblectatum. Sic ille, verbis prope iisdem: Ἀρχύτας ὁ Ταραντῖνος, πολιτικός τε καὶ Φιλόσοφος ἀνὴρ γενόμενος, πολλοὺς ἔχων οἰκίτας, τοῖς αὐτῶν παιδίοις πάντῃ σφόδρα ἐτέρπετο, μετὰ τῶν οἰκετρίβων παίζων. μάλιστα δ' ἐφίλει αὐτοῖς τέρασθαι ἐν τοῖς συμποσίοις. Sive igitur institutum ab Athenaeo sermonem spectes, sive Aeliani testimonium, scribendum paret hoc modo. τοῖς τούτων παιδίοις παρὰ τὴν δίκαιαν ἀφικνουμένοις εἰς τὸ συμπόσιον ἤδρασθαι solitum oblectari, si ipso cibum sumente, eorum nati in coenationem venirent. convenienter huic narrationi addit auctor, ἀλλ' οἱ Συβαρίται ἔχαιρον τοῖς Μελταίοις πυνιδίοις, καὶ ἀνδράποισι οὐκ ἀνδράποισι. appellat homines non homines, non ut in veteri gripho, eunuchos, sed pumilos: quos et similes ipsis Augustus vocabat ludibria naturae et mali omnis. de his ad Suetonium. Pergamus. Sybaritae, inquit, publica convivia saepe agitare soliti: καὶ τοὺς λαμπρῶς φιλοτιμηθέντας χρυσοῖς στεφάνοις τιμᾶσι· καὶ τούτους ἀνακηρύττουσιν ἐν ταῖς δημοσίαις θυσίαις καὶ τοῖς ἀγῶσι, προσκηρύττοντες οὐκ εὐνοίαν, ἀλλὰ τὴν εἰς τὰ δεῖπνα χορηγίαν. In aliis Graeciae civitatibus, maxime autem Athenis, si quis de republica bene esset meritus, huic corona praemium dari solita: quae ejus capiti imponebatur cum vel sacrorum vel ludorum causa maxima undique turba hominum convenisset. accedebat praeconis elogium, et ut dicam cum Jurisconsultis superdictum, proclamantis, haberi τῷ δεῖπνῳ hunc honorem. ΕΤΝΟΙΑΣ ΕΝΕΚΑ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ. At Sybaritae cum lautos convivatores donarent coronis usitatum formulam, quae fuit eorum vesania, in istam mutarunt: ΧΟΡΗΓΙΑΣ ΕΝΕΚΑ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΑ ΔΕΙΠΝΑ. MAGNIFICENTIAE ERGO QUAM^{p. 835.} IN EPULIS PUBLICIS EXHIBUISSET. Interpres cum non animadverteret quam vim haberet praepositio πρὸς in verbo προσκηρύττειν, totam sententiam corrupta. Atqui manifesta est allusio ad formulam a praecone solitam coronandis superdici. In Ctesiphontis decreto quo decernebatur corona Paeanio oratori, fuit scriptum. Κτησιφῶν εἶπεν, ὡς δεῖ στεφανῶσαι τὸν Δημοσθένην τοῖς Διονυσίοις, ἐν τῇ τοῦ Διονύσου θυσίᾳ, καὶ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι· καὶ τούτων ἐναντίον ἀναιρεῖν τὸν κήρυκα. ὅτι ΣΤΕΦΑΝΟΙ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΝ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΣ ΠΑΙΑΝΙΑ Η ΠΟΛΙΣ ΑΡΕΤΗΣ ΣΥΜΠΙΑΣΗΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΕΤΝΟΙΑΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΑΥΤΗΝ. Cicero vertit: Ctesiphon scitum fecit, ut corona aurea Demosthenes

78 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

donaretur, eaque donatio fieret in theatro populo convocato, atque ita praedicaretur, EUM CORONA VIRTUTIS ERGO BENEVOLENTIAEQUE QUAM ERGA POPULUM ATHENIENSEM HABERET. Sic in Senatusconsulto: quo decernitur statua Demetrio Diodoti F. Syraculano ita scriptum ΕΛΘΕ ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΟΔΕ ΚΟΛΑΨΑΝΤΑΣ ΕΣ ΧΑΛΚΩΜΑΤΑ ΑΤΟ, ΤΟ ΜΕΝ ΕΝ ΑΝΑΘΕΜΕΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΛΕΤΤΗΡΙΟΝ· ΤΟΔΕ ΑΛΛΟ ΑΠΟΔΟΜΕΝ ΔΗΜΗΤΡΙΩ. ΔΙΟΔΟΤΟΤ ΣΥΡΑΚΟΤΕΙΩ ΥΠΟΜΝΑΜΑ ΤΑΣ ΠΟΤΙ ΤΟΝ ΔΑΜΟΝ ΕΤΝΟΙΑΣ. et in altero decreto in ejusdem honorem facto a Melitaeis: ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΕΤΝΟΙΑΣ ΗΝ ΕΧΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΗΜΕΤΕΡΟΝ ΔΗΜΟΝ. Allusit apud Aristophanem in Philonida, qui de hero dicebat, ἐμοὶ ὁ δεσπότης Θηρίκλειον ἔδωκεν, οἷμαι χρηστότης ἔνεκα. Sequitur aliud luxus argumentum, παρὰ Συβαρίταις δ' εὐρέθησαν καὶ πύλοι ἐν αἷς κατακαίμενοι ἐπυριῶντο. non sunt πύλοι caenacula, sed balnearum solia aut cellae. Neque aliud voluit auctor quam fuisse inventam a Sybaritis novam cellarum formam, prioribus Graecis incognitam. Intelligit autem πυριατήριον, sive cellam sudatoriam: aut solii machinosam aliquam formam, quae esset ἀντὶ πυριατηρίου. De matulis tricliniariis dictum libro primo. Deesse aliquid videtur in istis, Δοκεῖ δὲ μέγα τῆς εὐδαιμονίας αὐτῶν εἶναι, ὅτι. puta σημαῖον aut τακμήριον. et periodi ejusdem postrema verba sunt corrupta. nisi ita concipias, συμπαροξύναι πάντας ἀπενυφῆσαι καὶ πᾶν ποιῆσαι ὡς ζῆσαι ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκλελυμένως. sed meliorum librorum expecto hic auxilium. Corrupte mox, ἐπεμψαν δὲ ποτὶ καὶ εἰς Θεῶν τοὺς χρηστέμενους, ὧν ἦν Ἰσάμυρις. nam scribendum, ὃν ἦν ὁ Ἄμυρις: vel: ὁ Θάμυρις. hic est, qui proverbio celebratur Ἄμυρις μαίνεται: aut Θάμυρις. nam utroque modo scribitur. Consule Eustathium et paroemiographos. Versus primus sortis editae Sybaritarum legatis, Εὐδαίμων σὺ ἔσθ' τιμῶν γένος αἰὲν ἐόντων, ex duobus conflatns est. Nam alibi scriptum,

Εὐδαίμων Συβαρίτα, πανευδαίμων σὺ μὲν αἰεὶ ἐν θαλίῃσι Θεῶν τιμῶν γένος αἰὲν ἐόντων.

p. 834.

Insignis est historia, quam et alii narrant, deletae Sybaridis ira Deum, unius ob culpam. πολλάκι γὰρ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρός ἐπαυρεῖ. Ea culpa fuit: reverentia erga patrem quam erga numen major. Simillima causa et Coriolanorum perdidit, plus enim apud illum matris

nomen, quam patriae majestas, aut deorum religio valuit. Scribe, *γινόμενον αὐτοῖς σημείων πολλῶν τῆς ἀπαλλαγῆς*. Elegans hystoria est de Sybarita illo, qui Sybari Crotonem navigaturus, conducto navigio pactus dicitur cum navis magistro *ἰφ' ᾧ οὐ βανθήσεσθαι* ne aquae guttis aspergeretur. recte Dalecampius accipit de aqua palmulis remorum tusa. illud non recte, quod navigationem hanc in fluvio factam censet: neque ad locorum situm, neque ad auctoris sui verba attendens.

CAPUT QUARTUM.

Lex Syracusana super veste muliebri floridi coloris.

Lex Sybaritica de vocandis ad convivia mulieribus. προάγειν ἐπὶ τὰς κλήσεις. Lex alia Sybaritica de praemio eoquis proposito. Sybaritarum cenatus abolendi ludicri Olympici.

Syracusanae legi qua fuit cantum ne qua mulier vestem gestaret floridi coloris, aut purpura praetextam, nisi quae inter publica scorta nomen profiteri vellet: addit Eustathius velut interpretans, *καὶ οὕτω οὐκ εἶναι τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, τῇ καὶ ἑταίρῃ. et ita pertinere ad auream Venerem, quae etiam ἑταίρα cognominatur, est autem, pertinere ad Venerem.* cenferi inter mulieres illi sacras quae corpore in ejus templis merebant et Corinthi et alibi. Strabo *ἱεροδούλους* vocat. Legi huic frugalitatis magistrae, subjicitur Sybaritarum lex contraria, vere nepotina. *Συβαρίται, inquit, ἔγραψαν νόμον τὰς γυναῖδας εἰς τὰς ἑορτὰς καλεῖν, καὶ τοσοῦτο εἰς τὰς θυσίας καλεῶντας, πρὸ ἐνικτοῦ τὴν παρασκευὴν ποιεῖσθαι, ἵνα ἀξίως ποιούμενοι τοῦ χρόνου τῶν θ' ἱματίων καὶ τοῦ λατοῦ κόσμου προάγωσιν οὕτως εἰς τὰς κλήσεις.* Nemo harum rerum peritus aestimator negabit postquam attenderit diligentius, corrupta esse in illius legis verbis nonnulla. quoquo enim te vertas, nunquam recte illa exponas, *ἵνα ἀξίως ποιούμενοι*, etc. Non clam me est, quid de hoc loco magni viri scripserint: quorum sententia est, verborum aliquot traiectione depravatam eum esse, neque aliud indigere medicinae. Nobis tamen aliter videtur: nam et detractio et mutatione vocum nonnullarum censemus hic esse peccatum. Sic autem scribimus, *καὶ*

80 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

τοὺς εἰς τὰς θυσίας καλοῦντας, πρὸ ἐνιαυτοῦ τὴν κλῆσιν ποιεῖσθαι, ἵνα ἀξίως ποιούμενοι τοῦ χρόνου τὴν παρασκευὴν τῶν τε ἱματίων καὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου, προάγῃσιν οὕτως εἰς τὰς κλήσεις. id est: *sanxerunt mulieres ad festorum epulas vocandas: et ut ii qui illas ad sacrificia vocaturi essent anno prius invitarent: ut pro spatio temporis digne praeparatis vestibus, et casteris ornamentis, sic prodirent ad convivia.* Omnino ita scribendum esse omnes mihi assentientur viri cordati, si legis de qua auctor loquitur non aliam fuisse sententiam probaverimus. Esto igitur mihi ejus rei testis Plutarchus qui in septem sapientum convivio ita scribit, *Συβαρίταις ὡς ἔοικε πρὸ ἐνιαυτοῦ τὰς κλήσεις ποιοῦνται τῶν γυναικῶν, ὅπως ἐκγένοιτο κατὰ σχολὴν παρασκευασμέναις ἐσθῆτι καὶ χρυσῷ φοιτᾶν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.* Sybaritae ante annum mulieres ad convivia vocant: ut per otium instructas vestibus auroque ad coenam veniant. En sententiam hoc loco reponendam: nam ex lege quam Phylarchus hic commemorat morem illum manasse, quem ait Plutarchus, ne dubitandum quidem est. Vera ergo et firma emendatio quam proferimus. Quod autem puterunt doctissimi viri, ad vocatores designatoresque epuli sacri haec pertinere, probarem si probari posset, solitum aliquando fieri ἐν ταῖς δημοσίαις δεῖπταις, ut mulieribus invitatis de publico vestes darentur. Quo loco scribimus, πρὸ ἐνιαυτοῦ τὴν κλῆσιν ποιεῖσθαι: possumus servata lectione edita ita emendare, πρὸ ἐνιαυτ. τὴν παρασκευὴν καὶ τὴν κλῆσιν ποιεῖσθαι. quod dixit Plutarchus, *φοιτᾶν ἐπὶ τὸ δεῖπνον*, Phylarchus, *προάγειν ἐπὶ τὰς κλήσεις.* est enim προάγειν, progredi, prodire. atque haec vox appositissime hic usurpatur, nam ut ait comicus, *χαλεπαὶ αἱ τῶν γυναικῶν ἐξοδοί.* id autem est προάγειν. ut cum προάγειν agmen dicitur. Non capio proximam legem latam in eadem urbe de coqui praerogativa, qui novum aliquem ciborum paratum invenisset. *εἴ τις τῶν ὀψοποιῶν ἢ μαγειρῶν, ἔνquit, ἴδιον εὖροι βρῶμα καὶ περιττόν, τὴν ἐξουσίαν μὴ εἶναι χρήσασθαι τούτῳ ἐτέρῳ πρὸ ἐνιαυτοῦ, ἀλλὰ αὐτῷ τῷ εὐρόντι τὸν χρόνον τούτον, ὅπως ὁ πρῶτος εὖρων καὶ τὸν ἐργασίαν ἔχη πρὸς τὸ τοὺς ἄλλους φιλοπονεῦντας αὐτοὺς ὑπερβάλλεσθαι τοῖς τοιοῦτοις.* Posterior periodus sine dubio corruptissima. Scribendum, ἀλλ' αὐτῷ τῷ εὐρόντι, ὅπως τὸν χρόνον τούτον ὁ πρῶτος εὖρων, καὶ ἐργασίαν ἔχη. πρὸς τὸ τοὺς ἄλλους φιλοπονεῖν ἀλλήλους ὑπερβάλλεσθαι τοῖς τοιοῦτοις. planissima sententia. Lex hoc jubet.

Si quis cocus peculiarem et excellentem aliquem cibum invenerit, ne cui alii fas sit eo uti ante annum, nisi ei qui invenerit: ut toto illo tempore auctor ejus inventi quaestum inde faciat: quo laborens et alii omni studio sese invicem talibus inventis superare. De Telis tyrannide lege Diodorum Siculum lib. 12. Historiam de improbo conatu Sybaritarum abolendae, quod in ipsis foret, solemnitatis Jovis Olympici quae in Elide celebratur, paucis perstrinxit Athenaeus: idemque mox addit, auctores non deesse qui de Crotoniatis id narrent, non de Sybaritis. Nos putamus Sybaritas potius: nam plures ita tradunt veterum. Vetusissimus Periegetes auctor, jam-bicorum poeta, de Sybari loquens:

Λέγεται γὰρ αὐτοῖς μήτε τοῖς νόμοις ἔτι
τοῖς τοῦ Ζαλευκῆος τ' ἀκόλουθα συντελεῖν.
τρυφὴν δὲ καὶ ῥάθυμον ἐλομένους βίον
χρόνον προσελθεῖν εἰς ὕβριν τε καὶ πόρον
σπεῦσαι δὲ καὶ τὸν τῶν Ὀλυμπίων ἔπος
ἀγῶνα καταλύσσει. τὰς δὲ τοῦ Διὸς
ἀνάλωσι τιμὰς τῆδε τῇ παρευρέσει.
ἀδρομέτιον Διὶ γυμνικόν τιν' ἐπατέλουν
κατὰ τὸν χρόνον τὸν αὐτὸν Ἥλαιος. Ἰνα
πᾶς τις πρὸς αὐτοῦ τοῖς ἐπάθλοις ἀγόμενος
σπεύδοι καταντῆν, ἀπολιπὼν τὴν Ἑλλάδα.

p. 836.

CAPUT QUINTUM.

Θονᾶσθαι τὴν ὄραν. αἰ ἐξ οὐρανοῦ βολαί. Γεργί-
θων Φόνος ἀπτολεμιστῶν. συναλοιᾶν. πιστῆρων
μέρος. Προν. ἀπεσकुθίσθαι. χλῖδος. Callinus
antiquissimus poeta. ῥόμβοις ὕφαντά vestimenta.
vestium nomina sarapis, calafiris, actaea. Pron.
βαδίζειν ἐς Ἑραῖον ἐμπεπλεγμένον.

Tarentinorum luxuriam describens Athenaeus, ἐφόρον,
αἰ, καὶ παρυφὴν διαφανῆ πάντας, οἷς νῦν ὁ γυναικῶν
ἄβρυνται βίος. vel ᾗ: scribendum pro οἷς: vel ita potius
conscripienda sententia, ἐφ. καὶ π. διαφανῆ, πάντα τε οἷς
νῦν. Sicut dicimus ἐστιᾶσθαι vel συνχαῖσθαι simpliciter
pro explere desiderium alicujus rei: sic Athenaeus hoc
loco θονᾶσθαι τὴν ὄραν dixit, pro libidinem explere,
ait, loquens de ceptivis Carbinatibus, quos in loca an-
Casaub. Anim. in Athen. T. III.

F.

blica Tarentini concluderant: καὶ ὁ βουλόμενος κατὰ μέρος εἰς ἀτυχῇ παραπληθεῖν ἀνέλεον εἰδέναι τοιαύταις ἐπιθυμίαις τὴν τῶν ἀθροισθέντων ὥραν, πάντων μὲν ὁρώντων, μάλιστα δὲ ὧν ἥμιστος ἐκείνοι προσεδόκων θάων. postrema accipiunt male, qui ἐκείνοι referunt ad Carbinates. de Tarentinis cape, et verte, omnibus spectantibus, diis quoque, de quibus ipsi minime cogitabant. Sequitur in sermone de luxu Japygum, ἐμφανῆ γὰρ ἦν μέχρι πόρρω κακαλευμένα τῶν ἐξ οὐρανοῦ βολῶν. videtur deesse vox σημαίνε, vel potius εἰδωλα, aut alia similis: et βαλῶν scriberem, non βολῶν. hoc enim dicit: mansisse diu facta ex aere simulacra fulminum, quibus icti fuerant Japyges. more poetarum fulmina appellat *coelitus missa tela*. Deest item vox una cum istis mox jungenda, ut sit plena sententia, καὶ οἱ τὴν Σίριν δὲ κατοικοῦντες ἦν πρῶτοι κατέσχον οἱ ἀπὸ Τροίας ἐλθόντες, ὕστερον δὲ ὑπὸ Κολοφωνίων, supplendum ἀνεκτίσθη: aut tale quid Oraculum quod Milefisi editum narratur,

Καὶ μοι Γεργίθων τε Φόνος μέλαι ἀπτολεμιστῶ
πισσῆρων τε μόρος καὶ δένδρον αἰιδαλές.

neque integrum est: aliquid namque deest a fine posterioris versus: et tertius etiam, ut puto fuerat adiectus, aut etiam plures: neque menda caret. Legendum enim ἀπτολεμιστῶν. quod etiam in Excerptis invenimus. Γεργίθων Φόνος ἀπτολεμιστῶν, est caedes puerorum patraia a Gergithibus. ἀπτολεμιστοί, imbelles, infantes et pueri sunt. praecedat de Gergithibus qui divites urbe eieciant: conduxerunt, ait, τὰ τέκνα τῶν Φυγόντων εἰς ἀλωνίας, βοῦς συναγαγόντες (sorte, βοῦς ἐπαγαγόντες) συνηλλοίσαν. male editum συνηλλοίσαν, quod leviculum mendum de recta sententia deturbavit interpretes. Significant autem haec verba divitum liberos a junctis bobus fuisse con-
p. 837. tritos, tanquam in area frumentum triturantibus. et ideo ait miscellos esse congregatos εἰς ἀλωνίαν. At πισσῆρων μόρος, est mors eorum qui pice illita fuerant combusti, et perierant πισσοκωνήτω μόρῳ, ut locuti sunt Aeschylus et Cratinus. addit, καὶ δένδρον αἰιδαλές. quia, ut dictum est, ad tanta scelera quasi exhorruerat et exaruerat sacra olea. Agitur deinceps de pristina Scytharum felicitate et calamitatibus quae corruptam illorum vitam sunt secutae. Crudeles in subditos captivos et servos fuisse: unde manavit proverbium ἢ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις: eorumdem postea miseriae alteri proverbio locum dedisse, quo celebratur *confusa Scythica*. nihil est mendii in explicatione prioris

expositio non sine ratione suspecta nobis. quia tamen consentiunt MSS. potes ita vertere: *Igitur propter multitudinem calamitatum quas perpeffi sunt, quando simul cum opibus suis, etiam comis universi per luctum fuerunt spoliati: alii populi tonsuram quae contumelias causa fit, vocarunt ἀποσχύδισιν.* Graece sic: διὰ τὸ πλῆθος οὖν τῶν κατασχουσῶν αὐτοὺς συμφορῶν, ἐπεὶ διὰ τὸ πένθος ἅμα τὸν τε τῶν βίων ὄλβον, καὶ τὰς κόμας περιεσπασθήσαν παντὸς ἔθνους, οἱ ἔξω τῆν. ἐφ' ὕβρις κούρην ἀποσχυδίσαι προσηγόρευσαν. vel ut in Excerptis ἀποσχυδίσθαι. In Hermippi versibus de Abydenorum molitie, cum alia non recte videntur scripta: tum hic versus manifesto corruptus: Gaude, inquit, κόμη τε νεανικῇ, φράγῃ τε βραχιόνων. Scribo, χλιδεὶ τε βρ. paulo post, ἐφόρουεν χλιδῶνας περὶ τοῖς βραχίοσι. poetica sunt vocabula χλιδῇ, χλιδῆμα, χλιδῶν, et χλιδος, pro ornamentis quae collo aut brachio appenduntur. Super Ionum moribus citantur versus Aristophanis ex *Triphalete* ejus comoedia: quam invenies apud Julium Pollucem libro nono et decimo, saepe nominatam, cap. autem trigesimo septimo, libri 10. extat hic versus ex eadem fabula, καὶ τὴν κυνῆν ἔχειν με κυρβάσιαν δοκεῖς; perperam vulgo editum κοινῇ. Tertium versum hic lege Ὅπως ἔχων τὸν ταῖδα πωλήσει ἔς Χλόν. pro, πωλήσεις ἐς Χλόν. ut statim: ἔσπερος δ' ὅπως ἐς Κλαζομένας. Nota etiam ex proverbio antiquo Magnetum mala: quae illis contigerunt ex amore insano voluptatum, ut hic scribitur. Ait enim: Ἀπαύλοντο δὲ καὶ Μάγνητας οἱ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ, διὰ τὸ πλεόν ἀναθῆναι, ὥς φησι Καλλίνος ἐν τοῖς ἐλαγείοις, καὶ Ἀρχιλοχος. meminerunt, inquit, calamitatum quas Magnetes ad Maeandrum passi sunt, Callinus et Archilochus. de Callino videtur Clemens dissentire: qui Antiquiorem eum poetam facit Magnetum rebus adversis. Sic ille primo libro Stromat. de Archilochos et Simonide locutus, Καλλίνος δὲ πρεσβύτερος οὐ μακρῷ. τῶν γὰρ Μάγνητων ὁ μὲν Ἀρχιλοχος ἀπολωλότων. ὁ δὲ εὐήμεροίντων μέμνηται. Theognis, Τοιαῦτα καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις. De Callino Strabo libro decimo tertio. Quid sint vestimenta ῥόμβοις ὕφαντα quaerimus accurate in commentario De re vestiaria. Eustathius scribit in primum Odyss. δοκεῖ ὁ ῥόμβος καὶ τι ἐργαλεῖον εἶναι τοῦ ὑφαίνειν, afferens hunc ipsum locum. Sed in antiquo exemplari Athenaei quo usus est is qui Excerpta con-
p. 838.
fecit, scholium fuit adjectum; quod a Breviatore con-
F 2

84 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

servatum hic appingemus cuiusmodi illud sit. Sio-
tem is grammaticus. *ἐν δὲ τῷ σχολίῳ τοῦ βιβλίου*
αἱ Παραβολαὶ τάδε ἦσαν περὶ τοῦ ἀνὰ γεγραμμένου
βου, ῥόμβος ἐστὶ τροχίσκος ὃν τύπτοντες ἰμάσι καὶ
Φοντες, ποιῶσι περιδινεῖσθαι καὶ ψόφον ἀποτελεῖν.
βον δὲ αὐτὸν Εὐπολις εἶπεν. καλεῖται δὲ καὶ βρ
farapis hic vestis Persicae nomen est coloris melini:
dicatur fuisse coloris μεσολεύκου. Scribe, καὶ καλαί
Κορινθιοργαῖς. εἰσι δὲ αἱ μὲν πορφυραὶ τούτων,
λοβαφαῖς, αἱ δ' ὑακίνθιναι. nec aliter Eustathius, A
naeo auctore actaea vestis dicta est Graecis ἡ σπα
denfa et contraria rallae. Plinius vocat crebram p
ratam. de voce ἀπταῖα multa Eustathius. [Proverbi
cujus obiter mentio fit ex Duride βαδίζειν Ἑραῖον
πλεγμένον, inveni alicubi ita conceptum a viris δ
βαδίζε βλέμμα Ἑραῖον, Incede vultu Junonio; sed
lectio est, quam hic refert Athen. vertendum Ince
Junonium habentem capillos implexos, sive dilig
pexos et in humerum demissos, ut modo dicebat E
Ἑραῖον hic est, non Junonis more, sed more e
qui Heraea id est Junonis festum celebrabant. Hoc
tem peculiari quadam gravitate incessus fuisse in
declarat etiam verba Horatii, satyra tertia lib. 1. j
velut qui currebat fugiens hostem: per saepe velut
Junonis sacra ferret.]

CAPUT SEXTUM.

Emendantur et illustrantur Afii poetae vetusti
versus de luxu Samiorum. κόρυμβαι διασκαῖ
τὰς κόμας. ἡ χρυσῇ παρορμία testis luxus
nium. συνευδοκεῖν τὰ Ῥωμαίων. Pronax.

ANTIQUISSIMI poetae Afii versus de luxu Sami-
pessime scribuntur in omnibus libris: ita nempe.

Οἱ δ' αὐτὰς Φοῖτεσκον, ὅπως πλοκάμους πτενίσαν
εἰς Ἑρας τέμενος πεπυκασμένοι εἴμασι καλοῖς,
χιονέοισι χιτῶσι πέδον χθονὸς εὐρέος εἶχον,
χρυσαῖαι δὲ κόρυμβαι ἐπ' αὐτῶν τέττιγες ὡς
χαῖται + δροστανέμων χρυσόις ἐνὶ δεσμοῖς
δαίδαλοῖς δὲ χλιδῶνες ἄρ' ἀμφιβραχίοσι +
τησάντες ὑπασπίδιον πολεμιστήν.

Primus versus et secundus ex Duridis paraphrasi

sunt. Tertio significat poeta, sformata eos gestasse, et vestes albas, poderes sive ad terram pertinentes, interpretes nescio quid legerit pro *εἶχον*, sed ferri potest, *εἶχον πέδον χθονός*, pro pertinebant ad terram eamque tangebant. Quarto vocat *κορύμβας* cicadis similes titulos Samiorum, eadem forma cum Atticis, quos nuncupat Thucydides *κροβύλους* insertis cicadis similes titulos Samiorum, eadem forma cum Atticis, quos nuncupat Thucydides *κροβύλους* insertis cicadis ornatos. Samii ab antiquis Atheniensibus hunc morem retinuerant: quod non est obscurum ex praeclara magni illius historici praefatione. ubi notabis illa verba, *διὰ τὸ ἀβροδῖαιτον*: quod huc in primis facit. Sed locum praestat ascribere: mire enim illustrabit Asii hoc versus: *καὶ οἱ πρεσβύτεροι, αἰτ, τῶν εὐδαιμόνων, διὰ p. 839. τὸ ἀβροδῖαιτον, οὐ πολὺς χρόνος περὶ χιτῶνάς τε λινοὺς ἐπαύσαντο φορεῦντας, καὶ χρυσῶν τεττήγων ἀνέσει κροβύλον ἀναδύμενοι τῶν ἐν τῇ πεφιλῇ τριχῶν*. Quintum sic emendamus, *Χαῖται δ' ἡμεῖς ἀνέμω χρυσόις ἐν ὄσμοις. agitabatur coma statu venti aureis adstricta vinculis*. Intellige autem capillos extremos: nam capiti pars proxima quae vinota erat, agitari non potuit. Sextum et septimum ita scribo; *ἀμφὶ βραχίεσσιν ἦσαν, ὧστερ ἐκαστὶδω πολυμίστῃ*. partim certa, partim probabili conjectura. Scribe, *διὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους μικρολογίαν, ὥστερ Σοβαρίτας τὴν πόλιν ἀπολέσαι*. In Phylarchi testimonio, *πρῆξσαν διησημένους τὰς κόμας χρυσῶ πόσμων*. non est τὸ διασκεῖσθαι simpliciter, *exornari*, sed *discretim ornare comam*, hoc est, *διακριδὸν ἀσκεῖσθαι*. Nam ita soliti homines *ἀβροδῖαιτοι* et facere et loqui. Lucianus in Amoribus, *ἀλλὰ λιπαραί παλαῖστραι μέλουσι μοι, καὶ Φαιδρά μὲν δεσθῆς, μέχρι ποδῶν τὴν [παρυφῆν] (ita scrib. non τροφῆν.)*. καθεμένη, *διακριδὸν δ' ἡσημένης κόμης ἐπιέλικα*. Quartum versum Xenophanis, *Οὐ μείους ἢ περ χίλιοι εἰς ἐπ' ἔαν*, accipe de astypolis, qui fuerunt Colophone haut pauciores mille, sicut mox sequitur. Lege, *ἴσοι καὶ βασιλεῦσι σπάνιον τότ' ἦν. vel ὅπερ. non ὅθεν. et ἴσουπαθῆς ὄχλος*. Haereo in sequentibus: *Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Περὶ ἡδονῆς, καὶ δὴ καὶ τοὺς Ἰωνὰς Φησι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς τροφῆς εἶναι καὶ οὖν ἡ χρυσῇ παροισμα καταμένηνα*. Oratio primum offendit me. neque dubitaverim affirmare deesse aliquid. deinde, quoniam illa *aurea paroemia*? ego sane non scio. nisi eo respexit Theophrastus, quod omnia delicata et mollia dicuntur *παροισματικῶς Ἰωνικά*: et homines *ἀβροδῖαιτοι*, *Ionici*. ut apud

86 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

Menandrum, Ἰωνικὸς πλούταξ, ὑποστάσεις ποιῶν. et Μουσουργοὶ Ἰωνικαὶ saepe. etiam apud Latinici *Ionici motus*. Aristophanis locum e fabula cui nomen fecerat *Δαιταλαίς*, et mutilum et corruptum ita restituendum monemus. Ἄλλ' οὐ γὰρ ἐμάθετε ταῦτά γ' ἐμοῦ πέμποντος. Ἀλλὰ μάλλον πίνειν, ἔπειτ' ἄδην καὶ τὰς Συρακοσίων τραπέζας, Συβαρίτιδάς τ' εὐωχίας, καὶ Χίον ἐκ Λακκαϊνῶν κυλινδρῶν μέθυ. non ea didicistis quorum causa vos illuc miseram: sed potius bibere, deinde Syracusanas mensas, Sybariticasque lautitias assidue habere in ore: et Chium merum e Iacaeis calycibus. leviter nos MSS. adjuverunt. at lacunam ex libro superiore explevimus. Posidonii locum de Syrorum molli vita, restituimus libro quinto: capite 13. Ait de Capuanis, διότι ἐπὶ Ῥωμαίων ἀντήματα δεινὰ ἔπαθον. Tolle vocem δεινὰ auctoribus libris et est sine dubio alterius glossema. Capuanorum mollietati opponitur Petellinorum constantia, qui, deferentibus Romanos omnibus vicinis populis, manserunt in fide soli. sed hi cum diuturnam obsidionem passi essent οὐδενὰς βοηθούντας οὐδὲ συνευδοκοῦντας Ῥωμαίων παρέδοσαν ἐαυτούς. ita narrat Athenaei omnes codices. Ego non capio quid ad Petellinorum gloriam faciat, quod nemine Romanorum consentiente deditionem fecerint. nam inde contrarium potius sequatur: tandem eos patientiam rupisse, et Romanorum amicitiae renuntiasse. Legendum p. 840. vero, οὐδὲ συνευδοκοῦντας τὰ Ῥωμαίων. cum nemo opem ferret, neque Romanorum partes cum ipsis sequeretur. Livius, Petellini uni ex Brutiis manserant in amicitia Romanorum. De Curetibus docte et ubertim Strabo libro decimo. Πρόναξ statim, Talai filius est, Adraffi frater, Lycurgi pater, de quo Apollodorus Bibliothecae libro primo, et Pausanias in Laconicis: apud quos Πρόναξ melius per ω magnum. Scribe, Κόμας ἐκείραμεσθα (Φησι) μάρτυρας τρυφῆς.

CAPUT SEPTIMUM.

Mos veterum mollium, supercilia pingere et unguentis illinere. Etiam mulieres supercilia atramento infecerunt. Exempla veterum qui vivicomburium omnibus mortis generibus praetulerunt. τ' ἄλλα οὐκ ἄξια τούτου. non hujus

facio. λεωλογεῖν. ἀμυθρεῖν pro ἀειθμεῖν. παίζειν
et ludere.

HACTENUS de publica variorum populorum intemperantia et studio voluptatis: dein ager Athenaeus *περὶ τῶν μετ' ἄνδρα*. Initium ducit etiam hujus partis a Barbaris. Ait, καὶ οὕτως οὖν ἔνδον μένων καὶ τροφῶν. Melius, καὶ οὕτως. non enim solus Ninus: sed et alii plerique omnes reges Assyrii casarii fuerunt, et domi latuerunt. Ait de Sardanapalo, ἀναβάδην τε μετ' αὐτῶν περὶ μένων τὰς ὀφρῦς, γυν. non est obscurum deesse participium cum illis jungendum τὰς ὀφρῦς. nisi malumus in aliam locum eas voces transferre, et scribere mox, καὶ ὑπεγράφετο τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς ὀφρῦς. Et pingebant supercilia οἱ παλαιοὶ τροφῆται, et unguentis illinebant. Antiphanes, *Thorycisi*, Ἀμαρακίην δὲ τὰς ὀφρῦς καὶ τὴν κόμην. Alexis, Τὰς ὀφρῦς πυρρὰς ἔχει τις; ζῶγραφοῦσιν ἀσβέλην. Clemens Alexandrinus Paedagogi libro tertio, καὶ ταῖς ὀφρῦσι τὴν ἀσβέλην ἀναμαρτῶμεναι. et moris fuisse scribat Artemidorus libro primo, ut formae studio sae mulieres atramento supercilia sibi inficerent. αἱ γυναῖκες, ait, ἐπὶ εὐμορφίας καὶ μέλανι χρίονται τὰς ὀφρῦς. Quae mox notis parentheseos includuntur, ut inventa sunt in membranis, eo loco descripsimus, penitus tamen integra non arbitror. Porro Sardanapalum per infames voluptates, et omnis generis delitias actam vitam spontaneo finivisse vivicomburio, cum Ctesia scribunt alii e veteribus multi. Atque ego miratus sum saepe, cum sit ignis supplicium τῶν ποταστῶν τὸ μέγιστον, ut ait Clemens Alexandrinus: aut inter maxima certe tormenta censetur: qui factum sit, quod tam multi olim, quibus liberum erat mortis arbitrium, hanc potissimum leti viam probarint. Nam praeter Sardanapalum sic Zimri periit, cujus historia legitur Regum primo libro, capite 16. sic Calanus Indus: sic vulgo Indorum sapientes: sic passim multi incolae insularum Chenerag, quos Dugbūn vocant, ut narrat Benjamin in Itinerario. Eundem exitum fecit et Judacilius Asculanus, de quo Appianus libro primo *Ἐμφυλίων*: Scapula etiam miles Pompejanus, de quo p. 841. idem auctor libro 2. item Statius Samnis et Cestius quidam, de quibus idem Appianus lib. 4. qui et lib. 5. alius Cestii similem interitum narrat. Memoriae etiam proditum est, Timanthem Cleonaeum athletam, cum fractis prae senectute viribus, quae olim plurimum praeflitterat,

vitalis afficeretur taedio, pyra extructa se combussisse. Taceo de Hercule, de Aesculapio, quod in priscae aevi fabulis legitur. Taceo etiam peregrini historiam, de quo extat Luciani liber integer. Quid quod universi populi gentes hoc mortis aliis omnibus, quae quidem infinita sunt, anteposuerunt? Exemplo sint Saguntini, Astapenses, Metulii, et in Lycia Xanthii. quorum omnium miserabilem inter ardentis ignis flammam exitum narrant historici. sed Xanthiorum insignis fortuna prae caeteris. non semel enim sed saepius factum, ut ejus urbis populus incendio sese ab hostili manu liberaret. his ait Plutarchus: *semel ἐπὶ τῶν Περσικῶν*: iterum cum a Bruto obsiderentur. Appianus ait ter: semel ob Harpalum: iterum ob Alexandrum: tertio propter Brutum. Sed ad Sardanapalum redeamus: qui, ut scribitur mox, *δείκνυσιν ἐν τῇ τοῦ μνήματος τύπῃ τοὺς δακτύλους, οἷον καταγέλωτός ἐστιν ἄξια τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα· οὐκ ἄξια ὄντα ψόφου δακτύλων ἐν πεποιήται + ποιούμενος δις ἐν χορῇ ἢ περὶ τὰ λοιπὰ σπουδή*. In monumento regis hujus post illud praeclarum praeceptum, *Edo, bibo, ludo*, sculptum erat in ima tabula, *ὡς τ' ἄλλα πάντα οὐκ ἄξια τούτου. quia caetera omnia non sunt facienda hujus*. quid significaret illud *τούτου*, declarabat erecta manus, habens duos digitos, pollicem nimirum et medium, in summo junctos. Strabo et Athenaeus *τούτου* explicant *τοῦ τῶν δακτύλων ἀποκροτήματος*. sic in Adelphis Terentius, *hujus non faciam*. defectum codicem ex conjectura explere atque emendare non facile est. Post Aristobuli verba, male accipiuntur haec, *τοῦ ἀποκροτήματος τοιαύτης λέγειν*. quae ex superioribus plana sunt. *Androcotus* aliis dicitur *Sandrocotus*, ut ad Strabonem observabamus. Versus quem dicitur Aristoteles usurpasse de Xenocrate, *Χεῖρες μὲν ἀγναι, Φρὴν δ' ἔχει μιάσματα*. Euripidis est ex Hippolyto coronato. sed male scriptum *μιάσματα* pro *μίσματα* τι. Phoeniceae *ρήσεως* de Nino rege versus quartus, *Ὅς οὐκ ἴδ' ἀστέρ οὐδ' + Ἰζὼν ἐδίζητο*, ita corrigendus, *οὐδ' ἰδαῖν ἐδίζητο*. nunquam domo egressum significat. Etiam octavus est corruptus, *Οὐ λεωλογεῖν ἐμάνθαν' οὐκ ἀμίδησαι* vox *λεωλογεῖν*. quam alibi vix invenias, nihil aliud significare potest, nisi *loqui de populo*. ut *θεολογεῖν loqui de Deo*, *φυσιολογεῖν de natura*: *παθολογεῖν de morbis*. prorsus inepta vox hoc loco. Lego, *οὐ λεπτολογεῖν ἐμάνθαν', οὐκ ἀμίδησαι*, neque literas didicerat, neque numerare. studia literarum vocat

λεπτολογήματα. Pro ἀμιθρῆσαι clarum erat scribi debere ἀριθμῆσαι: nisi constaret nobis ita etiam dixisse veteres, facta literarum metathesi, quemadmodum in aliquot aliis. Helychius, Ἀμιθρῆν ἀριθμῆν. sed omnino legendum, ἀμιθρῆν. praecedit enim ἀμιθρος, ἀριθμός. hunc opinor p. 842. Phoenicis versum respiciens Eustathius, καινολόγος τις ποιητής, inquit, ἀμιθρῆν λέγει τὸ ἀριθμῆν. Addit postea Phoenix. ἀλλ' ἦν ἀριστος ἐσθίειν τε καὶ πίνειν, Καρῶν. postremum verbum, quod non animadvertunt viri docti ita scribi debuit, Κ' ἄρῶν. quis ignorat semper haec tria conjungi, edere, bibere, ludere: Homerus, ἄν' ἐφαγον τ' ἐπιον τε καὶ αἰδούοισιν ἔδωκα. et paulo ante in Sardanapali tumultu, ἐσθίε, πίνε, παῖζε. nam παῖζειν et ludere, nihil aliud significant nisi ἄρῶν. Interpretibus ruborem exprimat versus decimus octavus. X' ὠκύσσ' ἄράσθην. At versu 17. cum ait, Ἐχὼ δ' ὠκύσσειν ἔδαισα, καὶ ὠκύσσα' ἦσεισα. per δαίσειν, intelligit esum et potum: per αἰδέσειν caeteras voluptates conviviorum comites, quae auribus percipiuntur. 18. autem mutilum hodie ita licet expleas, X' ὠκύσσ' ἄράσθην· ταῦτα μοῦν' ἔχω λοιπά.

CAPUT OCTAVUM.

Παρακινεῖν πρὸς ἡδονάς. διαιτᾶσθαι. οἱ λέγοντες καὶ τὰ ψηφίσματα γράφοντες. *Theopompi liber* De iis quibus Delphicum templum spoliatum est. *Notantur Excerptorum auctor et Eustathius.* *Bacchicum simulacrum Athenis habitum pro imagine Pisistrati.* τὸ ἐν Διονύσου πρόσωπον. *Acrati facies Athenis.* ἄρμα ζεύξασθαι ἐταιρῶν. *Themistoclis apophthegma.*

ΠΑΡΑΚΙΝΕΙΝ πρὸς τὰς ἡδονάς male interpretati sunt, *ad voluptates titillari.* est enim contractum genus dicendi, quod si velis implere, dicendum fuerit, παρακινεῖν τοῦ προσήκοντος vel τοῦ καλοῦ, πρὸς τ. ἢ. *deflectere de via virtutis ad voluptates.* Sic loquitur Theopompus apud nostrum. καὶ τοσούτῳ μᾶλλον ἐκείνων παρακινήκει πρὸς τὰς ἡδονάς, ὥστε οἱ μέν. *et tanto magis quam illi ad voluptates exhorbitaverat,* etc. Ponitur aliquando simpliciter pro furere: *Libr. 13. Ἀντίκυρον αὐτὴν Φάσκων*

κληθῆναι, ὅτι συνέπιπε παρακινεῖν καὶ μαμνῆσαι. minus recte etiam διαιτᾶσθαι immorari verterunt, cum de quodam loco Thraciae dicitur fuisse illud πρὸς τῷ διαιτῇσθαι καχαρισμένον. Solent enim Graeci id verbum usurpare de iis qui genio indulgent, et molliter ac delicate se habent. De Charete scriptum paulo post, τῶν χρημάτων τῶν εἰσφερομένων εἰς τὸν πόλεμον. τὰ μὲν εἰς ταύτην τὴν ὕβριν ἀνήλυσκε, τὰ δ' αὐτοῦ κατέλειπεν Ἀθήνησι. Dalecamp. legit, τὰ δ' αὐτοῦ. sua domi relictā. verum est, αὐτοῦ. partem ibi reliquit Athenis. Proxima his verba. τοῖς τε λέγουσι καὶ τα ψήφισματα γράφουσι. demagogorum Atheniensium periphrasim continent: neque aliter erant accipienda. Ambigua sunt quae sequuntur, καὶ τῶν ἰδιωτῶν τοῖς δικαζομένοις. potest ita accipi, pecuniae partem Athenis relictam ab imperatore Charete, ut partim demagogis ea divideretur: partim privatis, si quis litibus torqueretur, aut iudicio condemnatus iudicatum solvere non posset. Ita omnes Athenienses sibi conciliabat Crates. vel accipe quasi esset scriptum, τοῖς p. 843. δικαζομένοις αὐτῷ. si quis privatorum absenti litem intenderet. Theopompi liber quem interpres inscribit *Syngramma*, titulum habuit, *De iis quibus Delphicum templum spoliatum fuit*. quis credat communissimam appellationem omnium scriptorum praesertim historicorum, ulli historiae narrationi fuisse pro titulo praescriptam? Sic accipe haec verba, ἐν δὲ τῷ ἐπιγραφομένῳ Θεόπομπου συγγράμματι, Περὶ τῶν ἐκ Δελφῶν συληθέντων χρημάτων, Χάρητι Φησὶ τῷ Α. levicula trajectio verborum viros doctos sefellit: lib. 13. Θεόπομπος ἐν τῷ Περὶ τῶν συληθέντων ἐκ Δελφῶν χρημάτων. Qui historiam belli sacri norit, et libri huius argumentum norit. Initio Theopompei testimonii verbum deest: Χάρητι τῷ Ἀθηναίῳ διὰ Λυσάνδρου τάλαντα ἐξήκοντα. supple δδόθη, vel simile aliud. Scribe, ἀφ' ὧν ἐδείκνυσεν Ἀθηναίους ἐν τῇ ἀγορᾷ. Sed et in Heraclidis versibus eadem de re mendae insunt plures: quas ex Epit. tolle et scribe:

Κατέκοψεν· οὐ γὰρ εἶχεν οὐδέπω λόφον.

εἶτα κατακόψας μάλα συχνοὺς, ἐδείκνυσεν

Χάρης Ἀθηναίους τόθ'· ὡς γανναῖος ἦν.

Narratur postea ex Idomeneo, Pisistrati filios Hippiam et Hipparchum εὐρεῖν θαλάσας καὶ κόμους· διὸ καὶ ἱππων καὶ ἐτέρων πολλῶν ἐπιπολάσαι τὸ πλεῆθος παρ' αὐτοῖς· ὅθεν βαρβαίαν αὐτῶν γενέσθαι τὴν ἀρχήν. Excerptorum auctor non agnoscit quaecunque hic leguntur inter duas

voces κώμους et ὄσαν. credo illi mirum esse visum, equos dici adhibitos aut ad θαλάσας epulas, aut ad κώμους, comessationes. et merito; nam neque ad convivia, neque ad lascivorum juvenum nocturnas comessationes equis est opus. Forte, διὸ καὶ πορνῶν καὶ ἀταιρῶν π. De Cimonia liberalitate, eadem Plutarchus in Pericle: nam et hic non minus suarum rerum profusus populo largitor. Clarum est de Cimone loqui auctorem, cum scribit πῶς, καὶ λέγουσιν ὡς περιήγατο μὲν αἰεὶ ναυλοῦσιν δύο ἢ τρεῖς, etc. Errant igitur auctor Excerpt. et Eustath. eum secutus, qui de Pisistrato haec accipiunt: contra apertissimam Athen. narrationem. et ait quoque Probus in Cimonia vita, *Semper eum pedissequi cum nummis sunt secuti, ut si quis opibus ejus indigeret, haberet quod statim daret.* vide caetera: nam ille auctor quasi ad verbum Theopompi totum locum vertit. Athenaeus in medium sermonem de Pisistrato, interjecit quae de Cimone commemorat. Redit enim postea ad Pisistratum, et ὁ δὲ Πισιστράτος, inquit, καὶ ἐν πολλοῖς βαρὺς ἐγένετο, ὅπου καὶ τὸ Ἀθήνησι τοῦ Διονύσου πρόσωπον ἐκάλουν τινες Φαεῖν εἶναι εἰκόνα. Vult probare Pisistratum gravem et exosum multis Atheniensium fuisse. Id ex eo constare dicit, quod multi existiment simulacrum aliquod Bacchicum, quod Athenis fuit, esse Pisistrati imaginem. Verba quae adscripsimus habent hanc mentem, non quam putarunt viri docti. Sed quomodo hinc probatur quod erat propositum? Arbitror imaginem Bacchi de qua loquitur auctor ejusmodi fuisse, ut tristitiam vultus prae se ferret, et animum truculentum. Cum igitur duraret apud Athenienses πατροπαράδοτος opinio, eam esse Pisistrati expressam ad vivum figuram: recte qui ita crediderunt, ex p. 844. ea imagine colligebant, talem ipsum cum viveret fuisse. Sed de eo simulacro aliter vulgus, aliter eruditi, ut vides, sentiebant. Mirum sane Pausaniam nullam hujus rei fecisse mentionem, virum adeo omnium ἀρχαιολογῶν diligentem. Ille vero, ut existimo, ne hoc quidem praetermisit: huc enim refero quod de Acrati effigie narrat. ἐνταῦθά ἐστιν, ait, καὶ δαίμων τῶν ἐμφι Διόνυσον, Ἀκράτης. πρόσωπόν ἐστιν οἱ μόνον τοῖς τε ἐνδομομήμενον. *Est in fano Bacchi Bacchi unus comitum deus Acratus: faciem solam habet parieti inclusam.* prorsus de hac facie loqui Athenaeum censeo. nam quod effigies eadem habita sit ab aliis δαίμονος Ἀκράτου, live Meribibi, ab aliis hominis saevi et truculenti, rationem manifestam

habet. Lego igitur in Athenaeo, *ὅπου καὶ τὸ Ἀθήνησιν ἐν Διονύσου πρόσωπον. cum etiam facies quae Athenis in Bacchi templo etc.* non τοῦ Διὸς. qui articulus non est in Excerpt. Idomeni de Themistocle verba, quorum ancipitem esse mentem Athenaeus ait, quia ipse non adscripsit, nos adscribemus. Οὐχ ἄρμα ζεύξάμενος ἑταιρῶν πληθυσύσης ἀγορᾶς, εἰσῆλθαι εἰς τὸ ἄστυ; ἦσαν δὲ αὗται Λαμία καὶ Σικιῶνη, καὶ Σατύρα καὶ Νάννιον. vide libro sequente. Quod si loquendi genus attendimus, non potest ζεύξασθαι ἄρμα ἑταιρῶν, aliter accipi quam de junctis more jumentorum scortis ad trahendum curram non dubium est eo interdum progressam lascivorum hominum petulantiam: qua de re plura in Circensibus nostris. Si aliter interpreteris similis de Antonio Iulioria in secunda Philippica. Narrat ex Clearcho Themistoclem exstructo Magnesiæ triclinio pulcherrimo, dixisse, ἀγαπᾶν εἰ τοῦτον Φίλων πληρώσει existimare se belle secum actum iri, si triclinium oecum amicis posset implere. cum magnos fecisset sumptus Themistocles in ornanda omnibus modis coenatione, quam aedificandam curaverat trium lectorum capacem: reprehensus est a familiaribus suis, quod nimis angustam fecisset. iis igitur respondens vir sapientissimus hoc ἀπεφθόγγετο. ita significans quod planius dixere multi. ut Pindarus in Nemeonicis: πᾶσι δ' ἐν τῷ πρῶτῳ βροτῶν καμάτου μεταλαμβάνειν. Triclinium non multos homines capit. novem convivæ tribus lectis fere capiebantur. Lecti autem tres solum in triclinio: alioquin non τριπλῖνος οἶκος, sed vel τετραπλῖνος, vel πεντάπλῖνος esset dicendus.

CAPUT NONUM.

Artemon ὁ περιφόρητος. Εὐρυπύλη μέλει. μέλημα, mea cura. βερβέρινα καλύμματα. βερβέριοι. βερβίρια. σατίνας. καθέματα χρύσεια. παῖς Κύκης. καθομιλεῖν Φαργάβαζον. Κλεύμβροτος. καλιδεῖν διὰ τινων ὑπολαμπάδων. Aegyptiorum templa secundum Nilum. Eretrienes ἀνασκευασθέντες. περισχιδεῖς calcei. Scriptores varii Ὄρων.

NON obscurum inter antiqui aevi molles τρυφητὰς Artemon ille nomen habet, quem ex Anacreonte potissimum

nobis describunt veteres. Athen. igitur hoc loco primump. 845.

Anacreontis haec de illo verba recitat *Ξανθῇ δ' Εὐρυ-
πύλῃ μέλαι ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων*. Interpres τὸ μέλαι
in μέναι vel ἀμέλαι: aut utrumque mutari voluit frustra.

Verte, *flavae Eurypylae curae est*, amatorium est ver-
bum unde etiam μέλημα, ut latine: *mea cura*, fami-
liaria amantibus verba. Cur autem Artemonem περιφό-
ρητον, vocarit Anacreon, causam afferit dipnosophista,
διὰ τὸ τρυφερῶς βιοῦντα ἐπὶ κλίνης Φέρεσθαι. quod do-
licato vivens, in lectica gestaretur. Alii causam adferunt,

quod propter pulchritudinem raperetur ab omnibus. Vo-
lunt enim ταχθῆναι τὴν παροιμίαν ἐπὶ καλοῦ καὶ ἀρπα-
ζομένου πρὸς πάντων παιδός. praeter grammaticos, Plut-
archus in Pericle. Deinde ut probet Athenaeus e paupere
factum esse Artemonem divitem et luxuriosum, descri-
bitur ejusdem lyrici canticum: cujus prima verba tene-
bricosa mihi quidem. Ait, Πρὶν μὲν ἔχων βερβέρinha
καλύμματα Ἐσθηκωμένα, καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν
αἰεὶν, etc. Haec lectio est omnium exemplarium, prius
erat βερβέρinon κάλυμμα τ' ἐσθ. Utraque vox necessario

derivanda nobis a dictione Barbara, βέρβερι, quae con-
chae margaritariae genus significat, de qua libro 3. ex
Androsithene. Sed qui convenient berberina integumenta
Iro alicui? nam certum est paupertatem Artemonis his
verbis describi. Eruditiss. Dalecamp. βερβέρinha legit: quia
scribit Hesych. Βερβέρinους esse γένος τι Ἀρκαδικόν. neque
est alienum a similitudine veri, egenae gentis, ut fere
omnes in Arcadia, vestes fuisse pretii minimi. Idem He-
sych. auctor est βερβέρinha dicta fuisse ligna clavis confixa,
ex quibus lychni pendebant in pauperum cellia. Quare
videndum an legi possit hoc loco, Πρὶν μὲν ἔχων βερ-
βέρinon κατάλυμα Ἐσθηκωμένον. ut dicatur Artemon dome
caruisse (quod supra dicebamus extremae paupertatis ha-
bitum esse argumentum) et gallinis fuisse similem, quae
noctu ad sua petaura se recipiunt, et tabulas illas, in
quibus solent cubare. Vulgatam lectionem qua ratione
exponamus recte non video: nisi cui placeat βερβέρinha
καλύμματα, appellari pauperum gurgustiola angusta, et
conchae similia. Pro ἐν αἰεὶ, quod defendunt MSS. docti
viri ἐν ποσὶ. ut puto, non male. Extremo cantico Ar-
temonis luxum significans poeta, νῦν δέ, ait, ἐπιβαίνει
σατινάων. veteres σατινάας exponunt ἀμάξας. Anacreon
vero non planstrum sed carrum vel ἀρμάμαξαν, aut lec-
ticam ea voce designat: quod ex superioribus verbis

Athenaei clarum. Addit, *χρύσα Φορέων καθήματα*. Ita codd. melius quam vulgo, *καὶ θέρματα*. Legendum autem, *χρύσα Φ. καθήματα*. Hefychius, *κάθεμα*, ὁ κατὰ στήθος ἔρμος. *monile in pectus demissum*. [Lege Hieronymum in caput Ezechielis 16. alioqui *καθήματα* fuerint, quae aliis *ἔρματα* nominantur. Odyss. σ. Ἐρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύο θανάποντας ἐναικαν.] Quod autem vocatur a Poeta Artemon παῖς Κύκῃς. suspectum habuerunt docti viri: haud scio an jure: nam servum servatum videtur significare, quod enim emendant iidem, p. 846. *ἄκις*, non dubito falsos esse iudicii. Cycas, servile nomen foeminae, ut Manes viri. Sequitur inter alia de Alcibiade, *τὴν δ' αὐτοῦ γυναῖκα Ξειρῶν ὡς ἕτερος ἐπεμψεν αὐτῇ χιλλούς Δαραικούς*. nisi deest aliquid ante haec verba: prorsus legendum est Ἄγιδος pro αὐτοῦ. utique autem *ἐταῖραν* pro ἕτερος. Scribe, *κάλλιστός γε ὦν*. quod sequitur de quatuor urbibus, quarum opibus ad suam libidinem abutebatur Alcibiades, melius capias ex Plutarcho. Lysiae locus extat et libro decimo tertio. *Καθομιλεῖν Φαρνάβαζον*, exposuimus capite primo. atque hoc illud est, quod Plutarchus scribit de Alcibiade. *ἦν μὲν δαιμόνης αὐτῇ τῶν πολλῶν ἐν αὐτῷ, καὶ μηχανὴ θήρας ἀνδρώπων, συνομοιοῦσθαι καὶ συνομοκαθεῖν τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ταῖς διαίταις*. Libero metu illos qui *Κλεμβρότου* contra Hellenismum scribunt in epigrammate Paulaniae, ne fiat versus hypermeter. *συνίζῃσις* huic incommodo satis medetur, alioquin *Κλεμβρότου* scribendam foret. Paulo post refert philologus, Ptolemaeum secundum *καταταινόμενον ὑπὸ ποδάγρας πλείους ἡμέρας, ὥς ποτ' οὖν ἐράϊσε, καὶ κατεῖδεν διὰ τινων ὑπολαμπάδων τοὺς Αἰγυπτίους, παρὰ τὸν ποταμὸν ἀριστοποιουμένους, καὶ τὰ τυχόντα προσφερομένους, ἐπὶ τῇ αὐτοῦ χύδην ἐβρίμμένους εἰπεῖν, ὃ τάλας ἐγὼ, τὸ μὴδὲ τούτων ἕνα γενέσθαι*. Domi in valetudinario adhuc inclusus, semiaeger Ptolemaeus, aërem apertis fenestris admittebat: sed per specularia aut simile quid aliud foras prospiciebat. Hae sunt quas *ὑπολαμπάδας* auctor vocat: quod non plane cubiculum illustrarent, sed velut sublustis noctis imaginem in illud inducerent. Ita interpretamur hanc vocem: quam neque nos alibi offendimus: et sibi non intellectam confessus est auctor Epit. Non dicitur in hac narratione, quare ad Nilum convivia agitarent Aegyptii. Ego divino id factum per occasionem alicujus festi et *δημοτελοῦς ἑορτῆς*. Tunc soliti veteres in Deorum templis epulas celebrare de reliquiis

hostiae quam mactaverant. Ergo cum ad templa quae erant circa Nili ripam, πανσυνδοί exiissent Alexandrini: pars in ipsis aedibus sacris, pars in adjunctis τεμένεσιν epulabantur: plerique secundum Nili ripam. Mos fuit Aegyptiorum ad Nilum templa aedificare. Vitruvius libro quarto capite quinto. *Si secundum flumina aedes sacrae fient, ita ut in Aegypto circa Nilum, ad fluminis ripas videntur spectare debere.* Praeterea constat veteres si quando vellent genio indulgere, riparum virideis vestitus, et littorum amoenitates solitos sectari: quas Graeci Latinique pariter *actas* dixerunt. Unde illud fuit vulgi sermone tritum, Σήμερον ἀντάσσωμεν, quoties sese liberalius invitabant. Non igitur dubium, Aegyptios, etiam cum per religionis suae ritus non cogerentur, frequentia ad Nilum agitalle convivia. Photius in Excerptis ex Isidori vita. αὐθις δὲ ποτὶς παρὰ τὸν Νεῖλον ἐστιμύμενοις ἀμφοτέροις, παρὴν δ' ἐν τρίτων ὁ ἡμέτερος Φιλόσοφος, ἀνέδραμεν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πλόκαμος, ὡς ἰδεῖν, παντάπῃχως. Ait προστάξας ἀνάστατον γενέσθαι ποιῆσαι τὴν πόλιν. Tolle alterutrum duorum verborum γενέσθαι ποιῆσαι. nec multum refert utrum potius. Ait, καὶ ἀνασκευά- p. 847. σθέντων ὑπὸ τῶν Περσῶν ἀπάντων τῶν Ἐρετριδῶν. Interpr. omnibus Er. occisis imo vero translatis alio, μετακισθέντων. Eretrienfes fuisse omnes occisos nemo historicorum dixit: sed eversa ipsorum urbe translatos esse in Asiam. Ehippi Olynthii verba de Alexandro confer cum iis quae ex eodem historico habentur libro decimo. Περισχιδεῖς in narratione Ehippi, calceorum genus quoddam, pretiosorum ut vel ex hoc loco apparet. In quorum albo Julius Pollux σχιστάς et λεπτοσχιδεῖς recenset. at Hesychius calceos πολυσχιδεῖς inter viles vult fuisse. Miro errore ubi est scriptum, Καὶ ἔκτοτε εἰ πρότερον καλούμενοι Διονυσιοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν, habent Excerpta, Διονυσοκομικοὶ et Ἀλεξανδροκομικοί. at in membranis, Διονυσιοκόλακες. de his satis libro sexto. In testimonio Posidonii de Antiocho Grypo, scribe ex libro quinto, σταφάνων ἐκ σμύρνης καὶ λιβαυτοῦ, σὺν ἀνδρομήκῃσι λημνίσκων πηλήμασι, πλῆθῃ. Sequitur, Ἀλεξίς δ' ἐν τρίτῃ Σαμίῳ ὄρων. Non hic solum, sed et libro sequente, Alexidis Σάμιοι aut Σαμιανοὶ ὄροι laudantur. ut nullam excusationem mereatur docti viri περιεργία, cui placitum hic scribi ὄρων: ut esset libri titulus, *De Sami pulchritudine.* Atqui nemo ei concessit vel ἀπροθρηγῶς Graece doctus, librum eo argumento

quod ipse hariolabatur, posse inscribi *Περὶ ὠρῶν Σαμίων*. Teneamus igitur omnium librorum lectionem, et vertamus, *De Samiacis finibus*. Familiaris hic antiquis scriptoribus titulus, cum alicujus urbis *τοπογραφίαν*, instituerent, aut antiquitates in literas referrent. Sic fuere qui *Ἀθηνῶν ὄρους*, vel *ὄρισμούς* inscriptos libros ederent: quorum mentio in scholiis Aristophanis ad Aves. Libro septimo laudatur Heropythas in *Κολοφονίων ὄροις*. libro octavo, Chreophylus *ἐν τοῖς Ἐφεσίων ὄροις*. Ita Alexis Samiacos fines descripserat. De hoc opere sensisse Antigonus Carystius videtur, cum scribit, *ὁ δὲ τοὺς Σαμιακοὺς ὄρους συγγεγραφώς ἐπὶ τῶν πρώτων κληθέντων μάθητῶν τῶν περὶ Ἡρόστρατον, Φησὶ χειρόδονα λευκὴν φανῆναι*. Sed et Duris Samius, et Aethlius quidam eodem titulo libros conscripserant. quorum non uno loco Athenaeus meminit. [Quum autem omnibus iis quos indicavimus locis *ὄρων* constanter scriptum sit: quumque eam lectionem manifesto confirmet, 'quod dicebamus laudari scriptorem incertum in scholiis Comici, in *Ὀρισμοῖς Ἀθηνῶν*, non potest dubitari interpretationem quam attulimus rectam esse. *ὠρογράφοι* igitur sunt qui regionem aliquam descripserunt: quos cave confundas cum iis qui a veterib. Graecis dicti sunt. *ὠρογράφοι*, quasi dicas *Annalium Conditores*: nam *ὄρος* illis erat *annus*. Censorius, *Sunt qui tradant hunc annum trimestrem Horon instituisse: eoque ver, aestatem, autumnum, hiemem, ὄρους et annum ὠρον dici, et Graecos annales ὠρους, eorumque scriptores horographos*. Sic accipiendum in Plutarchi libro de Herodoto, *οἱ Ναξίων ὠρογράφοι, qui Annales Naξiorum scripserunt*.]

Samiorum λαῦρες. στενὴ pro στενωπός. λαῦρες vicus. *Beatorum λαῦρες* quae *Alexandria*, λαῦρες et λάβρα. λαυρὸν et λαβρὸν, et similia. *Epiphanius* locus exponitur, male a quibusdam acceptus. λαῦραι diversae sub Archiepiscopo. *Alexandrino*. ἄμφωδος idem ac λαῦρες. *Veterum monachorum* laurae vel labrae. *Euagrii locus emendatus*.

POLYCRATIS Sami tyranni luxuriam commemorans dipnosophista, sic inest ex Clearcho ὁδὸν τῶ Σαρδέων

ἀγκῶνι γλυκεῖ προσαγορευομένῳ τὴν παρὰ τοῖς Σαμίσις
λαῦραν ἀντικατασκευάσεν ἐν τῇ πόλει. Erat in fama ille
infamis Sardium urbis locus Γλυκὺς ἀγκῶν dictus: de
quo satis supra hoc ipso libro. aemulatione Sardoniorum
Polycrates exstruxit in urbe Samo eam quae dicta est
λαῦρα Σαμίων. quid sit, mox explicatur. ἡ Σαμίων λαῦρα
στενὴ τις ἦν γυναικῶν δημιουργῶν καὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν
καὶ ἀκρασίαν πάντων βρωμάτων. ὧν ὅντως (vel οὗτος)
ἐπέπλησε τὴν Ἑλλάδα postrema verba ita scribi et di-
stingui, debent, in editis male concepta. *Samiorum laura*
inquit, *vicus fuit ubi habebant mulieres quae placentias et dulciaria opera conficiebant, et omnes cibos ad voluptatem et luxuriam.* nisi est mendum, *στενὴν ἀντὶ*
στενωποῦ posuit, id est pro vico aut via in urbe: erit
igitur ellipsis nominis ὁδός: sed fortasse verius est, omis-
sam vocem incuria librariorum restitui debere: et scri-
bendum, *στενὴ ἀμφοδός τις.* vel *στενωπός τις ἦν.* Grae-
cum est purum putum vocabulum λαῦρα Latino *vicus*
respondens. utraque dictione significatur et via in urbe,
et *συνοικία*, sive plures domus conjunctae, quae unam
magnam insulam efficiunt. [Herodotus lib. 1. de Baby-
lone: *πυλίδας ἐπήσαν, ὅσα περ λαῦραι.*] Eadem voce et
Alexandrini sunt usi: de quibus statim subjicitur, *οἷδα δὲ*
καὶ παρὰ τοῖς ἑμοῖς Ἀλεξανδρεῦσι λαῦραν τινὰ καλου-
μένην μέχρι καὶ νῦν εὐδαιμόνων, ἐν ᾗ πάντα τὰ πρὸς
τροφὴν ἐπωλεῖτο. Novi ego quoque apud Alexandrinos
meos quendam vicum, qui vocatur hodieque Beatorum
vicus, ubi quaecumque ad delicias faciunt, vendeban-
tur. Alexandriae Λαῦρα εὐδαιμόνων, ut Romae *Tusculus*
vicus, nam ut diximus λαῦρα et *vicus* idem. Nihil au-
tem interest sive λαῦρα scribas per *υ* sive λάβρα per *β*.
etsi enim aliud proprie λαῦρον aliud λαβρόν, vulgo ta-
men et pronuntiatio et scriptura eadem. Sic λαυρόν ὕδωρ
apud Homerum et Hippocratem, et λαυρόν ἐπαιγίζειν
apud Apollonium in Argonauticis pro λαβρόν. sic καλαῦ-
ροψ et καλάβροψ passim. νεβρίδιον et νευρίδιον, πέταβρα
et πέταυρα apud Suidam. et cum significatu longe diffe-
rant ἄβρα *delicata*, et αὔρα *aura*, tamen ἀπὸ τῆς στε-
ρεᾶς ἄβρας ἐμπνεῖσθαι, leges apud Epiphanium libro
tertio. Quamobrem errat insigniter vir ille magni nomi-
nis, qui vocem λάβρα apud eundem Epiphanium quae
nihil aliud est quam λαῦρα, peregrinam dictionem vult
videri. Locus Epiphanii eximius, et dignus qui obiter
hic a nobis explicetur. Sic igitur ille initio tractatus de

Casaub. Anim. in Athen. T. III.

G

p. 849. Ario et Arianorum secta. Φασιν αὐτὸν Λιβυὸν τῷ γένει, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ πρεσβύτερον γεγονότα, ὃς προῖστατο τῆς ἐκκλησίας τῆς Βαυκαλίας οὕτω καλουμένης. ὅσαι γὰρ εἰσιν ἐκκλησίαι τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὑπὸ ἑνα ἀρχιεπισκοπον οὔσαι, καὶ κατ' ἰδίαν ταύταις ἐπιταταγμένοι εἰσι πρεσβύτεροι διὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς χρεῖας τῶν οἰκητόρων πλησίον ἐκάστης ἐκκλησίας αὐτῶν καὶ ἀρφόδων, ἧτοι λαβρῶν ἐπιχωρίως καλουμένων, ὑπὸ τῶν τὴν Ἀλεξανδρόρων κατοικούντων πόλιν. Sedebat Alexandriae Archiepiscopus et patriarcha, regendae universae Ecclesiae totius regionis. Erant praeterea in singulis urbis vicis constituti presbyteri qui Ecclesiastica negotia suorum quique vicinorum curabant. Uni harum minorum Ecclesiarum Baucalis nomen fuit: quia videlicet in vico ejusdem nominis erat sita: nisi fuit aliqua peculiaris causilla ejus appellationis. Ἀμφόδους appellat Epiphan. cum omnibus Graecis vicum in urbe, id est plures domos cohaerentes invicem ad modum magnae insulae. quod et nomen declarat: nam ἀμφοδος est συνοικία περὶ ἣν ἐστιν ὁδός. multae domus quos via publica ambit. et addit Epiphanius has ἀμφόδους Alexandrinis dici vulgo λαύρας. Alexandrinos Graece locutos esse, imperitissimi sunt veteris historiae qui nesciunt, impudentissimi qui negant. Illi igitur vicos suos, et ἀμφόδους quidem ut alii Graeci: sed magis usitate λαύρας vocabant, aut quod idem est λάβρας. Credamus ita esse, vel quia Epiphanius hoc scripsit: vel propter Athenaeum hominem Aegyptium: qui vocem λαύρα pro vico solitam esse usurpari Alexandriae ita clare demonstrat, ut clarius nihil queat. [Athenasius in epistola ad solitariam vitam degentes, de persecutione fidelium in urbe Alexandria: πολλοί, αἶτ, καὶ οἴκους μετέλθον καὶ μετέστησαν ἀπὸ λαύρας εἰς λαύραν, καὶ ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς τὰ προάστεια. etiam hic lauras dicitur Alexandriae vici: non ut putarunt viri docti porticus] At viro illi docto de quo diximus, ne credamus: qui tantum verborum perdidit ut de voce λάβρα, et loco isto Epiphanii ea nobis persuaderet quae sunt falsissima. Omnino enim quaecunque sunt ab illo, partim in Academia, partim in notis ad Biblia super hoc adnotata, ἄβρῃτα sūt ἀμείνω. An negabit vir eruditus ἀμφόδους ab Epiphanio dici vicos? atqui sic veteres interpretantur: quorum testimoniis superfedeo. Galenus in 16. De usu partium, τὰς ἐν ἀμφόδοις κρήνας appellat, fontes vicanos. Procopius de aedificiis Just. διελὼν τοῖς

στεινωποῖς τὰς ἀμφόδους ἀπάσας. alii ἀμφοδα potius dixerunt. vide Suidam in Ἀγυιαί. Significat ἀμφοδος et viam in urbe, ut Latinorum *vicus*, Procopius De aedificiis Just. libro quinto, loquens de Hierosolymis τὰς ἀμφόδους ἐν κλίμακος τρόπῳ ἀπὸ ὁρθίου εἰς τὸ πρηνὲς καταταίνοντες. Porro quemadmodum plura in urbe aedificia invicem cohaerentia λαύρας vel λάβρας dixerunt: sic etiam monasteria ubi plures monachi habitabant in diversis cellis, sub uno tamen praefecto Abbate *lauras* Ecclesia vetus appellavit. Euagrius lib. 4. cap. 7. *συνήκμαζε τῷ Ζωσιμᾷ ἀνὴρ Ἰωάννης τοῦνομα, ταῖς ἀρεταῖς παραπλήσιος, ἐν Χουσιμᾷ τῇ λαύρᾳ.* cap. 38. *Εὐστόχιος κατακρατούντων καὶ μάλιστα ἐν τῇ καλουμένῃ νύξ λαύρᾳ τῶν τὰ Ὀριγένους πρεσβεούντων δόγματι, πᾶσαν ἔθετο σπουδὴν τούτους ἀπελάσαι.* Apertius idem lib. 1. cap. 21. loquens de Eudocia Theodolii uxore, quae pietatis zelo Hierosolyma venerat, et multa ibi devoti animi monimenta reliquit: *ᾧστε, αἰτ, καὶ εὐαγγῇ δειμασθαι φροντιστήρια, καὶ τὰς καλουμένας λαύρας. ἐν αἷς ἡ μὲν δίαίτα διάφορος. ἡ δὲ γε πολιτεία ἐς ἕνα τελευτᾷ Θεοφιλῇ σκοπόν.* ita scribendus hic locus, qui in editis libris corruptus est. Phocas Imp. in constitutione quadam, *Κελλία δὲ καὶ τὰς καλουμένας λαύρας ἐν ἐρήμοις οἰκοδομεῖν οὐκ εἰργόμεν.* Alibi λάβραι indiscriminatim pro eodem scriptum offendes. In constitutione Manuclis Comneni qua immunitas Ecclesiasticis et monachis conceditur. *διὰ τοῦ παρόντος χρυσοβούλου θεσπίζει καὶ διορίζεται πάντα τὰ σήμερον νομόμενα ἀκίνητα παρὰ τῶν ἀνωθεν ἀριθμηθέντων μοναστηρίων, ἣ καὶ ἡσυχαστηρίων, ἣ καὶ ἀναχωρητικῶν κελίων, ἣ λαβρῶν, καὶ ἀπλῶς κατοικητηρίων μοναχικῶν.* Auctor historiae miscellae, libro 24. *monasteria duarum magnarum labrarum, sanctae videlicet memoriae Charitonis et Cyriaci Sabae.* paulo post *Similiter autem et lauras eremi opinatissimae, sancti Charitonis et sancti Sabae, et reliqua monasteria et Ecclesiae desertae factae sunt.* Etiam hodie montis Atho incolae monachi: suas monas *lauras* vulgo nuncupant. Haec si observasset eruditus ille vir nunquam de superiore Epiphanii loco adeo alienam vero sententiam in medium protulisset. [Postremo non praetermitteremus dicere aliud fuisse *lauras*, aliud coenobia. nam in vita S. Euthymii anachoretæ, quam Cyrillus quidam scripsit, ita scriptum est. *Te oportet venire ad meam lauram, et fratrum quidem cellas diruere ab ipsis fundamentis, caenobium*

vero aedificare illic, ubi meum aedificasti caemeterium. Non enim lauram, sed caenobium potius esse locum Deo placet.

CAPUT UNDECIMUM.

Aristotelis τὰ Θαυμασία. Diodori Siculi τὰ περὶ βιβλιοθήκης. παραδρομή. ἔδαφος πεποικιλμένον ὑπὸ δημιουργῶν. μουσιοῦν et μουσιῶται. Demetrius Phalereus fratris sui τὰ ἐπιφάνεια θύων. Parrhasius habrodiaetus. πέπηγεν οὖρος. αἰμάμητον οὐδέν. voluptas μονόχρονος. alia nonnulla.

HISTORIA de panno illo mirabili Alcisthenis, defumi dicitur ex Aristotele ἐν τοῖς Θαυμασίοις. intelligit librum Περὶ Θαυμασίων ἀκουσμάτων, ubi extat hodieque totidem pene verbis planeque iisdem narratio haec. Merito igitur priorem lectionem, ἐν τοῖς περὶ τρυφῆς Θαυμασίοις respicimus, falsa est enim. Scribe ex Aristotele, καὶ τῶν δεικνυμένων μάλιστα πάντων ἐκείνο Θαυμάζεσθαι. Excerpta sic, καὶ δεικνύμενον ὑπὸ πάντων δ. J. Ait, κεν-
 τούντες ὑπὸ τοὺς τῶν χειρῶν ὄνυχας βελόναϊς ἀνέλθω
 αὐθάς. de hac historia adi ad Strabonem libro sexto.
 p. 851. Paulo post, Διόδωρος δ' ὁ Σικελιώτης ἐν τοῖς περὶ βιβλιο-
 θήκης, Ἀκραγαντίνους Φησὶ κατασκευάσαι Γέλωνι πολυμ-
 βήθραν πολυτελῆ. nunquam factum, ut Diodorus Siculus
 historicos suos annales inscriberet *De Bibliotheca*, sed
Bibliotheca, quod longe est aliud. Praeterea apud Dio-
 dorum Siculum libro undecimo, non est vox Γέλωνι in
 sermone de hac piscina: neque ex ejus verbis possis
 eam tueri. Adde quod Agrigentum non Gelonis, sed
 Theronis in potestate tum fuit. haec παροράματα sunt
 hujus philologi, dum Excerptorum suorum fidem sequi-
 tur. De Siculo Damophilo auctore belli Siculi lege ejus-
 dem Diodori reliquias lib. 34. παραδρομήν eleganter Athe-
 naeus vocat homines ad utrumque latus accurrentes cum
 Damophilus rheda aut lectica veheretur. Ait, ἀνθινά τε
 πολλά τῶν ἔδαφῶν ἐν τοῖς ἀνδράσι κατασκευάζετο διαπε-
 ποιικιλμένα ὑπὸ δημιουργῶν. multo in andronibus rani-
 menta confiebant florida. picturata ab artificibus musi-
 variis. Graeci veteres hos artifices ψηφοθέται vocabant,
 ut dictum est ad Suetonium. recentiores imitati Latinos
 μουσιοῦν usurpant pro *picturare de musivo. μουσίωμα* illis

opus ejusmodi. μουσιώτης, *artifex musivarius* ἀνδρὰ
 pavimenta appellat, vel picta multis diversis coloribus:
 vel in quibus veri flores depicti. Quod autem Demetrius
 ἐπεμείλειτο καὶ τῆς ὀψείας, arguit *Calliblephari* zno-
 men. ab hoc studio illi inditum. assentior mox Dam-
 pio, legenti ἦδεν ὁ χορὸς εἰς αὐτὸν ποιήματα Καστνοῦ
 τοῦ Σολέως. ejus poetae facta mentio libro decim-
 tremo. Sequitur, Demetrium occiso fratre ipsius e-
 raeco ab Antipatro, cum Nicanore versatum esse, ἔ-
 χοντα. ὡς τὰ ἐπιφάνεια τοῦ ἀδελφοῦ θύοντα:
*credente vulgo, fratri suo epiphania sacra ipsu-
 cere.* Impietatis crimen est, quod hic Demetrio i-
 gitur: quasi ille fratrem suum in deorum numerum
 lerit, et more caeterorum deorum statis sacrificiis
 que colere instituerit: consecrato honori ejus die,
Epiphania appellabat. Graeci ἐπιφάνεια deum
 eorum praesentiam in terris: quando vel oculis spe-
 dos se exhiberent, vel aliquo modo praesentiam
 testatam facerent. Dionysius Halic. libro secundo:
 δ' ἄξιον καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἱστορῆσαι τῆς θεᾶς, ἣν
 δειξάτο ταῖς ἀδίκως ἐγκληθείσαις παρθένοις; idem
 post Epicureos graviter reprehendit, et omnes philoso-
 φους διασύροντας τὰς ἐπιφάνειας τῶν θεῶν. In Graec
 historiis frequens dictio est ἐπιφάνεια. hoc sensu, C
praesentiam Latine vertit, cum ait in secundo De
 tura deorum: *Itaque et in nostro populo et in cae-
 deorum cultus, religionumque sanctitates existunt.*
*dies majores, atque meliores Idque evenit non ter-
 nec casu, sed quod praesentiam saepe suam divi
 clarant.* ἔτι πολλάκις τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῶν οἱ θεοὶ
 δείκνυνται. et libro extremo. *Praeterea ipsorum dei
 saepe praesentiae quales supra commemoravimus,*
 Inde sunt instituta festa Epiphania ad celebrandam
 moriam alicujus deorum ἐπιφάνεια. Sic populus C
 sianus Epiphania appellavit diem consecratum in ho-
 rem et memoriam τῆς πρώτης ἐπιφάνειας. Domini n.
 JESU-CHRISTI. Sic Demetrius Phalereus, ut ex
 loco apparet, Epiphania fratris sui, crudeliter ab An-
 patro trucidati, (ut legere est apud Plutarchum in
 moethene, et in Excerptis Photii ex Arriani hist
 τῶν μετὰ Ἀλέξανδρον) agitabat. [Existimo autem De-
 trio fratrem in quiete visum, aut tale quid accie-
 quod eum impulerit, ut ei Epiphania faceret, et pa-
 tam hanc solemnitate institueret. Veteres Athenienses

impietatis eos arcessisse, qui defunctis honorem nullum diis propriam haberent, testis est Attica historia. et nota omnium calumnia in Aristotelem. *Theognis* deliciae Demetrii in MSS. est. *Δίονης*. De Lucullo plura auctor libro sex tab. finem. De Parrhasio iterum lib. ultimo. *Habrodiades*, inquit Plinius, *se appellavit Parrhasius*. respiciat versum hic descriptum, *Ἀβροδαιτος ἀνὴρ ἀρετὴν τὸν τὸδ' ἔγραψε*. Alibi diximus, *ἄρον* aut *πέρας* alicui rei dici, quod volumus intelligi summum esse. sic *πας Φίλλας*, *ἄρος πέντας*, *summa amicitia*, *summa pietas*. *πέρας τέχνης*, ars perfecta cui nihil possit addeccens apud Hegesippum: *Οὐκ ἄλλα τὸ πέρας τῆς μουσικῆς τέχνης Εὐρηκέναι* τὰ νῦν νόμιζε μόνον ἐμὲ. Si descripto hic epigrammate, postquam dixit Parrhasius sibi inventa artis suae *τέρματα*: addit, *ἀνυπέρβης δὲ πέπηγεν οὐρος*. *ἀμώμητον δ' οὐδὲν ἔγαντο βροτῶν*. pessime viri docti ista acceperunt, qui *οὐρον* sive *terminum* interpretati sunt. nihil ineptius, nam Parrhasius pergens in gloriatione consummatae artis, *haeret*, *terminus*, nulli pictori *superabilis*. caeterum nihil *rebus humanis quod reprehensioni non sit obnoxium*. venusta plane epigrammatis clausula. ubi autem sunt interpretes *μωμήσασθαι* pro *conqueri*. lidem, in praecedentibus hisce verbis, *ἡύχῃσε δ' ἀνεμυστήσθαι* τοῖς τοῖτοις καὶ ἄπιστα κλύουσι λέγων, negationem serari animadvertissent, quod nimis certum esse ante *ἀνεμυστήτως* eam collocaunt: quod nos probamus qui ita potius scribendum censemus: *Ἢ. δ' ἀν. τοῖτοις, ἄτε οὐκ ἄπιστα τοῖς κλύουσι λέγων*. id est, *latus est citra invidiam, facile credentibus, qui habebant cum diceret*, ea nimirum quae deinceps sentatur. Si cui placeat magis τὸ, *οὐκ ἀνεμυστήτως*, dicere respexisse Athenaeum, iudicium illud quo magnis sagiis superatus est Parrhasius a Timanthe Sami. *Μενονον* voluptatem mox appellat auctor ex Aristippi sententia, cuius sit unum tempus. Vulgò tempus dividitur in praeteritum, praesens et futurum. at voluptas Aristippo non dicitur habere tempus: praesens nempe: quia praeteritae voluptates non sentiuntur amplius: futurae, nondum. auctor ipse explicat se: neque aliter accipiendum. Tertius *Axidis* versus vulnus accepit in medio. Expleri sic potest:

— καὶ Φιλοσοφείν
ἐπέθετο, ὅτ' Ἀθήνησι Κυρηναῖος ἦν
ὥς Φησὶ Ἀριστιππος.

Deinde scribe, *πρωτεύων πάντων τῶν τότε*. In fine scribe, p. 855. *τὴν δ' ἀρτυρίαν συνήρπασε*. vel *ἀρτυλίαν*. artem *μαγειρικὴν* intelligit, ut recte Dalecamp. tamen *ἀρτηρίαν* MSS. In quarto Antiphaneo scripsimus, *πιδίδιον ἀπαλόν, πιδόλιος delicatus*. ex MSS. prius legebatur *πολίδιον*, inepte. nec minus inepte qui initio *Βεβρία τράπεζα*. renuente etiam metro.

CAPUT DUODECIMUM.

Καταδουλοῦσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις. Voces Epicuri καταιγισμοὶ et ἐπέντροματα. χορηγίαι καὶ λειτουργίαι. περίστασις pro vita non philosophica, συμπεριφοράι. Anaxilae Λυροποιός ὡς κολάπτειν. Annuli velares. Προν. παχὺς ὡς ἔκειτ' ἐπὶ στόμα. ἀχειμαῖα κρέα.

NE membranae quidem antiquae manus aliter haec nobis exhibent quam ut vulgo eduntur: Ἀριστόξενος ὁ μουσικός ἐν τῷ Ἀρχύτῳ βίῳ ἀφίησι παρὰ Διονυσίου τοῦ νεωτέρου πρεσβευτάς. cum tamen manifestissimum sit ἀφίησι scripsisse homines imperitos pro ἀφικέσθαι φησί. In Polyarchi dissertatione qua probare nititur sapientis esse ἀκολουθεῖν ταῖς ἡδοναῖς, turbant ista verba, τὸ δὲ ἀντιτίθενται καὶ καταδουλοῦσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις οὔτε εὖ. Φρονος οὔτε εὐτυχοῦς, οὔτε ξυνιέντος εἰδέναι τίς ἢ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως σύστασις. Illud quidem non dubium, εἰδέναι perperam scriptum esse pro εἶναι. non esse ejus qui intelligat. etc. Sed est in voce καταδουλοῦσθαι nonnulla difficultas. Apud philosophos, et sacrarum etiam literarum auctores servi cupiditatum appellantur, qui totos se illis dederunt. Si ita hic accipiamus, sensus erit: parum sapere qui adversantur et quasi reluctantur naturae cupiditatibus: et item eos, qui ita sese illis manciparunt, ut ipsis quasi dominis serviant. optima quidem sententia: sed an hoc Polyarchus (sive Polyarchus: utroque modo enim scribitur) voluerit, id vero quaestionis est: non enim videtur haec sententia ei thesi quadrare quam ipse propugnat. Itaque καταδουλοῦσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις, potius interpretor, invitum parere cupiditatibus de incontinentibus loquitur, qui assidue cum cupiditatibus suis pugnantes, assidue succumbunt, et illis ἐπέντρος ἀ-

ποντι θυμῷ manus dant. serviunt igitur et isti voluptatibus, non minus quam intemperantes, sed serviunt coacti: qui poterant, imo debuerant ex hujus Thaletis praecepto, naturam ducem secuti carere ea molestia, et aequo animo frui voluptatibus. Cum ait, *ἐκείνων μὲν γὰρ ἦτε Ἀσία ὅλη χορηγᾷ*. deesse aliquid apparet nisi legas, ἢ Ἀσία vel ἦγε Ἀσία. sed verius opinor desiderari unum aut alterum verbum. nam Persae tunc temporis praeter Asiam parebat Europae etiam pars aliqua, et Aegyptus, fortasse, quam plerique ab Asia separarunt. Mox scribe, *Μήδους δὲ Πέρσαι διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν* non *τοιαύτην*. Ait, *καὶ τὸν θάνατον δὲ ἀποσημαίνων τοῦ βασιλέως, Φησὶν ὡς ἀμφὶ πρ.* locus quem respicit est in Necyia, *οὔνοσσι*. λ. Ait, *ἵνα μὴ τοὺς καταιγισμοὺς λέγω, καὶ τὰ ἐπαντρώματα, ἅπερ πολλαῖς προφέρεται ὁ Ἐπίκουρος, καὶ τοὺς γαργα-*
p. 854. *λισμοὺς καὶ νύγματα*. his quatuor vocabulis solitus uti Epicurus, ut exprimeret animi ad voluptates ruentis impetus. Sed vocem *ἐπαντρώματα* quis ferat? [Equidem referebam id verbi inter eas Epicuri dictiones, quae damnatae antiquis criticis; de quibus olim ad librum 10. Diogenis Laertii aliquid observabamus. sed haereo non-nihil; quia apud elegantissimum scriptorem Philonem id vocabulum observo. Proferam ejus locum, ut discat lector, quo sensu novam vocem usurparit Epicurus. nam Dalecampius qui vertit vulnera, non simpliciter errat: Philo in Allegoriis. ὁ προκόπτων, inquit, λέγεται τὰ ἐγκοιλία καὶ τοὺς πόδας λούειν, οὐ τὴν ὅλην κοιλίαν. ἱκάνος γὰρ οὐκ ἔστι πᾶσαν ἡδονὴν διώσασθαι. ἀγαπητὸν δὲ εἶναι τὰ ἐγκοιλία αὐτῆς· τοῦτέστι, τὰ ἐπαντρώματα, ἃ φασιν οἱ Φιλήδονοι ἐπιδύσεισιν εἶναι τινὰς τῶν προηγουμένων ἡδονῶν, ἃ γίνονται ὀψαρτυτῶν καὶ σιτοπόνων λίχνων περιεργίᾳ. Non est hic locus explicandi allegoriam interpretationem quae ibi persequitur Philo verborum Moſis Levitici capite primo, 13. sed apparet mediocriter attendenti, *ἐπαντρώματα* Philoni, vel potius ei quem laudat Philo, (is autem est proculdubio Epicurus): esse gulae scitamenta, quae non ad alimonium eduntur, sed ad voluptatem, qualia sunt, ait Philo, quae parantur ab artificibus condimentorum et a panificibus, hoc est a confectoribus aut confectricibus panum vel placentarum, vel similium cupediarum. Ex his constat *ἐπέντρωμα* non deduci ab *ἐπαντιτρώσκω*, sicut apud Hippocratem *τρώμα*, quod significat vulnus: sed ab *ἐπαντρώγω* quod est edere aliquid supra consuetum cibum. puta panem et obsonium.]

Subjicit auctor, Καὶ Μητρόδωρος ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς Φησὶν, ὃ Φυσιολόγος Τιμόκρατες, περὶ γαστέρα ὁ κατὰ φύσιν βαδίζων λόγος τὴν ἅπασαν ἔχει σπουδὴν. Conferenda sunt cum istis M. Tullii verba e libro primo De natura deorum. Metrodori vero qui est Epicuri collega sapientiae, multa impudentiora recitabat. Accusat enim Timocratem fratrem suum Metrodorus quod dubitet omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri: neque id semel dicit: sed saepius. Epicurei Romae pulsi consulto senatus nominantur. mox Alcibiades et Philiscus Aelianus libro 9. cap. 12. Alcibiades vocat. In fine edicti Antiochei contra Philosophos, scribe, καὶ μὴ ἄλλως γίνηται. supple ὅρα. Lyconem philosophum, qui familiam Athenis duxit, ita damnosum et πολυτελεῖν fuisse scribit dipnosophista, ὥστε καὶ πολλοὺς ὀβρώδεῖν καὶ βουλομένους προσίνααι πρὸς τὴν διατριβὴν ἀνακόπτεσθαι, καὶ καθάπερ εἰς πολίτευμα πονηρὸν καὶ χορηγιῶν καὶ λειτουργιῶν πλήρες εὐλαβουμένους προσάγειν. ad scholam hujus sopheri, inquit, sic verebatur accedere et illi nomen dare, quemadmodum jure aliquis metuat civis fieri male institutae civitatis: cujus videat cives ordinariis pro republica impensis, esse exhaustos. Duabus vocibus auctor complexus est omnes sumtus, qui olim in multis Graecarum civitatum a privatis pro rep. necessario fiebant. Χορηγίαι, sumtus ad solennia sacrorum et ludos. λειτουργίας multa erant p: 855. genera: ut propter bellum, aut annonae angustiam. Athenis, maximum onus fuit trierarchia, et illae quas vocabant ἐπιδόσεις. Hujusmodi quaedam onera sustinenda erant iis qui Lyconi vellent operam navare. ἀ δὲ πάντα iuquit mox Atheniensis, ἐφαίνετο λόγου μὲν ἀλλότρια καὶ Φιλοσοφίας εἶναι, τρυφῆς δὲ καὶ περιστάσεως οἰκισιότερα. opponit philosophiae περιστάσιν, id est, vitae alienae a cura rerum humanarum, occupatam et sollicitam, qualis solet esse vulgo hominum. περιστάσεις dicantur casus qui hominibus usu veniunt laeti aliquando, saepius adversi et tristes: hic περιστάσις est vita exposita hujusmodi casibus: in sacris literis est ὁ κόσμος, cum opponitur τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. frequens vox in Stoicorum libris et ejusdem aetatis scriptoribus: de qua plura alibi. apagehinc coronas et circulos interpretum. Mox ante haec, οὐ γὰρ ἵνα συβρύντες, defunt aliquam multa verba. nam superioribus non cohaerent sequentia; loquitur enim de conventibus et sodalitatibus aliorum philosophorum: quos ait non voluptatis ergo una esse solitos: ἀλλ' ἵνα φαί-

νονται καὶ τὸ θῆτον τιμῶντες, καὶ φυσικῶς ἀλλήλοις συμ-
 περιφερόμενοι. Nicolaus Sturio emendabat Φιλικῶς. et est
 sententia optima. non probo tamen, quia in omnibus
 libris diserte φυσικῶς. id est, *secundum naturam homi-*
nis. homo enim est, φύσει ἀγαλῶν ζῶον et societatis
 amans. hoc maximum coagulum est sodalitatia καὶ συμ-
 περιφοράς, id est, mutitationum. id enim est συμπεριφέ-
 ρεσθαι, *mutitare*, sive *mutuitare*. vide libro quarto.
 addit, *ἐνεκεν ἀνάσεως καὶ φιλολογίας.* Excerpta φιλολο-
 γήσεως. quid ἀνάσεις quid φιλολόγησις hoc loco eleganter
 explicat A. Gellius libro decimo octavo, capite secundo.
 In narratione de Anaxarcho multa pervertunt interpre-
 tes. Studiosi eorum peccata emendabunt. nos ad alia
 properamus. Scribendum, τὰ ἐκ τοῦ Ἀναξίλα Λυρσοποιοῦ.
 non Αὔροποιοῦ. ex ipso Athenaeo et Polluce ὡς κολάπ-
 των, οὐα *tundens*, recte omnes libri non λάπτων. ovum
 in calido cinere coctum qui vult esse, tundat oportet,
 id est, κολάπτειν. Ne quem decipiant qui ista paulo
 post corrigunt, φιλοτάπιδα ἔχοντα κρικωτὴν καθάπερ
 τοὺς στρωματεῖς εὐτελῆ, id est, *super tapete laevi an-*
nulos habente, ut illa segestria quibus annuli invol-
vuntur. Habuisse τοὺς στρωματεῖς annulos quibus utebantur
 in constringendis stragulis, testis locuples Theophrastus
 Historiae Plantarum libro quarto, loquens de arbore
 cucifera, quam et ipsam Plinius vocat *cuci* habet, in-
 quit, πυρῆνα μέγαν καὶ σφόδρα σκληρόν. ἐξ οὗ τοὺς κρι-
 κους τορνεύουσι, τοὺς εἰς τοὺς στρωμάτεῖς τοὺς διαποικί-
 λους. Plinius vertit, sed accommodans sententiam seculo
 suo, *lignum intus grande, firmaeque duritiae, ex quo*
velares detornant annulos. uberius ista in commentario
 De lectis veterum. I nunc, et lege κρικωτὴν cum Dale-
 campio, ac de croceo colore interpretare. Historia de
 Dionysio Heracleae tyranno, qui ὑπερσάρκησεν, extat
 etiam in Memnonis fragmentis, et apud Aelianum libro
 nono, capite decimo tertio. Qui apud Menandrum dice-
 p.⁸⁵⁶ bant, παχὺς γὰρ ὥς ἔκειτ' ἐπὶ στόμα, exules erant
 Heracleotae, qui liberam sibi fuisse in patria facultatem
 quaerendi de suis malis negabant. metuisse enim tyran-
 num quem vocabant παχὺν ὄν. ut Latini *porcos* appel-
 lant, quos edacitas obesos reddidit. Est autem allusum
 ad proverbium. βοῦς ἐπὶ γλώττῃ μέγας, quo usus Ae-
 schylus, et alii tragici. Scribe: ἔχοντα πολλὰς χολάδας
 καὶ σθαι πάνν. *aucto ventre et bene farto*: cum ait
 Menander, καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω. intelligit quam

medici vocant ὀρθόπνοιαν. Scribe in verbis Ptolemaei, πολλὰ μὲν τῶν ἀγριμαίων ἐγκοιται. ex libb. et Eustath. *ferinam* vocant ἀγριμαῖα. adjicit Ptolemaeus πολλάκις δέ τινες καὶ κιθάριον ἀκολουθίσκον προσδιδόασιν. non potest κιθάριον aliud significare quam *parvam cytharam*. quod alienum est. quī accipiunt pro κιθαριστήν, negligunt analogiam. Legendum κιθάριον, *mundum, elegantem*. fere apud auctores mundities opponitur τῇ πολυτελείᾳ. ita hic accipiendum. significat datum, puerum a pedibus non magnae rei: sed quem cultus mundities commendaret. descriptis impensis quas priores sacerdotes soliti facere, narrat Ptolemaeus, se omisis illis omnibus, phialas ex argento consecisse, τὸ τίμημα ἔχουσιν ἐκίστην, ἧς προσήκαμεν δαπάνης: id est, quae tanti constabant singulae, quanti totus ille apparatus quem ante descripsit, constabat. Scribe, εἰ ἢ τὸ σχῆμα, non εἰ ἦν. pendet enim oratio ab ἐφαίνετο. De hoc Lacedaemoniorum instituto Aelianus Variarum historiae libro decimo quarto, cap. septimo. Simile illud Strabonis de veteribus Gallis: ἴδιον δὲ καὶ τοῦτο. ἀσκαῖν γὰρ αὐτοὺς μὴ παχεῖς εἶναι καὶ προγαστορας. τὸν δ' ὑπερβαλλόμενον τῶν νέων τὸ τῆς ζώης μέτρον ζημιοῦσθαι.

CAPUT TERTIUMDECIMUM.

Λεωτροφίδης. Thumantis. *Melitus tragicus. notata levitas Graecorum super quorundam prodigiosa tenuitate.* βάλλειν λήκυθον κενήν. *Mercurius θεῶν προπομπός. Proverb. πεφιλίππιδῶσθαι. Cephisodori Trophonius. Antiphani Thoricii. Cratini Chirones. Mos veterum, florem gestare auri impositum. Cur flores, fructus, et id genus alia prae manibus habere sit moris. συντυχία. προῦπογρέφειν. ὠριαίνεσθαι.*

Posteaquam multa dixisset Athen. de praepinguibus quibusdam et catafarcis, ad Timocratem suum converso sermone, πόσῳ οὖν, inquit, κάλλιον ἐστὶν ἀγαθὸν Τιμόκρατες, πανόμενον εἶναι λεπτότερον ὢν καταλέγει Ἑρμῖππος, etc. pendet oratio haec, usque ad illa quae intervallo satis magno sequuntur. πολλῶ οὖν κάλλιον ἐστὶ τοιοῦτόν τινα εἶναι τὴν ἰδέαν, ἢ ὥς φησιν Ἀντιφάνης. et quae sequun-

108 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

tur. Inter haec sermo interjectus est de quibusdam mirae tenuitatis hominibus, atque adeo prodigiosae. talia enim re vera sunt nonnulla eorum quae hic narrantur exempla. Primi in hunc censum nomina sua deferunt *Leotrepshides* et *Thumantis*, quorum simul meminit Hermippus in *Cercopibus*. Extat idem Hermippi locus in p. 857. antiquis comici scholiis ad *Aves*. atque ibi scriptum *Λεωτροφίδης*, non solum apud interpretem, verum apud ipsum poetam, qui hujus meminit illa in fabula. In versu Hermippi pro *Θουμάντιδος* rescripsit Dalecampius *Θαυμάντιδος*, et de Iride interpretatur *Φιλοσοφικώτερον*. Quam vellem acumine isto ingenii esset usus alibi. nam hic quidem non licuit ei esse ingenioso, propter frigus sententiae quam invehit: propter constantiam vulgatae lectionis in omnibus exemplaribus etiam apud scholiastem Aristophanis, qui haec ipsa describit. postremo propter ipsum etiam Aristophanem, qui Thumantidis hujus sic meminit in Equitibus.

Μηδὲ Θούμαντιν ἀνέστιον αὖ
 λυπεῖν ἐκούσῃ καρδίᾳ·
 καὶ γὰρ οὐτοσὶ Φίλ' Ἀπολλων
 πεινῇ, θαλαροῖσι δακρύοις
 σᾶς ἀπτόμενος Φαρέτρας
 πυθνὸν ἐν, διὰ τὸ κακῶς πέναςθαι.

ex quibus verbis duo licet cognoscere: et prae fame exsiccum ac macilentum hunc fuisse: et satidicam Apollinis laurum solitum mordere. atque inde nomen, nam *Θούμαντις*, est *Θεόμαντις*. ita nullus Taumantidi illae supposititiae locus relictus. Versus primus *ρήσεως* Aristophaneae ex *Cerytade*, sumptus est, ut plurimi alii ejus poetae de Euripide initio Hecubae. Quartus manifeste corruptus initio, *Οὐ σημαίνοντας αἰδοφοίτας*. nihil enim illa significant, *οὐ σημαίνοντας*. praeterea lex metri mendam arguit. Legebam: *Ἐκεῖ μένοντας*. sed quia sequitur, *θαμὰ Ἐκεῖσε φιλοχωροῦντας*: melius, *Ὡς μένοντας*. qui etsi habitant inter vivos, inter mortuos tamen saepe comparent. *Μέλητος* constanti errore ter mox scribitur pro *Μέλιτος*. ita igitur posthac emendemus. nam τὸ η in media syllaba vocis hujus versus respuunt, et qui hic recitantur, et omnes alii in quibus miselli hujus tragici sit mentio. Aristoph. *Ranis*, *Σχολίων Μελίτου καὶ Καρικῶν αὐλημάτων*. Enarrator vetus: *τραγικός ποιητὴς ὁ Μέλιτος*. οὗτος δὲ ἐστὶν ὁ Σωκράτη γραψάμενος. omitto Aelianum *Ποικίλης* libro decimo, capite sexto. In *Ci-*

nesias gracilitatem, extant et alii Aristophanis joci: ut in *Ranis*,

Εἴ τις πτερῶσαι Κλεόκριτον Κινῆσι,
αἴροιαν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάνα.

[Habes apud Galenum in septimo Commentario ad Aphorismos H. Platonis Comici de hoc Cinefia lepidos versus.]

Proximi tres versus qui apud poetam non longe a praecedentibus erant collocati, habent hanc sententiam. Eorum qui legatos istos adeo tennes et leves in Orcum misissent, spes esse admodum tennes: quia periculum ingens esset, ne istos parvi ponderis legatos Diarroetas fluvius correptos secum deferat, si ejus aquae forte intumuerint. Poetae verba sunt leviter a nobis emendata.

Ὡς σφόδρ' ἐπὶ λαπτὸν ἐλπίδων ὥχαισθ' ἄρα.
τούτους γάρ, ἣν πολλὸς ξυνέλθῃ, ξυλλαβῶν
ὁ τῆς Διαροίας ποταμοῦ, ἐξοιχίσσεται.

Quartum his versum adjicit Dalecampius de Sannyrione. sed locus apparet mutilatus. neque est causae, cur cum p. 858. illo sentiamus. Quoties lego quae de Philetæ et vatis Arcestrati parvitate et gracilitate narant Graeci scriptores: non possum quin satyrico poetae subscribam, cujus est dictum *et quicquid Graecia mendax Audet in historia*. De Phileta probabilior saltem Aeliani narratio: qui gestasse eum scribit non globos, sed soles plumbeas, et quaerit idem non injuria, si tanta fuit Philetæ imbecillitas, qui potuerit haec inter eundem pondera trahere. De altero quis adeo communi sensu caret, qui credat quod hic narratur? repertum esse cum appenderetur ὀβολοῦ ὅλην ἔχοντα. nam in librariorum culpam conjicere, haut scio an sit licitum. Aelianus enim per omnia huic narrationi consentit. Etiam Hipponax inter Homunculos de quibus hic est sermo, recensetur. sed additur fuisse eundem adeo ἀκρότονον et validis lacertis, ὥστε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ κανὴν λήκυθον βάλλειν μέγιστόν τι διάστημα: id est, *ut praeter alia* roboris argumenta quae edebat, *etiam inanem ampullam jaceret longissimam*. Duplex hic non poenitendarum virium specimen. quod ampullam longe vibraret, quod vacuum. facilius enim plena quam vacua ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐρμῆς impulsæ feratur: male in Excerptis *καινήν* pro *κανήν*. Alexidis versus de Philippide, Ἐρμῇ θεῶν πρότεμπε καὶ Φιλίππιδος: duplici nomine suspectus mihi. *προτεμπός* Graecum non est, sed *προπομπός*. Mercurius autem non est *deorum προπομπός*, sed *mortuorum*. Lego, Ἐρμῇ

νακρῶν προτομὰ καὶ Φιλίππου. Supra dicebantur αἰδο-
φοῖται similes Philippidae homunciones. id ipsum aliis
verbis significat Alexis. similiter statim Aristophon mor-
tuis accenset Philippidam a quo manavit, sicut observatur
hic, ut supra modum extenuatum dicerent πεφίλιππῶ-
σθαι. Ita bis scriptum in plerisque libris omnibus, imo
bis peccatum. nam πεφίλιππιδῶσθαι rectum est, illud
falsum: etsi non nescimus ita scribi apud Suidam quo-
que: falso: ut cum analogia, tum lex metri arguant.
De iisdem dici solitum, posse ipsos per annulum trajici.
Aristophanes διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' αὖν διαλύσεις.
Locum Alexidis ita lege.

Κακῶς ἔχεις, στρουθὸς ἀκαρῆς νῆ τὸν Δί' εἴ,
πεφίλιππιδῶσαι. μὴ σὺ καινῶς μοι λάλει.
ἐγὼ τέθνηκα. τοῦ ταιλαιπύρου πάθους.

Morem fuisse veterum delicatiorum pedes unguentis un-
gere probatur testimonio Cephisodori in *Trophonio*. cu-
jus versus ita distingue

Ἐπειτ' αἰσιφασθαι τὸ σῶμά μοι πρὶν
μύρον ἱρίνον καὶ ῥόδινον.

Ejus fabulae Pollux meminit, libro septimo: Τὴν δὲ σμη-
τρίδα, inquit, sic enim legendum. Κηφισόδωρος ἐν Τρο-
φονίῳ εἶρηκεν. meminit et aliis locis. Citantur in ean-
dem rem et Antiphanes ἐν Θορυκίοις. Scribendum per ι.
Θορικίοις. plena inscriptio est libro decimo quinto, Θο-
ρικίοις ἢ διορύττοντι. traducebat haec fabula Thoricios.
Thoricus unus erat τῶν δῆμων agri Attici: Versus Ana-
xandridae scribendi sic ex libro decimo quinto.

Μύρω δὲ παρὰ Πάρωνος οὐκ ἐπέδοτε
p. 859. ἔχθεις Μελανώπῳ πολυτελοῦς Αἰγυπτίου
ᾧ νῦν αἰσίζοι τοὺς πόδας Καλλιστράτου.

Sequitur, Teleclidem in fabula *Prytanibus*, luxu dis-
fluentem exagitalle τὸν ἐπὶ Θεμιστοκλέους βίον. haec
scriptura non Themistoclem privatim, sed omnes qui
ejus saeculo vixerunt accusat. Interpr. τὸν τοῦ Θεμ. β.
dissentiant libri. Mox, Κρατῖνός τ' ἐν Χείρωνι τὴν τρυ-
φήν ἐμφανίζων τὴν τῶν παλαιωτέρων, Φησὶν, ἀπαλὸν δὲ
σισύμβριον ῥόδον ἢ κρίνον παρ' οὓς ἐθάψει, παρὰ χερσὶ
δὲ μῆλον ἔχων, σκίπανά τ' ἡγόραζον. Alibi, ut in Pe-
ricle Plut. et scholiis Aristophan. inscribitur haec fabula
non Χείρωνας, *Chirones*, sed Χείρωνας. *Deteriores*. He-
sych. contra in αὐτόφορος, Χείρωνας, *Chironem*: notum
nomen ex fabulis. Ex hoc autem Cratini loco apparet
varie ad oblectationem aut voluptatem floribus esse usos

veteres. Caput, collum, et pectus coronis ornasse illos notum omnibus. multa libro 15. de ejus generis coronis. Sed etiam auribus flores aut solutos aut fertos imponebant. argumento sunt Cratini verba, *molle sisymbrium, aut rosa, aut lilium auri infidebat*. legimus namque *παρ' οὗς*, non *παρ' οὗς*: quod ferri non potest. Remanet in moribus nostris haec consuetudo: cujus hic testimonium habes antiquissimum. praeterea tribuit Cratinus habrodiaeto quem depingit, malum in manu, et scipionem sive baculum. de malo quaeritur mox: de scipione dictum extremo libro undecimo. Proponitur deinceps haec quaestio ex Eroticis Clearchi: cur flores, fructus, et id genus alia manibus gestamus. Summa responsionis p. 860. est: quoniam per ista, et occasionem colloquendi nanciscimur. et praeibendi exemplum desiderii nostri: id est, docendi sub exemplo quid ipsi expeteremus. hoc ita Clearchus: *ἀρχὴ τε γὰρ εὐτυχίας, καὶ παράδειγμα τῆς βουλήσεως αὐτοῖς γίνεται διὰ τούτων*. quid appellat *ἀρχὴν εὐτυχίας*? an principium amoris? quam isti summam foelicitatem putant. nugae. Legendum *συντυχίας*. colloquii. declarat quae subjicitur ab eodem explicatio. *αἱ γὰρ θεαὶ μὲν τῷ προσαγορευθῆναι. δοῦσι δὲ προὔπογραψαίν* ὅτι δαί καὶ αὐτοὺς μεταδίδοναι τῆς ἡμέρας. Cum habet aliquis prae manibus aut flores, aut fructus et bellaria, qui vident, concupiscunt. movet enim, ajunt, objectum potentiam. petunt igitur. inde colloquiorum occasio et principium. qui dant autem, ait Clearchus, hoc ipso satis indicant quid postulent, et quid sibi dari aequum censeant. *ὑπογράφειν*, ut dicebamus ad Strabonem est loqui tacendo, et recte aliquid significare. Lege mox sublato asterisco, *καλὸν γὰρ ἐστὶ τὸ τῆς ὁπώρας καὶ τὸ τῆς ἡμέρας ὄντως πρόσωπον*. Parum usitatum verbum est *ὑπαικνέσθαι* quo utitur Clearchus: *οἱ ἐρῶντες ὅλον ἐντροφῶντες ὑπὸ τοῦ πάθους καὶ ὑπαικνέμενοι τοῖς ἡμέραις ἀβρύνονται*. pro eo quod usitatus dicitur *ὑπαικνέμενοι*. Lege, *ὅθεν καὶ αἱ περὶ Περσεφόνην ἀνδολογεῖν λέγονται*. Diodorus Siculus initio libri quinti, Claudianus in Raptu Proserpinae, et alii. Qui dicitur extremo libro *Ἀξωνεύς Θρασύλαος*, *Thrasyllus* est Aeliano libro 4. cap. 25. omnino autem *Ἀξωνεύς* scribendum.

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS
LIBER DECIMUSTERTIUS.

CAPUT PRIMUM.

Argumentum libri hujus. Notata veterum in scriptis περιεργία et lascivia. Lacedaemoniorum conjugia. Aristotelis liber περὶ εὐγενείας. ὁ κρείων. Meta prima Hercules conjunx. Philippi regnum. παρανομώτερος pro παρανομώτατος. Proverb. ἀλλ' ἐξέπεσε πορθμὶς ἑλατίνῳ πλάτῃ. Ἀρχεῖν pro ἐπιμελεῖσθαι, vel facere. ἡ νόμῳ γαμετή. Cupido, Mercurius, et Hercules in gymnasia dedicari soliti.

LIBRI hujus argumentum verbo declaravit Athenaeus, qui Ἑρωτικὸν, sive τὸν περὶ ἑρωτικῶν λόγον illum inscribit. Videtur auctor aemulatione Platonis hujusmodi sermones dipnosophistis suis attribuisse. nam in Convivio Platonico, de Amore solum disputant convivae. Sed ille, ut philosophus, amoris naturam, ortum et causas eo commentario nos docet. hic, ut philologus, quae de amore et rebus ad eum spectantibus apud veteres legerat, quorum hodie scripta desideramus, ut plurimum αὐτολεξεί commemorat. Finis hujus scriptionis quem ob oculos Athenaeus habuit, est πολυμαθία, et illa rerum omnium antiquarum cognitio, quae et per se expetitur, et ad intelligendos veteres scriptores, sane quam necessaria est: maxime autem comicos: ad quorum lectionem totum hoc

opus εἰσαγωγὴν quandam esse et παρασκευὴν, ubertim docuimus suo loco. Ibi satis detestati sumus veterum eruditum hanc lasciviam sive petulantiam, aut immanem certe περιεργίαν: qui bonas horas talibus sermonibus male perdere non erubuerint. Non est profecto viri sapientis, doctrinae et πολυαναγνώσας laudem, pudoris, vel levizulo damno, nedum jactura, ire sibi ascitum. Verum haec quia reprehendere quidem possumus, sed mutare non possumus: quod solum in nobis est, leviter adeo nam partem attingemus, ut facile omnes intelligant, nos hic, ceu in aliquo aedilem metuente loco, non lubenter aliquot horas esse versatos. Igitur ἐγκαλυψάμενοι dipnosophistarum sermones raptim percurramus. Scripsimus sum omnibus libris, ἀπὸ συμβολῶν τε πολλάκις δαδειπημέναι, καὶ περὶ ἑταίρας πλ. edebatur παρὰ ἑταίρας. interpretes, παρὰ ἑταίρας. neutrum probo. Postea distinguendum et legendum, 'Ἡμεῖς οὖν τὸν περὶ ἐρωτικῶν λόγον ἐνταῦθα μέλλοντες κατατάττειν' (ἐγένοντο γὰρ καὶ περὶ γαιστῶν καὶ ἑταιρῶν πολλάκις λόγοι.) οὐκ εἰδόσιν ἔπιθήμενοι τὴν ἱστορίαν, τῶν M. negationem ante εἰδοσὶ resistit etiam Dalecamp. sed minus recte interpretatur. nam hoc ait Athenaeus: nos qui convivio intersuimus, aistoriam hanc nescientibus volentes exponere. Eratonem prius invocabimus, etc. De Lacedaemoniorum conjugis tribit Plutarchus in Lycurgo, ἐγάμου δὲ δι' ἀρπαγῆς. hanc raptum videtur mox auctor intelligere et si rem narrans paulo aliter quemadmodum et coelibum alias poenas leges apud Plutarchum. In sermone de Socratis uxoribus olim ex conjectura scribendum monueramus in Notis Laertianis Περὶ εὐγενείας, pro συγγενείας. et sic postea in antiquis libris invenimus. Cassandram, ait, εἰς τὴν ἑλλάδα ὁ κρείων ἐπηγάγετο. sic omnes MSS. dixerunt plane, nisi alluderet ad Homericam verba. Herculis sobolem et τὸ τῶν τέκνων πλῆθος recenset Apollodorus libro secundo Bibliothecae. Hopletis filiae de qua noster, πρῶτον μὲν γὰρ ἔγχευεν Aegeus τὴν Ὀπλήτος θυγατέρα, Μεταὶ τοῦτο nomen. Apollodorus libro tertio, γαμεῖ δὲ πρῶτον μὲν Μήτην τὴν Ὀπλήτος. Mox de Alexandro ὃς περὶ τῶν ὅλων πολεμῶν τριακοσίας πεντήκοντα περιήγατο παλλακῆς. id esset, de summa rerum pugnant. sed aliter libri, παρὰ τὸν ὅλον πόλεμον. Philippum regnasse ait innotos viginii ἐν ἔτεσι γοῦν αἵκοσιν ὃς ἐβασίλευσαν ὡς Φησι Σέτυρος. historiae non congruit hic numerus. Scripti quidem, αἵκοσι καὶ δυοί. minus male id quidem. Diodorus

Siculus annos regnasse viginti quatuor, scribit libro decimo sexto.

Οὐ γένος τις ἂν δύναιτο παρανομήτατον φράσαι. Excerpta, οὐ γένος ἂν δύναιτο. superlativus pro comparativo, ut apud Herodotum Musa tertia: ὁ ἀνὴρ ἀλλοτριώτατός τοι τῶν παίδων.

Ἡ δὲ Ναννῶ τί σὺν διαφέρειν Σκύλλης δοκεῖ; Excerpta Ἡ δὲ Ναννίον τί δ. Et Nanno et Nannium ejusdem farinae mulieres in his libris. Elegans proverbium est quod Anaxilas usurpat, ἀλλ' ἐξέπασσε πορθμὶς ἐλατίνῳ πλάτῃ. *navicula evasit tandem ore remorum.* de eo qui ex summo periculo emerfit. [Melius autem scribas ἐξέπαισσε, per ai. vide libro tertio capite vigesimo]

p. 862. οὐχὶ τιμὴν πάσχομεν. Nicolaus Sturio emendabat Φασκεμεν. placet. tam fatui, ait, sumus, ut auctoramentum servitutis nostrae vocemus dotem. In sequente versu χελὴν *tram* male vertunt: cum omnino *sel* debuissent: propter id quod subjicitur. Ἀρχεῖν pro ἐπιμελεῖσθαι, *curare*, posuit Alexis: quia τῶν ἀρχόντων, id est, magistratuum officium est, curam habere eorum quibus prae-sunt. sic interpretor haec, Ὡς οὐκ ἐχρῆν ἄρχουσιν, ἂν δ' ἄρχεῖν ἐχρῆν Ἀμελοῦσιν. etsi non displicet accipere cum Dalecampio ἄρχουσι, *instituunt, facere aggrediuntur*. Alibi dicebamus, et Graecos ἀρχεσθαι ποιεῖν pro ποιεῖν, et Latinos, *instituere agere*, pro simplici agere, solitos usurpare. Corrupt paulo post nuperus corrector hunc Amphidis versum in comparatione legitimae uxoris et amicae illegitimae. Ἡ μὲν νόμον γὰρ καταφρονοῦσ' ἔνδον μένει. prius fuit νόμῳ. doctissimi viri censuerunt esse mendosum locum. et νόμων scripserunt, et σφρονοῦσα pro καταφρονοῦσα. frustra. rectum est νόμῳ. uxorem legitimam περιφράζει sic: ἡ νόμῳ supplē γαμετή. συζευχθεῖσα. Vertendum. *Nam uxor quidem maritum negligens intus manet.* opponit delitias et illices amoris blanditias amasiae severitati legitimae conjugis. [Menandri versus ex Arrhaphoro distinctione personarum recte illustravit Dalecampius. In sexto scribe. Εἰς πύλας αὐτὸν σ' ἐμβ. pro σπᾶντόν. e duobus autem sequentibus versibus tres conficiebat unica voce suppleta quam verisimile est excidisse, illustrissimus Scaliger, hoc pacto:

Οὐ Λιβυκὸν οὐδ' Αἰγαῖον οὐδ' Ἰώνιον

οὐ τῶν τριάκοντα οὐκ ἀπόλλυται τρία

πλοῖα· γῆμας δὲ οὐδὲ εἰς σέσωσθ' ὅλας.

[Docta prorsus et necessaria conjectura.] Καὶ Θεόφιλος δ' ἐν Νεοπτ. superiora duo disticha Theognidis Theophilus

iste senariis quatuor eleganter expressit. *πρῶτον γυνάσθαι πόλεμόν φησι δύο γυναικῶν Ὀλυμπιάδος καὶ Εὐρυδικῆς.* Significant haec verba: primum omnium bellorum extitisse cujus fuerint auctores duae mulieres Olympias et Eurydica: falsum hoc: quis dubitat? etiam si restringas ad bella propter mulieres excitata. omnino super nobis vox *πρῶτον.* et fortasse *Ἡπειρωτικόν* recte emendaverimus. suadent et mulierum harrumce nomina. Duris autem Samius unde haec historia describitur, Macedonicarum rerum historiam multis libris erat persecutus. meminit saepe Athenaeus ejus historiae. et vetus comici interpretes ad Nebulas librum decimum quintum *Μακεδονικῶν* citat. addit de Eurydica. *ἀσκηθεῖσαν τὰ πολεμικά καὶ παρὰ Κυάνη τῇ Ἰλλυρίδι.* non est *Cyana* loci nomen, ut voluerunt: sed foeminae viraginis Illyticae, quae Eurydicae pro campidoctore fuit. Sed pro *Κυάνη* melius legas, opinor *Κυνάνη*. Adi fodes ad Photii Excerpta ex Arriani libris *τῶν μετὰ Ἀλέξανδρον.* Locus est pagina centesima vigesima quinta, editionis quae Augustae Vindellicorum curavit optimus doctissimusque Hoefschelius. Euripidei cantici de amore prima verba eduntur perperam. Scribo, *Παιδευμα δ' Ἔρωι (vel Ἐρωτί) σοφίας ἀρετῆς τε πλεῖ-* p. 863. *στον ὑπάρχει. Καὶ προσμίλειν οὗτος ὁδ'.* Senarius Euripideus qui mox habetur imperfectus, nullo negotio sic potest expleri, *Ἡ μὲν δίδασκε τὰ καλὰ τοὺς βροτούς.* At Amorem in gymnasiis solitum *συνιδρῦσθαι Ἐρμῇ καὶ Ἡρακλεῖ.* notabunt studiosi de Cupidine: non enim passim obvium. At Mercurium et Herculem ornamenta fuisse omnium gymnasiorum, passim testantur Graeci et Marcus Tullius ad Atticum: itaque fuerunt qui unum ex duobus signum conficerent. Hermeraclem vocat idem Tullius.

CAPUT SECUNDUM.

Cupido Thespiensium. Erotidia *festum* apud eosdem.
Halia Rhodiorum. Erxias *scriptor.* *συννενημένος.*
Sophoclis locus exponitur et emendatur. *ἔξοπταιν.*
μετρεῖν ὀφθαλμόν. πλουσιακόν κακόν. ἱππόπο-
νος. κάττυμα. calcei egenorum. αἱ εὐανδρεῖαι.
Sparta καλλιγύναιξ. alia quaedam.

Perperam scriptum est, *Θεσπειαῖς τε τὰ Ἐρωτίδια τι-*
μαῖσι, κατὰ Παναθήναια Ἀθηναῖσι, Ῥόδιοι τὰ Ἄλια.

Legendum, *Θεσπιαίς*. Thespiæ urbis in Boeotia nomen, ubi Cupido factus a Praxilele, dedicatus autem a Phryne vel Glycera colebatur. auctores Cicero, Strabo, Plutarchus, Pausanias, Sidonius Appollinaris, alii. De festo hoc sic Pausanias, ἄγουσι δὲ καὶ τῷ Ἑρωτὶ ἄθλα οὐ μουσικοῖς μένον, ἀλλὰ καὶ ἀθληταῖς τιθέντες. *Halia* Rhodiorum qui putant fuisse monumentum veteris *Θαλαττοκρατίας*, errant. non enim ab ἄλς id festi nomen deducendum, sed a voce Dorica Ἄλιος pro Ἥλιος ut apud Plautum *Alis* pro *Elis*. Quis nescit Rhodios Solem apud se natum (ita credebant) præcipua religione coluisse? Adi Strabonem libro decimoquarto, et Aristidem in Rhodiaca. qui etiam in altera oratione qua Rhodios ad concordiam hortatur, Rhodum τὴν ἱερὰν τοῦ Ἥλιου πόλιν nominat. Scribit Eustathius, fuisse apud Rhodios templum Soli sacrum; quod Ἄλειον vel Ἀλλεῖον appellabant. Noli dubitare et festos Soli dies *Halia*, [vel potius *Haliia* Ἀλλεῖα.] fuisse illis nuncupatos. Thebanorum ἱερὸς λόχος pluribus expositus nobis ad Polyænum. Ἐργίας ἐν Κολοφωνιακοῖς citatur mox: alibi quod sciam nusquam. libro octavo laudatur Ergias quidam, qui de Rhodo scripserat. fieri potest ut idem sit, corrupto aut hic aut ibi nomine. Scribe in Alexidis ecloga e *Phaedro*, ἀλλὰ συννηγμένος Πανταχόθεν, ἐν ἐνὶ τύτῳ πόλλ' εἶδη Φέρων. est enim, a νέω *accumulo*. unde frequens apud poetam κήσας. et in fine. Οὐκ οἶδ' ὅ τι ἐστίν, ἀλλ' ὅμως ἔχει γὰρ τι τοιοῦτον. ἔγγιστ' εἰμὶ δὲ τοῦ ἐνόματος. Legit mox Dalecamp.

Ἦν ἥδιον ἰδεῖν ἐστίν ἢ τὸ θεωρικὸν αἰτούσιν ὑμῖν διανέμειν ἀνάστοτε.

non displicet lectio: interpretatio displicet: nam *θεωρικὸν* est pecunia quæ publice dividebatur, ut haberent tenuiores unde lucar penderent. Videtur poeta fecisse p. 864. hæc loqui ipsum Atheniensem populum. Reperi in quibusdam libris scriptum aliquanto post, καὶ ὁ Ἀριστοτέλης δ' ἔφη τῶν Ῥητορικῶν πρώτῳ, τοὺς δραστὰς. etc. sed non dubium ex ora libri irrepsisse illa τῶν Ῥητορ. πρ. cum fuissent adnotata ad sequentia hæc, ἐν οἷς τὴν αἰδῶ πατοικεῖν. Extant enim in Rhetoricis similia istis quædam: ubi ait philosophus, ὅθεν ἡ παροιμία τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι αἰδῶ. διὰ τοῦτο τοὺς αἰεὶ παρεσμένους μᾶλλον αἰσχύνονται. καὶ τοὺς προσέχοντας αὐτοῖς, διὰ τὸ εἶναι ἐν ὀφθαλμοῖς ἀμφοτέρω. non est tamen hic locus in primo, sed in secundo libro. Vide etiam in *Problematis*

eiusdem Sophi. Proximus Sophoclis locus, ex Hippodamia tragoedia est, nisi fallor. is ita habet.

Τοιάνδ' ἐν ὄψει ἰσχυγὰ θηρατρίας
ἔρωτος ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει.
αἶδ' ἄλλεται μὲν αὐτός, ἐξοπτᾷ δέ με
ἴσον μετρῶν ὀφθαλμὸν ὥστε, τέκτονος παρὰ
σταδμὴν ἰόντος ὀρθεῖται κανών.

Loquitur, ut monemur ab Athenaeo, Hippodamia de Pelopis erga se amore. Pelops, inquit: ita fixos in me oculorum radios, amoris illices habet, ut quamvis in currum insiliens, eique insistens citis rotis agitato, nihilo tamen minus rectis oculis me semper intueatur. Aspicere rectis oculis et immotis, eorum est qui gratissimae alicujus rei spectaculo fruuntur. Poeta ὀρθεύς ὀφθαλμοῦς qui dicuntur in proverbio periphrasi extulit: quae depravando huic loco fuit. nam legendum, ὥστερ τέκτονος Σταδμὴν ἰόντος ὀρθεῖται κανών. Verbum ἐξοπτᾷ accipit Dalecamp. pro ὀρᾷ cernit. sane etiam λивоπτᾶν est *retia servare*: unde λивоπτῶμενος in Aristophanis Equitibus potest verti, *urit me aspectu suo*. μετρεῖν ὀφθαλμὸν poetice dictum pro radios oculi aliquo intendere, sicut linea qua aliquid mensuratur. quare pergens in eadem translatione, comparat hos radios lineae perpendiculari, quam facit materiarius faber demissa norma vel ammissi. Quod autem τὸ ἐρᾶν ἀπὸ τοῦ ὀρᾶν γίνεταί, passim testantur poetae, ἐρωτικοί: quorum testimoniis superfedeo.

Τούτων ἔχει τι θάτερον. Tolle interrogationem, et transfer in finem praecedentis versus. Vides ne aliquem refinatum aut rasum? hic duorum alterum habet: illa duo sequentibus verbis explicantur. vel ignavus est, inquit, et qui militiae nihil faciat pro viro forti, cujus indicium est barba: vel divitum morbo laborat, id est, mollis et impudicus est, ac virum quaerit. Scribe, Ἡ πλουσιακὸν τι σούτῳ προσπίπτειν κακόν. τί ἐστίν ὁ ἱππόπορνος, νῦν δ' εὐρηγῆναι. Jocatur Diogenes: quasi ἱππόπορνος vulgo diceretur *equus moechus*. quod falsum est. nam in hac voce τὸ ἵππος significationem solum auget, et magnum sinpratorem designat: ut in ἱππομάραθρον, ἱππολάπαθρον, et similib. sic βοῦς in βουτόνηρος aliisque. καὶ τῶν ἤχων ἐμπέλονται ὦτα, καττ. Distingue ac lego, εὐρύσκεσθαι ἐπὶ ταῖς τῆς Φιλαργυρίας θύραις, ῥυπαρῶς ζῶντας, καὶ τριβωνάρια περιβαλλόμενοι μικρά. καὶ τῶν ἤχων ἐμπέλασθαι ὦτα, καττύματα καὶ κινάδους καλοῦντες, etc. Vos floaces miseri non solum fordide et squallide vivitis: p. 865.

verum etiam, si quos videritis elegantiae studiosiores, convitiis illos proscinditis, καττύματα et cinaedos appellantēs. τῶν ἤχων ὧτα ἐμπέπασθαι, sonis aureis impletis, dixit pro assidue clamatīs. Κάττυμα, proprie est solea quae calciamento supposita usu teritur: hic est convitiūq; in hominem pathicum, et ut veteres locuti sunt, officiosum, sic prorsus apud Latinos scortum, ἀπὸ τοῦ σκώτους, id est, corio. Haec scripseramus cum inspectis diligentius antiquae manus libris, reperi ἤλων pro ἤχων, neque ὧτα, sed ὁ τά. quae lectio sententiam diversam suggerit nobis, oppido elegantem. Scribendum, καὶ τῶν ἤλων ἐμπέπασθαι τὰ καττύματα, κιν. id est, clavis calceorum soleas impletis, rusticitatis et sordium argumentum, clavīs suppositos calceos gestare. qua de re ad Theophrasti Characteres multa. καὶ γὰρ ἐν ταῖς εὐανδρίαις τοὺς καλλίστους ἐκμύθουσι. Dalecamp. nam quibus in civitatibus magnus est virorum bonorum fortium ac bellicosorum numerus, pulcherrimos seligunt. non est negandum τὸ εὐανδρεῖν hoc significare: hic tamen locus aliter sine dubio est exponendus. εὐανδρίας appellat selectos juvenes ex omni pube, ad ritus religionis obsequendos. declarat cum addit, καὶ τοὺτους πρωτοφορεῖν ἐπιτρέπουσι. neque enim πρωτοφορεῖν est obtinere primas: sed primum, vel inter primos ferre aliquid. puta thyrsus, vel vannum, vel cistam, vel cernum, aut simile aliud: cum pompa ducitur thyrsophororum, aut licnophororum, aut cernophororum. Favet huic interpretationi Hesychius, qui εὐανδρίαν exponit πλεῖθος νέων. [Aristeas scriptor vetustissimus τῶν πόλεων ὅσαι μέγας ἔχουσιν, καὶ τὴν ἀκόλουθον εὐδαιμονίαν, ταύταις συμβέβηκεν εὐανδρεῖν. hic εὐανδρεῖν significat florere πλεῖθει νέων, ut ait Hesychius: id est, validae et elegantis juventutis, aut etiam simpliciter, copia virorum. Aliquando εὐανδρία est ipsa fortitudo, et robur virile, ut in illo Carcini. οὐδεὶς ῥά τινος εὐηλεῆς ἀνὴρ. Ἀλλ' οἱ πόνοι τέτυκται τὴν εὐανδρίαν. Hoc vero loco errorem aliter accipientium, quam ut supra interpretati] palam faciunt sequentia verba, τῷ πρωτῷ τὰ τοῦ θεοῦ φέρειν τεύχη δίδοται. Quod autem antiquitus spectata sit forma in ephēbis iis, qui ad sacrificiorum ludorumque ceremoniarum adhibebantur, certa et nota res est. Atque eo referenda moneo Ciceronis verba De natura deorum lib. 1. Est enim vis tanta naturae, ut homo nemo velit nisi hominis similis esse. et quidem formica formicae. Sed tamen cujus hominis? quomodo

*enim quisque formosus est? Athenis cum essem e gre-
gibus epheborum vix singuli reperiebantur.* Cum autem
ait, ὁ δὲ τρίτος τὰς θυγλὰς ἐπιτίθῃς, vertendum erat,
tertius liba et fruges falsas hospitiae imponit. morem
hunc exposuimus fulse ad Theophrastum, capite περὶ μι-
κρολογίας. interpretum *insulae, vittae, coronae*, nihil
ad Bacchum. Spartanas foeminas a forma fuisse com-
mendatas indicant illa, *καλλίστας γεννώσῃς τῆς Σπάρτης*
τὰς γυναῖκας. fidem facit huic dicto vetus oraculum,
Ἴππον Θεσσαλίην, Λακεδαιμονίην δὲ γυναῖκα. ideo Spar-
tam *καλλιγύναικα* nuncupant poetae. Discipulus Phae-
lita quem sauis praeceptor Aristoteles deperisse dicitur, p. 866.
Theodectes, opinor est, non alius. sed mirum, hunc
potius quam Hermiam Atarnensem in medium esse pro-
ductum. Καὶ ὁ Κύνουλκος, ταύτῃ καὶ τολμᾶς σὺ
λέγειν οὐ ῥοδοδάκτυλος οὔσα κατὰ τὸν Κρατῖνον, ἀλλὰ
βολίτινον ἔχων θάτερον σκέλος. MSS. ταῦτα καὶ τ. Cra-
tini nomen restitutum hic ex antiquis: alii Καρμῖνον.
Etsi non extat integer poetae locus ad quem alluditur:
tamen non dubitamus descriptam his verbis fuisse Em-
pusam. hoc enim docuit nos Aristophanes: qui alienis
verbis, ut saepe solet. sic loquitur in Ranis.

Δι. Ἐμπευσα τοίνυν γ' ὅστι. Ξαν. κυρὶ γοῦν λάμπεται
ἔσαν τὸ πρόσωπον, καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει.

Δι. Νῆ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον.
ἐκείνου τοῦ ὁμωνύμου σοι ποιητοῦ τὴν μνήμην Φορῶν. Fuit
quidam poeta comicus Atheniensis Myrtilus. sed de eo
non loquitur Cynulcus: verum de alio qui ea aetate in
sordibus et paedore vitam degebat. nam ait *διαίτῃται*.
aut legendum *διητᾶτο*. quia dicit *μνήμην Φορῶν*.

CAPUT TERTIUM.

*Timoclei dramatis titulus correctus apud Athenaeum
et Haprocrationem. ἐπικαίρως, ἐπὶ κέρως, et
ἐπισχερῶ sive ἐνσχερῶ. Pindari locus correctus.
νόσοι, νῆτια. πατρίδιον et ἀπφάριον. Proν. ἐν
τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχειν. ἐμπορεύεσθαι γυναῖ-
κας. Laidis patria incerta. item alia nonnulla.*

ΛΑΧΑΝΟΝ τι τρώγων ἄκιμον διεφθάρην. *vescens ocimo
olere sum corruptus.* sermo est figoratus. intelligit con-
suetudinem quam habuit cum Ocimo scorto. vel lectio-

nem fabulae spurcicae cujusdam, cui fuerat nomen inditum Ocimo ab illa nobili meretrice. hanc interpretationem sequentia nonnihil adjuvant. *ὁ τῶν Κορινθίων σοφιστής*. Dalecampius *rerum Corinthiarum sophista*. melius, *qui Corinthi sophistam egisti*. Sophistam vocabat aetas illa, qui acroases apud discipulos de eloquentia aut literis humanioribus haberent. horum respiciens paulo post Myrtilus, *ἀρχαῖονος ἀπὸ τῆς καλῆς Κορίνθου, ἐπαιδῆ μοι τὴν αὐτόθι σοφιστάσαν ὠναίδιαν*. καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ ὧν αἰδ. δράματα. Sic erat in MSS. Prius editum, *ὧ ναιδῆς*. Legi potest, *πολλὰ τῶν ἀρχαίων δράματα*. vel *πολλὰ ὧν αἰδοῦμαι τὰ ὀνόματα λέγειν*, dr. lis autem fabulis quae exempli gratia profert, multae addi possunt: ut Alexidis *Polyclea*, de qua libro decimo quarto Antiphani *Archestrata*, et cum ejusdem tum etiam Alexidis *Antea*. Timoclis *Neaera*. aliae. Καὶ ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δορὺς ταυτοκλῆδης. Harpocration de Parabyssio Atheniensium foro loquens: *μνημονεύουσι δ' αὐτοῦ ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν, καὶ Τιμοκλῆς ἐν Ὀρεσταυτοκλεῖ*. Constat liquido de eadem fabula loqui utrumque. quare non potest, quin alterius horum corrupta sint exemplaria: imo ut equidem judico utriusque. Alibi quod sciam aut meminerim, non invenies nominatam hanc fabulam. MSS. ab edita lectione nihil demutant. Sola est in subsidium relicta ingenii conjectura. Susplicamur scripsisse Athenaeum Καὶ ἐν τῷ δ. δ' Ὀρεσταυτοκλῆδης. exagitabatur hac fabula sceleratus quidam Atheniensis, quem poeta vocat *Orestautoclidem*, seu conslatum monstrum ex Orestis et Autoclidis vitiis. Orestis notum parricidium. Autoclidis infano puerorum amore vulgo infamis. Harpocration, *Αὐτοκλῆδης καὶ Θέρσανδρος ὡς παιδερασταὶ σφοδροὶ διςσύροντο*. Ita emendabis et in superiore Harpocrationis loco. Atque haec videtur esse Timoclis fabula quam simplici nomine Suidas *Orestem* vocat. τ' ἄλλα αὐταῖς περιεργα γίνεται. Lege ut apud Clementem Alexandrinum, *Πρῶτον μὲν γὰρ ἐς τὸ κέρδος καὶ τὸ συλῆν τοὺς πέλαις Πάντα τ' ἄλλα αὐταῖς παρεργα γίνεται*. Φελλὸς ἐν ταῖς κωμικαῖς Ἐγκυκλίταις. In Excerptis *Βαυκίσι*. ita scribe. In iisdem non legitur pars illa tota hujus ῥήσεως, quae mulierum artificum declarat celandae ventris amplitudini. Scias jam tum sic depravata Athenaei exemplaria, ut putaverit satius eruditus ille vir aliquot versus ita praetermittere, quam operam ludere exscribendo quae

non intelligeret. nec multo melius apud Clementem Alex. haec scripta invenias Paedagogi, lib. 3. cap. secundo. Quaesivimus tamen nos diligentissime de poetae mente, in nostris de re vestiaria commentariis. Eo te lector rejicere fas et jus esto nobis. Quod si spes humanae nos non frustrentur, ne nos quidem tuam expectationem *σὺν Θεῷ εἰπεῖν* frustrabimur. Legebatur mox, τοῦ κρητιδοποιοῦ πρὸς οὐ πολλὰ σε σωφρονίσαντος καὶ διδάξαντος σπύτῃ βλέπειν. non difficili ad corrigendum mendo. quis enim non videat πρὸς loco πατρὸς esse scriptum, ut sere semper in manu exaratis? Ante annos 30. de hoc errore monuerat eruditissimus vir Henricus Stephanus in Appendice sua ad Erasmi Cbiliades. Studiosi inde petant totius istius loci interpretationem. nam interpret excusari non potest, qui recte praesentem virum doctum sequi noluit. Πῶλους Κύπριδος ἐξησημένας. Deest verbum sulciendo versui necessarium puta, Π. Φιλομήδους Κυπρ. vel χρυσῆς το Κυπρ. Γυμνάς ἐφεξῆς ἐπικαίρως ταταγμένας. Aldi editio et scripti quidam ἐπικέρως. pro ἐπὶ κέρως. cui lectioni suffragatur lex metri. sed ἐπικαίρως omnes membranae meliores, etiam Excerpta, cum hictum in sequentibus aliquot locis. ea vox ideum significat cum ἐφεξῆς. Suidas, ἐπικαίρως παραπλέοντας. τουτέστι μίαν κατακολουθοῦσαν τῇ ἐτέρᾳ. Suadet tamen lex metri, ut ἐπὶ κέρως potius scribamus, aut ἐπισχερῶ, quod est continua serie, ἐχομένως, et κατὰ τάξιν. elegans Homeri vox et aliorum poetarum. Pindarus non ἐπισχερῶ, sed ἐνσχερῶ dicere solet ut oda sexta Ilibmionicarum, μοῖραι δ' ἔργων καλῶν τέτμηνθ' ἐκατόμπεδοι ἐνσχερῶ πέλουθοι. Restitue hanc dictionem oda ultima Nemeonicarum, et scribe, ἐνσχερῶ δ' οὐτ' ὦν μέλαιναί καρπὸν ἔδωκαν ἄρουργαι. id est, arua non ferunt fructus continuos: sed per intervalla, et ut statim addit poeta, ἐν p. 868. αἰεῖβοντι, alternis. Sexto versu scrib. Παρ' ὧν βεβρίαως ἀσφαλῶς ἔξεισι σοι: non παρῶν. Καὶ μὴ λαθραίαν Κύπριν αἰσχίστην ὅσων Πασῶν διώκαιν. Lego, αἰσχίστην νόσων Πασῶν. omnia vitia Graeci vocant νόσους. alibi dicitur Euripidi ἡ γλωσσαλγία αἰσχίστη νόσος. Postremi duo versus hujus ῥήσεως quomodo praecedentibus cohaereant non video. Πατρίδια, τοὺς δ' ἀπφάρια τοὺς νεωτέρους. Eustathius postquam docuit nomen πατρὶς non esse diminutivum aut ὑποκοριστικόν, addit, Τὸ μέντοι πρᾶ τῷ ὑστατον πατρίδιον, Φανερῶς ὑποκορίζει κωμικώτατον. οἶον, αὐται, ἡγουαι εἰταιρίδες, βιάζονται εἰσελ-

δοῦσαι (scribe εἰσάλωσαι) τοὺς μὲν γέροντας ὄντας ἐπι-
καλούμεναι πατρίδια. ὅπερ ἐστὶ πατέρων ὑποκορισμός· τοὺς
δ' ἀπφάρια τοὺς νεωτέρους. λέγει δ' ἀπφάρια, κατὰ τι-
νὰς τὰ ἀδελφία· μάλιστα δὲ ὡς εἰπεῖν πατέρια. ἀπφὺς
γὰρ Δωρικῶς ὁ πατήρ, ἀφ' οὗ δηλαδὴ τις ἔφυ. non probat
Eustathius, ut ἀπφάρια exponatur *fraterculi*. discedit
non solum ab aliis, verum etiam a seipso: nam saepius
idem scribit alibi ἀπφὰ vel ἀπφὰν usitatum Atticis no-
men fuisse inter blandientes invicem fratres aut sorores.
et ita praeſtat hic accipere. ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυ-
χὴν ἔχοντα. Proverbium est elegantissimum, de eo qui
versetur in summo discrimine, *habet animam in manu*.
Praeter Xenarchi hunc locum, non occurrit veterum
Graecorum quisquam aut Romanorum qui eo sit usus.
Hebraei vero scriptores passim usurpant venustissime.
David rex et propheta in divino illo Psalmo 119. יְהוָה
יְהוָה אֱלֹהֵי יְהוָה אֲנִי אֲנִי *anima mea assidue est*
mihi in manu mea. id est, quotidie in periculum vitae
vocor. tractat hunc locum Hieronymus in epistola ad
Suniam et Fretelam. Samuelis libro priore, capite 19.
de Davide, καὶ ἔθετο τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῇ χειρὶ αὐ-
τοῦ, καὶ ἐπάταξε τὸν ἀλλόφυλον et capite 28. ait mu-
lier fatidica ad Saulem, ἰδοὺ δὴ, ἤκουσαν ἡ δούλη σου τῇ
φωνῇ σου, καὶ ἐθέμην τὴν ψυχὴν μου ἐν τῇ χειρὶ, id
est, *ut tibi obtemperarem grande periculum adii*. Sic
et Jobus loquitur capite 13. et auctor libri Iudicium ca-
pite 12. [Et Moses ben Maimon in More Nabokim li-
bro 2. capite 39.] Josephus ben Gorion libr. 5. נִתְּנָה
בְּיָדֵי יְהוָה וְהָיָה יְהוָה אֱלֹהֵי יְהוָה אֲנִי אֲנִי, id est, καὶ
πέλεμον τότε ὃν πεπολέμηκα, καὶ ἐν ᾧ τὴν ψυχὴν ἐν
τῇ χειρὶ μου ἐθέμην. Homerus idem dixit paulo aliter,
Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζεις. [Mutuatur
interdum genus hoc dicendi a septuaginta Interpretibus
B. Chrysostomus, ut in epistola ad Ephesios. τὰς σὺντας
ἀγρυπνοῦντα περιῖναι, καὶ τοίχους διορύττειν, καὶ ἐν
σκότειν βαδίζειν καὶ τὴν ψυχὴν ἔχειν ἐν χερσὶ, καὶ πρὸς
φόνου παρατετάχθαι, καὶ τρέμει τῷ καὶ τεθῆναι δέει.
sic in Acta Apostolor. homilia 20. et alibi. In posteriore
autem orationum de cruce quae sub nomine Chrysostomi
circumferuntur eadem sententia proverbio paulum di-
verso exprimitur: *Sanguinem suum in anima sua cir-
cumferre?* ubi nomine sanguinis vita significatur per
animam vel animum, voluntas prompta subeundi peri-
p. 869.cula, et mortem etiam si opus sit, obeundi. Sic ibi: ἦν

πρὸς τοὺς κινδύνους ὧμεν παρατεταγμένοι, τὸ αἷμα ἡμῶν ἐν ταῖς χειρὶ περιφέροντες, πρὸς σφαγὴν καὶ θάνατον ἔτοιμοι καθημερινόν.] Καὶ Φιλήμων δ' ἐν Δελφοῖς. repete ex superioribus, ἐπιτιμᾷ τοῖς παραπλησίως σοι βιοῦσι, et putabit non nemo scribendum Ἀδελφοί quo nomine editae sunt a multis fabulae. sed Δελφοί legimus et alibi. Σὲ γὰρ λέγουσιν τοῦτ' ἰδεῖν πρῶτον. Deest ultima vox. Fortasse, πρῶτον βροτῶν. vel μάλα quod jungetur cum sequentibus. Postea lege,

Οὐκ εὖ σεαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων; ἔχεις
πῶς ἢ θύρα σοι ἔσται ἀπὸ ἀνεπημέλειαν.
εἷς ὁβολός· εἰσπήδησον. οὐκ ἔστ'.

id est, Non bene se tuas res habent, habes quomodo semper tibi fores patebunt. Unus obolus petitur irruere, nemo erit, etc.

Καὶ Ἀσπασία δ' ἡ Σωκρατική ἐνεπορεύετο πλήθη καλῶν γυναικῶν, Etiam Aspasia Socratica multas habuit forma praestantes foeminas ex quibus quaestum faciebat. ἐνεπορεύετο non est praeiit: sed id quod diximus. Gallice dicimus, faire marchandise de quelque chose. Sic in illo veteri versu, Λόγους μὲν Ἑρμῶν εἰσπορεύεται. Locus Aristophanis de Aspasia est in Acharnensibus: ibi vide.

Τοῖς ἀετοῖς, αὐτοὶ γὰρ ὅταν ὦσι νέοι. Scribe, Τοῖς αἰετοῖς· οὗτοι γὰρ ὅταν ὦσιν νέοι. et sequentem versum Μετέωρ' ἀναρπάζοντας ἀπὸ τῆς ἰσχύος, ita interpretare, sublimia rapientes attollentesque pro viribus quibus sunt praeditae aquilae juvenes. Proximus ἀρτίτους non est. Ὅταν δὲ γηράσκουσιν ἤδη, τότε. Scribe, γ. ἤδη, ὃν τότε. vel ἤδη ποτὲ, τότε. Mox, Δέχεται δὲ καὶ στατήρας καὶ τριώβολον. olim stateribus multis noctes singulas vendebat: nunc etiam triobolos lubens capit, nedum stateres singulos. ingeniose tamen Dalecamp. Δέχεται δὲ καὶ στατήρας ἀντὶ τριωβόλων. Versu ultimo extremae paupertatis argumentum quod Τ' ἀργύριον ἐκ τῆς χειρὸς ἤδη λαμβάνει: pecuniam porrecta manu capiat. hoc quam vim habeat non intelligunt omnes. clarum est autem ex iis quae de cavae manus protensione observabamus ad Suetonium libro secundo, capite 91.

Τὴν ἐκ Καρλίνθου Λαῖδ' εἰσθᾶ; πῶς γὰρ αὐ; Τὴν ἡμέριον. postremum verbum negotium facit nobis. ineptum sit accipere ἀντὶ τοῦ ἡμερος. Fortasse, Τὴν νῦν ἐρχομεν. nam hoc vetulae Laïdi usavenient, Τὴν Ἰμερσίαν. quae nata est Ilimeras in Sicilia Ut Homeri et aliorum celeberrimorum virorum, ita et Laïdia patriam veteres ignorarunt. nam ut Solinus ait,

124 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

eligere ipsa maluit quam fateri patriam. Corinthiam vulgo appellarunt, quia Corinthum illa sibi patriam elegerat. Fuere qui Pancarpiae in Phrygia natam dicerent: plerique aut Hyccaris, aut Craffi: quae erant Siciliae oppida. quidam Himerae, ut conjicimus ex hoc loco.

CAPUT QUARTUM.

Metagenis fabula Aurae vel Mammacythus. Aristagoras. Menandri Παρακαταθήκη. Pollucis locus. Eufchemus poeta parum notus. Oscula passerina.

p. 870. *Veneris Samiae cognomina. ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς παρεῖναι. εὐνῆς μαλακώτερον.*

ΚΑΤΑ τὰς Μεταγένους Αὔρας, ἢ τὸν Ἀρισταγόρου Μαμήκουθον. Haec lectio duos poetas Metagenem et Aristagoram, itemque dramata duo *Auras* et *Mamecythum* sive *Mammacuthum* nobis prodit. sed istum Aristagoram unde repente prodiisse poetam existimabimus? nam veterum, opinor, nemo hujus meminit, ne Snidas quidem. Praeterea *Mammacuthum* Epigenis fabulam fuisse, ex libro octavo et Snida constat satis. certum etiam, idem Epigenis drama duplici nomine *Auras* aut *Mamacuthum* fuisse inscriptum. vide libro octavo, capite 14. Faciunt ista, ut suspecta illa habeam τὸν Ἀρισταγόρου. atque adeo aut inducenda sunt, meo judicio: aut in aliam sententiam concinnanda. Solebant comici emendatis a se fabulis nomen novum imponere. exempli gratia: Diphilei dramatis quod erat inscriptum *Haeresiticheus*, ἢ διασκευῇ nomen habuit *Eunuchus* aut *Miles*. Puto idem usavenisse in hac fabula Epigenis. poeta cum illam primum edidit, Αὔρας inscripsit: cum eandem recentavit, titulum fecit, Ἀρισταγόρας ἢ Μαμμάκουθος. Haec nos ita divinamus. qui aliquid probabilius excogitaverit, is esto μάντις ἄριστος. Interea legemus hic, κατὰ τὰς Μεταγένους Αὔρας, ἢ Ἀρισταγόραν ἢ Μαμμάκουθον. Μένανδρος ἐν Παρακαταθήκῃ. Menandreae hujus meminit Pollux libro nono. proferam ejus verba, non alio sine nisi ut obiter emendem. Τὸ δὲ χρυσίον ὅτι τοῦ ἀργυρίου δεκαπλάσιον ἦν, σαφῶς ἂν τις ἐκ τῆς Μενάνδρου Παρακαταθήκης μάθῃ. προσιπῶν γὰρ, Ὀλίγην ταλάντου χρυσίου σοὶ παιδίον ἔσθημα τηρῶν· ἐπάγει μετὰ ταῦτα περὶ

τοῦ αὐτοῦ λόγον. Μετάρως ἀπαιῶς, δεκατρίκτον κατα-
 φωνῶν. etiam Harpocratiom eandem nominat: item Hely-
 chius: cuius verba in libro editis perperam ἱστορία, hic
 restitue, Ὁφείας· τὰ ἀρκευτάτην γράμματα θέλει. Μετα-
 ὅρος ἐν Παρακαταδήχῃ τοὺς ὄφας λέγει. Καίως γε καὶ
 ἡγήρασας ὀφείας. Πιστοῦται ἔργον οὐχ ἑταίρων ταῦτα
 ὅ' ὄντα γράμματα. Verius hic non est veritas: impet-
 runt enim legitimæ mensuræ nominata. S de istis hic
 quoque solennia peccarunt librarii, et ætas mendæ
 commissum est de quo dicebamus libro 11. capite quarto.
 Lego igitur,

Πιστοῦται ἔργον οὐχ ἑταίρων τῇ ἀλήθειᾳ.

μᾶλλον δ' ἑταίρων ταῦτα ὅ' ὄντα γράμματα
 τὴν προσηγορίαν οὐ εὐδὲρ εἰσηγεῖται τινί.

Ita aperte quod Athenæus ait, ἀπὸ τῶν ἑταίρων τοὺς
 ἑταίρους διαστέλλει appellat προσηγορίαν οὐκ αἰτίας,
 parum honestum ἑταίρων, id est, meretricium nomen.

Περὶ δὲ τῶν ἑταίρων Εἰσχημας ἐν Ἐκτῷ τῷδε βιβλίῳ
 extremo libro octavo descriptus est hic idem locus, sub
 Ephippi comici nomine, non *Eufchemi*. An igitur hic
 quoque sic legemus? non videtur de eo dubitandum.
 Suidas tamen legit ut nos hodie Εἰσχημας, sed non le-
 xnel depravati codices illi grammatico fraudi fuerunt.
 Expectabimus tamen eruditiorum super hoc scientiam. p. 871.
 Primum huius poetæ verbum ita lege, Ἐπειτὰ γ' αἰσῶν
 αὖν λυτούμενος Τύχῃ τίς. et verba tertio καταφύλασσε
 πικρὸν καταφύλασσε. Polita sic,

— ἀλλὰ τοῖς στρουθίοις

χαυνοῖς ὁμοίως. ἦτοι, παρεπλήρωτο,
 ἐπὶ τῷ δ' ἰλαρὸν, εὐθέως τ' ἀφαιῶς τῶν
 αὐτοῦ τὸ λυτὸν, ἀπὸ τῶν ἰλαρῶν.

Graecis στρουθία φιλήματα vel στρουθιακά appellantur
 oscula libidinosa. nota passerum salacitas: est vocem
 στρουθία generalius acci: it in hoc loco Eustathius. Tur-
 nebi emendatio est τὸ ἦτοι, qua nihil certius. ἀλλ'
 ἰσάστου μικρὸν Ἀναπέτειν, ὥσπερ παρ' ὁμοῖς Μιλησίαν, quid
 sit ἀναπετεύειν, ne Apollo quidem omniſcius scivit πο-
 τούσιν enim nihil ad hunc locum, interpres longe abiit,
 ut mentem auctoris suggeret. Scribendum est, ἰσάστου
 μικρὸν Ἀν' ἐπέγειν, ὥσπερ π. M. similis virginis Milesias
 de singulis parum degustasset. τ. positum loco γ. ut
 laepe. non poterat feliciter emendari hic locus. Ἐκ
 γαστρῶν αὐτῷ κατακλύσας τινός. cum in vicinia prope
 ejus aedes habitaret quaedam lupa. eam intelligit de qua

sunt sequentes versus. at Dalecamp. *Cum quandam dixisset uxorem e vicinia. putavit κατοικισίν et συνοικισίν esse idem. magno errore.* *μέτρια λέγουσα τοῖς δεομένοις.* Excerpta, *τοῖς δυναμένοις.* in acrotelentio voces transponendae, *λέγουσα μέτρια.* Lege mox, *ὁ δ' ἡμέτερος σοφὸς φιλομειρακίσκος, τοιοῦτ'.* Ephippi exemplum *ἐν Σαπφοῖ,* ita legimus,

— ὅταν γὰρ εἰσαλθῶν νέος
ὦν ἀλλότριος σὸν ὄψον ἐσθλαῖν μάθῃ.

inuant Excerpta, ubi est ἀλλότριος non ἀλλότριον. Paulo post volui editum, *τοὺς Φρουροὺς τοὺς ἐν αὐτῇ ποτὲ θύσαντας.*

ἦν οἱ μὲν ἐν καλάμοις καλοῦσιν, οἱ δ' ἐν ἐλαιαττικαῖς. Malim, ἐλαιατικοῖς. id est, ἐλαίοις τόποις. Venus ista, in ea parte Sami fuerat dedicata, ubi Pericles castrametabatur. ad littus nempe maris, ubi erant paludes, et in iis arundineta. Idco Venerem hanc alii vocabant ἐν καλάμοις, quasi dicas, inter arundines consecratam: alii ἐν ἔλαι, vel ἐλαιατικοῖς, propter naturam loci.

ἐν Ἐφέσῳ Φησὶν ἱερὰ ἰδρύσασθαι. Lege Breuiatoris fide, *ἱερὸν ἰδρύσθαι.* Mox, *Δημοσθένης δ' ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας λόγῳ, εἰ γνήσιος, δὲ Ἀπολλόδορος εἴρηκε.* etfi multa Apollodori mentio in ea Demosthenis oratione, non tamen Apollodoro, sed Theomnesto scripta est. quare scilicet et hic Athenaeus. In editionibus summi oratoris legimus hodie, *τὰς δὲ παλλακὰς τῆς καὶ ἡμέραν θεραπειας τοῦ σώματος.* Athenaeus, ut omnia ejus exemplaria testificantur legit, *τῆς καὶ ἡμέραν παλλακείας.*

τὴν αὐτόθι σοφιστεῖαν ὠνεΐδιτας. quod Corinthi literas docuerim mihi vitio vertisti. dictum jam capite 3. quam absurde haec viri eruditi. καὶ ὕστερον ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς παρῆναι.

Significat, non solum concipiendis votis frequentes adfuisse de more prostituti pudoris mulieres: verum etiam postea sacris interfuisse quae voti sui rei Corinthii deae reddebant. Sic accipe p. 872. etiam mox, *τὰς τότε ποιησαμένας τὴν ἱεσταίαν, καὶ ὕστερον παρούσας.* neque putemus παρῆναι τοῖς ἱεροῖς idem esse ac ἐν τῷ ἱερῷ περιμένειν. Oda Pindari cujus initium *Τρισολυμπιονίκων ἐπαινέων οἶκον,* decima tertia est libri primi. Verba haec scholii quod cecinit idem poeta, sic scribe, *Ὡ Κύπρου δέσποινα τὰν δεῦτ' ἐς ἄλλος φορβᾶδων κορᾶν ἐς ἀγέλαν, ἐκατόγγυον, Ξανοφῶν τελαίαις ἐπηγάγεν εὐχολαῖς ἱανθαῖς.* et junge ἄλλος ἐκατόγγυον. nempe centum iugerum, id est amplum. Scribe etiam, *ἡρξάτῃ δ' οὕτω τοῦ μέλους.* In sequentibus non pauca meliorum

librorum auxilium desiderant: multa enim corrupta: ut ista, ὃ παῖδες ἐρατειναῖς εὐναῖς μαλθακώτερας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι scribendum, ἐρατεινᾶς ὥρας μαλθακώτεραι. vel μαλθακώτερον ἀπὸ καρπὸν δρ. Omnia suavia lectorum molliciei comparant non solum poetae, verum alii quoque scriptores. Philostratus, ἡ γῆ δὲ ὑπεστόρνυ πόνας μαλακώτερας ἢ αἱ εὐναί. Idem in epistolis, ῥόδα ἄψασθαι μαλακὰ καὶ πάσης στῶμυῆς απαλώτερα. Scribe, σὺν δὲ ἀνάγκῃ πάγκαλον. Addit, ἀρξάμενος δ' οὕτως, ἐξῆς φησιν, Ἀλλὰ θαυμάζω τί με λέξαντι ὁμοῦ δεσπότηι, τοῖονδε μαλ' ἄφρονος ἀρχαὴν εὐράμενον σκολιοῦ ξυνάορον ξυναῖς γυναιξί. Primum λέγοντι scribendum pro λέξουσι. deinde quaerendum quid illa sibi velint ὁμοῦ δεσπότηι. Cave enim putes generosi spiritus virum appellasse Corinthios suos, δεσπότης. Ignorabat adhuc melior illa aetas istiusmodi blanditias. An scripserat ille, ἰσθμοῦ δεσπότηι? nam re vera Corinthii erant Ἰσθμὶ domini: quorum oppidum vocat idem vates in carmine cuius quasi appendix fuit hoc scholium, ἰσθμοῦ πρόθυρον Ποσειδάωνος ἀγλαόκουρον. Non est plena sententia in istis ex eodem scholio, ἰδιόδεξαμεν χρυσὸν κιθάρῃ βασιάνῃ. et, ut videtur, καδάρῃ, melius.

CAPUT QUINTUM.

Mos in jungenda affinitate, ut sponsus phialam dono acciperet. Soli oppidum Cypri. Mania nomen Phrygiacum foeminae. ἀνίστασθαι εἰς δασύποδα. Κύβδα Atticum et Caricum vocabulum. χιμῶν ἐπ' ἐρίφοις. στεραγγεύεσθαι περὶ τὰς συμβολαῖς. Mos gestandi thecam calamariam cingulo appensam.

PULCHERRIMA illa sive fabula sive historia est, quae deinceps narratur super Odatidis Homartae regis filiae, cum Zariadre nuptiis. Videtur autem moris fuisse cum affinitatem inter se divites contraherent, ut gener a socero, vel a sponsa sponsus phiala donaretur. De sponsa exemplum est in istis, Ἡμεῖς ὃ θύγατερ Ὀδάτις νῦν ποιούμεθα τοὺς σοὺς γάμους· περιβλέψασα οὖν καὶ θεώρησας πάντας, λαβοῦσα χρυσὴν Φιάλην, καὶ πληρώσασα, δὲς ᾧ θάλας γαμηθῆναι. Aliquanto post in alia historia,

128 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

ἴδαι μετὰ τὸ δαῖπνον εἰσελθούσας τὴν παῖδα, Φιάλην πε-
πραμένην ᾧ βούλοιο δοῦναι τῶν παρόντων μνηστῆρων.
De focero testimonium praebeant Pindari haec, in septima
Olympionicarum:

p. 875. Φιάλαν ὡς εἴ τις ἄ-
Φνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἐλὼν
ἔνδον ἀμπέλου καχλάζοι-
σαν δρόσῳ δωρήσεται
ταυτὴ γαμβρῷ.

Atque hinc fortasse esse, quod Φιάλην Graeci usurparunt
pro rem aliquom aggredi, et πράγματος ἀρχεσθαι, ut
exponit scholiasτες Aristophanis: qui et in Pace, et alibi
ita usus ea voce. Si quis tamen ad ritus libationum
referre malit, per me licet. Verba Idomenei de Themio-
clole expensa sunt libro superiore. De Thaïde et in-
censa Persepoleos regia Diodorus Siculus lib. 17. et alii.

Εὐνοστός ὁ Σόλων τῶν ἐν Κύπρῳ βασιλεὺς. Inter-
pret. quae Solonis Eunosti regis Cypriorum uxor fuit.
imo vero, Eunosti regis Solorum quod est oppidum in
Cypro insula. Solos urbem recenset Ptolemaeus in Cypri
descriptione inter duo promontoria, Crommyon et Seli-
nusam. Legi Aristophontis quae lata dicitur praetore Eu-
clide ὅς ἂν μὴ ἐξ ἀστῆς γένηται νόθον εἶναι, sirempse
legem de jure connubiorum habes in ea Demosthenis
contra Neaeram. Χωρὶς ἑταῖρα, fortasse non *Choris* sed
Chloris vocabatur. Περαινεσθαι in Machonis versibus, non
est migrare, sed aliud quod non dicam. Scribendum
μοχ, νόθον τινὰ Διδνευστ' ἐνεγκεῖν τῇ χειρὶ τ'
αὐτοῦ ἀποτριψας. in lacuna deest, κ' ἐγχείειν.

Αἰσχροὺν γὰρ ὄνομα Φρυγιάκον γυναῖκα ἔχειν. nam Phry-
giacum, servile nomen est *Manes*: cuius foemininum
Mania jure videatur. Ἡ τὴν Ἀθηναίων τί κωλύσαι
π. Legendum cum interrogatione Ἡ τὴν Ἀθηναίων τί
κωλύσαι πόλιν, ἢ τῶν ἅπαντ' εἰσιν ἐπηρωσμένοι;
quis satis objurgaverit Athenienses, a quibus honestas in
reliquis Graecos censetur propagata, si Phrygiacum no-
men civi Atticae indi siverint? τί κωλύσαι, quid coe-
gerit in ordinem, et sui officii admonuerit. aut scribe
τί κωλύσαι ἄν. τῷ μὲν μετέθει. potest versui con-
suli per dialysin, hoc modo, τῷ μετέθει. Notemus autem
poetam, qui facit istis verbis Melittam staturae mediocris,
postea tamen καταπληκτικὴν ipsam appellare, propter for-
mae venustatem. Ait enim, Πάνυ δ' εὐπρόσωπος οὖσα
καὶ καταπληκτική. Vulgo tamen καταπληκτικὰς aut κατα-

πλήξεις infani amantes vocabant, quas staturae proceritas et amplitudo commendabat. Lucretius, *Magna atque immanis, κατάπληξις, plenaque honoris.* *Μανίαν τὴν Μίλιπταν ὡς καλὴν.* apparet veteres cum aliquid vehementer extollerent, solitos tanquam exclamantes orationi suae vocem *μανία* inferere, unde manarunt illae locutiones, *μανικὸν ὄσον μέγα*, et *Insanum magnam molior negotium*. hoc genus loquendi cum plurimum usurparet Melitta, snaviludii homines cognomen illi fecerunt Maniae. hoc ita Machon, *Διὸ τῆς μανίας ἐπὶ βῆμ' ἐκτείνας δονεὶ Καλέσαι τις αὐτὴν τῶν δραστῶν Μανίαν.* Sensus est, quia plurimum in ore habebat Melitta nomen *μανία*, quidam amatorum eam appellare cepit Maniam, producta prima syllaba, quae in voce *μανία* est brevis: *ἐπὶ βῆμα* est cognomen quod priori nomini accedit. prima in *μανία* semper corripitur. in *Μάνης* quod servi est nomen, producitur. ergo etiam in *Μανία*, cum est mulieris proprium, p. 874. prima producitur. Ita exponendum est τὸ ἐκτείνας. *Ἐνομοθέτητο τοῦθ' ὑπὸ Διφίλου.* Adde a fine ποτὲ, ut stet versus. Non tam facile expleveris similiter defectum mox versus *Πληγὴν τί δῖω.* *Ἀγαμέμνωνος παῖ, ν.* Duo versus sunt ex prologo Sophocleae Electrae. *Εἰς τόνδε . . . ἦν συμπαρεῖληφώς τινάς.* Lego *Ἦν δ' εἰς τὸ δεῖπνον συμ.* *Ἀνισταμένης τε πολλάκις εἰς δασύποδα.* cum assurgeret saepe, ut ad leporem qui mensae erat appositus pervenire manus ipsius posset. Quid sit *ἀνίστασθαι εἰς δασύποδα*, non ignorabunt, qui revocaverint in memoriam Plautinum versus in Milite, *Sed procumbunt et se percillant, dimidiati dum appetunt. dimidiatum aliquid appetere*, est, *ἀνίστασθαι εἰς τι τῶν παρατιθεμένων.* *Ὁ δὲ στρατιώτης ὑπὸ τι σποδρωτάσας.* Scribe, *ὑπὸ τι τότε σποδρωκ.* ob metrum. de illis *ὑπὸ τι*, et statim, *ὑπὸ τι δέδοικά σε* satis ad Suetonium. *διαλιποῦσα δ' ἡ ἑταῖρα.* Scribe propter versus legem *διαλιποῦσ' ἡ ἑταῖρα δέ.* *Λήθη δ' ὅτ' αὐτῆς ἔκτανως ἀγαπώμενος.* Forte, *Ἄτ' αἰὲ ὑπ' αὐτῆς.* vel, *Ὡς ἔθ'εν ὑπ' αὐτῆς.* Scribe, *Τῷ πατρὶ τ' ἐπέταξ' ἐγγ.* et *El, Φησὶν, ἦδ' αἰν ἡ Γν.* Ille versus *Ὅντα γ' ἐν Ἀθήναις Καρμποῖς χρῆσθαι σταδμοῖς*: docet nos in idiomate Carum *βαρβαροφάνων*, ut ait poeta, mensurae nescio cuius nomen fuisse *κύβδα*. Athenis vero id verbum inter obscura, ut scimus ex Aristophane. Ianius usurpaverat *Ἀττικιστῖ*: significans obscure se vix tribus obolis empturum, ut cum ista ann caput posset limare. scortillum accipit *Καριστῖ.* *Casaub. Anim. in Athen. T. III.*

Καὶ δὴσαν ὑπολειπόμενοι δ' εἰς τὴν αὔριον. corruptus locus: nec video qui corrigam: nisi cui placet, Καὶ δὴσαν ὑπολειπόμενά τιν' εἰς τὴν αὔριον. Interpres simplicem narrationem unam in duas divisit: quod non oportuit factum. Auctor Epitomae summam hoc verborum compendio est complexus. Στρατοκλέους δ' ἐρίφους διδόντος τοῖς γνωρίμοις λοπάδας τε συνάλμους, αἶψ' ὅν συνέβαινε διψᾶν τε, καὶ μακρὰς εἰς τὰ λοιπὰ συμβολὰς. Γνάθαινα ἔφη, Στρατοκλῆς ἐπὶ ἐρίφους χειμῶνα ποιεῖ. id est, cum Stratocles suis familiaribus in coena dedisset hoedos et patinas salitas probe, ob quas congebant ut sitirent illi, et Stratocles magni pretii symbolas pro caeteris quas fuerant apposita exigeret: Gnathæna dixit, Stratocles in hoedis tempestatem excitat. Acumen omne hujus dicti est in illis, ἐπ' ἐρίφους: quae verti possunt, postquam dedit haedos. et, in hoedorum exortu: id signum valde procellosum est. Theocritus Thalyssis.

Ἔσσηται Ἀγασάνκτι καλὸς πλόος εἰς Μιτυλιάναν
χ' ὥταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφους νότος ὑγρὰ δύναι
κύματα.

Sic autem res habet. Promiserat Stratocles suis sodalibus, se illis hoedinam appositurum si ad se venirent: venerunt, et quod erat appositum comederunt. Sed ut pecunia suos convivas emungeret Stratoles, id egerat callide, quo diu pitillantes, et aliud semper ex alio poe-centes sibi dari, ut sit, ad multam noctem convivium p. 875. traherent. id autem effecit, praefalsa condimenta illis exhibens. inde convivas sitis occupat: quam dum conantur extinguere, improbi convivoris dolo tanguntur. Erat autem mos eorum qui e symbolis aut collatitia stipe quae fuerant, mensa remota impensarum rationem inire. Male editur Ἐπισυνάπτειν βουλομένοις τὸν ἐσθινόν. corrige, βουλούμενος. cum id ageret Stratoles ut vespertina coena ad diluculum produceretur. Ferat aliquis fortasse, Στραταυόμενον ὁρᾶσα περὶ τὰς συμβολὰς. cum videret Gnathæna unum e convivis pugnantem de symbolis. Scimus quidem τὸ μάχεσθαι sic solitum eleganter accipi: sed στραταύεσθαι, hic aures nostrae non ferunt. Lego, στραγγευσόμενον. Eleganter στραγγευσέσθαι usurpavit de eo qui rixatur de pretio. in idiomate nostro, *barguigner*: sed Graecum verbum generaliter id significat, quod vulgo dicimus, *marchander à faire quelque chose*. Scrib. Θαγατρί μεθ' αὐτῆς συμπ. Mutilus paulo post versus duos ita licet concinnare,

Εἶπαν δὲ αὐτῷ δὸς ὅσον ἐπιθυμεῖς, πάτερ.
 οἶδα γὰρ ἀκριβῶς, καὶ σαφῶς πέποιθ' ὅτι.
 Ἐπειθε' ἴσως οὐχ ὀρεῖ. Scrib. Ἐπειτα. Τὸν μὲν
 ὠφέλημα τῶν ὑπὸ τὰς στέγας. et hio et qui sequitur
 Euripidis aut alius tragici sunt versus: sed in aliam sen-
 tentiam ingeniose detorti. nam τῶν ὑπὸ τὰς στέγας, peri-
 phrasis est τῶν ἐταιρουσῶν, in lenonis pergula prostan-
 tium. falluntur qui mutandum censent versus sequentis
 principium. Πίνακα καὶ γραφεῖον ἐξηρηγμένον ἔχοντα.
 id est, *habentem tabellam in manibus, et thecam atra-*
mentariam appensam. sive, de zona pendentem. Quod
 hodie fieri amat a recocis formulariis, ut scribendi in-
 strumenta cingulo appensa gestent, id ipsum et olim fie-
 bat. Testis est hic locus, et similis alius prophetae Eze-
 chielis, cap. 9. καὶ εἰς ἀνὴρ ἐν μέσῳ ἐνδοδυνκῶς λινῆν,
 καὶ πινακίδιον γραφῆς ἐπὶ τῆς ὀσφίως αὐτοῦ. Sic ex
 Hebraeo vertit eum locum Symmachus. melius quam γο.
 alii servata voce Hebraica, κάστου γραμματέως. Σο-
 φοκλεῖ δὲ Φησι παρ' ἐμοῦ λαβὼν φιλτάτη. Scrib. Σο-
 φοκλεῖ δίδως, παρ' ἐμοῦ λαβὼν ὡ φιλτάτη. Καλλι-
 στοῦς δὲ τῆς Ἰός καλουμένης. Restitue metrum et scribe,
 Καλλιστόες. postremus autem narratiunculae hujus ver-
 sus ita legendus, Ἄλλ' ἢ Κορώνη χ' ἔτερ' ἐπέλνη μέμφε-
 ται. id est, *alia quaeritur Corone, alia autem illa.*
 allusum est ad proverbium ἄλλο μὲν γλαυξ, ἄλλο δὲ
 κωρὴν φέγγεται. non aliud hic acumen quaerendum
 est. Τὸν ἐπὶ τοῦ χόρτου ποτὲ γενόμενον. qui *Pto-*
lmaeo regi fuerat a cura stabuli et iumentorum. Duos
 versus in hoc sermone depravatos ita restituo, Ἄλλ' ἐγ-
 χέσθω μοι ποτοῦ τίς τέτταρας Κοτύλας, ἔπειτ' εἰς τὴν
 μεγάλην. βασιλεὺς λέγει, Εἰς τὴν λευάνην μὲν οὖν. Ex-
 plicat pluribus Eustathius ad β. ψ. φ. Iliadis.

CAPUT SEXTUM.

Ἀπαντήσεις. εὐδικτος et εὐθηκτος. ἐρωτικὰ σοφισ-
 ματα. ἔγχαλκα. *Esus atrpullarum aut calceo-*
rum. Lycus et Eleutherus *fluvii.* hamae. Aby-
 dus. *Hyperides κατὰ Μαντιθέου αἰκίας.* Theo-p. 876.
 rompi Ἀρχαῖκαἰ epistolae. Θαλλὸς νεοσπᾶς.
 εἰπεῖν μάτων τροχιλίας. alia nonnulla.

ΔΙΟΠΕΡ εὐδικτοι πρὸς τὰς ἀπαντήσεις ἦσαν. Sic mem-
 branae, non ἀποκρίσεις. quomodo aliquoties jam locutus.

Sed et *ἀπαντήσεις* vocant Graeci acuta dicta e re nata: prorsus ut sermo vernaculus, *des rencontres*. *εὐθιγτος* autem per i semper MSS. non *εὐθιγτος* per η. et si dicitur utrumque. et exponitur vocabulum utrumque a veteri Hermogenis interprete. τὸ δὲ εὐθιγτος, inquit, διὰ μὲν τοῦ η γραφόμενον, τὰ τμητικὰ δηλοῖ καὶ ἐνεργῆ καὶ δραστήρια ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τεθηγγμένου ξίφους· διὰ δὲ τοῦ ι τὰ οἰοναὶ εὐαφῆ καὶ εὐμεταχειρίστα, καὶ πολλὰ τὴν ἐπιτυχίαν ἐμφαίνοντα, καὶ εὐθιγτον τῷ λόγῳ τὴν ἐπαφὴν παραχόμενα. ἀνωφελῆ καὶ ἐρωτικά σοφίσματα διδάσκοντα. Quid appellat *ἐρωτικά σοφίσματα*?, an de amore disputabat Stilpon, ut Plato in Convivio, et alibi, sed ejusmodi diatribae aut scholae quare appellantur *sophismata*? an igitur scribendum *ἐρωτητικά*? nam *sophismata* semper interrogabantur. τῶν δὲ πινόντων παρ' αὐτῇ βαλλομένων εἰς βολβοφάκην. De *bolbophace* diximus libro quarto, capite 15. *Dalecampium* hic sequor scribentem, *βαλλομένων εαυτοὺς τῇ βολβοφάκῃ*.

ἔρχαλκα ἔφη παῖδιν. *sunt aerea*, inquit, hoc est, aere paranda, si quis velit edere. τίς δὲ μάλλον ὑπερήφανος; ὃς οὐδὲ καλούμενος *ἐρχη*. Jocus est in particula οὐδέ: quae juncta verbo *ἐρχη* sententiam faciet, *qui ne vocatus quidem venias*. id autem superbi hominibus eadem juncta participio *καλούμενος* eum significat, qui veniat invocatus, ut *parasitus* *Plantinus*. *ἔτοι* τὴν λήγουσαν ἔφη ἢ τὰ ὑποδήματα. Jocatur in *parasiti* egestatem. Negaverat ille se triduo quicquam comeditisse, vim morbi sui ita declarans: illa aliter accepit: et, *Rogas*, inquit, hoc triduo quid te putem edisse? ego vero, aut *ampullam* tibi *comesam* arbitror, aut *calceos*. In summa rerum inopia, ut cum desit annona, aut in obfidionibus, et *calceos* et *ampullas* *scorteas*, quae *ἐλεω* dicebantur proprie, aliaque talia fuisse manducata, testis est Graecorum historia, et nostrorum temporum confirmat experientia. *Parasitorum* epulae domesticae quales fuerint docet ejus ordinis homo *Ergasilus*.

parasiti, ait, *rebus prolati latent*

In occulto miseri victitant succo suo.

δύο ποταμοὶ ἐμβάλλετέ μοι, *Λύκος* καὶ *Ἐλευθερος*. duo sunt fluvii sive torrentes agri Attici, qui in idem *barathrum* praecipitant. inde est jocus. *ἐγνονοχέαι* γὰρ *διπέλλας* ἄμας. Haec ita jungunt MSS. ut in aliis scriptoribus saepe. *Hamarum* in hunc usum meminit *Juriconsultus* lege tertia, *Digest.* De officio *praef. vigilum*.

Sed locus leviter castigandus, et aliter accipiendus quam factum est ab interpretibus διὰ ἑμας τς. ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἔχετε ὑμεῖς, εἶπεν ἡ Γυνάδικα, ἐνεχυρασθέντες τὸ μίσθωμα ἂν ἀποστείλατε. Negat verum esse, quod minitantes illi dicebant, habere se ligones et hamas ad p. 877. parietes fodiendum, et fores effringendum. Nam, ait, si haec instrumenta haberetis in vestra potestate, dudum ea pignori opposuissetis, et mercedem misissetis quam posulo. μίσθωμα, turpe verbum est, et capturam meretricis significat: ut monebamus ad Suetonium. Vir doctus pro ἔχετε legit ἔχετε: perversa sententia tota. nec minus illorum perversa mens: ὅδε ὁ νόμος ἴσος ἀγράφη καὶ ὅμοιος στήλων τριακοντῶν εἴκοσι τριῶν. de quibus libro sexto, capite decimo. Σινώπη Ἀβυδος ἐκαλεῖτο διὰ τὸ γραῦς εἶναι. effacta annis dicta est *Abydus*. postquam de summo splendore in quo vixerat, ad parem vilitatem est redacta, facta diobolaria. Credo causam cognominis, quia tunc jacebat *Abydus*: non autem quod ἕβη significet Hebraeis *periit*. quamquam videtur ea urbs id nomen invenisse ab Hebraea voce, propter situm ad mare periculosum: in littore impetuoso. Fieri etiam potest, ut quoniam alia quaedam meretricula *Sestus* vulgo dicebatur, (cujus nominis ratio paulo post explicatur) *Abydus* ista sit dicta lasciviorum amantium joco. ὁ δ' αὐτὸς Ἵππεδης ἐν τῇ κατὰ Μαντιθέου αἰτίας. Omnino scribendum *αἰτίας*: in ea contra *Mantisheum* quas est actio injuriarum. Sic inter Demosthenicas una est, quae inscribitur ὁ κατὰ Κόνωνος αἰτίας λόγος. Θεόπομπος ἐν τοῖς περὶ τῆς Χίως ἐπιστολῆς. Editum fuerat a Theopompo volumen epistolarum: quas fuisse Ἀρχαῖα inscriptas, duobus locis ait Dionys. Halicarn. nisi nos fallant ejus codices. Non abs re igitur dubitaveris. num et hic legendum, ἐν ταῖς ἀρχαῖαις ἐπιστολαῖς. Vir optimus et eruditiss. Fredericus Sylburgius scribebat ἐν τῇ πρὸς τοὺς Χίους ἐπιστολῇ. sic paulo post citatur ejusdem ad Alexandrum epistola. καὶ εἰκόνα χαλκῇν αὐτῆς ἐστάναι τελεῖσθαι παρ' αὐτὴν αὐτοῦ. Scribendum, ἰστάναι. et παρὰ τὴν αὐτ. de Harpalo intellige, non de Glycera. Αὐτοῖσι τόνων Ἀγῆνος οὐκ ἐλάττονος. Ineptia lectio et quae interpretationem non poterat non ineptam parere. Scribe, Αὐτοῖσι τὸν Ἀγῆνος οὐκ ἐλάττονας. Audio, ait poeta, *Harpalum* misisse. Atheniensibus, *myriadas tritici non pauciores quam Agen*. Agenis historia obscura est: de Harpalo omnia nota ex oratione Dinarchi, Plut-

134 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

archo in Demosthene, et aliis scriptoribus. Vide infra hoc libro, ubi haec melius descripta.

μή ποτε δὲ δεῖ γράφειν ἀντὶ τῆς Ἀνθίας Ἀντίαν. Cujus sit haec conjectura potest dubitari. nam etiam Harpocration totidem verbis sic scribit, Ἀνθία. ὅτι μὲν εἰς αὐτὰ δῆλον. μή ποτε δὲ Ἀντίαν γραπτέον διὰ τοῦ τ, ἐπεὶ οὕτως εὐρομεν παρὰ Λυσία. Sed verius est, Athenaei hunc locum spectasse Harpocrationem: qui et alia id genus nonnulla fatetur accipere de nostro.

Θαλλὸν χιμαίρα προσφύρων νεὸς πόδα. Vere emendamus nullum dubium est, νεοσπάδα. Θαλλὸς νεοσπᾶς, *termes olivas* aut *ramus alius recens avulsus*. Emendabis hinc Harpocrationis locum in Νάννιον: cujus tamen verba libro septimo, paulo aliter

p. 878. recensuimus ex conjectura, cum hujus loci tum in mentem nobis non veniret:

Τοσαῦτα εἰπὼν μετὰ τινος τροχίλλας ὁ Μυρτίλος. postquam haec Myrtilus dixisset cum magna festinatione et linguae volubilitate: vel cum aliqua contentione. Expressit Homericam vocem ἐπιτροχάδην, de Menelao.

Ἦτοι ὁ μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε
παῦρα μὲν ἀλλὰ μάλα λιγύως.

et in Odyssæa de Ulyssæ ait Irus, Ὡ πόποι. ὡς ὁ μολεβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει. Alibi fuisse ostendimus, quid sit apud Graecos scriptores τὸ τάχος τῆς σημασίας vel τῆς λέξεως.

οἱ τὸν τῆς ἡδονῆς τοῖχον ὑποσκάπτοντες ὡς τοῦ Ἐρατοσθένους Φησί. De Aristone dixit Eratosthenes discipulus ipse, in libro cui titulum fecerat Ariston, ἤδη δὲ ποτε καὶ τοῦτον πεφώρακα τὸν τῆς ἡδονῆς καὶ ἀρετῆς μεσσοίχον διορύττοντα, καὶ ἀναφανόμενον παρὰ τῇ ἡδονῇ. [non dissimile est, διορύττειν ἀλλότριον γάμον in celeberrimo dicto Constantini Magni, de Episcopis apud Theodorum libro primo, capite undecimo et in Anthonii Melissa, libro secundo, capite secundo. Chrysostomus de virginitate, τὸν μὴ διορύττοντα τοὺς ἐτέρων γάμους οὐδαμῶς ἤξιωσαν τιμῆς. sic sermone tertio in Ozian et alibi.] Scribe ἔτι παρθένον εὐσαν τὴν Λ. et μοχ, εἰ Τηκάρων Φησι Σικελικοῦ Φρουρίου.

οὐδ' ὑβριστικῶς αὐτῇ χρωμένους. Melius, οὐδὲ τοὺς ὑβρ. ne illos quidem repudiabat qui insolentes se erga ipsam praebebant, et contumeliosos. non debet mutari haec lectio.

ταῖς ξυλίναις χαλῶναις τυπτομένην. eadem narrantur in Aristophaneis scholiis ad *Plutum*. χαλῶνη est ὑποπόδιον.

ἐν ταῖς τοῦ Φιλοσόφου διαθήκαις. Verum est: ipsas testamenti tabulas apud Diogenem Laertium inspicere.

κατὰ τοὺς Σωσιπράτους τοῦ Φαναγορίτου Οἴου. Exposui-
mus dudum ap Strabonis librum primum. ὁ δὲ Ὑ-
περίδης συναγορεύων τῇ Φρύνῃ ὡς οὐδὲν ἦν αὐτῇ λέγων.
Alciphron in epistola Bacchidis ad Phrynen. Μηδὲ τοῖς
λέγουσιν ὅτι εἰ μὴ τὸν χιτωνίσκον περιρραμμένη τὰ μα-
στιδία τοῖς δικασταῖς ἀπέδειξας, οὐδὲν ὁ ῥήτωρ ὠφέλει,
παίθου. καὶ γὰρ αὐτὸ τοῦτο ἵνα ἐν καιρῷ γένηται σοι, ἡ
ἀκρίνου παρέσχεσθαι συνηγορίαν. ὑπισχναίτο τειχιστὴν τὰς
Θήβας. Propertius.

Nec quae deletas potuit componere Thebas,

Phryne tam multis facta beata viris.

Τῶν τότε χρόνων εἶη, τ. Scribe, τῶν τότε χρόνων εἶ,
τὸν γ' ἀγῶν ἀκήκοας.

CAPUT SEPTIMUM.

Στάσιμον *genus carminis*. Stasimus poeta. αἱ γλαῦ-
κες ἐπὶ τάφῳ. Alcidas Elaeita, ἐπὶ τοῦ
βάλλεσθαι vel λαμβάνειν *Discrimen inter*
mortuorum monumenta publico sumptu facta,
et facta decreto senatus. Siphones dunt alia
multa.

TATTA μὲν ἐστὶν ἐκ τῶν εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένων.
Sic est: nam in Homeri vita cujus auctorem titulus facit
Herodotum, habentur praecedentes versus, tanquam Ho- p. 879.
meri. In tertio versu scribe Ἡ δ' ἐπιτεταμένω. pro αὐτῇ
δέ. Quartus, Ἰσχυὸς ἀπὸ μὲν τῶν. νοῦς θεῖος δὲ με-
νοινᾷ· sic scribitur apud Herodotum, Ὡν ἄρ' ἡ μὲν ἀπὸ μ-
βλυνται, θυμὸς δὲ μενοινᾷ. Τῆς δὲ Θεωρίδος μνη-
μονεύει λέγων ἢ τινι στάσιμος οὗτος. Carminis lyri-
ci genus vocari στάσιμον veteres grammatici auctores sunt.
ea notione si hoc loco accipimus, scribendum, λέγων
ἐν τινι στασίμῳ οὕτως. Fuit et *Stasimus* sive *Stasius*
dictus vetus quidam poeta: de quo an haec sint intelli-
genda, esto eruditi lectoris arbitrium. ὥστερ αἱ
γλαῦκες ἐπὶ τάφῳ καθεύδει. Tumulis interdum animal
aliquod, velut noctuam aut aquilam: interdum aliquid
aliud τοῦ ἐπιτηδεύματος aut rerum gestarum monumen-
tum insculpebant. Μετάνοιον εἶχεν δραμένην καὶ
Καλλῆν. Interpr. καὶ καλὴν aliter MSS. locus est mihi
suspectus. καθάπερ καὶ Ἀστυδάμας ὁ Λατῆς. Le-

gendum. ὁ Ἐλαίτης. Alcidas Gorgiae discipulus patriam habuit Elaeam Aeolicarum in Asia urbium unam. inde dicitur Ἐλαίτης auctore Stephano. Apud Suidam scribitur, Ἀλκιδάμας ἀπὸ Ἑλίας τῆς Ἀσίας. tu scribe Ἐλαίας. magnum enim discrimen. τὴν δὲ Ναιάδα ταύτην Δυσίας. Deest verbum ἰστορεῖ, vel ὀνομάζει. De conjectura Athenaei super versu Aristophanis, ubi Ναῖς scribendum censet pro Ναῖς, lege doctissimum comici interpretem. Citatur Athenaei locus hic et ab Harpocrate.

τοιγαροῦν καὶ ὁ γραμματεὺς ποτ' αὐτὸς εἶπεν. Lego παρ' αὐτοῦ εἶπεν. alioquin non est oratio integra. Pronuntiata autem haec sunt a scriba in aliquo εὐθυνῶν iudicio: cum post exactum magistratus annum, ratio reddebatur omnium, facta omnibus per praeconem potestate accusandi.

ὁ δὲ συλλαβαὶν καὶ προσποιεῖται συγχωρεῖν. Haec sunt fragmenta periodi longioris: multa enim desideramus. Res videtur sic gelta. Conspiravit in Sophronem Ephesi tyrannum, (aut illi oppido impositum ab aliquo rege potentiore, puta Syriae aut Aegypti) Laodicae ejus uxor conscia Danaë, veteri amica Sophronis, et Laodicae succuba. Illa vero memor prioris amoris, rem ei sperit. Sophron ipsam comprehendi jubet, fingens nullam se ei fidem habere. Ac quoniam Danaë in potestate erat Laodices, petit ab uxore, ut eam libi concedat torquendam: eam cognitionem in diem tertium differens: concedente Laodice quod postulaverat, Sophron intermedio tempore utitur ad salutem: et nihil dum suspicante uxore noctu ex arce in urbem aufugit. Rem, opinor, tenemus. verba amissimus negligentia librariorum. Lego autem δύο ἡμέραι et pro οὐδὲν τῶν προγεννημένων Φιλανδράπων ἐπισυμβαλλομένη, scribo, ἐπὶ νοῦν βαλλομένη: vel λαμβανομένη. quod familiare est Graecis dicendi genus. Athenaeus paulo post, τὰ Εὐριπίδου ἐπὶ νοῦν λαμβάνων λέγω. ἡδέως δὲ αὐτὴν καὶ Λαμπιτῶ προσηγορεύσατο.

Emendabamus ad Diogenem Laertium: ἡδέως αὐτὸν καὶ Λαμπ. πρ. nam scribit ille Demetrium ipsum et Lam—
p. 880. pitonem et Calliblepharum esse appellatum. [Ibi etiam de Diyllo vetere historico quaedam observabamus: sed quom eandem historiam recitet Laertius e Didymi Symposiacis, fortasse hic quoque melius Διδυμος scribatur — nam Symposiacorum Didymi ut ibidem observabamus multi veterum meminerunt.] μάλιστα μὲν ὑπὸ τῇ πόλει δημοσίᾳ κατασκευασμένον, εἰ δὲ μὴ δεδογμένον κατασκευασθαι. Si quis Pythionicae monumentum specte

putabit sumptu publico id fuisse extractum: aut certe publico decreto factum. Ex hoc loco recte exposito rem scitu dignam cognoscimus: discrimen statuendum esse inter monumenta sumptu publico facta, et ea quae decreto tantum publico. Non enim fuit jus in Rep. Atheniensium ornare sepulcra defunctorum, quantum aut heredis, aut ipsius etiam defuncti ambitio postulasset: verum de tumultis majoris impensa cognoscebatur, neque is honos vulgo omnibus, sed claris tantum viris concedebatur. Diversus fuit publicae sepulturae honos, qui bene de Republ. meritis deserebatur. atque is interdum mausolea de publico excitabantur.

ἤν γὰρ πάντες ἤδεσαν κοινῆς δαπάνης. Duae voces postremae *παρέλκουσι*. quare iis sublati, sic lego, ἤν γὰρ πάντες ἤδεσαν κοινὴν τοῖς βουλομένοις γιγνομένην. Paulo post, ἔστησέ τ' εἰκόνα χαλκῆν τῆς Γλυκέρως ἐν Ταρσῶ τῆς Συρίας. Legendum, ἐν Ῥωσσῶ, ex ipso auctore qui locum Theopompi descripsit ante pluribus. et statim, οὐπερ καὶ σε αὐτὸν ἀνατιθέναι μέλλει. non μέλλειν. memineris autem sumpta haec ex epistola ad Alexandrum scripta, quam retulerat Theopompus in suos libros, ut dixit Athenaeus supra.

ὁ δ' ἐφέτωμα. apparent vestigia vocis *ἀέτωμα*. sed locus est misera corruptus. Deinde scribendum, Πόρονος ὁ κλεινός νός. non λαός. templum intellige Pythionicae consecratum. Postea, Ἐπεισαν ὡς ἄξουσι τὴν ψυχὴν ἄνω. non ἀξιοῦσι. Scribe etiam,

Δωρίαν ὅστιά μὲν σὰ πάλαι κοσμήσατο δεσμός
χαίτης, ἥτε μύρων ἔμπροσ ἀμπεχόνη.

prius quam defunctam comburerent; crinem secuerant, et postea in urnam ubi asservatae reliquiae, coniecerant cum unguentis, et quinti initio, Σαπφῶς αἱ δὲ μένουσι. Distingue in septimo. Οὐνομα σὸν μακαριστόν. ὁ N. Postremum ita scribe, Ἐξ τ' ἂν ἐπὶ Νελλοῦ ναῦς ἔφαλος γηγόνῃ. donec naues secundo Nilo defluent in mare.

Καὶ ἡ δὲ Ἐρέσου δὲ τῆς ἐτέρας Σαμφῶ τοῦ καλοῦ Φάωνος δρασθεῖσα. Palam est, voce una mutilam esse orationem. Lego τῆς ἐτέρας ὁμώνυμος Σαμφῶ. Dissentit autem ab aliis, qui Phaonem amatum ajunt non ab Eresia, sed a Mitylenaea. [Johannes Meursius vir eruditissimus aliter constituebat loci hujus lectionem et scribebat, καὶ ἡ δὲ Ἐρέσου δὲ τις ἐταῖρα Σαπφῶ τ. fortasse non male: etsi non video cur a priore conjectura mea debeam discedere. nam quia Sapphus Mitylenaeae paulo ante auctor meminerat, non sine ratione ut Eresiam ab

138 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

illa distingueret, videtur adjecisse istam posteriorem et
 p. 88. prae illa priore obscuram, idem cum ipsa nomen ha-
 buisse.] Deest et in proximis verbis aliquid, *ἀλλὰ καὶ*
γονέων καὶ κατὰ παιδείαν ἀνέραςτος ἦν. Lego, *ἀλλὰ καὶ*
ἀπὸ γονέων ἔνδοξος κ. vel brevius, *ἀλλὰ καὶ εὐγενὲς καὶ*
κατὰ π. Scrib. *ἀναπύθωνε ταῖς βασάνοις.* Sequitur, *ἐρω-*
μένην εἶχε τὴν ἐπικληθεῖσαν Δήμην ἑταῖραν τὴν καλου-
μένην Παρόραμον. Demiror unde haec lectio. nam prius
 erat *Διμήν*: neque aliter membranae. At in Excerptis
Δήμην. quasi indicaretur hac voce, meretricem istam esse
 aliis probro, dedecori ac damno, ut est glama in oculo.
 Ita dicta insula Piraeo vicina, *λήμη εἶναι τοῦ Παιραιῶς*,
 ut est apud Strabonem. Pro *Παρόραμον* quidam codd.
 habent *Παρόραμα*.

CAPUT OCTAVUM.

Ἐκ πρώτης παιδός. κημοῦσθαι. δουρὶ κεκλιμένη
 πατρίσι. οἰνηρὰ πατρίσι. ξίον. Lectum. πᾶσας
 κατενίσσατο λαύρας. κατεῖβειν sive ἄρδειν
 καρδίαν. πορφυροβαφοῦς χεῖρ. *Mulieres olim*
infectorices. Cleomenes Laminthius poëta Ἐρω-
 τικῶν.

ΕΝΘΑ Χάρων ἀκοὴν ἔλκεται εἰς ἄκατον Ψυχὰς οἰχο-
 μένων. Non dubium vocem ἀκοὴν esse depravatam. non
 tamen possum emendare: nisi αἰνὴν, aut πικράν, aut λυ-
 γράν vel simile epithetum Charontae cymbae placeat.
 Dalecamp. accipit pro *ὡς ὁ λόγος, ut fama est.* durum
 hoc et ἀπίθανον.

Ἕμνων ἐκ πρώτης παιδός ἀνερχόμενος. Scrib. Ἕμνων ἐκ πρώτης παιδός ἀνερχουμένην. lau-
 davit Eoëam Ascræam virginem vix pueritiae annos
 egressam, sive a puero. παῖς pro ἡλικία παιδική. sic
 multa Graeci et Latini. ut apud poetam αὖ εἰδὼς τόξων,
 id est, τῆς τοξωτικῆς. Quid si vero totum distichum
 ita concipiamus, sententia paululum diversa?

Πόλλ' ἔμαθεν, πᾶσας δὲ λόγων ἀνεγράψατο βιβλους
 Ἕμνων, ἐκ πρώτης παιδός ἀνερχόμενος.
 id est, multa studiose scrutatus est de laudibus foemina-
 rum, et dum omnes recenset libros conficit Eoëas: in
 quibus orditur a prima puella cujus nomen in vetusta
 historia celebrabatur. Sequitur non longe,

Καί το μὲν Ναννοῦς. πολὺ δ' ἐπὶ πολλὰ κινήσῃ +
κνημῶσις κώμους + σίχῃ συνδραμῇ.

Plane interfecti versus, et vix ipsi Aesculapio sanabiles. micant tamen hic nonnullae scintillae: sed quae lucem faciant universae sententiae non magnam. Primum enim, *καί το μὲν Ναννοῦς* cum non sit Graecum, clarum ex eo scribendum esse K. μ. *Ναννοῦς ὑπο*. hoc certum: sequentium incerta emendatio. Tentabamus tamen, τῷ δ' ἐπὶ πολλὰ κινήσῃ Κνημῶσις, κώμους ἔστιχεν ἀδρανῇ. auctore Hesychio *κνημοῦσθαι* est *φθαιρῆσθαι*. Mox scribe, ἥτις Φέρελλον. Καλλίον' ἔξαιον, δῆθεν ἀποπρολιπών. Vult dicere, Antimachum relictis Sardibus, (eam urbem intelligit, cum canit Πακτωλοῦ ῥεῦμα' ἐπέβη ποταμοῦ: Sardes enim ad Pactolum.) venisse Colophonem, quae fuit Ioniae urbs. Quare legi potest, Σάρδεσις Ἰαόνων δ' ἦλθεν ἀποπρολιπών Ἀκραν εἰς Κολοφῶνα. Οἰνηρὴν Δουῖριν κεκλιμένην πατρίδα. Ineptia lectio. Scribendum, p. 882. δουρὶ κεκλιμένην. *armis subjugatam*. ita passim loquuntur poetae. Οἰνηρὰ non est proprium alicujus loci nomen: sed commune omnium vini feracium. Vetus poeta in scholiis Hephaestionis, *ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διανήξας ἀπ' οἰνηρᾶς Χίου*. Sequitur,

Λέσβον εἰς εὖοινον. τὸ δὲ μύριον εἶσιδε Λέκτρον.

πολλάκις Αἰολικοῦ κύματος ἀντιπέρας.

quid appellat τὸ μύριον Λέκτρον? non est verbis opus, sed falsi convincatur haec lectio. Scribo, τὸ δὲ εἰς ῥέον εἶσιδε Λέκτρον. vera et perspicua emendatio. Lectum promontorium Aeolidem et Troadem disterminans, insulae Lesbos est oppositum. ῥέον poeticum vocabulum ἀντὶ τοῦ ἄκρα, *promontorium*. πάντων μῖσος κτώμενον ἐκ συνοχῶν. Postrema vox nulli pretii est. Legi potest, ἐκ δακτύλων Πάσας ἀμφὶ γυναῖκας. Verte, *Ajo etiam illum poëtam semper abstinens, et qui omnium odium sibi conflat ex maledictis in omnes mulieres, illum, inquam, ictum tandem*, etc. πάσας κατενίστατο λαύρας, est, *omnes Macedoniae rivos lustravit*. neque enim λαύρα est lupanar, sed id quod libro superiore dicebamus. Ἀργείων μέλειται δ' Ἀρχέλειω ταμίην. Malim Ἀργαίαν. In vita Enripidis historia aliter narratur. omnia incerta.

Ἐρεῖ μὲν ὄμβρου γαῖα. Egregius locus, quem gravissimo sermoni accommodavit M. Antoninus Imperator, re et appellatione Philosophus libro 10. Συμφέρεσι, inquit, ἐκάστῃ, ὃ φέρει ἐκάστῃ ἢ τῶν ὄλων φύσει. καὶ τότε συμφέρεσι, ὅτε ἐκείνη φέρει. ἐρεῖ μὲν ὄμβρου γαῖα.

140 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

ἐρᾷ δ' ὁ σεμνὸς αἰθέρ. ἐρᾷ δ' ὁ κόσμος ποιῆσαι ἐν αὖν μέλλῃ
γίνασθαι. Terram fugebant Coeli uxorem. Virgilius:

*Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether
Conjugis in gremium laetae descendit.*

Παῖς διακομπύσῃ προπόσας ἐπὶ δεξιὸν ἄμον. Legendum
ἐπιόξια νομῶν, ex Homero. et ita in Excerptis. In
penultimo MSS. ἐπ' αἰκραισι καθ' ἔξει. Mox de Alcmane,
Ἀλκμᾶνα, γεγονέναι τῶν ἐρωτικῶν μελῶν ἡγεμόνα, καὶ
ἐκδεῦναι πρῶτον μέλος, ἀκόλαστον ὄντα καὶ περὶ τὰς
γυναῖκας, καὶ τὴν τοιαύτην μουσαν εἰς τὰς διωτριβάς.
Tota periodus mole affecta. non negabunt eruditi qui
attenderint paulo diligentius. Lego sic, καὶ ἐκδεῦναι πρῶ-
τον μέλος ἀκόλαστον, ἀκόλαστον ὄντα περὶ τὰς γυναῖκας
καὶ τὴν τοιαύτην μουσαν εἰσαγαγεῖν εἰς τὰς δ'. Subji-
ciantur Alcmanis verba, Ἐρως με δ' αὖτε Κύπριδος ἔκπαι
γλυκὺς καταβῶν καρδίαν λαίνει. *Amor dulcis rigans
animum me oblectat.* Καταβῶν est ἄρδεν. Jam ἄρδεν
καρδίαν pro oblectare et recreare elegantissimum est. Sic
apud Hebraeos ποτισμός ὁστέων dicitur, quod suave est
et conducibile: ut Proverbiorum cap. tertio. et ἄρδεν
ψυχῇ. Jeremiae cap. 31. nam hoc significat τὸ ἴγγ non
μεθύειν ut verterant 70. Καὶ τόπον δεικνύντες Ἀρ-
πάγιον καλοῦσι. Alii aliter tradant. Strabo libro 13.
Stephanus Ἀρπάγιον οὐδατέρως, τόπος περὶ Κύζικον, ὅθεν
ἡρπάσθαι Φασὶ Γαυμήδην. οὐκ ἀπειθήσας, πάλιν
ἀνακλάσας ἐφίλησε. Non poterat melius exponi τὸ οὐκ
ἀπειθήσας, quam ut factum a Dalecamp. Ego fortasse
p. 883. nimis suspectior, qui censebam legendum οὐδὲν ἐρυ-
θρίσας. vel ἀπερυθρίσας positor omni pudore. aut, οὐκ
ἀπώδησας. delicias non repulit, ut par erat, sed oscu-
lum repetiit. Θάψας εἰς αὐτό. Lego, imo legen-
dum est, τελευτήσαντα αὐτὸν θάψας εἰσατο καὶ λαρόν
αὐτόθι. Stephanum lege in Ἀργεννος. πορφυροβα-
φοῦς χεῖρος καὶ οὐ καλῆς γυναικὸς ποιήσεις. fecerit manus
convenientes purpurei coloris infectrici potius quam pul-
chrae mulieri. πορφυροβαφὺς infector est purpurei coloris.
mulier πορφυροβαφῆς quae eam artem exercet. Olim id
artificium fuit muliebres. Homerus,

Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μίγῃ
μηονίς ἢ Κασίρα.

Statim, γελασάντων δὲ, ὁ μὲν Ἐρετριεὺς ἐνωπήθη τῆς
ἐπιβράπτισεως, cum illi risissent, Eretrieus pudore suf-
fus est, quod fuerat a Sophocle, objurgatus. aspero
nimis verbo ἐπιβράπτισεως usus hic Athenaeus: nam So-

phocles puerum hunc non obijugaverat, sed leviter tantum reprehenderat: aut ut dicam melius, erroris sui admonuerat. *ἐνωπαιοῦθαι* si ita scripsit auctor, nove usurpavit pro *δυσωπαιοῦθαι*. ἀλλὰ μηδὲν προσθαῖναι. Non caret mendo vox postrema. hoc certum habeo: quid autem rescribam incertus sum.

καὶς νον χρυσεῦν. Laudo conjecturam Dalecampii. *κισσύβιον χρυσεῦν, κισσοῦ Πισπαρηθίων*. cissibia ex hedera fiebant: sed istud erat inauratum. *εὐρέθη διὰ τὸ τὸν τοῦ θεοῦ στέφανον ἀνγρημένῃ*. Scribe, *διότι τὸν τοῦ θεοῦ στέφανον ἦν ἀνγρημένῃ*. *ἑρωτικά μεμάθηκα*. Verba sunt ex fabula Epicratis *Amilaide*. quare ita debes distinguere.

— *ἑρωτικά μεμάθηκα ταῦτα πανταλῶς Σαπφοῦς μέλη ἢ τοῦ Κλεομένους τοῦ Λαμινθίου*.

sed quis iste poeta *Cleomenes*; et unde ille dictus *Lamyntius*? Ineptum censeam de Cleobulo Lyndio aliquid suspicari: etsi Lyrica carmina eum fecisse scimus ex veteribus. Hoc igitur quia longius vulgata lectione recedit, missum faciamus. Lego *τοῦ Λαπηθίου*. Lapethus, vel Lapithus Cypri urbe fuit inde est *Λαπιθία* γῆ apud Diodorum Siculum libro decimo nono, atque ille scribit per ι non per η. quomodo videtur et Epicrates: nam articulus *τοῦ* non est in optimis libris. Notemus igitur, de Cleomene poeta *Ἑρωτικῶν*: cujus rara admodum ac pene nulla in veterum scriptis mentio. Athen. libro decimo quarto, ὁ τοὺς *σις Χιονίδην ἀναφερομένους ποιήσας Πτοχούς, Γνησίππου τινος μηχανοῦσι πατρισιογράφου τῆς Πλαρᾶς μουσῆς λέγων οὕτως. Ταῦτ' οὐ μὰ Δία Γνήσιππος οὐδ' ὁ Κλεομένης Ἐν ὀνεία χορδαῖσι πατεγλυκάνατο*. In sermone de elephanto, scribe, *τὴν σιμέφην εἶναι καὶ κατονομαζέειν αὐτό*.

CAPUT NONUM.

Stoicum dogma. legati θεοφοί. νεανικός. προστιθεῖναι, addicere in auctione. σελήνεσος. (hæmonis) Alphefiboeæ. flores dicti ἔαρος τέκνα. plantæ novellæ νήπια. τιδήνημα Χαλκίς καλ- λυγύναιξ. Sacas vel Sacadas. poeta antiquissimus. p. 884. Pollucis locus. Sophocles qui Athenis philosophos expulit. τί μαδών, vel τί παδών. Phere-

eratis Ἰππὸς ἢ Παννυχίς. locus emendatus in Polluce. alia multa qua illustrantur, qua emendantur.

Discedit a suae sectae placitis Persaeus cum ait apud dipnosophistam, καὶ ὁ καλὸς κἀγαθὸς ἀνὴρ μαθυσθεὶς ἄν. nam Stoicorum sententia erat, ὁ σοφὸς οἰνωθήσεται μὲν, οὐ μεθυθήσεται δέ. Idem cum scribit, ὃ καὶ πρῶτην ἐγέ-
νετο ἐπὶ τῶν ἐξ Ἀρκαδίας θεωρῶν πρὸς Ἀντίγονον παρα-
γενομένων, legatos appellat θεωροὺς, non πρέσβεις: quod
quam vim habeat, dictum libro sexto, capite decimo
tertio. Sed adulatur Persaeus Antigono regi, tanquam
servus hero suo: aut libertus patrono, nam et inter
ministrōs ejus fuerat, τροφὸς et bajulus filii ejus, cui
nomen Alcýoneo: auctor Diogenes Laertius. ἐν τῷ
ἀγορεύειν πᾶν ναυτικός ἦν. Scribendum, ναυτικός τε-
merarius, animosus et cupidus emptor. sic Graeci lo-
quuntur. [De hujusmodi venditionibus, Suetonius in
Augusto, capite septuagesimo quinto.] καὶ τῷ πε-
λοῦντι ἄλλῳ τινὶ θάπτον προσθέντος ἀμφισβήτει. Lego
προσθέντι. rixatum ait cum vendente, quod alteri citius
addixisset, nec sibi facultatem licendi fecisset. Interpres
προσθέντι hic accipit pro *licere*, πλεστηριάζειν. ego pro
addicere. Sequens narratio Antigoni Carystii de Zenone
qui discipulum suum reliquias pudoris servantem bene
et naviter reddit impudentem, male accipit Dalecamp.
Ἐπειτο γὰρ ἡ μὲν εἰς σεληνάφωσ. Vetus lectio, σεληνό-
φωσ. melius: nam ita dictum, ut *λυκόφωσ*. Ait, hujus
mamam splendorem albescentem emisisse qualis est
Lunae. Τῆς δ' αὖ χορίας λαγόνα τὴν ἀριστεράν
ἔλυσε. Forte, Τῆς δ' αὖ βορείας λ. *hujus boreae, nu-*
davit latus. aut χορίαι. nam inter saltandum et tripu-
diandum idem fieri amat. nonus versus, Ἡ δὲ κλαγόντων
χλαυδων ὑπὸ πτύχας. Scribe: ἐκτραγόντων. 15. Πέπλων
οἰκίας εἶδωλον εἰσομόργνυται. Nemo ista assequatur. Sed
legendum vel monente versu Π. σκιᾶς. ἐν Ἀλευ-
σιβοῖα Φησί. Non est vox Graeca. lego Ἀλφειοσιβοῖα.
Auctor Suidas. Mox, ἐν δὲ τῇ Ἰοῖ ἕκτος τέκνα προσηγο-
ρεῖται τὰ ἄνθη. Etiam Theophrastus novellas plantas vo-
cat νήπια. Historiarum libro octavo. Ἐνιοὶ δὲ καὶ περὶ
τὴν Ἑλλάδα πάντα πρωϊσπορεῖν εἰώθασι, διὰ ψυχρότητα
τῆς χώρας, ὥσπερ οἱ Φωκεῖς, ὅπως ἂν οἱ χειμῶνες μὴ
νήπια καταλαμβάνωσι. In subjecto versu ubi dicuntur
rolae τιθήνημ' ἕκτος ἐκπρεπέστατον. quid intelligi volue-

rint interpretes per *veris nutricem*, ne ipsi quidem sciverunt. est vero *τιθήνημα*, idem ac *θρέμμα*, *τέκνον*, *jobolas*. Si Ctesiae fidem habemus, omnia sunt corrupta in istis. *ὅτι ἡ βαγάζου γυνή, ἥτις ἦν ὁμοπάτριος Ξέρξη ἀδελφῇ, ὄνομα Ἀνυτις, καλλίστη ἦν τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ γυναικῶν, καὶ ἀκολαστοτάτη*. nam illa mulier impudicissima de qua loquitur, non *Anutis*, sed *Amytis* vocabatur: neque *Xerxis* fuit soror, sed *Xerxis* quidem filia, *Artaxerxis* vero soror. postremo ejus maritus, non *Ba-* p. 885. *gatus*, sed *Megabyzus* Ctesiae multis locis nominatur. Quare ita constituenda lectio fuerit ex hujus mente, *ὅτι ἡ Μεγαβύζου γυνή, ἥτις ἦν ὁμοπάτριος Ἀρταξέρξη ἀδελφῇ, ὄνομα Ἀμυτις καλλ.* De hujus impudicitia multa idem Ctesias. *ὡς Ἀθηναῖς πείραν εἶδος ἔχουσα*. In MSS. bibl. Palatinae, legere memini cum is liber esset in manibus meis, *ὡς Ἀθηναῖς πειρῶν*. utrumque mendosum: neque nos Clio Herodoti quicquam docet, quod sit sanando huic vulneri. Hesiod. cum *τῇ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδα καλλιγύναικα εἶπε*, non aliquam foeminam laudavit cui esset *Chalcidi* nomen: sed urbem in Euboea notissimam ex historicis et geographis. Hanc poeta vocat *καλλιγύναικα* habentem pulchras mulieres, ut Homerus veterem Helladem, *Οἱ δ' εἶχον Φθίην τε καὶ Ἑλλάδα καλλιγύναικα*. Scribe, *τὸν δὲ στέφανον αὐταῖς δίδοσθαι μυρίνης*. sic melius quam *μυρίνην*. Animadvertenda nobis sequentia verba sunt. Si quis te roget, inquit, nomina eorum qui Durium equum sunt ingressi, *ἐνὸς καὶ δευτέρου ἴσως ἔρεις ὄνομα. καὶ οὐδὲ ταῦτ' ἐκ τῶν Στρηιχόρου (σχολῇ γὰρ) ἀλλ' ἐκ τῆς Ἀνάτου Ἀργεῖου Ἰλιοπερίδου*. primum *τὸ σχολῇ* locum hic non habet: nisi scribatur, *σχολῇ γὰρ τοῦτό γε*. ita Graeci loquuntur. deinde quis hic est *Aca-* *tus* auctor antiquissimus? Tu vero ne quaesiveris. non enim invenias. Legendum est, geminata litera *σ*, quae semel posita duabus dictionibus inservit, *ἐκ τῆς Σάκας τοῦ Ἀργεῖου Ἰλ.* *Sacas* veteris tragici nomen est. Suidas, *Σάκας, ὄνομα κύριον, τραγωδίας ποιητής*. Potest etiam legi, *Σακάδου Ἀργεῖου*. vel *Σακάδα τοῦ Ἀργεῖου*. haec certissima conjectura est. constat enim Sacadam Argivum poetam fuisse, qui et odas et elegias scripsit. Plutarchus De musica. *γένοντο δὲ καὶ Σακάδας Ἀργεῖος ποιητής μελῶν τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων. ὁ δ' αὐτὸς καὶ ποιητής ἀγαθός. καὶ τὰ Πύθια τρις νενικηκώς ἀναγράφεται*. Moneo etiam emendandum apud Pollucem nihili verbum *σακιδονόμος* et scriber *Σακάδα*.

νόμος lib. 4. cap. 10. Sequitur, Καὶ Σοφοκλῆς δὲ τις ψηφίσματι ἐξήλασε πάντας Φιλοσόφους τῆς Ἀττικῆς. non erat praetermittendum illud τις: velut otiosum: non est enim, sed eo adjicitur, ne quis putet hunc esse Sophoclem Sophili F. poetam, cujus noti omnibus cothurni. nam qui Athenis Philosophos censuit exigendos alius fuit, Anticlidæ filius, Sunienfis. Pollux lib. 9. ἔστι δὲ καὶ νόμος Ἀττικὸς κατὰ τῶν Φιλοσοφούντων γραφαίς, ἐν Σοφοκλῆς Ἀμφικλείδου Σουνιαῦς εἶπεν· ἐν ᾧ τινὰ κατὰ αὐτῶν προσιπῶν, ἐπήγαγον, Μὴ δεῖναι μηδὲν τῶν σοφιστῶν διατριβὴν κατασκευάσασθαι. Paulo post de Diagora, ὅτε καὶ πλέον ναυαγίῳ ἐχρήσατο. Conatus est vir doctus istud πλέον interpretari, sed frustra fuit: nam πλέον omnino legendum est. id est, cum quidem navigans, naufragium fecit. Scribe αἰσθήσει τε πολλῶ ὑστεροῦντες. non πολλῶν. Apparet ex antecedentibus. Addit, ὅγῃ Λυσίας ἐν τῷ ἐπιγραφουμένῳ λόγῳ οὕτως, Πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικὸν χρέους. Meminit hujus Lyfiae orationis Harpocratiō in κατὰπληξίς, itemque Dionys. Halicarn. nisi fallor. Cogitemus de alio Harpocratiōnis p. 886. loco, Ἀσπασία. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικὸν διαλεγόμενος ἐπιγραφουμένῳ Ἀσπασίᾳ. Videtur significare dialogum a Lyfia fuisse conscriptum contra Aeschinē: cui dialogo fuerit titulus Ἀσπασία. non obscure hoc verba illa designant: si modo inutilem vocem διαλεγόμενος mutaveris in διαλόγῳ. Verum, ut dixi, de eo loco adhuc cogitemus nam dialogi illius Aeschines auctor fuit teste Diogene Laertio, non Lyfias. Desunt fortasse quaedam verba: et hoc potius voluit Harpocratiō: de illo turpiculo Aeschinīs scripto verba apud iudices Lyfiam fecisse. Quid sit ἀφορμῆς δεῖσθαι clarebit ex his quae in superioribus dicebamus de notione hujus vocis inter Graeciae mercatores. Interpretes haec non sunt assecuti. Novem illi oboli qui ab Aeschine proximis verbis promittuntur, mensura usura sunt minae unius. Corruptissima sunt Pherecratis quae subjiciam: καταπωροπωλεῖν τί, μαθὼν τάνδε χρῆν καθήμενον: ita sine controversia emendanda: κατὰ μυροπωλεῖν τί μαθόντ' ἐχρῆν καθήμενον; quid accidit, inquit, cur oporteret sedentem unguenta vendere? Non venditabimus hanc emendationem: cujus elegantiam soli capient γόνιμοι κριτικοί purum putam Atticum dicendi genus, τί μαθόν, vel τί παθόν. pro simplici τί, quare. Dicitur autem hoc testimonium e Pherecratis fabula, cui titulus Ὑπνος ἢ Παν-

νυχίς. Pollux libro decimo, capite quadragesimo septimo.
Somnum simpliciter inscribit. *Φορκαράτης ἐν Ἵπνῳ, Σκηνὴ*
περίεργτος περιβολος κύνναισι. Sed docuit nos Harpocra-
 tion utrumque auctorem hac parte esse depravatum. De
 voce enim *ἱπνός*, quae caminum significat, loquens, ita
 scribit. *Ἵπνός μέρος τι τῆς οἰκίας οὕτω καλεῖται. τὸ λεγό-*
μενον παρ' ἡμῶν μαγειρεῖον. ἔστι γοῦν δρᾶμα Φορκαράται.
Ἵπνός ἢ Παννυχίς, ἐν ᾧ δηλοῦνται τοῦτο, ὅτι μέρος τῆς
οἰκίας ἐστι. Pessime etiam vulgo ista capiuntur: *ἔσους*
δ' ἐρίωνους συναίθεται, τὰς μὲν ὑπολοίπους Φοράς οὐ κα-
τατίθῃσι, ἀλλὰ περὶ τοῦτον τὸν κατήλον, ὡς περὶ στήλην
διαφθεῖρονται. Sensus est: Pecunia omnis, quam ab amicis
 potest Aeschines corradere nomine erani, non impendi-
 tur ab eo in solvendis bona fide reliquiis pensionum quas
 debet, atque adeo propter quas a sodalibus stipe collatitia
 fuit adjutus. sed universa illa pecunia, quanta quanta est,
 sicut navis quae ad columnas impegit. Cicero ad Pi-
 sionem: *Ne Scyllaeo illo aeris alieni in freto ad colum-*
nam adhaeresceret, in tribunatus portum profugerat.
 Non est illepidus jocus Lysiae in anum decrepitam: *ἦς,*
αἷτ, ἔβρον τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆσαι, ἢ τῆς χαιρὸς τούτῃς δακ-
τύλας. notata est dicti hujus venustas Demetrio Phalereo,
 in libello De interpretatione. A: mala manu sunt ista
ἔσους ἐλάττους ἦσαν: quae in nullis libris post verbum
ἀριθμῆσαι comparent. Studiosus quidam lector ad vocem
ἐλάττους adnotaverat in ora sui libri, velut causam ex-
 plicans dicti hujus. *παρ' ἔσους ἐλάττους ἦσαν.* Inde error
 librarii qui primus Lysiae verba illo emblemate vezmi-
 colavit. Postremo ait Myrtilus, *Ἐγὼ δὲ κατὰ τὸν Ἀρι-*
σταρχον τὸν τραγικὸν ποιητὴν, τὰδ' οὐχ ὑπάρχον, ἀλλὰ
τιμωρούμενος, καταπαύσω τὸν λόγον. quem dicit esse Ari-
 starchi versum, reperio apud Demosthenem, aut quicum-
 que auctor orationis contra Neaeram *ἔστ' οὐχ ὑπάρχον,*
ἀποκρίνεται, ἀλλὰ τιμωρούμενος, ἀγωνισθῆναι τὸν ἀγῶνα του-
του. [Suidas e Philemonis Therista petatum esse versum, p. 884.
 ait: alii e Menandri Olynthia.] Bene est: emerlimus
 jam ex hoc ingratisimorum nobis sermonum coeno:
 Quod lapsenso pede calcasse, fraudi nobis, spero, apud
 aequum lectorem, non erit.

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS
LIBER DECIMUSQUARTUS.

CAPUT PRIMUM.

*Argumentum libri. Bacchus μαινόμενος. ἔξωνος. Πί-
ζομαι vox servorum ἀκολούθων. Servorum no-
mina unius aut duarum syllabarum. σχολή
καὶ σπουδή. δῆμιος pro δημήτριος. alia nonnulla.*

DUAS partes ὁλοσχερᾶς habet iste liber. Prior, reli-
quias continet sermonum illorum de quibus diximus libri
decimi initio. Atque hic de acroamatis et gelotopoeis
agitur. solebant enim sub coenae finem admitti qui par-
tim seriis recitationibus, partim dictis factisque ridiculis
saturis convivas exhilararent. audiebantur etiam canto-
res, tibicines, citharoedi, et quicumque alii musica in-
strumenta tractare, pulsare, aut insilare nossent. Acroa-
mata uno verbo Graeci Latinique hos omnes vocant.
De his loquuntur eruditi convivae ad haec usque verba:
*τοσαῦτα τοῦ Μασουρίου διεξιλέοντες περιελέχθησαν καὶ
αἱ δεύτεραι καλούμεναι τραπέζαι.* Ibi posterior libri pars
incipit: cuius praecipua materia sunt mensae quae di-
cuntur secundae, et bellaria. Praeterea conjecit auctor
eo loci analecta quaedam observationum suarum super
iis quae prioribus libris sunt exposita: quemadmodum
suis locis indicaturi sumus. Sermoni de dictis ridiculis
convenientissimam observationem praeposuit Athenaeus:
Bacchum *μαινόμενον* dictum esse et Homero *Ὀδυσσ. φ.*
et aliis, quia non nisi bene poti ut plurimum dicta di-

cere ridicula soleant, aut ea facere quae sint aliis ludibrio et risum argumento, et ut cum Herodoto dicit auctor, κατιόντος τοῦ οἴνου εἰς τὸ σῶμα ἐπαναπλεῖ πακὰ βίτας καὶ μαινόμενα. Obiter de voce ἔξοινος aliquid etiam hic. de ea Pollux quoque libro 6. cap. 3. qui tamen censor, deductum ab ἔξοινος vocabulum ἔξοινία improbat, usurpatum Athenaeo haut semel. adeo interdum diversi gustus sunt vel eruditissimi critici. Scrib. οὔτε τῶν πλεῖσθιν ἐπιδόσαντες οὔτε τῶν ἐξοίνων γινομένων. Anaxandri-
dae verba super inventoribus τῶν γελοίων ita legerem, καίτοι πολὺ γε πονοῦμεν. τὸν δ' ἀσύμβολον βίον εὖρε γελοῖα λέγων 'Ραδάμανθυς καὶ Παλαμῆδης. Sed non discedendum temere ab edita lectione: τὸν δ' ἀσ. εὖρε γελοῖα λέγειν 'Ρα. quam ita interpretor, *Inventum est Rhadamanti et Palamedis, ut is qui symbolam conferre non posset, ridicula dicta diceret.* Cum ait Philipp. Scurra apud Xenoph. unde nosser recitat, Καὶ τὸν πάντα δὲ πᾶνυ πιάσθαι, διὰ τε τὸ Φέρειν μηδὲν, καὶ διὰ τὸ ἀνάριστον εἶναι, dicti huius pessime a Dalecamp. accepti, elegantiam non capiet, qui non meminerit ejus quod ad Theophrastum dicebamus capite παρὶ βέλους: solitos ea aetate comicos in omnibus prope fabulis suis servum aliquem inducere, qui gemens sub iunio sarcinarum pondere, clamaret Πιάσθαι. Comicos igitur Atticus hic Scurra imitatur: et ait suum quoque puerum πιάσθαι, et deficere: non quidem prae oneris gravitate: sed quod nihil adhuc ederet, et quod deterius est, nihil habeat quod possit edere. Mox, ὡς Φησι Φύλαρχος ἐν τῇ ἔκτῃ τῶν Ἱστοριῶν. at libro sexto, ἐν τῇ δακτύλῃ. Solitus dicere rex Demetrius Lyfimachi aulam comicorum scenae esse similem, ἐξιδέναι γὰρ ἀπ' αὐτῆς πάντας δυσυλλάβους. Servorum apud Graecos nomina vel unius syllabae fuerunt, ut *Mus*, servus Epicuri: estque verbum vetus, πᾶς δοῦλος δεσπότης μονοσύλλαβος. vel duarum, ut *Davus*. *Geta*, *Manes*, *Stichus*, *Myfius*, *Dromo*, *Sabas*, *Adon*, *Tubus*, *Cion*, *Babys*, *Crexus*, et similia his. per servos autem pleraque in comoediis administrantur. Contra in tragicam scenam reges ut plurimum et proceres prodeunt. Tragoedia enim non sit nisi de principibus: neque tragoediae argumentum ingrediuntur meretrices: sine quibus nulla fere Plauti nec Terentii comoedia: neque veterum Graecorum τῆς πάσης κωμῆδας, quos Latini sunt imitati. ideo dicebat Demetrius quidem, πάντας ἐξιδέναι παρ' αὐτοῦ Πευκότας καὶ Μανυλάους, ἔτι δὲ 'Οξυθίμους

chus vero, *ἐγὼ πόρνην ἐκ τραγικῆς σκηνῆς οὐχ ὠρακὰ*
 p. 889. *ἐξιοῦσαν. non vidi, ait, e tragica coena prodeuntem*
in pulpitum meretricem. male capiunt interpretes illa,
οὐχ ὠρακὰ. De Sylla locus quo rejicimur est libro sexto.
 Pro "Ερμιππος ὁ Λυσιμάχος scrib. ὁ Λυσιμάχου, vel Λυ-
 σιμάχιος. Asteriscum mox tollas licet per hanc lectionem,
 quam libris tacentibus comminiscimur, λαβόντες οἰκίαν
ἄνοιαν ταῖς αὐτῶν ἀσελγείαις. Ait, *περὶ τῶν θαυμαστο-*
ποιῶν ἤδη προειρήκαμεν. de praestigiatoribus dictum est,
 inquit, in praecedentibus. libro nempe primo, ut ex illius
 fragmentis paret. nam Athenaei quidem verba *ὄχεται.*
 nos in libris De venatione amphitheatrali et Circensibus
 pridem multa scripsimus. Novi, inquit, Cephisodorum
 planum, *τὴν σχολὴν εἰς τοῦτο τὸ μέρος τοῦ βίου κατα-*
χρῶμενον. Lego cum Dalecamp. *τὸ γένος τοῦ β.* vel sic,
εἰς τὴν σχολὴν τὸ πλεῖον μέρος τοῦ βίου κατ'. Vitam
 partiantur etiam sapientes in otium et negotium, *οἷον*
δὴν καὶ σχολὴν. plano huic pro negotio erat otium.
 Proxima et obscura sunt, et ut puto corrupta. Reperi
 in Excerptis non *μέλλων ὑπὸ τοῦ δημίου σφάττεσθαι*
 sed *ὑπὸ τοῦ Δημητρίου.* male notatus accentus hanc lec-
 tionem peperit. nam si acutus paululum productior in-
 clinetur, hoc modo, *δημιός,* ipsissimum fuerit vocis Δη-
 μήτριος compendium, quo nihil frequentius in membranis

CAPUT SECUNDUM.

Κακότης. ὀλοσιαλοκάλαμος et ὀλεσιαυλοκάλαμος
Διβίς αὐλός. Sirites auctor τῆς αὐλητικῆς
αὐλήσεις modi tibiales. Comus et tetracomus
μέλος et αὐλησις confunduntur. ficinnis, ficin-
notyrbe. κνισμός et κνησμός. multa emendata.

POSTREMA sunt verba eclogae Melanippideae, de Mi-
 nerva tibiae projiciente: *ἔρβεται αἶσχα σώματι λύμα.*
ἀμὲρ δ' ἐγὼ κακότητι δίδωμι; ita scribendum cum inter-
 rogatione. *egone animum applicem rei turpi? κακότητι*
 appellat *τὴν ἀσχημοσύνην,* indecoram vultus compositio-
 nem tibiae inflantium. Clemens Alexandrinus Paedagog.
 libro secundo, *προνοητέον δὲ μάλιστα τῆς εὐσχημοσύνης*
ἢ καὶ τὴν Ἀθηνᾶν Φησὶν ὁ μῦθος. ἥτις ποτὲ ἦν, προ-
μηθευμένην αὐτῆς, τῶν αὐλῶν ἐπιβρίψαι τὸ ἐπιταρπεί,

διὰ τὸ ἀπρεπὲς τῆς ὀψέως. Corrupta sunt paulo post ista, αἱ γὰρ παρθενίαν ἀγαθὸν καὶ ἄπαιδ' ἀπένειμε Κλωθώ. Lego, καὶ γὰρ παρθενίαν ἄγαθον καὶ ἀτ. Et mox, σὺν ἀγλαάνῳ † κυτᾷτι χειρῶν κόμψω † δδ. Scribo, σὺν ἀγλαᾷν κυτᾷτι χειρῶν κομψῶ γε. In hyporchemate Pratinæ legunt et veteres, οἷά τε κύκνον ἄγουται. opinor, pro ἄδονται. nam cygni non ἄγουσι μέλος, neque ducunt choreas: sed ἄδουσι canunt. Postea scribe cum Dalecamp. ὁ δ' αὐλὸς ὕστερον χορευέτω. ex superioribus Athenæi verbis et Excerptis. At pro depravatissimis hisce, κατὰς † ἐπιερεις βασιλεια: cenleo legi posse sublato puncto a fine superioris vocis αἰδᾶν, hoc modo: σοὶς ἐπὶ ἱεροῖς βασιλεια. In Epit. scribitur statim, Θηρομάχαισι τε πυγμαχίαισι νέον θάα. prima dictio Θηρομάχοις scribatur melius. Nulli pretii vox est quæ sequitur, Φλόγας τὸν ὀλοσινλο. p. 890. κάλαμον. mutato spiritu vox Græca fuerit, non inelegans: quæ significaverit poeta tibiam nihil esse aliud nisi arundinem sputo plenum. vel ita scribe, ὀλοσινλοκάλαμον. Ephippi *Empolam* qui mutant in Ἐμπορον castigandi non laudandi sunt. exposuimus pridem ad Suetonium. Prima ejus verba ita scribe,

— κοινὴ γὰρ ὦ μαιράκιον
ἢ 'ν τοῖσιν αὐλοῖς μουσικῇ.

Quid sit *συναυλία* habes apud Pollucem et in scholiis comici initio Equitum. Eustath. Athenæi super ea re verba describit ad *Ἰλιάδ.* Φ. Antiphanis sequens ecloga, merum Augiæ stabulum. expectandus νέος Ἡρακλῆς. interea videamus an postrema sic possint emendari:

Ἡδυντικὸν μάλ' ἐστὶ, νοῦ χωρὶς πάλῃ
συννευμάτων προβλήμαθ' οἷς συμπλίνεται
ἔκαστα.

tantum hic video: caetera relinquo τοῖς ἐξυδερκαστέροις. Ait, Λιβὺν δὲ τὸν αὐλὸν προσαγορεύουσιν οἱ ποιηταί. Euripides Hercule furente, παρὰ τὴν χεῖλος ἐπατόνου Μολπῶν καὶ Λιβὺν αὐλόν. Σειρίτης, inquit, δοκεῖ πρῶτος εἶραῖν τὴν αὐλήτικὴν. Tibias Phryges invenerunt Olympus et Marfyas. Plinius et Clemens Alexandrinus. *Sirites* hic, non tibias reperit, sed viam excogitavit inflandi arte tibias. Adi ad Julium Pollucem libro quarto, capite 10. Atque hic Sirites κατηύλησε τὰ μήτρῳα πρῶτοι, id est, *primus ad matris deum sacra tibiam adhibuit.* Αὐλήσεις quarum species et nomina deinceps enumerantur, *modos tibiales* dicam potius quam *cantiones tibiales.* etsi scio αὐλαῖν Latinis dici, *canere tibiis,* e'

150 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

Caesio Aureliano *cantionem tiliarum*. Sed ea interpretatio confundit discrimen quod est inter *ψῶν*, sonum humanae vocis, et *αὐλῆσιν*, quae tiliarum inflatu editur. Erant autem tibiales modi pro diversitate argumenti, diversi. *Κῶμος* est ille tiliarum inflandarum modus quo utebantur quando ibant comestatum: qua de re multa observamus alibi. Idem sentiendum de caeteris *αὐλήσεων* appellationibus. De *gingra* dictum est libro quarto. Hesychius, *Γίγγρος αὐλημά τι, ὅπερ ἔνιοι γίγγρον*. scribe, *γίγγραν*. De *tetracommo* audiamus veteres potius quam interpretem. *τετράκωμος*, (verba Hesych. *μέλος τι σὺν ὀρχήσῃ παποιημένον, εἰς Ἡρακλέα ἐπινίκιον. ἐκαλεῖτο δὲ τέσσαρες κῶμοι*. appellat *μέλος* quam nosse *αὐλῆσιν*: quia miscebatur in *tetracommo* cantus cum tibiis. Similiter *πελεικὸν* Athenaeus inter *αὐλήματα* recenset. Hesychius vocat *μέλος*: utrumque recte. Eadem ratione *ῥόυκωμος*, Athenaeo est *αὐλῆσις*. Hesychio *γένος ψῶς*, et *μοῖσθον* ei grammatico est saltationis genus: modus tibialis cum saltatione cani solitus. et ut redeamus unde sumus digressi, *τετράκωμος* a Polluce inter saltationis species refertur, sicut et *κνισμός* et *μόθων*. Unde autem dictus sit *tetracomus* quærit Pollux eodem loco *ἘπιΦαλλός* in Excerptis est *ἐπιΦαυλος*: sic mox in iisdem *Φαυλοφόροι* scriptum pro *Φαλλοφόροι*. Eustathius *ἐπιΦαλλος*, recte. non est obscura nominis ratio. *Χοροῖος*, apud Hesychium p. 891. est *χοροῖον αὐλημά τι*. At *καλλίνικος* eidem saltationis nomen est. Jungebantur nempe tibiae cum saltatione. Sic ille, *καλλίνικος, εἶδος ὀρχήσεως ἐπὶ τῇ τοῦ Κερβερίου ἀναγωγῇ*. Fuit *sicinnis* genus cantionis et saltationis, atque ut puto etiam *αὐλήσεως*, pyrrichæ adfinis: militum nempe et *σύντρονος*. *Sicinnotyrbæ* quæ hic recensetur inter *αὐλῆσεις*, quid distaret a *sicinne* parum explicant veteres. erat fortasse non militaris *αὐλῆσις*, sed in circulis et stationibus coactæ hominum turbæ usurpari solita. Species est aut pars comi tibialis ille modus qui hic dicitur, *θυροκοπικὸν καὶ κρουσίθυρον*. Nam comissatores inverecondi, cum incaluerant vehementius, fores pulsabant, tibiae simul instantes convenienter ei quod agebant. Ejusdem argumenti sed remissior modus est, *παρὰκλαυσίθυρον*. Qui est *κνισμός* in nostris libris, apud Eustathium *κνισμός* per *η*. sed Hesychius, *Κνισμός, μέλος τι κνισμῷ αὐλούμενον*. De Mothone consule comici veterem interpretem.

CAPUT TERTIUM.

Explicantur veterum cantionum appellationes aliquot.
ἱμαῖος, ἐπανταῖος, ἐπιμύλιος. ἱμαλὶς et νόστος.
Εὐνόστος. ἔλιος, sive αἶλιος. αἰμάλλαι, ἰουλοι.
Ceres Chlon. οὔλον ἱε. Nutricum naeniae. Pol-
lux emendatur. ἐώρεα, pro αἰώρεα. lityorῶα, τὸ
πιστικόν. Nicocharis Hercules Choragus. οὐ-
πιγγοί. borcus. Cassander rex et criticus: alia
non pauca.

DEINCEPS enumerantur ὧδε ὀνομασίαι, appellationes
cantus variae. Prima est, *ἱμαῖος ἢ ἐπιμύλιος καλουμένη,*
ἣν παρὰ τοὺς ἀλέτους ᾄδον. eadem cantio et *ἐπανταῖος*
dicta, et *ἐπινόστος*, auctore Helychio. si scriberemus
ἐπανταῖος, esset eadem fere nominis ratio, ac τοῦ *ἱμαῖος*.
nam *ἱμαῖν* est *ἀνταῖν*. etsi videtur Athenaeus noluisse
vocem *ἱμαῖος* inde esse derivatam. Manifesta etiam sit
ratio, si *ἐπανταῖος* scriberemus; ab ea quae dicitur poetis
ἄπη Cerealis, id est, farina. Exemplum *ἐπιμύλιον* sive
moliaris cantilenae extat apud Plutarchum in Convivio
sapientum, hoc. "Ἄλοι μύλα ἔλαι. καὶ γὰρ Πιττακὸς ἄλει
μαγέλας Μιτυλάνης βασιλεύων. Sunt auctores qui *ἡ-*
μενέαν cantilenam propriam scribant fuisse aquam hau-
sientibus, quod Graeci dicunt *ἱμαῖν*. Callimachus, *Ἀελλοὶ*
καὶ τοῖ τῆς ἀντὶρ ὕδατ' ἔχουσιν ἱμαῖον. Aristophanes in *Banis*
vocat *ἱμενιστροφὸν μέλη.* Subjicit Athenaeus, *ἵως ἀπὸ*
τῆς ἱμαλίδος. ἱμαλὶς δ' ἐστὶ παρὰ Δαρειῶσιν ὁ νόστος,
καὶ τὸ ἐπὶ ματ' τῶν ἀλετῶν. Fallantur eruditi viri qui
νόστος hic in ea significatione accipiant, quam vulgo
apud Homerum habet et alios, pro *reditus in patriam.*
Eustathius postquam Athenaei hunc locum descripsit, sic
vocem explicat: *λέγει δὲ νόστον ὁ ἥτωρ ἐνταῦθα οὐ τὸν*
Ὀμηρεὺν καὶ τοῦδε, ἀλλὰ τὸν ἐλπίοντα ἐπιμύλιον ἱφε-
ρον τῶν ἀλετῶν, ὃς καὶ Εὐνόστος ἐλέγετο, ὃς παρώνων
νόστιμον. id est, significat νόστος in hoc Athenaei loco,
nam quod apud Homerum et vulgo, sed *molarem quon-
dam domum, molitoribus praefectum, qui et Εὐνόστος*
efficitur: inde est νόστιμον, haec Eustathius. sed de voce
νόστιμον quod sit, recte accipe: nam ἡ νόστι-
μον ἵμαρ, nihil ad hanc ἀπὸ τῆς νόστι-

sed significat et καρτοφόρον, ut explicant veteres. Est et *Himalis* inter Cereris cognomina, ut *Siso*, vide libro decimo. Pro ἐπίμετρα τῶν ἀλεπῶν, legitur apud Hesychium, τῶν ἀλεύρων. id est, qui efficit ut farinae mensura sit cumposita. Telam textentium cantilena *ἑλινος* in omnibus Athenæi codicibus nuncupatur. sed melius in Epit. *ἑλινος*. Cave autem confundas *ἄλινον* cuius hic ex Epicharmo fit mentio, cum aliorum scriptorum *aelino*. nam illi *aelino* nihil commune cum textoribus: sed tritis cuiusdam cantilenæ est nomen; ut in versu intercalari apud Aeschylum Agamemnone: *ἄλινον εἰπέ· τὸ δ' εὖ νικάτω*. Eustath. de *lino* et *aelino* cantilenæ disputans, ἡ μὲν τοι, ait, ἐξ Ἐπιχάρμου χρησις ἐθέλουσα τὸν *ἄλινον* ᾧδῃν τῶν ἱστοργούντων εἶναι, οὐ τὸν *Ἄλινον* τὸ κύριον ἐγκαῖσθαι τῷ *ἄλινῳ* βούλεται, ἀλλὰ τὸ *λινον*. Ait, τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ κατ' αὐτὰ προσηγέρον, *ἀμάλας*. alii scribunt *ἀμάλλας*. inde *ἀμυλλοδατῆρας* apud Homerum et Theocritum. utraque γραφή in optimis libris. Sequitur, συναθροισθέντα δὲ καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γαστήρην δέσμεν, οὐλους καὶ ἰούλους. appellarunt οὐλους tanquam ὄλους: nam ex pluribus manipulis fiebat unus οὐλος: vel a torto vimine quo constringebatur: nam οὐλον est τὸ συνεστραμμένον. id vinculum veteres ἀμάλλον, posteriores οὐλόδατον dixerunt. At ἰουλοι appellati fescæ isti, inquit Eustathius, πρὸς ὁμοιότητα ἴσως, ἢ τοῦ κατὰ τὴν ἥβην ἰούλου ἐν τοῖς προσηγοῖς, ἢ τοῦ πολυπόδος ζῴου· ἢ διὰ τὸ ἵνα εἰς ὁλότητα. In totum quæ simbratis similia sunt, ἰουλοι Graecis dicuntur. Cererem, inquit, vocabant ἑτὲ μὲν *Χλόην*, ὅτῃ δὲ *Ἰουλῷ*. *Chloas* cognomine colebatur in Attico agro, ubi fuisse scribit Pausanias *Δήμητρος ἱερὸν Χλόης*. idem scriptor cupientem scire ejus cognominis causam, ad sacerdotes rejicit: quæ tamen magis est anceps quam obscura. Eupolis *Marica*. Ἄλλ' οὐθὺ πόλωις εἶμι· θῦσαι γάρ με δεῖ Κρίον Χλόη Δήμητρι. Sophocles Oedipo Coloneo, Τὼ δ' εὐχλόου Δήμητρος εἰς ἐπόψιον Πάγον μολοῦσαι. Multa ibi scholiastes. Lego ut orationi consulam et veritati; οἱ αὐτοὶ καὶ δημητρίουλοι, καὶ καλλίουλοι. καὶ πλεῖστον οὐλον οὐλον ἴω. antiquum erat verbum ἴω: cuius postea locum obtinuit ἴημι. Cum paulo ante dixerit esse *iulum* τῶν ταλασιουργῶν, deinde ex aliorum sententia manipulorum victoribus attribuisse, repetit postea id quod prius dixerat, ἄλλοι δὲ Φασὶν ἐριουργῶν εἶναι τὴν ᾧδῃν: *iulum* nempe. De nutricularum naeniis quæ hic nominantur.

καταβαυκαλήσεις, dictum adfatim ad Theophrasteas Notationes morum, capite περὶ λαλιᾶς. Quintilianus libro primo, capite decimo. *Chrysippus etiam nutricum quae adhibentur infantibus, allectationi, suum quoddam carmen assignat.* Positum est s pro ai cum additur, ἦν δὲ καὶ ἐπὶ ταῖς ἑωραῖς τις ἐπ' Ἡριγόνῃ. nam αἰώρας intelligit, multa ita scripta in Glossographorum, at in Pollucis p. 893. libris ἄσμα ταῖς ὥραις προσαδόμενον. male. Recte autem eruditissimus Leopardus, ἦν καὶ ἀλγῆτιν λέγουσιν ψόδῃν. Vae illis qui viri tanti observationum reliquos decem libros nobis invident. Ne errent tyrones in subjectis verbis, ἀπέθανε δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Θεόδωρος ὕστερον βιαίῳ θανάτῳ· λέγεται δὲ γενέσθαι Τρύφων τις, ὡς ἐκ τῆς ποιήσεως δῆλόν ἐστι. legendum enim τρύφῃτης, aut litera minuscula τρύφων τις. eadem sententia. τρύφων, ut τρῖβων. Mellorum cantilena dicta est λιτυέρσης, a Lityersa Midas filio, de quo multa in Lectionibus Theocriticis. vide etiam Pollucem libro quarto, capite septimo. [Et Servium viri optimi Danielis ad illum versum, *Ducite ab urbe domum mea carmina ducite Daphnin.*] Oda pinfentium mulierum dicebatur τὸ πιστικόν. Phrynichus *Κοιῆσις*, Ἐγὼ δὲ νῶϊν δὴ τρεπτιῶ τὸ πιστικόν. vel simpliciter πισμὸς. Nicophon, *Chirogastoribus*: Ἀλλ' ἴθι προσάλλησον σὺ νῶϊν πισμὸν τινα. *Theomophoriazus* accipe non illam quae extat fabulam: sed alteram ejusdem nominis: de qua libro primo. *Herculem choragum* Nicocharis appellat etiam Pollux libro 7. cap. 12. Docuerat hic poeta et Herculem γαμούμενον: cujus idem meminit lib. 7. cap. 11. Epicharmi fabula dicta hic *Ulysses Naufragus*, simplici nomine Polluci *Ναυαγὸς* nominatur libro 10. cap. 30. *Philelias* Apollini sacra sic appellata est ab intercalari versu, qui proprius ei asmatis, ἔξοχ' ἔξεχε ὦ φίλ' ἥλια. *Uringi* Dianei, ab ejus deae nomine Οὐρίτις. Callimachus in ejus hymno, Οὐτί ἀνασσ' εὐώπι, Φασσφόρε. *Linus* et *acelinus*, inquit, οὐ μόνον ἐν πένθεσιν ἀλλὰ καὶ ἐπ' εὐτυχίᾳ πολὺ κατ' Εὐριπίδην. Scribendum *μολπῇ*, ut apud Eustath. et Breviorem. at *μολπὸς* est poeta vel cantor. Legam lubens, ὡς μῦθον εἶναι τοὺς λεγόμενους Ἰοῦς θρόμους. *Ius* noti errores per omnes fere orbis plagas. tamen *Ἰνεὺς* libri scripti. *Borcum* Hesychius duobus locis *Bornum* nominat. Βῆρμον, αἶτ, θρήνον ἐπὶ Βῆρμου νομφολήπτου Μαρκελλίνου. accedit scriptura Excerptorum, ubi *Borbus* appellatur. β. at μ. ut scimus passim permutantur. ἀφανισθῆναι

154 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

est, correptum a Nymphis disparuisse ut Hylam. ideo Hesych. *νυμφόληπτον* dicit. *Μανέρας* melius quam *Μάγρος*, ex aliis scriptoribus. Importunitatem vero spectat Lector istorum correctorum: qui versus inveniunt, etiam in soluta omni lege oratione: quod cum alibi factum iis perperam: tum isto loco sane quam ridicule, in his verbis, *Οὐκ ἀπαλίποντο δὲ ἡμῶν*, etc. Cassander Macedo, inquit, adeo *Φιλόμηρος* fuit, ut et plurimos poetæ versus memoria teneret: et haberet Iliadem atque Odysseam *ιδίως γεγραμμένας*. Puto hoc velle Athenaeum: Homeri poemata a Cassandro fuisse emendata: quemadmodum ante fuerant ab Alexandro et Aristotele. Cassander igitur poësin utramque Homericam habuit non ex publicis, et vulgatis codicibus descriptam: sed propria ipsius industria correctos. De Homeristis Diomedes lib. 3. *Olim partes Homerici carminis in theatralibus circulis cum baculo, id est virga, pronuntiabant, qui ab eodem* p. 894. *Homero dicti sunt Homeristae*. Clearchi liber qui *ΠαραγραΦῶν* hic inscribitur, alibi nomen habet *Περὶ γραΦῶν*: quae lectio placet magis, ut dictum initio septimi. tamen ne id quidem verum censeo: sed *Περὶ γραΦῶν*. vide infra cap. 15. Totum locum ita debesvertere, *Clearchus libro priore De griphis, Simonides inquit, Zaccynthius sedens super sella in theatri Antilochi versus recitabat*. Sed quis ille fuerit Antilochus, discam lubens si est qui me doceat. In Excerptis *Ἀρχιλόχου* invenimus non *Ἀντιλόχου*. juvat quod modo nominatus Archilochus inter eos poetas quorum versus recitabantur. Quare ita legamus: aut certe τὰ περὶ Ἀντιλόχου. ut intelligamus eam partem *ῥαψ. ψ.* Iliadis, quae est de Antilochos. Scrib. *Μνασίωνα τὸν ῥαψωδὸν λέγει non λέγειν*.

CAPUT QUARTUM.

Magodus. σχινίζεσθαι, et σχοινίζεσθαι. σχοινή φωνή. σχοίνων saltatio. Φλοίαξ. ἐπιττοσίλα. serpia. Φλέφυρα. κριαδόμεν, ridere. Hesych. corrigitur. γεασπάτωτον. σπάτς, σπατοῦν. ξῆσιν περαινέιν. σχέδην, ἄρνια. Φωνάριον περιαιυγές. nulla emendata.

MAGODUM esse dictum ajunt docti conviviae, τὸν ἀνδρῆα καὶ γυναικεῖα πρόσπα ὑποκρινόμενον. Dalecampius

legit, ἀνδρεία γυναικείοις. repugnant veteres codd. et differte Eustath. ad Ὀδυσσ. ψ. sed virum eruditum non abs re moverunt sequentia, τὸν δὲ γυναικεῖα ἀνδρείοις λυσισδόν. Praeterea aliquanto post tribuuntur magodo πάντα τὰ περὶ αὐτὸν ἐνδύματα γυναικεῖα. Magodo dicitur esse hilarodus σεμνότερος, quoniam οὐδὲν σχινίζεται. Etymologici auctor postquam retulit hominum delicatorem morem, lentiscum habendi in ore, ut dentibus candorem concilient: inde, ait, dicitur σχινίζεσθαι. Vellem adiecisset de significatione ejus vocis aliquid. neque enim huic Athenaeo illa significatio convenit, qua sumitur pro lentiscum rodere: sed insignem aliquam in gestu mollietatem designat: qualis fuit pantomimorum, aut Gaditanarum puellarum in theatro Ro. saltantium. Ita autem libri omnes σχινίζεσθαι: quorum consensus facit ut fidam conjecturae meae: scribendum esse σχοινίζεσθαι: eoque verbo notari impudicos et omnifarios mimorum motus. nam σχοινίζεσθαι est flectere se instar junci. et vocem fructuam atque effoeminatam Graeci vocant σχοινίην vel σχοινίην. Hesychius, σχοινίην Φωνήν, τὴν σαθράν καὶ διεββαγμένην. Fuit etiam genus quoddam saltationis, σχοίνων Hesychio, σχοινίων Plutarcho De musica, nominatum similem, ut probabile est, ob causam. Arbitrium esto docti et acuti lectoris. Caeterum quid ea dictione significari auctor voluerit, claret ex sequentibus verbis, σχινίζεται τὰ καὶ πάντα ποιεῖ τὰ ἔξω κόσμου, etc. Magodiam vult auctor sic dictam, ἀπὸ τοῦ εἶναι μαγικὰ προφέρεισθαι. Hesychius magum profert nomine Chrylogonum, a quo μαγική saltatio est nominata. Legit Eustath. οἱ δὲ Φλοιακὰς ὡς Ἴταλοι per oi. vulgo Φλύακας. p. 895. vide lib. 3. capite 9. Italos hic accipe, magnae Graeciae incolae. in his erant Tarentini. Stephanns de urbibus, ἀναγράφη καὶ Ῥινθῶν Ταραντῖνος Φλύαξ, τὰ τραγικὰ μεταβιβάζων εἰς τὸ γαλοῖον. tamen illum locum aliter acceperunt eruditissimi viri. Recitantur Strattidis elegantes versus e Phoenissis, quibus probatur Boeotos aliter locutos esse ac Graecos alios. Sepiam, inquit, vocant ὀπιτθοσίλαν, vel ὀπισθοσίλαν, ut Hesych. scribit et Eustath. apud quem omnium harum vocum Thebanae dialecti interpretationem legat qui volet in commentariis ad Odyss. β. ψ. ρ. Pons sive γέφυρα, Thebanis Φλέφυρα. ita codd. Athenaei Brev. βλέφυραν. Falsum est Thebanorum dialecto dici τὸ γελᾶν ἐκπιδέμεν. verum est quod reponeamus, τὸ γελᾶν δὲ κριαδέμεν. aucto

his

156 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

hujus emendationis Hefych. qui Boeoticam esse hanc vocem scribit, significantem *γενναῖν*. sed narro tibi, Lector, vitiosi etiam hic doctissimi illius critici sunt codd. et scribendum ex Strattidis versibus *γελᾶν*. nam, ut contra Strattidem ex Hefychio emendemus, lex metrica vetat. Quare ita scribe in optimis illis Glossis, *Κριαδόμεν, γελᾶν. Βοιωτῖα ἢ λέξις*. Non dubitabis Strattidis versum hunc ab Hefychio esse spectatum. Claudit postremus versus Strattidis, *Νεασπάτων δ' ἦν τι νεοκάττυτον*. Scribe, *ἦν τι ἢ νεοκάττυτον*. Emendationem Dalecamp. vitii manifestam lex metri arguit, ut alia taceam. Significat calceos, *νεοκαττύτως*, id est quibus suppacta recens solea, dici Boeotice *νεασπάτων*, vel *νεοσπ*. Ex hac voce licet conjicere, Boeotis *σπάτος* corium dici. quare de illis accipio Glossographi verba, *σπάτος, δέρμα σπύτος*. non dicit, ut fere solet, ejus vox ea sit, sed hoc nos docet hic Strattidis versus. Idem interpretatur *σπάτειον, δερμάτων*. Ergo etiam *σπατοῦν*, opus ex corio facere aut farcire dixerunt, id est, ut exponit Strattis, *καττύειν*. Scribe Semi Delii testimonium, quod homines infruniti versu constare existimarunt *οἱ αὐτοκάβδαλοι ἐστεΦανωμένοι κιντῶ σχέδην ἐπέβαινον ῥήσεις*. non autem *ἐπέρβαινον*. neque enim est ab *ἐπιρβαίνω*. nam id quidem ineptissimum: sed a *περαίνω*. *ῥήσεις* sunt integri poetarum loci. *περαίνειν ῥήσιν* plane est *ῥαψοδεῖν*. alii dicunt *ῥήσεις εἰπεῖν*. nam et *περαίνειν* pro *εἰπεῖν* usurpant Attici. *σχέδην* est *ἡσυχῇ*, et cum lentitudine quadam decora. vel ponitur pro *βέδην*, cui mox opponitur *στάδην*. Paulo post *αὔνακας τε περιβεβλημένοι πατέρχονται*, alii has vestes appellant *καυνάκας*. et ita fortasse scribendum hic quoque. Cogitemus de proximis verbis, *οἱ μὲν ἐκ παρόδου, οἱ δὲ κατὰ μέσας τὰς χεῖρας βαλόντες ἐν βυθμῷ*. Venerat in mentem *κατὰ μέσας τὰς χορείας*. sed nihil pronuntiare tutius est. In tertio versu distingue post *ἀπαρθέμευτον* majore distinctione: et postea scribe, *οὔτι ταῖς πάρος Κεχροῖμαθα νῦν ᾠδαῖσι*. Omnino autem in primo Eubuli, *ἔστηκας ἐν πύλαις*. Nono versu, *Παραγκάνακται σταρνί' ἐννέ' ἢ δέκκ*. non displicet conjectura Dalecamp. *τ' ἄρνία*. *agniculi*. magis tamen placet vel *ἄρνια* pro *ἄρνεια*. supple *κρέα*. ut dicimus *λαγῶα*, simpliciter pro leporinae frustis. vel *σταρνία*: ut ea significantur, quia in superioribus libris *στηθύνια* et *στηθεῖδια* dicebantur. culinae et macelli sunt vocabula. Decimus Antiphaneae *ῥήσεως* olim corruptus est, *Κεστρεὺς λατι-*

σθεις καὶ † σπασθεις, χρωσθεις, στραφεις. Dalecamp. ἀλλ' *πασθεις*: recte: si negligere modulum versus rectum est. Idem dixeris de Breviatore, qui scribit, K. λ. *πασθεις, στραφεις, χρωσθεις*. Non legimus, K. λ. *καταπλυσθεις, χ. στ.* servato metro, plana sententia. In penultimo. Ὡστ' εἰσιθι μὴ μέλλε, χώρει. δεῖ γὰρ ἤριστο-κώτας, versus corrumpunt prima verba ὥστ' εἰσιθι: quae non sunt Antiphanis, sed Sophonis qui Antiph. βῆσιν pronuntiabat, quanquam fieri potest, ut ea fuerit ultima dipodia praecedentis versus, cujus caetera omnia, more suo, Atheniens praetermiserit. Depravatus est et Clearchi ultimus, Τὸ Φωνάριον ἡμῶν περίσαργον γίνεσθαι. Legam, *περίσαργον*, aut *περίσαςγες*, vox clara, cur non ita dici queat, sicut *Φωνή λαμπρά* et *μέλαινα*?

CAPUT QUINTUM.

Musica παιδεία. εἰ παιδεία. διάφοροι τὰς γνώμας.

Musicae vis ad sedandas animi perturbationes.

ἀνὴρ τοῖς ἡθελσι διαφορᾶν. Lantiones ad medellam morborum adhibitae. καταυλεῖν τοῦ τόπου.

Ananias poeta item alia.

DE musica deinceps tractatur. Ait, πάντων ἐπαινούμενων τὴν παιδίαν ταύτην. musicam vocat παιδίαν, non male. Est enim animi quaedam oblectatio ad modum lusus. Censeo tamen *παιδείαν ταύτην* scripsisse Athenaeum. confirmant sequentia. Ait, καὶ γὰρ τὰ ἡθελ παιδεύει καὶ τοὺς θυμοειδῆς καὶ τὰς γνώμας διαφοροῦς καταπραΰνει, furiosi et qui mente non constant *διαφοροῖ τὰς γνώμας* dicuntur: quasi in diversa rapti. Quod autem musica graviores animi motus demulceantur, componanturque ignorat nemo. Illustre et certum in Saule exemplum, omnibus Christianis notum. Multa in hanc sententiam proferri possent ex antiquis scriptoribus: quibus lubens inperfecto. Afferam tantum quae de ea re legi in Graecis commentariis libri Hermogenis *Περὶ Ἰδεῶν*. non enim omnium manibus teritur ille liber. Probaturus scriptor ille musicam vim quandam in animum habere, ὁ Τιμόθεος, ait, εὐλῆμασιν ἐκίνοι πρὸς θυμὸν καὶ ὅπλα τὸν Ἀλέξανδρον. καὶ Λακεδαιμόνιοι πρὸς τὸν ἐμβατήριον τοῦ αἰλίου ῥυθμὸν κατὰ πολέμῳ ἐχώρουν. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς Πυθαγορείους εἶποτε κινῆσαι αὐτοῖς τὰ πάθη

ἑτέρους ὅπ' αὐτῶν καταχαμένους θεάσαιντο, διὰ τῶν ἐν αὐλοῖς τε καὶ κιθάρας ῥυθμῶν μεταγεῖν ἐπὶ τὸ ἡμερώτερον τὴν ψυχὴν. καὶ Πυθαγόρας δὲ ὡς Ἰάμβλιχος Φησιν, ἐν τῷ Περὶ τῆς Πυθαγορείου αἰρέσεως, μέσῳ νυκτῶν ἀστρονομαύμενος, νεανίαν τινα σὺν αὐλητῇ κωμάζοντα μετὰ λαμπάδος κατὰ αὐλητρίδος (scripti καὶ αὐλητρ. sed deesse aliquid patet.) τὸν τε οἶκον αὐτῆς ἐμπρῆται στυβόντα διαζήλοτυπιαν, ἐτίσχε τῆς μανίας παρακλεισόμενος τῇ αὐλητρίδι μεταβάλλεσθαι τὸν ῥυθμὸν ἐπὶ τι καταστη-
 p. 897. ματικώτερον μέλος, τὸ καλούμενον σπουδαῖον. Ἐμπεδοκλῆς δὲ ὁ Ἀκραγαντῖνος ὁ Πυθαγόρου μαθητῆς, ὁ Κωλυσανέ-
 μας ἐπὶ κλην, σπασαμένου τινος ἤδη κατὰ τοῦ πλησίον τὸ ξίφος, ὃς ἰδοὺς τὸν πατέρα τοῦ θυμουμένου ἀνηρηκέναι, ἀναικρουσάμενός τι καταστηματικὸν τῇ κιθάρᾳ μέλος, ᾗν ἔτυχε μετὰ χειρὸς ἔχων, διεκώλυσε τὸν Φόνον γενέσθαι, χαλάσας τοῦ νεανίσκου τὸν θυμὸν μαλθακωτέρῳ ῥυθμῷ.
 Habes hic nonnulla quae non temere alibi legas: at quod de Pythagora narrat, paucis perstringit Quintilianus, *Pythagoram*, ait, *accepimus*, *concitatos ad vim pudicae domui afferendam juvenes, iussa mutare in spondaeum modos tibicina, composuisse*. Sequitur ex Chamaeleone Pontico, Κλεινίας καὶ τῷ βίῳ καὶ τοῖς ἡθροῖς διαφορῶν, etc. Aelianus eandem historiam recitans ex eodem, ut puto, et saepe observavimus, scriptore. pro istis habet, Κλεινίας ἀνὴρ ἦν σπουδαῖος τὸν τρόπον. Ut igitur eadem sententia sit etiam in Athenaeo, scribendum διαφέρων. pro διαφορῶν. *vir excellens vita et moribus*. sed cogitemus amplius de hoc loco. Scripta lectio, καὶ τῇ γνώμῃ καὶ τοῖς ἡ. ut videatur ad ista alludens Athenaeus scripsisse, ταὺς τὰς γνώμας διαφόρους καταπραῦνει. Addit, Ὅτι δὲ καὶ νόσους ἰᾶται μουσικῇ Θεόφραστος ἰστορήσεν ἐν τῷ περὶ ἐνθουσιασμοῦ. Apollonius in historiis mirabilibus. Ἀξία δ' ἐστὶν ἐπιστάσεως τὰ εἰρημνία Θεοφράστῃ ἐν τῷ Περὶ ἐνθουσιασμῶν. Φησὶ γὰρ δευτέρως τὴν μουσικὴν πολλὰ τῶν περὶ ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα γιγνομένων παθῶν λατρεύειν. καθάρπερ λειποθυμίαν, φόβους. καὶ τὰς ἐπὶ μακρὸν γιγνομένας τῆς διανοίας ἐκπτώσεις. ἰᾶται γὰρ Φησιν ἢ καταύλησις καὶ ἰσχυιάδα καὶ ἐπιληψίαν. Et testatur idem paulo post, plurimos adhuc sua aetate praesertim Thebanos, cansionem tibialem ad morborum medelam adhibuisse. mitto quae scribit Galen. Καταύλην τοῦ τόπου est, *super loco affecto tibia canere*. Caelius Aurelianus ita expressit, *Philistionis frater scribit quendam fistulatorem loca dolentia decantasse*. Lege et distingue-

τρία γὰρ καὶ γενέσθαι Ἑλλήνων γένη, Δωριεῖς, Αἰολεῖς, Ἴωνες, οὐ μικρὰς ἐνεύσης διαφορὰς ἐν τοῖς τούτων ἡθεσιν. Δ. etc., οὐ πανούργον δὲ ἀλλὰ ἐξηγμένον καὶ τεταβήπεος. cum Dalecamp. De Lafo et ejus hymno in Hermioneam Cererem satis lib. 10. et de *Clymeno*: qui est Plutus. ejus conjunx Proserpina Graecis dicta et Μελίβοια et Μελιτώδης. estque, opinor, duarum harum appellationum eadem ratio. Lege Theocriti scholiasten ad idyllium 15. et Porphyrium in disputatione de antro Nympharum. In Lafo verbis perperam scribuntur multa; quae ita pro virili emendare conabamur: Δάματρα μέλπω πόραν τε Κλυμένειο ἄλοχον Μελίβοιαν, ἀνάγων Αἰολίδ' ἀνὰ βαρύν-βρομον ἁρμονίαν. *hymnum meum redigens ad Aeolicam harmoniam.* id est, aptans ei harmoniae. Sujicitur, ἐπεὶ οὖν τὸ μέλος ἐστὶν ὑποδωρίον, καὶ τὰ μέλη εἰκότως Αἰολίδα Φησὶν εἶναι τὴν ἁρμονίαν ὁ Λάσος. manifeste παρασκευοῦσιν haec verba καὶ τὰ μέλη. nisi aliquid latet hinc gravioris mali. Caeterum Αἰολίδα μολπὰν dici eam quae sit Dorica, Strabo nos dudum admonuit. Paulo post e libris nonnulla adjecimus, sed est oratio adhuc suspensa et ἀκατάλληλος. Fortasse aliquid deest amplius. In quibusdam scriptum offendimus, Δωρίον μὲν οὐ νομίζων. pro νομίζουσι. neutrum rectum est. Scribo, νομίζειν. non ausi sunt, inquit harmoniam Aeolidem Doricam appellare: sed hypodoricam, ceu paulo minus quam Doricam, dixerunt. Scribe, Φασὶ δὲ Πύθερμον τὸν Τήϊον ἐν τῷ γένει τῆς ἁρμονίας ταύτης ποιῆσαι σκαιὰ μέλη. aut fortasse σκόλια. Sequitur de hoc Pythermo. οὗ μνημονεύει Ἀνάνιος † Ἰππώναξ ἐν τοῖς ἰάμβοις. Ananii nomen mutavit Dalecamp. in *Clazomenius*: et Hipponactem qui fuit Ephesius, Clazomenium ab Athenaeo putat appellatum, haec vero conjectura immanis est. Lego, Ἀνάνιος ἢ Ἰππώναξ. ita solet loqui Athenaeus de iis scriptis quorum incertus auctor. Ananio vetustissimo poetae non semel iniqui fuerunt operis hujus interpretes. Plura de eo nos in superioribus. Si cui servandus potius videatur locus vacuus, ad denotandum deesse Ananii testimonium non repugnabo. Non longe post scribendum, τρεῖς οὖν αὗται, καθάπερ ἐξ ἀρχῆς εἶπομεν, εἰσὶν ἁρμονίαι, ὅσαι καὶ τὰ ἔθνη. *Sipylum* assignat Lydiae: alii Phrygiae. Lege Strabonem. Polybii locus insignis paulo mox descriptus, extat libro quarto magni historici. Ita autem ille incipit: Οὐ γὰρ ἡγητέον μουσικὴν ὡς Ἑφορέας Φησὶν ἐν τῷ προοίμῳ τῆς ὅλης πραγματείας, οὐδὲ μὲν τε

λόγον αὐτῷ βίψας, ἐπ' ὑπάρτη καὶ ἰσότητι παρεισῆχθαι τοῖς ἀνθρώποις. pro οὐχ ἡγητέον dixit Athenaeus, οὐ παραληπτέον. nisi ille scripserat, οὐ γὰρ ἐποληπτέον. Mox, χορεύουσι κατ' ἐνιαυτὸν τοῖς Διονυσιακοῖς αὐληταί, praebent se chori loco *Bacchicis tibicinibus*. Scriptura haec est omnium exemplarum Athenaei: in Polybio est αὐληταί. Supple mox cum labé sententiae omissa verba, et scribe, οὐχ οὕτω τὰς ἀγωγὰς ποιῶντας διὰ τῶν ἐπεισ-αυτων ιακρομαμάτων. scribe etiam aliquanto post, παρα-χρῆμα αὐτοὺς ἐξεκέρυξαν. et vide Polybium. item Κυναι-δεῖς per υ non ι. Φρύγιος ὁδμή, venusta translatione a sensu auditus ad sensum olfactus, dicitur odor suavis et mollis, qualis est Phrygia harmonia. Ita accipiendum in istis. Ἀγίας ὁ μουσικός ἔφη τὸν στόμακα τὸν ἐν ταῖς ὀρ-χήστραις θυμιώμενον τοῖς Διονυσίοις, Φρύγιον ποιεῖν ὁδμὴν τοῖς κισθανομένοις.

CAPUT SEXTUM.

Χαλκιδικαὶ σπάθαι. νόροψ χαλκίς. κύπασις. Vir-
tus bellica olim maximo in pretio. Aeschylī
epithaphium. Laedaemonii ter Musicae vindice.
Saltantium σχήματα. λέγειν κατὰ τὴν ὄρχησιν.
ὕπορχήματα. Phialia et Phigalia.

IN Alcaei versibus non capio illa, θώρακίς τε νέω λίνω.
et censeo scribendum, νέω λίνω Dorice. thoraces novi
lini. id est, linei novi, vel, ἀσπίδες τε νέω λίνωι. Parum
etiam intelligo proxima verba. Κεῖλαι τε κατασπίδες βε-
βλημένον, sed neque alius quisquam mortalium capiat,
quin emendarit prius. Lego, καίνται δὲ καὶ ἀσπίδες βε-
βλημένων, jacent in meis aedibus, et clypei occisorum.
vel Κεῖλαι καὶ ἀσ. Scripti quidam βεβλημένοι: quod
etiam ferri potest. Quemadmodum autem necessario haec
erant emendanda: sic errant graviter qui haec Πάρ δὲ
Χαλκιδικαὶ σπάθαι, prope sunt Chalcidicas spathas.
p. 899. censent corrigenda et legunt Χαλυβδিকাί. Veteres Chal-
cidica appellabant opera ex ferro aut aere aliove me-
tallo: quia Chalcide in Euboea cepta consilari opera ex
acre: quod probant antiqui argumento ex ipso nomine
petito. Stephanus, τινὲς Χαλκιδεῖς Φατὶ κληθῆναι διὰ
τὸ χαλκουργεία πρῶτον παρ' αὐτοῖς ὀφθῆναι. vel Chal-
cidicὰς expone Scythicas. Chalcis enim urbs nobilis fuit

Scytharum, cujus meminit idem Stephanus. Utriusque interpretationis subobscurè meminit Hesychius. Similiter apud poetam *νόροπα χαλκόν* existimarunt quidam e veteribus dici a gente illa quae postea leviter mutato nomine appellata est Norica: ibi enim antiquissima ex aere et ferro facta esse opera. Clemens Alex. *Νόροπος ἔθνος ἐστὶ Παιονικόν, νῦν δὲ Νωρικοὶ καλοῦνται. παλαιργάσαντο χαλκόν, καὶ σίδηρον ἐκάρθησαν πρῶτοι.* Ait Alcaeus, *Παρ' δὲ ζώματα πολλὰ καὶ κυπασίδες.* Lego *κυπασίδες.* Hesychius, *κύπασις, περιζῶμα καὶ χιτῶνος εἶδος.* ex Alcaeo colligas, cingulum militare ita dictum, aut aliquam aliam armaturae partem. plura Suidas: apud quem scriptum *κύπασσις.* Postremo addit lyricus: *ἐπειδὴ πρῶτιστά ὑπὸ ἔργον ἔσταμεν τόδς.* Corrigo, *πρῶτιστοι. quia primi stetitimus in ea pugna.* Vulnus acceptum dissimulat periodus haec, *οἱ παλαιοὶ τὴν ἀνδρείαν ὑπελάμβανον εἶναι μεγίστην τῶν πολιτικῶν ἀρετῶν, καὶ ταύτῃ τὰ πολλὰ προσνέμειν οὐ τοῖς ἄλλοις.* In Epitoma est *τὰ πολιτικὰ* non *τὰ πολλὰ.* Lego, *καὶ ταύτῃ τὰ πολλὰ,* (vel *τὰ πολιτικὰ*) *δεῖν προσνέμειν οὐ τοῖς ἄλλοις: et huic virtuti consuebant defendendam esse reipublicae administrationem, non aliis.* vel *τοῖς ταύτην ἔχουσι τὰ π. δ. π. οὐ τοῖς ἄλλοις. bellica virtute praeditis committendam esse Remp. non aliis.* Quanti autem veteres fortitudinem fecerint, quae Romanis *ἀπλῶς* *virtus* est dicta, ut observat Justinianus Imper. non est hic locus exponendi pluribus. Ipsa utriusque linguae vocabula multa, primorum hominum iudicium hoc fuisse, arguunt clare: ut omittam gravissimas rationes ex penetralibus tum philosophiae tum historiae, quibus id possit demonstrari. Aeschylus, inquit noster, vir tantus in poesi, nihilominus inscribi monumento praecepit fortitudinem, et fortia sua facta *ποιήσας*: id est, *factis versibus,* qui sequuntur. *Ἀλκὴν,* etc. In Aeschyli vita legimus, Geloos apud quos extremum ille vitae diem obiit, publicum ei funus fecisse virtutis ergo: ejusque tumulo tetrastichum inscripsisse, cujus pars posterior ii sunt versus, quos adfert Athenaeus, et ab ipso Aeschylo scribit esse compositos; quod in ipsius vita non legas. minus commode ista docti acceperunt. Lege verba Epicharmi, *οὐκ ἔστι διδύραμβος ἔκχ' ὕδωρ πίης.* Soliti gloriari Lacedaemonii se *τρὶς ἤδη σεσηκέναι διαφθειρόμενῃ τὴν μουσικῇν.* hoc est, ter a se musicos esse coercitos, qui in emendanda veteris musicae harmonia perverso fuerant ingeniosi. Recte scriptum *τρὶς*: consentiente hi-

istoria, quæ in tres musicos Terpandrum, Timotheum, et Phrynidem similem ob causam animadversum testatur. Φορτικῶς ὀρχήσασθαι est, *inapte et indecore saltasse*. non p. 900. *laboriose* non etiam *graviter*. neutrum horum significat τὸ Φορτικῶς. Fallitur eruditus interpres, qui in his, συνέτατον οἱ ποιηταὶ τοῖς ἐλευθέροις τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ἀδομμένων: σχήματα interpretatur de iis quas vulgo musici *tablatiuræ* vocant. Atqui sic exponi mens auctoris debuerat: *Poetas saltationes liberis assignabant: et figuris saltationum utebantur tantum pro signis eorum quas voce canebantur: semper in iis animum servantes virilem et generosum: quam ob causam ὑπορχήματα appellarunt, quasi dicas, saltationes voci subservientes. Si quis autem figuras exprimeret non servato modo, et canticionibus congruens nihil diceret in saltatione eum improbabant.* διατίθασθαι τὴν σχηματισμοῦσαν, ut libro primo, διατίθασθαι ὑπορχήματα. Venuiste dictum est, λέγειν κατὰ τὴν ὀρχησιν, pro exprimere aliquid saltando congruentia saltationis cum eo quod voce canitur. Hoc vocat λέγειν: ut apud poetas indices animi oculorum nutus dicuntur *loquaces*. Quas nominat *figuras saltationis*, Aristoteles *rythmos figuratos*, inquit in libello De poetica, οἱ ὀρχησται διὰ τῶν σχηματιζομένων ῥυθμῶν μιμοῦνται καὶ ἤδη, καὶ πάθη, καὶ πράξεις. Proprium huius studii vocabulum est σχήματα. Aristophanes *Parce: μηδαμῶς πρὸς θεῶν Πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρηται ἐκ τῶν σχημάτων.* id est, *saltationis causa.* et *σχηματίζειν* idem ac *saltare*. ibidem, 'Ἄλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομ'· ἀλλ' ὅφ' ἡδονῆς Οὐκ ἐμοῦ κινεῦντος αὐτὰ πρὸς σκέλη χορεύετον. Quod ait de appellatione *hyporchematum*, illustrat Lucianus in libro De saltatione. 'Ἐν δὲ γὰρ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συναλθόντες ἐν αὐλῇ καὶ κισθάρᾳ, οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπαρχοῦντο δὲ οἱ ἐρισταὶ προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ἄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο. Lege Athenæum libro primo. In veteri epigrammate quod inferius recitatur, scribebam ἦν δ' Ἀνακὸς Φιγαλεύς. Phigalia vetus Arcadiæ oppidum, non obscuri nominis. sed rectum est Φιαλεύς, cujus vocis pars est nobis Stephanus De urbibus. *Phialia* eadem quæ *Phigalea*. Postea lego, ἦ μὲν θεοῖσιν Ἐν Σικυῶνι κ. Distingue et scribe, ὃθ' ἐν ἐκαστῇ θῆσαν αἱ καλούμεναι πυβρίχαι, καὶ πᾶς ὁ τοιοῦτος τρόπος τῆς ὀρχήσεως, καὶ αἱ πολλὰ παρονομασίαι αὐτῶν.

CAPUT SEPTIMUM.

Saltationum plures modi. Nomina quaedam eo spectantia illustrantur. Scamon vetus scriptor. Pyrrhichus nomen Laconicum. προσόδιον sive προσόδιον. apostolicus modus. Pronomi inventum.

SALTATIONIS olim multi modi schematis et nominibus discreti. Extrema aliquot referuntur ab Athenaeo, et Julio Polluce libro quarto, capite 14. sed multas appellationes ab utroque esse praetermissas, non est dubium. Lucianus Πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγραφεύς, τὴν πλείστην διατριβὴν τῆς γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως τὰ εἶδη ἐπεξιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν καταλέγοντες, καὶ οἷα ἐκείνη, καὶ ὅφ' ὅτου εὐρέθη, πολλὰ μαθεύσας ταύτην ἐπίδειξιν ἡγούμενοι παρέξουσιν. auctores qui de saltatione scripserunt, indicatos hic a Luciano, habes enumeratos infra post aliquot paginas. Saltationem ἀπόμυνον, inquit Athen. ὑστερον μακτρισμὸν ὠνόμασαν. Pollux, Βακτριασμὸς δὲ καὶ ἀπόμινος, καὶ ἀπόμινος ἀνταλγῇ εἶδη ὀρχήσεων, ἐν τῇ τῆς ὀρχήσεως περιφορᾷ. *Macristimus* et *bactristimus* sive *bactria-mus*, idem. β. pro μ positum ex prava consuetudine scribentium. nam verior lectio nostra quam Pollucis. Hesychio μακτῆρ appellatur. Sequitur, ἣν καὶ πολλοὶ γυναῖκες ὠρχοῦντο, ἃς καὶ μαρτυρίας ὀνόμαζομένης οἶδα. videtur postulare analogia, ut μακτροποιός scribatur. caeterum incerta veritas. *Dad-tylum* saltationem describit Hesychius: ex quo et Polluce multa hic studiosorum diligentia illustrabit. *νικατισμός*, Hesychio dicitur *νιβατισμός*. In Excerptis *νικτισμός*, et *μύγας* pro *μύγας* *περνεφόρος* ea est quam saltabant cernophori, de quibus libro septimo. *Anthema* saltatio, a floribus est appellata, ut ex nomine paret: nam ἄνθος et ἄνθερον significatione non differunt. paret etiam ex subiectis verbis, quae quidem ita concipiuntur in Excerpt. ποῦ μοι τὰ ῥέδα; ποῦ μοι τὰ ἴα; ποῦ μοι τὰ καλὰ σάββα; ποῦ μοι ταδὶ τὰ ῥέδα; ταδὶ τὰ ἴα; ταδὶ τὰ σάββα. *Chitonae* sive *Chitoneae* Dianae propriam saltationem, fuisse et ipsam nominatam Chitoneam, per est vero simile: quia tamen hoc Athen. non dicit, interpretes ipsum potius sequi par erat. *Angelica* πάρινος Hesych.

est ἀγγελίη παρόνιος. Inter schemata saltantium nominantur *Xiphismus*, *calathismus*, *callabides*, auctore Hesychio, ξιφίζειν etiam saltare significat. saltationem autem *Xiphismum*, alio nomine *cola* vocabant, teste eodem in voce κῶλα. καλλαβίδες alibi in hoc libro κολλαβίδες. minus probo: nam exillimo esse Hesychii καλαβίδα. Aeschyli *Theoros* invenio duplicem habuisse titulum ut multa alia dramata. nam Hesychius in λαμβίς nominat Θεωρούς ἢ Ἰσθμιαστάς. Sunt e schematis etiam θυμαστρίς et καταρίδες. imo θερμαστρίς et ἐκατερίδες. ita legendum ex Polluce, cujus verba, ἐκατερίδες καὶ θυμαστρίδες ἔντονα ὀρχήματα. Aliis criticis thermastris exponitur ὀρχησις ἔντονος καὶ διάπυρος τάχους ἔνεκα. Sicinnus ille Barbarus a quo dicta est sicinnis saltatio, ipse est liberorum Themistoclis paedagogus, homo Persa: qui meruit astutia sua inter claros Graeciae propugnatores illorum temporum nominari. Huc facit Clementis Alexandr. locus. Καὶ τῶν Θεμιστοκλέους παιδῶν ὁ παιδαγωγὸς Σίκιννος, οἰκέτης ῥάθυμος ἦν. ὀρχαῖσθαι φασὶν αὐτὸν καὶ σικιννίζειν εὐρηκάναι. Super sicinnide laudatur Σκάμων ἐν πρώτῳ Περὶ εὐρημάτων. Paulo post dicitur idem Scamno. apud Eusebium *Scamno*. Clementis *Scamno* ut hic et omnino rectum Σκάμων, ut apud Suidam. Porro antiqua saltatio pedum motu solum peragebatur: postea accessit motus et gesticulatio manuum: quae etsi recens inventum non est: nam Lesbomax auctor antiquissimus p. 902. χαιρεισόφους appellavit, quos alii ὀρχηστάς: ante Augustum tamen perfecta non est. Tunc consummata est ars pantomimorum, solertium quicquid vellent pedibus manibusque loqui. Propterea scribitur hic πρώτη δὲ εὐρηται ἢ περὶ τοὺς πόδας κινήσεις τῆς διὰ τῶν χειρῶν. recte paulo post scribitur, φεύγειν μὴδὲ μένειν, μὴδ' αἰδεῖσθαι κακὸς εἶναι: etsi apud poetam unde habet, erat, μὴδ' αἰδεῖσθαι κακὸς εἶναι. Pyrricham dixere quidam a Pyrrico Lacone esse nominatam. qui opinionationis suae hanc afferebant rationem, Λακωνικὸν γὰρ εἶναι μέχρι καὶ νῦν ὄνομα τὸν πύρριχον. quoniam ajebant, *Laconicum* nomen etiam nunc est *Pyrrichus*. intellige nomen viri proprium. Non est vanum argumentum. nam etiam in propriis nominibus differentia potest observari inter Graeciae populos. πύρριχος autem Dorica vox est, et cum est κύμην ὄνομα, et cum ἐπιδατικόν. Theocritus: Λεπτός μαν χ' ὦ ταῦρος ὁ πύρριχος. Saltationis τρόποι ὀσχοφορικὰ ἢ sunt, qui ab ὀσχοφορῇ servabantur cum ὀσχοφορίῳ

celebrabant. Excerpta *ώσχοΦερμοι*. quam scripturam alibi quaque observavimus. nota celebritas Atheniensium ex Harpocrate, Plutarcho, et Photii grammaticis Excerptis. Errant qui confundunt modos *profodiacos et Apostolicos*. diversi enim sunt. *Προσώδιον* sive *προσόδιον* (nam utrumque praeferunt multorum scriptorum codices) carmen est ab iis cantari solitum, qui ad Apollinem accedebant. Exempla quae passim sunt obvia non adferemus, ne operam abutamur. Inde et *προσφδιακόν* sive *προσφδιακόν μέτρον*, apud metricos: et *profodiaca* saltatio hic. *Apostolicus* modus quod ex ipso nomine licet conjicere, is est, qui convenit, τοῖς ἀποστόλοις vel ἀποστολεῦσι: quae erant apud Graecos praefecturae nauticae vocabula. Redit deinde Athenaeus ad sermonem de tibiis. Olim inquit, ἦσαν ἴδιοι καὶ ἐκάστην ἁρμονίαν αὐλοῖ, καὶ ἐκάστοις αὐλητῶν ὑπάρχον αὐλοὶ ἐκάστη ἁρμονίᾳ πρόσφοροι ἐν τοῖς ἀγῶσιν. Πρόνομος δ' ὁ Θηβαῖος πρῶτος ἠύλησεν ἀπὸ τῶν αὐλῶν τὰς ἁρμονίας. prior periodus planissima. fuisse olim et harmonias tres, et tria genera tiliarum diversarum. posterior de Pronomo obscura est, quia corrupta. desunt enim nonnulla, ut facile intelligent eruditi, qui mediocrem attentionem adhibuerint. Eruditissimus vir ita vertit. *Pronomus Thebanus primus pro varietate tiliarum modos distinxit.* haec sententia neque praecedentibus cohaeret, neque ex edita lectione potest elici: et omnino falsa est. nam contra: primus omnium Pronomus discrimen tibiarnum quod obtinuit apud vetustiores sustulit. Pausanias in Boeoticis: τέως μὲν γὰρ ἰδέας αὐλῶν τρεῖς ἐκτῶντο οἱ αὐληταί· καὶ τοῖς μὲν αὐλημα ἠύλουν τὸ Δωρίον. διάφοροι δὲ αὐτῆς ἐς ἁρμονίαν τὴν Φρύγιον ἐπαποῖηντο οἱ αὐλοί. τὸ δὲ καλούμενον Λύδιον ἐν αὐλοῖς ἠυλαῖτο ἄλλοις. Πρόνομος δὲ ἦν ὃς πρῶτος ἐπανόησεν αὐλοὺς ἐς ἅπαν ἁρμονίας ἔχοντας ἐπιτεθείας· πρῶτος δὲ διάφορα ἐς τοσοῦτον μᾶλλον ὑπ' αὐτοῖς ἠύλησε τοῖς αὐλοῖς. Quamobrem ita emendabis, Π. δ' ὁ Θ. π. ἠύλ. ἀπὸ τῶν αὐτῶν αὐλῶν τὰς τρεῖς ἁρμονίας.

CAPUT OCTAVUM.

p. 903.

Μουσική πάνδημος. ἐκβολή. ἡ λήγουσα. μέλος. Homeri poesīs μεμελοποιημένη· Choragi qui. Symbuca. Polybii et Plutarchi loci animadversi. alia multa.

ΚΑΙ ἐς μεγάλην διαφορὰν προσήλυθεν ἡ πάνδημος μουσική. Omisio literae unius depravat totam sen-

Legendum διαφθοράν. tantulum errorem non deprehenderunt acuti homines. qui etiam non animadverterunt allatum esse voce πάνδημος ad Volgivagam Venerem, quae Graecis πάνδημος cognominatur. et de hac et de coelesti Apuleius in Apolog. multa. Videtur, ait, antiqua Graecorum sapientia τῇ μουσικῇ μάλιστα εἶναι δεδομένη. putem scribendum, δεδομένη. duriusculum hoc, fateor: at illud plus quam durum. Versus acephali exemplum ex Homero affertur. Ἐπίτενος τετάνυστο βοὸς Ἰφι πτεμένειο. cui licet addas ex eodem poeta. Ἐπίτενος βέβλητο βοὸς βινεῖο τετυγχός. Extremum versum appellat ἐμβολήν, quando scribit, Μαιουροί εἰσιν οἱ ἐπὶ τῆς ἐμβολῆς τὴν χαλότητα ἔχοντες. Eustathius descriptis verbis Athenaei: ἔνθα, inquit, σημαίνει ὅτι ἐμβολὴν ἔφη τὴν λήγουσαν, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν ποταμίων ἐμβολῶν. Vulgo grammatici τὴν λήγουσαν appellant syllabam dictionis ultimam. si ita accipit hic Eustathius, incogitanter nimis ἐμβολήν in hoc Athenaei loco interpretatur τὴν λήγουσαν. nam exempli gratia, hic versus Καλὴ Κασσιόπεια θεοῖς δάμας δοικυῖα, miurus est. vitium tamen non in ultima syllaba postremae dictionis: sed in prima syllaba. sed Eustath. opinor, λήγουσαν intelligit dictionem non antem syllabam. Non puto Graecum verbum esse εὐτυχός. Ma lego mox cum Excerptis Λάκων ὁ τέττιξ, εὐτυχός ἐκ χορὸν. vel εὐτυχεός. Laconicus est musicus, aptus ad choreas. Sequitur: διὸ καὶ οἱ ποιηταὶ διατίθουν οὕτως προσαγορεύοντας τὰς ᾠδὰς. propterea poetae sua cantiones sic nominare perseverarunt. quomodo? nempe μέλη. colligo ex superioribus. Proprie μέλος dicitur carmen μεμελοποιημένον: id est, in cuius compositione habita ratio harmoniae ut cani possit. talia sunt Lyricorum imprimis carmina. sed et aliorum antiquorum poetarum carmina habuisse μελωδίαν, ut Homeri, Xenophanis, Solonis, Theognidis, Phocylidis, nec non Periandri, ante dictum est Athenaeo. qui nunc ait, ex eo factum esse, ut omnes poetae sua carmina appellent ᾠδὰς et μέλη. Exemplum quod adiectum est, imperfectum ad nos pervenit: ut neque de auctore constat, neque de sententia multo magis. Quis enim dubitet illa esse corrupta? καὶ μέλας μελιγτέρωτα Μοῦσαν. Scribo καὶ μέλας. μέλη πτερωτά Μουσῶν. carmina alata Musarum. Poetae se vocant alites, et θεοὺς ὄρνιθας: versibus suis tribuunt alas. vulgata res. Mox, καὶ τὸ χρηστομουσεῖν, καὶ μὴ παραβαίνειν τοὺς ἀρχαίους τῆς μουσικῆς νόμους. Non bene ista cohae-

rent: neque enim alia hic incipit sententia, sed continuanda illa cum superioribus. *Choragos*, inquit, hodie vocant eos, qui pecunia sua chorum conducunt et in-p.904. fruant: at primitus *χορηγός* dicebatur is qui erat vere ἡγεμὼν τοῦ χοροῦ: cujus erat officium, videre ne imperitia chori aut lascivia vetus musica corrumpetur: sed pura atque sincera fervaretur. Lege sic integrum locum, ἀνά-
 λουν δὲ καὶ χορηγούς οὐχ ὥσπερ νῦν τοὺς μισθουμένους
 τοὺς χοροὺς, ἀλλὰ τοὺς καθηγουμένους τοῦ χοροῦ, (κα-
 θάπερ αὐτὸ τοῦνομα σημαίνει) πρὸς τὸ χρηστομενεῖν,
 καὶ μὴ παραβαίνειν τοὺς ἀρχαίους τῆς μουσικῆς νόμους.
 Esti autem verissimum est, hanc esse genuinam vocis
choragus significationem: vix tamen reperias ex omnibus
 antiquis scriptoribus Graecis qui ita usus sit eo verbo:
 quod in historia praelertim Attica frequentissimum est.
 Athenis enim inter publica munia divitibus necessario
 obeunda, fuit τὸ λειτούργειν. Inde postea manavit latius
 ejus verbi significatio. [Nam simpliciter accipi cepit *χο-
 ρηγεῖν* pro *παράχειν* et necessariis praelidiis instruere.
 Notio prima vocis *χορηγός*, ut ait Athenaeus, chori ma-
 gistrum designat. (qui et coryphaeus et mesochorus) ut
στρατηγός exercitus praefectum. Atque in hac primaeva
 significatione accipit Chrysostomus, homilia dno decima,
 in epistolam ad Philipp. καθάπερ ἐν χορῷ καὶ στρατο-
 πῳ τὸν χορηγὸν καὶ στρατηγὸν δεῖ μιμῆσθαι τοὺς λει-
 τούς, καὶ οὕτω δεῖ βαδίζειν εὐτάκτως appellat hic *chora-
 gum*. quem alii coryphaeum. quare idem alibi, *κορυφαῖον*
 et *στρατηγὸν* solet jungere: ut in simillimo huic loco.
 Homil. trigesima tertia ad Hebraeos.] Homeri locus de
 Achille fortium laudes ad lyram canente extat in nono
 lib. cogimur hoc dicere propter interpretem incuriam,
 qui falsissimam Athenaeo sententiam affingunt. Antiquos
 etiam Barbararum gentium musicos graves fuisse viros, et
 qui a rerum actu alieni non essent, illustri exemplo
 docet nos dipnorhetor. Astyagi enim praedixisse canto-
 rem quendam futuram Cyri virtutem, et bellum ab eo
 contra Astyagem suscipiendum. Profert Dinonis qui *Per-
 sica* ediderat locum, non sane obscurum, neque depra-
 vatum: perperam tamen ab interpretibus acceptum. Graeci
 sonant. Quo tempore Cyrus, (qui in *Astyagis* aula, initio
satellitum praefectus fuerat, deinde militem, postea
abās) relicto *Astyage* ad Persas se contulit: rogo cum
 amicis convivante *Aggares* quidam, omnium ejus can-
 torum clarissimus. vocatus in coenam

168 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

pro more tum ad extremum hoc cecinit: Dimitti in paludem feram apro truculentiorē, quae si semel locorum circa se fuerit potita, facile cum paucis adversus multos pugnabit. Musicum instrumentum quod sambucam dicebant, Parthis et Troglodytis paulo post. assignat Euphorion. Certum est, vetustissimos Orientis populos eo organo esse usos. inde transiit postea ad Graecos et res et nomen. Daniel propheta, capite tertio, ἢ ἂν ὦρα ἀκούσῃς τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγος, καὶ κιθάρης, σαμβύκης τε. In Chaldaico textu Danielis est, כבכב fabecca. Sambucam vero militarem cuius sit statim mentio, descripserunt Graeci et Latini scriptores nonnulli: sed obiter, et parum plene aut exacte. Extat ac-
p. 905. curatior ejus descriptio in Mechanicis Athenaei, non quidem ex Bitone aut Andrea Panormita, ad quos rejicit nos hoc loco dipnosophista: verum ex Damio quodam Colophonio. Plura nos de his rebus in Polybiana editione, quam defuncti molestissimo hoc labore, aut curabimus Θεοῦ διδόντος, brevi, aut aeternis tenebris semel damnabimus. Nihil demutant ab edita lectione veteres libri, cum de sambuca militari scribitur, ὡς ἀπὸ δύο ὄνων προσάγοιτο τοῖς τῶν ἐναντίων ταῖς χειρὶ. Placet tamen jure clarissimi viri Justi Lipsii conjectura, hanc temere suspicantis ἀπὸ δύο νεῶν potius esse scribendum. Allegoricus sermo est, quo usus Marcellus cum diceret, ταῖς μὲν ναυσὶν αὐτοῦ ναυθίζειν ἐκ θαλάσσης Ἀρχιμήδην, ταῖς δὲ σαμβύκας βαπτιζόμενας ὥσπερ ἐκ πότου μετ' αἰσχύνῃς ἐκπεπταμέναι. Archimedes, inquit, navibus meis cecyathis aquam haurit e mari: sambucae autem colaphis percussae, tanquam e compotatione cum dedecore sunt ejectae. Interpretes cum allegoriam non animadverterent, integerrimum locum emendare aggressi sunt: nam pro ἐκ πότου scribit Dalecamp. εἰς πόντον. plane absurde. Apud Polybium legitur hodie, ὥσπερ ἐκ πόντου. de quo in editione Polybiana cum bono Deo. sed videtur scripsisse, ἐκ σπονδῶν: quod more suo velut interpretans Athenaeus, mutavit in ἐκ πότου. Refert et Plutarchus Marcelli jocos. sed καθίζων ibi scriptum pro ναυθίζων. emenda igitur.

CAPUT NONUM.

Phyllis *vetus scriptor. Hesychii locus. παλαιότερος.*
 Diogenes *tragicus. τύπανον et τύμπανον. κρή.*

κειν μάγαδιν. iambycae et sambucae. *Delia palma*. Pythagorae tripus Τρίσψ, ὁ τοὺς Εἰλω-
τας πεποιηκώς. Dare chorum poëtae, vel sce-
nam, quid. λαμβάνειν χορόν. locus Aristophanis
illusiratus. ejus scholiastes notatus. Cratini Bu-
bulci. Locus Hefychii emendatus. ἐμοὶ διδάσκειν.
Homeri Epicichlides. ποιήσεις διὰ λόγου.

ΟΥΔΕ Φύλλις ὁ Δῆλιος. ξυνέγραψε γὰρ καὶ οὗτος περὶ
αὐλητῶν. Melius Φύλλις. Hic est Phyllis quem musicum
appellat, et cum Arilloxeno bis terve laudat scholiastes
Aristophanis. De illo versu, Μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα
σοὶ καὶ μέγαν, diximus libro quarto, capite 25.
μάγαδιν αὐλὸν ἀκούει τὸν κιθαριστήριον. eadem interpre-
tatio apud Hefychium: sed quam in vulgatis libris pessime
acceptam ex Athenaeo emendandum esse studiosos velim
monitos. παλαιστῶν Ὑμνων αἰδοί. Ferri potest,
pro dudum compositorum. τιθέναι pro ποιεῖν, transla-
titium. tamen haec dictio nescio quomodo parum satis-
facit. an παλαιστῶν? Hefychius παλαιδέτης, πρεσβύτες
pro παλαιστῆς. vel potius παλαιοδέτης. Διογένης δ'
ὁ τραγικός δ. Hic etiam Oenomaus dictus: Atheniensis
fuit, et plures fabulas edidit. Tertii versus initio scribe
τυπάνοις, non τυμπάνοις. utrumque dixerunt Graeci:
hoc usitatus est: illud ἀνὰ λόγον magis: ἤη τύπανον. p. 906.
Quarto versu, Βόμβοις βραμούσας ἀντὶ χειρὶ κυμβάλων,
malim βρόμοις: et quia hoc Ἀττικώτερον, et quia prae-
cedit vox βόμβοις. videndum etiam an scribi oporteat
ἀντήχρσι. Postea scribe,

Ψαλμοῖς τριγῶνων πηκτῖδων τ' ἀντιζῦγοις
ὀλκοῖς κρεπούσας μάγαδιν, θυγα Περσικῇ
νόμῳ ξυνωθεῖς αὐλὸς ὁμονοεῖ χοροῖς.

Ita dictum πρέκειν μάγαδιν, ut apud Aristophanem πρέ-
πειν αὐλόν. Late patet verbi hujus usus. πρέκειν ὕμνον
dixit Telestes Selinusius: Τοὶ δ' ὀξύφωνοις πηκτῖδων
ψαλμοῖς Κρέκον Λύδιον ὕμνον. male in editionibus κρε-
πούσαις: nam jungi debet cum superiore voce Λυδίας.
caetera ante nos restituerat optimus Sylburgius.
σαμβύκαι, ἱαμβοὶ καὶ τρίγωνα, κλεψῖαμβοι. In hac enu-
meratione ἀσυνδέτῳ mendii suspicionem movet τὸ καὶ
ante τρίγωνα. Legendum est, σαμβύκαι, ἱαμβύκαι, τρί-
γωνα. Separat iambycas a sambycis. quid autem iam-
bycae fuerint mox declarat. Utrumque et Hefychius

verbis paene iisdem. ἱαμβόκαι, ὄργανα μουσικὰ ἐν οἷς τοὺς ἱαμβοὺς ᾄδον. ἡ δὲ σαμβούκη ἕτερον ὄψις εὐρημένον. De barito et barmo dictum in quarto. τὰ μὲν ὑγχορδα, τὰ δ' ἄνηχα κατσκευάζον. alia fidibus intendebant, alia sonora faciebant. id est, ut mox loquitur, ψόφου μόνον παρασκευαστικά. exposuimus libro quinto, capite quarto. τὰ τ' ἐν Ἑλλήσι ξόαν' ἡδυμελῆ. Excerpta, ξόανα. Sophoclis mentem ex his tam paucis verbis, nō Oedipus quidem capiat. Delia palma ex qua facti erant ancones phoenicis organi, illa est de qua multi Graeci poetae Latinique. Homerus,

Δήλῳ δὲ τότε τοῖον Ἀπόλλωνος περὶ βῆμῳ
Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα.

Marcus Tullius, Quod Homericus Ulysses Deli se proceram et teneram palmam vidisse dixit, hodie monstrans eandem. καθάπερ ὁ Πυθαγόρου τοῦ Ζακυνθίου τρι-

πους. Hic musicus tripus Pythagorae, etiam τριψ est dictus: quasi triplex, aut trium speciem vel usum praestans: quod postea explicatur Athenaeo. Coniicimus ex Hesychio in cuius commentariis leguntur haec ἀνργματαὶδὴ verba. Τριψ ὁ ὑπὸ τῶν Πυθαγορικῶν ἐν Δελφοῖς τριπους. Ex hoc Athenaei loco facienda lux optimo scriptori. Sensum hunc elicimus. Τριψ est illud musicum instrumentum, quod sub Pythagorae nomine vel Pythagoreorum Delphis in Apollinis templo visebatur et tripus vulgo appellabatur. De auctore hujus organi dissentire Athenaeum et Hesychium, non mirabitur, qui meminerit eorum quae Dionysius Halicarnassensis et Diogenes Laërtius de duobus Pythagoris scripserunt.

πρῶτον κιθάρησαι Μέναιχμος. Verbum λέγει in sequentem periodum a fine hujus translatum videtur. Tertius versus Anaxandridae Εἴτ' ἀσχόλασε θριμῶς ἐν παπαῖ, claudat. Tolle vocem inutilem ἐν, et scribe, παπαῖ παπαῖ. Mox autem lego cum Dalecamp. ὁ τοὺς Εἰλωτας πεποιηώς, non Ἰλιώτας. ita conceptum poematis hujus indicem p. 907. memini alibi observasse. Totum locum jure arbitrario ita constituo, male scriptum, καὶ ὁ τοὺς Εἴ. δὲ π. τὰ Στήσιχόρου τε καὶ Ἀλμᾶνος Σιμωνίδου τε τῶν ἀρχαίων αἰδόντα Γνήσιππὸν ἐστὶν ἀκούειν· καὶνος νυκτερι. etc. nam et sequentia ejusdem sunt poetae non Athenaei verba. et ita auctor Epitomae. Corrige haec Cratini, τίς ἄρ' ἔρωτ' ἄ μ' οἶδον ὃ Γνήσιππο. Scribe, Τίς ἄρ' ἔρωτ' ἄ μ', οἶδας ὃ Γνήσιππος; Sed expendenda sunt quae statim subjiciuntur Σωίπται δὲ αὐτὸν εἰς τὰ ποιήματα καὶ ἐν Βου-

LIB. XIV. CAP. IX.

171

κ. quis est ille quem ait traduci a Cratino in *Bu-*
is? Si praecedentia respicias, non potes αὐτὸν aliter
 interpretari, quam de Gnesippo: si ad versus ipsos co-
 oculos referas, de Cleomacho videbis eum loqui.
 Ieo defecti codicis notam esse ponendam ante verbum
 ἔπειτα deesse autem haec aut similia his verba, Τῷ δὲ
 ἄλλῳ ὅμοιος ἦν καὶ Κλεόμαχος. σκ. Ac fortasse in
 u Chignidae paulo ante recitato. Ταῦτ' οὐ μὰ Δία
 ἴππος. οὐδ' ὁ Κλεόμαχος, scribendum, οὐδ' ὁ Κλεό-
 μαχος. ab illo versu egit de Gnesippo: nunc testimonia
 erit de Cleomacho. vulgatam γραφὴν probavimus li-
 superiore, capite ultimo. Nunc Cratini verba con-
 remus.

Ὅς οὐκ ἔδωκε αἰτοῦντι Σοφοκλῆσι χορὸν
 τῷ Κλεομάχῳ δ' ὃν οὐκ ἂν ἤξιον ἦν
 μοι διδάσκειν οὐδ' ἂν εἰς Ἀδώνια.

uitur Cratinus de sordido aut imperito divite: qui
 enis choragus cum esset, et instruendum chorum ha-
 st, possetque Sophoclis poetae praestantissimi opera
 cum Cleomacho ignobili et inepto poeta pacisci ma-
 at. nempe hic pecuniae tenacior quam gloriae cupi-
 fuit. Nam quo melior et celebrior poeta erat qui
 ilam fecerat, eo carius docebat. Sed nullius sumptibus
 vere soliti paulo qui essent honoris publici avidiores,
 possent quam optimi poetae fabulam producere, et
 amentis chori sui alios choragos superare, cujus stu-
 dum alibi in his libris certa sunt testimonia, tam in
 ana Demosthenis illastre habetur exemplum. δοῦναι
 ὃν alicui poetae est, ejus opera uti in choro in-
 endo, et docenda fabula: quas partes qui suscipit,
 itur λαμβάνειν χορὸν. Aristophanes Rantis, de qui-
 dam malis poetis,

Ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ καὶ σταμύλματα
 χαλιδόνων μουσεῖα λαβητὰ τέχνης.
 ἢ Φροῦδα θᾶπτον, ἦν μόνον χορὸν λιβη
 ἀπαξ προσουρήσαντα τῇ τραγῳδίᾳ.

li poetae non facile suorum dramatum emptores in-
 debant propter illam quam diximus φιλοτιμίαν et ae-
 lationem. Ideo ait Aristophanes, ejus farinae tragicos
 redibili gestire gaudio si semel operam suam ad sce-
 n locaverint, et fiat illis potestas unam aliquam tra-
 diam producendi in theatrum ac committendi, recte
 as comici interpretes Φροῦδα explicat hic ἀφ' αὐτῇ γίνε-
 αι ὑπὸ τῆς χάρας. sed quid significaret λαμβάνειν χορὸν

non intellexit eruditissimus ille grammaticus. sic enim explicat poetae verba. *εἴπερ ἅπαξ τοὺς περισσῶτας ἐπαί-
p. 908. νέτας σχοῖεν τῶν δραμάτων.* Atqui non aliud est, *chorum accipere* quam id quod diximus. Sunt enim relata *δοῦναι* et *λαμβάνειν*. perspicuum autem est superioribus Cratini verbis *dare chorum* dici choragum, qui poetae alieni curam committit instruendi chori. tota enim ornamentorum ratio ex argumento fabulae pendeat. Constat autem in delectu poetae spectatum aliquando fuisse, non choragi solum aut tribus unius voluntatem, sed universi populi. Auctor vitae Aeschyli scribit, Athenienses tantopere eum poetam fato jam functum amasse, ut lege laxerint, *τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου χορὸν λαμβάνειν*: id est, *ut qui vellent docere Aeschyli fabulas, caeteris praeferrentur, et chorum acciperent.* Quemadmodum autem de poetis dramaticis dicebant *δοῦναι χορὸν* et *λαμβάνειν*, sic de aliis qui in theatrum produci solebant, *δοῦναι σκηνήν*. Athenaeus libro primo, *Ἀθηναῖοι Προδαινῶ τῷ νευροσπάστῳ τὴν σκηνὴν ἔδωκαν, ἀφ' ἧς ἐνεθουσιῶν οἱ περὶ Εὐριπίδην.* Haec alibi expōita non legimus: quare interpretibus facile ignosco, in Cratini superioribus verbis plane caecutientibus. Observent autem studiosi desumi istos Cratini versus ex ipsius *Bubulcis*: in cujus fabulae prologo graviter conquestus erat poetae choragi cujusdam contumelia, qui alii nescio cui comico potius quam ipsi chorum dederat. Hefychius: *Πυρπερέγχει, Κρατῖνος ἀπὸ θυράμβου ἐν βουκόλοις ἀρξάμενος, ἐπειδὴ χορὸν οὐκ ἔλαβεν περὶ τοῦ ἀρχοντος ἔστιν οὗ + ἡγήρει.* vix est alius in toto Hefychio aequae male acceptus locus, atque hic est. Lego vero, *Πῦρ πῦρ, ἔγχει. Κρατῖνος ἀπὸ διθυράμβου ἐν Βουκόλοις ἀρξάμενος, ἐπειδὴ χορὸν οὐκ ἔλαβε παρὰ τοῦ ἀρχοντος παρ' οὗ ἡγήρει.* De eodem Archonte accipiendos censeo et versus istos qui ab Athenaeo hic recitantur. Quare tam insignem Hefychii locum praetermittere nostrum non erat. Cum ait poeta: *ὃν οὐκ ἂν ἤξουν ἐγὼ ἔμοι διδάσκειν οὐδ' ἂν εἰς Ἀδώνια,* hoc vult. Si mihi choragi munus fungendum esset, nollem Cleomachum mihi docere vel adonia, quod festum fuit Athenis non magnae celebritatis: nedum ejus opera uti velim ad Quinquatrus aut Liberalia, quando edebantur ludi omnium celeberrimi. *ἐμοὶ διδάσκειν* non est *me docere*: sed *docere me chorago*: *ἐμοὶ* pro *ἐμοῦ χορηγοῦντος*. sicut *militare alicui* dicitur qui ejus ducta vel auspiciis militat. et jure ita loquitur: poetae enim

LIB. XIV. CAP. IX.

173

in theatro docebant non suo magis quam chozagi periculo. Sequitur non longe, ex Clearchi Ἑρωτικῶν libro secundo, ἐς δὲ τὰ Ἀρχιλόχου καὶ τῶν Ὀμήρου ἐπικυχλιδῶν τὰ πολλὰ διὰ τῆς ἐμμέτρου ποιήσεως τούτων ἔχεται τις τῶν παθῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἀσωποδώρου περὶ τὸν ἔρωτα, καὶ πᾶν τὸ τῶν ἐρωτικῶν γένος, ἐρωτικῆς τινὸς διὰ λόγου ποιήσεώς ἐστι. Quis ista interpretetur? nemo Hercule nemo; qui quidem non emendaverit prius. Ita autem scribendum, οὐ μόνον δὲ (vel ἔτι δὲ) τὰ Ἀρχιλόχου καὶ τῶν Ὀμήρου Ἑπικυχλιδῶν τὰ πολλὰ διὰ τῆς ε. π. τ. ε. τ. τ. παθῶν. ἀλλὰ καὶ τὰ Ἀσ. περὶ τὸν ἔρωτα, καὶ πᾶν τὸ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν γένος, γένος ἐρωτικῆς τινὸς διὰ λόγου ποιήσεώς ἐστιν. nihil apertius verbis hisce ita scriptis. Ait Clearchus, amatoria fuisse et Archilochi carmina, et Epiciclidum Homeri magnam partem. quin etiam quae scripserat Asopodorus de Cupidine, et omnes in totum amatoriae poeseos in oratione soluta. Haec omnino mens Clearchi est. Epiciclidum Homericarum nomen saltem ex libro secundo nosse debuerant interpretes. Pessime edebatur *διαλόγου*, quod ex libro emendatum est in nupera editione. Vere autem dixit Clearchus non multum interesse inter poetarum scripta *ἐρωτικὰ*, et ejusdem argumenti epistolas: quales videlicet hodieque extant Aeliani, Alciphronis, Aristaei et aliorum *ἐρωτομανῶν* Graeculorum.

CAPUT DECIMUM.

Mensae secundae non semper appositae. Sacaea festum Babylonium. Mos arcendi servos a quibusdam sacris. ἀκλητῆρες βότερος. κλητῆρες. Athenienses Φιλόδοκοι et fycophantae. πύος, πυριάτης. Platonis Atlanticus. alia nonnulla.

Sequitur pars libri hujus posterior, qua agitur potissimum de mensis secundis. Has non omnibus conviviis esse solitas adjici, docent nos haec verba, αἱ δεύτεραι καλούμεναι τράπεζαι, πολλάκις ἡμῖν διδόμεναι, οὐ μόνον ταῖς τῶν Κρονίων ἡμέραις. Qui in Homeri poesi versati sunt, agnoscent loquendi genus poetae aliisque non infrequens, Ῥωμαίων παισὶν ἔθος ἐστὶν ἐστιᾶν τοὺς οἰκίτας, αὐτοὺς τὰς τῶν οἰκ. τῶν λειτουργίας ἀναδεχομένους. Narratur mox ex Beroso, ἄγεσθαι ἐορτὴν Σακκαean προσαγο-

ρευμένην ἐν Βαβυλωνίᾳ. In Hesychii Glossis, *Sacasa* dicitur fuisse Scytharum quoddam festum: et Scythae ipsi nominantur *Sacasi*. Sed Babylonio potius Beroso credamus, qui solemnitatem *Sacasa* vel *Sacaeorum* suis populis asserit. Dio Chrysostomus oratione quarta de regno τὴν τῶν Σακκῶν ἑορτὴν nominat, et Persis attribuit. Ita autem describit: Οὐκ ἐννεόησας τὴν τῶν Σακκῶν ἑορτὴν ἣν Πέρσαι ἄγουσιν; λαβόντας τῶν δεσποτῶν δυο τῶν ἐπὶ Δανέτῃ, καθίζουσι εἰς τὸν θρόνον τοῦ βασιλέως, καὶ τὴν ἐσθλὴν δίδασιν αὐτῷ τὴν αὐτὴν, καὶ τροφῆν καὶ ταῖς καλλυκαῖς χρῆσθαι τὰς ἡμέρας δυνάσας ταῖς βασιλείας. καὶ οὐδεὶς οὐδὲν κολῶει ποιεῖν ἢ βούλεται. μετὰ δὲ ταῦτα ἀποδύσαντες καὶ μαστιγώσαντες ἐκρέμασαν. *An Sacaeorum sollemnne ignoras quod Persae celebrant? Vinotorum qui duci ad supplicium debent, aliquem in sella regis collocant, et veste regia ornant, faciuntque ei potestatem delicate et molliter vivendi regisque pellicibus per eos dies utendi: neque illum quisquam impedit. quominus quicquid voluerit faciat: deinde exutum et flagellatum suspendunt.* sed fortasse scripserat Dio Σακκῶν vel Σακκῶν. et si videtur verum nomen huius Babyloniorum ἑορτῆς fuisse *Sefacasa*, quod more suo Graeci corrumperunt decurseruntque: nam apud Hieremiam prophetam duobus locis Babylon nominatur τῷ *Sefac*. inde haec sollemnitas nomen habuit, ut Romani ludi a *Roma*. *Zoa* p. 910. γάνην per o parvum scribunt quidam MSS. Ait, Ζῶαι ὅταν τῇ Ἡρᾷ θυμῶσιν δοῦλα οὐ παραγίνονται ἐπὶ τὴν εὐαχίαν. Non solum Coi a suis istis sacris servos arcuerunt: sed et alii Graeciae populi sacris quibusdam mancipia sua excoheruerunt: puta Athenienses, cum rem divinam Furiabus facerent. testatur Philo in commentario quo probat omnes qui virtutem colunt esse liberos. ejus verba descripsi in libro quarto, capite vigesimo primo. item Aeginetae monophagi, quorum ritus describit Plutarch. *Κεφαλαίων Ῥωμαίων* quaestione quadragesima quinta. [Etiam apud Romanos in sacris Herculis nec servi intererant, nec liberti. Lege Servium ad librum octavum.] αὐτῷ positum pro αὐτῷ, cum dicitur, τὴν τράπεζαν ἀφ' ὧν αὐτῷ κεκοσμημένην τῷ Πελώρῳ παραδίδουσι: mensam sibi paratam Peloro apposuit. res vulgatissima doctos tamen fugit. Torserunt eruditos viros ἀπληγῆρας βότρους quorum mox fit mentio in versibus Eubuli. nec mirum: nego enim alibi usquam legi racemos istos *aculeos*. Sed poetam audiamus.

Ἐν τῇ γὰρ αὐτῇ πάνθ' ὁμοῦ παλίσσεται,
 ἐν ταῖς Ἀθήναις οὐκ ἀκλητῆρες βότρυς,
 γογγυλίδες, ἄπιοι, μῆλα, μάρτυρες, βόδια,
 μέσπιλα, χόρια, σχαδόνες, ἐράβινθαι, δίκαι,
 πύες, πυρεῖα τε, μέρτα, κληρωτήρια.
 υἱαῖνδος, ἄρτες, κλέψυδραι, νόμοι, γραφαί.

igitur sunt ἀκλητῆρες βότρυς. iterum nego tibi
 eam eam dictionem esse: nam qui accipiunt pro
 res. honestius tacuissent. Legendum, Ἐν ταῖς Ἀθή-
 ναῖς κλητῆρες, βότρυς; vel οὐ κλητῆρες, β. Joca-
 poeta tota hac pericopa, et specie laudantis Athe-
 ium τὸ Φιλόδοκον acriter insectatur. Eum populum
 et iudiciorum fuisse amantissimum, omnes sciunt,
 Aristophanem saltem legerunt. Ideo ingeniosus poeta
 eas laudare simulans, ut omnium rerum ad victum
 Iariarum copia abundantes, simul ea commemorat ex
 is veteratorum eorum ingenium appareat. Eo spec-
 insertae voces singulae singulis versibus, secundo,
 quarto et quinto: κλητῆρες, μάρτυρες, δίκαι, κλη-
 ρία: in ultimo vero tres istae, κλέψυδραι, νόμοι, γρα-
 φαι.

Omnia haec forensia sunt vocabula: quorum expo-
 si non hic est locus. Etsi sunt multorum ingenia a
 te averfa: non putamus tamen reperiri aliquem posse
 de nostra hac emendatione vel dubitet. κλητῆρες
 antur, qui reos in jus vocabant. Scribe in quarto
 per o. ut in illo Theocriti, χαλεπὸν χορίων πύνα
 ια. In quinto versu nihil significat quod ad rem fa-
 τὸ πυρεῖα. Potest legi πύες πυρεῖα τε colostrum et
 ventum. Verius tamen censeo, πύες, πυριάτης, μ.
 rphanes Vespis, ἔζων ἐν πᾶσι λαγφοῖς, Καὶ στεφά-
 παυτοδαποῖς, καὶ πύψ καὶ πυριάτη. utrumque no-
 lac significat, sed cum aliqua differentia. scholiaften
 Ferri potest paulo post, ἕως αὖ περὶ τῶν ἐπιδερ-
 ῖτων εἴπη. ut sit oratio Ulpiani de Pontiano ad con-
 directa, non ad ipsum Pontianum. ant scribe εἴποις.
 versu Philippidae, Ὅλην λέγοντά μ' ἐπιλέπει τήν p. 911.
 w, absurdissima lectio ferenda nobis non est: sed
 anc modum corrigenda. ὅλη λέγοντά μ' ἐπιλέπει γ'
 ἔρα: vel integer dies me deficiat si narrare ag-
 iar. Non video difficultatem ullam in Sophili ecloga
 posito. Ἐθύς μετ' ἀνδρῶν ἐστὶν Ἑλλήνων αἰεὶ Συνά-
 etc. in versione tamen Dalecampii vix aliquod ve-
 m deprehendas verae sententiae: quae est haec:
 ndum semper est cum Graecis hominibus convivium

agitare: res est plane elegans: nemo ibi clamat, Infunde duos cyathos: nam commissatum est eundum ad Tanagricam: ut ibi decumbens pro secundis mensis comedat asininus mattyas. συνάγειν accipe, ut Athenaeus ipse docuit libro octavo. Qui haec loquitur comparabat Graecorum elegantiam et modestiam in conviviis, cum petulantia Barbarorum, puta, Thracum, aut Asiatiorum. Platonis locus de quo Athenaeus, Πλάτων ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ μεταδόρπια αὐτὰ καλεῖ ἐν τούτοις, extat in Critia dialogo, qui et *Atlantica* inscribitur, propter illum de Atlantide insula sermonem. Sed more suo Athenaeus alienam sententiam partim auctoris, partim suis verbis refert. At Dalecampius putavit esse versus Platonis comici. Non capio prima verba: πάντα τε εὐώδης ἐφαίνετο τοῖς κατοικοῦσιν ἢ γῇ. Sed accedendum propius ad Platonis mentem simul et verba, scribendumque, πάντα τὰ εὐώδη ἔφους τότε τοῖς κατοικοῦσιν ἢ γῇ. in haec verba contraxit, quae dixit Plato pluribus: ὅσα εὐώδη τρέφει πρὺ γῇ τανῦν, ῥιζῶν, ἢ χλόης, ἢ ξύλων, ἢ χυλῶν ἢ στακτῶν, εἴτε ἀνδρῶν, εἴτε καρπῶν, ἔφερé τε ταῦτα καὶ ἔφερβεν αὐ.

CAPUT UNDECIMUM.

Philyllii Φρεωρύχος. ἐπιδερπίσασθαι pro comedere Prov. Ἀβυδηνὸν ἐπιφέρειμα. Hesychii ἰοῖα. ἐπιτραπεζώματα. bellarii dicta παροψωνήματα. ἀμφὶ δεύτατα apud Pindarum. alia quaedam.

ΦΙΛΥΛΛΙΟΣ δ' ἐν Φρεωρύχῳ Φησι. Pollux lib. 7. sub finem, καὶ Φρεωρύχος εἶη ἂν τέχνης εἶδος. Φιλυλλίῳ γὰρ δρᾶμά τι ὁ Φρεωρύχος. τὸ δὲ Φρεωρύχον ἐργαλεῖον παρ' αὐτοῦ καλεῖται τορεύς. ita scribendum, non τόρευσις. aliis hoc instrumentum vocatur τόρος. at vide ejusdem Poll. lib. 10. cap. 31. cur autem paulo post repetantur haec verba ab Athenaeo, caussam video nullam, et suspecta hic nobis librorum fides. καὶ Ἀρχιππος ἐν Ἡρακλεῖ, καὶ Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ. Nulla prorsus caussa est cur hic nominentur duo isti scriptores: nam statim, id est, suo loco, eadem verba repetuntur, nescio qua occasione bis posita, cum semel debuissent. Postquam docuisset auctor secundas mensas dici ἐπιδορπίσματα et ἐπιφορήματα: nunc addit, veteres aliquando usus voce

ἐπιδορπίσασθαι pro *ἐντραγαλῖν comedere* simpliciter, non *bellaria comedere*. parique ratione *ἐπιφορήματα* appellasse cibos omnes praeter panem, id est, opsonia et τὰ προσφάγια. Usus hunc verbi *ἐπιδορπίσασθαι* nullo exemplo firmat: dictionis alterius duo affert testimonia, Archippi unum, alterum Herodoti. His cognitis de lec-p.912. tione facile statuet acutus lector. Sequitur, τὸ μόντοι κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον Ἀβυθὴν ἐπιφόρημα, τέλος τί ἐστὶ καὶ † ἐναιμένον. Lego, τέλος τί ἐστὶ καὶ ἐλλιμένιον: [sive ἐολλιμένιον (nam utroque modo scribi potest.)] *Vectigal est aliquod et portorium.* posterior vox priorem explicat: nam τέλος generale nomen est cuius species ἐλλιμένιον: vectigal quod in portu penditur, ei qui Athenis vocabatur ἐλλιμενιστής. Hoc igitur Athenaeus voluit: proverbio isti occasionem praebuisse illud portorium: quod cum acerbe exigeretur, improbiis portitoribus ausam saepe dedit multa per calumniam peregrinis eripiendi. Omnis enim exactio, quod ait Suetonius in Augusto, calumniarum seges et benigna materia est. Ex his intelligimus quod scribunt Graeci in proverbii huius explicatione. εἴρηται, ajunt, ἡ παροιμία καὶ ἀπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῶν συκοφαντεῖσθαι τοὺς ξένους. ὅθεν Ἀριστοφάνης τὸν συκοφάντην Ἀβυθνοκόμην (Hesych. et Eustath. Ἀβυθοκόμης) εἶπεν. Usus adagionis docent: causam non aperiunt: quam nostra huius loci emendatio et interpretatio palam facit. Porro quod apud Hesychium: Ἀβυθὴν ἐπιφώνημα scribitur pro ἐπιφόρημα, mendosum censeo, ut alia multa in eruditi illius critici Glossis. quod non animadverterit ille vir doctus, quem Hesychii librorum depravata lectio impulit, ut de hoc Athenaei loco absurda quaedam scriberet. Ita saepissime errorem gignit error. Non video causam cur Athenaeus in isto Platonis versu, ὥς ὀλίγα λοιπὰ τῶν ἐπιτραπεζωμάτων, exponat ἐπιτραπεζώματα *bellaria*. melius Hesych. qui simpliciter exponit, *cibi mensis impositi*. hoc enim est *ἐπιτραπεζοῦσθαι*: quod non est proprium mensis secundis: sed omnium commune quae mensae imponuntur quaecunque de causa. Ita dixit Sophocles, Ἀπυρδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ. λέγεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων τραγῳδία. Videtur ita scriptum fuisse ὑπὸ τῶν ἀρχ. τραγῳδία: τραγῳδία γὰρ ἐπιδορπισμὸν εἶναι. habes post aliquantum multos versus eundem locum Aristotelis plenius descriptum: unde haec et exponenda sunt et corrigenda. δαίτνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τραγῳδίον. Et

178 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

Clemens Alex. et Eustath. sola haec sine sequentibus verbis proferunt. Idem Clemens eleganter alicubi τὸ τραγάλιον vocat παροψώνημα: nam ut opsonia adjiciuntur pani: sic bellaria opsoniis deliciarum causa acceduntur.

Ὁρᾶς τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος. *Videntur* quam sit jucunda eorum vita inter struices delicatarum patinarum? Ex mente Athenaei Pindarica haec τραπέζαι δ' ἀμφὶ δεύτατα πρῶν Σίδαν διαδέσαντο, καὶ Φῆγον, debebant vertere interpretes, *In mensas circa ultima* (id est, exitum convivii) *tuarum carniū frustra dividerunt et comederunt.* aliter exponunt alii: nihilo fortasse deterius. sed cum secundas mensas probare hinc velit auctor, ineptum est, aliter hic interpretari. Postea producit testimonium Achaei: in cujus interpretatione viri docti nihil nisi peccata peccatis cumularunt. Primum ita lege totum locum.

- p. 913. A. Θοίγῃ σε πρῶτον τέρψομεν. πάρασι γάρ.
 B. τὸ δεύτερον δὲ τῷ με κηλήσαις τρέψῃ;
 A. μύρῃ σὲ χρίσω πάνταν εὐδμῷ δέμας.
 B. ὕδωρ δὲ νίψαι χεῖρας οὐ πρόσθεν δίδως;
 A. ναί. καὶ τράπεζά γ' ἀποδὼν ἐπιτίθεται.

Ita autem explica: A. *Epulis primum te oblectabimus: adest enim earum copia.* B. *deinde autem quo me oblectabis modo?* A. *Unguento odorato corpus totum [vel Ung. prorsus odorato corpus] tibi inungam.* B. *Quid? aquam lavandis manibus non prius dabis?* A. *Sane atque e vestigio mensa auferetur.* Mensam hic intelligit secundas mensas. nam auctoris mens, de qua ne minimum quidem suboluit interpretibus, haec est. Probare instituit, veteres sine distinctione primae aut secundae mensae, τράπεζαν simpliciter appellasse et primas et ultimas epulas. Achaei locus de ultimis intelligendus est, quae sunt aliis secundae mensae. sic etiam accipiendum apud Xenophontem in Symposio, ὡς δ' ἀφ' ἡρώδης αὖ τράπεζαι. et fortasse etiam in hoc Platonis versu, εἰ ὡ τρέχων οὐ τὰς τραπέζας ἐκφέρει; atque omnino quoties apud poetas mensas remotas dicuntur. Aristophanes eo loco quem auctor subjicit, de primis epulis loquitur: sicut passim Homerus et alii scriptores, quando τράπεζαν παρατεθῆναι dicunt. Scribe mox, ὅντως γὰρ ἐπιδορπῆμός τε τραγηματισμός τις ἐστίν. sic etiam Eustath. recte: non οὕτως. Antiphanis versus ita distinguo et scribo, juvenibus MSS.

Οἶνον Θάσιον τίνεις ἄν; αἷτις ἐγγίαι.
 πρὸς ἀμυγδάλας δὲ πῶς ἔχεις; αἰρητικῶς.
 μαλακὰς σφόδρα, δι' ὧς μέλιτι προσπαίξαιν ἴδαι.
 μαλίπηκτα δ' εἴ σοι προσφέρω; τραγέοιμι ἄν.
 κ' οὖν δὲ καταπίνωμι' ἄν, οὐδ' ἄλλου τινός.
 tertium versum praeferre nolim sincerum. sane in Ex-
 script. unde Eustath. describit ad ραψ. α. Ὀδυσσ. pro
 μαλακὰς σφόδρα, solum est μάλλον. Postea scribe cum
 Alecamp. ἐν δὲ Ὀμοίαις. Fabulam Antiphanis Ὀμοίαις
 scriptam, laudat dipnosophista non semel.

CAPUT DUODECIMUM.

Ἀηλεσμένος βίος quid dicatur. grati cibi Θεοὶ
 nunciupati. καλῶς ἔχει, formula gratias agendi.
 ἐπαίκλια vel ἐπαίνια. κανναβίδες. ἀρεσιποτηταί
 μέλας.

¶ NIHIL nobis membranae conferunt ad salutem horum
 rsum ex Amphididis Gynaecomantia:

Ἦδη ποτ' ἤκουσας βίον ἀηλεσμένον·

αἰτοῦ. τυχεῖν ἔστι σαφῶς. †

¶ vero scribendum in priore quidem ἀηλεσμένον: poste-
 ra autem sic: Αἰτοῦ. τυχεῖν γὰρ ἔστι τούτου σοι σαφῶς.
 Melioribus verbis describit poeta beatorum hominum
 tam, rerum omnium bonorum et lautarum copia abun-
 dantem. atque hanc vocat Amplius vitam molitam: id
 est ἀηλεσμένος βίος. Scio emendatum a viris doctis
 ἡλεσμένον. ut sit uncta vita. sed errasse illos graviter,
 quoque scio. Inter Graecorum paroemias refertur etiam p. 914.
 α ἀηλεσμένος βίος: cui similes sunt aliae paroemias,
 ὡς μαμαγμένος, et βίος ἐξηλεγμένος. Opponitur vita
 οἰκία, vitae primorum hominum, qui, ut creditum est,
 modo se sustentabant: item eorum qui primis proximi
 agibus non molitis sed tantum fœlis vescebantur. His
 cessat tertium genus hominum, qui et fruges molere
 perunt et circa victum esse curiosiores. Haec illa est
 κῆτα νῆτα, jure caeteris praelata. Porphyrius Περὶ ἀρε-
 ῆς ἀμύχαν. lib. 2. de prioribus duobus vivendi gene-
 ribus locutus: τοῦ δὲ ἀηλεσμένου βίου παρὰ τὸ πρόσθεν
 μαρτυρόμενος, ἀπὴρξάντο τῆς ψαισθαίης τρεφῆς πρῶτον
 ; τῶν τοις Θεοῖς. omitto quae Graeci paroemiographi
 Eustath. Ultimus versus ῥήσεως hujus ita habet, Ὀνό-
 M 2

ματα τῶν δώδεκα θεῶν διελήλυθας. quem si capio recte;
 voluit dicere qui eum pronuntiabat, superioribus versibus
 nominata esse genera duodecim eduliorum, non minus
 sibi gratorum quam duodecim qui dicebantur dii. Sic
 apud alium poetam, pisces a proceribus gulæ expeti
 soliti, θεοὶ nominantur, ut expositum est libro 8. capite
 quarto. Cum igitur praecedentibus Amphidis versibus non
 duodecim, sed septem solum ciborum nomina invenian-
 tur: desiderantur, opinor, quinque aliorum eodem spec-
 tantia nomina, simili versu comprehensa ut hic est Γο-
 γυλίδας, ἄκιοι μῆλα, βότρυες, ῥοαί, vel ῥόδα. Emenda
 et hunc Anaxandridae, Οὕτω παρέζων χρηστῶς οὐκ ἔζωντό
 τε: ac lege, οὕτω γὰρ ἔζων χρηστῶς, ὥς ἔζων τότε.
 nondum enim mihi contigerat laute vivere, ut tunc
 vixi. In proximo versu Clearchi. Λάβ' ὕδωρ κατὰ χυ-
 ρός. μηδαμῶς. καλῶς ἔχει. λάβ' ὃ γὰρ δέ. τὸ καλῶς ἔχει,
 formula est qua utebantur cum vocati ad coenam ire
 nollent, sed gratias agerent, ut dicebamus ad Theocri-
 tum. Deinde scribe. Οὐδὲν χεῖρον. καὶ ἐπιτίθει ἐπὶ τὴν
 τράπ. Postea, Κάργους ἔχειν μηδέποτε τὰς σιαγόνας. et
 μοχ, Ὅφθοιαι καὶ ζῶμοις ἀηδοῦν' ὃ θεοί. Sequitur, Ἀπίων
 δὴ καὶ Διόδωρος ὥς Φησι Πάμφιλος, ἐπέκλεια Φησι κα-
 λῆσθαι τὰ μετὰ τὸ δειπνόν τραγήματα. Pro Διόδωρος,
 melius in nonnullis scriptum, Ἡρόδωρος, ut semper alibi.
 Etsi autem ἐπέκλεια scriptum in omnibus libris etiam
 Excerpt. tamen ἐπακλία legendum aut ἐπαλνία. ita dicitur
 ἐπακλίον Doribus, ut aliis ἐπιδορτισμα. nam ἀκλίον
 aut αἰκλίον idem ac βρώμα, plura lib. 4. et Eustathius.
 Legitur statim in Excerptis, Ἐφίπτος δὲ τραγήματα ἀπα-
 ριθμούμενός Φησι. Pro Φοινίκου βίος, melius Φοινικισμὸς
 et libro primo. item παραμασύντας τινὰς παραβόσσαντες,
 vel παραμασήτας. nam utrumque dicitur, non παραμα-
 σύλτας. venuste allusum est ad parasitorum nomen verbo
 παραβόσκειν. Veteres dictionem βράχος non agnoscunt.
 βρύγμος quid sit nescio, nisi si βρειγμός scribendum.
 κανναβίδας auctore Hesychio interea censebantur quae
 sufficiebant. sed scimus nos relatum a Galeno etiam can-
 nabi semen inter ea quibus vescerentur. alioquin tentari
 poterat ex libr. 4. num καμματίδες, sit legendum, quod
 nobis quidem non probatur. De Philoxeni Cytherii loco
 dictum libro quarto, capite 11. In pericopa Antiphanis
 p. 91⁵. de Philoxeno ineptissime hodie legitur, πρῶτα μὲν γὰρ
 ὀνόμασιν ἴδιοις καὶ κοινοῖσι χρῆται πανταχοῦ. quaeso quid
 pote absurdius? tamen et excerpta et membranae con-

entiunt. sed scribendum ut et versui consulatur, et sententiae, τὰ πρῶτα μὲν γὰρ ὀνόμασιν ἰδίῳσι κ' οὐ κοινοῦσι. ρ. π. et versu 4. Ἐπειτα τὰ μέλη μετ. Sextus eget ibicine qui labantem sulciat. Scribe, Ἐκείνος αἰδῶς ὡς. Ἀρθῶς μουσικῇν. Penultimi versus scripturam refutat lex metri. Potest legi Ἀνθασί τε παστὰ μέλα. sed premenda magis censeo vulgatae lectionis vestigia: praesertim cum iam in Excerptis sit scriptum, Ἀνθασί ποτα. Lego, Ἀεριπτότητα μέλα μελῶσις ὀνόμασι Ποιούσιν ἐμπλέκοντας ἁλλήτρια μέλη. Quae sublimia sunt Graeci dicunt ἀέρι σπᾶσθαι. Euripides de Tantalo in Oreste, Ἀέρι ποταῖσι καὶ τίνας ταύτην δίκην. inde ἀεριπτότητα, vel ἀερσιπτήτα carmina tumida et inflata. μέλα μέλη, inflata et fatua carmina.

CAPUT TERTIUMDECIMUM.

εμφθείς pro πέμψας. ἀσπλαγχνος. ἀπλάκουντος. Parianae placentae. Alexis ab Athenaeo reprehensus. Πάρος pro Πάριον Samiae placentae. Placentarum aliquot genera, et nomina exposita. enchytos, amulus. Menandri Πτωχὴ ἢ Ῥοδιά. Hecatae insula. ἄττανα et ἄττανίτης. epichytia. κρήιον.

ἸΤΧ ὡς τοῦ Ἀλκιβιάδου πεμφθέντος Σικεράται. vel scribendum τοῦ ὅπ' Ἀλκιβιάδου πεμφθέντος. vel formationi ἁπλῆς agendi significationem attribuit: ut solent Graeci scripsisse. Deest aliquid ex quo possit intelligi mens horum, μνημονεύων οὖν ὁ κωμικὸς Πλάτων εἴρηκε. Non tiam intelligo, quid sit in Platonis versu, ἀσπλαγχνος νικηγίζομαι. [an est verius ἀνιαντίζομαι?] sine visceribus et carnibus perennio. σπλάγχνα Graeci appellant, et alibi dicebamus viscera victimarum et quaecumque eractis sacris edebantur. inde ἀσπλαγχνος Platoni qui aet illis epulia. licenter more comicorum usus est hac, ecc. itaque Galenus cum libro tertio De dogmatis Hipp. et Platonis varias hujus dictionis significationes accurate explicaret hanc non attigit. Platonis sunt et illa duo vocabula, Ἀπλάκουντος, ἀλιβάνωτος. sine placentis, sine lare. mirum fuisse qui aliter sentirent, nam Athenaeus, nam ob vocem ἀπλάκουντος Platonice κρήσιν recitavit.

Alexidem reprehendit Atheniensis, quod Parianas placentas, quae olim in fama erant, putaverit ab insula Paro sic dici: cum ab Hellesponti urbe Pario ita dicerentur, ibi enim fieri optimas, non in Paro insula, de qua tamen sensisse Alexim, non potest ambigi. clara enim sunt illius verba:

Ὡς τὴν αὐτὴν χάριν ἔχοντες Πάρον ἔλθω πρότερον·

ἢ καλλίστα φέροι χώρα δύο τῶν συνπασιῶν

κόσμον μὲν μακάρεσσι λιβόν, θνητοῖς δὲ πλακοῦντας.

constat vel ex Plinii lib. 36. cap. 4. marmor Parium, non aliunde quam ex insula Paro fuisse petitum. quare non licet hic poetam excusare, quasi Parum appellasset
p. 916. quae vulgo dicebatur Parium. cujus excusationis venerat in mentem nobis, recordantibus Aristophanei versus ex Vespis, Ἐγὼ δὲ τοῦ θάνατον πῶτος οὐδ' αὖ μὲν Πάρον εἰς Πάρον. nam vetus interpretes Parum hic manifesto accipit pro Pario, nisi imponunt nobis vulgati codices, τὸ δὲ Πάρον, ait, πόντου πέλις. καὶ παρομίσ, Ἐν Παρίῳ ψυχρὸν μὲν ὕδωρ, καλὰ δὲ γυναῖκες. Samias placentas, fuisse in pretio et Julius Pollux observat: εὐδοκίμοι, ait, καὶ οἱ Σάμιοι πλακοῦντες. Deinceps genera placentiarum recensentur, quarum nomina legerat dipnosophista apud scriptores priores. Conferendus hic locus cum his quae libro tertio de panum variis nominibus et formis sunt scripta. Omnia hoc genus ἄρτου appellatione sunt complexi. Et primo Galeni de facultatibus alimentorum dicere est, quid differant ἄρτος, πέμμα πλακοῦς, ἔρριον. ENCHYTOS unde nomen invenerit, declarant Catonis verba in eo capite, quo docet quemadmodum fieri debeant. ita in unguen caldum fundito. De subjecto Menandri loco diximus libro quarto capite 21. Inde egerige, Σαίδαλιν αἶ. πάντα γὰρ τάναντλα. Fabula Evangelii quae Ἀνακαλυπτομένη hic dicitur, consentientibus libris omnibus, Suidae est Ἀνακαλυπτέμενος. Videtur autem Athenaeus parum integre locum Evangelii descripsisse. ut plane sit ἀδύνατον, mentem poetae in his versibus pervidere. Duorum qui una fabulantur, alter nuptialis convivii apparatus fusc persequitur, alter indignabundus ut videtur, ipsum aliquoties interpellat: ut cum ait, ὡς αἰλαζὼν ὁ κατάρατος, et καὶ Δρόμων. quae a praecedentibus sequentibusque separanda sunt τελείαις στιγμαῖς. Ita autem membranae omnes et antiqua exemplaria. Neque est necesse corrigi, ἐγχύτους πλακοῦντας. Nam et Graecis et Latinis enchytus, ut alia id genus nomina

omnia, simpliciter usurpare moris est. Scribam deinde, *κάνδυλον, ὡς τ', ἀμύλιόν τε. τὸ πέρας, ὕψος τῆς τραπέζης πηχέων ἕστω τριῶν.* enumeratis sigillatim omnibus quae ad epulas voluit adhiberi. In summa, inquit, patinorum, super mensa struicem fac esse trium cubitorum. AMHΣ, ut placet grammaticis dictus est ab aviditate comedentium ἀπὸ τοῦ ἐξαμῶσθαι αὐτὸν σπουδῇ ὕφ' ἡδονῆς, ὡς μέλιτι καταρδόμενον. quod *prae voluptate cupide diripiatur, ut melle rigatum.* vel ab ἄμα. mutato spiritu, ut saepe in derivatis: quod multa in unum conijciunt qui ametam faciunt, sive *amulum*: de quo M. Cato capite octnagesimo septimo, Menandri corruptissimum testimonium, τὸν ἄμμη χαίριστου καὶς ἐς πέττιν τινα, jure arbitrario sic constituimus: τὸν ἄμμη χαίροις που εἰ ἐπεττόν τινα; At Iones, ἄμην αὐτὸν καλοῦσιν. Hefychio neque ἄμη neque ἄμης rectum est, sed ἄμην. ut legi possit, ἀμῆνα αὐτὸν καλοῦσι. ΔΙΑΚΟΝΙΟΝ quid sit parum explicat noster: Suidam omnino lege. Erat editum, Φιλήμων ἐν Πτωχῷ Ἡροδία. Ἀρτεμι Φίλη θέσποινα, etc. Dalecamp. emendavit Ἐνοδία Ἀρτεμι. nos fecimus ut esset Πτωχῇ ἢ Ροδίᾳ, ut extat alibi. videtur esse id drama quod Ῥοδίᾳ inscribit Pollux libro decimo, cap. 31. *Hecaten* Diphili nominat idem scriptor lib. 10. cap. 20, p. 917. ΒΑΣΤΥΝΙΑΣ placentiae nomen Barbaricum. de eo sic scribitur ex Semo. ἐν τῇ τῆς Ἐκάτης νῆσῳ τῇ Ἰριδι θύουσι Δήλῳ τοὺς βασιυνίας καλουμένους. omnia hic corrumpunt interpretes. Hecatae insulam putabamus esse unam earum parvarum quas *Hecatonnesos* vocabant: sed appellationis illarum aliam causam affert Strabo libro 13. Audiamus igitur Hefychium, Ἐκάτης νῆσος ἢ περὶ Λέσβου. vel Suidam: cujus verba notatu digna. Ἐκάτης νῆσος· πρὸ τῆς Δήλου καίται τι νησίδριον, ὃ ὑπ' ἐνίων Ψαμμίτη καλεῖται. καλεῖσθαι δὲ οὕτω φασὶν αὐτήν, διὰ τὸ τοῖς ψαμμίτοις τιμᾶσθαι τὴν θεόν. ΨΑΜΜΙΤΟΝ δὲ ἐστὶ ψαιιστῶν τις ἰδέα. Lege etiam Harpocrationem unde habet Suidas. *Iris* notae ex Homero et aliis poetis deae nomen est: non autem loci, ut absurde existimarunt. ΣΤΡΕΠΤΟΙ καὶ ΝΗΛΑΤΑ. τούτων μνημοναὶ Δημοσθένος. Verba oratoris, μισθὸν λαμβάνουσι τούτων στραπτέους καὶ νηήλατα. plura de his vocibus grammatici. ex iisdem, pete vocis *δανδαλίδες* in Niccocharis versu, interpretationem. EPICHYTUS cum *euchyto* pene idem. dicebatur et ATTANITHΣ, vel ut in Excerpt. ἀττανίστης. Ἄτταννα, vocabant τὰ τέγαννα. inde ἀττανίτης πλακοῦς,

pro *τηγανίτης*. in *sartagine frictus*. sic libro tertio *ἔρτος τηγανίτης*. Fuerunt et *αιταλίδες*, diversum ab attanitis placentarum genus. Hipponascleos tres scazontes ita distinguere, ac scribere,

Οὐκ ἄτταγὰς τε καὶ λαγῶς καταβρύχων.

οὐ τηγανίτας σπασάμοισι Φαρμάσσων,

οὐδ' ἄττανίτας κηλοισιν ἐμβάπτων.

KPHION placentam, carnes immixtas habuisse: aut intus receperisse, instar earum quas vernaculus sermo *passas* vel *passtes* vocat, suadet nomen. nam *κρήϊον* apud nescio quem exponitur ab Hefychio *προσδόχον*. ΓΑΤΚΙΝΑΣ aliis cum duplici *νν* scribitur.

CAPUT QUARTUMDECIMUM.

Ἐμπέπται, Hefychii locus emendatur. encrideas, epicyclii. *σπῖρα*. γῶρος. *κρηβάναι*. *κρημνίτης*. *κρίμνα* *ἑσχαρόπεπα*. *χαρίσιος*. *ἐπιδαιτρον*. *nanus* et *naftus* *ἄμορα*. *χόρια* *παισά*. *echinus*. *cotyliscus*.

ΕΜΠΕΠΤΑΣ, ὃ αὐτὸς Φησὶ πύρινος ἄρτος κοίλος καὶ σύμμετρος, ὅμοιος ταῖς λεγομέναις κρητίσιν· εἰς ἃς ἐντίθενται τὰ διὰ τοῦ τυροῦ σκευαζόμενα πλακούντια. Conferri debent cum istis verba Hefychii non semel corrupta, sed multifariam. Ἐμπέπται, πλάγια τὰ πύρινα εἰς ἃς ἐντίθενται τὰ διὰ τοῦ ῥόδου. liquido claret de re eadem utrumque loqui. Itaque ἐμπέπται scribe: nisi melius apud utrumque legere ἐμπέπται pro πλάγια τὰ, scribendum πλακούντια. et εἰς ἃ, non εἰς ἃς: nisi desunt vitio Librariorum quae habet hic Athenaeus: apud quem recte εἰς ἃς. describit istas κρητίδας Pollux libro sexto, capite 11. dictum aliquid de istis supra libro secundo. Illud probo in Hefychiana lectione τὰ διὰ τυροῦ σκ. non τυροῦ, ut in omnibus Athenaei codicibus. inde censeo corrigamus. In Excerpt. corrupte διὰ κηροῦ. ENCRIDES verbis pene iisdem grammatici describunt. Extat id verbum aliquoties in bibliis Graecis. ΕΠΙΚΤΑΛΙΟΣ *spira* Catonis fuerit potius quam *globulus*. nam aliud κύκλος aliud σφαῖρα. *Spira* vero five σφαῖρα, quid aliud nisi κύκλος ἐπὶ κύκλῳ? ut cum serpens conspirat se, aut cum ora soluta conspiratur. idem igitur *epicyclius* et *spira*. Deinde subicitur ΓΟΤΡΟΣ ὅτι πλακοῦντος εἶδος, ὃ Σόλων ἐν τοῖς Ἰάμβοις Φησὶ. In Excerpt. est γῶρος. et

praetermissa voce κυριβάνας, quae statim sequitur, goro five guro tribuuntur, quae in libris nostris de cyribanis dicuntur: esse nimirum placentae genus Laconicum. Veteres membranae stant ab edita lectione. esse tamen Laconicam vocem γῶρος Hefych. indicat, cum scribit, Γῶροῦται, σαρκοῖ, Λάκωνες. Solonem in *Jambis*, laudat Pollux quoque libr. 10. cap. 24. καὶ ἴγδην δὲ τὴν θυσίαν πέκλῃκε. Σόλων ἐν τοῖς Ἰάμβοις λέγων, Σπεύδουσι δ' οἱ μὲν ἴγδιν, οἱ δὲ σιλφίον, οἱ δ' ἕξος. Ita scribimus illum locum. deest verbum φέροντες, aut simile aliud. Remanfit hoc pistorii operis nomen in Gallico sermone, leviter corruptum: *gaufros* enim dicimus. ΚΥΡΙΒΑΝΑΣ explicans inquit auctor, καὶ Σωσίβιος ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκμάνος τὸ σχηματοειδής εἶναι φάσκων αὐτοῦς. non facile est divinatū quid hic significet vox σχηματοειδής. praeterea illud τὸ mendam arguit. Membranae, ut saepe, destituunt nos. Excerpta sic, Γῶρος. οὗτος τῷ σχήματι μαστοειδής ἐστίν ὥς Φησιν Ἀλκμάν. Audiamus Athenaeum ipsum scribentem libro 3. Σωσίβιος ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκμάνος, κυριβάνας Φησὶ λέγεσθαι πλακουντάς τινας, τῷ σχήματι μαστοειδής. Inde nobis emendandus iste locus. κυριβάνας autem scripsimus, non ut vulgo πρίβανα. neque ut hic editum κυριβάνας. id enim rectum non esse evincit Hefych. Scribe ex MSS. Ἀπολλόδωρος παρὰ Ἀλκμάν. ΚΡΙΜΝΙΤΗΝ placentam intelligi existimo ab Hippocrate Ἐπιδημίων libro quarto, cum scribit, ἀντὶ σιτίων ἐσχαροπέπων κριμνων ἀποφαγόντι, ἢ γαστῆρ συνδότη. et fortasse ἐσχαροπέπων melius. ΧΑΡΙΣΙΟΣ deinde recensetur: vel χαρίσιον. caussa nominis explicatur libro sequente, ubi est χαρίσια τά: et sic Hefychius. sed τὸν χαρίσιον habes hic in Eubuli versu. ΕΠΙΔΑΙΤΡΟΝ videtur esse quod omnium postremum dividebatur convivis. Hefychius ἐψον interpretatur laxè nimis: ΝΑΝΟΣ qui interpretatur ἄρτος πλακουντώδης, libro tertio ναστὲς dicebatur inter genera panum. ut ita sentiam adducit me Hefychius, qui ναστὸν exponit ἄρτον εἰς θυσίαν πλακουντώδη. Pollux quoque in tractatione de placentis, ναστοί, ait, οἱ αὐτοὶ καὶ σαστοὶ καλοῦνται. nanos in censu placentarum non legi alibi. Athenaeus tamen disertè et παννὸς et ναστὸς placentas agnoscit separatimque explicat. ΨΩΘΙΑ praeter Athenaeum invenias vix alius qui annumerarit placentis: et verior est altera expositio. ΑΜΟΡΑ Hefychio est *similago cum melle cocta*. eidem ἀμωργῆται dicuntur quaedam placentae. Athenaeo paulo

nemo dubitat. vide lib. primo, capite sexto. *Κανωπίον* excogitarunt Canopitae *τροφῆται*, de quibus Strabo libro ultimo. *περλουίδιον* interprelor *pellucidum*: a tenuitate operis, aut peculiari quodam artificio pellucidas placentas vocarunt. Graecis poetis uncta pingui edulia *ἀγλαὰ* et *ἡγλαῖσμένα* dici solent. iidem *ἐλαιούσθαι* accipiunt pro splendere, ut in Troilo Sophocles, *θρίξ ἐλαιούται*. Addit, *Καππαδοκικόν*. etiam libro tertio panis Cappadociens commendabatur. proxima duo verba, *ῥόδῳβια*, *μαρτυρόν* nullus capio. flagitium in illis vocabulis non dubito admittum. Turnebus *dubiam placentiam* ex his eliciebat. fors suat etiam in tertio, *πλῆκτον* error est. nisi putamus ab implicita figura ita esse quasdam placentas nominatas. *γουττάτον* accipio *guttatam*: id est, guttis olei aut mellis consperlam, *guttare* est *στάζειν*. *Μουτιανόν* unde ita cognominarint, non divino. *Μουτιανός*, esset *Mutiana*, a Mutio quodam. vulgata lectio neque *ἐλληγίζαι*, neque *λατινίζαι* bona fide. *κρούστον* sive *κρούστον ποιριανόν*, non extrico. *κουριανός* esset a curiis. *placenta curialis*, qua vescebantur cum dies curiae agitabant. alio sensu apud Plautum *agnus [curio]*, in Aulularia. Scaliger suspicabatur scribendum, *κρούστον Κοελιανόν crustum Coelianum*] *κρούστον γουττάτον* corrupte p. 921. scriptum pro *γουττάτον*. vel quoniam guttae facta mentio, *τευτευλάτον placenta titulata*, quae flaminicarum titulos referret. aut *τιτουλάτον*. At *κρούστον Ταβωνιανόν* unde censebimus nomen invenisse nisi a Tabonio quodam? *Μουστάνια* Chrysippo, Latinis *mustacei*. conficiendi rationem explicat M. Cato. *κρούστον πύριον, crustum purum* est, opinor. *γωσγλωνίος*, nobis imo omnib. credo hodie incognitus. *Παυλιανός*. ut *Ἀπικιανός*. Sequitur, *ἐκ τυροῦ δὲ Φησι γίνεσθαι πλακουντηρά τάδε, ἐγγυτες, σκριβαιτήσσευ βίτυλλος*. monstra haec: sed non difficilia ad debellandum. Lege, *σκριβλίτης, σουβίτυλλος. scriblita, subitillus*. enchytrum et scriblitam Cato describit. *subitillum* Chrysippus videtur appellare quem *savillum* idem Porcius, capite 84. nisi obstat, quod alicam hic desiderat Chrysippus: Cato ad *savillum* farinam simpliciter. Sed hoc leve argumentum est: quotidie enim confectiones et paratus huiusmodi innovantur, servatis iidem nominibus. Sic statim *spiram*, fieri ait immixto caseo. quem tamen non adhibet. Cato, cap. 77. *λούκουλλαι* fieri potest ut a Lucullo sint denominati. alludit tamen id nomen ad *lucunteres*: quod erat operis piscorii nomen. *ἐργυρες*

τρύφημα vox, quid hoc loco faciat, aliis quaerendum relinquo. *λῖβος*, mutato genere *libum* est. *κίρκος*, *circus* vel *circulus*. *αἰξάφας* folium Sibyllae, nobis quidem. *κλουστροπλακοῦς*, mixtum aliquod genus pistorii operis ex crusto et placenta. *φθόις* notus ex Graecis Grammaticis. *κάτιλλος ὀρνῶτος*, *catillus ornatus* pluribus Chrysippo describitur: sic tamen ut ex illius verbis ratio nominis parum intelligatur. *catillus*, *πίναξ* exponitur in veteri Glossario. Apud Catonem in favilli descriptione, et catini mentio et catilli. Subjicit Chrysippus, ἄλλα πλακοῦντων γένη, ὀστρακίτης, ἀττακίται, τυροκόσσινον. post ista poni debet *στιγμή ταλαία*. *ostracites*, in figlino testu coquebatur: et fortasse Catonis est *irneus*, in irneam fictilem indi solitus, quae demittebatur in aulam aheneam aquae calidae plenam: itaque ad ignem coquebatur. *αιτακίταις* Chrysippo sunt, opinor, qui paulo ante dicebantur *attanitae*. de *amylo* quaedam mox Larenſis: et nos ibi. *τυροκόσσινος* poterat videri depravatam nomen pro *τυρόκνηστος*. sed repugnant omnes codices. Erit igitur placenta cui adjiciebatur caseus per cribrum succretus. Cato in placenta confectione, *Deinde cribrum farinarium purum sumito, caseumque per cibrum facito transeat in mortarium*. ὑποτυρίδες placentaerant ex lacte multo, melle et farina factae, caseolorum formam referentes. Quod ait, *Φλαβελλοῖς παινοῖς χρῶ, ἐν οἷς τὸ πῦρ ῥιπίζεται*, poterat brevius, *ῥιπιστηρίοις χρῶ*, vel *ῥιπίσι*. Glossarium, *flabellum*, *ῥιπιστήριον*. sed vocem Latinam pridem jure civitatis donarunt Graeci: sicut et affinem aliam, verum significatione diversam, *flagrum* aut *flagellum*. dicunt enim Graeci *Φραγέλλιον*: estque ea dictione usus Evangelista Joannes. Aristophanis Scholiastes quodam loco *ἱμανθὰς* explicat *λαῖρους*, *Φραγέλλια*. addens τὸ γὰρ παλαιὸν *Φραγγέλαις* (melius *Φραγελλοῖς*) *ἔσπετον οἱ λογισταὶ τοὺς τῆς ἀγορᾶς*. quae annotatio locum p. 922. Joannis illustrat, ubi Dominus noster flagellis collybistas caedit. inde verbum *Φραγελλοῦν*, quo usus Matthaeus. Non possum non obiter lucem facere et simul medicinam Hesychio. *Σκυτάλαι*, inquit, *ὁφείων εἰς Φλαγέλλια, λαῖροι*. inepta lectio, etiamſi de scytala serpente coneris interpretari. Lego vero *τῶν ὀχούντων Φρ.* et refero ad agitatorum flagella: quae in antiquis nummis passim cernere est, et in antiquis scriptoribus observare. Juvenalis libro tertio,

— clara Lateranus luce flagellum
 Sumet, et occursum nunquam trepidabit amici.

190 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

Placentaceum edulium quod γάστριν Chrysippus nuncupat, Helychius γάστριν. γάστριν, ait, πέμμα τι σαμῶδες, παρὰ Ἀκρίω. sic vulgo editum. sane deformiter. primum σαμῶδες scribendum erat. etiam Chrysippus sesamum infriari solitum huic placentae auctor est. deinde quis hic Acrisius? quaerant alii: nos interea legemus παρὰ Κρήσιν, non παρὰ Ἀκρίω. diserte Chrysippus, ἐν Κρήτῃ ait hoc dulciarium γίνεσθαι. elegans emendatio, et certa. Scribe, εὐρύθμισόν τε αὐτό. ab εὐρύθμίζειν, non εὐρύθμισιν.

CAPUT SEXTUMDECIMUM.

Pancarpia Alexandrinorum. itrium. placentae ἔν-
θρυπτοι. byblus ad edulia adstringenda, aut
folia ficulnea vel malvarum. Luciani locus.
Πόλος Graecorum et puls Rom. χίδρον quod
varie traditum ab antiquis. Veteres esitasse
tritici grana tosta, granaeae. Vetus Bibliorum
interpretes χίδρα confudit cum polenta. Cruda
grana comesta. Aristophanis locus illustratus.
Rusticorum prov. ἡσθα χίδρα καὶ σωτηρία.

CHRYSIPPEAE eclogae subjicitur brevior alia ex Harpocratonis ejusdam Mendesii libro De placentis. sed aliud nihil ex isto recitatur, nisi pancarpiae Alexandrinae confectio. Graeci πανκαρπίαν appellarunt quicquid ex pluribus diversi generis rebus compositum est: sicut diximus in commentario De Circensibus. Itaque non sine exemplo dulciarii Alexandrini edulium hoc pancarpiam dixerunt. Harpocraton ita describit: ἵτρια δ' ἐστὶ ταῦτα συντεθρυμμένα ἢ μετὰ μέλιτος ἐψόμενα καὶ μετὰ τὴν ἔψην σφαιροδὸν συντεθέντα περιδεῖται βύβλη λεπτῇ ὕδατος τοῦ συμμένειν. non recte sentiunt qui separant ista a superioribus, quasi nihil ad Alexandrinorum pancarpiam pertineant. Faciebant igitur pancarpiam ex itriis contritis et cum melle coctis: quae ubi coxissent ad instar globulorum fingeant, et tenui byblo adstringebant. Paulo ante itrium describebatur ut sui generis libum aut placentam, a caeteris peculiari aliqua nota distincta. hic adhibentur itria ad conficiendam pancarpiam. Sic lib. 3.

in libum Romanum induntur itria. Nam ait Athen. ibi, *ὑπερμεγέθη πλακοῦς ἐκ γάλακτος Ἰσρίων τε καὶ μέλιτος, ὃν Ῥωμαῖοι λίβον καλοῦσι*. Erant placentae quas *ἐνθρύπτους* dicebant, ut attalides apud Hefychium. ad hoc genus referri potest ista Alexandrina, ob vocem *συνταθρυμ*-p.923. *μένα*. Quod ait de byblo, id ita fiebat in Aegypto ubi multa byblus. in Graecia ficulnea folia eundem usum praestabant, ut docent nos veteres. cum describunt quae vocabantur *ιθρία* Athenis, utebantur et malvae foliis. Lucianus, *Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων. κατὰ πείσαι μάρτυς μόνον τῶν παραφερομένων, τὰ ὅσα, εἰ ἀφίκεται μέχρι σοῦ, καθάπερ κύνας περισσίδων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλαχῆς φύλλον, ὃ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν*. Fortasse scribendum. *ἢ τοὺς ἀλλὰντας εἰλοῦσιν*. Postea scribit doctor coenarum. *Πόλτου δὲ μνημονεύει Ἀλκιμῶν οὕτως. ἤδη παρέξει πυάνιον τε πόλτον, χίδρον τε λευκόν, κηρίαν τ' ὀπώραν*. In hac parte operis *οειπνολογικοῦ*, quae bel-laria et secundas mensas complectitur, multa explicantur, quae pertinuisse ad mensas secundas, existimare non debemus. Ejus generis est quod *περὶ πόλτου* hic disputatur. nemo enim facile mihi persuadeat, *πόλτον* in veterum Graecorum conviviiis solitum apponi inter opera dulciaria, plenis et probe fartis conviviiis. sed quoniam de edulis quae parabantur e farina hic tractabatur, satis justam causam ex eo putavit se nactum Athenaeus, ut hic potissimum *περὶ πόλτου* ageret. Porro Graecorum *πόλτος* et Romanorum *puls*, praeter nominis visinitatem, et generis (ambo enim *ἐψήματων* genere vel *ροφημάτων* continentur) nihil admodum habuerunt commune. quare etiam scribit Plinius pultem ignotam Graeciae fuisse. *Πόλτος* ex fabacea farina confiebat: nam veteres interpretantur, *τὸ πυανόψιον ἐψήμα*, vel *πυάνιον*, ut hic Alc-man vocat. sed eam vocem interpretans Athenaeus multa alia fuisse adjecta fabaceae farinae non obscure indicat. *ἔστι δὲ, inquit, τὸ πυάνιον πανσπερμία ἐν γλυκεί ἐψήμην*. Similia legere est apud alios. *Πόλτος* qui describitur a Graecis medicis, ut Galeno libr. 6. De facult. simplicium medicamentorum propior est Romanorum pulti quam veterum Graecorum. Addit Alcman, *χίδρον λευκόν*. Athenaeus *χίδρον* hic exponit *ἰφθούς πυρούς. cocta tritici grana*. ita legit Eustathius ad Odyss. β. ψ. ζ. et cum eo omnes antiqui codd. sed videtur Athenaeus *ἰφθὲν ἀντὶ πεφρυγμένου* usurpasse, nam ut frictum cicer vulgo Romani edebant, sic fricta tritici recentis grana, aut tosta,

multi olim populi. *graneas* Latini vocarunt, Graeci *χίθρα*, vel *χίθρα έρεικτά*, quia haec grana prius frangebant quam torrerent. Subiit saepe mirari veterum Grammaticorum incertitiam nescio dicam an inconstantiam in explicatione hujus vocis. Exemplo sit eruditissimus comici interpres, cujus verba sunt, *χίθρα, τινές άγρια λάχανα. οί δέ τά έσπρια, ή τά έξ έσπρίων άλευρα, ή κριμα, ή σταχυσ νεογενής. κυρίως δέ τά άπό χλωρής κριθής κρινόμενα έρεικτά. χίθρα δέ ειρηται παρα τή χείρθαι. Idem alibi, χίθρα τή άπό έλύμου γινόμενον έσπριον έδεσμα περί Καρίαν. ήτοι τή άπό χλωρής κριθής, ή είδος βοτάνης. ή έρεικτά έν κριθής νέας γινόμενα. Omitto alia caeterorum magistrorum interpretamenta: a quorum lectione incertiores quam antea lectorem discedere necesse est. Nos eam maxime expositionem probamus quae ait, esse *τυρούς* p. 924. *νεογενής. novella tritici grana*. Levitici cap. 2. *timeate 14. ita legitur in Graeco textu. Έάν δέ προσφέρης θυσίαν πρωτογεννημάτων τή κυρίω νέα πεφρυγμένα χίθρα έρεικτά*. Quod dixit Moyses כרסן שרץ *confusionem spicas virentis*, verterunt *χίθρα έρεικτά*. Eusebius ita interpretatur, *χίθρα έστιν, όταν άπό τών άκμασάντων σταχύων λαβών διαδρύψη τις χερσίν, οίονεί άλίσκες. έρεικτά γάρ τά έν μύλῳ πτισθέντα, και τόν φλοιόν άποβαλόντα έσπριώδη λάχανα*. Paraphraetae Chaldaici diverse expresserunt. Oncelus hoc modo, כלי בנור כריכין *spicas tostas igni, contritas et t-natas. τή כריכין significat, exsiccare et frangere. unde כריכין fragilis*. deductum inde כריכין non male Graeco *έρεικτόν* respondet: *έρεικταιν* enim est frangere. concinit et Hebraicum שרץ nam שרץ sive שרץ est *contundere, frangere*, a quo non multum differt significatione. τή כריכין unde est vox כריכין quam exponunt Rabbini, *tritica confusa*. Jonathanis paraphrasis ita habet, כלי ובחב כריכין *spicas tostas igni, farinam tostam et confusas spicas*. Hieronymus libro Quaestionum Hebraicarum in Paralipomenon, *Primitias spicarum quando deferiebantur, torrebantur, et grana comdebantur, quod genus cibi vulgo graneas vocant*. Levitici capite 19. και άπρον και πεφρυγμένα χίθρα ού φάγεσθε έως τής αύριον. etiam hic in Hebraeo est, כלי וכרמל. Vetus interpres. *Panem et polentam et pulsem non comedes*. confudit *χίθρα* cum *pulte* et *polenta*, quae res erant diversae. Narrat Galenus populos quosdam esse qui *alphitis* hoc est, farina facta e probe tostis hordei re-*

centis granis utantur loco panis: καδάτερ, inquit, ἐπὶ τῶν ἀγρῶν εἶδον ἐν Κύπρῳ καί τοι πλεῖστον γεωργοῦσι σιτόν. hoc quoque ad *polentam* pertinet, non ad χίδρα. Graeci sere cum dicunt ἄλφιτα, *polentam* intelligunt. Lege Phnium lib. 18. cap. 7. locus Galeni est in primo Περὶ τροφῶν δυνάμει. Quin et cruda grana tritici esitabant, si amor edendi stimlaret, neque esset ignis corporia. Lucas Apostolus cap. 6. ἐγένετο δ' ἐν σαββάτῳ δευτεροπρώτῳ διαπορεύεσθαι αὐτὸν διὰ τῶν σπορίμων. καὶ ἑτὶλλον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τοὺς στάχους, καὶ ἥσθιον, ψάχοντες ταῖς χερσὶ. Porro inter praecipuas delicias quibus se rustici oblectabant, suere τὰ χίδρα. probat hoc manifestissime chorus rusticorum qui apud comicum advenientem Pacem his verbis excipiunt:

Τοῖς ἀγοίκοις γὰρ ἥσθα
 χίδρα καὶ σωτηρία.
 ὥς τέ σε τὰ τ' ἀμπέλια
 καὶ τὰ νέα σπείδια.
 τ' ἄλλα θ' ὅς' ἐστὶ φυτὰ
 προσγελάσσαι σε λαβόντ' ἄσμενα.

quemadmodum ἐν τοῖς ἑρωτικοῖς, *mel* appellatur is cuius gratissimus conspectus est: sic ruris pleni homines χίδρα Pacem appellant: quia soliti cum maxima voluptate chidra comedere. [Simillime quia vesci carnibus divitum et beatiorum cenfebatur, quod et B. Chrysostomus ait in posteriorem ad Corinthios, Hebraei בשרב ויה hoc est, *vitam carniū* rem volupem et suavem vocabant. etfi aliter interpretantur alii in Salomonis Proverbiis capite p. 925. decimo quarto. At doctissimo viro, et utriusque linguae callentissimo, scribendum in superiore Aristophanis loco videbatur χύτρα pro χίδρα. cui emendationi pene assenseramus moti auctoritate tanti viri: sed mox in contraria omnia rapuit nos hic ex Equitibus ejusdem poetae locus, isti suppar et plane geminus. Ita enim Aristophanes:

Εἰ δέ ποτ' εἰς ἀγρὸν οὗτος ἀπελθὼν εἰρηναῖος διατρέψῃ,
 καὶ χίδρα φαγὼν ἀναθαβρήσῃ, καὶ στεμφύλων εἰς λόγον
 ἔλθῃ,
 γινώσκειται οἶκον ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρεκίπτου.

CAPUT SEPTIMUMDECIMUM.

Μελιχηρίδες et μελίκηρες. Hesychii locus. τὰ εἰς
 Ἐπίχαρμον ἀναφερόμενα ποτήματα. ἄμυλος.
 Casaub. Anim. in Athen. T. III. N

amylum. κοπή. σκευή ἔμοικα. Ova. inter bella-
ria. πιστάκια vel φιστάκια. ὁ Ποντικός λεσχη-
νευτής. Nicandri locus varie jam olim lectus.
Apia Peloponnesus. Alexidis Βερυτία. Aristomenis
Dionysius. Boeotica vox σίδη pro malo Punico
a Sida oppido.

MELICERIDAS placentas nusquam legere memini, nisi
in istis Athen. καὶ τῶν καλουμένων δὲ μελικηρίδων μνη-
μονεύει Φερικράτης ἐν Αὐτομόλοις οὕτως ὥστε τῶν αἰγι-
δίων ὄζειν ἐκ τοῦ στόματος μελικήρας. Atque hic lectionis
vides inconstantiam, μελικηρίδας et μελικήρας. Non ex-
plicabimus nos hunc nodum: implicabimus magis. Nam
ecce Hesychii verba turpiter accepta, quae huc, nisi sal-
limur, omnino spectant. Μελικκι σκεύασμά τι βρωτῶ
διὰ τυροῦ. Lego, μελικαρῖς σκεύασμά τι βρωτὸν διὰ τυροῦ.
Ait lautus convivator, τὴν ἡμίαν οἱ τὰ εἰς Ἐπίχαρμον
ἀναφερόμενα ποιήματα πεποιηκότες οἶδασι. Adhibe ad
loci hujus lucem, quae scribit auctor lib. 11. in *Cotyla*.
Quid hic appellet poemata vulgo attributa Epicharmo,
declarent proxima verba: quae Latina faciemus, quia in-
terpretes Athenaeum non sequuntur: *Fabulas quae falso
tribuantur Epicharmo, viri clari fecerunt: Chrysogonus
nempe tibicen eam quae inscribitur POLITEIA:
ut scribit Aristoxenus libro octavo Legum politicarum:
Asiopistius autem genere Locrus an Sicyonius CANO-
NEM et GNOMAS, teste Philochoro in libro De divi-
natione.* Ait, τοῦ δὲ ἀμύλου μνημονεύει Τηλεκλείδης Σ.
Graecis ἄμυλος ὁ vel ἡ Latinis *amylum* τὸ Aristophanes
Pace, Ἐπειτ' ἐπέσφρα τὰς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλας.
Scholiastes, ἄμυλοι, πλακοῦντές τινες. οἱ δὲ ζῶμοι πλα-
κουντῶδεις, ὃν νῦν ἀμύλατόν φασιν. Plato comicus simi-
liter *amylum* turdis conjungit illo versu, Πλακοὺς ἐνέ-
ρης, ἄμυλος ἐγκύμων, κίχλαι. Eubulus, Ἀμύλων παρόντων
θεοῖου ἐκείστοτε Ἀνηθα καὶ σέλινα καὶ φλυαρίας. Theo-
critus, ἔχω δὲ τι οὐδ' ὅσον ᾠραν χαίματος, ἣ νυκὸς
καρῶν ἀμύλοιον παρόντος. Adjiciam et interpretis Graeci
verba, ἄμυλός ἐστι τὸ γαλακτῶδες τοῦ σίτου βεβριγμένου
καὶ σσημένου, καὶ ἀποκεπισμένου, εἴτα τῷ ἡλίῳ ξηραι-
p. 926. νόμενον. Confer cum Catone, cap. 86. et Graecis medicis,
Galeno praefertim libro 1. De facult. alimentorum. et
Plinio lib. 18. cap. 7. Κοπήν pro marino porro agnoscit
etiam Hesychius: pro pistrinorum opere nominatur. a

Clearcho Solenso *ἐν τῷ Περὶ γραφῶν*, inquit Athenaeus. sed scribendum sine controversia *Περὶ γράφων*. constat liquido ex sequentibus Clearchi verbis, *σκευὴ καλούοντα λέγειν ὅμοια εἰπεῖν*, etc. si quis ea conferat cum aliis ejusdem scriptoris e libro De griphis, quae exposuimus libro decimo, capite 16. Inde et ex libri illius sine perspicuum erit. quomodo debeant haec accipi, *σκευὴ καλούοντα λέγειν ὅμοια, εἰπεῖν, τρέπους, χύτρα*, etc. Vasa vocat ὅμοια, *similia*, quae melius dicantur *ὁμοιογενῆ* quam ὅμοια. parum enim habent inter se similitudinis pleraque eorum quae hic nominantur: sed sunt omnia ejusdem generis, ad culinae instrumentum spectantia. Dictio una est *ἀκταῖα*, de qua cogitandum. In Clearcheis verbis quibus bellaria recensentur, *ἐντιλτος*, quid sit parum liquet: item quid *ρόπων*. sed de hoc satis acceptum nobis est, scribi debere *ρόαι. ῥόν.* ut etiam Sylburgius conjecerat. Etiam ova inter bellaria censebantur. Ephippus, *εἰς ἵπρια τραγήματα θῆκε. πυραμοῦς, ἄμης, ῥόν.* et auctor ipse paulo ante, *ἐδίδωτο καὶ ῥόν ἐν τῇ δευτέρᾳ τραπέζῃ*. Omnino autem aliquanto post scribendum, *παράκειται ἡμῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ΦΙΣΤΑΚΙΑ*, vel ΠΙΣΤΑΚΙΑ, cum interpretibus membranae omnes corruptae. etiam Excerptorum vacillat fides, modo *Φιττάκια*, modo *βιστάκια* scribentium. Pistacia ex Plinio, medicorum libris et usu quotidiano satis nota: nam et hodie sic vulgo vocant. *ὁ Ποντικός λεσχηνευτής*, opinor est Chamaeleo Ponticus, aut Heraclides Ponticus. Sequitur Nicandri versus, *Πιστάκι' ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλόισιν ὅμοια*. Locus poetae ita habet.

Ὅσσα θ' ὑπ' Ἰνδὸν χεῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
πιστάκι' ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλόεντα πέφανται
καυκαλίδας, σὺν δ' αἰθὰ βῆλοις Φιμώδα μύρτα.

neque aliam agnoscit lectionem Graecus interpretes, homo doctus, et non indiligens. Olim diversa *γραφῇ* obtinuit, ut vides: sed vulgatam Nicandreorum codicum annotat obiter Athen. *γράφεται δὲ*, inquit, *καὶ ἀστάκια ἀμύγδαλα ὄντα πέφανται*. absque dubio corrigendum, *Φιστάκι' ἀκρ. ἀμυγδαλόεντα πέφανται*. Criticorum vox propria *γράφεται*, cum lectionis diversitatem indicare volunt, quomodo hic accepta sit a Dalecamp. aestimabit eruditus lector. Recte mox *καρτὸν ἀφίησι λευκόφλοισον ὄντα*. et si erat in Epitom. *λευκοφαῖ*. De *conparo* et *paliuro* sic Hesych. *Κόνναρον, καρπὸς δένδρου ὅμοιος παλιούρῳ*. Fort. *ὁμοίου παλ.* Habent MSS. *μέγαθος κατὰ Φαυλλαν ἑλάαν*. Mox,

196 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

Τούτων δὲ πρῶτον ἐμνήσθην ἄνδρες Φίλοι. cur ait πρῶτον? nullam probabilem rationem invenias. Scribo, τὰ νῦν. Peloponnesum *Apriam* fuisse olim dictam ex Homero et ejus interpretibus etiam pueri scire possunt. sed id illi nomen esse inditum, διὰ τὸ ἐπιδαφίλειον ἐν αὐτῇ τὸ Φυτόν, quod multae in ea regione pyri arbores nasce-

P-927-*rentur*, alibi temere non legas: et omnino falsum pnto. Corruptus est titulus Alexideae fabulae, quam libri omnes *Βρουχίαν* mox inscribunt. Dalecampius *Βραττίαν* appellat, et *Brutiam*. Sed non fuerunt aetate Alexidis ita noti. Atheniensibus Italiae Brutii, ut de eorum nomine comici suas fabulas inscriberent. Fort. ἐν Ἀνταίᾳ vel Ἀλειπτρίᾳ, vel Κρατεύᾳ. quibus titulis editas Alexidis fabulas constat. Prima verba ita distingue,

— εἰδὲς ποτα
πεινώσιν ἀνθρώποις ἀπίους παρακειμένας
ἐν ὕδατι πολλῷ;

dictum de hoc veterum et nostro etiam more aliquid libro secundo, capite undecimo. Aristomenei *Dionysii* plenior epigraphe extat libro tertio extremo Pollucis: ubi laudatur Aristomenes ἐν Διονυσίῳ ἀσκητῇ. Indicatum hic Aethlii locum, habes paulo post. Non obscurum deesse aliquid illo loco, Ἀντιφῶν δ' ἐν τῷ Περὶ γαυροκῶν, Φωκίδας Φησὶ εἶδος ἀπίων εἶναι, ῥοῶν δὲ σκληροκόκκων. Sanaveris aut vere, aut certe in speciem, si haec ῥοῶν δὲ σκλ. transtuleris in suum locum infra non longe post vocem ὑποκοριστικόν. ut sic legatur, Ῥοῶν δὲ σκληροκόκκων Ἀντιφάνης Βοιωτῖα. repete ex proxima periodo μνημονεύει. Interjicitur locus Aristophanis ἐν Ἀγῆρῳ. live potius ἐν Ἀναγύρῳ, ut dicebamus libro quarto Σέδης, inquit, τὰς ῥοίας καλοῦσι Βοιωτοί. etiam Empedocles eo versu quem interpretatur Plutarchus in quinto Sympos. οὐνεκεν ὁψίγονοι τε σίδαι καὶ ὑπέρφλοια μῆλα. Causam deinde exponit Athenaeus Epaminondae verbis, Sidam agrum eo argumento Boeotiae asserentis contra Atheniensium vindicias, quod σίδη Boeotis diceretur quae Atheniensibus ῥοά. ὁ δὲ τόπος, ait, τοῦτ' ἔχει τὸ Φυτόν ἐν αὐτῷ πλείστον, ἀφ' οὗ τὴν ἐξ ἀρχῆς εἰληθε προσηγορίαν, καὶ ἐνίκησε. Videntur initio σίδαι appellatae illa mala quae in Sideno agro nascerentur? paulatim vero obtinuisse, ut omnia sic vocarentur a Boeotis. Poterat contrarium verius videri: copiam nimirum σιδῶν loco Sidae nomen dedisse, nam multa loca de iis rebus quarum feraces erant nomen adepta. cum Epaminonda tamen

LIB. XIV. CAP. XVII.

historia consentit: quae oppidulum Sidaem a Pamphylia Sida fuisse denominatum testatur veterum testimonia. Fuit et Pamphyliae Sida: de qua Strabonis Sententia haec, *Λέγεται δέ τι καὶ Φυτίον ἄλλοι εἶναι ἔκαστον* non *ἐν αὐτῇ σίδῃ*. quod recte nunquam exprobandum. Sed antem multa Theophrastus quo loco Sidaem Oenoneum commemorat, de Aegyptiis Niliacisque riviis locum quod tamen hic refert Athenaeus. et inde penitus non leges.

CAPUT DUODEVIGESIMUM.

Athenaei lapsus memorialis. Φοίνικας ἐνεργῶς. Pantomus comicus. Atalantae drama. nicolai panes. ισχάδες παράστημα τῶν λίσσων Thymum Atticum. Phoenicidae Pinguetia et Misumenus. Suidae locus τὰ περὶ τὰ καὶ ἀνδρῶν Aegilides. περὶ τὰς caricae. mendae multa sublatae.

DE palmulis tractans Athenaeus. *Ἐρρίθτος, αἱ, ἐν τῇ πρώτῃ περὶ βαβυλῶνος λέγων ζήτησιν.* Editio Antiqua *ἐν τῇ δευτέρῃ.* Corrector Balaenensis qui locum Hieronymi locum haberi libro primo, ex ipsa se hic emendavit. Membranae omnes et Excerpta sunt ab Aetiana lecturae, et Athenaei memoriam accusant hic quoque. At i ha non longe. *Μελανιπίδης ὁ Μιλήσιος ἐν ταῖς Δαναΐς, Φοίνικας τὴν καρπὸν οὕτως ἐνομάζει, τὸν λόγον περὶ αὐτῶν. Τῶν γὰρ αἰῶν οὐ γὰρ ἀνδρῶν Φόρευν, μορφὰν ἀνδρῶς οὐδὲ τὰν αὐτῶν γυναικῶν ἔχον, ἀλλ' ἐν ἀρμάτεσσι διφρούχοις ἐγυμνάζοντο + ἀνευ λίσσας πολλὰς θῆρας φέρουα τερπόμεναι, ἱερότακτον λίβανον εὐώδεις τε φοίνικας πασίαν τε κατεῦσαι τέρενα.* Corrupta hic multa: quibus sine libris medicinam facere frustra fortasse tentavero. Proponemus tamen ejusmodi lectionem, quae neque a lectione edita longe recedit: et sententiam continet non malam. Ita igitur labantem locum stataminamus, aut lapsum potius erigimus. *Τῶν γὰρ αἰῶν οὐκ ἀνδρῶν Φόρευν μορφὰν καὶ εἶδος, οὐ δὲ τὰν αὐτῶν γυναικῶν ἔχον. ἀλλ' ἐν ἀρμάτεσσι διφρούχοις ἐγυμνάζοντο ἀν' ὕλας ἴδας τε. οἷα πολλὰς θῆρας φέρουα τερπόμεναι. ἱερότακτον λίβανον, εὐώδεις τε φοίνικας. καὶ*

198. I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

κασίαν κρατεῦσαι, τέρενά τε Συρίας μυρώματα. id est, *Melanippides Milesius in Danaidibus, fructum ipsum palmas nominat Φολυκας, ita loquens de Danaï filiabus. Plutonicam istas non humanam formam, ac speciem gerebant: neque etiam vocem habebant muliebrem: sed in curribus sellam habentibus per sylvas monteisque arboribus vestitos, ut facere amant feras se exercebant, thus sacrum, et suaveolentes palmulas casiamque manibus tenentes, et mollia Syriæ unguenta.* Scripsimus *ἀν' ὕλας ἰδας τε*, quia videbantur utriusque vocis extare vestigia in corrupta lectione *ἀνσθη λιασδέα*. si quis existimabit priorem dictionem posterioris esse glossēma, non pugnabo contra. *Ἰδη* pro sylva *ἀπλώς*, non solum poetis, sed etiam aliis scriptoribus. Postrema etiam hoc modo scribi possunt, *τέρενα Συρίας τε ρεύματα*. periphrasis est unguentorum liquidorum, aut Συρίας ἀρώματα. Pro *Φοινίκων ἐνόρχων*, Dalecampius scribit, *ἀνόρχων*. faveat conjecturae quod iidem vocabantur *Eunuchi* MSS. aliter *Phormi* comici Suidas meminit. et fabulae iñius quam *Ἀταλάντην* vocat, non *Ἀταλάντας*. sine nomine citat Hesychius, *ὁ τὰς Ἀταλάντας συνθεῖς*. Fuerunt apud veteres non solum palmulae *nicolai* dictae, de quibus hic Athenaeus: sed etiam placentae quaedam aut panes; quibus ab eodem Nicolao Damasceno impositum nomen esse, scribit Photius in Bibliotheca. Palladius in vita Abbatis Apollo, *nicolaos panes maximos* vocat. Ait Dinon de Perfidis regum diaeta loquens. *Ξενικῷ δὲ οὐδενὶ οὔτε βρώματι οὔτε ποτῷ ᾧστο δεῖν ὃ ἐξ ἀρχῆς τοὺς βασιλεῖς χρῆσθαι.* Non est caussae cur haec lectio repudietur. nec male tamen scribas, *ὃ ἐξ ἀρχῆς βασιλεὺς τοὺς βασιλεῖς χρ.* non putavit rex Persarum primus, cibis peregrinis uti reges debere. Rex ille primus, Cyrus est, conditor regni Persici, et multorum regi illius institutorum auctor. In subjecta historia de caricis Atticis regi Persarum ab eunuchis oblatis, ut expeditionis adversus Athenienses suscipiendae illum admoneret, responsum Persae ita scribitur omnium librorum consensu, *ἐρωτῆσαι ποδαπαὶ εἶναι. ἐπεὶ δὲ ἐπύθετο ἐξ Ἀθηναίων, τοῖς ἀγορασταῖς ἐκέλευεν ἀνείσθαι, ἕως ἂν ἐξουσία γένηται αὐτῷ λαμβάνειν ὅταν θέλῃ, καὶ μὴ ἀγοράζειν.* id est, *regem quaevisse ajunt unde istae caricae? cum intellexisset, Atticas esse, jussit opsonatores emere, usque dum liceret sibi quando vellet cumque sumere, et quidem inemptas.* ita clare innuit Persa cogitare se de bello Atheniensibus

inferendo. Cedo aliquis mihi si quid hic aut obscurum aut corruptum: ego nullus video. Dalecamp. tamen corrigebat, οὐκ ἀνεῖσθαι. et mirificam ex his verbis sententiam eliciebat. omnia ferre possumus: modo ne auctoris mentem pervertat: quod videtur hic fecisse sane quam licenter. ἀγορασταὶ sunt obsonatores, ut Athenaeus ipse interpretatus est, libro quarto. Alexis poeta cum faceret, εἰσέβαιον ἰσχυάδας τὸ παράσχημον τῶν Ἀθηναίων, καὶ θυμου δεσμαὶ τινες: jocatus est non invenisse ad navium παράσχημα, de quibus non repetam quae docte ab eruditis viris sunt observata. Ait, navibus Atheniensium pro insignibus caricas esse: quia nusquam totius Graeciae nec plures nec meliores caricae reperiebantur quam in Attica. Ergo inde in alias oras mittebantur: et cum viatico naves instruebantur, non postremum locum caricae obtinebant. His adjicit thymum: merito, nam et plurimum et laudatissimum in Attica: unde etiam translatum in alias regiones, et flore satum constat. Cum nihil demutent antiqua exemplaria ab edita lectione in istis, Φοινικίδης δ' ἐν Μισομένη Φησιν: Suidas tamen advertit nos: cujus sunt de Phoenicide verba, τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶ Φύλαρχος μισούμενος, ὡς Ἀθηναῖος Φησιν ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν Δεικνοσοφιστῶν. Si ita scripsit duarum fabularum lemmata in unum conflavit, imperite. nusquam enim *Philarchum* ex^osum poetae hujus, laudatum ab Athenaeo meminimus. sed *Phylarchum* quidem libro decimo: *Misumenum* vero aut *Misumenam* hoc loco. Scripserat opinor Suidas, Φύλαρχος καὶ Μισούμενος, Atticae consuetudinis est, loca urbana ab iis rebus designare quae ibi vaenum exponuntur. ὄψον vel ἰχθῦν forum piscarium, κρέα macellum ubi carnes venduntur. λάχανα forum olitorium μύρα, Tuscum vicum. contrarium videtur fecisse Phoenicides isto versu. Καὶ τῶν προπύλαιον, καὶ τέταρτον ἰσχυάδων, τούτων ἐγευσάμην. appellat προπύλαια, bellaria, aliasve cupedias in aedium sacrarum, aliorumve publicorum locorum vestibulis solitas venire. Celebrantur ex Philemone caricae *Aegilides*: de quibus Theocritus, — καὶ ἅπ' Ἀγύλα ἰσχυάδα τρώγοις Ἀδείαν. constat de nomine pagi unius Atticae sic denominatas. eum pagum Theocritus cum suo interprete *Aegilum* vocat: noster hic *Aegila τά*: alii omnes *Aegiliam*: atque ita legam hoc loco. De colore caricarum chelidonium dictum libro nono, capite decimoquarto, *Tithrasias*, a Tithrante pago tribus Aegeidis sic dictae. Adhibet p. 93o.

200 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

μοσ scalpellum, et scribe ademptis supervacuis dictio-
nibus ὄντως γὰρ κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην, οὐδὲν γλυκύτερον
τῶν ἰσχυάδων. Refertur ex Glossis Pamphili, fuisse προσ-
κνίδας, γένος ἰσχυάδων. Dalecamp. adjecta litera scribebat
προσκηνίδας. nos unam detrahimus et legimus προκνίδας.
Hesychius, πρόκνις, εἶδος ἰσχυάδων.

CAPUT UNDEVIGESIMUM.

Βότρυς et σταφυλή. Staphylus. πηλὸς Vinum. Quid
appellet Plato γενναίαν σταφυλήν, et γενναῖα
σῦκα δίδου πυκνάς. Breviatoris hallucinatio.
Aethlius Samius. Hecatombaeon primus mensis.

Uvā Graeci βότρυν et σταφυλήν dicunt. sed Athenaei
saeculum βότρυς nomen frequentavit magis: contra quam
factum ab Homero et aliis antiquissimis scriptoribus:
quos altera potius appellatione uti solitos observatur his
verbis, Βότρυς ὅτι μὲν ποινὸν δῆλον. σταφυλῆς δὲ μέμνη-
ται καὶ τοὶ δοκῦντος τοῦ ὀνόματος Ἀσιαγεννοῦς εἶναι, Κρά-
της, ἐν δευτέρῳ Ἀττικῆς διαλέκτου, ἐν τοῖς ὕμνοις τοῖς
ἀρχαίοις Φάσκειν ἀντὶ τοῦ βότρυος τὴν σταφυλήν κεῖσθαι.
Asiaticum esse nomen σταφυλή, quod ait Crates, illi cre-
diderunt, qui uvam *staphylam* nominatam a Staphylo
quodam existimabant. grammatici hunc Staphylum Liberi
patris filium nominant: Nounus in Dionysiis regem
Assyrium, *Botrys* patrem. Aliis placet Graecae originis
verbum esse et σταφυλή quasi σταπηλήν dici, παρα τὸ
στάζειν τὸν πηλόν, quod *guttatim vinum funderet*. πη-
λὸς enim vinum primitus significasse, sciunt eruditi. Verba
adducta ex antiquis hymnis integrum continent hexa-
metrum: Αὐτῇσι σταφυλῇσι μελαίωσιν κομῶντες. loque-
batur hymni poeta de oscophoriis quae in honorem
Bacchi Scirradis Minervae Athenis celebrantur. nam hic
versus ad *oschas* pertinet. sic vocabant palmites cum suis
uvīs. Quaestioni ab Ulpiano propositae, quid appellet
Plato γενναίαν σταφυλήν et γενναῖα σῦκα, bisariam res-
pondet Masurius: prior responso est: γενναῖα λέγει τὰ
εὐγενῆ ὁ Φιλόσοφος, ὡς καὶ Ἀρχιλοχος, Πάραλθε, γεν-
ναῖος γὰρ εἷς. Vult Masurius, dici γενναῖα omnia quae-
cunque in suo genere excellunt. et ita *generosas uvas*,
et *generosas ficus* appellatas esse a Platone. Hanc inter-
pretationem etsi non improbo, malo tamen aliter paulo

accipere. puto enim magnitudinem rei indicari, voce hac. Eustathius post relatum Athenaei istum locum. *Εβρτασσε*, inquit, *magna uva est quae Platoni dicitur γενναία σταφυλή*: sicut dixit comicus *γεννικὸν κρέας* pro *ἀδρὸν κόμμα*. [et si paulo aliter interpretatur scholiasies ad haec verba ex Equitibus, *ὦ γεννικαῖτατον κρέας, ψυχὴν τ' ἀρίστη πάντων*.] Gallice dixeris, *une bonne piece de chair*. Atque ego cum Eustath. sentio neque mihi dubium *γενναίας μάζας* in secundo De republica esse *grandem mazam*, sicut apud satyricum *vae grandis polenta*. Non probo alteram interpretationem quae adjicitur a Masurio, *ἢ τὰ ἐπιγεγεννημένα. ὁ γὰρ Ἀριστοτέλης καὶ ἐπεμβολάδας ἀπίους ὀνομάζει*. ant vocat Plato *γενναίας* uvas et sicas, p. 931. quae post *infitionem* nascantur: sicut *Aristoteles infisiticia pira nuncupavit ἐπεμβολάδας ἀπίους*. apud Snidam est *Ἀριστοφάνης*. Eustath. legit ut nos: quem si lubet lege. Sequitur, *Εὐβουλος γοῶν ἐν Κατακολλημένῳ Φησίν*,

— ἀλλὰ παραλαβὼν

*ἀκράτῳ κροῦε, καὶ δίδου πυκνάς, καὶ βότρυς
τρώγειν ἀνάγκη* αὐτὸν δὲ οἶνου συχνούς.

neque sententiae neque versus modulo congruit τὸ ἀκράτῳ. quid sit restituendum nemo possit certo scire: jocosum enim, opinor, aliquid comicus fingebat. Forte, *Κέρα τε*, vel *Ἀκραν τε κροῦε*. incertum etiam est cum ait *δίδου πυκνάς*, utrum debeamus supplere, *κύλικας* an *πληγὰς*. quin propter metrum videtur legendum vel *καὶ δίδου πυκνά*, καὶ β. vel *διδούς πυκνάς*, β. Idem, ὅτι δὲ ἐν ταῖς *Ἀθήναις* διηναεῖς ἦσαν αἱ δῶραι πᾶσαι, μαρτυρεῖ *Ἀριστοφάνης ἐν Ὠραῖς*, rejicimur tacite ad libri noni principium, ubi extat Aristophaneum testimonium. errat Breviator, qui ejus loci immemor, illorum vero memor quae de re eadem in Pace leguntur hodieque, scripsit hic ἐν *Εἰρήνῃ*. Gravem mendam susulimus e proximis verbis sine omni periculo: cum enim prius ederetur, *Ἀέθλιος ὁ Σάμιος ἐν πέμπτῳ Σαμίων ὠραίων*, secimus ut esset *Σαμίων ὄρων*. non solum propter ea quae observabamus lib. 12. cap. 9. sed etiam propter ipsum Athenaeum, qui paulo ante Aethlii locum huncce indicans, scriptam illius *Ὀρων Σαμίων* inscribit: non dissimulanda viri docti negligentia: qui vicinis adeo locis de eadem re tam diversa scripserit. Aethlium hunc laudat et Clemens Alexandrinus, in exhortatione ad Graecos. Lyncei qui sequitur locus conferendus est cum aliis simillimis ex eadem epistola ad Diagoram, de quibus non semel

ante dictum. Scribe *ἀντιτίθεις*, non *ἀντίθεις*. Eleganter vero Lynceus uvam quae totum annum servari poterat incorrupta, *ἀλληγορικῶς*, tanquam de servo aliquo loqueretur aut mercenario, ita expressit, *ἀντεκτρέφουσι βότρυν ὃς ἀπὸ Ἑκατομβαιῶνος μηνός, ὥσπερ ἀγαθὸς οἰκέτης διαμένει τὴν αὐτὴν ἔχων εὐνοίαν*. Graeci tempora sua putabant ab Hecatombaeone: qui Julio Romanorum magis quam Junio respondet. hoc igitur dicit Lynceus, Hipponiam Rhodiorum uvam a principio anni ad finem usque perennare, eadem saporis gratia.

CAPUT VIGESIMUM.

Appendix ad librum nonum. προσαναπληροῦν τινὶ τι. meleagrides. Leruā. ξυλοειδὴς color. ἀνθίζειν πρὸς ἀκμαῖς. τριοβολοκρεῖσκον. Horae Athenis cultae. περισκελὴ καύματα. iurgulenta ficciora quam affa.

SEQUUNTUR Athen. verba: Ἐπεὶ δὲ πολλὰ κίς ἡμῖν εἰρηται περὶ το κραῶν καὶ ὀρνίθων, καὶ περιπεριδίων, ἔρχομαι κατὰ λέξιν ὅσα ἐκ πολυαναγνωσίας εὐρεῖν ἡδυνήθην παρὰ τὰ προειρημένα. Mafurius est quem haec loqui facit auctor. Ait, adjecturum se ad ea quae de carnibus p. 932. maxime avium, superioribus libris contineantur, quicquid assidua veterum scriptorum lectio sibi suggeret, prioribus qui de iis rebus sermonem habuissent indictum. Est vero pars ista aliud nihil nisi appendix quaedam ad librum nonum. Ea legitima sedes erat omnium illorum quae hic alieno loco observantur a Mafurio. Caussam huius ἀταξίας suo loco expositam non repetemus. Prima observatio est super voce *περιστέριον* aut *περιστερίδιον*, vel potius super utraque: et si dissimulata est hodie dictio *περιστερίδιον* in disputatione Mafurii. Addenda haec erant sermoni *περὶ περιστορῶν*, qui libro nono continetur. Idem observandum etiam in caeteris. Tetraonas cum phasianis non Athenaeus est qui confundit, sed rex Ptolemaeus, cujus verba solum recitat. in quibus manifestum est ἀνακόλουθον, nisi scribas *μετεπέμπετο*. mutato numero pro *μετεπέμποντο*, quod editum est. sequitur enim *υποβαλὼν ἐποίησε πλῆθος*. Ait, *προσαναπληρῶκει ἂν ταῖς πολυθρυλήτοις ἱστορίαις τῶν Ἱπποκρημάτων τούτων τῶν εἰκοσιτισσάρων, καὶ ἄλλην μίαν*. Scribendum *προσαναπτεπληρῶκει*.

LAB. XIV

[illegible]

— ३४. १२५ : ३४५.

[illegible]

4. 55

Abſt a moribus mſtris cunctis varietas ſed veram hujus
loci lectionem inviliū dōctis, vidimus nos nullo negotio.
Scribendum enim, Oſr^o Hluc, Inſz & neque Sicilia,
inquit, neque Elis talem vidit artiſcem parandorum
ciborum qualis ego ſum. Significat ſe cum apud Siculos
aſpediatrosc, tum apud omnes Graecos, qui ludicri Olm-

204 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

pici caussa in Elidem venerant, artis suae specimen edidisse, et nomen ac famam inde retulisse. ἀνδρίζειν πυρὸς ἀπμαῖς est, tollura flavum reddere et πρεμβαλέειν.

Obscura vox est τριοβολακραῖσκον. in sequentibus versibus Alexidis. Si abessent duae literae σκ. posset exponi olla carniū triobolaris. id enim est κρεῖον. Homerus, Αὐτὰρ ἔγχε κρεῖον μέγα κάββαλαν ἐν πυρὸς αὐγῇ. sed videndum an satis conveniat ea interpretatio poetae verbis, ὅτιον, ὅπτον, θερμὸν εὐχυλώτερον. Auctor est Porphyrius libro primo, Περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων, moris fuisse Athenis pompam quotannis Soli et Horis simul ducere. De ea solemnitate sentit mox Philochorus, Ἀθηναῖοι ταῖς Ὀρμαῖς θύοντας οὐκ ὁπταῖσιν ἀλλ' ἐψέουσι τὰ κρέα, παραιτούμενοι τὰς θεὰς ἀπειργαῖν τὰ περισκαλῆ καύματα καὶ τοὺς αὐχμούς. quid proprie περισκαλῆ dicatur, ante est expositum, libro undecimo, capite septimo. usurpatur de omnibus quae tolerare durum est et molestum. et περισκαλῆς φέρειν, pro aegre ferre. Menander, Ὁ γὰρ μετρίως πράττων, περισκαλέστατον. Ἀπαντα τ' ἀνιάρῃ Λαμπρὰ φέροι. Ait, τὰ δὲ ὅπτα τῶν ἐφθάν ὁμότηρα καὶ ξηρότερα. Videtur hoc, et rationi consentaneum, ut sicciora sint assa quam jumentis: et ex Aristotele petitum, cuius modo nomen positum est: tamen aliter habet utrumque. Audiamus magistrum, Meteorolog. lib. quarto, ξηρότερα τὰ ἐφθὰ τῶν ὀπτῶν. οὐ γὰρ ἀνασπᾷ εἰς αὐτὰ τὸ ὕγρον τὰ ἐψόμενα. κρατεῖ γὰρ ἡ ἔξωθεν θερμότης τῆς ἐντός. εἰ δὲ ἐκράται ἡ ἐντός εἴληεν ἂν εἰς εὐατήν. Mendose scriptum, ταύρων ταξικέρων Φλογίδας. Dalecanip. τακερὰ Φλογ. propius ad editam lectionem accesseris, si scribas, Ταύρων τ' ὀξυνέρων Φλ.

CAPUT VIGESIMUMPRIMUM.

Λαγῶων. Simonidis sordes. Nota sordium, muneri missa vendere. ὀτρεχας, οἰετέας. δέλφακος δεραϊότατον. ῥάρος. ε et ω confundi. ἀδρεῦσθαι pro ἀνδρεῦσθαι insigni loco restitutum. Refutantur qui Strabonem negant esse Strabonem. Περναε Κιβυρμαὶ et Κανταβεικαί.

ὍΤ παρατεθέντος αὐτῷ ἐπὶ τὴν τρίτηζαν καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις λαγωῦ. non est a recto λαγῶς, ut pularunt

interpretes: sed a neutro λαγῶν. frustra leporina solita singulis convivis apponi, Graeci vocant λαγῶα, ut monebamus libro nono, capite decimo quarto. Neque existimandum est in eo convivio cui Simonides interfuit, lingulis convivis integrum leporem fuisse objectum: sed unicum mensae fuisse illatum, et a carpo in partes tri-p.931. butum: quod etiam declarant in dicto Simonidis haec verba, οὐδ' εὐρύς περ εἶν. Est autem Homeri, versus venuisse παρωδηθαίς. Ait, ὅντως δ' ἦν ὡς ἀληθῶς κίμβιξ ὁ Σιμωνίδης καὶ αἰσχροπερέης. Hoc multi tellantur. Aristophanes de Simonide jactatum fuisse proverbium indicat, Κέρδους ἕκαστι κἄν ἐπὶ ῥίπος πλῆσι. Taceo quae de hujus poetae avaritia et sordibus Pindarus et Theocritus dixerunt. Callimachus, — οὐ γὰρ ἀργάτιν τρέφω τὴν Μοῦσαν ὡς ὁ Κεῖος Ἰλλύχου νέπου. Addit, solitum Simonidem quotidiana munuscula quae sibi ad victum mitteret Ilieron, venderet. Magnum hoc restricti animi indicium semper est habitum, habeturque. Nicetas Choniates de Joanne Puzeno, καὶ συμμολογίαν νοσῶν, καὶ γλισχρότητα, καὶ τὰ πεμπόμενα πολλακίς τῶν ἐδωδύμων ἀνέπεμπεν εἰς τὸ πωλητήριον. et narrat idem de hoc Joanne accidisse nonnunquam, ut res easdem ter sibi missas ter venderet. Sed qui hoc faciant facile excuset et culpa liberet Tiberii Imperatoris exemplum: qui nullum ingentis formae missum sibi in macellum deferri et vaenire iussit, ut narrat Seneca epistola nonagesima quinta. scribendum. Οὐδατος δὲ Τηλεκλείδης μνημονεύει ἐν Στερέβοις. vide libro nono, capite decimo quarto. ibi etiam de voce ὑπογάστριον. In parodico versu Matronis legebatur Ἀτρίχας οἰστέας. et si non inepte, falso tamen: nam sine omni dubio imitatur Homeri versum, Ὀτρίχας, οἰστέας, σταφυλῇ ἐπὶ νῶτον εἴσας, quare verte unius coloris, unius aetatis. Scribe deinde, πολὺ δέλφαξ σιταυτὸς ἔτρυξε. Sequitur, Δέλφακα δὲ ἀρσενικῶς εἴρηκε Πλάτων ἐν Ποιητῇ, δέλφακα δεραιότατον. Non facile credam verbum Graecum esse δέραιον, pro eo qui amplas cervices habeat MSS. optimae notae, δέλφακα δὲ ραιότατον. ne id quidem agnosceimus: pro Graeco. auctore Hefych. ῥάρος veteribus Graecis idem significavit atque λοχυρός. an ea vox locum hic habeat nescio. Lego vero, δέλφακα δ' ἀραιότατον. porcum grandiusculum, et mactationi opportunum. ω et s passim in MSS. confunduntur. inde error. Locum Eupolidis quo probatur dici τὴν δέλφακα. ita editum: οὐκ ἀλεύθιον δέλφακα † ἐδόν θ' εἰστία, καὶ

206 I. CASAUERONI ANIMADV. IN ATHEN.

μάλα καλήν, ita emendamus ex vestigiis corruptae lectionis: ὁ γαλαθηνὸν δέλφακα ἀνόδοντά δ' εἰστία, καὶ μάλα καλήν. id est, qui convivio exhibuit lactentem, et adhuc sine dentibus porcellam, valde pulchram. quid sit δέλφαξ γαλαθηνὸς scimus ex libro nono. Ait, ὅτι δὲ τοῖς ἑλλωσιν ὑβριστικῶς πάνυ ἐχρῶντο Λακεδ. Haec erant illis adjicienda, quae de servorum variis generibus disputata sunt libro sexto. Ἀνδροῦσθαι nihil aliud Graece loquentibus significat, nisi pervenire ad virilem aetatem. Quare si verum est quod narratur mox, Lacedaemoniorum leges certam constituisse poenam heris llotum, εἰ μὴ ἐπικοπτοῖεν αὐτοὺς ἀνδρουμένους: sequitur fuisse llothes omnes ἡβηδὸν occidendos prius quam viri fierent, sed hoc quis credat? cum ne infensissimi quidem hostes id fecisse nisi rarissime legantur. Non abest quin fraudem p. 935. hic aliquam impuri homines sint fraudi. atque adeo ita est: nam auctor scripserat τοὺς ἀδρουμένους. Omnino Lacedaemonii ἀνδροῦσθαι quidem suos servos, et voluerunt et siverunt. at ἀδρουσθαι eosdem, id est corpulentos evadere et nitere, neque voluerunt neque siverunt. En quam ridiculam sententiam literulae unius adjectio efficiat. τὸ ἀδρουσθαι proprium est τῇ εὐεξίᾳ, quam esse ait Aristoteles πυκνότητα σαρκὸς, id est, ἀδρότητα. Athenaeus hoc verbo expressit quod pluribus modo dixerat, ὑπερακμάζειν τὴν οἰκητικὴν ἐπιφάνειαν. contra, strigosum esse macilentum, squalidum atque horridum, signa sunt hominis miseri et male habiti. Non est autem mirandum, Spartanos qui legitimum cinguli modum liberis suis praefinierant, quem non liceret impune excedere, erga servos suos fuisse iniquiores. Ut probet Strabonem Γεωγραφουμένων eruditissimum scriptorem, non adeo recentem auctorem esse, ac videretur nonnullis, ita scribit, λέγει γὰρ αὐτὸν ἐν τῇ ἐβδόμῃ τῆς αὐτῆς πραγματείας ἐγνωκέναι Ποσειδώνιον, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς Φιλόσοφον, οὗ πολλάκις μεμνήμεθα, συγγενόμενον Σκιπίωνι, τῷ τὴν Καρχηδόνα ἐλόντι. In libris Strabonis hodie ista non legas. Sed o bene quod diserte Athenaeus librum nominat, ubi de se et Scipione Africano magnus auctor erat locutus. ni fecisset, color aliquis futurus erat tenebrioris illius calidissimo mendacio, qui probare hinc nititur dudum Strabonem fuisse: neque Strabonis sed Stratonis nomen praescribi debere iis libris quos hactenus pro Strabonianis omnes omnium aetatum eruditi habuerunt. Tu vero marrucine libri septimi jacturam sarcis, et lacunam

imple si potes: atque ego spondeo tibi, quod ex integris libris suis Athenaeus prompsit, fore ut reperiamus et nos in nostris integratis. Eiusdem farinae alterum quoque Lucumonis illius argumentum est, non esse Strabonis haec, quia scriptum sit hodie in codicibus Strabonianis ταῖς Κανταβρικαῖς ἐνάμειλοι: non ut hic ταῖς Κιβυρικαῖς. ridiculum caput: nam si pondus habet haec ratio, per hanc monstrosam Circen neque Plato fuerit Plato, neque Aristoteles Aristoteles, neque Theophrastus erit Theophrastus. Plurima enim, ut saepe indicavimus, ex istorum libris aliter descripsit philologus, quam habeantur hodie in vulgatis editionibus. Omnia denique si huic argumentationi locum damus, ἐνᾷλλα γενήσεται, ut ait poeta. Sed valeat infrunitus criticus, cum perverso isto iudicio. Porro de lectione Strabonis ad Strabonem egimus: hic autem fidei nostrae causa eam expressimus γραφήν, quam scripti omnes exhibebant. Culpam hic commissam Athenaeone attribuam an exscriptori, incertus animi haereo. nam illa μνημονεύει δὲ αὐτῶν Στραβῶν, si ita accipias, *Pernarum mentionem facit Strabo*: nihil vetat credere locum Strabonis ab Athenaeo bona fide recitatum, a librario fuisse corruptam, qui pernarum Cantabricarum nomen audiverat nunquam: *Cybiricas* vero sive *Cybiraticas* modo nominatas Athenaeo meminerat. Sine causa autem voci Πομπήλων defectus et vitii p. 936. notam praefixerunt. eam tolle: nihil enim deest.

CAPUT VIGESIMUMSECUNDUM.

Τροφαλὶς Σικελική. *Cafeus Trophalicos. Prov. ex depravata lectione fictum, Jovis lac. ἀποτρᾴγημα. Maeson cocus et tettix. Megarenses Nisaei. Olim iidem coci et popae. Alexander victimarum e Macedonia accersit. ὀργιαστικὰ sacra Olympias iis dedita. serpentes ad illa sacra adhibiti. iis nomen ἀργόλαι vel ἀργαῖ. Volumen epistolarum Alexandri, et aliorum ad Alexandrum.*

ΕΠΕΙ δὲ καὶ Σικελίας αὐχχῆμα τροφαλὶς ἦδε ἔστι φ: alludit ad poetae alicujus verba. Aristophanes Vespiis.

Τροφαλίδα τυροῦ Σικελὴν κατεδήδεκε. et rursus in eadem, Ἀποδράς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν τορὸν πολὺν Κατεσικέλιζε. Caseus qui Τρομυλικός nominatur in libris editis, Breviatori est, Στρομυλικός. quod si rectum est, Στρομυλεια utique mox scribendum. alterum malim. Noli quaerere quid appelletur *Jovis lac*, isto versu quem recitat dipnosophista: Καὶ τυρὸς ὅπῃς ἐστὶ καὶ Διὸς γάλα. e Cyclope Euripidis est hic versus. Ibi hodie scriptum βοὸς γάλα, quae vera est proculdubio lectio. Faceti sane homines, qui bovem in *Jovem* mutarunt, quanto hoc majus, quam ex mulca elephantum. Eruditissimus paroemiographus si Euripidis codices inspexisset, deprehensum errorem emendare praeoptasset, quam Chiliadas suas fictitio proverbio reddere auctiores. Ἀποτράγγημα interpretatur Athenaeus apud Eupolidem, λείψανον τῶν τραγῳμάτων καὶ τραξίμων. ex his emendabis Hesychii codices: ubi perperam scriptum ἀποτράγγημα, λείψανον, βρωμα. Seq. Φιλιππίδης ἐν Αὐλοῖς, Τοὺς δὲ πυριέφθας καὶ τὰ λάχανα ταῦτ' ἔχων. conferenda haec cum iis quae scribit Pollux libro sexto, capite nono, ubi aliam lectionem invenies. Postea coquus inducitur μαγειρικάς multas ῥήσεις ex antiquis poetis recitans: quae illis sunt adjiciendae, de quibus libro septimo, capite undecimo diximus. Observat iste dixisse veteres τὸν μὲν πολιτικὸν μάγειρον Μαίσιωνα, τὸν δ' ἐπτόπιον τέττιγα. qua de re Festus, *Maeson, persona comica appellatur, aut coci, aut nautae, aut ejus generis. dici ab inventore ejus Maesone comoedo ait Aristophanes grammaticus.* at Hesychius scribit hoc nomen per ου. Μούσωνες, inquit, οἱ κορυφαῖοι τῶν μαγείρων. ἢ οἱ τεχνῖται. sed verba sunt ejusdem alio loco, Τέττιξ ἔξω τοῦ συνήθους ζώου παρὰ Ἀττικοῖς, οἱ τῶν μαγείρων ὑπάρχει ξένοι, οἱ δ' ἐπτόπιοι μαίσινες. Observo etiam inter comicas personas unam fuisse quae Θεράπων τέττιξ dicebatur, auctore Polluce libro quarto. Paulo post pro καὶ Φιλήμων δέ που Φησὶν, aut erravit librarius aut Athenaeus: Stratonis enim sunt versus, non Philemonis. vide libro nono. Megarenses veteris et antiquae Graeciae distinguuntur ab aliis Megarensis Siculis cognomine Nisaeorum. Theocritus, Νισαῖοι Μεγαρήες ἀριστεύοντες ἐρέτμοις. et Athenaeus, p. 937. hic, τὸν Μαίσιωνα ἐκ τῶν ἐν Σικελίᾳ Φησὶν εἶναι Μεγαρέων, καὶ οὐκ ἐκ τῶν Νισαίων. Nova fuit et insolens illa coqui gloriatio, qui apud Posidippum hos versus proferebat,

LIB. XIV. CAP. XXII.

209

Ταυτὶ μὲν οὖν τοιαῦτα. συμβαίνει δέ τι
νῦν μοι διακονοῦντι παρὰ τῷ δεσπότῃ
ἄστειον, οὐχ ἁλώσομ' ἐκφάρων κρέας.

Moris fuit coquis cum cibos mercede conducti pararent, furto quicquid possent auferre. Ideo soliti janitores excutere diligenter cum abirent. Hoc toties jam probatum in superioribus, ut exemplis non sit opus. Ille vero coquus, vel quod macilentas carnes habuisset despiciatur, vel quod propter tenuitatem apparatus, aut vigilantiam custodis appositum non potuisset, id nunc gloriatur, et laudi sibi verti postulat, quod janitores se non essent in fraude et carnum furto deprehensuri. Simillimus est apud comicum initio *Pacis* locus: nam ibi famulus qui stercoreas turundas scarabaeo pinsebat, hoc unum saltem ex ea opera consequuturum se praedicat, quod nemo illum sit accusaturus, quasi mandentem inter pinsendum: quo nomine saepe famelici aut gulones servi poenas sordidis, vel delicatis heris dabant: nam utrosque hoc facto offendebant. Aristophanis verba sunt,

Ἐνδὲς μὲν ὃ ἄνδρες ἀπολελύσθαι μοι δοκῶ.
οὐδείς γὰρ ἂν Φαίη με μάττοντ' ἐσθίσαι.

Aestimetur ex his eruditus lector quo jure, quave injuria in tertio versuum Polidippi negationem tollendam interpretes censuerint. ut taceam de labe versus. Multa in iis quae deinceps recitantur, et mutila et corrupta supra humani ingenii conjecturam. Simonidis testimonium fortasse ita non male scribas: *χ' ὅσα θεῶν σαφῶς ἐμίστυλα πρὸς εἰδός. quae ad Deos spectant, ea peritis paravi.* Deinde. *Τί καὶ γὰρ οὐ καλῶς ἐπίσταμαι;* non κακῶς. Transeamus ad sequentia: egent enim censura nostra. *Αἶτ, ἐμφαίνει δ' αὐτῶν τὴν ἐμπειρίαν, καὶ ἡ πρὸς Ἀλέξανδρον Ὀλυμπιάδος ἐπιστολή. προτραπομένη γὰρ μάγειρον αὐτῇ πρίασθαι θυσιῶν ἐμπειρον, ἡ μήτηρ Φησί, Πελίγαν τὸν μάγειρον λαβὲ παρὰ τῆς μητρός. οὗτος γὰρ εἶδε τὰ ἱερά σου τὰ πατρῶα ἐν τρόπῳ θύεσθαι, καὶ τὰ αἰργὰ, δικαστικά καὶ τὰ Βακχικά ὅσα τε Ὀλυμπιάς προθύεσθαι, οὗτος εἶδε. μὴ οὖν ἀμελήσης, ἀλλὰ λαβὲ, καὶ ἀποστείλον πρὸς ἐμὲ τὴν ταχίστην.* Dicebat modo Athenaeus veteres cocos rituum sacrificandi et πάσης τῆς θυσιᾶς notitiam habuisse. Nunc ait, posse id ipsum constare ex Olympiadis ad Alexandrum epistola. deinde ipsa Olympiadis verba profert, et quod instituerat, clare probat. quid dico probat? imo vero probabat olim: nunc perversa lectio hujus loci sententiam omnem per-

Cassanb. Anim. in Athen. T. III.

O

vertit. Nam ineptissimum est quod vulgata scriptura continet. Initio petit mater a filio, ut coquum sibi sacrificandi peritum emat: deinde autem offert e vestigio eadem filio suo Pelignam coquum plane qualem se desiderare dixerat. Enimvero si habet bonum *θύτην*, cur usque inde ex Asia, aut India sibi petit mitti? Sed neque illud in-
p.958. telligo, quorsum Olympias Macedoniam inhabitans, eum desideret qui Asiaticorum sacrorum ritus norit, Graecanicorum aut Macedonicorum ignoret. nisi potemus, quod absurdissimum est, more populorum Orientis sacra scitasse Olympiadem. Quid multa? interpretum qui hæc absurda concoxerunt, stomachum nemo satis depraedicarit. Legendum assumo, *προτροπομένου γὰρ μάγιστρον αὐτῇ προλαδῆαι θυσιῶν ἔμπειρον, ἢ μήτηρ Φησί.* id est, nam cum Alexander eam hortatus esset ut ad se mitteret popam sacrificiorum peritum, ait mater: Accipe popam Pelignam a matre tua, etc. Cur e Macedonia victimarium accerserit Alexander, obscura causa non est: nam et pietatis intererat, et existimationis illius, ut more patrio sacra faceret. quod ostendit Olympias manifestum cum subjicit: *οὗτος γὰρ οἶσεν τὰ ἱερὰ σου τὰ πατρίᾳ.* Quænam autem sunt *ἀργὰ* sacra quorum Olympias meminit? quæ item illa *διμαστικὰ*. Prorsus nisi ineptire volumus, legendum, *καὶ τὰ ὀργαστικά, καὶ τὰ βακχικά.* Olympiadem valde fuisse deditam orgiasticis sacris et Orphicis, diserte Plutarchus scribit in Alexandri vita. Addit idem, solitam Olympiadem mansuetorum serpentum genus quoddam ad ista sacra adhibere: qua de re multa etiam Lucianus scribit in Pseudomanti. Ex Suida et Hesychio conjicere est, *ἀργόλας* vel *ἀργαῖς* istos angues fuisse appellatos. Qui horum meminissimus, putavimus aliquando posse hunc locum in eam sententiam accommodari non magna mutatione: ut dicat Olympias, illa etiam sacra Pelignæ esse nota, ad quæ serpentes argæ adhiberentur. Sed displicet nobis jure merito hæc sententia. neque dubitamus verum esse quod prius diximus. Quærant etiam doctiores quænam illa sint sacra *ἔσεν Ὀλυμπιάς προθύεται.* nos qui frustra quæsisimus legemus interea, *ἔσεν Ὀλυμπία.* ea sacra intelligit, quæ Olympiæ fiebant ab agonistis prius quam certamen inirent. Sciendum autem, extitisse olim in doctorem bibliothecis epistolas Alexandri, et aliorum ad Alexandram. multa harum mentio apud veteres scriptores, ut Plutarchum, Athenagoram, Athenæum, alios, sed et Grammatici

earum testimoniis aliquando utuntur: Hesychius, in voce *σφαδῆς*, quae Macedonum lingua praetorem iudicis praefectum significabat, ἡ λέξις ποῖται, ait, ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς Ἀλεξάνδρου. meminit et in Ἀρόπαναι. ejusdem verba sunt quae subjiciam, Γηγεῖα παρὰ Ἀλεξάνδρου ἐπιστολαί. ποτήριον οὕτω καλούμενα. corrigendum, παρὰ Ἀλεξάνδρου ἐν ἐπιστολαῖς. Epistolarum Olympiadis ad filium meminit A. Gellius libro 13. capite quarto et Pollux lib. 7. cap. 9. observans nominari Olympiadi *ἀριουργῶν*, qui dicitur vulgo *ιστῶν*: nam ita scribi debet is locus. et iterum mox legendum *βέλτιον δὲ ὁ ἱστῶν*, vel *ιστῶν*, ut in Glossario scribitur. pessime libri Pollucis *οἰστῶν*. Earum quas ad matrem scripserat Alexander mentionem fecere item multi. Octavius Minutius Felix, *Alexander ille Macedo insigni volumine ad matrem suam scripsit metu suae potestatis proditum sibi* p. 939. *de diis hominibus a sacerdote secretum*. Pollux lib. 6. cap. 12. ἐν Ἀλεξάνδρου πρὸς τὴν μητέρα ἐπιστολῇ, μνημεῖον ἐν ἄλλοις σφαδῆσι καὶ τὸν μύστρον εὐρώων.

CAPUT VIGESIMUM TERTIUM.

Ceryces Atheniensium. ῥέζειν ἐπὶ τοῦ θύειν. ἔρδειν. θύειν. δεῖν. antiqua sacrificia. ἀναγγραφαὶ παλαιαί. Clidemi Atthis. Prov. Κανὸς οὗτός ἐστι Παλαίφατος. Palaephatus mythographus. τὸ οὐχ ὀρώμενον λάχανον. περισποδεῖν τὸν δεσπότην. σποδεῖν. myma et mimarcys. νομαῖς, gallina Numidica. Philemonis. Ἀεπαζόμενος.

FAMILIA fuit Athenis *Cerycum*, quos ait Diodorus Siculus μεταγενέσθαι ἀπὸ τῶν Αἰγυπτίων ταστοφόρων. erant sane et pastophori Aegyptiorum, et Atheniensium ceryces sacrorum administri, popis et victimariis non dissimiles. Propterea scribit Athen. ὅτι σφαδὴν ἡ μαγειρικὴ μαδᾶν ἐστὶν ἐκ τῶν Ἀθήνησι κηρύων. inepte facias si varias hic κήρυκας praecoces. *Homerus*, inquit dipnosophista, τὸ ῥέζειν ἐπὶ τοῦ θύειν τάσσει. id est, quod nos θύειν dicimus, victimam Deo mactare, id *Homero* εἶπε ῥέζειν: vel simpliciter absque ulla adjectione: vel adjecta voce ἱερῶν, aut alia simili, ut — *Φείβη θ' ἱερὴν ἐκατόμβην* ῥέξει ὑπὲρ Δαναῶν. sic Latini *ovm faciam*

vitula. Plutarchus de iis loquens, qui diis hostias primi mactarunt. *ταραττόμενοι καὶ δαιμαίνοντες, ἔρδαιν ἐκάλουν καὶ βέζειν, ὥς τι μέγα θρῶντες τὸ θύειν ἐμφύχον*. Athen. verba non recte accipiunt interpretes. Addit, τὸ δὲ θύειν ἐπὶ τοῦ ψαιστὰ μεταδόρπια θυμῶν. antiquissimi homines cum sacrificia cruenta ignorarent: hostiarum loco vel folia et glandes dum ipsi adhuc *ἐβαλανηφάγουν*: vel ψαιστὰ et fractas fruges diis offerebant, atque hoc illi vocabant θύειν inquit Porphyrius Περὶ ἀποχῆς ἐμφύχων libro 2. et observant critici nunquam apud poetam τὸ θύειν mactandi significatione esse positum, sed τοῦ θυμῶν. Sequitur, καὶ οἱ παλαιοὶ τὸ θύειν θρῶν ὀνόμαζον. id est, θρῶν veteres usurpabant pro mactare et jugulare victimas, quod nos hodie θύειν dicimus: etiam grammatici θρῶν exponunt θύειν. et ita statim accipitur. *ἔθρῶν οἱ κήρυκες*, id est, *sacrificabant ceryces*. at verbum θύειν significare ἀπλῶς *agere*, quis docuit interpretes? Mox, *κῆρυκας δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ κρείττονος ὀνόμαζον*. reddit rationem cur sacrorum ministros κῆρυκας appellarint ἀπὸ τοῦ κηρύττειν, quod est, *aliquid proclamare*. a praestantiore, ait, parte muneris quod obibant sic dicti. lidem namque et hostias mactabant adolebantque, et cum fiebant sacra, populum initio jubebant favere linguis acclamantes, *Εὐφραμεῖτε. σιγῇ πᾶς ἔστω λεώς*. peractis vero solennibus religionis, populum demittebant his verbis, *Λαὼν ἄφασις*. id est, *extemplo*, vel *ite*: *Missæ est*. Haec pars est ministerii cerycum, quam vocat auctor priorem et praestantioorem. Quod sequitur, *ἀναγέγραπται τε οὐδαμοῦ μαγείρῳ μισθός, ἀλλὰ κῆρυκι*, qui de Ho-

p. 940. mero putant accipiendum multifariam errant. Non dubitamus nos, aliorum esse haec referenda: puta ad leges sacrificiorum, qualis illa regia lex fuit, cujus meminere Pollux et noster libro sexto. Ea lege et similibus aliis definiti erant sumptus sacrorum, et quantum cuique dari de publico deberet. Ait igitur Athenaeus, in nullo hujusmodi monumento vetustatis fieri mentionem *μαγείρων*, sed semper *κηρύκων*. Legebatur, *Ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῆς Ἀτθίδος Δῆμος*. emendavimus *Κλειδῆμος*, cujus scriptoris Attidem et Athenaeus, et alii laudant saepe. Athenionaeae *ῥήσεως* versum duodecimum, scribe hoc modo, *Ὡς ἦν δὲ τὸ κρέας ἥδιον ἀνθρώπου κρεῶν. cum visæ esset occisæ victimæ caro suavior humana*. sic statim, *ὥς δ' ἀπὸ τῆς ἡδονῆς Ἐμπειρίαν τιν' ἔλαβον*. Deinde mutata distinctione, τὰ σπλάγχνα τοῖς θεοῖσιν ὀπτῶσι Φλοῖ,

Ἄλλας οὐ προσάγοντες. De sale quod ait Athenio, verum est. Lege omnes sacrificiorum descriptiones apud antiquissimos poetas: nulla usquam salis mentio. Præterea scribit Plutarchus in 8. Symposiacor. Ἰχθύων δὲ καὶ τοὺς ἱερεῖς ἴσμεν ἔτι νῦν ἀπεχομένους· ἀγναεύοντες δὲ καὶ τὸν ἄλλα Φεύγουσιν, ὡς μήτε ὄψον προσφέρεσθαι μηδὲν ἄλλοις θαλαττίοις μεινιγμένον. vigesimo septimo. Καινὸς γὰρ ἐστὶν οὗτος Παλαίφατος. Omnino καινὸς legendum, non κοινὸς, ut placet Dalecampio qui etiam παλαίφατος vertit *fama publica*: quasi esset παλαιὰ φάτις. tam aliena vero sententia ne refutari quidem meritor. Eustathius postquam de Palaephato nobili mythographo locutus esset, addit, Παλαίφατος δὲ μέμνηται καὶ Ἀθήναιος, ἐνθα μαγείρου σοφιστομένου, καὶ τὴν οἰκείαν τέχνην ἀποσεμνύνοντος, ἔφη τὸ, καινὸς οὗτος Παλαίφατος, ὃ δὲ καὶ παροιμιάζεται εἰς τοὺς πιθανολογοῦντας τὰ μὴ οἶδ' αὖτε προσοχὴν ἔχειν. Palaephatus antiquissimus auctor de fabulis veterum ita docte et accurate scripserat, ut locum proverbio fecerit, quod hic usurpatur. nam ut de eximiae fortitudinis viro dicebant ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς: sic de eo qui mendacia fingere probe nosset, ac rebus incredibilibus πιθανολογεῖν περιέπειν, dicebatur, καινὸς οὗτος Παλαίφατος. Est vero observandum in Athenionis ῥήσι pronuntiari hunc versum non a coquo, sed ab eo qui cum loquebatur coquus. Ejusdem personae est hic quoque versus paulo post: Ἀνδρῶπε χαῖρε περιπέδει τῷ δέσποτι, de quo mox dicemus. 30. versus est hypermeter: sequens foede corruptus. auxilium a libris cenleo expectemus. hoc solum tuto videmur posse tentare, — διέλαβε Περικομματίοισιν ἐπιβράνας. μετέπειτα δὲ Ἰχθ. Arte coquorum ita interdum cibi dissimulantur conditura, ut cum eos edas, nihil minus putes esse quam quod edis re vera. Exemplo sit ille qui de rapis fecit apuas, ut dictum libro primo. Eo respicitur versu 32. cum ait comicus ἐπειστυκλῆσαι τὸ οὐχ ὀρώμενον λάχανον. inferunt enim coqui in convivia olus non quale solitum versari in hominum adhuc ποηφαγούτων mensis: sed arte paratum, sic, ut olus non videatur olus. 34. et sequentes p. 941. sic accipe. Posteaquam propter dictas voluptates plurimum quisque ab eo afuit, ut hominem occidere atque esse vellent: tunc omnes cum primis auctoris vitae hujus volebant vitam degere: tunc coepere homines in unum congregari, urbes condi: atque id beneficium mortalibus imputat ars parandi cibos. Haec mens eorum

214 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

quae dicit coquus ad versum 23. usque. Ibi interfatur alter, et ait, *Ἀνδρῶς χαῖρε, περιπόδαι τῷ δεσπότῃ.* Hic cum audiisset coquum magnifica de se et arte sua praedicantem, ipsum salutatur ceu magnum aliquem virum et ut servile jugum excutiat, suumque herum jubeat *μακρὰν κλάειν*, hortatur. quasi diceret, rem esse indignam, si adeo peritus homo tam nobilis artis, servitutem serviat. Existimamus hanc esse sententiam istius versus, sed *περιπόδαι* nulli pretii verbum ferri hic non debet. Scribo, *περισπόδαι τὸν δεσπότην*. obscenum verbum est *σπόδαι* apud comicos, sed quod hoc loco nihil nisi contemptum significat, est enim extrema contumelia quae homini libero fieri potest, cogere aliquem pati muliebria, sic apud Catullum et alios Latinorum ejusdem significationis verba capi non negabunt eruditi. 45. scribe, *ἀλλὰ δεῦρό μοι συνέσθις*. Per *υ* mox scribendum *διαθρυμματῖδας*, alii vocant *θρυμματῖδας*, vel *ἐνθρυμματῖδας*. In versibus Posidippi scribe, *Ῥίνα κριτικῆς πρὸς τοῦ ψον*, et, *χναυστικὸς προσχναυστικὸς*, vel *προσκαυστικὸς*, ut olim Turnebus. In Ecloga Antiphanea, *Οὐκοῦν τὸ μὲν γλαυκίδιον ὥσπερ ἄλλοτε* "Εψαι *ἐν ἄλλ.* In Batonis pericopa, *Τί σοφὸν καταλέλοιπέ τις ἡμῶν Ἀκτίδης*, ejus ῥήσεως postremus versus non habet plenam sententiam p. 942, nec metrum. Scribo, *Τὰ μέγιστα, πόσα ταῦθ' ; ὅσα εἰ τοῖς ἡνέκτες*, interrogatus an in arte sua novi aliquid excogitasset: *Ego vero*, ait, *maxima*, quot autem sunt quas invenisti? inquit alter: respondet, *quot vel omnes priores qui nunc sunt mortui*. Post tam multa exponitur tandem, quid sit *μύμα*: ὅτι *σκαυάζεται ἐκ κρεῶν καὶ αἵματος*. Reperio aliam paraturam apud Hesychium, cujus verba ita scribenda, *μῦμα, θριδάκων τρίμυα, καὶ ὑπόχυμά τε* Ac videtur Athenaei *μύμα*, aliorum esse *mimarcys*, de quo edulio Hesychius et Pollux. *Cratinus* qui de republica Thessalorum scripserit, alibi quam hic non inventus nobis: et fortasse melius *Κριτίας*: de quo et ejus Politius ante dictum est. Mox scribi potest, *εἴτε Ἰσραῖλιν, εἴτε ματτύη*, omnino autem, *ἐξ οὗ καὶ ὁ Ἀρταμίδωρος παρέθετο μαρτυρίου Ἀλέξιδος*, non *μαρτόριον*. Quid appellet Athenaeus *ἐκλογήν*, quid *διασκαυασμένον δράμα* saepius jam dictum est. In tertio Alexidis versu scribe, *προπόσεις πίνετε*, consentiente Eustathio: non *προπόσει*. Deest verbum in istis, *αἵτις τῆς ἐννίδος ματτύης*, videlicet *ὀρέγγεται*, aut simile. Ait *ἐσφαχθῆαι διὰ τοῦ στόματος εἰς τὴν καφαλὴν*, *juguletur* immisso cultro,

os in caput. καὶ νομάδα παχυσάν ὄψε. quid virum
um impulit, ut νομάδα verteret columbam? aut cur
ic gallina Numidica vel Africana esse non queat?
l etiam confirmat vox κοκκυζόντων, quae de eo ge-
avitii proprie usurpatur. Scribe, Ποτηρίων καὶ ματ-
αὐφραίνετο. Philemonis fabula unde est hic versus
ribitur hic Ἀρταζόμενος. apud Pollucem Ἀρταζομένη
o septimo, cap. g. sed in ejusdem libr. 10. capite
fimo quarto, ut hic. versus primus e Nicistrateis ita
n debet, Εὐγ' ἄνδρες, εὖ σφέδρ' ἀλλὰ μὴν τῇ ματ-
Οὔτ.

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS
LIBER DECIMUSQUINTUS.

CAPUT PRIMUM.

Nexus libri hujus et argumentum. Mores veterum aliquot post finitas epulas. παραχέειν λίτρον, vel potius νίπτρον. παραχέειν μύρον. νίτρον, λίτρον, νίπτρον, νίψασθαι. ὕδωρ κατὰ χειρός. Dicaearchus Messenius. ἐξίσταντο τῶν σκευαρίων οἱ δυσκυβοῦντες. Locus e scholiis Aristophanis emendatus. Cottabissantium praemiola. Locus Aristotelis animadversus. Ἰσθμιάς.

UNIVERSAM δειπνοσοφιστικὴν ἱστορίαν in tres partes fuisse tributam ab auctore, suo loco diximus. Harum duas, τὰ πρὸ τοῦ δειπνου, et τὸ δειπνον, libris ipsis quatuordecim executus est. Tertia restat, unico hoc libro comprehensa: quem inscribas licet cum Athen. Τὰ μετὰ τὸ δειπνον ἀπιτελούμενα. Habes hic prolixam eorum explicationem quae remotis mensis fieri olim solita cum surrexissent, aut inter surgendum. Cottabis nempe inde-
p.943. bant antiqui, flores sumebant, sive fertos sive solutos: unguentis etiam se persundebant, aut ungebant: tum autem extremo poculo educto, quod vocabant ἀγαθοῦ δαίμονος, ac de more recitato aliquo scolio vel paeane, aliove carmine, domuitioni tandem facibus accensis se accingebant. Haec praecipua capita sunt omnium sermonum qui ultimo hoc libro continentur. Initio locus

recitatur e Platone comico elegantissimus: quo velut ob oculos ponitur strepitus ille qui in coenationibus solet excitari, cum surgunt de mensa convivae, et omnia illa quae diximus geruntur. Servus est atriensis qui loquitur, aut architriclinus: qui ministrantium puerorum alium aliud cito facere praecipit. Ἐγὼ δὲ, inquit, λίτρον παραχέειν εἰσέρχομαι. Moris fuit ut post finitas epulas, aqua manibus lavandis funderetur, deinde unguenta exhiberentur. illud Plato vocat παραχέειν λίτρον, hoc, παραχέειν μύρον. Nitro usos veteres in balneis et plerisque lotionibus, probari possit multis Hebraeorum, Graecorum et Romanorum testimoniis. λίτρον Attici, alii νίτρον ex Hebraeo נֶטֶר *neter*, ut Jerem. cap. secundo 22. et alibi. Atque haec quidem ita: sed an λίτρον pro aqua lavandis manibus laturi sunt qui habebunt βίνα κριτικὴν? equidem vix puto. et si scio non aliis solum rebus, sed et corpori lavando, nitrum esse adhibitum. Athanasius, in sermone de virginitate, Ὅταν νίψῃς τὸ πρόσωπόν σου, νίψῃ, ταῖς δύο χερsaίν· οὐδὲ μὴ ἐκτριψῇ τὰ μῆλα τῆς ὤψας σου, οὐδὲ μὴ βάλλῃς πόαν οὐδὲ νίτρον, οὐδὲ τὰ ὅμοια τούτοις. Legam λουτρὸν, aut νίτρον. quae dominans in hac re vox est. nam νίψασθαι proprie de lotione post epulas: νίτρον aqua in eam rem: at lotio ante coenam proprie ὕδωρ κατὰ χειρός. Lacunam in his versiculis adnotatam explere licet hoc modo, τοῦ δὴ μέλος; ἥδη γέγονε. Καὶ ἔπινόν· γ' ἥδη πόρρω. Deinde scribo et distinguo, — μέλος μαλίστα· τοῖς συμτόταισιν. ἄλλην Τρίγωνον εἶδον ἔχουσιν, Ἡγ' ἥδε πρ. Dicaearchus is qui ab Aristotele doctus, ut Cicero scribit, non Milesius fuit, sed Siculus ex Messana urbe, auctore Suida non uno loco. Falsa igitur est lectio quae sequitur non longe Δικαίαρχος ὁ Μιλήσιος Ἀριστοτέλους μαθητὴς ἐν τῷ Περὶ Ἄλ. melius libro 14. Δικαίαρχος ὁ Μεσσηνίος ὁ Ἀριστοτέλους μαθητὴς ἐν τῷ Περὶ Ἄλ. ita igitur scribe. In Euripidea pericopa ex *Oeneo*, scribe ἄθλα κότταβον διδοὺς, cum Dalecampio. hoc enim agit, ut probet κότταβον etiam appellari praeminim τῶν κοτταβιζόντων, id est, eorum qui ut loquitur Plinius, *elidebant in pavimento sonum, ex vini reliquiis*. Ait, Πλάτων δ' ἐν Διὶ παυομένῳ παιδιᾷ εἶδος παροίνιον τὸν κότταβον εἶναι ἀποδείκνυσιν, ἐν ᾗ ἐξίσταντο καὶ τῶν εὐευαρίων οἱ δυσκυβούντες. id est, *Plato in Jove cruciato lusus esse genus tradit in quo vasculis suis vincenti cedeabant qui infeliciter jaciebant*. Significat philologus, etiam proposito

218 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

praemio certasse veteres cottabismo: sed praemio tenui et non magnae rei. atque illa praemia vocat *σπυάρια*, paucis verbis more suo mentem nobis exprimens inse-
p. 944. quentium Platonis versuum. quid igitur sunt *σπυάρια*? crepidae puta et cotylus, quorum in subjectis versiculis fit mentio. Haec sunt quae proprie vocabant cottabia, ut mox dicetur. In scholiis Aristophaneis ubi laudatur hic locus male scriptum, *Δὴ καλουμένῳ*: quod alii multi loci arguunt: et *διακυβέοντες* pro *δυσκυβέοντες*. id quoque male: nam *δυσκυβεῖν* probum verbum est, etiam Polluce teste. Multa in Platonis ecloga corrupta. Ita autem incipit:

*Πρὸς κότταβον καίγειν, ὥς ἂν σφῶν ἐγὼ
τὸ δαῖκνον ἐσπυάσω πάνυ βούλομαι.*

Scribo, *τὸ δαῖκνον ὅς σπυάσω*, κ. β. et deesse verbum explendae sententiae videtur. Coquus loquitur, qui ut tempus habeat parandae coenae, optat convivas cottabo interea ludere. 3. versus prope conclamatus. *Ἄλλ' ἄγε-
μος ἐστέλεις θυῖαν καὶς θεόν* cum adolescentes ad cottabismum hortatus esset cocus, illi expediri, proferrique omnia ad eam rem necessaria jubent. Inter alia requirebatur vas aliquod grandiusculum aquae capax: cuius usum et Athenaeus mox, et Pollux libro sexto nos docent. Scribitur libro undecimo habuisse veteres vasa quaedam ad hunc tantum usum fabricata. Quod etsi verum est, nihil tamen vetat, etiam alia formae non dissimilis, cum ad manum propria non erant, cottabismo infernisse. Nos quidem non dubitamus, *θυῖαν*, id est, *mortarium*, in isto versu, locum pelvis tenere in quam solita ad cottabos aqua conjici, ut modo dicebamus. Hoc igitur ratum esto: praesertim cum aquae statim mentio fiat. Verba sic aptaveris huic sententiae. *Ἄλλ' ἄγε μέ-
νον*, vel *ὑδὴρ στάζ' εἰς θυῖαν παιδίων*. *Age igitur, o puer, aquam infunde in pilam*. Interdum scire cottabissantibus praemii loco concedi solitum, ut praesertim foeminarum oscularentur quam vellent. Ideo ait Plato versu quinto, *καίλωμεν δὲ περὶ Φιλημάτων*. Calippus,

Ὁ δ' ἀγρυπνήσας τὸν πυραμοῦντα λήψεται

τὰ κοτταβεῖα, καὶ τῶν παρούσων ἦν θάλη Φιλήσει.

Septimo scribe, *Παίγειν δὲ τίθεμαι κοτταβεῖα σφῶν ἐγὼ*. id est, *ego vero cottabismi praemia haec vobis statuo*: crepidas nempe, quae sequenti versu nominantur, et cotylum. haec praemia *κυρίως* vocabantur *κοτταβεῖα*, vel *κοτταβία*, auctore Athenaeo libro 11. et Polluce libro

seno. Aristotelis locus est paucis recte intellectus, ubi horum praemiorum sit mentio, quem δέῳ περιέρχον ατtingemus. Rhetoricorum libro secundo, enumerans philosophus eos qui opportuni sunt injuriarum et εὐαδῆκτοι, inter caetera scribit: καὶ τοὺς ὅτι' ἄλλον μάλλοντας, ἢ μὴ αὐτοί, ὡς οὐκέτι ὑποχόμενον βουλεύεσθαι. ὥστερ λέγεται Ἀθησιδῆμος Γέλωνι πέμψαι ποττάβια ἀνδραποδισμένῳ, ὡς καὶ αὐτὸς μάλλον. hoc est, Facile eos laedimus, qui inibi sunt, ut si tu non occures, alius sis ipsis nociturus: jam enim videtur integrum non esse de eo deliberare. sicut dicitur Aeneasidem Geloni misisse cottabia, postea quam Gelo quosdam subegisset, quibus et ipse imminebat. nihil hac interpretatione manifestius, non illepide hoc pacto significavit Gelo Aeneasidem victum sic ab eo diligentia et festinatione, cum alioquin idem et ipse meditaretur. ἢ μὴ αὐτοί συνοίσε postum ab Aristotele pro ἢ μὴ αὐτὸ φθάσει: vel ἢ μὴ αὐτοί ἀδικῶσι. ante vocem ἀνδραποδισμένῳ deest πορπῆ a Gelone oppressi nomen, aut scribendum τινὰς ἀνδραποδ. viri eruditi, qui eos libros sunt interpretati, philosophi mentem non sunt assecuti. Revertamur ad Platonem, cujus postremos duos versus ita scribe:

Καὶ τὸν κότυλον τὸν σὸν βαβαυῆς εὐτεσὶ
μαίζων ἀγὼν τῆς Ἰσθμιάδος ἐπέρχεται.

maius certamen sibi propositum ait, quam si agatur de pinu Isthmica, sive ludorum Isthmicorum praemio. pluries nempe facit praemia hic proposita, quam coronam ludicri Isthmici Ἰσθμιάδος, intellige πέντες: nam Isthmionicae coronabantur πέντε.

CAPUT SECUNDUM.

Cottabi κατακτοί, Pollucis locus correctus. Praemium cottabissantis optime. καρκινοῦν τοὺς δακτύλους. radicem καρκίνωσις et τάξῃσις. χλαίνιδες καὶ βλαῦται. collabus. et κόσσαβος. Calippus comites, sive Callistus. ἀβήρσαι maculae multae.

Αἶψ, ἐνάλογον δὲ καὶ κατακτοὺς τινὰς ποττάβους· ὅστις δὲ λυχνία ἀναγόμενα πάλιν τε συμπέτονται. Intellige ex Polluce hunc locum, τὸ ποττάβειν ἐκρέματο ἀπὸ τοῦ ἀρέφους ὑπαιὶν τε καὶ τέλειον χαλκοῦν ποτιζόμενον, ὥστερ λυχνίου τὸ ἐπιθεμα, ὃ τὸν λῶχρον ἐπ' αὐτοῦ φέρει. ita

220 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

scribitur in vulgatis libris. perperam, cum sit legendus, *σπρίον τε καὶ λαίου χαλκοῦ πεποιημένον*. id est *Pendebat ex lacunari aeramentum supinum ex aere levi factum, ei simile quod lychnum sustinet*. Plura leges in Commentariis Graecis ad Aristophanis *Eirenen*. et in ipso Athenaeo aliquanto post. Sequitur ex Antiphane, — *ὡς μὲν Πέντα νικητήριον* Possumus hic vetustati facere invidiam, et quod ipsa ivit abolitum, restituere in integrum. Nam paulo post Athenaeus, de praemiis, ait, cottabo ludentium ante diximus ex Antiphane: *ὡς γὰρ ὅστι καὶ παμμάτια, καὶ τραγήματα*. Non est dubium respici hunc locum. Quare neque illud dubium esse potest, scripsisse Antiphanem,

— *ὡς μὲν Καὶ πέμμα καὶ τραγήμα νικητήριον*.

Alibi dicit Athenaeus, praemium fuisse pyramuntem plantam. Artemidorus libro primo, *ἣν γὰρ ὁ πυραμῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐπινίκιος*. Videsis Plutarchum Sympoticorum libro nono, capite decimo quinto. Sextum et septimum versum ita emenda, *Ἀφείας ἐπὶ τὴν πλάστιγγα· πόλιν; τοῦτο τὸ Ὑπερμενέον. τὸ μικρὸν πινάκιον λέγεις; plura diximus ad librum undecimum. De modo recte cottabillandi recitantur ejusdem comici versus plusculi: quorum primi sunt hi,*

*Ὡς δὲ λαβὼν τὸ ποτήριον δεῖξον νόμον,
αὐλητικῶς δὲ καρκινῶν τοὺς δακτύλους,
οἷόν τε μικρὸν ἐγγχεῖν καὶ μὴ πολύν.*

p. 946. Legendum suspicabar, *Ὡς δὲ λαβεῖν τὸ ποτήριον δεῖ σ' ἐννόμως*. nam vulgatam scripturam recte interpretari non queas. *Καρκινῶν* autem *τοὺς δακτύλους* dicitur tibicen, qui tibia canens, non solum curvat digitos, sed etiam torquet, flectitque in obliquum, sicut cancer pedes suos cum se movet. Graeci de obliquis hisce motibus verbum *καρκινῶσθαι* usurpant. Observant veteres proprie dici *καρκινῶσθαι* radicum fibras et fibrillas, quae contortis mutuisque nexibus invicem implicantur. Pherecrates *Φυξιστίνις*, ἵνα τὰ λήϊα συγκαρκινῶσθῃ. Theophrastus *Historiarum* libro primo, de differentiis radicum, *μικρὰν ταύτην (ρίζαν ἔχει), τὰς τε ἄλλας μελίζους, καὶ ὡς κεκαρκινωμένας*. Idem, *De caussis*, libro tertio, *χειμῶνες δ' ἐπιγινόμενοι πανταχοῦ χρήσιμοι· ριζοῦνται γὰρ καὶ καρκινῶνται μάλλον*. quid sit τὸ *καρκινῶσθαι* explicatur ab eodem libro primo *De caussis*, cap. 13. cognatae significationis verbum apud eum philosophum τὸ *ταρβῶσθαι*. quod alibi pluribus explicamus. affine etiam apud Hebraeos τὸ *קצב*

LIB. XV. CAP. II.

221

quo non semel utitur auctor libri Job. Legitur in Glossis, *καρκίνος χαλκῶς. forse.* recte. nam teste etiam Eustathio, forfices appellarunt *καρκίνον*, propter jugationem qua connectuntur duae *χηλαί*. Post *μάνθανε* ponenda fuit *τελεια στιγμή*. nam falluntur qui sequentia quae sunt Athenaei cum praecedentibus Antiphaneis connectunt. ἀγκυλοῦν τὴν χεῖρα quid sit, docent clare pluribus relata ejusdem Dicaearchi verba libro 11. in voce *κοτταβίς*. de ancyle poculo habes in fragmento libri 11. cap. 4. Corrupta sunt multa in Aeschyli versibus ex *Offilegis*. Primo deest syllaba: in secundo *αἰνεσθούς* nihili vox est. Scribe verum,

Εὐρύμαχος οὖν τις ἄλλος οὐδὲν ἥσσονας
ὑβρίζ' ὑβρισμῶς, οὐκ ἀνεκθούς ἐμοί.

ceu alter *Eurymachus*, non minore contumelia me affecit. quam equidem ferre non queo. de *Eurymachi* insolentia vise Homeri *Odyssaeam*: eo enim respicit ὁ Φιλόμηρος tragicus. Tertio versu exponebatur magna illa contumelia de qua secundo dictum, sed lectio est contaminatissima: sic enim legitur, Ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ κότταβος ἔει τοῦ μὲν κ' ἄρα. conjicimus, siue mavis, divinamus, dicere hoc poetam: caput ejus qui loquitur a saevo et truculento tyranno habitum loco scopi, in quem cottabiffans vina jacularetur. Scriptura ita fortasse concinnanda Ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ κοτταβοῦντι μὲν κάρα. caetera non capio. Scribe mox cum Eustathio, ἐπινεῖ τε ἐπ' αὐτῆς. In testimonio ex Hermippi *Moeris*, pro *χλανίδες* δοῦλαι, lego, *χλανίδες* δ' οὔλαι. hoc est, *molles et delicatae*. Describebatur belli apparatus, omīssis rebus voluptuariis, et omni luxus instrumento, ut sunt molles vestes, blautae, soleaeque convivantium, et universum cottaborum choragium. Ait, *βλαύτης* δ' οὐδείς ἐτέρως *λεούκης*. mentem istorum jam exponimus: in verbis haeremus, quid si ita? *βλαύτης* δ' οὐδείς ἐταίροις λόγος. Chlanides et blautae eorundem sunt et hominum et morum: saepeque apud scriptores conjunguntur. Anaxilas comicus: *μύροις χρῶτα λιπαίνων, χλανίδας* δ' ἔλκων, p. 947. *βλαύτας* σύρων. Postea lego, *μάνης* δ' οὐδείς: *λαταγῶν* ἐπὶ τὴν τάλαιναν πλάστιγγ' ἴδοις π. Sequantur Achaei versus e *Lino*:

Ῥιπτοῦντες, ἐπβάλλοντες, ἀγνόντες τίμου
λέγοντες ὃ κάλλιστον Ἡρακλεῖ λάταξ.

in priore malim, ἀγνόντες τὰ 'μά. res meas male perdentes. de petulantia comessantium loqui videtur. posteriore

significat, compotores istos pocula inmergentes, ut Lyricalicem cottabis illiderent, Herculem invocasse, ut solebant in conviviiis scorta, quod ait Plautina. Moris enim fuit et cum biherent, et cum cottabos vibrarent τοὺς ἐρωμένους, sive τὰς ἐρωμένας appellare: ut versum hunc explicans docet Athenaeus, et repetit ex ipso comici interpres. Inde intelligimus pronuntiata haec ab iis fuisse, qui Herculem peribant. Non igitur κάλλιστον scribi debet, sed καλίστη, aut certe καλλίστη. Explicatio huius moris ab Athenaeo subjecta, ita habet: τοῦτο δὲ λέγοντες παρ' ἑσὺν τῶν ἐρωμένων ἐμέμνητο, ἀφίεντες ἐπ' αὐτοῖς τοὺς λεγόμενους κοσσαβούς. Vox λέγοντες Achaici est, quam interpretatur Athenaeus. Potest scribi, Τοῦτο δ' ἔλεγον, παρ' ἑσ. Videtur autem separare *κοσσαβούς* a *cottabis*. quoniam tamen inter eas voces nihil interesse et testantur grammatici, et evineat analogia. In Hesychio scribitur *κόσσαβος*. In hanc rem recitantur inter caetera Callimachi haec:

Πολλοὶ καὶ Φιλόντας αἰόντιον ἦσαν ἔραζον,
οὐκ ἐπὶ Σικελῶς ἐκ κυλίκων λάγαγες.

editum est Σικελῶς, perperam. non enim secundus casus est, sed quartus. male in scholiis Aristophanis, αἰονόταισι πενάς. Vocem αἰόντιον interpretatur Critias versus de cottabo, Ὁν σκοπὸν ἐς λαταγῶν τόξα καδιστάμεθα. Calippus comicus is est, ut arbitror, qui dicitur Polluci *Calixtus*, libro 2. itaque alteruter emendandus. Addit, Ὅτι δ' ἐσπούδαστο παρὰ τοῖς Σικελιώταις ὁ πότταβος, ὁ ἄλλον ἐκ τοῦ καὶ αἱ βήματα ἐπιτήδεια τῇ παιδιᾷ κατασκευάζεσθαι ὡς ἱστορεῖ Δικαιάρχος ἐν τῷ Περὶ Ἀλκυονος. Contaminata scriptura adegit interpres de subsellis hic nescio quid comminisci plane absurdum: sed emendandum erat, ἐκ τοῦ καὶ οἰκήματα ἐπιτ. triclinia intelligit sic de industria exstructa, quomodo futura erant ad cottabismum quam commodissima. libro 11. vocabat οἶκους. Pro περὶ Ἀλκυονος ex aliis similibus locis scribendum περὶ Ἀλκυονος. Similiter ex ipso Athenaeo emendandus venit Dionysii Chalci hic versus, Φαίλακος Μουσῶν ἐρέτας ἐπὶ σέλματα πέμπει. ita nempe, Φαίλακος κυλίκων ἐρ.

CAPUT TERTIUM.

Cratini junioris Omphala. πρόποισις μυνυς. αἰοδαῖς ἀντιπροπίνειν. καλὸν νόημα. Platonis problema συμποτικόν. multa emendantur. Aelianus insigni loco restitutus.

ΚΑΤΑ γὰρ τὸν νεώτερον Κρατῖνον ὃς ἐν Ὀμφάλῃ Φησί. Julius Pollux lib. 7. cap. 13. ἐν τῇ τοῦ νεωτέρου Κρατῖνου Ὀμφάλῃ εἴρηται. In versu Cratini Πίνειν μένοντα p. 948. τὸν καλῶς εὐδαίμονα Κρατῖτον: censeo scribendum Πίνειν γαλῶντα. *jucundam et hilarem vitam agentem*. opponit sequente versu huic vitae μάχας et πόνους.

Ἀγγελλας ἀγαθῆς δεῦρ' ἵτε πεισόμενοι.
adepte hinc nuntium bonum audituri. male πεσόμενοι, vel πεπτόμενοι vulgo et interpretes. Subjiciuntur Callimachi ista.

— τὰ δὲ ῥόδα Φυλλοβολαῦντα
τῶν + δένδρων ἀπὸ σταφάνων πάντ' ἐγένοντο χαμαί.
ita vulgo editur. nos aliam lectionem invenimus. — τὰ δὲ ῥόδα Φυλλοβολαῦντες Δένδρου ἀπὸ στ. ne hoc quidem placet. Legam potius, Τ' ἀνδρὰς ἀπὸ σταφ. vel Τῷ δὲ ἀπὸ στ. Primi versus quos ex Dionysio Chalco refert Democritus, et mutili sunt, et perverse scripti:

Τήνδε προπινόμενῃν τὴν αἴτ' ἐμοῦ ποίησιν
..... ἐγὼ δ' ἐπιδέξια πέμπω

σοὶ πρώτη Χαρίτων ἀγκυράσας χάριτας.
Vocem ποίησιν non admittit versus. Sine omni dubio legendum πρόποισιν. etsi intelligit poeta ποίησιν, id est, carmen suum, quod amico propinat, sive dono mittit, ideo munus suum vocat πρόποισιν. sic et mox loquitur, αἰοδαῖς ἀντιπρόπιθι. idem loquendi genus Athenaeo usurpatam non semel, ut diximus libri quarti initio, aliisque locis. Sed unde vox ποίησις? an ex glossemate, quia re vera πρόποισις hic aliud nihil nisi ποίησις? an ex sequentis versus initio? hoc puto verum: atque ita lacunam expleo: Τήνδε ἐμὴν ποίησιν ἐγὼ ἐπιδέξια πέμπω σοὶ πρ. Ἀπολύσασθαι τὴν ζήτησιν, parum est usitatum, sed ἐπιλύσασθαι. Quare ita scribam, Σὸν οὖν ἐστὶν ὃ μου σκηπτατα τὴν χίλιστῇ μου ταύτῃ ζήτησιν ἐπιλύσασθαι. Δημόκριτε, non tamen nego etiam ἀπολύσασθαι legi interdictum. διὰ τὸ πρὸς τὴν ἐπιφανοῦς κόσμου περιμύρσιν.

224 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

Deest aliquid implendae sententiae. Possumus ita acceptum vulnus dissimulare, διὸ οὐκ ατόπως τὴν ἐπιφανῆ κόσμου π. Notent tyrones locutionem οὐκ ἀσχημάτιστον cum ait ex Clearcho, ἣ διὰ τὸ πολλακίς τοὺς ἐρῶντας διὰ τὴν πτοίησιν, ὡς δοικε, σταφανουμένους περιβραῖν αὐτῶν τὸν στάφανον, ἀντιστρέφωμεν τῇ ὑπονοίᾳ τὸ πάθος. turbavit interpretes ἡ ἀλλόκοτος syntaxis: nam et verborum traiectione, et mutatione casus, oratio facta est obscurior. Ita autem capienda haec, ut si esset scriptum, ἣ διὰ τὸ πολλακίς τοῖς ἐρῶσι σταφανουμένοις, περιβραῖν διὰ τὴν πτοίησιν, ὡς δοικεν, αὐτῶν τὸν στάφανον. hoc modo planissima sunt omnia. Nescio quid sit νόημα in istis Lycophronis: Τόδε ἀνατιθῆμί σοι ῥόδον καλὸν νόημα, καὶ πέδιλα. Fortasse scribendum, καλὸν ἄνθημα: vel τὸ ῥόδον καλὸν τόδ', ἐμάτε πέδιλα. si cui placet καλὸν νόημα interpretari, ὁ *pulchra et ingeniosa amica*, liberum ello per me. similes locutiones exponebamus libro primo, capite nono. alio sensu Anaxagoras olim Νεὺς dictus. Proponitur paulo post ex Platone problema *συμπροσισιανόν*: quod neque est per se obscurum: et planissime ab auctore explicatur. Quaedam tamen corrupta quae incautos interpretes in errorem perpulerunt. Platonis problema est:

p. 949. Numeros malorum aut coronarum invenire, qui aequè in plures ac pauciores convivas dividi possint aequis partibus. Probat Democritus talem esse numerum sexaginta, si in sex tribuatur. Sunt inquit 60. coronae in manu convivatoris: eaeque primo convivae qui in coe-
 nationem fuerit ingressus dentur omnes. hic dabit secundo partem dimidiam. uterque eorum habebit tricenae. ambo autem 60. accedat deinde tertius: et dentur huic ab utroque priorum denae, ut habeant singuli coronas vicenas. ter viginti faciunt 60. hanc partitionem inter convivas tres, ita exprimit Athenaeus: καὶ τρίτῳ ἐπεισελθόντι ἐξ εἰκοσι συνδιαιρούμενοι, τοὺς πάντας ἐξήκοντα ἔχουσι. Dalecampius corrigit *συνδιαιρούμενος*. contra perspicuam auctoris mentem. nam Athenaeus coronas facit dividi semper communi opera ab iis omnibus qui priores ad-
 venerant. ideo ait numero plurali *συνδιαιρούμενοι*, et statim *κοινωνήσαντες*. Praepositio ἐξ pro ἀνὰ ponitur, particula distributiva. quare etiam in Excerptis est ἀνὰ εἰκοσι. sed ita statim, ἐκ δεκαπέντε. Inquit enim, τετάρτῳ πάλιν ὁμοίως κοινωνήσαντες ἐκ δεκαπέντε † γίνονται. Epi-
 tomæ auctor nullam hic lacunam agnoscit. Nos putamus legi debere, κ. ἐκ δεκαπέντε, ἴσοι γίνονται. aut potius

quod omnino, verum arbitramur, τὰ πάντα ἐγένεσθαι. postquam convivae quatuor coronas inter se communicaverint, dividerintque in quindenae, universae erunt 60. quindecim nimirum quater sumpta, 60. reddunt: qui est numerus initio propositus. posteriores syllabae vocis δεκαπέντε, absorpserunt sequentes dictiones τὰ πάντα. librariorum antiquorum solenne flagitium, ut saepe diximus, et exemplis multis demonstravimus. μετὰ καὶ τὰς τοῖσι γενέσθω. Aelianus lib. 4. Ποικίλης ἱστορίας, cap. 17. ἔλεγεν (Πυθαγόρας) ὅτι πάντων σοφώτατός ἐστιν ὁ ἀριθμὸς δεύτερος, ὁ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα δέμενος. Doctissimi viri qui eum politissimum scriptorem interpretati sunt, sic ista verterunt, Dicebat binarium numerum esse omnium sapientissimum, eo quod nomina rebus imponeret. etsi absurda et falsa est sententia: interpretibus tamen succensere par non est: qui quod erat in Graeco textu fideliter expresserunt. sed omnino ridiculus fuit Pythagoras cum mathesi sua, si verum est quod haec lectio significat. Non clam me sunt quae de dyade philosophati sunt mytici veteres: quorum sententias breviter relatas legere est in Excerptis Photii ex Nicomachi Geraseni Theologumenis arithmeticiis. Sed neque de illis subtilissimis asaniis cogitavit Aelianus: neque eo concessio, propterea minus absurda futura est huius scripturae mens. Quid? sinemus persuaderi nobis numerum secundum, sive τὴν δυνάδα nomina rebus imposuisse? Apage has ineptissimas ineptias. Enimvero nobile hic exemplum habemus ejus generis mendarum, de quo modo dicebamus. Scribendum, ἔλεγεν ὅτι πάντων σοφώτατος ὁ ἀριθμὸς πρῶτος. δεύτερος, ὁ τ. Dicebat Pythagoras, omnium sapientissimum fuisse, eum qui numeros invenit. proximum huic eum qui nomina rebus imposuit, quia affinitas ali-p.950. qua est soni et scripturae inter voces πρῶτος et δεύτερος, aliud agens librarius, alteram harum omisit. Plane insignis restitutio, si per oculos harum literarum verum licet dicero. Redeo ad dipnosophistas: qui postremo addunt: πέμπτῃ δὲ ἐκ δώδεκα, καὶ τῷ ἑκτῷ ἐκ δέκα. id est, quinto communicantur coronae divisae in duodenae: sexto item divisae in denas. Theogneti locus, Οἷον μὲν ὁ δαίμων, etc. pluribus describitur libro tertio. ibi vide.

CAPUT QUARTUM.

Tenarus vel Taenarus grammaticus. τέναρος. Cares barbari: antiquissimi incolae Sami, Cares. λύγου θωράκιον. Τόνεα, sive Τόναια festum. Apollo Hyblaeus, et ab eo editae sortes. Ahae. Demetrius Antimotytiras. Andrantus, sive Adraustus peripateticus. Promachia festum Spartanorum. οἱ ἐκ τῆς ἀγωγῆς στελεγγῆς, corona, sive ταινία. Aristonis Cei Ἐρωτικά ὁμοία. Mos, frontem coronandi. Oda Anacreontica non prius edita.

ΤΕΝΑΡΟΣ δὲ ἀγροίκων εἶναι λέγει στειφάνωμα τὴν λόγον. Non possumus lucem facere tenebrioni huic lucifugae: quem alibi nominatum reperire non meminimus, nisi forte in antiquis Pindari scholiis, quae haec literis mandanti ad manum non erant. grammaticus fuit obicuri nominis. Glossographi τέναρος interpretantur nobis κακοῦργος, σκαφάντης. Veterum Etruscorum ὁ ληστρικὸς βίος, satis notus ex Strabone, et aliis. πεπεισμένους τοὺς Ἀργεῖους absolute dixit pro πεπεισμένων τῶν Ἀργείων. Ait, ὡς δ' αὖν βαρβάρους Κᾶρας, ὑπονοήσαντας αὐτόματον ἀποδεσμεύειν, πρὸς τι λύγου θωράκιον ἀπερρίσασθαι, etc. Verendum erat, at Samios, ut qui erant barbari Cares, suspicatos sponte sua simulacrum aufugisse, in cauae salicis gremio illud destituisse, et attractis utraque ex parte longissimis ramis undique colligasse. Prima verba, male accepta ab interpretibus, quasi interpretans Breviator, ita extulit, οἱ περὶ Σάμον Κᾶρας ἄτε βάρβαροι recte omnino. fidem narrationi suae conciliare voluit, cum illa adjecit, ὡς δ' αὖν βαρβάρους Κᾶρας. nam mirum et ἀπίστον poterat videri, eo dementiae quinquam devenisse, ut crederet simulacrum loco Dei a se cultum, invitum detineri usquam posse. sed hoc in hominibus barbaris mirandum negat. Cares a Graecis habiti pro barbaris, cum moribus institutisque, tum lingua: cujus gratia vatum principi dicuntur βαρβαρόφωνοι. Superest jam ostendamus, antiquissimos Sami incolae Cares fuisse. non multum in eo laborabimus. Scribit enim Strabo lib. 14. ἐκαλεῖτο δὲ Σάμος Παρθενιάς πρότερον, οἰκούντων Κερῶν. deinde, τὴν δὲ πόλιν ᾠκουν Κᾶρές τε καὶ Λέλεγες.

interpretes non solum in horum verborum interpretatione errant: sed etiam paulo post, cum ignari veteris historiae Etruscos faciunt Cares: ut taceam alia absurda quibus sese impediunt. *Λύγου θωράκιον* interpretamur, cavum salicis Amerinae cariosae et semimortuae. Videre p. 951. est annosas arbores, quarum superest tantum velut quaedam crusta, exesitis caeteris omnibus, haec crusta eleganter *θωράκιον*, id est, lorica et tegmen appellatur ejus rei quae caro contineatur, ita autem omnes libri scripti editique. Dalecampio emendationis, quam excogitavit, gratiam facimus. falsam enim scimus esse. Pergamus: *καὶ καλεῖσθαι Τονεάτην δερτὴν, ὅτι συντόνως συνέβη περιεληφθῆναι τὸ βρέτας*. Scribe cum aliis libris, *καὶ καλεῖσθαι Τόνεα τὴν δερτὴν*. *Τονεα* ut Nemea. porro *Τόνεα*, sive *Τόναια*, a voce *τόνος*, in memoriam vineti simulacri. Subjicitur, *τῶν Καρῶν δαισιναιμονίᾳ περισχεθόντων, ἐπὶ τὸ μαντεῖον τοῦ θεοῦ παραγενομένων εἰς Ἴβλαν*. Caras Sami incolae, qui Junonis delubrum vinctulis alligaverant, incessit postea religio, et metus: Samios inquam, non Tyrrhenos. itaque metuentes sibi ab ira Junonis, Apollinem consulunt, missis Hyblam ad oraculorum sedem, theoris. sic quidem librorum quantum est. nos Hyblaeum Apollinem nusquam legimus: minus fuisse unquam oraculorum sedem in oppido Hybla. Abas fortean intellexit auctor, ubi olim sortes consulentibus edi solitae. Pausanias in Phocicis, *Ἀπόλλωνιος δὲ ἱεράς νενομικασιν εἶναι τὰς Ἄβας ἐν παλαιῷ. καὶ χρηστήριον αὐτόθι ἦν Ἀπόλλωνος*. Quod sequitur de impolita Prometheo poena, vitio librorum obscurum est: et desunt opinor nonnulla. Legebatur ante nuperam editionem, *Ἐγγὺς γὰρ προμόλου δέμνιον ἐνδαπίης*. quae lectio frustra viros doctos habuit exercitos, nam rectum est *προμάλου*. *prope adest cubile viticis indigenae*. *Demetrius Antimotthyrae* apud quem vidisse ait Athenaeus Hephaestionis librum sibi prius non visum, bibliopola aliquis videtur fuisse: quales erant Romae temporibus illis quam plurimi, qui libros undique conquistos a familiaria servorum quos in eam rem alebant, describendos curabant. non ausim contra librorum consensum sollicitare hic vulgatam lectionem, *ἔπερ οὖν ἐν τῇ Πρώμῃ σφύρῳ, παρὰ τῷ Ἀντιμοττίρῃ Δημητρίῳ*. Addit, *Τοιοῦτος δὲ τις καὶ ὁ Ἡφαιστίων συγγραφεὺς καὶ περὶ τὸν καλὸν ἡμῶν Ἀνδραντεν ἐγένετο*. Dele illa verba, *ὁ Ἡφαιστίων συγγραφεὺς καὶ*. sunt enim inutilia, ut quae ex

228 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

libri margine in contextum irreperierint, quis autem iste *Adrantus*? Graecis quod equidem sciam, usitatum id nomen viri non fuit: neque inter Aristotelis interpretes (talem hunc facit Athenaeus) Andrantum reperies usquam nominatum. Adrastum peripateticum, interpretem librorum Aristotelis, multi nominant. Atque hic Athenaeo amicus, vel etiam fortasse praeceptor esse potuit: vixit enim sub Antoninis, juvene adhuc Athenaeo, ut non sine caussa ejus viri nomen hoc loco restituendum esse videatur. quod tamen non ponimus nos, sed tantum proponimus. Antiphontem sophistam memorat Xenophon, Commentariorum libro primo, et Socratis cum eo colloquium. iste est de quo Athenaeus hoc loco. Scribe, οὐδὲν ἴδιον προσεξευρών. Lacedaemonii, inquit, calamo corop. 952. nantur ἐν τῇ τῶν Προμαχίων ἐορτῇ. Sunt codices in quibus scribitur Προμυχίων: sed omnes meliores et Epitome Προμαχίων. Existimo cultam apud Lacedaemonios, (quorum dii omnes fuere armati) Minervam πρόμαχον: indeque dicta Promachia, lacrum illi deae diem sic in aliis Peloponnesi locis Promachormam eandem cognominatam legimus, ut apud Corinthios teste Pausania. De hoc solemnī verba sunt Athen. ἐν ταύτῃ συμβαίνει τοὺς μὲν ἀπὸ τῆς χώρας καλὰ μὴ στεφανοῦσθαι, ἢ στελεγγίδι, τοὺς δ' ἐκ τῆς ἀγωγῆς παῖδας ἀστεφανώτους ἀκολουθεῖν. appellat τοὺς ἀπὸ τῆς χώρας, juvenes Spartanos rusticos, aut ex aliis locis ditionis Spartanorum, non autem ex urbe. at οἱ ἐκ τῆς ἀγωγῆς, juvenes sunt Lacedaemonii urbani, quorum major quam caeterorum cura. horum disciplina proprie ἀγωγή dicta. Plutarchus in Agesilaο, ἡχθῆ τὴν λεγομένην ἀγωγὴν ἐν Λακεδαίμονι, σκληρὰν μὲν οὖσαν τῇ διαίτῃ καὶ πολύπονον, παιδεύουσαν δὲ τοὺς νέους ἄρχουσθαι. Vocem στελεγγίδι qui vexant interpretes, quam inconfulti! στελεγγίς, idem ac στελεγγίς. ex dictio praeter notissimam strigilis significationem, etiam coronamenti genus quoddam designabat. laminas nimirum fabricabant, quibus pro coronis utebantur, στελεγγίδαε, propter aliquam veterum strigilium similitudinem nuncupantes. Antiqui grammatici ἔλασμα χρυσοῦν interpretantur. probo quod dicunt fuisse ἔλασμα, laminam: nam et balnearis strigil, lamina erat incurva cum manubrio, ut scimus ex antiquis marmoribus. non probo quod addunt χρυσοῦν: quasi ex auro solum fierent strigiles ad ornatum. ex vili materia fuisse quasdam factitatas, testis hic locus: item alius initio libri quarti, ubi ait; προ-

στεφανώθη δὲ ἕκαστος πρὶν εἰσελθεῖν στλεγγίδι χρυσῇ.
nam si erant omnes aureae, cur addit τὸ χρυσῇ. Placet
quod scribit Pollux, στλεγγίδα fuisse pellem deauratam,
capiti solitam aptari. ἔστι δὲ, inquit, καὶ ἑτερόν τι στλεγ-
γὶς δέρμα καχρυσωμένον, ὃ περὶ τὴν καφαλὴν φοροῦσι.
Erotianus quoque ταινίδιον interpretatur. Constat ex va-
riis operis huius locis, editum ab Aristone Ceo fuisse
librum hoc indice, Ἑρωτικὰ ὁμοία. quare etsi non damno
vulgi scripturam in istis, Ἀριστοτέλης δ' ἐν δευτέρῳ Ἑρω-
τικῶν, καὶ Ἀρίστων ὁ περιπατητικός, Καῖος δὲ τὸ γένος,
ἐν δευτέρῳ Ἑρωτικῶν ὁμοίως Φασίν. suspicor tamen exci-
disse vocem unam et scribendum, ἐν δ. Ἑρωτικῶν ὁμοίων,
ὁμοίως Φασί. aut sine dictione ὁμοίως. Observat philolo-
gus, solitos veteres frontem sibi coronare: assertque in
eam rem Anacreontis hoc testimonium, ἐπὶ δ' ὀφρύσι
σελίνων στεφανίσκους θάμενοι. θάλειαν ἐορτὴν ἀγαγώμεν
Διονύσω. extant hodieque in Odario quodam ejus poetae
verba haec, στεφάνους δ' ὅπως πυκάζω, Τὰ μέτωπά μου
πικαί. Venit etiam in manus meas oda quaedam Ana-
creontica poetae veteris nescio cujus: ubi moris huius
sit mentio, ips. m. carmen subjiciam: quia adhuc publici
juris, quod sciam, factum non est. Ecce illud tibi:

Ἀνακρέων ἰδὼν με
ὁ Τήϊος μαλωδός,
ὄναρ λέγων προσεῖπεν·
κἀγὰ δραμὴν πρὸς αὐτὸν,
περιπλάκην Φιλήσας.
γέρων μὲν ἦν, καλὸς δέ.
καλὸς γε καὶ Φίλωνος.
τὸ χεῖλος ᾤζεν οἴνου·
τρέμοντα δ' αὐτὸν ἤδη
ἔρωις ἐχειραγωγῶει.
ὁ δ' ἐξελὼν παρήνου
ἔμοι στέρφος δίδωσι.
τὸ δ' ᾤζ' Ἀνακρέοντος.
ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
ἐδυσάμην μετώπῳ·
καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
ἔρωτες οὐ πέπασμαι.

CAPUT QUINTUM.

Mos veterum, pectus coronare, et unguentis illinere. ὑποθυμιάδες. cephalalgiae paratissimum remedium, caput vincire. ὁ βίος, humanum genus. vita eodem sensu. Suidas locus animadversus. παραιτεῖσθαι et περιστάσθαι, pro fugere aliquid.

Pectus etiam coronasse sibi veteres, unguentisque illivisse, deinceps Athenaeus observat: caussam simul adjiciens, quod in ea parte sedes sit cordis. ἐστὶ φανοῦντο δὲ, inquit, καὶ τὰ στήθη, καὶ ἐμύρουν ταῦτα, ἐπεὶ αὐτοῖσι ἡ καρδία. Clemens Alexandrinus aliam rationem affert, Paedagogi libro secundo, capite octavo, Οἱ ἱατροὶ ψυχρὸν εἶναι φυσιολογοῦντες τὸν ἐγκέφαλον, μύρῳ χρῆσθαι ἀξιοῦσι τὰ στήθη. Testis hujus moris est Alcaeus, jubens καταχέαι τὸ μύρον αὐτοῦ κατὰ τὰς πολλὰς παθούσας κεφαλὰς, καὶ τῷ πολὺν στήθεος. sed omnium primus dixerat Archilochus, ἐσμυρισμένους κόμας Καὶ στήθεος ὥς ἂν καὶ γέρον ἡράσσετο. Has coronas vocabant ὑποθυμιάδας vel ὑποθυμίδας, ut auctor est Athenaeus: qui etiam nominis caussam aperit. meminit et Plutarchus in Symposiacis: item Helych. Alcaeī verba ita scribe, ἀλλ' ἀνῆτῳ μὲν περὶ ταῖς δέrais παρθέτῳ ὑποθυμιάδας τις. Doricum ἀνῆτῳ pro ἀνῆθου. laudant haec Alcaeī Pollux, et Theocriti scholiastes. Cur autem veteres anetho coronati cibum lumerent. caussam explicat Galenus libro sexto, De facultatibus simplicium med. ὑγρότερον καὶ ἥτονον θερμὸν ἐστὶ τὸ χλωρόν ἐστι καὶ ἐγγχυμον, ὥστε πεπτικώτερον μὲν καὶ ὑπνοποιὸν ἐστὶ μάλλον τοῦ ξηροῦ, διαφορητικὸν δ' ἥττον. διὰ τοῦτό μοι δοποῦσι καὶ οἱ παλαιοὶ ἐξ αὐτοῦ στεφάνοις χρῆσθαι παρὰ τὰ συμπίσια. Depravata exhibent nobis omnes codices et proxima verba Sapphus, καὶ πολλὰς ὑποθυμιάδας πλέκταις ἄντια παλαιόδραι. Scribe, καὶ πολλὰς δ' ὑποθυμιάδας πλέκταις, π' ἄνθρα περιδέραια. postremorum duorum verborum emendatio est Guilielmi Canteri. sed et priora emendationis indigebant. bis autem idem dixit ἡ καλὴ Sappho. nam hypothymiades et flores de collo pendentes ταυτέον. Scrib. ἀντίποινα τοῦ δαίμονος δεσμοῦ, non ἀντίποιος. Aeschyleum

verbum est. Adeamus ad stabulum ipsum Augiae: illo appellarim jure verba Sapphus, quae statim recitantur, hoc modo scripta, Σὺ δὲ στεφάνοις ᾧδ' ἀδικα παρθέσθ' ἰραταῖς φόβαισι ὄρπακας ἀνήτω συνεβραῖς ἀπαλλαγίστη χειρ-^{p. 951.} σίν. εὐάνθεα γὰρ πέλεται καὶ χάρις το μάκαιρα μᾶλλον προτέρηνα στεφανώτοισι δαυστρύφονται. omnia inquinata, sani nihil. Sed bene consuluit nobis Athen. qui lepidissimae poetriae mentem suis verbis nobis indicavit. Subjicit enim. ὡς εὐανθέστερον γὰρ καὶ κεχαρισμένον μᾶλλον τοῖς θεοῖς, παραγγέλλει στεφανοῦσθαι τοὺς θύοντας. Lege igitur, Σὺ δὲ στεφάνους Δωρῖνα παρθεὶς γ' ἰραταῖς φόβαισιν, ὄρπακας ἀνήτω δρέψαις' ἀπαλαῖσι χειρσίν. εὐάνθεα γὰρ πέλεται, κεχαρισμένα τε μάκαιρα μᾶλλον τὰ γ' ἰρατὰ· ἀστεφανώτους δ' ἀποστρέφονται. adjuti sumus a doctissimis viris Scaligero et Cantero in restitutione hujus plane conclamati loci. Doricae nomen loco vocis inutilis ᾧδ'κα substituiamus ex libro decimotertio. Scribi oportuit mox, οἱ μὲν αὐτῶν μανιωδῶς ἐκτραπέμενοι παρόπαιον. Sequitur in sermone quod explicatur coronarum inventio: ἐδόξεν οὖν βοηθημάτων τοῖς ἐν τῷ πτόμῳ τὴν καφαλήν ἐπιθλιβεῖσιν. ἦν δὲ δεσμός ἐξ αὐτῶν προχειρότατος. Canterus. ἐξ ἀνθῶν, nos probamus, ἐξ αὐτῶν, nempe τῶν βοηθημάτων. ex omnibus cephalalgiae remediis peratissimum erat vinculum capitis: nam et hoc inter remedia, ut subjicit auctor, et probat quotidiana experientia. Cornelius Celsus, *Quidam caput dolens devinciunt: alii cervicalibus vestimentisque onerant.* 'Ο βίος cum dicunt Graeci saepe non vitam, id est actum animae in corpus intelligunt: neque etiam victum et τὰ ἐπιτήδεια: quae est altera vocis βίος nota vulgo significatio: sed ipsos viventes, sive mortales, et genus humanum. Ita accipe in his Athenaei, καὶ ταύτῃ μοι δοκεῖ Διοτῆς ὁ βίος ἀνεῖναι τὸ στέφος. propterea videmur mihi mortales coronam hederaceam Baccho sacrasse. paulo post. προστίθεται ὁ βίος εἰς τι τοῖς χρειώδεσι τῶν εἰς ἀτίλπωσιν καὶ τροφὴν ἀγόντων. libro duodecimo, ἐφόρουσαν πάντα εἰς τὴν ὁ τῶν γυναικῶν ἐβρίνεται βίος. hoc est, αἱ γυναῖκες. Dionysius Halicarnassensis in methodo nuptialium orationum, εἰς τούτων τῶν θεῶν (Jovem intelligit et Junonem) καὶ ὁ τῶν λοιπῶν θεῶν χορὸς παρῆλθεν εἰς τὸν βίον, τῶν ἐπιφημισθέντων τὰς γαμοὺς. et statim, παρῆλθεν εἰς ἀνδρώτους. οὐδὲν ἑκεῖν. sic idem alibi Dioiscorides libro sexto, ἐν τῇ βίῃ καθυμνῶνται ποτὶς est vulgo Aelianus de *Deo* φρ i

Γαργήτιος ὡς περ οὖν τὰ ἐκ Τιτανικῶν σπερμάτων Φύντα
 τῷ βίῳ προσετρίψατο. id est, quae mortalibus impregit
 Epicurus. Lucianus Icaromenippo, de Epicureis item,
 ἦν ἄπαξ οὗτοι πείσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν, οὐ ματρίως
 πεινήσεται. *esurietis*, ait, *o dii*; plus satis, si semel
 hominibus sua dogmata isti approbaverint. Extat vetus
 dictum paganorum apud Chrysostomum in commentario
 epistolae Pauli Apolloli ad Philemonem: ἐπὶ ἀνατροπῇ
 τῶν πάντων ὁ χριστιανισμὸς εἰς τὸν βίον εἰσενήνεται.
 Idem Clemens, οἱ δὲ πρὸς κακοῦ ἂν τὴν φιλοσοφίαν εἰ-
 δευκύναι τὸν βίον νομίζουσι. Vetus scriptor apud Suidam,
 de Polyucto quodam, Θεοστυγῆς, βαρυόργητος, Κωκυτοῦ
 καὶ Στυγὸς δεινὸν καὶ ὀλέθριον τῷ βίῳ ἐκλόχευμα. Epi-
 phanius de Ario, μέγα κακὸν φοιτήσαν τῷ βίῳ. *magnum*
malum quod inter mortales versatum est: sive, *pestis*
 p. 955. *quae inter homines grassata est*. et mox, καὶ αὐτὸς δει-
 νόν τι ἐπειργάσατο τῷ βίῳ, et ita saepe. Apollonius
 grammaticus libro primo, καθάπερ ἐν τῷ βίῳ Φαμέν.
 id est, *quemadmodum vulgo dicimus*. [Leo constitutione
 quadragesimae prima πρὸς τὴν νῦν κατασχοῦσαν τὸν βίον
 ἐνδεῖαν τῆς ἀρετῆς.] Suidas de Antiphonte Rhamnusio,
 nobili oratore, ὃν πολλοὶ μιμήσασθαι θέλοντες, παροι-
 μίαν ἔλιπον τῷ βίῳ, ὥστε τοὺς καλοὺς ῥάμνους καλεῖν.
 Locus Suidae est in Ῥάμνος: sed corruptus, itaque resti-
 tuendus. Ῥαμνούσιος ἐπὶ τῶν σοφῶν, καὶ ἐλλογίμων.
 Ῥαμνοῦς γὰρ δῆμος Ἀττικῆς, etc. et in fine Ῥαμνουσίους
 καλεῖν. Atque ex hoc loco discimus unde ortum sit, quod
 claros in literis viros Rhamnusios παροιμιακῶς vocarunt:
 quod explicare magnus vir Erasmus non potuit. Ait
 igitur, παροιμίαν ἔλιπον τῷ βίῳ. affine est apud Sene-
 cam, *instruenda vita est exemplis illustribus*. πορίζειν
 δὲ τῷ βίῳ ἐπίσημα παραδείγματα. neque aliter Plinii
 illud capiendum initio libri 25. *vitae profuit*. Idem in
 praefatione, *adjectis rebus plurimis, quae aut ignora-*
verant priores, aut postea invenerat vita. Sic apud M.
 Tullium, *communis vita*. De divinat. libro primo,
neque ante philosophiam patefactam, quae nuper inventa
est, hac de re communis vita dubitavit. et libro secundo.
Sed hoc quidem genus divinationis vita jam communis
explofit. et saepe alibi idem Plinius. Postea scribimus:
 ἐντεῦθεν δ' εἰς ἡδονὴν τραπέντες, τὸ μὲν εἰς συμφέρον
 ταῖνον, καὶ τοῖς ἐκ μέθης παραβοηθοῦν ἐλαττώμασι, περι-
 φρόνουν. τοῦ δὲ πρὸς ὄψιν, ἢ πρὸς ὅσμην ἐπιτερπεύς
 ἐφρόντισαν. id est, *postea cum ad voluptatem animos*

convertissent homines, utilitatem quas ex coronis percipiebatur, atque auxilium quod illae adferebant ebrietatis incommodis, neglexerunt: translata cura ad eam suavitudinem, quam oculis vel naribus coronae pariunt. Ita hunc locum Canterus constituit recte, si quid iudico, et acute. nisi quod pro *εις συμφάρον* debere legi censebat ille, *εις πότον*. cuius sententiae rationem video nullam. quare adjecta voce necessaria quae excidit, emendavimus, *τὸ μὲν εἰς συμφάρον τσίνον*. Non dubitamus hanc esse Athenaei sententiam: de verbis non idem affirmaverim. Epitome sic, *τὸ μὲν τοῖς ἐκ μέθης παραβολοῦν ἐλαττώμασιν ἀφῆκαν*. In eodem libro *παραιτητέον* scriptum pro *περιστατέον*, ubi dicitur, *ἅπαντας τοὺς παροῦν δυνάμενους ἢ βαρύνειν ἄλλως κεφαλὴν, περιστατέον*. id est, *fugiendum et rejiciendum est*. quia usitatus verbum est *παραιτῆσθαι* quam *περίστασθαι*, propterea ille grammaticus obscurius verbum more suo, mutavit notiore. sed et *περίστασθαι* interdum significat *fugere aliquid*, at *declinando vitare*. Ita accipe in his Jamblichi De vita Pythagorae, cap. 31. *Τὸν Διονύσιον τὸν τύραννόν Φασιν, ὡς πάντα ποιῶν, οὐδενὸς αὐτῶν ἐπετύγχανε τῆς Φιλίας, φυλαττομένων καὶ περισταμένων τὸ μοναρχικὸν αὐτοῦ καὶ παράνομον, carentibus illis ac refugientibus ingenium Dionysii tyrannicum et iniquum*. nihil hic aliud significat *περίστασθαι* quam *φυλάττεσθαι*. Beatus Paulus duobus locis accipit pro *παραιτῆσθαι*: quod pulchre Syrus expressit, servata vocis Graecae analogia, verbo *ἐκνήκω*: sed haec alibi accuratius expetenda propositio numine.

CAPUT SEXTUM.

p. 956.

Ναυκρατίτης στέφανος. Expensa Athenaei observatio. Θετταλὸς ποικιλόμυθος. γλωττα calceolum. στέφανοι ὑπὸ γλώτταις. Ἰσθμῖος στέφανος. Antinoea corona. ἐν Μουσῶν. Πυλέων. Ellotia. Gymnopediae Spartanorum. ἐπιθυμίδες et ὑποθυμίδες. alia nonnulla.

ΠΕΡΙ δὲ τοῦ Ναυκρατίτου στεφάνου τίς ἐστὶ τὴν ἀνθρ. Scio ἀνθρ. Graecam esse dictionem, legique etiam apud Theophrastum: non possum tamen mihi persuadere ullo

234 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

modo convenire id verbum isti loco. *ἄνθη* enim sive *ἄνθησις*, ipsa est florum eruptio: quod alienissimum est a loci hujus sententia. Lego. *τίς ἐστι τὴν ἀρχὴν. qualis omnino sit.* ita enim loquuntur Graeci. *τῷ καὶ μετὰ τῶν ῥόδων ὑπὸ τοῦ Ἀνακρέοντος Φοραῖσθαι.* Male ista vulgo capiuntur. Auctor hoc vult: probari sibi, coronam Naucraticem non aliam esse quam myrteam, hoc etiam argumento: quia Anacreon eam gestari dicat cum rosis, sive corona e rosis. Respicit descripta superius Anacreontis verba. *Στεφάνους δ' ἀνὴρ τρεῖς ἔκαστος εἶχεν, τοὺς μὲν ῥόδινους, τὸν δὲ Ναυκρατίην.* Rosa et myrtus belle inter se conveniunt et solent copulari. In hoc vis est omnis hujus argumenti. non praestabo integritatem horum verborum: sententiam non aliam esse, hoc vero praestabo. Ridiculos pronuntiat philologus eos qui dicerent Naucraticem coronam esse eam quae constaret e biblo coronaria. perstringit, ut saepe, grammaticorum vulgus, quibus ita visum. Hesychius, *Ναυκρατίης στέφανος, ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας Ναυκρατίας, ὁ Βύβλινος; ἢ ὁ ἐκ Φιλύρας, ἢ ὁ σαμψύχινος.* postrema interpretatio sola Polluci placuit libro 6. cap. 18. Erit qui malit, *στεφανώδης* quam *στεφανωτρίδος*. sic tamen etiam in Excerptis. Audiamus philologum: *δεῖξαι οὐκ ἔχεις ὅτι διαλελυμένως τις εἶρηκε ῥόδων στέφανον, καὶ ἴων στέφανον. τὸ γὰρ παρὰ Κρατίην κατὰ παιδιὰν εἴρηται, ναρκισσίνους ὀλίσκους.* Negat dixisse veteres *ῥόδων στέφανον*, aut *ἴων στέφανον*: sed *ἴα, ῥόδα*, aut *στέφανον* simpliciter: vel certe *στέφανον ῥόδιον*. Videtur haec Athenaei mense esse. Quamobrem Cratini verba ita scribenda judicamus, *ναρκισσοῦ στεφανίσκους*. non ut editum est, neque ut placitum Dalecamp. *ναρκισσίνους τροχίσκους*. Sed ingenue fateor de hac dipnosophistae observatiuncula, nondum mihi liquere. Nam si negare voluit, sic locutos veteres ut dicerent, *rosae coronam* aus *violae*: sed *rosaceam* aut *violaceam*: in promptu exempla sunt quae falsi ipsum arguant, nam apud poetas *στέφανος κίττου*, vel *σελίνου*, aut *λευκοῖων* passim legere est. etiam apud Platonem in Symposio leges *ῥόδων στέφανον καὶ ἴων*. Falsum igitur hoc *τηρησεῖδιον*. An ergo fidem codicum vocabimus in dubium, quasi auctor contrarium voluerit? veteres nempe *ῥόδων στεφάνους* dixisse, non autem *ῥοδίνους*. aut *ῥοδόεντας*: neque [*ναρκισσίνους*, sed *ναρκισσίνου*,] istud vero falsissimum. Theocritus, — *ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα* *H καὶ p. 957. *λευκοῖων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων.* Excipiat for-

tasse aliquis, loqui Athenaeum de vocibus *ῥέδον* et *ῥεν* tantum negareque duorum istorum nominum τὰ πηχτικά fuisse veteribus usurpata. equidem facile concesserim de posteriore: non enim temere invenias, qui *ῥεν* *στέφανον* dixerit. at *ῥέδον* leges apud antiquissimos. Anacreon, *στεφάνους μὲν προτάφῳσι ῥοδίνους συναρμόσαντες*. Idem, *ῥοδίνῳσι στεφανίσκοις Πικυνασμένος χερσύνω*. Semus Delius paulo mox ait, τὸ παρὰ μὲν ἡμῶν *στέφανος*, παρὰ δὲ τισὶ *στάμμα* προσαγορευόμενον. Canterus emendat, τὸ παρὰ μ. ἡ. *στέφος*. et statim, *πέκληται δὲ στέφος ἀπὸ τοῦ στεφανοῦν*. melior quidem haec lectio quam vulgaris, quae ineptissima est. sed si ita corrigamus, si ut placebat nobis, *πέκληται* (aut *πέκληται*) δὲ *στέφανος* ἀπὸ τοῦ *στεφανοῦν*: nunquam efficiemus quin grammaticum acumen ejus qui haec scripsit liceat mirari quanquam hoc minus mirabitur qui in antiquorum sapientum scriptis serio fuerit versatus. Ait, *σύ δὲ οἶσι μὲ ἐφη Θεσσαλὲ ποικιλόμυθε*, etc. haec verba sunt Ulpiani: nam Thessalus *ποικιλόμυθος* est Myrtilus. alibi nominantur Thessali *ποικιλόδοφοι*. propter singulare artificium sellarum Thessalicarum, de quibus libro primo. eo allusum haec voce. Platonis comici locus quem recitat, valet ad loquacitatis et *γλωσσαλγίας* exprobrationem. Platonis sunt verba:

Καὶ τοὶ φορεῖτε γλῶσσαν ἐν ὑποδήμασι,
στεφάνους δ' ὑπὸ γλώττησιν, ὅτε πίνητέ που,
καὶ καλλιερῆτε γλῶτταν ἀγαθὴν πέμπετε.

ita estis lingulae, inquit, ut etiam in calceis linguam gestetis. obfrigilla calceamentorum appellat γλῶτταν, *linguam*, siue *ligulam*. Secundo versu ait, *coronas etiam cum linguis gestatis in comotationibus vestris*. ὑπὸ saepe significat *σύν*, ut et hoc loco. ita autem περιφράζει coronas hypoglottidas, de quibus loquitur: sic dietas a nexus genere: fortasse quod propendentem aliquam ligulam haberent, aut etiam plures. Sic explicamus quod hic scriptum invenimus in omnibus codicibus. Jure tamen ex ipsis Athenaei verbis suspicemur, scripsisse comicum *στεφάνους δ' ὑπογλώττησι*. quae lectio qua ratione sic concinnari queat, ut commodam sententiam aliquam habeat, viderint acutiores. In tertio scribe, *Καὶ καλλιερῆτε*. Euripides cum diceret *Ἐκ παντὸς ἂν τις πράγματος διπλῶν λόγων Ἀγῶνα θείῃ ἂν, εἰ λέγειν εἴη σοφός*, hoc vult: facile esse diferto et facundo viro de quacumque re orationem instituisse, aut ajendo aut negando κατά-

236 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

Φασιν et ἀπόφασιν vocat δισσοῦς λόγους. Totus locus de corona quae Ἰσθμιον dicebatur, valde corruptus est: quare etiam Epit. auctor nihil inde excerptit. Ἰσθμος etiam collum significat, venusta translatione ab eo qui proprie isthmus dicitur geographis: nisi tamen antiquior est vocis illius acceptio pro corporis nostri parte, notione ea quam habet apud geographos. inde est Ἰσθμιον, colli ornamentum, sive corona sit, sive torques, caetera de hac voce Hefychius, et Eustathius. Observandum est, desiderari hodie in nostris libris Callixeni veteris scriptoris p. 958. verba quae descripta fuerant super mentione *Isthmiae* coronae: quare labes codicum indicanda fuerat post illa verba, γράφον οὕτως. Quae enim sequuntur de corona *Antinoea* et *lotina*, omnino Athenaei ea sunt, non Callixeni, quem virum ego non dubito Adriano fuisse antiquiorem: cuius tempore nomen Antinoeae coronae primum est cognitum. Sane in re tam recente quid opus fuerit dipnosophistae auctorum testimoniis non video. De Antinoo Adriani delitiis, quem ille amissum in Aegypto consecravit, et coli pro Deo instituit, nota res ex Spartiano et sanctis patribus, Iustino, Tertulliano, Hieronymo aliis. Sequitur, ἡσθελς οὖν ἐπὶ τῇ τῆς ἐννοίας εὐρέσει καὶ νεότητι, τὴν ἐν Μουσῶν αὐτῷ στήσιν εἶχον ἐχαρίσατο. nisi est mendum librariorum, figurate dixit ἐννοίας εὐρέσει καὶ νεότητι, pro, ἐν. εὐρ. αὐτοῦ νέου ὄντος. ut *patera libamus et auro*. [Sed legam potius, εὐρέσει καὶ καινότητι. hoc est εὐρεσιλογίᾳ καινῇ.] ἐν Μουσῶν novē dictum, ut ἐν Αἴθου, pro, in aede Musarum: hoc est in Museo, quod fuit Alexandriae: sed puto verius ἐν Μουσείῳ. [Huic autem subtilis hominis commento super corona Antinoea simillimum est illud, ut puto, ejusdem Pancratis, quo persuasit Hadriano, de Antinoi anima novum in coelis sidus factum esse, quod tum primum esset visum. auctor Dio apud Xiphilinum. Locum vide, et cum isto confer.] Cratinus, inquit auctor, lotum appellavit, στεφάνωμα, διὰ τὸ πάντα τὰ φυλλώδη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων στεφανώματα λέγεσθαι. Hefychius addit, καὶ ποώδη, in vōce στεφανωμάτων: qui locus hinc est illustrandus. ΠΥΛΕΩΝ vocabulum in censu coronarum ponitur, quasi is esset rectus casus. Hefychius sic, πωλέων στεφάνων. ceu esset obliquus. sed scripserat opinor, Hefychius, στέφανος. vide infra capite octavo. In priore Philetae versuum, Ἔσθῃ ἀμφίκομα εὐάδους ἀγγάδι πατρὸς. malim, ἀμφὶ κόμαις. nisi est proprium nomen.

Ἑλλώτις corona ἑλλώτης est Hesychio. ἑλλώτης, ait, Εὐρώπης στέφανος πλερόμενος (deest opinor ἐκ μυρρίνης) πηχῶν εἴκοσι. de Ellotiorum autem festo scribit idem, Ἑλλάτια ἑορτὴ Εὐρώπης ἐν Κρήτῃ. a Cretensibus igitur acceperunt Lacadaemonii, ut reliquorum suorum institutorum magnam partem. *Thyreaticas* coronas etiam Hesych. Lacadaemoniis assignat. *Gymnopædiæ* numero multitudinis festi nomen apud Spartanos, etsi autem longe differunt παιδιὰ et παιδεία, in hac tamen voce promiscue scripturam utramque reperias, *γυμνοπαιδεῖαι* et *γυμνοπαιδία*. Ait, χοροὶ δ' εἰσι τὸ μὲν πρόσω παιδῶν, τὸ δ' ἐξ ἀρίστου ἀνδρῶν γυμνῶν ὀρχουμένων καὶ ἀδόντων Θαλήτου καὶ Ἀλκμῆνος ᾠσματα. Canterus corrigebat, τὸ δ' ἐξ ἀριστεροῦ, ἀνδ. sed cum duorum tantum chororum fiat mentio, et vocetur eorum alter ὁ πρόσω: non male iudicio meo scribas, τὸ δ' ἐξῆς, ἀρίστων ἀνδρ. poeta cujus hic fit mentio, non *Thales* dictus est, sed *Thaletas*, patria Cretensis. multa de eo Plutarchus in libro De musica. Deinde scribendum, *μελιλωτίνων δὲ στεφάνων μν.* cum Dalecâmpio de his coronis assertur Alexidis testimonium, *στεφάνους τε πολλοὺς κρεμαμένους μελιλωτίνους ἐπιθυμῆς.* nihil erat causæ cur mendam in his p. 959. verbis suspectaremus, nisi sequeretur absurdum magnum. nam subjicitur in continenti: *Σέλευκός Φησι τὰ πάντα στεφανώματα.* quod aliter nequeas exponere, quam ut dicamus omnia coronamenta fuisse appellata *μελιλωτίνους στεφάνους.* hoc vero quis credat? ego falsissimum esse non opinor, sed scio, et meo periculo credi postulo. quod postquam semel animadvertissemus, non difficile nobis fuit veram lectionem divinare, quæ est hujusmodi, *στ. τε π. κρ. μελιλωτίνους ΕΠΙΘΤΜΙΔΕΣ.* Σέλευκός Φησιν, etc. prima verba sunt Alexidis: deinde solito more proponit vocem explicandam: quomodo fecit in historia piscium poculorum, et nunc quoque in coronarum recensione. Ait igitur, *ἐπιθυμίδας* fuisse dictas omnes coronas in universum: *ὑποθυμίδας* vero eas quæ collo applicantur. vere Athenæus, vere etiam nos. Hesychius, *ἐπιθυμίδας τὰ παντοδατὰ στεφανώματα.* Ita liberatius scriptorem hunc antiquissima menda, quæ etiam Breviatorem in erroris calles induit. Notemus locutionem qua usus auctor: *Τιμηχίδας δὲ Φησι τὰ παντοδατὰ στεφανώματα, ἃ τὰς γυναῖδας φορεῖν, οὕτως καλεῖσθαι* post verbum *φορεῖν* deest nomen *ἔθος*: sive ab ipso Athenæo præterminissum, sive ab exscriptore. Quæ de

238 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

hypoglottide corona sequuntur, sine causa eo loci posita sunt: cum paulo ante eadem ex iisdem scriptoribus descriptisset.

CAPUT SEPTIMUM.

Κυλιστός *sive* ἐκκύλιστος στέφανος. *Pollucis locus emendatus.* Cato *sive* Batto *comicus.* Sophoclis Σύνδειπνοι. γένειον διηλιφές. ἀνδρῶν χειρότατον. γριπίζειν πρᾶγμα δυσγρίπιστον. apud Libanum. διηγησμένοι στέφανοι. συντίθεσθαι, συνδηματίαῖοι στέφανοι.

Deinceps scribit philologus. Εὐρίσκω δὲ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς ΚΥΛΙΣΤΟΝ τινὰ καλούμενον στέφανον, καὶ μνημονεύοντα αὐτοῦ Ἀρχίππον ἐν Ῥίῳ. Docuimus ad librum secundum, capite decimo, κυλιστὸν στέφανον, *sive* ἐκκύλιστον, eam coronam fuisse appellatam, quasi *rotatilem* dicas: quae solidiorem et firmiorem compagem haberet. Talem oportet esse, ut rotari queat: alioquin orbis non durabit, neque puncto insistere poterit, sed satiescente mole ac corrutente vitiabitur. Non aliunde esse nominatum κυλιστὸν στέφανον, Eubuli locus declarat, — περιφορῆς κυλούμενος. Ὡς περ κυλιστός στέφανος. neque aliud voluerunt qui exposuerunt ἀδρόν, firme ac solide compactum. In Hesychii Glossis mecum mirentur viri docti haec, ἐκκυλιστοὶ στέφανοι, μεγάλοι, ἀδρόι. nam et antecedentia et consequentia suadent καὶ non πρὶν ipsum scripsisse. apud Pollucem sic scriptum est, στεφάνων δὲ εἶδη ἐκκύλιστος, ὥς περ Ἀρχίππῳ εἴρηται ἐν Ἑρῶν, ἀπέρχεται στέφανον ἔχων ἐκ τῶν κηλίστων. librarii culpa manifesta. emendabis igitur ex Athenaei hoc loco. Arp. p. 960. chippi verba ita concipe: minus recte vulgo scripta in libris Athenaeis:

Ἀδρῶς ἀποδὺς θοιμάτιον ἀπέρχεται
στέφανον ἔχων τῶν ἐκκυλιστῶν οἴκαδε.

Sequitur, Μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Ἀντιφάνης ἐν Ἑρῶν. τοῦ θρῶντι: eundem locum innuens Pollux. καὶ κυλιστὸν δὲ inquit, εἴρηκεν Ἀντιφάνης. *Catonem* Graecum comicum produnt nobis editiones quae scribunt paulo post, καθάπερ οἱ παρὰ Κάτωνι τῷ κωμωδιοποιῷ ἐν Συνεξαπατῶντι φιλόσοφοι. sed non temere eruditissimus Canterus emendabat παρὰ Πλάτωνι. nam libro tertio et septimo

Platonis *Synexapatontes* laudati sunt: neque dubium erit locum hunc cum superioribus conferenti, de eadem fabula et hic et ibi auctorem loqui, nihilominus tamen de veritate ejus emendationis dubitamus nos, quia scimus Battonem comicum scripsisse eodem titulo fabulam: cujus rei testis est Suidas, qui ex Athenaeo fere habet nomina fabularum, quas in comicorum vitis commemorat. Quare existimamus ejus poetae nomen et hic restitendum esse, et libris tertio ac sexto, ubi editum Πλάτωνος. Battonis poetae, et aliis locis meminit dipnosophista: et Stobaeus etiam sermone sexto. Subjicitur, *περί τῶν καὶ Σοφοκλῆς Συνδείπνοις Φησιν οὗτοι σοὶ παραπληροῖς*. Fabula Sophoclea hic laudata, ea est quam alibi vocant, Ἀχαιοῶν σύνδειπνον. itaque *Συνδείπνω* potius legendum videatur, nisi obstitent similes loci, ubi laudatur Sophocles *Συνδείπνοις*. cum hoc libro tum alibi. In primo versu inde allato, Οὗτοι γένειον ὧδε χρὴ διηλειφῆς, scribendum *διηλιφῆς. perunctum*: ita dictum ut ἀνηλιφῆς inunctus. In istis ἀδάνατος πάλιν ἥτις γέγονε, menda manifesta. Canterus emendabat, ἀδ. κολυμβητῆς γέγονε. Mira traiectione usus auctor cum scriberet, λέγε ἡμῖν περὶ τοῦ προκειμένου, ἵνα μὴ κατὰ τὸν θάδον Πλάτωνα ἀπολάβω- μὲν σε ἀποθανόντα μεταμορφωθῆναι, ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. nam rectum erat κατὰ τ. θ. π. ἢ τῷ περὶ ψ. Scribendum etiam ὑπολάβωμεν. In Eubuli testimonio super *Struthio* corona, pro ὃ μακρήτις, placitum Cantero ὃ μακαρήτις. non caret vitio vocabulum εὐτριχάριστος. forte εὐτρίχα, ἄριστος ὕπ. sed parum mihi satisfacio. Deinceps scribitur, καταλέγει δ' Εὐβουλος καὶ ἄλλους στεφάνους. Αἰγίδιον, εὐ δὲ τόνδε Φορῆσις στέφανον πολυτοίσιλον, ἀνδρῶν γρυπώτατον, χαρίεστατον ὃ Ζεῦ. τί γὰρ αὐτὸν ἔχουσα Φιλῆσει. ex praecedentium lectione patet, petatum hoc Eubuli testimonium esse ex ipsius *Stephanopolide*, ut non obscurus sit eorum error, qui pro Αἰγίδιον scribunt Αὐγῇ. quia meminerant citari alibi comici illius *Augen*. sed non recte ex eo colligas, ita scribendum esse etiam hic. *Aegium* sive *Aegydiu* scorti nomen est, ut scimus ex lib. decimo tertio. Pro γρυπώτατον, quod nihil significat, lego, γριπώτατον. *florum rapacissimum*. id est, *επαγωγώτατον, illecebrosissimum*. Vel hoc verbum firmaverit satis vocem, Αἰγίδιον, adversus quorundam emendationem: nam haec verba sunt mulieris coronariae merces suas venditantis, et meretricem plurimas capturas jubentis sperare, sic hoc flore se ornet:

240 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

p.961. hunc enim maximam habere vim illiciendis amatoribus:

Ita interpretamur vocem *γριπτότατον*. ac fortasse verius scribatur *γριπιστότατον*. *γριπίζειν* idem significat cum *ἀγρεύειν*, *capere*. inde, *δυσγρίπιστος* in recentiorum Graecorum scriptis, *avarus*, *sordidus*, e quo *nihil capias commodi*. Libanius in Epistola ad magnum Basilium, πᾶς ἐπίσκοπος πρᾶγμα δυσγρίπιστον. non memini legere id verbum apud auctorem Libanio antiquiorem. imo, ut arbitror, ante id seculum incognitum id vocabulum fuit ea certe notione. Itaque Basilio legenti epistolam Libanii, facessit illa vox negotium, ut ipse fatetur, ita scribens, Εἰ τὸ κερδαίνειν τοῦτο γριπίζειν λέγεται. καὶ ταύτην ἔχει τὴν σημασίαν ἡ λέξις, ἣν ἐκ τῶν Πλάτωνος ἀδύτων ἡ σοφιστικὴ σου ἡμῖν προσχειρίσατο, σκόπησον ὃ θαυμάσιον, τίς μᾶλλον ἐστὶ δυσγρίπιστος. at sequens aelas probavit et retinuit. Nicetas Choniates de Johanne Puzeno, κίμβιξ δὲ ἦν εἰς ἄκρον, καὶ γνώφω, καὶ δυσγρίπιστος. id est, tenax, et a quo nihil extorquerent egeni, ut postea dicit. locus est libro primo. [Γρυπτότατον per ὕ esset a verbo γρυπτοῦν, quod significat aduncum reddere. unde est in libris medicorum ὀνύχων γρύπτωσις. Auralianus vertit *unguium uncatio*. Sed omnino per ῖ scribendum. In libris Graecorum de machina scriptis legas *γριπίζεσθαι* pro complecti et continere, sicut circulus dolei ligna continet. Mauricius eo verbo utitur libro 8. Tacticorum: Δεῖ μὴ μόνον ἀπλᾶς τὰς σκούλτας, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ποιεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ διπλάσις, ἵνα τῆς μιᾶς ὡς εἰκὸς γριπιζομένης, τὴν μετ' αὐτὴν οὖσαν οὐ φελάσθῃ.] Ultima Eubuli non invitus scribam cum Dalecampio, τίς ἄρα τὴν αὐτὸν ἔχουσιν φιλήσει; Non placet quod legitur mox in altero Eubuli loco, ἡ τῶν διηνθισμένων. Lego διηνθισμένων. et σταφάνους διηνθισμένους ita arbitror dici, ut vestimenta διηνθισμένα, *variis coloribus picturata*. ergo et coronae διηνθισμέναι sunt, quae ex variis diverforum colorum floribus nectuntur. his opponuntur myrteae, serpyllinae, et quaecumque unius generis flore constant. De *helictis* sive tortilibus coronis recitantur verba Chaeremonis tragici, Κισσῶ τε ναρκίσσῳ τε τριέλικας κύκλῳ Σταφάνων ἐλικτῶν: quorum imperfecta sententia est, et obscura. Canterus maluit *τριέλικτος*. omnes antiqui, etiam Epitome, stant ab edita lectione. Hellanici verba sunt in Aegyptiacis, Πόλις ἐπιτοταμένη Τίνδιον ὄνομα. non opus hic emendatione: ea est urbs cujus meminit Stephanus *Περὶ πόλεων*: neque obest quod

ille Libyae urbem vocat. causam vel initiati solum geographiae studiis norunt. Perperam editum, αὐτὶ θεῶν ὁμηγυρίαι. Legendum ἐν αὐτῇ. perperam item καὶ ῥοιῆς ἄνθος, pro ἄνθους. Non etiam ista concoquo, ἀνθεῖ δ' οὗτος ὅταν ὦρα ᾗ, καὶ ἐστὶ τῷ χρώματι τὸ ἄνθος καὶ ἀφ' ἑγγύς. deest, puto, aliquid. Adi ad Theophrastum. Memnonis caedem, et super eo luctum multorum, canit Q. Smyrnaeus libro secundo. Συντρίβουσαι Graecis est pacifici. Homerus, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μοι ὁμοσσον. iidem κυρίως appellant συνθήματα, pacta cum ergolabis et mancipibus de opere faciendo. Jureconfulti vocant hoc genus pacti, do ut facias. inde opus συνθηματιῶν dicitur, quod Gallis, besongne faite de commande. ita dixit συνθηματιῶν σταφάνους Aristophanes. quos interpretatur Athenaeus, ἡργολαβημένους καὶ ἐκδοσίμους.

CAPUT OCTAVUM.

Corona nomen Graecum. κορώνη, et κορωνίδες. χορώνος. τέττιγες, mali poetae. ἄκινος herba. ambrosia pro lilio. amaracus et samplicus idem. πόθεν: unde? Ὀμήρειοι κεκρύφαλοι. Reticula purpurea luxuriae argumentum. Apollodorus Περὶ Θηρίων et Περὶ Πάριων. chamaepitys, pinus. ἀκακαλλίς. flores iridis λύκοι dicti. Hefychii locus. κάλχη. εὐέμφαλος pro εὖσμος. ἵματα pro εἵματα. Multa emendata.

ROMANORUM vocabulum corona Graecum esse origine, pridem moniti sumus ab eruditissimis viris. nemo cui cor rite saliat in dubium hoc vocaverit. At derivatio vocis anceps. nam equidem a Graeco κορώνη coronam deducam. antiquissimis glossographis κορώνη exponitur ἄθος σταφάνου. inde sunt dictae in brachii ἀνατομῇ coronae sive corona apophyses cavae duae, literam σ referentes. Galenus de partibus, libro secundo, ἐστραμμένων δ' εἰς ἀλλήλους τῶν ἐν αὐταῖς κοιλοτήτων, μία μεγάλη γίνεται κοιλότης ἐξ ἀμφοῖν, δοικυῖα τῷ σήμα γράμματι. ἀτὰρ καὶ ὀνομάζουσι τὰς ἀποφύσεις ταύτας κοινῇ ἀμφοτέρως κορώνας καὶ κορωνά, διότι περιφερὰς εἰσὶ. ut κορωνίδες apud Stefichorum sunt corollae. sic enim ille in Casaub. Anim. in Athen. T. III.

*Helena carmine, πολλὰ μὲν Κυδωνία μᾶλα ποταρρίπτουν
 ποτὶ διφρον ἄνακτι, πολλὰ δὲ μύρβρινα Φύλλα, καὶ ῥοδίνας
 σταφάνους, ἴων τε κορωνίδας εὐλας. hoc nobis videtur:
 aliis aliud. Scribit enim hoc loco Athenaeus. ΧΟΡΩ-
 ΝΟΣ. Ἀπὼν ἐν τῇ περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου Φησί,
 τὸν στέφανον πάλαι χορωνὸν καλούμενον, ἀπὸ τοῦ τοῦ
 χορευτῆς ἐν τοῖς θεάτροις αὐτῷ χρῆσθαι, αὐτοὺς τε περι-
 κειμένους καὶ ἐπὶ τὸν στέφανον ἀγωνιζομένους. Scriben-
 dum, αὐτ. π. κεφαλῇ τὸν στέφανον ἀγ. laudatur in hanc
 rem Simonides: sed ejus testimonium pessime acceptum
 animadversionis nostrae indiget. καθὼς ἐν τοῖς Σιμωνίδου
 ἐπιγράμμασιν ἰδεῖν ἐστὶν οὕτω καλουμένου. Φοῖβος ἐσαγι-
 ται Τυνδαρίδῃσιν αἰδῆσαν ἄμετροι τέττιγες ἐπέμψαντο
 χορωνῶ. Meminisse nos oportet, sumptam esse hanc χρῆσιν
 de Simonidis epigrammatis. hoc posito, nihil cunctabimur
 ita locum et digerere et corrigere:*

*Φοῖβος ἐσαγείται τοῖς Τυνδαρίδῃσιν αἰδῶν,
 τὰν ἄμετροι τέττιγες ἐπεστέψαντο χορωνῶ.
 id est, Phoebus docuit Tyndaridas canendi artem:
 quam cicadas modorum nescias coronarunt corona. hoc
 vult Castores musicam didicisse ipso Apolline magistro:
 multasque reportasse coronas ex certaminibus cum im-
 p. 963. peritis cantoribus. τέττιγες sunt mali poetae, aut can-
 tores. mediam autem in hac voce producunt poetae.
 ἐπεστέψαντο pro ἐπέμψαντο, suadente metro et sententia
 διαβρόντες restituimus. prior versus pentameter est: sed
 quod in fine positum vides vocabulum, id sine dubio ad
 proxime praecedentem pertinuit. Athenaeus vero more
 suo, non versui, sed sententiae consulens, vocem ne-
 cessariam alterius loco posuit, in qua momenti nihil
 erat. nam ita erat apud poetam:*

*— αἰδῶν
 Φοῖβος ἐσαγείται Τυνδαρίδῃσι καλῇν
 τὰν ἀμ. etc.*

Hesiodus, καλῇν ἐδίδαξεν αἰδῶν. [Parro Athenaei senten-
 tiam, deducentis vocabulum Romanum *corona* a Graeco
χορωνός, firmat et M. Tullius, qui in Oratore ad Bru-
 tum nomen *corona* inter illa ponit, quae si analogia
 spectetur desiderant aspirationem: licet usus populi Ro-
 mani eam non admitteret, certe non desideraret.] In ser-
 mone de ACINNIA corona scribe cum doctis, οἱ ἐκ τῆς
 αἰνίου τοῦ Φυτοῦ. non αἰιδος. Hesychius, αἰνιος πῶς τις
 ergo et αἰνίος uno γ. Florum coronariorum catalogum
 ex Theophrasto hic subjectum ab Athenaeo, ex ipsius

libris emendare non est arduus labor, praesertim post Dalecampium. Ipsum igitur Theophrastum studiosi consulant. Scribe, *εάν τις τοῦ ἐλιχρύσου τῷ ἄνθει στεφανοῦνται*, et confer cum Theophrasto libri noni, capite 21. Proxima Alcmanis verba sunt depravata non uno modo: *καὶ τιν' εὐχομαι φέροισαν τόνδε ἐλιχρύσω πύλῳ ἀκηράτων κυτέρῳ*. Lego, *καὶ τιν' εὐχομαι φέροισα τόνδ' ἐλιχρύσω πυλίωνα καὶ ἀκηράτῳ κυτέρῳ*. Dorici casus sunt, ut supra, *ἀνὴτῳ στέφανος*, et *τὴν* pro *τοί*. Junonem alloquitur sacram ei coronam dicens, quae Spartano vocabulo dicitur a poeta *πυλίων*. atque hanc esse factam ex helichryso et illibato cypero. Scribe cum eruditissimo Cantero, *καὶ τέρεινα δάφνα*. *Lilium*, inquit, *Corinthii vocant ἀμβροσίαν*, et Hesychius, *ἀμβροσίη, Κορίνθιοι τὸ πρίνον*. At *amaracum*, ait auctor, ex Diocle *σάμψυχόν τινος καλοῦσι*. Succurrunt verba Servii non aliena huic loco. *Amaracus puer regius unguentarius fuit, qui casu lapsus dum ferret unguenta, majorem ex confusione odorem creavit. Unde optima unguenta amaracina dicuntur. Hic postea in herbam sampfucum dicitur versus, quam nunc amaracum dixit*. Sed coronam amaracinam a sampfuchina diversam facit etiam Artemidorus lib. 1. cap. 79. Postquam dixisset ex Clearcho, Lacedaemonios τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς πόσιν συμπατήσαντας ἐπτραχλιδόηται: addit, recte de illis dictum esse ab Antiphane in *Citharista*,

Οὐκ ἐφύσαν οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοι πότι;
νῦν δ' Ὀμηραίους ἔχοντες πορφυροῦς κερυφάλους.

[Erit fortasse qui hanc lectionem probet, quam tamen olim suspectam habuimus. Si nihil mutes sensus erit imperfectus hujusmodi. Nonne aliquando Lacedaemonii sufflabant, id est, superbiebant tanquam inexpugnabiles, qui tamen nunc purpureis sese ornant reticulis. Nobis aliquando visum est ita scribendum.

p. 961.

Οὐκ ἐφυσαν οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοι πότι;
οἱ νῦν Ὀμηραίους ἔχοντες πορφυροῦς
κερυφάλους.

Non sunt, inquit, natura inexpugnabiles Lacedaemonii. non. qui quidem luxui jam se, ut caeteri mortales dedant. Itaque cum pristina instituta deserant, vinci facile posse sunt existimandi. *ἔφυσαν* legimus non *ἐφύσαν*: quod modulum versus corrumpit. neque *πότι*, sed *πότιν*. quod Atticis scriptoribus cum interrogatione enuntiatum, negationis vim habet. Dionysius Halycarnassensis libro 4.

*Helena carmine, πολλά μὲν Κυδωνία μᾶλα ποταρρέπτουν
ποτὶ δίφρον ἄνακτι, πολλά δὲ μύρβρινα φύλλα, καὶ ῥοδίνας
στεφάνους, ἴων τε κορωνίδας οὐλάς. hoc nobis videtur:
aliis aliud. Scribit enim hoc loco Athenaeus. ΧΟΡΩ.
ΝΟΣ. Ἀπίων ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου Φησί,
τὸν στέφανον πάλαι χορωνὸν καλούμενον, ἀπὸ τοῦ τοῦ
χορευτῆς ἐν τοῖς θεάτροις αὐτῷ χρῆσθαι, αὐτοὺς τε περι-
κειμένους καὶ ἐπὶ τὸν στέφανον ἀγωνιζομένους. Scriben-
dum, αὐτ. π. κεφαλῇ τὸν στέφανον ἀγ. laudatur in hanc
rem Simonides: sed ejus testimonium pessime acceptum
animadversionis nostrae indiget. καθὼς ἐν τοῖς Σιμωνίδου
ἐπιγράμμασιν ἰδεῖν ἐστιν οὕτω καλουμένου. Φοῖβος ἐσαγι-
ται Τυνδαρίδῃσιν αἰδῆσαν ἄμετροι τέττιγες ἐπέμψαντο
χορωνῶ. Meminisse nos oportet, sumptam esse hanc χρῆσιν
de Simonidis epigrammatis. hoc posito, nihil cunctabimur
ita locum et digerere et corrigere:*

*Φοῖβος ἐσαγείται τοῖς Τυνδαρίδῃσιν αἰδῶν,
τὰν ἄμετροι τέττιγες ἐπεστέψαντο χορωνῶ.
id est, Phoebus docuit Tyndaridas canendi artem:
quam cicadas modorum nescias coronarunt corona. hoc
vult Castores muscam didicisse ipso Apolline magistro:
multasque reportasse coronas ex certaminibus cum im-
p. 963. peritis cantoribus. τέττιγες sunt mali poetae, aut can-
tores. mediam autem in hac voce producunt poetae.
ἐπεστέψαντο pro ἐπέμψαντο, suadente metro et sententia
θαβρόντες restitui. prior versus pentameter est: sed
quod in fine positum vides vocabulum, id sine dubio ad
proxime praecedentem pertinuit. Athenaeus vero more
suo, non versui, sed sententiae consulens, vocem ne-
cessariam alterius loco posuit, in qua momenti nihil
erat. nam ita erat apud poetam:*

*— αἰδῶν
Φοῖβος ἐσαγείται Τυνδαρίδῃσι καλῇν
τὰν ἀμ. etc.*

Hesiodus, καλῇν ἐδίδαξεν αἰδῶν. [Parro Athenaei senten-
tiam, deducentis vocabulum Romanum *corona* a Graeco
χορωνός, firmat et M. Tullius, qui in Oratore ad Bru-
tum nomen *corona* inter illa ponit, quae si analogia
spectetur desiderant aspirationem: licet usus populi Ro-
mani eam non admitteret, certe non desideraret.] In ser-
mone de ACINNIA corona scribe cum doctis, οἱ ἐκ τῆς
ἀκίνου τοῦ Φυτοῦ. non ἀκίδος. Hesychius, ἀκινος πῶς τις
ergo et ἀκίνιος uno γ. Florum coronariorum catalogum
ex Theophrasto hic subiectum ab Athenaeo, ex ipsius

libris emendare non est arduus labor, praesertim post Dalecampium. Ipsum igitur Theophrastum studiosi consulant. Scribe, *εάν τις τοῦ ἐλιχρύσου τῷ ἄνθι σταφαινοῦνται*, et confer cum Theophrasto libri noni, capite 21. Proxima Alcmanis verba sunt depravata non uno modo: καὶ τιν' εὐχομαι φέροισαν τόνδ' ἐλιχρύσω πύλῳ ἀκράτων κνίερῳ. Lego, καὶ τιν' εὐχομαι φέροισα τόνδ' ἐλιχρύσω πύλῳ καὶ ἀκράτῳ κνίερῳ. Dorici casus sunt, ut supra, ἀνῆτ' ἑστέφανος, et τιν' pro τοί. Junonem alloquitur sacram ei coronam dicans, quae Spartano vocabulo dicitur a poeta πύλῳ. aitque hanc esse factam ex helichryso et illibato cypero. Scribe cum eruditissimo Cantero, καὶ τέρενα δάφνα. *Lilium*, inquit, *Corinthii* vocant ἀμβροσίαν, et Helychius, ἀμβροστή, Κορίνθιοι τὸ κρίνον. At *amaracum*, ait auctor, ex Diocle σάμψυχον τινες καλοῦσι. Succurrunt verba Servii non aliena huic loco. *Amaracus puer regius unguentarius fuit, qui casu lapsus dum ferret unguenta, majorem ex confusione odorem creavit. Unde optima unguenta amaracina dicuntur. Hic postea in herbam sampsucum dicitur versus, quam nunc amaracum dixit.* Sed coronam amaracinam a sampsuchia diversam facit etiam Artemidorus lib. 1. cap. 79. Postquam dixisset ex Clearcho, Lacedaemonios τὸν παλαιότερον τῆς πολιτικῆς πόσιν συμπαισχυντας ἐντραχηλισθῆναι: addit, recte de illis dictum esse ab Antiphane in *Citharista*,

Οὐκ ἐφύσαν οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοι πότῃ;
νῦν δ' Ὀμηροῦς ἔχοντες πορφυρεὺς περικφάλους.

[Erit fortasse qui hanc lectionem probet, quam tamen olim suspectam habuimus. Si nihil mutes sensus erit imperfectus huiusmodi. Nonne aliquando Lacedaemonii sufflabant, id est, superbiebant tanquam inexpugnabiles, qui tamen nunc purpureis sese ornant reticulis. Nobis aliquando visum est ita scribendum.

p. 964.

Οὐκ ἐφύσαν οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοι πότῃ;
οἱ νῦν γ' Ὀμηροῦς ἔχοντες πορφυρεὺς περικφάλους.

Non sunt, inquit, natura inexpugnabiles Lacedaemonii. non. qui quidem luxui jam se, ut caeteri mortales dedant. Itaque cum pristina instituta deserant, vinci facile posse sunt existimandi. ἐφύσαν legimus non ἐφύσαν: quod modulum versus corrumpit. neque πότῃ, sed πότῃ. quod Atticis scriptoribus cum interrogatione enuntiatur, negationis vim habet. Dionysius Halycarnassensis libro 4.

ἄρα γε τὴν ἡγεμονίαν παρέλαβεν ὥς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενόμενοι βασιλεῖς; πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Arrianus Dissertationum Epicteti lib. 2. cap. 21. οὐ γὰρ ὡς ἀποδησέμενοι, ἢ ἐπανορθώσαντες, ἢ ἄλλ' αὐτῶν ληψόμενοι ἔρχεσθαι. πόθεν; οὐδ' ἐγγύς. Latini sunt imitati. Plinius Epistolarum libr. 4. *Quas nos refugimus, non quia superiores: unde enim? sed quia timidiore sumus.* quid appellet 'Ομηρείους κερυφάλους, non satis scio: et subesse mendam suspicor. mens tamen ea est quam diximus: nam in argumentum luxuriae proferuntur reticula purpurea: qualia erant corpore merentium foeminarum. ut in epigrammate,

Ἦδε Φιλοπλέκτοιο κόμας σφιγκτῆρα Φιλαινίς
βαπτὸν αἰὼς πολὺς ἀνδρῶσι κερυφάλον.

[Si vocem κερυφάλους liceat exponere de subligariis, vel fasciis cruralibus, pro 'Ομηρείους legam *μηραιούς* id enim est cruales. Olim apud Romanos fasciae cruales gestare elegantiores, aut coloris insignioris specimen habuit morum. Notum quam suspicionem de Pompejo commoverint fasciae albae. Si tale quid fuit in moribus antiquis. Lacedaemoniorum, nulla fuerit hic difficultas.] Quod sequitur, 'Απολλόδαρος ἐν τῷ Περὶ Σηρίων Φησὶ χαμαιπύγην, οἱ δ' 'Αθήνησιν ἰωνίαν, dubitationem aliquam habet: nam paulo post in eodem argumento laudatur hic scriptor, ἐν δ' Παρθινῶν. quare videndum num sit alterutro loco menda. quod literarum similitudo aliqua suadet. Vise et confer locum utrumque. *Chamaepitis* etiam *pinus* Latinis dicitur. Virgilius quarto Georgicor.

Ipse thymum pinosque ferens de montibus altis.

'Ανακαλλίς pro narcisso Creticum vocabulum fuit ut observat Hesychius: qui tamen eo verbo non narcissum, sed narcissi florem significari scribit. Lege statim ex Theophrasto, ubi de serpyllo, τὴν ἄγριον κομίζοντας ἐκ τῶν ὀρέων. non ut hic editum, ἐκ τῶν ἀγρῶν. Flores iridis λύκους esse dictos ex Philino observatur. Hesychii scripturam emendabis, λύκος τὸ τοῦ ἱερέως ἄνθος. imo vero τῆς ἱρίδος. nisi scripserat ἱρεως. Recte scribitur in omnibus codicibus, ὅμοια ταῖς καλουμέναις κάλχαις. neque audiendi qui mutant. Hesychius, κάλχη, βοτάνην ἀνθοφόρον. Ajunt dipnosophilistae, Τιμαχίδας δ' ἐν Δελπνοῖς, τὸ ῥόδον φησὶ τοὺς Ἀρκάδας καλεῖν εὐόμφαλον, ἀντὶ τοῦ εὐοσμῶν. Vulgo Graecis δμφη est vox, dictio. p. 965. at dialecto Dorum δμφα est ὀσμή, odor. inde, δμφαλος et εὐόμφαλος, *suavis-olens* Hesychina. Scribe cum Can-

tero, ἐν ταυτῇ μένουσιν ἡνωμένοι. De auctore Κυπρίων ἐπῶν libro 8. cap. 3. ubi tractavimus proxime sequentem locum. In primo versu ἱμάτα pro εἴματα, vel ἱμάτια tinentur omnia exemplaria: quorum auctoritas insuper habenda non est, cum adstipuletur et Hesychius. ex quo patet dictum fuisse utrumque. Scrib. ἡδέϊ, νεκτρῶν, ἐν τ' ἀμβροσίαις καλύπτεσσι. et, καλλιβρόου, οἷ' Ἀφροδίτη. et Θεοὶ λιπαροκρήδεμνοι. notum verbum ex Homero.

CAPUT NONUM.

Percurruntur Nicandri versus e secundo Georgicorum, quibus flores coronarii a poeta explicantur.

OBSCURISSIMA est Nicandri ῥῆσις tota e libro secundo Georgicorum, quae septuaginta ipsis versibus florum coronariorum historiam complectitur. Jam olim cum adhuc librariis antiquis constaret fides, poetam hunc Φιλαρχαῖον et πολυμαθῆ, ut eum jure appellat noster libro tertio, posse recte interpretari magnum videbatur et arduum. Quid nunc? cum ad priores difficultates perfidia exscriptorum accessit, quae omnes doctissimi vatis reliquias mire depravatas, foedeque inquinatas ad nos transmisit. Humani ingenii modum excedat longe oportet, qui se speret conjecturis et divinationibus suis pulcherrimum quidem, sed deformatissimum fragmentum istud posse redivivum praestare. Omnino dux hic et auctor opus est, fidelis nempe codex aliquis: cujusmodi an nullus extet usquam hodie, nescio. Dalecampium hic, ut saepe alibi, mirari quam imitari sapientes malint. et profecto vir eruditissimus tam longe ab eo asuit, ut desperationia ulcera sanaret, ut quaedam leviter affecta, et de facili ἀπεσπῶ, pessime acceperit: quinetiam multis locis cum Graeca verba Nicandri respicies, quid ille sit secutus in versione sua non facile divinaveris. Acuti et maturi iudicii lectores feliciter in hac palaestra se exercebunt. Nos ista raptim et solum ἀφοσιώσεως ἕνεκα animadvertēbamus. Octo primis versibus de violis agit poeta. Graeci eum florentῶν appellant. Nicander ἰάδα licentia poetica: et appellationis hujus originem ex antiqua fabula affert istam. Ionidas sive Iadas nymphas Ioni primo coronam ex isto flore dedisse, cum ipsis dormituro post occisum

246 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

aprum, qui agrum Pisanum qua fluit Alphaeus, infestabat vivus. Scribē sic primos duos versus,

Ἄλλὰ τὰ μὲν σπαίρειό τε καὶ ὠραῖα Φυταύεις.

ἄνθη Ἰωνίης· γένη γὰρ μὲν ἴσσι δισσά.

poetica violarum periphrasis est, ἄνθη Ἰωνίης, id est Ἰα. allusio est ad nomen ejus floris obscurior: nam aliòquin ἄνθη Ἰωνίης, omnes flores dicantur ex Ionide afferri soliti, sicut οἶνος Λεσβόθεν, et apud Varronem, p. 966. *Vinum Lesb.* ita autem recte et vere, nulla fere mu-

tatione, editam scripturam, quae perversissima est, Josephus Scaliger correxit. In 3. scribit Canterus, ὠχρόν τε, χρυσὸν τε Φυὴν εἰς ὅσα δεικός. propius ad vestigia depravatae lectionis accesseris, si scribas, εἰς ὅσα ἰδέσθαι. Qbservemus, separari hoc versu ὠχρόν et χρυσοειδῆ. colorem: nisi deest aliquid post istum versum. Nam mirum sane est, cum sint violae quaedam luteae (χροῖλας istas vocant Graeci) quaedam albae. Nicandrum in luteis et auro similes eas distinguere. nihil enim aut parum discriminis est inter ὠχροτήτα et auri colorem. taceo quod purpurearum violarum nullam facit mentionem. cujus omissionis causam afferemus aliquam ad versum 59. In 4. σέσκατο quid sit nescio. Forte, ὅσα γ' Ἰωνιάδες v. In 5. ποθέσασθαι quam ποθέσασθαι mavult Scaliger. et pro ἐνὶ κλήροις. Dalecamp. ἐνὶ κήποις, sine causa. Sextum ita emendamus, Ἦνυσσε γὰρ χλοῦνην γε μετ' ἐσσύμενος σκυλάκασσι. aprum, inquit, confecerat, persecutus cum canibus. potes etiam sic et fortasse verius, Σὺν ἄγριον χλοῦνην δὲ με. ut semper apud Homerum. Nonus et decimus rosarii instituendi rationem aperiunt. eos ita concipimus cum Scaligero et Cantero:

Αὐτὰρ ἀκανθοβόλοιο ῥόδου κατατέμνο βλαστὰς
τάφροις τ' ἐμπήξιας, ὁδὸν διπάλαιστα τελέσσων.

Fossam vult cavari, in qua rosae virgae defigantur. nam pueriliter labuntur, qui τάφροις vertunt, *terrae tumulis*. posteriore hemistichio dicere videtur, vacuum locum ad viam secundum fossam ubi rosas plantaveris, palmorum duum esse relinquendum. Proximis tribus indicabatur a poeta locus ubi rosae omnium praestantissimae, et quidem sexagenis foliis insignes, circa Philippos et Pangaeum montem fuisse etiam centifolias auctor est Theophrastus. an de eo tractu senserit Nicander, viderint eruditi. nos de 11. versu nihil habemus dicere. corruptissimus namque est: etiam si pro Ὠδονίης scribamus cum Cantero Ὠλενίης. 12. ita habet, Λείπωμαν κλήροιςιν

ἀνέστρεψε νηματίοισιν. Canterus emendabat, Λείπων ἐν
 κλ. non multo melius. Audax fortean videbitur, at non
 tamen inepta conjectura, cuius nobis nunc primum ve-
 nit in mentem. Πηλέω ἐν κλήροιςιν ἀντρέφεται Ἡμα-
 θίοισι. vel, ἀνατρέφεται Ἴμ. Thessalicas rosas etiam alii
 commendant. λείπωμαν traiectione literarum corruptum
 vocabulum est, pro Πηλέω ἐν. aliter medicinam facere
 huic loco nequimus, quod si hic rem acu tetigimus:
 Θέτιδος scribam in superiore versu, non Θέμιδος. Scribe
 et distingue cum doctis, Δεύτερα Νισσαίης Μεγαρήϊδος·
 οὐδὲ Φασηλῆς Οὐδ' αὐτῇ Λεύκοφρυς ἀγασσαμένοις ἐπιμεμ-
 φῆς Ληθ. secundae existimationis rosae sunt, quas fert
 Megaris Nisaea. sed neque Phaelis, neque Leucophrya
 eo nomine fuerint contemptu dignae, verum admiratione
 potius. In 16. Ληθαίου Μάγνητος ὕδατα, periphrasis est
 fluvii ad Lencophryn se exonerantis. Haec geographia
 mihi nobis expendenda. nam in 12. Strabonis aliquanto
 aliter. 17. Κισσοῦ δ' ἄλλοτε κλώνες δὐρβρίζου καπέτοιςι. p. 967.
 Lego, κλώνας, et σκαπέτοιςι. Dalecamp. recte, *scrobi-*
bus. Hesych. σκάπτος. τάφρος. Ridiculum est quod
 sequens versus videtur dicere: interdum coronam ipsam
 hederaceam cum suis racemis esse plantandam. sed ne
 dubita aliter Nicandrum scripsisse. 19. ita concinnant
 docti, Δάσκιον, ἀργοπόδην ἥδ' ἐκ πλαδέεσσι κομήτην. 20.
 Scaliger et Canterus, Βλάστα δρέπου δ' ἐν τοῖσι, καὶ εἰς
 μίαν ἄρσιν κόρην. 22. Canterus, ἐπιζυγόντα κόρυμβοι.
 Scribe deinde caussa metri, συνουρίζουσι. et ἐπηρεφίας.
 recto casu. Nec vigesimus quintus menda caret: Σπερ-
 ματίνην κάλυκας κεφαλῆγονοι ἀντελόμεσι. postrema non
 allequor: priorem partem ita scribam, Σπερματικὴν κά-
 λυκας κεφαλὴν. appellat Nicander σπερματικὴν κεφαλὴν,
 quam Phanias peripateticus in historia plantarum, σπερ-
 ματικὴν κορύμβωσιν, qua de re dictum est in superioribus
 libris. 26. Ἀργῆεις πετάλοιςιν, scribo Ἀργυρέοις. 29.
 Ἦρσε γὰρ χοροῖ. Dalecampius Ἦρσε. 31. ita Canterus
 concipiebat, Ἴρις δ' ἐν ῥίζῃσιν ἀγάλλεται· ἢ ὑακύνθῳ
 Αἰαστῇ προσδοίμεν. et in extremo versu τάλαι, non τή-
 λαι. Deinde lego cum Scaligero, αἶψ' ἀνὰ κόλπῳ Φυλ-
 λάδα μελαίνην ἐνχούετον. 35. Εἶδόν τ' ἡμνοῦσαι. Lego,
 Εἶδοντ' ἡμνοῦσαι. et in fine praecedentis versus malim
 ἀρτίγονοι δέ, non enim placet Dalecampiana distinctio.
 36. Σὺν καὶ περ τοξία χοροῖ λυχνίς. Scribam, Σὺν καὶ
 πορφύρεα λυχνίς. cum hic censeatur et purpurea lychnis.
 Dioscorides tamen sic, Λυχνίς στεφανωματικῇ. πῶδες ἐστίν

248 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

ἄμοιον λευκοῖω, ἐμπόρφυρον δέ, non tribuit purpureum lychnidi colorem: sed purpureo adfinem. trigésimo octavo scribe, Οὐδὲ βοάνθεμα κεῖν' ἄγ' ἐπῆτανον κάρα ὑψοί. quam rhizotomi buphthalmum indigetant, poeta boanthemon dixit, poetica voce: et florem hunc anthemidi subjunxit, cui multum est similis, ut etiam Dioscorides indicat. Sic et Dalecampius accipit. Si quem moveat, quod in 63. buphthalmi poeta meminit, scribere potest, οὐδέ γε ἄνθεμα π. Scribit deinde Scaliger, Φλοξ δὲ Θεοῦ αὐγῇσιν ἀναρχομένης ἀνιοῦσα. notum floris nomen ex scriptis veterum. Tres sequuntur de serpyllo versus: quos palam vitium profitentes ita refingimus. "Ερπυλλον δ' ἐφύδροισιν ἐνὶ βάλουσι φυτεύσεις. "Οφρα κλάδοις μακροῖσιν ἐφερπύζων δικάται, Καὶ κα κατακρεμάσασατο ἐφίμειρων ποτὰ νυμφῶν. 45. Scaliger emendat, Φύλλα· σῖναι γὰρ πάντα. ἀνοικομένοισι δ' ἐφίξει Ἐρπετά. et Batium, ἄλλοτε ῥίπης ἦξαν σαρκотύπησι. item, οὗτε τί πω βρ. et in sequente ἐνιχρίμψαντα. Quaecumque autem de papaveris cultura docentur hic a Nicandro, non temere alibi legas quo etiam nomine δυσνοητέτερα sunt nobis. Scribe in 52. cum Scaligero, βαθεῖ ἐν πᾶσι, non τάχῃ. Lego etiam, νέους κλάδας. non ut editum est νέας. neque hoc nihil refert. In 55. παιδὸς ἔρωτες dialysi poetica, pro παιδέρωτες. quod plantae est nomen Dioscoridi ἄκανθα dictae versu proximo. λευκὴν populum Dalecampius interpretatur. convenientius videtur, ut de ea accipiamus. quam ἄκανθαν λευκὴν Graeci, spinam albam p. 968. Latini nominant; ἄνθη πορφύρεα ei tribuit Dioscorides. Septimus supra quinquagesimum versus claudit, principio mutilus. sic enim editur, ... κύπρος τε, σισύμβριον ὅσα τε χ' οἶα. explemus nos et scribimus, Κύπριος, κυπρος τε, σισ. Sequitur, Ἀσπορα νομένοισι πότοις ἀντρέψατο λειμών. Legendum, νομένοισι, vel ναιομένοισι. nam et νάειν et νάειν pro ῥέειν usurparunt. et fortasse τόποις non πότοις. id est, locis irriguis, et per quae aqua fluit. Jovis florem, ex Theophrasto, Plinio, Hefychio, et botanicorum libris omnes norunt. Dalecampio non assentior, qui dictionem εὐώδες censuit esse damnandam. contrarium enim posuit, inodorus. Versu 59. male scriptum Χάλας, pro Κάλχας. nam κάλχην appellarunt Graeci parvulam quandam herbam, cujus florem in ferta et coronamenta legebant. auctores, Athenaeus paulo ante, Hefychius, alii. Vulgatam lectionem Χάλας, tueri possumus per Ionicam tenuium et aspiratarum transpositionem.

Finem versus scribo cum Scaligero, *ἰωνιάδας τε χαμηλάς*. violas vocat *ἰωνιάδας*, ut supra *ἰάδας*, et *ἄνθη ἰαονίηδες*. loquitur autem poeta non in universum de omnibus violis, sed de iis solum quibus est color *ὀρφνότερος*, magis fuscus: nam addit, *Ὀρφνότερας ἅς τούξῃ μετ' ἄνθεσι Περσεφόνεια*. *quas violas fecit Proserpina inter flores esse obscurioris coloris*. Purpureas violas intelligit, quarum facit distinctam speciem ab illis de quibus dixit initio. nec male convenit purpurearum colori vox *ὀρφνότερας*. nam errat Dalecampius, qui *ὀρφνότερα* emendavit, ut ad Proserpinam posset referri. sane perperam. Quid? nonne Dioscorides in purpureae violae descriptione, voce *μελάντερον* usus est? [Theocritus, *Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντί*. et Virgilius, *Et nigrae violas sunt*] sed haec *διατηρόμεν* alibi accuratius, si otia Deus fecerit. *ὕψιστα πανόσμιον* quid appellet Nicander non divino ex argumento hujus eclogae, et ipso nomine, conjicere licet florem aliquem coronarium ea appellatione fuisse veteribus cognitum, notabilis, inter alios generis ejusdem altitudinis: cui ab odoris praestantia, aut pro temporis varietate, inditum nomen *πανόσμιος*. sic Paulanias in Messenicis, medicatae cuidam aquae tribuit *εὐωδίας πᾶσαν, καὶ χροάν, καὶ ὀσμὴν*. Absurdum est *πανόσμιος* interpretari Panis arbor: absurdum de pinu accipere: absurdissimum omnium existimare, posse pinum inter *σφαιρωματικά ἄνθη* nomen suum profiteri. In extremo versu *τύμβοι* potest ferri: *τύμβοις* tamen malim. Porro sequentibus ad finem usque hexametris sepulchrales quidam flores recensentur: quos ad mortuorum honorem solita vetustas adhibere. Causa fortasse fuit, quod in sepulchretis flores hujusmodi sua sponte nasci viderent. caeterum ampla hic quoque mendarum seges. In 62. scribebat Canterus, *Φάσγανὰ παρ'θανικάς νεόχου ποσὶν ἀμφιχέονται*. neque nos aliquid videmus, quod potius amplectamur. etsi durum verbum *νεόχου*, pro, *recens sumulata*: aut, cui recens *χοαί* factae: id est, *νεόφθιτος πόρη*. ut alii poetae loquuntur. In 65. *ἐφελκόμενοι* valet p. 969. *ellicientes*, et gratiam hominum sibi conciliantes. varia lectio quae annotatur, ex depravata glossa est orta. Scrib. *παρὰκάββαλα*. Non intelligo illa *Πολλάκι θάλασσα καλὰ*. et non dubito esse mendosa. *Δελφία* rectam mox, non *λήρια*. Postremi versus ita scribuntur:

*Καὶ γεμὸν πόντον, καὶ εὐτραπέας κυκλαμίνου.
σαύρην τ' ἢ χιδόνιον πέφεται στέφος Ἥγεσιλλου.*

250 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

poetica dialysi γαραὸν πώγωνα appellat, herbam dictam rhizotomis γερωντοπώγωνα: quae vel tragopogoni similis est, vel etiam fortasse eadem. Sed gerontopogonis nomen in veterum medicorum aut philosophorum libris, legere non meminimus. Quare aliquando scribebamus Καὶ γε τράγου πώγωνα. Deinde scribe, εὐτραπέας, vel εὐτραπέας κυλαμίνους. et sequente versu Ἀγσιλάου. herbam quandam sepulchralem vocat *terrenam coronam Agefilai*. id est. Orci ima terrarum habentis. poetae Orcum nominant *Agefilaum*: quod cum diserte nos docuerit Athenaeus libr. tertio: prorsus excusatione carent interpretes qui nugas nugacissimas hio de Lacedaemonio Agefilao effutierunt. Nec meliore iudicio utuntur iidem, cum principio hujus versus, pro Σαύρην τε, fecerunt Κάρδαμον. quid enim vetat omnia γίνεσθαι ἐναλλα, ut ille ait, si temerariis hujusmodi conjecturis locum damus? *sauram* tamen in plantarum censu ne nos quidem usquam reperimus. emendemus igitur si placet: sed probabiliore et commodiore aliqua via. Existimamus autem, rejecto initiali sibilo in finem vocis praecedentis, unde manifeste excidit, veram lectionem esse hanc: Αἶρην θ', ἢ χθονίου πέφυται στέφος Ἀγσιλάου. quam probabilis conjectura, αἶρην pro αὐρην vel σαύρην? neque aliena vero, ut arbitror, sententia. Videntur enim veteres e lolio mortuis fecta et coronas texere soliti. Non semel apud Virgilium legas *Infelix lolium*. quod ad morem hunc referri potest. paulo aliter in veteris legis carmine arbor *infelix*.

CAPUT DECIMUM.

Θήσειον. λείμαξ et λειμάς pro λειμών. μεθύσης. ἐπικωπος, ἢ μαζαγρέτας. αἶδου τραπεζεύς. Coronae unguento delibutae. Xenophontis locus illustratus. μύρον ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι τὸ λεγόμενον ἐλευθέριον. pictura e numero liberalium disciplinarum sublata quibusdam. multa qua illustrata, qua emendata insigniter.

ΚΑΙ Θήσειόν τι ἀναγράφει καλούμενον ἄνθος. Hesych. Θήσειον, Φυτόν τι ποίον. Λευκαρώης ἱερὸν, περικαλλές, ὃν βα μάλιστα Φίλατο. Prima dictio est corrupta.

[illegible]

252 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

facere ad sermonem de unguentis: quorum varius, et multiplex usus per eam quam diximus lectionem pulchre indicatur. *στέφανοι χριστοί*, sunt coronae delibatae unguento: nam et coronas interdum *ἐδρόσιζον τοῖς μύροις*, id est, unguentis irrorabant, ut loquitur Athenaeus: et coronarum unguentis madidarum Plinius quoque meminit libro 21. capite 3. *δαῖς χριστή* sax erit ex odorato ligno inspicata: aut etiam unguento illita: quam etiam ob causam *χριστὸν πῦρ*, non ineleganter, et si *ποιητικώτερον* appellaverit, quod autem etiam e facibus et nocturno lumine odoris suavitatem captarint jam olim habrodiaeti, ex Homero notum et Virgilio.

οὐ σπογγιᾶ; τίς μου παρ. Sequere interpretem, et sublata interrogatione, p. 97¹. iunge cum sequentibus.

ἵνα καὶ εὐωδίαν ἐστιώμεθα. Apud Xenophontem *εὐωδία*, utrumque rectum: nam utroque modo Graeci loquuntur: et tertio quoque *εὐωδίας ἐστιᾶν*, ut *λόγων*. ἄλλως τε ἂν καὶ νόμφαι ᾖσι.

Usitatus erat, ἄλλως τε καὶ ἂν γ. sed etiam apud Aristidem rhetorem, ἄλλως τε ἦν καὶ γ.

Usitatus erat, ἄλλως τε καὶ ἂν γ. sed etiam apud Aristidem rhetorem, ἄλλως τε ἦν καὶ γ. ὥσπερ ἡ Νικηράτου τε τοῦτου καὶ Κριτοβούλου. repete *νόμφη*, sponsa aut recens nupta. Convivio Xenophonti descripto, intersunt Niceratus et Critobulus juvenes, et id adhuc aetatis agentes, ut faciant absurde interpretes, qui filias nobiles ipsis tribuant. Lege autem adjecta interrogationis nota, *μύρου μὲν τι καὶ προσδέονται;* ut monuit dudum Henricus Stephanns. Nam sensus is plane quem ait Aristides rhetor, *παρὰ ἀνδρὸς μύρου οὐ προσδέονται*. Probat Socrates virum non decere unguenta: nam propter virum, sive ut sit aliquis acceptior viro vir unguento non indiget: uxoris vero causa ungere se maritus non debet: mulieres enim quae sunt ipsae pro unguento suis maritis, quid amplius unguento alio opus habent? de elegantia quae inest huic loco, Aristidem si lubet consule *περὶ ἀφαιλοῦς λόγου*. Ineptissimam lectionem, *ναῦται γὰρ τοῦτο ὄζουσι*, muta in *αὐταὶ γὰρ τοῦτου ὄζουσι*. Scribe etiam *ἐλαίου δὲ τοῦ ἐν γυμνασίοις ὁσμὴ καὶ παραῦσα ἡδίων ἢ μύρου γυμναίξι*, καὶ ἀποῦσα πικραιοτέρα. Originem vocis *μῦρον* paulo post aperiemus: nam Chrysippus quem ait noster, derivasse eam dictionem ἀπὸ τοῦ μετα πολλοῦ μύρου καὶ πόνου ματαίου γίνεσθαι, tam malus grammaticus, quam bonus Stoicus fuit. imo vero ludibrium plane debuit Chrysippus, si tam fatuus fuit, ut *μύρον* a *μόρος* deductum putaret: quod lectio haec significat. Fortasse non aliud voluit quam quod placet vulgo

grammaticorum, 'μύρον esse ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι. propter difficultatem conficiendi unguentorum. tum foret hic scribendum, τὴν ὄν. Φ. λ. τὰ μύρα ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι: διὰ τὸ μετὰ πολλοῦ μόρου, etc. Lego cum interrogatione, ὑμεῖς δ' οἴεσθε τὴν ἀβρότητα χωρὶς ἀρετῆς ἔχειν τι τρυφρὸν; vos autem putatisne ullas sine virtute delicias esse delicatas? Sappho, inquit auctor, ἡδέσθη τὸ καλὸν τῆς ἀβρότητας ἀφελεῖν. Scribendum, ἡδέσθη. erubuit honestum separare a voluptate. Amoenissimae poetriae verba lege ex emendatione Canteri sic, ἐγὼ δὲ Φίλημι ἀβροσύναν· καὶ μοι τὸ λαμπρὸν ἔρος αἰείω, καὶ τὸ καλὸν λέλογχα. confirmat hanc emendationem, Athenaei pene ad verbum interpretatio. Sequuntur mendarum portenta adversus quae excitandae vires ingenii, si quae sunt in nobis. Παρρῆσιος δ' ὁ ζωγράφος, inquit Athenaeus, ex Clearcho, καὶ περ παρὰ μέλος ὑπὲρ τὴν αὐτοῦ τέχνην τρυφῆσας, καὶ τὸ λεγόμενον ἐλευθέριον ἐπαβδίων ἐκτίνων ποτηρίων ἐλκυσας. λέγω γὰρ οὖν ἀντελάβοτο τῆς ἀρετῆς, ἐπιγραψάμενος τοῖς ἐν Λίνδῳ πᾶσιν αὐτοῦ ἔργοις Ἀβροδίατος ἀνὴρ, ἀρετὴν τε σέβων, τὰ δ' ἔγραψε Παρρῆσιος. Reprehendit Parrhasium Clearchus, tanquam παρὰ μέλος λαμπρυντὴν, ut diceret Aristoteles, quod pictor cum esset, et manibus opus faceret, tractans penicillum, cestrum, et viriculum, laudem ex eo studio sibi vindicare, debitam ingenuis et liberalibus artibus. nisi fallor iudicii hoc auctor voluit: oblique picturam ex albo liberalium artium eradens, contra multorum veterum sententiam. Porro ut haec eliciatur sententia, scribendum, καὶ τὸ λεγόμενον ἐλευθέριον ἐκ ῥαβδίων τινῶν, ἔτε καυστηρίων ἐλκυσας: qui laudem liberalis instituti ut vocant, ex viriculis quibusdam et cauteriis traxit penicilli, ῥαβδοὶ sive ῥαβδία, (unde appellatus Parrhasius ῥαβδοδίατος) cestra, viricula, sive viricula et cauteria, pictoris sunt suppellex. καυστηρίων igitur scribo, non ποτηρίων, et refero ad genera pingendi encausto, de quibus Plinius libro trigesimo. quinto, capite undecimo. Tertullianus adversus Hermogenem haeticum ex pictore. *Prasterea pingit licite, nubit assidue: legem Dei in libidinem defendit, in artem contemnit: bis falsarius et cauterio et stylo.* Conferendus autem hic locus de Parrhasii iactantia, cum iis quae de eodem scribuntur libro 12. Interpreter non id dicit quod Clearchus, sed verba Plinii sine caussa nobis hic pro Clearcheis obtrudit. pessime vero idem illa cepit ὃ κομψός τις ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἵστερ-

254 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

αλγῆτας φυκαίνοντι τὸ τῆς ἀρετῆς ἄβρον καὶ καλόν, ἅτε
 Φορτικῶς μετακαλασάμενῳ τὴν εἰς τρυφὴν δοθεῖσαν ὑπὸ
 τῆς τύχης χορηγίαν, παρέγραψε Ῥαβδόδαιτος ἀνὴρ. id
 est, cui inscriptioni aliquis eleganti vir ingenio, ut
 mihi quidem videtur, offensus vehementer quod magni-
 ficum et honestum virtutis nomen inquinaret Parrha-
 sius, ut qui ἀρετὴν alieno nomine illam artem insulse
 appellasset, quam fortuna hominibus largita est delicia-
 rum instrumentum, adscripsit, Ῥαβδόδαιτος ἀνὴρ. haec
 est mens. cujus nullam reperias vestigium in interpreta-
 tione Dalecamp. Ex his autem discimus quomodo Cle-
 archus nomen ἀρετῇ interpretatus sit in versu Parrhasii
 Ἀβδόδαιτος ἀνὴρ, ἀρετὴν τε σέβων τὰδ' ἔγραψε. Sub-
 jiciuntur Anacreontica haec, τί μὴν πέτασι, συρίγγων
 κοίλεται στήθεα χρυσάμενος μύρρον. Lego, τί μὴ πέτασι,
 cum interrogatione. cur non advoles, habens illudum
 unguento pectus, magis oavum quam fistula? hanc
 formam probarunt in suis deliciis veteres nequitiae ma-
 gistris: ut eminentibus hinc inde maimis, cavitas esset
 in medio. atque hoc est quod idem poeta μεταμάζων
 vocat, in pictura Bathylli. Μεταμάζων δὲ ποσει, Διδύμας
 τε χαῖρας Ἑρμοῦ.

CAPUT UNDECIMUM. /

Sedes animae in corde, ex quorundam sententia.

Cor salire vario sensu dictum poetis. Vocis
 μύρον etymon ex sententia Athenaei. Stacte e
 sola myrrha. Theophrasti et Plinii dissensus. item
 Plinii et Athenaei. ἰσις et Φοῖνιξ pro unguentis
 inde factis. Cyzicenum unguentum. Plinii locus
 eum Graeci scriptoris verbis collatus.

SEDEM animae in corde esse, quae fuit veterum quo-
 rundam medicorum sententia, probat dipnosophista argu-
 mento locutionum quorundam, quae Homerus est usus.
 p. 973. Quod si in hac quaestione valeret argumenti hoc genus,
 posset haec sententia planissime ex sacris literis consti-
 tuti: ubi toties, quod ait beatus Augustinus, sedes animi
 monstratur in corde, etiam a Christo: qui, ut omnis
 boni, etiam omnis sapientiae fons est et auctor. Verum
 ineptam esse hanc totam rationem, etiam mediocriter

literis tincti norunt. Melius Damascenus, ἡ ψυχὴ συνδέ-
 δεται τῷ σώματι ὅλη ὅλη, καὶ οὐ μέρος μέρος· καὶ οὐ
 περιέχεται ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ περιέχει αὐτό, ὥστερ πῦρ
 σίδηρον. [Olympiodorus quoque in Platonis Phaedonem
 praeclare: τοσούτον, αἶτ, προσκαίεται ἡ κεφαλὴ τῇ ψυ-
 χῇ, ὅσον πρώτη δέχεται αὐτῆς τὴν γνωστικὴν ἐλλαμψιν,
 ὡς ἡ καρδία τὴν ζωοποιόν. οἶον εἴ τις λάγος ἐν οὐρανῷ
 τὸν Θεόν. καίτοι πανταχοῦ, ἡ οὐδαμοῦ.] Ait recitatis ali-
 quot poetae locis, ὃ δὲ καὶ σημεῖον φέρουσι τοῦ τὸ κυριώ-
 τερον τῆς ψυχῆς ἐνταῦθα καίσθαι. quo alii τὸ ἡγεμονικὸν
 τῆς ψυχῆς, Stoici vocarunt τὸ κύριον, vel τὸ κυριώτερον.
 Galenus libro secundo de dogmatibus Hippocratis et Plato.
 πρόκειται μοι δεικνύειν, ὅτι τὸ λογιζόμενον τῆς ψυχῆς,
 ὃ δὲ ἡγεμονικόν τε, καὶ διάνοειαν, καὶ κύριον αὐτὸς ὁ
 Χρύσιππος ὀνομάζει, κατὰ τὸν ἐγκέφαλόν ἐστι. non so-
 lum autem ἡ φράσις, sed et sententia Stoicorum sectae
 conveniens est: quam quidem magna contentione defen-
 derat Chrysippus lib. primo De anima, usus in haec
 rem poetarum testimoniis infinitis. habes magnam ejus
 libri partem apud eruditissimum Galenum libro tertio,
 operis modo nominati. Primus autem Zeno hoc conatus
 est demonstrare argumento illo quod refert libro secundo
 idem Galenus. Zenonem secutus est Diogenes Babylo-
 nius, ut legitur ibidem. Sequitur, *Θυμῷ δ' οὔτι Φαιδρά
 χορεύει θάρβους θυγάτηρ*. Sophocles sunt verba, sed de-
 pravata. videtur appellare cor, id est *καρδίαν*, filiam pa-
 voris: quia cordis palpitatio oritur ex pavoris, seu ge-
 nerante causa. sic Aeschylus gloriam laboris filiam nun-
 cupat. — *τῷ πονῶντι δ' ἐκ θανάτῳ ὀφείλεται τέκνονμα
 τοῦ Πόνου Κλῆος*. Scripserit igitur Sophocles, *Θυμῷ δ'
 οὔτι καρδία χορ. θ. θ.* ut Sophocles *καρδίαν χορεύειν*,
 sic mox Anaxandrides *ἐρχαίσθαι*. Plautus in Captiveis
subsultare dixit. alio sensu satyricus, *cor tibi rite salis*.
 Haec emendatio eo minus probatur nobis, quia non cor
 ipsum, sed palpitatio quae in eo fit, jure appellatur
 filia pavoris. quare satius nihil mutare, nisi accentum
 in voce *Φαιδρά*: et ita interpretari, *In animo meo jam
 o Phaedra, non amplius falsas pavoris filia*, id est,
 trepidatio, ἡ πτήσις τῆς καρδίας, ut Plato aliique lo-
 quuntur. In Anaxandridae versu nemo dubitat recte
 Canterum *ἐρχῇ* pro *ἐρχῇ* scripsisse. Posthaec vocis *μέρον*,
 quae omne unguenti genus Graecis significat, originem
 explicat philologus: sane melius quam grammatici vulgo
 faciant: qui a Myrrha nota ex fabulis poetarum, ridicule

256 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

id verbum derivant: vel *παρὰ τὸ μύρεσθαι gemere* ineptissime, ut capite superiore dicebamus. Athenaei vero sententiam non sunt interpretes assecuti, quia male ista ceperunt, *μύρρα γὰρ ἢ σμύρνα παρ' Αἰολεῦσιν, ἐπειδὴ*
p. 97⁴ *τα πολλὰ τῶν μύρων διὰ σμύρνης δασυάζετο*. Athenaeus hoc voluit: *μύρον* dictum quasi *μύρρον*, ab Aeolica voce *μύρρα*, quae myrrham significat. nam quia, inquit, pleraque unguenta mixta myrrha componuntur, quaedam etiam sola myrrha constant, ut *stacte*: usus obtinuit, ut *ἀπὸ τῆς μύρρας*, omnia unguenta *μύρα* nominarentur. Haec mens auctoris: cui equidem assentior: neque dubito *μύρον* vocem Homero et primis Graecorum incognitam, tunc primum Graeciae innotuisse, quando Asiaticorum unguentorum primam notitiam habere ceperunt. *μύρον* igitur ἐστὶ ῥῆμα Hebraeorum, id est, *myrrha*, ut recte censet noster. Adjicit, *καὶ ἤγε στακτὴ καλομένη ἐκ μόνης ταύτης*. quae dicitur *stacte*, s. sola confit *myrrha*. Videtur haec esse ratio, cur Latini myrrham ab unguentis sejungant. Varro, *magistratus myrrha, unguentis quoque ungetur*. Theophrastus in eruditissimo commentario De odoribus, *ἐκ σμύρνης κοπτομένης ἔλαιον βεῖ. στακτὴ δὲ καλεῖται διὰ τὸ μικρὸν στάζειν ὃ δὴ μόνον τῆς Φασίς ἀπλοῦν εἶναι καὶ ἀσύνδετον τῶν μύρων, τὰ δ' ἄλλα πάντα σύνδετα*. Plinius, *Myrrha et per se unguentum facit sine oleo, stacte duntaxat: alioquin nimiam amaritudinem affert*. sed scripserat idem paulo ante, *Singuli quoque succi nobilia unguenta faciunt: in primis malobathrum, postea iris Illyrica, et Cyzicena amaracus*. quae plane evertunt illud *μόνον*, et τὰ ἄλλα πάντα, in superioribus Theophrasti verbis. Plinius scribit: *Quis primus invenerit unguenta non traditur. Iliacis temporibus non erant, nec thure supplicabatur*. ab hac Plinii sententia discrepat noster: ὃ δ' Ὀμηροῖ, ait, *τὴν μὲν χρῆσιν οἶδε τῶν μύρων, ἔλαια δ' αὐτὰ καλεῖ μὲν ἐπιθέτων*. unguenta, inquit, et Homerus novit: sed *μύρου* nomen hand novit, *ἔλαια* nominans cum epitheti adjectione. Ait, *καὶ ἀλλαχοῦ δὲ λέγει τι τοῦ μόνον*. si quis tollenda haec verba censuerit, non multum repugnvero. nam statim sequitur de voce *θύσμα*, quo haec pertinent. Fuerunt olim certis locis nobilia unguenta: quorum historiam ex Apollonio persequitur Athenaeus. Ita autem orditur: *ἶρις μὲν ἐν Ἡλίδι χρηστοτάτη καὶ ἐν Κυζίκῳ. ἶρις pro irino unguento, ut mox οἰνάνθη pro oenanthino. sic Φοῖνιξ apud Theophrastum*

pro unguento palmeo, et id genus alia. Plinius sermonem eundem similiter ordiens, ex eodem, ut videtur Apollonio Herophili discipulo et sectatore, *Irinum*, ait, *Corinthis diu maxime placuit, postea Cyzici*. Graeci interdum vocant Cyzicenum unguentum. Pausanias Messenicis, ὕδωρ Κυζικηνῶν μύρον μάλιστα ἰσθὲν ἀμφερές. Componamus inter se etiam in caeteris Apollonium et Plinium. Ille ait, ῥόδινον δὲ κράτιστον ἐν Φασήλιδι, καὶ τὸ ἐκ Νάας δὲ πόλεως καὶ Κατύης. hic autem, *simili modo rhodinum Phaseli: quam gloriam abstulere Neapolis, Capua, Praeneste*. Apollonius, *κρόκινον δ' ἐν Σόλοις τῆς Κιλικίας, καὶ ἐν Ῥόδῳ*. Plinius, *crocinum in Solis Ciliciae, diu maxime laudatum, mox Rhodi*. Apollonius, *κρόκινον δὲ τὸ ἐν Τάρσῳ*. Plinius cum caetera omnia verteret, haec praetermisit: credo, quod ipse aetate praeterisset nardinum Tarficum esse in pretio: cuius rei Athenaeus nullam habuit rationem: cui erat hoc unum p. 975. propositum testimonia veterum de quacumque re proferre. Inquit Graecus, *οὐρανθή δὲ Κυπρία καὶ Ἀδραμυττήν*. at Plinius sic, *oenanthinum in Cypro deinde in Aegypto propositum*. Apollonius, *ἀμαράκινον δὲ Κῆρον καὶ Μήλινον*. sonant haec verba, amaracinum maxime laudari quod ex insula Coo, aut Melo alia insula afferretur. sed Plinius aliam interpretationem suggerit et lectionem. Vertit enim *amaracinum in Coo. postea eodem loco praelatum est melinum*. legit, καὶ μήλινον, p. 976. fiebat autem melinum e cotoneis malis et struthis. Apollonius, *Κύπριον δὲ προέχεται τὸ ἐν Αἰγύπτῳ, δεύτερον δ' ἐστὶ τὸ Κυπριακόν, καὶ τὸ ἐν Φοινίκῃ, καὶ ταύτης τὸ ἀπὸ Σιδῶνος*. Plinius haec paulo aliter, *Cyprinum in Cypro, deinde in Aegypto, ubi Mendesium et metopium subito gratius factum est: mox haec abstulit Phoenix, et cyprini laudem Aegypto reliquit*. Pergit Graecus scriptor, τὸ δὲ Παναθηναϊκὸν λεγόμενον ἐν Ἀθήναις. et Plinius similiter, *panathenaicum suum Athenae perseveranter obtinuerunt*. subjungit ille, *σκευάζεται δὲ τὸ μετώπιον ἐξ ἑλαίου τοῦ ἀπὸ τῶν πικρῶν καρπῶν*. Plin. de metopio, *oleum hoc, est amygdalis amaris expressum in Aegypto*. sed de ejus confectione plura ibi Plinius. causam appellationis explicat Dioscorides. Amygtiacum enim est vocabulum.

CAPUT DUODECIMUM.

Μεγάλειον unguentum, vel μέγαλλον. Optimum unguentum quod natat in summo. Differentia inter αλειμμα et χρίσμα. βάκκαρις et βάκχαρις. ψυκτήρια πτερόα. in ornatu capitis muliebris. Lydorum. delicata vita. Λυδοπαθής pro ἡδυπαθής. βρένδιον μῦρον, et βασιλείον. ψάγδας. Eurolidis Marica. Μεγάλλειον. unguentum.

ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ unguentum ob singularem praestantiam, et ut Plinius loquitur, propter gloriam, ita esse dictum quibusdam placebat: quos reprehendunt alii, ab inventore Megallo sic nominatum pertendentes, et scribendum esse μέγαλλον. antiquissimi tamen Athenaei codices, et hic ἐν μεγαλειῳ, constanter, et alibi quoque non aliter, ut extremo capite dicemus. Galeno, ut norunt qui sunt in ejus scriptis versati, μῦρον Αιγύπτιον, Μενόθειον, et μέγαλειον differunt nihil. Quod ait, non permanfisse gloriam unguentorum iisdem semper locis, neque hoc praetermissum Plinio, cujus adscribam verba: *primum id scire convenit, mutatam auctoritatem, et saepius transiisse gloriam.* Recte mox docti ἐν Κυρήνη, non Κορήνη. Recte etiam vulgati codices. *μάλιστα δὲ τὸ τέλινον.* Excerpta, *λήτινον*: quo nomine nullum unguentum novimus nos: at telinum et ex ipso nomine, et ex Dioscoride, Plinio aliisque notum. Observatu digna est sequens locutio hujus auctoris, si modo ita scripsit: *ἐν δὲ Παργάμῳ πρότερον μὲν ἐξοχή, οὖν δ' οὐ. μυρεψοῦ τινος ἐκπονήσαντος τὸ παρ' οὐδενὶ πω γεγονός, δεικνύσθῃ τὸ λιβανώτινον μῦρον.* breviter et duriuscule dictum ἐν p. 976. Παργάμῳ πρ. ἐξοχή, pro, *fuit cum Pergamius unguentorum laude clareret.* estque hic suspecta librorum fides. quemadmodum et proxima nonnihil turbant. ac videtur deesse aliquid. Fortasse scribendum, *οὐ μυρεψοῦ τινος ἐκπ.* nam his verbis ivit expositum, opinor, Athenaeus, cujus unguenti palma olim penes Pergamēnos fuerit. Dalecamp. aliter accipit, et quaedam adjicit, quaedam mutat. non assentior. Sequitur alia observatio, *μῦρον δὲ χρηστὸν μύρω εὐτελεῖ ἐπιχρᾶμενον ἐπιτελῆς μένει.* Un-

guenti eadem quae olei ratio, olei autem quod optimum est in summo natat: quod deterrimum in fundum imum fidit. contrarium fit in melle. causas quaerit Plintarchus, Sympotiacorum libro septimo, capite tertio. In Achaei versu lege cum Cantero, *εισαργυρούντας*, et *χρίσματα*. Proponitur deinde unguentorum distinctio in *χρίσματα* et *αλειμματα*. nec dubium esse inter ista discrimen statuendum: etsi difficile est auctorem invenire, qui is vocibus non sit usus promiscue. Ne testimonia procul arcessam, scribit paulo post Athenaeus, *μυρίσασθαι* significare *χρίσασθαι αλειμματα*. ita enim ibi, non *χρήσασθαι*, omnes MSS. etiam Epit. nec multo aliter libro duodecimo, *αλειμματα ἐγχρῖν αὐτόν*. tamen ut dixi magna differentia est. nam *αλειφασθαι* proprium voluptuariorum et mollium: *χρῖσθαι* etiam sobriis interdum et ex virgine viventibus convenit. Clemens Alexandrinus, Paedagogi libro secundo, *διαφέρει δ' ὅπως τὸ μυραλοῖσθαι τοῦ μύρω χρῖσθαι*. τὸ μὲν γὰρ θηλυδριῶδες· τὸ δὲ χρῖσθαι τῷ μύρῳ καὶ λυσίτελαϊ ἔσθ' ὅτε. Emenda monitu Canteri, *καὶ ῥόδινον μὲν πρὸς πότον ἐπιτήδειον*. sicut statim sequitur de aliis unguentis. Theophrasti locum insequentem confer cum archetypo ipso: nam exstat hodieque ille liber. Pro *ἐν δὲ Κύπρῳ καὶ τὸ κρίνον*, corrige ex ipso auctore, *καὶ ἡ κύπρος καὶ τὸ κρίνον*. appellat κύπρον cyprinum unguentum, ut *irim*, irinum, *nardum* nardinum pro *φύεται ὀρεινὴ καὶ πελύγονος*. Theophrasti cod. *πολύδρομος*. quod magis ad rem facit. In versu primo Antiphanis, scribe ex libro 12. — *λοῦται δ' ἀληθῶς· ἀλλὰ τί;* in testimonio Cephilodori male *μύρον τ' ἵρινον*. tolle copulam, ut libro duodecimo, et *Ξανθία* non *Ξανθίου*. deinde, *Καὶ τοῖς ποσὶν χωρὶς πρῶ μὲν βάκκαριν*. ὦ λακκόπρωκτα βάκκαριν τοῖς σοῖς ποσίν. Ἐγὼ πρῶμαι λακκόπρωκτα βάκκαριν. Nomen *βάκκαρις* modo per *geminum* κ modo per *αχ* scribunt antiqua exemplaria, et scriptoris huius, et aliorum. In 2. Anaxandridae *Ἐχθὺς μελανόπῳ* propter metrum. In ecloga Theopompea Canterus, *αὐτὸν Πέρωνι*, non *αὐτὸν περὶ μύρον*. nihilo tamen minus claudicat versus. Achaei versus scribe sic, auctore eodem eruditissimo viro.

— *Βακκαρεὶ χρισθέντα καὶ ψυκτηρίοις
πτεροῖς ἀναστήσαντα προσθίαν τρίχα.*

cultum molliorem nescio cuius describit qui haec loquitur. Ait, baccari se ipsum inunxisse, et crines anteriores erexisse, sustulisseque in altum ope crinalis: quod poeta

vocat alas: quia elata coma ab utraque parte capitis
 p. 977. speciem alarum non male exhibet. quod et cernimus
 hodieque in crinium compositione nobilium foeminarum:
 quare etiam alas vulgo censores nostri appellant. Etiam
 viros olim *θηλυδρας* capiti suo crinale aptasse, nullum
 dubium. Ovidius libro quinto *Metamorph. de Atys*,
 — *ornabant aurata monilia collum*:

Et madidos myrrha curvum crinale capillos.

qui locus non mediocriter Achaei verba illustrat. At
ψυκτηρας vocat alas istas, quoniam fuscitati crines, ut
 loquitur Tertullianus, flabellis similes sunt, quibus ven-
 tum facere et frigus captare soliti etiam veteres. Adde
 quod hoc modo composita coma, ceu expansum velum,
 admissio vento caput potest refrigerare. [Sed viderit acu-
 tus lector num sit melius et verius quod Scaligerus pla-
 cebat *ψυκτηροις*, per primam vocalem, non per *ς*.
 Notum quid sit *ψυκτηρ* vel *ψήκτρα* a *ψήχω rado*. mihi
 ea emendatio admodum probaretur, nisi quod minus
 videtur id epithetum congruere voci *πτεροις*, quam non
 absurde, opinor, exposuimus.] In primo versu Iouis
 scribe *βάκκαριν*. in ultimo *τόπον* potius quam *τρόπον*.
 Canteri haec emendatio cui assipulor, etsi de voce *τρό-*
πον potest ambigi. *Διαβόητοι*, inquit, *ἐπὶ ἡδοπαδαίς οἱ*
Λυδοί· καὶ τὸ παρ' Ἀνακρέοντι Λυδοπαδάς, ἀκούουσιν
ἀντὶ τοῦ ἡδοπαδάς. Aeschylus Septem ad Thebas, *Ἄβρο-*
διαίων δ' ἔπεται Λυδῶν ὄχλος. ad quem locum scholia-
 stes notat, quae retulisse operae sit pretium: *ἀβροδιαίτοι*
ὄντως οἱ Λυδοί· ὅθεν καὶ τὸ παρὰ Ἀνακρέοντι λυδοπαδαίς
τινὰς, ἀντὶ τοῦ ἡδοπαδαίς. καὶ τὸ περιφερόμενον, μήτε
μοι Λυδῶν καρύκας, μηδὲ μαστίγων ψόφους. καὶ ὁ Λυδο-
φότης δὲ μυροπώλης ταύτην τὴν τρυφήν ὀηλοῖ. καὶ τὴν
βάκκαριν δὲ ἔνιοι μύρον Λυδῶν ἔφασαν. id est, *re vera*
erant Lydi gens luxuriosa et mollis: unde est apud
Anacreontem Λυδοπαδαίς τις, pro ἡδοπαδαίς, volup-
tuarii. vulgo etiam dici solet, Neque Lydorum condi-
 menta mihi contingant, neque flagrorum crepitus. *et*
eiusdem luxus testis est unguentarius qui dicitur poe-
tae quidam, Λυδοφότης, tanquam frequens in Lydia.
praeterea baccharim nonnulli appellarunt unguentum
Lydorum. Ait, *Βρενθίου δὲ μύρου μνημονεύει Φερακράτης*
ἐν Λήροις. Unguenti huius meminerunt Clemens Alexan-
 drinus, Hesychius, Eustath. alii nec causa ulla cur *βε-*
ρενθίου hic legere quidam malint. Ait, *Βασιλείου δὲ*
μύρου μνημονεύει Κρ. Plinius, *Regale unguentum ap-*

pellatum, quoniam Parthorum regibus ita temperatur, Ψάγδα unguentum in Hoefchelii Excerptis *σάγδα* semper vocatur: et ita etiam Athenaeus aliquanto post. accedit Hesychius, *σαγδάς εἶδος μύρου, ἢ ψάγδας*. ita scriptum eo loco in litera *σίγμα*. alibi sic, *ψάγδας, ψαγδῆς μύρον ποιόν*. sic in Alexandrino, Clemente, et Galeno. Ait, *Εὐπολὶς δ' ἐν μάρσι καὶ ψάγδαυ δρυγγάνοντα*. Prope superfluum est monere scribendum ἐν *Μαρίκῃ*. Interpres qui meminisset *Colacas* Eupolidis fabulam aliquoties laudatam fuisse in superioribus: hic quoque id verbum putavit sibi locandum, nulla editae lectionis habita ratione. Atqui *Maricam* quoque docuerat Eupolis adversus Hyperbolum, ut Equites contra Cleonem Aristophanes. p. 978. Quintilianus, *Apud Eupolim Maricas qui est Hyperbolus, nihil se ex musicis scire nisi literas confitetur*. Misto sciens et prudens alia Graecorum testimonia, qui fabulae hujus meminerunt quam saepissime. proprie *Maricas* servile nomen Asiaticum: vide Hesychium. Corruptus est Eubuli versus, *Αἰγυπτίῳ ψάδαυ ἰσθὺς λαλουμένη*. Canterus faciebat, *ψάγδαυ τρις λ*. tamen aliter solent Graeci nomen hoc efferre, ut paulo ante monebamus: sed multum semper iidem in barbaris dictionibus sibi permiserunt. Quid si ita? *Αἰγυπτίῳ ψάγδα εἰς τρις λαλουμ.* vel *νίστρον λαλουμένη*. *Aegyptio psagda* uncta, et nitro lota. *νίστρον* pro manuum lavacro habes libri initio, in vulgari quidem lectione. Claudam caput hoc unde cepit: nam de megalio unguento sequuntur Athenaei verba, *ὥς καὶ τὸ μεγαλεῖον ὠνομάσθη γὰρ καὶ τοῦτο ἀπὸ Μεγάλλου τοῦ Σικελιώτου. οἱ δ' Ἀθηναῖον Φασὶν εἶναι τὸν Μέγαλλον*. non est dubitandum quin ita scripserit Athenaeus, quod etiam Eustathius probat. Hesychius tamen eosdem laudans scriptores, Aristophanem, videlicet ac Pherecratem, *Metalleum* hoc unguentum vocat, *Μετάλλειον*, inquit, *μύρον Ἀριστοφάνους. Μεταμίτου γὺν ταῦτα σπουδῇ, καὶ μύρον εὖρημα Μετάλλου. Μέταλλος γάρ τις Σικελιώτης τὴν τοῦ μεταλλείου μύρου κατασκευὴν εὗρεν. μνημονεύει δὲ καὶ Φερεκράτης ἐν τῇ Πιστάλῃ*. sunt quidem adfines literae *τ* et *γ*: sed Hesychium non aliter scripisse literarum series arguit.

CAPUT TERTIUMDECIMUM.

Μίνδαξ, species suffitus, σαλακωνείας quidā Caniffae canitie ex sententia Aristotelis. Locus Aristotelis emendatus. αὐτῆς Attica vox. quaedam alia.

IN Amphididis versu, Ἐπειτ' ἀλειφειν τῷ μεγάλῳ μύρῳ, poetarum more ἀλειφειν dictum pro ἀλειφειν. nam salutar vir doctus qui argumento ejus vocis, sequentem versum corrumpit scribens θυμῶν pro θυμῶν. atqui non ex isto fuit ille emendandus: sed contra exponendus hic ex illo. *Mindax* cujus meminit Amphididis est θυμῶν ποιῶν, ait Helychius. In iis quae repetantur nescio quare de sagda iterum corruptus est titulus Eupolididae fabulae. nam scribitur, καὶ ἐν Μαρσίῃ Εὐπολίδει. σάγδα ἐρυγγάνοντα, interpretes plane patientia nostra abutitur: qui adeo vicinis locis tam diversa pronuntiet. Adeo verum est, erroris multas esse vias, veritatis unicam. Lepidissimorum versuum Alexidis principium ita scribe:

Οὐ γὰρ ἐμυρίζετ' ἐξ ἀλαβάστρου πρᾶγμα τι
γιγνόμενον αἰαὶ Κρονικόν.

id est, non enim ungebatur ex alabaastro, quod vulgo fieri solet, estque id institutum Saturnium. desinit autem testimonium Alexidis in hoc versu, Ἠλειφόμεν θυμῶν ἐρύνῃ μύρῳ. proximo sequentia verba scribe cum doctissimo Cantero, πρὸς Θεῶν, Φίλοι, ποῖα ἤδονῃ, μᾶλλον δ' οὐ σαλακωνεία, θοιμάτια μολύνεσθαι; Dalecamp. p. 979. si ex Aristotele et Theophrasto curasset discere quodnam vitium Græci appellent σαλακωνείαν, absurdae interpretationi suae, et ridiculae scripturae quam commentus est, facile veritatem anteposisset. Est autem σαλακωνεία hoc loco ἀπειροκαλία quaedam et inepta opum ostentatio. Philosophus vocat soloecismum hominis divitis, in opum suarum ostentatione decorum non servantis. qualis omnino fuit iste: qui dum magnificus novo genere vult videri, suarum convivarum vestes corrumpit, novum hoc σαλακωνείας edens exemplum. Nimum latagunt, qui in subiecta disputatione de causa cur in computationibus caput madefiat unguentis, suspecta habent haec verba. ἵνα μὴ πρὸς τὸ ξηρόν, ταύτη δὲ καὶ

πολύκενον, mendi habent suspecta, atque adeo corrigunt: appellat *rem siccam* squalens caput et nullo unquam humore madens. *αύχμῶσαν κεφαλὴν* modo dicebat. addit autem, *ταύτη δὲ καὶ πολύκενον*, id est quodque propterea multum vacui habet, recte et verissime. quis communis saltem sensu praeditus nescit cerebrum ut omnia *σπογγοειδῆ*, siccum angustiore loco capi quam humore plenum et madens? Sensus autem est: cerebri sicci vacuitatem humores pravos ad se trahere *ἐκ τῶν λαμβανομένων*, id est, ex iis cibis quibus vescimur. Atque hoc probat auctor, argumento *ἐπιβραγμάτων* quae capiti imponuntur, quando febris corpus ardet: nam ideo caput madefieri, ne si reperiretur siccum, et ex siccitate multum habens inania, morbi vis eo faceret impetum. Cum ait, *τὰ παρακείμενα*, intelligit vicinas capitis partes, quas morbi causa obsidet. Dalecampius, *τὰ παρακείμενα*, non inepte. Illud ineptissimum, quod *τὰ χρειώδη* mox vertunt *illius*. et erat tamen digna sententia quam laborarent intelligere. Ait enim *προστιθείς δ' ὁ βίος αἰ* (melius *αἰ τ*) *τοῖς χρειώδεσι, καὶ τῶν εἰς ἀπόλαυσιν καὶ τρυφὴν ἀγόντων, ἐπὶ τὴν τῶν μύρων χρῆσιν ἔρμησε.* *adjiciens semper aliquid vita utilibus, etiam eorum quae ad voluptatem et delicias spectant, unguentorum usum instituit.* Addit, *ζηταὶ δ' ὁ πολυμαθέστερος Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Φυσικοῖς προβλήμασιν, διὰ τί οἱ μυριζόμενοι πολιώτεροι.* in eo qui extat hodie *Problematum* libro, haec quaestio non legitur. Adscribemus autem Clementis Alexandrini locum ex eodem philosopho depromptum, ut claret ex ejus comparatione cum Athenaeo. Sic ille *Paedagogi* libro, *αἱ δὲ ἀφραίνουσαι ἡγυαῖες, βάπτουσαι μὲν τὰς πολιὰς, μυρίζουσαι δὲ τὰς τρίχας, πολιώτεραι θάττον γίνονται, διὰ τὰ ἀρώματα ξηραντικὰ ὄντα. διὸ καὶ αὐχμηρότεροι γίνονται οἱ μυριζόμενοι. ὁ δὲ αὐχμὸς πολιωτέρους ποιεῖ. εἴτε γὰρ αὐανσις τριχὸς ἢ πολιὰ, εἴτε ἄνδρα θαρμού, τῆς ξηρότητος τὴν οἰκίαν τῆς τριχὸς ἐκπινοῦσης τρυφὴν τὴν ὑγρὰν καὶ πολιούς ἀποταλούσης.* duas affert sententias super canitie causa: alteram eorum qui dicebant ex ariditate eam manare: alteram caussantium defectum caloris naturalis. quam esse veram canitie causam, probat philosophus, de generatione animalium libro quinto, capite 4. Priorum opinionem refellit idem *Historiae animalium* libro tertio, capite p. 950.

11. ubi moneo scribendum, *ἢ καὶ ἔηλον ὅτι οὐχ αὐότης ἐστὶν ἢ πολιότης ὥσπερ τινὲς φασιν.* vulgo editum, *ὅτι*

264 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

οὐ χαυνότης. nato errore ex prava librariorum distinctione, et inscitia eorum qui ignorabant Atticos scribere εὐχ αὐτότης, non ut caeteros εὐκ αὐτότης. Atqui docent nos antiqui magistri proprium Atticis fuisse hunc πνευματισμὸν. cujus rei certissimum argumentum in ἀφαιαντίον. sic enim Attici, non ἀφαιαντίον. Scribe, μύρων Βαβυλωνίων ἔχοντας ἀσπ. *Podia Cytherius*, est Philoxenus dithyrambicus. Super Iano patre citatur Dracon Corcyraeus, ἐν τῷ Περὶ Μύθων. nisi cui placeat περὶ θεῶν, ex ipsa re qua de agitur ducta conjectura. Placet mox Canteri sententia, scribentis, τοῦτον δὲ τὴν ἀδελφὴν γήμαντα Καμίστην, υἱὸν μὲν Αἰθῆρα, θυγατέρα δ' Ὀλιστήνην γεννῆσαι. fieri potest, ut in liberorum Iani nominibus sit mendum: sed quia neque Graeca neque Latina historia Iani stemma et prolapiam nobis descripsit, feramus quod mutare non possumus, nisi temere. Camilem reperio in Catonis Originibus, sed fratrem Iani: non autem Camisem illius uxorem. Catoni assentitur Hyginus ex Protarcho Tralliano, auctore Macrobio, libro primo Saturnal. c. 7. Hactenus de coronis et unguentis: deinceps de convivialibus carminibus tractatur.

CAPUT QUARTUMDECIMUM.

Harmodii melos, *carmen conviviale*. Σκολιά, μέλη παροίνοια. θάνατοι ἄωροι. θάνατοι ἔνωροι. ὥρα ἔτους. ὀμφακίαι νεκροί. acerba funera et immaturationa. *Locus 70. interpretum. αἰμάρετιον. πένθος ἄωρον. Ceres ὀμπνία.*

ΑΡΜΟΔΙΟΣ ἐκαλεῖτο, παῖδ' ἦδετο. Aristophanes Acharnensibus, Οὐδὰ παρ' ἐμοὶ ποτὶ τὸν Ἀρμόδιον ἄσεται Συγκατακλινάε. Solebant, ut observat ibi scholiastes, in compotationibus et conviviis, carmen canere quod vocabant *Harmodii melos*. Ejus principium fuit, Φίλτατε Ἀρμόδια οὔτι που τέθνηκας. paulo post describit Albius id scolium. Scribo, θεῶν Θνητοῖς ἀπάντων χρησιμώτατος πολὺ Ὁ Ζεὺς, ὁ σωτήρ. potius quam χρησιμώτατον. Nihil ista significant, Οὐδὲν μόνος εἰ παύσει θάβρω. acute eruditissimus Canterus, οὐδὲν μέλοι σοι, πῖθι θάβρω. Nicostrati versum scribe, Μεταπτυρίδα δ' αὐτῷ τῆς ὑγίαιας ἔγχυσον. ex libro 11. et mox, ὡς οὖν

ποτε νυστάζειν γε καὐτὸς ἄρχομαι. non est ἀρτίπους iste
 versus, ἀπώλεσεν αὐτὴν καὶ κατεπόντωσέ μ' ὅρᾳς. Can-
 terus ἀπώλεσε ναύτην. finem versus ita scribo, καὶ κα-
 τεπόντωσ' ὡς μ' ὅρᾳς. deinde, ἐκπύῃ δέπας. postea, οἶνον
 τὸν ἐπὶ τῷ δαίπνῳ διδόμενον. et statim Excerpta, ὅπως
 ἐλάχιστον ἢ τὸ πινόμενον. non ὅπερ. in iisdem, Φησὶ
 Θέσμιον τεθῆναι. pro eo quod vulgo Θεσμός Φησιν ἐτέθη.
 et melius, ut libro secundo. inde corrige ista et scribe,
 προσφέρουσθαι μετὰ τὰ σιτία, πᾶσιν ἀκράτου μόνον ὅσον
 γεῦμα. Ubi dixit praecipuos scholiorum auctores fuisse
 Alcaeum et Anacreontem, de Sicyonia Praxilla adjicit,
 καὶ Πράξιλλα δ' ἡ Σικυνία εἰσαυμάζετο ἐπὶ τῇ τῶν σο-
 ρ. 981. λιῶν ποιήσει, non δὲ. Hujus foeminae μέλη παροιμία lau-
 dant veteres, ut comici interpretes. ea autem sunt scolia:
 nam vulgo grammatici nomen σκολία interpretantur,
 μέλη vel ῥῶδαι παροιμίας. Quae de scoliis observantur
 deinceps, conferri possunt cum Hesych. verbis indidem
 petitis. Ajunt dipnosophistae, τριῶν γένων ὄντων ὡς Φη-
 σιν Ἀρτέμων ὁ Κασσανδραὺς ἐν δευτέρῳ βιβλίῳ χρήσεως
 (suspectus nobis hic titulus) ἐν οἷς τὰ περὶ τὰς συνουσίας
 ἦν ἀδόμενα, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἦν, ὃ δὲ πάντας ἄδαι
 νόμος. etc. Artemon haec erat mutuatus a Dicaearcho,
 cujus sunt verba in libro De agonibus musicis: τρία γένη
 ἦν ῥῶδων· τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἀδόμενον καθ' ἑνα ἐξῆς.
 τὸ δὲ ὑπὸ πάντων τῶν συνετωτάτων, ὡς ἔτυχε τῇ τάξει,
 ὃ δὲ καλεῖται σκολιόν. deest tertium membrum, quod
 apud Athenaeum ex Artemone est secundum: inde potest
 Dicaearchi locus expleri. In descriptione scolii est cur
 lectorem advertat haec locutio καὶ κατὰ τόπον τινὰ εἰ
 τύχοιεν ὄντες: nam voluit dicere, καὶ καθ' ὅντινα οὖν
 τόπον τύχοιεν ὄντες. tamen in Excerptis quoque eadem
 lectio. ex eo lib. scribendum *τηνικαῦτα γὰρ ἦδη*, non
ταῦτα. Post haec recitantur antiquissima scolia quae-
 dam, prorsus ut dicebat modo auctor, διὰ τὴν ἀρχαιο-
 τητα καὶ ἀφθελειαν τῶν ποιησάντων dignissima quae non
 aboleret vetustas. In primo oratur Minerva ut praestet
 civitatem et cives ἄτερ ἀλγῶν τε καὶ στάσεων, καὶ θά-
 νάτων αἰῶρων. *immunem a calamitatibus, seditionibus,*
et funeribus intempestivis. mortes αἰῶροι sunt, cum mor-
 riantur homines ante naturalem satorum conditionem,
 ut loquitur Justinus: ut quos publica lues absorbet, aut
 hostilis gladius interimit, aut qui juvenes diem ultimum
 obeunt. Observant prisca grammatici, *πρὸ μόρας* quidem
 mori dici eum qui non defungitur sua morte: *πρὸ ἔρας*

266 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

vero qui juvenis obit, inde *ἄωροι θάνατοι*. sed in optimis Hoefschelii Excerptis legitur *ἐνῶρων*. mortibus quae circa anni tempestates eveniunt. mutationes tempestatum periculosaë sunt, et saepe morborum mortisque causa, ut docet divinus Hippocrates. vel accipe *ἐνῶρων*, quae diebus canicularibus contingere solent. *ἄραν ἔτους* id tempus vocant Graeci, auctore Galeno in Hippocraticis commentariis, et alibi non semel. Ego non recedam ab edita lectione. *ἄωροι θάνατοι*, aliter appellabantur *ὀμψαλαὶ νεκροί*, ut Latinis *acerba funera* vel *immatura*. Nam, ut ait Julianus Archiepiscopus Toletanus libro primo, *tria sunt genera mortis acerba, immatura, naturalis. acerba infantum, immatura juvenum, naturalis senum*. *Ἀώρους* igitur mortes jure deprecatur poeta, et Minervae supplicat ut eas avertat: censebantur enim οὐκ ἀθάσι hujusmodi casus contingere: sed alicujus deum ira. Quamobrem etiam γο. interpretes librorum sacrorum vocem θνητῆ quae peccati poenam significat, et ex Aeschilo ἀμάρτιον vēti eleganter potest, interpretati sunt πένθος ἄωρον, ut in Proverbiorum Salomonis, capite decimo. Sequitur, Πλούτου μήτηρ, Ὀλυμπίαν αἰείδω Δῆμητρα. posset ferri minore litera initiantē Ὀλυμπίαν, p. 982. *coelestem*. quia omnes superi Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν, ut ait poeta, sed praestat scribere, Ὀμπνίαν. nam proprium id esse Cereris cognomen auctores Helychius et Eustathius: ille in vocibus Ὀμπνία, et ὀμπνιος λειμῶν: hic ad Iliad. β. ο. ubi tamen Ὀμπνοίαν scriptum. Scrib. τάνδ' ἀμφέπετον πόλιν. de Diana dicitur, ἀ γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος, id est, quae in mulieres magnū habet imperium. Scribe Ἰὼ Πάν Ἀρκαδίας μεδέων κλεοννάς Ὀρχηστῶ. Lege δεύτερον δὲ καλὸν Φυὰν γενέσθαι. aut si unam volumus esse dictionem, καλοΦυᾶ. sed illud verum. Platonis locus est in Gorgia. Recte Canterus. Καλὸς δὲ πεινῶν ἐστὶν αἰσχρὸν θῆλον. non πίνων.

CAPUT QUINTUMDECIMUM.

Scoliorum argumenta βιωφελῆ. septem sapientum ἀδόμενα. Explicantur aliquot scolια ab Athenaeo recitata.

Verissimum est quod paulo ante dicebatur, scoliorum argumenta fuisse vitae praecepta, quin etiam existima-

mus pleraque illorum facta de septem sapientum dictis et responsis: quae ut probavimus alibi, *αἰθέμενα* olim dicta sunt, quia moris erat ea cantare in conviviis. Exempli gratia, recitatur huiusmodi scolium isto loco,

ἐκ γῆς χρὴ κατιδαῖν πλόον,
εἰ τις δύναιτο, καὶ παλάμην ἔχου·
ἐπεὶ δὲ κ' ἐν πόντῳ γένηται,
τῷ παρόντι τρέχειν ἀνάγκη.

prius dixerat Pittacus, *συνετῶν ἔστιν ἀνδρῶν πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται: ἀνδραίων δὲ γονόμενα εὖ θέσθαι*. omnino sapientis huius dictum venusta allegoria expressit scolii auctor. nam ad verbum hoc ait poeta, *e terra oportet navigationem prospicere, si quis possit et facultatem habeat: sed ubi semel in mari fueris, praesenti vento currere necesse est*. Sensus est sapientem virum quoad ejus fieri possit, non debere se periculis navigationis committere. caeterum ubi semel navem conscenderis vento qui se offerat utendum esse aequo animo, et mutata velificatione, *κατὰ δεύτερον πλοῦν* tendendum esse ad portum. quid sibi velit haec allegoria, non est obscurum. Sic etiam sequentibus scoliiis *βιωφελῆ* praecepta varia continentur separatim exponenda: quod non animadvertens Dalecampius mire omnia perturbavit. Primum praeceptum est, *χάλα τὸν ὄφιν λαβών*. sic emendamus editam a Cantero lectionem *χαλᾶ*. in Epitom. *χηλῆ* depravatissime. Verte, *laxa manu serpente prehensio*. allegorice monemur, si quando cum homine improbo amicitiam contraxerimus, ut statim eam dissolvamus. Subjicitur praeceptum alterum, *εὐθέα χρὴ τὸν ἐταῖρον μὴ σκολιὰ φρονεῖν*. Ita emendavit Canterus veterem lectionem quam proferit. Nos in MS. exemplari ita offendimus *εὐθὺν χρὴ τὸν ἐταῖρον ἐν μὲν, καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν*. quae lectio ferri potest, si pro *ἐν μὲν* scribas *ἔμμεν*. sed in Excerptis paulo aliter, *εὐθέα χρὴ τὸν ἐταῖρον ἔμμεν* fortasse pro *νέμειν* sensus eodem redit. Aliud scolium.

p. 985.

ἐν μύρτου κλαδί τὸ ξίφος Φορήσω,
ἔσπερ' Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτα τὸν τύραννον ἐκαινέτην,
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιήσατήν.

monet scolii poeta, prudentia et astu interdum esse utendum, sicut factum ab Harmodio et Aristogitone. Prima verba quae proverbii speciem habent, *ἐν μύρτου κλαδί τὸ ξίφος* inter-

268 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

pretantur veteres: ὅτι Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἐν μύρτοις ῥήσαντες τὸ ξίφος, Ἰππαρχὸν τὸν τύραννον ἀπέκτειναν. Alius scolii principium est in illis Φίλτατε Ἀρμόδιε, ut jam ante monuimus, item in illis, Ἀδμήτου λόγον δ' ἄταρ. nec non in istis, Παιὶ Τελαμῶνος. In eo scolio quod incipit Ἀδμήτου λ. opponuntur ἀγαθοὶ et δειλοὶ, non eo sensu quo putarunt interpretes: sed ut boni et mali. nam ita accipienda vox δειλοὶ, ut in aureo Pythagorae carmine, et apud vetustissimos auctores. In Παιὶ Τελαμ. perperam scriptum, de Ajace, ἄριστον εἰδέναι Δαναῶν καὶ Ἀχιλλεία. melius apud Eustathium μετ' Ἀχιλλεία. Alcaeus in Antispastico versu qui apud Hephaestionem. Κρονίδα βασιλῆος γένος Ἀἴαν, τὸν ἄριστον πέδ' Ἀχιλλεία. sic olim eum locum emendavimus. πίδα Dorice pro μετá. Ergo etiam paulo post scribendum μετ' Ἀχιλλεία. Placet Canteri emendatio, scribentis, σύν μοι πίνα, συνήβα, συνέρα, σ. Scrib. οἶον πατέρων κύρησαν. In Hybriæ Cretensis carmine: quod scoliū esse censuerunt quidam, negarunt alii, vocem τούτῳ aliquoties repetitam non intellexerunt qui vertere cum hoc. nam Hybrias voluit, per hunc, clypeum, id est, virtute mea et robore omnia mihi ipsi suppedito. τούτῳ ἄρῳ, inquit: non multo aliter Theocritus de piscatore, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα. ait Hybrias, τούτῳ δεσπότης μοῖας κέκλημαι. hujus ope herus familiae audio, id est sum. nam καλεῖσθαι pro εἶναι usurpabant, ut alibi dicebamus. μοῖα Creticum vocabulum est, de quo libro sexto. pergit miles hic gloriosus, et imbelles, ait, qui arma tractare nesciunt, πάντες γόνυ πατηγότες ἐμὸν κυνέοντι δεσπότην, καὶ μέγαν βασιλέα φωνέοντι: omnes inclinati genu meum osculantes, herum et magnum regem me vocant. Subditorum mos, genu osculari, non manum, non frontem, nec faciem. sed non displicet vetus conjectura nostra: πάντες ποτὶ γόνυ πατηγότες ἐμὸν, ἐμὲ κυνέοντι δεσπότην. omnes ad genu mihi accidentēs, me pro hero adorant. nec multo aliter scriptum postea apud Eustathium reperimus. πάντες γόνυ πατηγότες ἐμοὶ κυνέοντι δεσπότην. id est, προσκυνοῦσι. Atque haec satis ad ea quae de scoliis scripta sunt Athenaeo. Id genus poeseos, sicut ante dictum, maxima ex parte fuisse βιωφελές, et ad vitam recte instituendam pertinuisse, etiam Timocreonis scoliū arguit: quod ab auctore praetermissum, adtexemus nos isto loco. Sic igitur Timocreon de contemptu divitiarum:

ὦ Ωφέλες ὦ τυφλὲ Πλούτε,
μὴτ' ἐν γῇ, μὴτ' ἐν θαλάττῃ,
μὴτ' ἐν ἡπείρῳ φανήμεναι.
ἀλλὰ τάρταρόν γε ναίειν π' Ἀχέροντα
διὰ σε γὰρ πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακά.

p. 984.

CAPUT SEXTUMDECIMUM.

De natura paeanum quaedam. Georgus sive Gorgon, antiquus scriptor. ποιητὴς τῶν λεγομένων κολάβρων, κολαβρίζειν. chorus συρβηναίων. σύρβη. Eunidae familia sacra Athenis. Hegemonis Thafii parodia multis locis illustrata.

ΔΗΜΟΦΙΛΟΣ εἰς αἰδῶ τε παρασκευασθεῖς ὅπ' Εὐρυμέδοντος. Dele superfluum voculam τε. Ait, Eurymedontem in caput Aristotelis Demophilum subornasse εἰς αἰδῶ, id est, ut acculatori major praestaretur honos et reverentia.

Apparet Demophilum inter suos cives magna fuisse auctoritate.

σαφῶς ὁμολογοῦντος τοῦ γεγραφέως, τεταλ. duobus argumentis probat Aristotelem cum hoc carmen aureolum fecit, de scribendo paeane nihil quicquam cogitasse. Prior ratio est huiusmodi. fatetur Aristoteles disertim, eum quem laudat mortem obiisse: quod Deo non convenit cui proprius paeon. non igitur paeonem scribere voluit. altera est haec: omnis paeon habet acclamationem paeanicam ἴσι παιᾶν ἴσι: carmen Aristotelis nullam habet: ergo paeon dici non potest. Priori argumento responderi possit, quod etiam Castori et Polluci canebatur paeon: quos e terris in coelos transcendisse, et mortem obiisse, omnes sciunt. Xenophon, Παιδείας libro tertio, ἐπεὶ ἦκε τὸ σύνθημα, ἐξήρχε Διοσκουροῖς παιᾶνα τὸν νομιζόμενον. Γεωργός ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιαῶν. Hefychio nominatur quidam Γόργων ἐν τῷ Περὶ θυσιαῶν. qui an hic sit quem Athenaeus laudat, doctorum esto arbitrium. Locus est in voce καταβριπίτης.

ὡς θύητ' ὁ μῆμα κατασκευάζον. Legendum κατασκευάζον, ut conveniat cum sequente verbo ἐκασμῆσατο. aut ibi scribendum ἐκασμῆσαμην.

μετὰ τῶν τοῦς κολάβρους καλουμένους συντιθέντων. et statim, ποιητὴς τῶν καλουμένων κολάβρων. quae de colabris eruditissimus vir Lilius Gyraldus scripsit, vero sunt ali

ἀπροσδιόνυσα. nos ex antiquorum scriptis tantum didicimus, *Κολαβρίζειν* Graecis est *σκιρτᾶν*, *lascive saltare*. inde genus saltationis petulantis et lascivae, *κολαβρισμός* est dictus; cantiones quas inter colabriffandum cantitabant, *κόλαβροι* vocabantur. parum honestas, et spurcificas eas fuisse clarum nimis ex Athenaei hoc loco. Julius Pollux colabrisimum affinem pyrrhichae saltationi facit, Thracum et Carum inventum. Vocem *κόλαβροι* quomodo hic capitur, pro obsceno et inhonesto carmine, non temere alibi legas quam hoc loco et simili alio libri quarti, si per impuros librariorum licuisset. Ita ibi scribitur in omnibus codicibus, ὑπὸ τῆς ἐμφύτου γαστριμαργίας καὶ ἡθυλογίας κυλάρους ἀναγινώσκαι, καὶ μέλη παύραυλα, καὶ ἀκρότητα, κύμβαλα. Frustra quaesieris quid p. 985. vocet *κολάρους* sophista coenarum. Neque eruditissimo Turnebo facile assentior *κοβάλους* emendanti. Legendum profecto *κολάβρους*. ἢ καὶ ὀλίγον σου πεφρονημέναι κύον ἀόδαες. postrema sunt poëtae: cujus est versus, Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας κύον ἀόδαες ἀντὶ ἐμαῖο; ἔρχομαι σοὶ λέξων τὸν Συρβηναίων χορὸν ὅστις ἐστίν. Accedit tandem ad solvendam initio libri quaestionem. Etsi autem constanter *συρβηναίων* scriptum in Athenaeo ubique offendimus, verius tamen scriberetur *συρβηνέων*, quemadmodum legitur apud Graecos paroemiographos. *σύρβη*, idem ac *τύρβη*, *streptus*, *tumultus*, et *confusio*. σ et τ literas passim commutari invicem quis ignorat? grammaticis tamen lubet esse subtilibus, et vocis hujus originem aliunde rimari. Athenaeus sub libri hujus principium, et proverbii usum ostendit, et originem veram, cum dixit de Cynulco: ἐπεὶ θόρυβος κατεῖχε τὸ συμπόσιον, ἔφη, τίς εὗτος ὁ τῶν συρβηναίων χορὸς; *chorus syrbenaeorum*, est turba hominum ἀτακτούντων, et temere tumultuantium. *σύρβη*, sive *τύρβη*, est idem ac *θόρυβος*. Xenophon, ἡ τύρβη τῶν αγοραίων. καὶ αἱ τούτων φωναὶ καὶ ἀπειροκαλῆαι. [Sic ἡ ποιητικὴ τύρβη apud Plutarchum in libro Quod nulla sit vita suavis ex praeceptis Epic. Κλέαρχος ὃ λῶσται ἐν δευτέρῳ Περὶ παιδείας. Clearchei operis hujusce meminit Hefychius in Μανέρως. Ἔστι δὲ τις Κλεόνικος ὃν ἀθάνατον λάχε γῆρας. Scribe, ὅς. omnes autem hi versus ex Homericis leviter sunt immutati. καὶ ὅστις, ἡδέως ἔφη τῶν ἐπῶν, ὃ καλέ μου εταῖρος. Locus mutilus et aliquot verbis defectus. Scribo, servatis editae lectionis vestigiis, καὶ ὅς, τίς ἡ παρωδία, ἔφη τῶν ἐπῶν, ὃ καλέ

μου δτ. καὶ Κρατῖνος ἐν Εὐνοῖδαις. alibi Εὐνοῖδαις. Ut Cerycum familia fuit Athenis, sic et Eunidarum, illi sacrorum administri erant, hi citharoedi ab antiquo. plura de istis Hesychius. Similis fuit apud Milesios *Eunagelidarum* sacra familia: cujus originem explicat Conon apud Photium, narratione 44. Porro inter Cratini dramata *Eunidas* excellebant. cujus fabulae lectione sic delectatum ferunt Alexandrum M. ut post ejus mortem ad ipsius caput is liber fuerit inventus. Ptolemaeus τοῦ Ἡφαιστῖωνος libro quinto, τοὺς Εὐνοῖδας Κρατίνου πρὸς τῇ Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως Μακεδόνων τελευταῖαντες καὶ Παλῇ Φασὶν εὐρεθῆναι. Ἐς δὲ Θάσον μ' ἔλθοντα μετ. Describit poeta his versibus quomodo exceptus fuerit a popularibus suis Thasii, cum longo, ut videtur, intervallo repetita patria, versus suos in theatro recitare institueret. Legunt autem MSS. μεταρρίζοντες ἔβαλλον Πολλοῖσι σπείλθοισι: non μεταρρίζοντες, neque σπείλθοισιν, ut legebatur prius, sed in aliis membranis, et in optimis quoque Excerptis, est λῥθοισι. ut legi queat, πολλοῖσιν τε λῥθοισιν. Ait Thasios florum loco, qui in eos soliti olim conjici, quorum placebat ἡ δειξίς, lapidibus se petiisse, cen aliquem rabiosum canem. plura de hoc more libro decimotertio et alibi. Altera lectio finum p. 986. fuisse in Hegemonem conjectum significat: nam et finum et lutum, et id genus alia contumeliae causa jaciebant, ut ad Suetonium lib. 8. notamus. Vox μεταρρίζοντες, etsi commodam interpretationem non respuit, non penitus tamen suspicione mendii caret. Sunt et alia qua mendosa qua obscura in hac parodia: quae breviter attingemus. Versu 3. τίς σ' ἀνέπεισαν ἔς καλὴν κρητῖδα, ποσὶν τοιοῖσδ' ἀναβῆναι. quis te impulit pulchras adeo crepidas talibus pedibus inducere? Sermo est allegoricus: nam sensus est, quis o inepte, imperite et opice te impulit, ut ad poeticam repente animum appelleres? Quinto versu, μικρὸν μετὰ τοῦτ' ἔπος εἶπον. non est anastrophe, ut putavit Dalecampius pro μετὰ μικρὸν: sed est imitatio familiaris Homero, cujus verbis loquitur, pro μικρὸν τοῦτ' ἔπος μεταίπον. Sexto, Μνημ' ἀνέπεισε γάρ. Non dubitandum cenleo, quin τὸ μνημα alterius vocis locum occupet, illa vero quaecumque sit quaestionis est. an legendum, Μοῦσ' ἀνέπεισε. an potius, Πείν' ἀνέπεισε γ. vel Πείνα μ' ἔπεισε. fames fecit me versificatorem: et ut ait satyricus, *Magister artis ingenii largitor, Venter, negat artifex sequi voces*. 8. Ἐς κοῦ-

272 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

ρων βδελυρῶν. Epitome, Εὐκούμενων. Legebamus, Ἐς χά-
ραν vel χάρον. 10. Οἷε καὶ ἐγὼ μετὰ τοῖσι τὰ χαρίζων
ἐπέδθηκα. Fortasse, μετὰ τοῖσιν ἀχαρίζων ἐπέδθηκα. huic
studio, ait, animum adjeci factus jam ἀχαρίζτος, et ad
alia omnia inutilis. 12. Μηδὲν ποιμαίνων κλυτὸν ἄργυ-
ρον ἀγγυαλίζω. Tenebrae magnae isto loco. Quantum ex
sequentibus verbis possumus colligere male apud suos
Thasios audiebat Hegemon, ob crebras peregrinationes,
et uxoris totiusque rei suae contemptum. Mulieres in
primis cum ipso exposculabant, egestatis non ignarae,
qua absente Hegemone, ipsius uxor premebatur. Ut igitur
calumniandi sui ansam praecidat, pollicetur se omnem
pecuniam quam cogere potuerit, in patriam delaturum,
uxorique traditurum, fide bona. Lego, Μηδὲν ποιμαίνων.
14. Πισσομένης ἀλόχου τὸν Ἀχαιῶν ἄρτον ἐν αἰαίς.
Verius censeo, Πισσομένης. Dalecampius Γαυσομένης,
non male. quid appellet Achaicum panem, imo vero an
ita scripserit, non facile dixerim. Scimus ἀχαιῶν inter
panum genera fuisse, docente Athenaeo libro tertio. Sed
quamvis concederetur ἀχαιῶν posse hic legi, tamen ea
vox isti loco non convenit. Vilis enim et fordidus panis
Hegemoni describitur: non is qui apud Delios *achaias*
dicebatur. Sed fieri potest, ut per *aohainum* panem in-
telligat poeta vile aliquod placentae genus, nam quod
sequente versu scriptum est, μικρὸν τηροῦντας ἰδεύσα,
mendosum existimamus, scribimusque μικρὸν τηροῦντ'
ἰσιδεύσα. Sententia, nisi fallor, est hujusmodi. Matronae
Thasiae cum uxorem meam vident ipsam sibi placentas
parantem, iisque tenuiter vescentem, esse me ipsi
iniquum clamitant: qui pereгри luculentum faciens que-
p. 987. rum, misere ipsam victitare cogam. 16. Ὡς Φίλων
ὄρμην παρ' Ἀθηναίοισιν αἰσίας, Πεντήκοντ' ἔλαβεν δρα-
χμάς. Si recte scribitur ἔλαβεν, non possumus haec ali-
ter interpretari quam ut sit Φίλων proprium viri nomen.
poetae nimirum cujusdam, qui in Attico theatro carmen
recitaverat Ὀρμην inscriptum, et cum placuisset, prae-
mium drachmarum quinquaginta erat consecutus. Vide-
tur poeta narrare quomodo et quam ob causam factus
sit poeta. Ego, inquit, dum alio vitae genere uterer,
nec aere gravis unquam domum redirem, ignaviae ar-
cellebar a Thasiis matronis, conjugis meae egestatem
iniquo animo ferentibus. atque illae mihi Philonem quen-
dam, (Thasium, opinor, et ipsum) objiciebant: qui ex
recitatione suorum versuum rem Athenis strenue faciebat:

LIB. XV. CAP. XVI.

273.

eum tu, o Hegemon, ajebant illae pauxillum modo tuam uxorem adjuves. His vocibus impulsus se ait Hegemon, ut repente sic prodiret poëta, accedente praesertim Minervae cohortatione, quam sequentibus versibus commemorat. Haec ita exponimus, servata scriptura vulgari *ἔλαβεν*. sed visum aliquando nobis scribendum, *Πέντηκοντ' ἔλαβες*, σὺ δὲ μικρὸν ἐπέμψω. mentem ante exposuimus. verba sunt mulierum Thasiarum, cum Hegemone expostulantium, quod multa Athenis lucratus, paucula solum uxori mitteret. Illa verba, *Φίλιον ὄρμη*, argumentum continent alicujus carminis ab Hegemone compositi, et magna cum voluptate caveae totius recitati. Fortasse *Gigantomachiam* intelligit; quod Hegemonis carmen quod est commissum Athenis, miros plausus tulit, ut libro nono dictum est. *Φίλιον* aut *Φίλον ὄρμη*, *conjuratorum impetus*. Vel eo carmine Sacra Thebanorum cohors laudabatur, ex amantibus conflata: et aliquot fortia facta illorum narrabantur. Scio *Philinnen* comoediam ab Hegemone fuisse editam: quam tamen vix putem hic intelligi. 20. *Δεινὰ παθεῖσα Φακῇ βδελυρά, χωρεῖς τὸν ἀγῶνα*. Legendum ut in Excerptis, *χωρ' εἰς τὸν ἀγῶνα*. vel, quia diphthongus illa temere elidi non solet, *χωρεῖς τὸν ἀγῶνα*. *Gravia passa, Phace infrunita descende in certamen*. Hortatur Minerva Hegemonem, ut ad poëticae studium se applicet, et recitationes καὶ ἐκδειξέις carminum suorum compendii sui gratia instituat. 21. *Καὶ τότε θάρσασα καὶ ἤσιδεν πολὺ μᾶλλον*. de se poëta loquitur. genus foemineum ferri potest: quia Hegemoni cognomen adhaesit *Phace*. sic in praecedente versu. hic tamen scribendum conseo:

Καὶ τότε δὴ θάρσασα, καὶ ἤσιδεν πολὺ μᾶλλον.

CAPUT SEPTIMUMDECIMUM.

Alexandri Aetoli versus corruptissimi et obscurissimi qua emendantur, qua illustrantur.

Quo propius ad finem accedimus eo majores difficultates p. 983. impetum nostrum remorantur. De parodis poëtis agens Athenaeus, observat Siculos olim genus hoc poëseos magni fecisse. avertit in eam rem elegiacos versus Alexandri Aetoli tragici poëtae: in quibus omnia sic mendis deformata sunt, ut magnis censoribus, qui ante nos in

Casaub. Anim. in Athen. T. III.

S

274 I. CASAUBONI ANIMADV. IN. ATHEN.

hac parte operam posuerunt, animus defuerit eorum emendationem aggrediendi. Interpretibus animi plus fuisse, quam peritiae τῆς ἀληθινῆς κριτικῆς, non negaverint idonei harum rerum iudices. Eorum exemplo periclitabimur etiam nos ingenii vires in his quoque versibus. Primum distichum sic habet in libris omnibus: nam manuscripti, ut saepe alibi produnt nos in hac parte:

Ὡς Ἀγαθόκλησιος λασιαὶ Φρόνες ἤλασαν ἔξω
πατρίδος. ἀρχαίων ἦν ὃδ' ἀνὴρ προγόνων.

non male Dalecamp. mutata distinctione post πατρίδος, scribebat, Ὃν δ' Ἀγαθόκλησιος. ille quem patria extorrem fecit Agathocles, talis erat. Nobis videbatur poeta Agathocles cuiusdam hieronicae reditum in patriam describere, post partam in sacris ludis coronam. quare δὲ scribebamus, pro οὕτως, et εἶσω non ἔξω. Notum est qua magnificentia a suis civibus exciperentur hieronicae, cum recens quaesitam palmam patriae suae inferrent. speciem triumphi habuit istorum in urbem introitus, ut testatur etiam M. Tullius. ipsi εἰσέλασιν vocabant. et ita hic interpretor ἤλασαν εἶσω. hoc est εἰσέλασαν. ut apud Artemidorum lib. 1. cap. 58. εἰσελαύνειν εἰς πόλιν ἀγαθὸν ἀθλητῇ. ἱερωνίκης γὰρ ἔσται. Deinde ait poeta:

Εἶδώς ἐκ νεότητος αἰεὶ ξείνοισιν ὁμίλειν
ξείνος. Μιμνέρμου δαὶ σε πόσα κρονίων.

priore versu laudat Agathoclem, quod diu multumque peregrinatus, quomodo agendum esset cum peregrinis, et jura omnia hospitalia, probe calleret: posterior portento depravatus, luxatusque in suos artus ita restitutus est. Μιμνέρμου δ' εἰς ἄρκον ἄκρον ἰών. si usquam alibi hic certe favit nobis Critice, cum absque ulla illius literae immutatione pulcherrimum loquendi genus cum sententia optima restitnimus. Quis non legit apud Graecos, εἰς ἄκρον ἰόναι σοφίας? Ita hic dicitur Agathocles εἰς ἄκρον ἰών ἔπος Μιμνέρμου, id est, calluisse eximie poësim Mimnermi, sive, poëseos id genus in quo excelluit Mimnermus. quorsum hoc pertineat, explicat statim, subjiciens, Παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι πότης ἴσος. significat Agathoclem assidua Mimnermi lectione talem evasisse, qualem fuisse Mimnermum ipsius arguit poësis, Veneris nimirum et Bacchi juxta magnum cultorem. De ingenio ejus poëtae nemo expectat, pluribus hic agam: res enim vulgo nota. Est vero elegantissima locutio, M. εἰς ἄρκον ἄκρον ἰών. pro εἰς ἄκρον ἐπέων. nam ita dicendum potius fuit, si per metri legem licuisset. Tertium distichum ita scribunt et membranae et vulgares editiones:

Παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι πότην. ἶσον ἔγραφε δ' ὦν p. 989.
ἡρεῦς † παρ' Ὀμηρεῖν ἀγλαίην ἐπέων.

primum scribe, πότης ἶσος, quod jam exposuimus. deinde iterum male distractas syllabas connecte, et scribe, ἔγραφε δ' ὦν ἢ Καὶ παρ' Ὀμῆρ. tam plana sententia, quam certa emendatio. Sequuntur mera monstra, quibus debellandis ne Aristarchus quidem, opinor, sufficiat:

Πιστογάση Φωρεῖσαν αἰδέας, ἣ τίνα χλαύνην
Φλοῖων ἀθήρη σὺν κακοδαίμονι.

prioris versus Chironeum ulcus ne attingendum quidem duximus. posterior ita fortasse sanandus: Φλοῖαν ἀταρτηρή. σ. κ. vocem Φλοῖαξ sive Φλόαξ non semel exposuimus in superioribus. Postremo sit:

Τοῖα Συρηκοσίοις καὶ ἔχων χάριν, ὡς δὲ Βοιωτοῦς
ἔκλυον, Εὐβοίῃ τέρψεται οὐδ' ὀλίγον.

Lego, Τοῖα Συρηκοσίοισιν ἔχων χάριν· ἣν δὲ Βοιωτοῦ ἔκ. Boeotus et Euboeus nobiles parodiographi poëtae fuerunt, ut paulo ante docuit nos Athenaeus. Atque ego demiror eruditum interpretem aliorum haec traxisse, contra perspicuam Athenaei et ipsius poëtae mentem, sed virum doctum corrupta lectio decepit Βοιωτοῦς pro Βοιωτοῦ. Καὶ ταῦτα μὲν ταύτη. Transeamus ad sermonem de lucernis et facibus.

CAPUT DUODEVIGESIMUM.

Λυχνίον, λυχνεῖον, λυχνία, λυχνεύς. λοφνία, εἰ
λοφνίς. ἐλανη sive σελάνη. Φανοί, λαμπάδες,
λυχνούχοι. δέλετρον. νέοι νυκτερεύοντες. γραβία.
Alexidis Midon, sive Medon. Alexandridae
Ἵβρις ἢ Κόνδυλος. πανός. Eustathii error μνη-
μονικός. Aceti potus. Philippiidae Συμπλέουσαι.

Ο ΜΕΝ τις ἔλεγε, Παῖ, λυχνεῖον, οἱ δὲ λυχνέα. Eusta-
thius scribit ex hoc loco λυχνίον. et ita Pollux, Hesychius, alii. nostri codices λυχνεῖον. λυχνίον autem et
λυχνία proprie vas ipsum notant, cui oleum infunditur,
et ellychnium aptatur: aut candelabrum cui lucerna im-
ponitur, vel appenditur. Diphilus, ἅπαντες λύχνοι λυ-
χνεῖον ἐξήτοῦμεν. Accensa lucerna quassidamus can-
delabrum. Sic etiam interpretor in Aristonemianis loco
paullo post relato. — τῶν ἀκοντίων ἔρδα

276 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

τρία λυχναία χρώμεθα. intelligo enim, surrecta et in summo colligata jacula tria candelabri vicem praefuisse. At Eustathius cepit longe aliter: quasi tria jacula simul juncta vinetaque facis usum praebuerint. τὴν ἐκ ξύλων τετμημένων, inquit, σύνθεσιν τοῦ εἶτε Φανοῦ εἶτε λύχνου, δηλοῖ Φασὶ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ. τῶν ἀκοντίων Σύνθεσιν οὐδ' ἀ τρία, λυχναία χρώμεθα. Notemus etiam vocem λυχναίους usurpata fuisse pro λύχνος aut λυχνίων. nam vulgo lapidis pellucidi genus quoddam ita vocabant. Equidem nullius scriptoris memini, qui eo vocabulo ita sit usus. Quid quod veterum grammaticorum ne unus quidem est, qui hanc significationem nominis λυχναίους observarit? non Pollux, qui περὶ λύχνου, et de vocibus eo spectantibus fusa scripsit libro decimo, cap. 26. non Eustathius, qui ad septimam Odysseam, hanc totam Athenaei disputationem, more suo, in pauca contraxit. An igitur scribemus, οἱ δὲ λυχνίων? ut sit mens auctoris: e convivis alios veteri voce λυχνίων usos esse, alios recentiore, et quae in usu tum fuit, λυχναία. Satis constet inter has dictiones non aliud fuisse discrimen. Additur, ὁ δὲ λοφνίων οὕτω καλεῖσθαι φάσκων τὴν ἐκ Φλοιοῦ λαμπάδα. Usitatis est λοφνίς, cujus πρωτότυπον est ἡ λοφνία ait Eustathius. sic λοφίη dicitur et λοφίς. Originem vocis explicant varie. non displicet quod ajunt nonnulli. λοφνίς et λοφνία, quasi λιοφάνης dicta per Aeolicam syncopen, ἢ λίαν φαίνουσα. Sequitur, ἄλλος δὲ ἐλάνην, ὁ δὲ τις ἐλάνας. Utraque vox aspero spiritui notanda, ut apud Eustathium. Fuere qui aspirationis loco sibilum usurparent (ut in multis aliis dictionibus) et faces vocarent ἐλάνας. Hesychius, σέλαινας, λαμπάδες, scribo ἐλάνας. Dictae autem ἐλάνας, inquit auctor, παρὰ τὴν ἑλλην. addit Eustathius explicandi gratia, ἥ τις ἐστὶν εἰλη, ἀφ' ἧς πολλὰ γίνονται. ὧν καὶ τὸ θειλόπεδον. Silenum veterem Glossarum scriptorem, veluti aspernans vocat γλωσσοράφον. aut certe γλωσσοβράβον. Refert autem ex eo, Ἀθηναίους λέγειν τὰς λαμπάδας Φανούς. Veteres Athenienses appellabant Φανούς quas vulgus Graecorum λαμπάδας. hoc etiam Pollux innuit. At posterior aetas Φανούς nuncupavit, quos Athenienses λυχνούχους, et M. Tullius etiam, eumque secutus Suetonius, *lychnuchos*. testes sunt grammatici. Sed et Artemidorus varium hujus usum obscure innuit, scribens libro quinto, Ἐδοξε τις τὸν δοῦλον αὐτοῦ Φανὸν γαγενῆναι, τοῦτον ὅντα λαμπτήρα καλοῦσι. nam qui sciret

diversis modis eam vocem capi, interpretationem adjecit. Δέλατρον ex Timachida interpretatur, τὸν Φανὸν, ὅλον οἱ νυκτερεύοντες τῶν νέων ἔχουσι. Hesychius sic, δέλατρον, Φανὸς ὃν οἱ νυκτερεύοντες φαίνουσι. sed quinam sunt quos appellat Timachidas *juvenes pernoctantes*? an lucubrantes, et studiis invigilantes? an comessantes? an potius in specula et statione militari excubias agentes? Erant quondam in usu ligna inspicata pro facibus. Virgil. — *ferroque faces inspicat acuto*. Graecia proprio nomine γράβια dicit. Seleucus apud nostrum: γράβιον ἔστι σὸ πρίνινον ἢ δρύϊνον ξύλον, ὅπερ ἐθλασμένον καὶ κατασχισμένον ἐξάπτεσθαι καὶ φαίνειν τοῖς ὁδοιποροῦσι. deest Φασίν, aut ἔδος: ut saepe in explicationibus grammaticorum. Ex verbis Theodoridae, πῖσσα δ' ὑπὸ γράβιον ἔσταζε, non male colligit Eusebithus, grabium genus fuisse δάδων. Existimo sane grabia facilitata de ligno alicujus arborum earum quae picem ferunt; cujusmodi sunt in Europa pinus, pinaster, picea, abies, larix, et quae proprie dicitur taeda. Nego ferendum esse librorum etiam scriptorum lectionem in hoc versu Alexidis: Σιδηρόταυκτον ἐναλίων θηρῶν μέλος. nam scribendum βέλος. β et μ. quod sciunt omnes, passim permutata sunt invicem. appellat *marinarum bestiarum telum* fuscina p. 991. sive tridentem: quo plurimum esse usos piscatores, ex Strabone, Oppiano, aliisque scimus. Dixit modo Athenaeus, describi his versibus τριόδοντα καὶ λυχνοῦχον. et ita est: nam hic fuscinae, sequens laterinae, continet periphrasim. et mirum, non hoc esse interpretibus visum. Libro septimo laudabatur Alexis *Minos*: hic Μίνωνι. non arbitror rescribendum Μίνωι. nam et in Pollucis libris *Midonem* aut *Medonem* Alexidis videor legisse: etsi non nunc succurrit locus. Mox, Ἀναξανδρίδης δ' ἐν Ἐβρίου κοβὺ + λαβὼν τὸν Φανὸν ἄψοις μοι λύχνον. Dalecamp. ἐν Θησαύρῳ. non clam me est, editam eo nomine fabulam ab hoc comico, laudatam alibi in his libris. sed ubi sunt vestigia ejus vocis in edita lectione, quam et scripta manu exemplaria retinent? quin potius camus quo non vetus scriptura videtur ducere. Scribo, ἐν Ἐβρίῳ ἢ Κονδύλῳ. scripta fabula adversus aliquem πλῆκτην, qui obvios solitus depalmare, aut pugnis petere: quod Graecis est ὑβρίζειν. inde geminus fabulae index Ἐβρίῳ ἢ Κόνδυλος. sic Midiana Demostheni titulum praefert, Περὶ κονδύλου, ἢ περὶ ὕβρωτος. Recitantur Menandri versus:

Ὁ Φανὸς ἔστι μεστὸς ὕδατος οὐτος·
δεῖ τ' οὐχὶ σείειν, ἀλλὰ σπείρειν αὐτόν.

278 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

In priore scribendum πανός, ut docet ipse Athenaeus statim. appellat plenam aquae facem, quae erat confecta ex ligno viridi, et succi adhuc pleno. Eustathius, πανού δε Φασί χρησιν καὶ παρὰ ΔιΦίλῳ (Menander debuit dicere) ὅσον, ἀλλ' ὁ πανός ὕδατός ἐστι μαστός. ἤτοι ὁ Φανός ξύλα ἔχει χλωρότατα, καὶ διὰ τοῦτο ὕδατηρά. Altero versu negat posse hanc madentem facem accendi si quis eam quatiat, ut fieri solet; sed in calentibus cineribus esse siccandam, inslar acapnorum lignorum. Legendum, Δεῖ τ' οὐχὶ σελσιν αὐτόν, ἀλλὰ γε σποδισθῇ. Sententia quam eliciunt interpretes ex tertio versu Nicostratei testimonii, mutationem scripturae non levem desiderat, cum nulla sit opus, sed visum illis absurdum, si diceretur acetum vendi a caupone: cum tamen certum sit etiam acetum potui fuisse veteribus: quod non ex historicis tantum scimus, verum etiam ex libris Juris civilis Romanorum, lege 3. §. 5. ff. De penu legata. Quare ita verte, *Vicinus hic caupo sive vinum alicui vendat, sive oleum, sive acetum, emptorem dimittit, non aliter quam infusa aqua.* Φιλιππίδης συμπλεούσαις.

Ὁ Φανός ἡμῖν οὐκ ἐφαίνεν οὐδὲ ἔν.

ἔπειτα Φυσᾶν δυστυχῆς οὐκ ἠδύνω;

Philippidae fabulam hanc Pollux libro nono Συμπλεούσαις inscribit. posterius trimetrum mirabiliter suis conjecturis corrumpunt interpretes quibus silentium indicunt Eustathius, vetera exemplaria, et sententia ipsa: *at tu infelix, non poteras flatu facem excitare?* quae ex Equitibus Aristophanis describere ait auctor, in ea fabula hodie non leges.

Dionysii λύχνος mirabilis. Prytanea Graecorum Vestae sacra. Proverbium, τὸ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ. Locus Theocriti illustratur. Piscatio nocturna. Prytanea olim in singulis Graecorum urbibus: ut Syracusanorum, Tarentinorum, Corinthiorum, Rhodiorum, Milesiorum, Tenediorum, Argivorum, Siphniorum, Thasiorum,

Erefiorum, Mitylenaeorum, Oyzicenorum, Eleorum, Naxiorum, Ephesiorum, Naueratitarum.

NARRANT dipnosophistae, Dionysium juniorem Siciliae tyrannum Ταραντίνοις ἐς τὸ πρυτανεῖον ἀναθῆναι λύχνειν δυνάμενον καίαιν τοσούτους λύχνους, ὅσος ὁ τῶν ἡμερῶν ἐστὶν ἀριθμὸς ἐς τὸν ἐνιαυτόν. Mos veterum fuit, ut scribit Plinius lib. 34. delubra lychnuchis pensilibus ornare. Graecorum autem prytanea Vestae erant sacra: in cujus honorem perpetuus ibi ignis fovebatur. Inde πρυτανεῖον dictum votunt, quasi πῦρ ἐς ταμείον. et si aliter ἐτυμολογοῦσιν alii. Propterea Dionysius in Tarentinorum prytaneo mirabilem hunc lychnuchum cum suis amplius 350. lucernis dedicat. Nam ignis ille Vestae, dedicat. Nam ignis ille Vestae, nihil nisi lucerna semper ardens fuit. Quoniam autem maxima cum religione solitum caveri, ne olei defectu lucerna extingueretur, natum ex ea re proverbium est, τὸ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ, quo utebantur, quando perpetuam et nunquam deficientem alicujus rei copiam volebant significare. Sane quidem eo sic usus est Theocritus idyllio 22. cujus locus doctissimos viros mire habuit exercitos. Asphalion piscator ibi piscatorem alium alloquitur, qui cum in ipso piscationis loco, ad littus maris cubabat, refert somnium quoddam suum, illiusque interpretationem a sodali petit: ac ne forte hoc ipsi denegaret artificii lectique socius, rationes duas affert, cur aequum sit hoc sibi concedi. prior est: quod suppetat otium ad tales cogitationes: quando neque aliquid agere eorum quae postulat usus, queant propter noctem: neque diutius dormire propter strati insuavitatem. sequitur altera ratio: — τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ. Παντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τὸδ' ἔχειν. quae ita interpretamur. Jam vero cur de victu simus solliciti, causae non est: certam enim habemus spem, nos cum mane surgemus aliquid omnino capturos: neque magis defuturam nobis ἄγραν, quam lucernae quae in prytaneo semper ardet, deficit unquam oleum. securitatis hujus causam reddit, quod ea pars maris ubi piscaturi erant, piscosa admodum esse vulgo credebatur. Existimamus obscurissimi loci hanc esse mentem, [ac fortasse simul allusum ad eos qui in prytaneis publico sumptu alebantur, quos ἀειστρεῖς vocabant, ut est apud Hesychium.] Minus probamus magistorum virorum interpre-

280 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

tationem, qui referunt ad genus piscationis, quae sit noctu ad ignes: etsi non dubitamus eam piscationem p.993. veteribus fuisse notam. putem eo pertinere legem decimam Dig. De incendio, ruina, etc. Ubi ait Ulpianus: *Ne piscatores nocte, lumine ostenso fallant navigantes, quasi in portum aliquem delaturi, praesidis provinciae religiosa constantia efficiat.* [Plato ipse in Sophista praeclare describit, cum piscationis τῆς πλῆκτικῆς duas species ita explicat. Piscationis illius, ait, quae piscem capis cum illatione plagae, τὸ μὲν νυκτερινὸν πρὸς πυρὸς Φῶς γιγνόμενον ὑπ' αὐτῶν τῶν περὶ τὴν θῆραν, πυρρῆτι- πὴν ῥηθῆναι συμβέβηκε· τὸ δὲ γὰρ μεσημερινόν. de eadem piscatione nocturna extant luculenti versus apud Oppianum, Ἀλιευτικῶν libro ultimo.] Sed quod ajunt, non convenire piscatoribus Siculis, qui tantum loca vicina piscationibus suis norant, ut de Atheniensium prytaneo loquantur: respondemus, non de illo prytaneo ipsos sentire, quod Athenis fuit: verum de eo quod in ipsorum urbe, Syracusis. Nulla siquidem urbs tota Graecia olim fuit, quae suum prytaneum non haberet. nam et Vesta in omnibus culta. Sed fecit splendor Athenarum, ut ejus urbis prytaneum alia omnia obscura, et pene incognita redderet. Quare hodie etiam eruditissimis viris persuasum esse video, prytanei rem nomenque proprium solis Atheniensibus fuisse. [Atqui Syracusis quoque prytaneum fuisse, testatur disertim M. Tullius: cujus sunt verba in ea de signis contra Verrem. *Altera autem urbs Syracusis, cui nomen Achradina est, in qua forum maximum, pulcherrimae porticus, ornatissimum prytaneum.*] Etiam Tarentinos suum prytaneum habuisse, inque eo πῦρ ἄσβεστον servasse, testis historia quae hic narratur. Habuerunt et Corinthii, ut ex Pansaniae Corinthiacis didicimus: facit enim mentionem Corinthiorum πρυτανείων: qui non aliunde quam ab urbis suae prytaneo sic dicti. Simili ratione, quia πρυτανεὶας Rhodiorum et Milesiorum meminit Aristoteles in Politicis: prytanea Rhodi et Mileti fuisse, non male inde colligas. et Tenedi quoque: cum extet Pindari oda in laudem Aristagorae Tenedii prytanei. item Argis: nam Aeschylus facit puellas supplices regem Argivum sic alloqui: σὺ δὲ πρύτανις ἄπειρος ὢν κρατύνεις βωμὸν δούλιος χθονός, Μονοψήφοις νύμασιν σέθεν. Siphnios quidem habuisse constat Herodoti testimonio, in Thalia, τοῖσι δὲ Σιφνίοις τότε ἦν ἡ ἀγορὴ, καὶ τὸ πρυτανεῖον Παρίῳ λιθῶ ἦσκη-

μύνα. de Thafis Theophrastus auctor est libro De odoribus: ὁ ἐν Θάσῳ οἶνος ὁ ἐν πρυτανείῳ διδόμενος, Σαυμαστός τις. etiam Eresus habuit: nam Phaniam Eresium scripsisse περὶ πρυτανείων narrat noster libro octavo. Mitylenaeici mentio est libro decimo. οἰνοχοοῦντα ἐν τῇ πρυτανείῳ τοῖς Μιτυληναίοις. Cyziciopi, Livius libro 41. ubi scribit de Perseo, *Cyzici in prytaneum, (id est penitralis urbis, ubi publice quibus his honos datus est, vescuntur); vasa aurea mensae unius posuit.* Prytaneum Eleorum pulchre descriptum habes apud Pausaniam. Naxiorum meminit Parthenius Ἐρωτικοῖς, cap. 18. καὶ ἐπειδὴ αὐτὴν ἐξήτει ὁ Ὑψηλίων, ἡνίκη προσημαθίζετο τῆς ἐστίας τῆς ἐν πρυτανείῳ. Ephesini Achilles Tattius libro octavo de Ctesiphonte, qui caedis damnatus Ephesip. 994. fuerat, τοὺς ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τῶν πρυτανείων καταγνωσμένους. Naucratis quoque, licet Aegypti urbem, in prytaneo Vestam coluisse ait Naucratis Athenaeus, libro 4. παρὰ Ναυκρατίταις ἐν πρυτανείῳ δειπνοῦσι, γενεθλοῖς Ἑστίας πρυτανίδος. Sed nihil opus ire per singulas Graeciae urbes: cum certum sit, in omnibus et publice cultam Vestam, et non alibi quam in prytaneo potuisse eam consecrari. nam ubicumque Vesta, ibi necessario prytaneum, ideo canit Pindarus initio odae 11. Nemeonicarum, Παῖ Πέας ἄτε πρυτανεία λείλογχας Ἑστία. et notat ibi scholiastes, πρυτανεία Φησὶ λαχοῦν τὴν Ἑστίαν. παρ' ὅσον αἱ τῶν πόλεων ἐστίαι ἐν τοῖς πρυτανείοις ἀφιδρυνται, καὶ τὸ ἱερὸν λεγόμενον πῦρ ἐπὶ ταύτων ἀπέκαιται. Eandem ob causam Dionysius Halicarnassensis curias Romanorum confert cum Graecorum prytaneis, docte scribens de utrisque: ἐστιατόριον ἦν κατασκευασμένον ἐκαστῇ Φράτρῃ καὶ σὺν αὐτῷ καθυστάτο τις ὥσπερ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς πρυτανείοις Ἑστία κοινὴ τῶν Φρατρίων. melius quam Plutarchus, qui de ea re sic loquitur in Numa, quasi Athenis solum et in templo Pythico sacer ignis servaretur a Graecis. Dio Chrysostomus oratione quinquagesima, inter sanctiora loca urbium Graeciae nominat, ἀγορὰν, πρυτανεῖον, βουλευτήριον, et τὰ ἄλλα ἱερά. [Olympiodorus, sive alius in Excerptis e commentariis Procli in Phaedonem Platonis. Κατὰ μίμνησιν τοῦ κέντρου τῆς γῆς καὶ ἐν τῷ πρυτανείῳ πῦρ ἀσβεστον τῇ ἐστίᾳ καθίδρουν αἱ πόλεις. Urbes, ait, in prytaneo perpetuum ignem consecrabant, imitatione illius qui terrae centrum ambit.]

CAPUT VIGESIMUM.

Hermippi Phormophori. Pollux multifariam correctus in ejus fabulae mentione. σύγχοι calcei. Hesychii locus. Aeschyli vox πανός. xylolychnuchus. Lumen nocturnum olim, taeda aut ligna. λαμπτήρες. Βαμοί. Loci Glossarii. Lychnorum inventum. λαμπάς unde. Metagenis Phylotyta. λυχνοκαυτή, λυχναψία et λυχνοκαία. Mos discedentium a convivio, acclamare ἰὴ παιών. Expensa quae de ea acclamatione scribit Athenaeus. Mos libandi in discessu. αἰσχὴ ἱσοδαίμων. Coronis operis totius.

NON plane liquet mihi de integritate proximorum verborum. "Ερμιππος δ' ὁ κωμωδοποιὸς ἐν ἰάμβουσιν τὸ στρατιωτικὸν λυχναῖον σύνθετον οὕτως ὀνομάζει. sed quia periit Hermippi ecloga, nihil amplius de hoc loco dicere habemus. Subjicitur, ἐν δὲ Φορμοφόροις δράματι, Τῇ δ' ἐξίοντι δεξιᾷ ὃ λυχνίδιον. Φορμοφόροι sunt calones et caculae militares, qui floreis in usum stratorum onnisi, milites aegre sequebantur. Familiare comicis Graecis argumentum, ut dicebamus ad Theophrastum: ubi etiam exposuimus vocem Φορμός. Hermippeae hujus fabulae titulum passim invenies corruptum. Pollux libro septimo, cap. 22. Ὑπὶ χλοῖ δὲ πολυτελὲς ὑπόδημα ἀνδρῶν, ὃ "Ερ-
p. 995. μιππος ἐν Φορμοφόροις μνημονεύει. literarum transpositione commissus error: nam scribendum, Φορμοφόροις. sed neque calceorum de quibus loquitur, recte scriptum est nomen. ὑπὶ χλους enim reperies alibi nusquam. Lego, καὶ σύγχοι δὲ. *syccchos* et *syccchadas* calcei Phrygiaci genus commemorant veteres. Emendandus et ille Pollucis locus eodem libro, ubi citatur Hermippus in 'Ορμοφόροις. Libro autem decimo, cap. 26. laudatur hic idem poëta ἐν Θεσμοφόροις. scribo etiam ibi Φορμοφόροις. suadet ipsa quae inde afferuntur verba: σκεύη. αἷτ, χαλκίδια καὶ χαλκαῖα. nam videntur ista pars fuisse oneris quod gestabant calones. Hesychius, Διὸς βάλανοι, "Ερμιππος Φορμόροις. scribe, Φορμοφόροις. Pro Φανός dixerunt veteres etiam πανός. probat philologus ex Menandro

et Diphilo: tum addit, *πρότερος δὲ τούτων Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι μύνηται τοῦ πανοῦ*. Legit nempe Athenaeus in Aeschylea Agamemnone, — *πανὸν ἐκ νήσου τρίτον Ἀθῶν αἶψος ἐξεδάξατο*. non ut editum hodie *Φανός*. *Xylolychnuchus*. Alexidi, M. Tullio ad verbum *lychnuchus ligneolus* nominatur. Scribe autem cum Epit. *καὶ τάχα τούτῳ ὁμοίον ἐστὶ τὸ παρὰ Θεοπόμπῃ ὀβελισκολύχνιον*. Porro obeliscolychnii usum et formam capere possumus ex iis quae scribit philosophus libro quarto De partibus, capite sexto, et Politicorum libro quinto, capite 15. Observatio est Athenaei, *Οὐ παλαιὸν δ' εὐρημα λύχνος· Φλογὶ δ' οἱ παλαιοὶ τῆς τε δαδὸς, καὶ τῶν ἄλλων ξύλων ἐχρῶντο*. Ita est: antiquitus, ignotis adhuc lucernis, facibus, candelis, et similibus omnibus, in usum nocturni luminis taedam accendebant, aut ligna alia. In Etymologico scriptum vere, *οἱ παλαιοὶ οὐκ ἐχρῶντο ἐλαίῳ καὶ λύχνῳ, ἀλλὰ ξύλοις*. Pater vatium *λαμπτήρας* nominat ligna in fociis ardentia ad faciendam lucem. Ὀδυσσ. σ.

*Αὐτὰ λαμπτήρας τρεῖς ἕστασαν ἐν μεγάροις
ᾧφρα φαίνοντο.*

ad eum locum notat Eustathius, durare eum morem apud rusticos. *Ἰστέον, αἶτ, ὅτι λαμπτήρας λέγει ἄς νῦν οἱ ἀγροτικοὶ λυχνίας φασίν. ἐφ' ᾧν δᾶδες καίμεναι (aut potius ἰσάμεναι) κατὰ δόρπον ἀνάπτονται, ἣ ξύλα ξηρὰ διὰ τὸ ἀκαπνον, ἣ καὶ ἄμφω ἀναμίξ.* Virgilius *Homœrum* imitans, *Urit odoratam nocturna in lumina cedrum*. Poëta alibi vocat *βωμοὺς*, focos sublimes in hunc usum fabricatos in aedibus beatorum: aut sedes simulacrorum quae ligna vel facem tenentia prae lucebant. *Ὀδυσσ. β. ψ. η.* quo referri fortasse possit obscurus Glossarii locus, qui ita editur: *Lanterna, Φανός, ἐστὶ πλατέως κειμένη*. Doctissimi viri qui non videbant quid sibi magister hic vellet, vocem *ἐστὶ* putarunt esse vitiosam. Nos ipsum potius interpretationis hujus auctorem falli censemus, ut saepe in cognatae significationis vocibus. Putavit Latinae vocis *laterna* adeo late patere significationem, ut etiam foculos illos denotaret, in cubiculis olim altiuscule aedificari solitos ad lucendum. *Lychnos* vero invenerunt Aegyptii, auctore Clemente Alexandrino in Stromatibus. Lampadum quoque et usum et p. 996. nomen a Syris acceperunt Graeci: nam *λαμπάς* est Hebraeorum *למנא*. Lucernae *διμύξου*, αἶτ noster, meminit *Μεταγάνης ἐν Φιλοθύτῃ, καὶ Φιλωνίδης ἐν Καθόροις*.

Metagenis *Philothytam* invenio nominatam Polluci libro 9. cap. 23. at Philonidae verba extant apud eundem libro 10. cap. 26. ὅσπερ οἱ δῖμοι τῶν λυχῶν. Idem libro sexto, cap. 18. λυχῶν δὲ διμύξου τῶν κωμικῶν Φιλύλλιος μνημονεύει. minus recte editum Φιλήλιος, et hic et alibi. Homeri versus, ubi lampadas appellat δαταῖς est e βαψ. λ. Iliad. Sequitur, Λυχνοκαρτίαν δὲ ἣν οἱ πολλοὶ λέγουσι, λυχναψίαν Κηφισόδωρος ἐν Ἑργασ. Scribendum, ἐν Ἑτ' λέγει. indubitata conjectura. Cephalodori *Suam* novimus ex libro tertio, et libro octavo. praetermisit Herodoti vocem λυχνοκατῆν. At de Cynulco, καὶ ταῦτ' εἰπὼν, οὐρὰν ὑπήλας ὑπὸ λεοντόπου βάσιν. Ita iussimus edi ex conjectura male vulgo conceptum verbum, etiam in MSS. Dalecamp. ὑπὸ λαιῶν ποδὸς βάσιν. sane quam ἀστέχως. nostram vero conjecturam possumus jam confirmare Erotiani auctoritate, qui in Hippocrate Lexico citat hunc senarium, ita plane scriptum: nisi quod pro ὑπήλασεν habet ὑπελάων. ex illo cognovimus Euripidis esse verbum, ex Oedipode fabula. Videtur poeta leonem iratum descripsisse eo loci. leones enim in principio irae terram cauda verberant, ut Plinius scribit. Mos olim fuit multorum, ut finito aliquo negotio, vel etiam convivio, ἢ Παιῶν aut Παιῶν acclamerent. Causa ejus consuetudinis fusc explicatur isto loco qua in parte manca est ista periodus, hanc facile sine libris melioribus sanabilis: διὰ δὲ τὸ λαν ἡμῖν εἶναι σύνηθες λανθάνειν ὃν παροιμία, οἱ δὲ τὸ τοιοῦτον λέγοντες οὐχ ὡς παροιμίαν. Quod ex Heraclide Pontico subjicitur, frivolum est, et ut recte indicat noster, φανερῶς πέπλευται. Aiebat ille, Apollinem primum super libatione ter dixisse, ἢ Παιῶν, ἢ Παιῶν, ἢ Παιῶν. eaque acclamatione dedisse mortalibus exemplum trimetri versus non unius generis. nam si in utraque harum vocum ἢ Παιῶν priores produxeris, feceris heroicum spondaicum. hexametros vulgo vocant metrici: sed erit τρίμετρος si metiaris κατὰ διποδῶν. Quod si priores syllabas corripueris, erit senarius iambicus ex puris jambis si corripies in caeteris, producas in ultimo pede, Hipponacteum scazontem concinnaveris. haec mens est eorum quae ex Heraclide relata, hodie in omnibus exemplaribus scribuntur non sine vitio. Sed distinguendum ac legendum, βραχειῶν δ' αὖ γινομένων, εἰ δύο τὰς ἀπασῶν τελευταίας συλλαβὰς μακρὰς ποιήσει τις, ὃ Ἰππώνυκτος ἱάμβος ἔσται. Potest autem prior in voce ἢ produci, si

deduci volumus ab *ἰών*, quod est sano. nam τὸ ἰ vocis *ἱατρός*, et τῶν *σοφοτάτων* producant poëtae. Verum inepti sumus nimis, si in explicandis hoc genus asaniis, operam nostram abutimur. Veteres inter surgendum a mensa, discessuri e convivio diis libabant, aut thus, vel aliud thymiama odolebant. Non sivit hoc indictum doctor noster: sed debilis hodie et mutila haec periodus p. 997. est etiam in membranis. sic enim omnes codices *Μετὰ ταῦτα ἤδη μαλλόντων καὶ ἡμῶν ἀνίστασθαι, ἐπιστήλδον παῖδες φέροντες ὁ μὲν τις θυμιατήριον, ὁ δὲ.* Ex conjectura et re ipsa, lacunam ita explemus, ὁ δὲ *λιβανωτὸν, ὁ δὲ σπονδαῖον*. alius, inquit, thuribulum ferebat, alius in acerra thus, alius pateram ad libandum. Pulcherrimum est quod sequitur canticum in commendationem Sanitatis: Athenaeus paeanem indigetat, alii simpliciter *ἔσμα*. Maximus Tyrius principio diatribae 41. *ἄδεται τι ἐκ ἀρχαίων ἔσμα ἐν εὐχῇς μέρει, Ὑγιᾶ πρεσβίστα μακάρων, μ.* etc. Pro *Τὰς εὐδαιμονίας τ' ἀνθρώποις Βασιλίδος ἀρχᾶς*, in Excerptis legitur, *ἰσοδαίμονος*. melius. vulgi iudicio imperia et principia homines diis aequant, redduntque *Διὶ ἰσοταλάντους καὶ ἀντιφερίστους*. Idem liber scribit, *Τέθλε πάντα, καὶ λάμψει χαρίτων ὄαρ*. et in ora libri *ὄαρ*. neutrum placet: rectum est *ὄαρ*. Quae post Ariphronis paeanem subjiciuntur usque ad vocem *ταῦτα*, quo pertineant ob vitium codicum non assequimur: et fortasse alieno loco sunt posita. sed praecedentes membranas Italicas sumus secuti: a quibus nihil plane variat scriptus liber, quem a praestantissimo viro Heraldo Melfaeo utendum paucos ante dies accepimus. Demum operi suo colophonem imponit auctor, et *Ταῦτα*, ait, *Φίλτατα Τιμόκρατες, κατὰ τὸν Πλάτωνα, οὐ Σωκράτους νέου καὶ καλοῦ παίγνια, ἀλλὰ τῶν δειπνοσοφιστῶν σπονδάσματα*. Platonis locus quem respicit hic est ex epistola secunda. *Διὸ οὐδὲν πώποτ' ἐγὼ περὶ τοῦτων γέγραφα· οὐδ' ἔστι σύγγραμμα Πλάτωνος οὐδὲν, οὐδ' ἔσται. τὰ δὲ νῦν λεγόμενα, Σωκράτους ἔστι καλοῦ καὶ νέου παίγνια*. ita videtur Athenaeus eum locum Platonis legisse: non ut nunc editur *καλοῦ καὶ νέου γαγονέτες*. addit postremo, *κατὰ γὰρ τὸν Χαλκαῦν Διονύσιον, — τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυομένοις, ἢ τὸ ποθεινότατον;* [Hic Dionysius, cujus verbis auctor hic loquitur scriptor fuit antiquissimus, qui quidem in iis quae affert Athenaeus videtur Pindarum imitatus, atque adeo illius verbis usus: quae et Aristophanes usurpat sub finem

286 I. CASAUBONI ANIMADV. IN ATHEN.

Equitum. Ait eo loci poeta. Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυομένοισιν, ἢ Θεῶν ἵππων ἐλατῆρας αἰδεῖν; observat ibi scholiastes: Τοῦτο ἀρχῇ προσωδίου Πινδαρου ἔχει δὲ οὕτω. Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυομένοισιν, ἢ βαδύζωνόν σε Λατῶ, καὶ Θεῶν ἵππων ἐλάττειραν αἰδεῖται; Porro ne ultimae quidem dictioni operis hujus pepercerant illi librorum tortores. Legebatur enim prius, ἢ τὸ πιθανότατον. quam lectionem pluribus exprimere conatus est Dalecampius. frustra. nam verum est, p. 998. quod ex Epitoma publicavimus. Solet Athenaeus in principio omnium librorum et multorum fine, amicum suum Timocratem affari, et nominatim compellare. nunc quoque in extremo opere illum appellat: atque, aliena verba, ut fere solet, sententiae suae accommodans: nihil esse pulchrius, quam et inchoantem aliquid et absolventem, ejus meminisse quod tibi sit charissimum: puta, amici conjunctissimi, qualis Athenaeo fuit hic Timocrates. Certum est, nihil esse amantibus jocundius, quam suorum amorum nomina saepe usurpare. Aristaeus: ἥς δι' ἔρωτα πολὺν οἶδα καὶ νῦν τὸ προσφιλὲς ὄνομα πολλαῖς εἰπών. Ac quoniam hominum generi nihil est Deo amicis, ab eo incipiendum, in eo desinendum monent sapientes. Gregorius Nazianzenus in Apolog. τάς ἀρίστης παντὸς ἀρχομένων καὶ λόγου καὶ πράγματος, ἐκ Θεοῦ τε ἀρχεσθαι. καὶ εἰς Θεὸν ἀναπαύεσθαι.

Sic igitur in amici Timocratis jocundissimo nomine opus istud suum claudit Athenaeus. At nos, quibus dedit DEUS OPT. MAX. longi adeo, et tam molesti, ne dicam ardui, incepti finem videre, in quo potius desinemus, quam in ὑπεραγῶ καὶ ὑπεραρρήτῳ ipsius nomine? si γὰρ νοῦν εἶχομεν, ajebat sapientissimus senex Epictetus, ἄλλο τι ἔδει ἡμᾶς ποιεῖν καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ, ἢ ὑμνεῖν τὸ Θεῖον, καὶ εὐφημεῖν, καὶ ἐπεξέρχεσθαι τὰς χάριτας αὐτοῦ; οὐκ ἔδει καὶ σκᾶπτοντας καὶ ἀροῦντας καὶ ἐσθίουντας ἄδειν τὸν ὕμνον τὸν εἰς τὸν Θεόν; Μάγας δὲ ΘΕΟΣ, ὅτι ἡμῖν παρέσχεν ὅργανα ταῦτα. δι' ὧν τὴν γῆν ἐργαζόμεθα. Μάγας δὲ ΘΕΟΣ, ὅτι χεῖρας δέδωκεν, ὅτι κοιλάν, ὅτι αὔξασθαι λεληθότως, ὅτι καθεύδοντας ἀναπνεῖν ταῦτα ἐφ' ἐκάστου ἐφωμνεῖν ἔδει. καὶ τὸν μέγιστον καὶ θειότατον ὕμνον ἐφωμνεῖν, ὅτι τὴν δύναμιν ἔδωκε τὴν παρακολουθητικὴν τούτων, καὶ ὁδῶ χρηστικῇ. Tibi ergo aeternae, immortalis, ter sancte DEUS, tibi soli δῶσαν δετῆρι, pro absoluto opere gratias supplex quantas possum maximas, et ago nunc, et porro semper, vivus

nec vivus agam: dum quidem vigiliae hae nostrae manebunt: quas non magis *ἐπτοχμένου πρὸς τὰ κάλλιστα τῶν μαθημάτων* animi, quam pie mentis, et devotae numinis tui majestati extare apud posteros monumentum optamus. Tibi quoque, vir amplissime, MERICE DE VICO, qui pro illo tuo admirabili erga literas amore, otia nobis ad has lucubrationes profusa quadam liberalitate fecisti, gratias agimus toto pectoris effecta, et porro semper quoad erimus agemus. Qui tibi, tuisque pro summis in nos meritis tuis *μυριομακαριότητα* duit ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ ΘΕΟΣ.

INDEX AUCTORUM.

QUI IN HOC OPERE CITANTUR, ILLUSTRANTUR
ET EMENDANTUR.

A

- Aben Ezra.* 681, 60.
Achilles Tattius. 113, 51.
Accius. 482, 16.
Acta Apostolorum. 203, 50, 373, 20, 644, 22.
Actuarius. 60, 22.
Aelianus. 30, 24, 91, 41, et passim. *emendatur.* 467, 41, 505, 15, 518, 51, 628, 50, 668, 14, et 25, 709, 28, et 50, 751, 21, 754, 45, saepius, 773, 53, 949, 41.
illustratur. 111, 17, et 29.
Aeschines. 320, 49, 392, 15, 474, 31, 590, 38, et 43.
Aeschylus. 123, 32, 188, 42, 317, 33, 336, 17, 482, 16, 682, 18, 675, 11, et 36, 718, 37, 837, 13, 856, 15, 892, 25, *emendatur.* 995, 27.
fabularum ejus album auctum et correctum. 166, 41.
Scholiasies Aeschyli. 496, 30, 977, 36.
Aetius. 61, 50, 93, 23, et 27, 121, 61.
Agathias. 667, 61.
Alciphron. 95, 18, 662, 15, 878, 46.
Alexander Aphrodisens. 73, 32, 135, 24, 237, 19, 457, 23, 651, 23.
Ambrosius. 545, 40.
Ammianus Marcellinus. 178, 51.
Anacreon. 590, 60, 662, 20, 788, 63, 957, 16.
Anacreontica oda non ante edita. 952, 57.
Antigonus Carystius. 847, 45, 647, 22, *emendatur.* 161, 56.
Antipater poeta epigrammatum. 581, 51.
Antonius Liberalis. 524, 26, 675, 27.
M. Antonius Imperator. 882, 36.
Appianus. 250, 30, 256, 28, 354, 56, 365, 32, 371, 66, 840, 65, 841, 12.
Apocryphi libri. 734, 45, 761, 21.
Apollodorus. 286, 37, 422, 20, 479, 48, 588, 42, 621, 12, 679, 35, 772, 60, 840, 15, 861, 44.
Apollonii scholia. 485, 27, 487, 54, 488, 58, 489, 34, 496, 18, 700, 20.
Apollonius grammaticus. 620, 48, 955, 11.
Apulejus. 55, 10, 26, 40, 548, 44, 903, 22, *emendatur.* 813, 58.
† *Ararotis poetae nomen restitutum variis locis.* 166, 42.
Archelaus. 545, 39.
Archestratus. 177, 13.
Aristaenetus. 55, 33.
† *Aristias comicus.* 123, 35.
Aristides sophista. 51, 47, 333, 66, 644, 39.
Aristophanes. 22, 17, et 61, 55, 60, 107, 35, et passim.
illustratur. 906, 18, 925, 12, *ejus scholiasies.* 480, 27, et 42, 487, 63, 79, 50, 495, 37, 536, 60, 567, 42, et 60, 571, 62, 682, 30, 743, 49, 814, 32, 816, 39, *emendatur.* 142, 34, 425, 53.
Aristoteles. 4, 63, 13, 49, 22, 29, 45, 25, 57, 45, 60, 24, 79, 18, 84, 59, 88, 13, 89, 30, 95, 24, 171, 53, 259, 32, 310, 47, 330, 56, 360, 52.

INDEX AUCTORUM.

289

- 402, 39. 437, 41. 453, 35.
459, 57. 467, 10. 468, 22.
473, 38. 494, 29. 495, 30. 497, 33. 498, 18. 503, 10.
504, 34. 508, 50. 511, 40.
522, 21. 524, 55, et 60. 525,
55, et 39. 531, 64. 533, 62.
536, 30. 538, 27. 540, 35.
542, 46. 544, 48. 548, 43.
550, 29. 551, 16, et 25. 552,
44. 554, 20. 555, 40, et 53.
557, 62. 560, 42. 562, 15.
565, 19. 569, 41. 573, 41.
576, 10. 577, 15. 578, 55.
et 55. 586, 50. 618, 53, et
64. 669, 42. 670, 50. 671,
51. 676, 17. 33, et 44. 679,
66. 683, 57. 691, 26. 724,
21. 728, 49. 744, 29. 850,
62. 900, 228.
emendatur. 499, 20. 618, 27.
944, 52. 980, 10.
illustratur. 172, 50. 329, 54.
579, 18. 619, 54. 731, 56.
ejus locus varie lectus jam
olim. 532, 10.
defenditur a Timaei calumnia.
43, 41. 459, 31. 595, 48.
super chalcide pisce inconstan-
tia. 574, 10.
Strianus in Dissertationibus.
130, 27. 964, 21.
Strianus historicus. 284, 22.
372, 56. 446, 12.
illustratur. 708, 59.
Stronidorus. 130, 11. 457, 16.
561, 49. 580, 49. 774, 33.
840, 45. 963, 52.
emendatur. 54, 24. 945, 52.
Stronius. 534, 31.
Stronius. 943, 35.
Stronius Mechanicorum scrip-
tor. 193, 44. 905, 10.
Stronagoras. 196, 22.
Augustinus. 316, 52. 410, 12.
744, 44. 771, 11.
Augustus in epistola ad Tibe-
rium. 393, 45.
vicenna. 60, 25. 23, 94.
ulus Gellius. 292, 10. 434, 65.
470, 36, et 46. 482, 30.
496, 34. 735, 14. 821, 66.
855, 38.
Usonius. 49, 62. 161, 48. 176,
51. 246, 42.
Cassaub. Anim. in Athen. T. III.
- B.**
Basilus. 30, 28. 38, 41. 63, 24.
79, 38. 92, 52. 113, 56. 126,
56. 173, 16. 191, 21. 458,
24. 545, 49. 701, 49. 961,
20.
Benjamini Itinerarium. 840, 63.
Bibliorum vetus interpres. 476,
17.
illustratur. 924, 34.
emendatur. 556, 16.
Berosus. 909, 39.
Bion. 219, 17.
Boetius. 613, 56.
Breviator Athenaei, passim. quis
ille fuerit. 1, 12.
negligentia illius. 2, 12. et
seqq.
- C.**
Caelius Aurelianus. 684, 10. 890.
39. 897, 39.
Caesar De bello Gallico. 364, 61.
436, 17.
Callimachus. 147, 40. 196, 27.
891, 51. 934, 19.
exponitur. 627, 37.
Canon paschalis M. S. 282, 59.
Capitolinus. 369, 15.
Caranus. 218, 13.
Cassianus. 282, 52.
Cassiodorus. 340, 45. 365, 33.
Cato. 75, 14. 90, 44. 217, 41.
503, 62. 927, 15. 24, 27.
37, 38. 42, et 49.
Catullus. 110, 15. 627, 41.
Celsus. 60, 28.
Conforinus. 594, 26.
B. Chrysostomus. 20, 65. 30, 26.
49, 25. 55, 26, et 36. 72,
19. 102, 39. 143, 62. 283,
10. 316, 52. 321, 26. 322,
38. 344, 44. 403, 42. 452,
63. 500, 62. 652, 23. 823,
17.
emendatur. 811, 37.
Cicero. 60, 57. 61, 60. 94, 51.
104, 37. 226, 34. 268, 30.
274, 47. 415, 21. 454, 27.
469, 28. 471, 26. 476, 16.
391, 40. 498, 54. 500, 20.
565, 38. 587, 14. 601, 20.
614, 38. 624, 43. 676, 55.
833, 23. 863, 36. 886, 52.
- T**

- emendatur.* 153, 47.
illustratur. 13, 42.
Claudianus. 275, 47, 860, 54.
Claudius Imperator. 471, 14.
Clemens Alexandrinus. 15, 40.
 21, 57, 37, 56, 77, 50, 169,
 43, 177, 44, 191, 52, 197,
 52, 221, 15, 251, 50, 272,
 48, 282, 56, 284, 50, 286,
 10, et 27, 399, 39, 435, 20,
 446, 58, 459, 57, 473, 67,
 479, 34, et 38, 480, 65, 483,
 29, 486, 34, 488, 12, 490,
 42, 492, 49, 496, 59, 507,
 43, 515, 46, 601, 35, 628,
 27, 640, 35, 683, 57, 709,
 47, 720, 30, 724, 65, 743,
 62, 770, 15, 779, 19, 788,
 17, 837, 52, 840, 42, et 54,
 867, 22, 889, 47, 890, 32,
 899, 23, 901, 56, 912, 49,
 951, 40, 979, 50.
emendatur. 258, 50, 548, 52.
 716, 18.
Cleomedes. 300, 29.
Codex Theodosianus. 598, 18.
Cornelius Nepos. 607, 35.
Cornelius Celsus. 60, 23, 762, 17.
 801, 37, 954, 30.
Cornutus in Persicum. 553, 25,
Q. Curtius. 99, 41.
D.
Damasceus. 973, 17.
Damoxenus. 200, 56.
Daniel propheta. 271, 28, 904,
 58, et 51.
Demades orator. 196, 58.
Demetrius Phalereus. 48, 52, 455,
 23, et 38, 630, 36, 661, 47.
illustratur. 392, 27.
Demosthenes. 78, 13, 79, 25, 101,
 10, 298, 24, 331, 21, 360,
 56, 410, 37, 421, 26, 445,
 50, 541, 59, 564, 66, 606,
 54, 612, 31, 731, 62, 753,
 49, 788, 60, 809, 31, 887,
 11.
emendatur. 83, 37.
illustratur. 42, 40.
Demochares. 444, 12.
Demosthenes Bithynus. 179, 57.
Deuteronomium. 410, 31.
Digesta juris. 876, 60.
Dicaearchus emendatur. 981, 20.
- Dio Chrysostomus.* 55, 26, 109,
 40, 533, 44.
Dio Coccejus. 6, 43, 99, 65, 412,
 11.
Diodori Bibliotheca. 384, 38.
Diadorus Siculus. 48, 20, 359,
 41, 387, 61, 410, 49, 445,
 34, 448, 33, 468, 55, et 60,
 574, 59, 607, 20, 713, 60,
 715, 38, 772, 64, 827, 60,
 835, 51, 860, 33, 861, 51,
 873, 18, 883, 49, 939, 23.
Diogenes Laertius. 211, 62, 381,
 48, 460, 41, 502, 10, 583,
 18, 594, 25, 595, 51, 620,
 58, 636, 16, 716, 47, 747, 10,
 777, 30, 785, 29, 815, 23,
 823, 57, 854, 16, 878, 42,
 879, 64, 884, 28.
emendatur. 53, 27, 752, 37.
Diomedes. 893, 63.
Dionysius Periegetes. 777, 35.
Dionysius Thrax grammaticus.
 780, 61.
Dionysius Sinopensis. 411, 41.
Dionysius Halicarnassensis. 193,
 35, 198, 28, 468, 49, 487,
 45, 494, 40, 672, 52, 679,
 22, 720, 15, 767, 48, 768,
 21, 851, 49, 677, 38, 906,
 55, 954, 41, 964, 19, 60, 61,
 ejus epigramma. 81, 62.
Dioscorides. 58, 28, 60, 50, 60,
 61, 73, 43, 78, 31, 102, 21,
 422, 44, 502, 62, 642, 28,
 799, 63, 954, 46, 967, 49.
- E.**
Empedocles. 927, 33.
emendatur. 635, 27.
exponitur. 718, 31.
Ennius. 177, 20, 482, 16, 567,
 53.
emendatur. 177, 20.
Epictetus. 231, 58.
Epicurus. 498, 44.
Epigrammaticus poeta. 800, 54.
Epiphanius. 190, 21, 285, 14,
 360, 40, 628, 32, 789, 60,
 954, 61.
emendatur. 730, 14.
exponitur. 848, 60.
Erotianus. 483, 55, 486, 13,
 487, 17, 488, 53, 744, 50.
Etymologici magni auctor. 452,

INDEX AUCTORUM.

291

- 58, 479, 62, 483, 63, 495,
14, 513, 10, et 19, 697, 64.
894, 4.
emendatur. 170, 23, 539, 27,
et 54, 571, 39, 757, 43.
S. Evangelii locus. 113, 55, 709,
43.
Buagrus. 823, 15.
emendatur. 850, 10.
Bunapius. 113, 48, 779, 43.
Buripides. 11, 12, 13, 60, 15,
13, 136, 56, 158, 49, 193,
15, 203, 42, 211, 41, 384,
31, 423, 35, 437, 47, 484,
44, 549, 36, 567, 46, 644,
57, 715, 60, 722, 54, 741,
33, 750, 53, 764, 15, 765,
18, 787, 43, 841, 49, 957,
48.
emendatur. 13, 19, 716, 17,
862, 65.
Buripidis vitas auctor. 334, 19.
Eusebius. 321, 31, 478, 46, 660,
27, 924, 14.
emendatur. 169, 48.
Eustathius. 21, 28, 29, 51, et
passim.
notatur aut emendatur. 2, 21,
12, 43, 18, 50, 111, 10,
213, 40, 463, 18, 659, 38,
668, 50, 797, 11, 798, 66,
807, 22, 843, 42.
exponitur. 831, 62.
Ezechiel propheta. 875, 42.
- F.**
- Festus.* 708, 49, 936, 50.
Festus Avienus. 777, 40.
*Fragmenta libri undecimi Athe-
naei, numquam edita* 781, 14,
et *seq.*
Firmicus. 811, 49.
- G.**
- Galenus.* 35, 51, 36, 34, 38, 63,
44, 32, 51, 51, 60, 50, 61,
30, 62, 48, 71, 47, 84, 39,
85, 60, 86, 55, 92, 10, 95,
39, 104, 10, 19, et 39, 109,
36, 113, 47, 116, 37, et 56,
119, 33, 122, 64, 137, 10,
158, 20, 159, 41, 162, 13,
163, 64, 166, 30, 192, 29,
201, 27, 211, 51, 214, 22,
224, 22, 229, 15, 249, 58,
270, 52, 429, 19, 433, 51,
456, 65, 475, 38, 559, 27, et
28, 587, 36, 618, 35, 623,
63, 638, 16, 643, 25, 645,
11, 669, 28, 705, 45, et 53,
714, 53, 744, 56, 762, 23,
779, 50, 804, 51, 812, 60,
821, 27, 829, 43, 849, 53,
897, 38, 914, 61, 915, 46,
923, 43, 926, 10, 953, 47,
962, 37, 973, 26, 975, 48,
emendatur. 104, 20, 813, 54,
illustratur. 160, 25, 661, 10.
Gesnerus. 574, 19.
Gildas sapiens. 130, 33.
Glossae Aruc. 218, 29.
Glossarium vetus. 476, 37, 534, 35,
emendatur. 575, 36.
Grammatici veteres. 562, 65,
756, 56,
Gregorius Nazianzenus. 30, 31,
636, 18,
Gregorius Nyssenus. 49, 40.
Gregorius Palamas. 49, 54, 134,
33.
- H.**
- Harpocration.* 323, 43, 360, 45,
413, 44, 435, 16, 447, 12,
et 24, 450, 19, 460, 60, 474,
62, 486, 39, 493, 18, 494,
56, 506, 33, 513, 22, 526,
25, 529, 26, 539, 66, 544,
10, et 66, 567, 14, 568, 27,
et 43, 599, 38, 647, 10, 649,
63, 664, 39, 673, 44, 793,
10, 796, 54, 806, 48, 866,
60, 870, 43, 922, 41,
emendatur. 179, 28, 483, 18,
492, 58, 511, 18.
Hephaestion. 764, 27.
*Heracleti locus obscurus illustra-
tur.* 226, 48.
Hermogenes. 444, 25, 664, 15,
718, 58, 770, 28, 896, 50.
Hermolaus Byzantius. 230, 34,
586, 84, 737, 62.
Herodotus. 230, 40, 276, 43,
323, 31, 351, 66, 366, 35,
404, 64, 406, 47, 583, 36,
676, 43, 797, 29, 861, 55,
879, 13,
emendatur. 271, 48.
Hesiodus. 72, 64, 197, 38, 479,
52, 724, 36, 885, 18.

- explicatur.* 322, 47.
Hefychius. 14, 49. *et passim.*
emendatur aut notatur. 134, 26.
 162, 25. 170, 10. 171, 10.
 219, 58. 234, 55. 238, 42.
 263, 36. 277, 46. 483, 38.
 484, 17. 487, 41. 494, 20.
 495, 48. 496, 24. 501, 13.
 528, 58. 539, 53. 571, 37.
 611, 16. 612, 57. 615, 44.
et 61. 640, 56. 678, 14. 799.
 28. 895, 29. 908, 42. 912, 27.
notatur. 144, 61.
exponitur. 906, 48.
Hieremias propheta. 909, 62.
 186, 40. 191, 53. 193, 50.
 219, 19.
B. Hieronymus. 28, 44. 104, 43.
 243, 53. 282, 40. 316, 51.
 506, 36. 556, 23. 565, 39.
 666, 45. 705, 33. 868, 39.
 924, 29. 465, 60.
illustratur. 660, 60.
Hipparchus. 674, 49.
Hippocrates. 19, 14. 61, 24. 63.
 19. 86, 41. 87, 36. 93, 43.
 96, 25. 97, 22. 137, 18. 158,
 57. 205, 28. 474, 48. 476,
 20. 504, 11. *et* 13. 514, 45.
 618, 33. 622, 16. 638, 10.
 667, 20. 669, 28. 676, 11.
 678, 29. 683, 67. 685, 47.
 717, 50. 719, 55. 721, 42.
 744, 49. 757, 34. 812, 60.
 918, 45.
illustratur. 333, 14. 465, 60.
emendatur. 93, 31. 211, 52.
Hirtius vel Oppius. 268, 31.
Historiae Miscellae auctor. 850.
 30.
Historia vetus Ecclesiastica.
 804, 18.
Homerus. 14, 59. 19, 11. 31, 63.
 32, 39. 36, 14. 37, 48. 40,
 46. 45, 33. 57, 51. *et* 63.
 61, 42. 64, 43. 70, 60. 82,
 65. 84, 46. 85, 10. 93, 57.
 98, 64. 136, 52. 179, 51.
 245, 67. 247, 22. 255, 24.
 278, 60. 287, 58. 292, 25.
 318, 37. 326, 35. 403, 40.
 405, 24. 421, 52. 436, 48.
 474, 65. 479, 64. 503, 61.
 519, 38. 583, 30. 594, 61.
 605, 38. 605, 62. 615, 47.
 629, 17. 631, 43. 635, 56.
 647, 48. 660, 36. 665, 33.
 671, 54. 685, 45. 690, 11.
 696, 66. 711, 13. 715, 54.
 717, 48. 720, 49. 729, 34.
et 48. 733, 39. 739, 56. 741,
 38. 755, 27. 797, 13. 813,
 32. 842, 16. 848, 54. 878,
 15. *et* 63. 883, 21. 885, 23.
 887, 48. 892, 28. 903, 27.
 904, 36. 906, 39. 930, 25.
 933, 24. 934, 35. 961, 65.
illustratur. 40, 20. 662, 24.
Homeri poematum, Epichelides.
 134, 58.
ejus scholiastes. 480, 55.
Horatius. 56, 32. 110, 16. 219,
 14. 227, 40. 249, 17. 480,
 36. 629, 67. 794, 24.
Hyperidis oratio Deliana. 718,
 53.

I.

- Jamblichus.* 53, 50. 56, 62.
emendatur. 25, 56.
Javolenus Jurisconsultus. 368,
 33.
Interpres Pindari. 679, 13.
Interpres Hermogenis. 718, 60.
 876, 19.
Joannis Evangelium. 921, 60.
Apocalypsis. 24, 54.
Jobus. 548, 39. 556, 17. 868, 45.
Jobi vetus interpretatio emenda-
tur. 556, 17.
Jonathanis paraphrasis. 924, 27.
Josephus. 369, 40.
Josephus Ben Gorion. 761, 22.
 868, 48.
Jeremias. 882, 58.
Isaicus. 410, 38.
Isaicus propheta. 797, 59.
Isidorus. 120, 19. 225, 25. 340,
 34.
illustratur. 480, 18.
Judicum libri auctor. 868, 46.
Julianus Archiepiscopus Tolet-
nus. 981, 50.
Julius Pollux. 47, 44. 65, 12.
notatur. 168, 28. 225, 54. 226,
 46. 416, 63. 426, 65. 427, 23.
 460, 64. 496, 12. 501, 21.
 528, 25. 664, 41. 673, 40.
 709, 35. 717, 64. 747, 56.
et 60. 789, 17. 792, 29. 798,

INDEX AUCTORUM.

293

52. 810, 54. 818, 33. 870,
37. 885, 44. et 52. 938, 62.
945, 35. 959, 59.
emendatur. 167, 53. 181, 19.
209, 55. 210, 10. 236, 43.
Justinus. 467, 10.
Justinus Martyr. 705, 11.
Justinianus in Codice. 420, 28.
Juvenalis. 19, 13. 35, 41. 128,
22. 140, 51. 235, 40. 340,
24. 707, 53. 922, 18.
illustratur. 130, 15.

L.

- Leonidas.* 553, 29.
Leviticus. 135, 56. 677, 41. 684,
12. 924, 10.
Leviticus locus expositus. 191, 15.
Libanius. 432, 57.
Livius. 502, 16. 734, 30. 740,
30. 480, 12.
Longinus *επι τῶν* 141, 35.
468, 51.
Longus. 59, 35. 66, 23.
Lucas Evangelista. 271, 32. 410,
57. 924, 45.
Lucianus. 53, 49. 59, 23. 95, 22.
112, 15. 123, 32. 136, 29.
164, 34. 184, 42. 193, 60.
224, 59. 275, 30. 375, 10.
425, 41. 577, 27. 638, 26.
775, 49. 786, 45. 791, 14.
839, 25. 900, 37, et 63. 923.
15. 954, 50.
exponitur. 190, 37.
Lucilius. 151, 14. 152, 22.
Lucretius. 247, 26. 790, 45.
Lycophron. 13, 51. 20, 57. 30,
20. 195, 63. 324, 29. 399,
46. 530, 36. 732, 10. 802, 52.
scholiastes Lycoph. 582, 32.
Lyfias. 225, 17. 323, 47.

M.

- Macrobius.* 119, 54. 431, 36.
493, 30. 495, 24. 522, 29.
651, 22. 660, 40. 776, 64.
793, 56. 794, 29. 796, 64.
802, 15. 960, 30.
emendatur. 794, 52. 802, 14.
Manilius. 299, 46.
Manuelis Comneni constitutio.
850, 25.
Martialis. 117, 60. 120. 10. 134,
15. 147, 41. 148, 26, et 34.

- 220, 32. 251, 20. 265, 40.
290, 59. 499, 60. 556, 57.
634, 25. 765, 20. 766, 34.
822, 43.
Martianus Heracleota. 16, 38.
Maximus Tyrius. 54, 42.
Menander rhetor. 709, 22.
Michael Psellus. 27, 22.

N.

- Naevius.* 457, 22. 567, 54.
Nicanor. 60, 36. 618, 53. 758,
13. 813, 29.
Nicandri interpres. 146, 27. 507,
11.
Nicephorus Calistus. 823, 16.
Nicetas Choniates. 934, 22. 961,
26.
Nicolaus Damascenus. 433, 54.
Nicomachus. 235, 32. 797, 58.
Nigidius. 756, 60.
Nonius. 179, 18. 589, 20.
Nonnus. 452, 11.

O.

- Octavius Minutius Felix.* 938, 64.
Olympiodorus. 73, 27.
emendatur. 475, 44.
Onceli paraphrasis Chaldaica.
924, 19.
Oppianus. 173, 53. 342, 59. 504,
45. 506, 22. 536, 34. 539,
48. 541, 27. 542, 50. 545,
39. 548, 12, et 56. 550, 36.
552, 10, et 67. 554, 18. 560,
52. 564, 18. 565, 19. 578,
48. 664, 56. 756, 62. 757, 53.
Orpheus. 407, 16.
Orus emendatur. 106, 58.
Ovidius. 104, 37, et 52. 192,
66. 508, 10. 566, 37. 675,
29. 686, 29. 977, 14.

P.

- Pacuvius.* 491, 47. 567, 53.
Palladius. 928, 56.
Panyasis poeta. 79, 51.
Paraphraes Chaldaici. 924, 18.
Paroemiographi Graeci. 460, 61,
485, 40. 488, 48. 495, 50.
Parthenius. 270, 31. 486, 42.
Paulus Aegineta. 457, 13.
Paulus Apostolus. 574, 22. 588,
36. 644, 22. 652, 22. 661, 18.
Paulus Iovius. 811, 4^a

- Pausanias.* 93, 41, 151, 29, 511, 11, 562, 47, 562, 87, 576, 63, 681, 45, 626, 46, 644, 27, 683, 56, 703, 13, 809, 36, 827, 15, 840, 16, 844, 13, 863, 36, 892, 41, 902, 57, 951, 29, 952, 17, 974, 52, emendatur. 780, 59, illustratur. 844, 13.
- Perfius.* 78, 18, 279, 61, 291, 29, 390, 42, 539, 51, 553, 15, 559, 35, 671, 25, 699, 16, 703, 64.
- Petronius.* 49, 49, 119, 55, 171, 15, 246, 47, 368, 23, 451, 36, 783, 57.
- Phalaeus poeta epigrammatum.* 808, 43.
- Phavorinus apud Stobaeum.* 155, 27.
- Philemon.* 726, 58.
- Philo Judaeus.* 30, 30, 190, 16, 285, 37, 305, 53, 354, 47, 620, 10, 910, 16.
- Philostratus.* 99, 20, 478, 49, 686, 22, 829, 39, 872, 25.
- Philoxenus.* 78, 10.
- Phlegon Trallianus illustratur.* 360, 60.
- Phoenicides.* 666, 50.
- Phocae Imperatoris constitutio.* 850, 21.
- Photius.* 478, 54, 480, 35, 582, 22, 815, 46, 902, 32, 928, 55.
- Pindarus.* 199, 18, 233, 51, 333, 61, 358, 52, 361, 56, 527, 55, 275, 29, 768, 12, 820, 66, 844, 44, 872, 62, emendatur. 337, 45, 702, 42, 867, 59, illustratur. 517, 45.
- Pindari scholiastes.* 479, 49, 481, 13, 483, 28, 485, 13, 490, 25, 491, 14, 492, 25, 494, 65, 601, 61, 679, 13, 722, 42.
- Placidus.* 130, 32.
- Plato.* 28, 17, 49, 20, 82, 57, 98, 13, 109, 53, 112, 56, 137, 20, 166, 29, 197, 28, 305, 50, 334, 37, 377, 24, 385, 48, 412, 15, 454, 40, 460, 12, 466, 20, 471, 22, 547, 32, 586, 54, 614, 65, 620, 20, 631, 57, 729, 59, 735, 63, 769, 19, 776, 19, 820, 59, 876, 27, 915, 40, 956, 58, emendatur. 63, 63, 59, 10, 186, 21, 215, 62, 315, 46, 631, 19, notatur. 322, 61, illustratur. 680, 35.
- Plautus.* 97, 25, 190, 41, 223, 55, 225, 50, 256, 19, 268, 45, 385, 35, 400, 22, 474, 60, 514, 38, 549, 18, 568, 12, 591, 51, 597, 17, 601, 24, 652, 57, 678, 19, 688, 19, 689, 40, 698, 65, 718, 39, 874, 21, 973, 48, illustratur. 42, 44, 82, 49.
- Plinius.* 21, 32, 63, 29, emendatur. 578, 49, 791, 16, 809, 38, defenditur a calumniis. 177, 51, illustratur. 129, 63, 155, 34, 163, 24, 177, 51, confertur cum Graeci scriptoris verbis. 974, 55, et facpius.
- Plinius junior.* 829, 21, 964, 25.
- Plutarchus.* 15, 27, 22, 27, 37, 59, emendatur. 447, 37, 448, 31, 903, 34, illustratur. 608, 55.
- Polyaenus.* 238, 12, 450, 30, 731, 65.
- Polybius.* 35, 59, 437, 37, 459, 54, 476, 20, 575, 16, 577, 61, 649, 44, 712, 47, 734, 34, et 64, 898, 27, emendatur. 903, 30.
- Porphyrius.* 151, 38, 619, 60, 686, 29, 803, 50, 826, 24, 897, 48, 914, 18, 939, 43.
- Priscianus.* 169, 56, 197, 32, 204, 33, 231, 24, 564, 51, 639, 44, 720, 15, emendatur. 231, 24.
- Probus.* 843, 44.
- Proclus.* 305, 37, 43, et 50, 361, 22, 365, 39, 478, 46.
- Procopius.* 659, 36, 849, 59.
- Propertius.* 878, 51.
- Prudentius.* 282, 50.
- Psalmodum Liber.* 868, 37.
- Ptolemaeus.* 468, 52, 30, 21, 648, 28, 873, 22.
- Ptolemaeus Hephaestionis F.* 996, 49.

INDEX AUCTORUM.

295

- Q.**
Quintilianus. 37, 51, 583, 50.
 468, 51. 892, 59. 897, 18.
- R.**
Rabbini. 218, 25. 583, 27.
Rufinus. 362, 44.
Rufus Ephefius. 684, 19.
- S.**
Salomonis Proverbia. 882, 56.
Sallustius. 49, 59.
Samuelis locus. 868, 40.
Senatusconsultum Lacedaemoniorum emendatur. 614, 34.
Senatusconsultum aliud. 431, 11.
 833, 28.
Seneca. 21, 62, 46, 48, 61, 58,
 66, 47, 96, 17, 147, 25. 431,
 59, 469, 51. 521, 21. 540,
 19. 601, 21. 619, 50. 627,
 57. 770, 66. 811, 41. 934, 29.
Septuaginta interpretes. 747, 46.
 797, 51. 882, 59.
Serenus Samonicus. 796, 61.
Servius. 592, 38, 775, 47.
Sidonius Apollinaris. 231, 26.
 863, 36.
Simeo Sethus. 117, 54, 158, 27.
Socrates in historia Eccles. 628,
 38, 667, 25.
exponitur. 668, 17.
Solinus. 869, 54.
Sophocles. 478, 14, 491, 11, 686,
 33, 689, 38, 739, 49, 786,
 38, 892, 45,
exponitur et emendatur. 864,
 20.
Sophoclis interpres. 415, 41, 483,
 58, 486, 25.
Sophoclis vitae auctor. 481, 46.
Sophoclis fabularum catalogus
accuratus. 482, 40, et seq.
Sopater in Hermogenem. 285, 43,
 719, 17.
Soranus. 446, 49.
Sosipater. 651, 66.
Sotades. 514, 43.
Sotion. 88, 21.
Statius. 773, 23.
Stephanus. 83, 15, 164, 52, 449,
 51, 482, 46, 486, 51, 488,
 26, 492, 82, 494, 26, 495,
 17, 496, 27, 550, 55, 582,
 59, 719, 60, 777, 29, 882,
 60, 895, 12, 899, 14, 961, 54.
emendatur. 46, 11, et seq.
Stobaeus. 484, 54, 485, 40, 488,
 55, 489, 18, 491, 19, 493,
 20, 495, 53, et 41. 642, 17,
 777, 31.
emendatur. 114, 19, 596, 59.
Strabo. 37, 51, 45, 61, 71, 37,
 89, 20, 139, 36, 235, 13,
 247, 63, 278, 28, 409, 18,
 et 34, 365, 37, 367, 57, 409,
 17, 421, 46, 453, 52, 467, 10,
 483, 28, et 55, 485, 62, 490,
 50, 523, 38, 530, 22, 532,
 65, 543, 57, 665, 38, 570, 41,
 574, 59, 576, 11, 579, 46,
 et 49, 600, 29, 614, 61, 629,
 42, 647, 64, 683, 53, 713, 18,
 731, 15, 737, 17, 767, 40,
 780, 57, 790, 21, 813, 21,
 827, 59, 837, 58, 840, 14,
 850, 66, 863, 36, 878, 44,
 882, 60, 920, 42, 955, 26,
 960, 59.
emendatur. 408, 20.
Strattidis fabularum catalogus.
 566, 49.
Suetonius. 234, 11, 235, 20, 521,
 65, 371, 51, 422, 11, 470, 18,
 609, 56, 652, 62, 663, 27,
 804, 48, 832, 49.
Suidas. 28, 13, 38, 21, 46, 43,
 121, 14, 135, 11, 167, 23,
 240, 35, 340, 29, 373, 27,
 427, 20, 447, 20, 473, 67,
 425, 65, 477, 48, 479, 28,
 501, 54, 502, 17, 508, 54,
 515, 10, 516, 52, 537, 59,
 559, 47, 566, 61, 569, 35,
 585, 51, 591, 32, 596, 61,
 609, 45, 601, 52, 621, 25,
 416, 53, 678, 51, 684, 29,
 709, 22, 726, 29, 735, 28,
 737, 52, 805, 60, 809, 32,
 822, 50, 848, 58, 849, 58,
 858, 46, 867, 54, 870, 64,
 879, 30, 884, 50, 885, 56,
 917, 18, 929, 41, 931, 12,
 955, 16.
notatur aut corrigitur. 23, 25,
 49, 61, 52, 10, 53, 58, 419,
 10, 469, 57, 549, 28, 625,
 57, 648, 41,
illustratur. 465, 19.

- Symmachus.* 187, 28. 447, 22. 875, 44.
Symphosius. 150, 59.
Synesius. 510, 13. 589, 14.
Syrus interpres Novi foederis. 83, 43.

T.

- Tacitus.* 52, 28. 275, 33. 370, 47. 440, 60. 825, 11.
Targumim auctores. 924, 18.
Tatianus. 683, 53.
Terentius. 48, 57. 61, 59. 224, 55. 296, 66. 444, 55. 529, 25. 841, 42.
Tertullianus. 23, 33. 91, 40. 92, 49. 180, 13. 172, 48.
Themistius. 79, 27. 158, 58. 217, 14. 284, 66.
Theocritus. 28. 41. 80. 41. 113, 55. 256, 21. 268, 26. 305, 44. 330, 20. 346, 28. 401, 45. 426, 44. 483, 34. 503, 33. et 49. 558, 61. 561, 40. 590, 57. 595, 42. 672, 59. 733, 66. 761, 50. 770, 20. 851, 60. 874, 53. 902, 27. 925, 60. 936, 65. 956, 64. 983, 53. emendatur et illustratur. 507, 23. 28, et 32.
Theocriti scholiastes. 539, 26. 897, 47.
Theodoretus. 49, 46.
Theodori Polymorphus. 789, 57.
Theognis. 552, 15. 633, 11. 777, 15. 837, 57. emendatur. 723, 57.
Theon. 813, 20.
Theophylactus. 112, 23.
Theophrastus. 19, 56. 44, 24. 89, 40. 101, 54. 108, 60. 113, 23. 116, 34. 127, 47. 133, 64. 139, 11. 163, 16. 198, 22. 203, 53. 225, 11. 370, 17. 427, 42. 434, 50. 446, 17. 501, 19. 551, 53. et 61. 576, 30. 578, 15. 618, 56. 632, 30. 640, 67. 641, 13. 662, 17. 684, 43. 686, 61. 739, 27. 855, 50. 884, 51. 946, 20. 974, 25.
emendatur. 72, 14. 86, 12. 102, 42. 108, 60. 121, 47. 126, 45. 143, 22. 149, 47. 154, 53. 156, 15. 932, 51.
illustratur. 125, 39. 330, 45. 552, 22.

- confertur cum Aristotele.* 552, 54.
Theopompus historicus. 35, 50. 806, 12. 822, 41.
Theopompi locus expositus contra Athenasi mentem. 298, 32.
Thucydides. 207, 57. 365, 30. 376, 55. 557, 36. 570, 61. 582, 58. 673, 57. 838, 58. *illustratur.* 411, 27. *locus illius varie lectus.* 798, 55.
Tibullus. 514, 64.
Timo. 690, 48.
Trallianus. 29, 10. *illustratur.* 360, 61.
Tzetzes. 479, 44. 523, 64.

V.

- Valerianus.* 471, 19.
Varro. 28, 50. 75, 19. 98, 51. 216, 42. 277, 46. 598, 51. 453, 50. 478, 68. 527, 22. 560, 54. 577, 29. 650, 37. 686, 24. 717, 29. 755, 17. 771, 11. 795, 66. 806, 29, et 66. 814, 41.
Vellejus Paternulus. 470, 21.
Vetus scriptor apud Suidam. 583, 38.
Virgilius. 249, 52. 403, 24. 424, 49. 882, 39.
Vitruvius. 88, 18. et 63. 92, 58. 274, 21. 309, 26. 344, 51. 356, 29. 357, 19. 361, 46. 363, 20. 421, 14. 846, 51.
Ulpianus Jurisconf. 98, 20. 445, 41. 735, 20.
Vopiscus. 704, 19.

X.

- Xenophon.* 55, 53. 41, 37. 99, 47. 137, 62. 379, 59. 450, 28. 473, 16. 575, 28. 715, 18. 722, 45. 778, 39. 803, 32. 818, 63. 828, 35. 888, 28. 984, 40. *emendatur.* 233, 40. 260, 25. 829, 32. *illustratur.* 285, 53.

Z.

- Zenobius.* 29, 22. 691, 13. *emendatur.* 585, 66.
Zenodotus. 32, 65.
Zoroaster. 157, 22.
Zosimus. 52, 17, et 18. 659, 30.

INDEX GRAECARUM DICTIONUM AUT LOCUTIONUM QUAE IN ANIMADVERSIONIBUS EXPLICANTUR.

- A.**
 Ἀβήρ. 615, 17.
 ἀβλεπνής et ἀβλεμής. 622, 41.
 ἄβρα βυλννιν. 373, 36.
 Ἀβρυντα. 105, 56.
 ἄβυρτάπη et ἄβύρταπος. 141, 53.
 238, 12.
 ἄβωρ. 615, 17.
 Ἀγαμέμνων Ζεύς. 196, 18.
 ἄγατὸν pro ἀγαστόν. 56, 39.
 ἄγγαροι, vox Barbara. 233, 46.
 ἄγειν δλκην. 94, 48.
 ἄγειν τι εἰς τὸ πρόσθεν τινός.
 739, 38.
 ἀγγελίδες ἔκκαμ. 554, 59.
 ἀγιμός. 626, 56.
 ἀγνάλιν. 625, 30.
 ἀγλαΐειν. 135, 43.
 Ἄγροσς. 103, 61.
 ἀγρωτίδια, vide γνωτίδια.
 ἄγορᾶ εὖσπος. 401, 49.
 ἄγορᾶ χρᾶσθαι. 457, 67.
 ἄγραῖος, ranis. 208, 24.
 ἄγραφως. 383, 65.
 ἄγριος περὶ παῖδας. 539, 43.
 ἄγριμαῖα κρία. 853, 22.
 Ἀγρωστίνος Epicharmi. 232, 27.
 ἄγριῶλος. 580, 21.
 οἱ ἐκ τῆς ἀγωγῆς. 952, 20.
 ἄδελίς. 222, 61.
 ἄδελφός. 615, 17.
 ἀδέσποτοι. 467, 61.
 ἀδιασχετότερος κατὰ τὴν προσή-
 γορίαν τοῦ πατρός. 583, 46.
 ἀδικία, pro impudicitia. 522, 59.
 ἔδον τραπίζιν. 969, 48.
 ἀδρούσθαι pro ἀνδρούσθαι in
 signi loco restitutum. 933, 51.
 ἄδρια. 162, 38.
 Casaub. Anim. in Athen. T. III.
 ἀερόμιλι et δροσόμιλι. 819, 18.
 ἀερισπότητα μίλια. 913, 51.
 ἀηδία Ἀττικῇ. 250, 63.
 ἀθέρση. 572, 47.
 ἀθῆρ et ἀφαρεύς. 531, 36.
 ἄθοντα ἐνὰ κατὰσθαι, proverb.
 55, 47.
 αἰγανά. 707, 13.
 Αἰγλαήρ. 615, 17.
 αἶχημα. 30, 46.
 αἰζήεις. 316, 18.
 αἰθώρ. 615, 18.
 αἰυλον. 260, 37. 264, 60.
 αἰμωδιᾶν. 423, 22.
 αἰρεῖν δάκτυλον. 395, 66.
 αἰρεσις lecta et ratio vitae.
 337, 28.
 Αἰρησινευχὺς Diphili fabula.
 816, 44.
 αἰσχος ἀναδήσασθαι. 659, 34.
 αἰτίαν ἔχειν. 639, 32.
 αἰώρημα. 30, 24.
 ἀκαλακασίρ. 615, 18.
 ἀκαλλις. 964, 50.
 ἀκαλος. 174, 57.
 ἀκασθα. 139, 38.
 ἀκασθοβάται. 186, 52.
 ἀκαπνα θύνω. 26, 63.
 ἀκάρταξ lupus. 566, 43.
 ἄκατος. 786, 25.
 ἀκίσσασθαι. 532, 37.
 ἄκρινος herba. 963, 27.
 ἀκίρ pro ἀσπός. 615, 20.
 ἀκλήτηρες βότρυς. 910, 27.
 αἱ ἀκαμαῖαι et αἱ ἑωλοὶ ἡμέραι
 nuptiarum. 182, 37.
 ἀκούειν pro intelligere. 660, 48.
 ἀκούετε λαοί. 604, 27.
 ἀκράτισμα. 338, 59.
 ἀκρατος ἐλευθερία. 738, 58.
 ἀκρα apud Galenum. 132, 37.

- ἀκρόσπερος et ἀκρόσπερος. 618, 30. ἀμφὶ δένυται, apud Pindarum. 912, 56.
 ἀκρόσπασμα. 325, 19. ἀμφιδρόμια. 135, 36.
 ἀκρόσπασμα ἐξ Ἰταλλίας. 275, 20. ἀμφὶς οἶνος. 196, 10.
 ἀκροκώλιον γεννηκόν. 132, 27. ἀμφοδοῖς idem ac λαύρα. 848, 17.
 ἀκροκόλαρος. 663, 66. ἀμυγδαλὴ arbor. 107, 47.
 ἀκροστόλιον. 356, 17. Ἄμυτα vel μότα, castaneas dic-
 τας. 109, 49.
 ἀκρότητα κύμβαλα. 296, 61. ἀναβύλλεσθαι pro περιβάλλεσθαι
 ἀκχαλίβαρ. 615, 20. de amictu. 53, 54.
 ἄλεις ἡδυσμένοι. 637, 42. ἀναβράττειν et ἀνέβρασται κρῖα.
 ἄλειμμα et χρίσμα, qui differant. 661, 26.
 975, 35. Ἀνάγαιλις. 38, 21.
 ἄλεκτρον. 313, 25. ἀνάγκα γλυκεία, apud Bacchy-
 ἄλκτωρ, Pallas. 192, 46. lidem. 82, 45. et 49.
 ἄλκτωρ, tibia. 313, 24. ἀναγκαῖον πόμα, apud Plato-
 ἄλκτωρ ἡμερόφωτος et ὀλόφωτος. nem. 82, 61.
 646, 55. ἀνάγκη, necessitudo. 522, 35.
 Ἀλεξάνδρου πινών. 731, 14. ἀνάγκη ληψίμισθος. 826, 34.
 ἀλεξίλογα γράμματα. 65, 19. ἀναγκούτος. 97, 50.
 ἀλκιδιὸς μαγικός. 650, 44. ἀναγνωσις criticorum vox. 386,
 ἀλκισμένος βλος quid dicatur. 10.
 913, 63. ἀναγραφαὶ παλαιαί. 939, 17.
 Ἄλκι et ἀλκισθαι. 83, 38. ἀναγυροῦς. 103, 61.
 ἄλκιωι, 558, 59. ἀναδύσασθαι τὸν ἄγωνα, vel κ-
 ἄλκτωρ, piscatores. 222, 62. κην. 658, 13.
 ἄλως χόνδρος. 627, 18. ἀνακλιῖται. 265, 21.
 ἀλλαγὴν ποιεῖσθαι. 575, 57. ἀνακαλεῖσθαι. 300, 10.
 ἄλμη ἀγρία. 591, 20. ἀνακλιῖσθαι. 57, 46.
 ἀλλάττεσθαι τὸν τῶν γυναικῶν βίον. 829, 52. ἀνάκλασις εὐγραμμος. 554, 59.
 ἄλς θυμότης. 635, 33. ἀνακτες Cypriorum. 448, 62.
 ἄλυν. 339, 57. ἀνάκτορον. 372, 59.
 ἄλωνα. 291, 59. ἀναλαμβάνειν εἰς μνήμην. 437, 37.
 ἄλωνα παρανόμων. 761, 16. ἀνανηφειν. et ἀναπεινῆν. 309, 13.
 ἄμαθής. 391, 21. ἄναντι κύτανται. 256, 26.
 ἄμαθιδες κόγχοι. 165, 62. ἀναπεπταμένα loca. 357, 41.
 ἄμάλλαι, ἰουλοι. 891, 31. ἄναρ. 615, 13.
 ἄμαρτιον. 981, 60. ἀναρίται et τηρίται. 165, 24.
 ἄμαχοι. 24, 62. ἀνάρηνον, sive ἀντίρῃνον. 640, 44.
 ἄμβων. 804, 13. ἀναστόμωσις. 251, 65.
 αἱ ἀμέθυτοι. 74, 64. ἀνάτασις. 285, 35.
 ἄμης et νάνος. 916, 47. ἀντιλίσσθαι. 77, 28.
 ἄμλα vocis etymum. 498, 19. ἀντρίαινοῖν. 310, 16.
 ἄμλιδος ἀλλήλοις περικαταγνύναι, mos Graecorum. 42, 38.
 ἄμλιδος ὄνομα, pro ἄμλιδος. 42, 64.
 ἄμιθρεῖν pro ἀριθμεῖν. 840, 26.
 ἄμνη. 647, 56. ἀνδρεία. 265, 19.
 ἄμορα. 918, 63. ἀνδροφόνος sceleratus. 398, 41.
 ἄμπιστάτηρ. 615, 21. ἀνείσθαι. 700, 24.
 ἄμυλος ἀμύλιον. 925, 54. ἀνελκύεσθαι. 538, 20.
 ἄμύνεσθαι τὸ πάλυμμα. 449, 56. ἀνὴρ τοῖς ἡθεσὶ διαφορῶν. 896, 33.
 ἄμφικνέφατος, et ἀμφικνέφαλος. ἀνὴρ sive ἀνδρικός. 956, 21.
 725, 31. ἀνδρὶν πυρὸς ἀκμαῖς. 933, 20.
 ἀμφιδέαι. 323, 50. ἀνδρωπείου παράκομμα νομισμα-
 τος eunuchas. 30, 31.

- ἄνθρωπος λαλῶν, humane lo-
 qui. 660, 54.
 ἄνθρωποι οὐκ ἄνθρωποι. 832, 46.
 ἄνθρωπος δίγλωττος. 9, 22. et 23.
 ἀνθρωπότης vulgus hominum.
 359, 33.
 "Αἰνως πλάται. 162, 62.
 ἀναιτήρ. 615, 24.
 ἀντήρ ποδοδός. 195, 53.
 ἀντιπροπίνειν. 254, 58.
 ἀντοπόστατος ἀρχή, potentatus
 intolerandus. 193, 29.
 "Αἷον. 94, 63.
 οἱ ἐν ἀξιώμασι κείμενοι. 36, 26.
 αἰοδύς ἀντιπροπίνειν. 948, 31.
 αἰόνες, pisces. 558, 49.
 ἀπαροῖδοι. 615, 24.
 ἀπαροφύμην. 596, 11.
 ἀπαλὸν vinum. 68, 30.
 ἀπαλιντελλῶν. 727, 44.
 ἀπαυθρακίζω. 571, 60.
 οὐκ ἀπαυθρακίζω. 199, 12.
 ἀπαυθρακίζω. 876, 15.
 ἀπαυθρακίζω. 63, 13.
 ἀπαυθρακίζω. 113, 37.
 ἀπαυθρακίζω πρὸς τὴν γένεσιν. 559, 32.
 ἀπαυθρακίζω. 28, 40.
 ἀπὸ γῆ. 687, 46.
 ἀπαυθρακίζω. 915, 27.
 ἀπαυθρακίζω. 184, 17. et 20.
 ἀπαυθρακίζω. 224, 20.
 ἀπαυθρακίζω. 432, 57.
 ἀπαυθρακίζω. 39, 57.
 ἀπαυθρακίζω. 24, 37.
 ἀπαυθρακίζω. 101, 39.
 ἀπαυθρακίζω. 422, 36.
 ἀπαυθρακίζω, pedum perniciosa.
 192, 28.
 ἀπαυθρακίζω. 901, 16.
 ἀπαυθρακίζω. 73, 47.
 ἀπαυθρακίζω. 645, 47.
 ἀπαυθρακίζω. 825, 44.
 Ἀπολλῶς. 640, 36.
 ἀπολούμενος, loturus. 188, 61.
 ἀπομαγδαλαί πυράδες. 695, 60.
 ἀπομαγδαλαί. 155, 19.
 ἀπομάττεισθαι. 8, 15.
 ἀπομαρτύνω. 712, 50.
 Ἀπόμυος Jupiter in Elide. 18,
 26.
 ἀπορηστίσθαι. 51, 21.
 ἀπορύριδες, et ἀπόρυρις. 581, 58.
 ἀποσάττειν ἑαυτὸν. 516, 41.
 ἀπόσας. 97, 17.
 ἀποσολάττειν. 233, 65.
 ἀποτυμπανισθῆναι. 230, 41.
 ἀποχρῶν, pro sufficio. 539, 12.
 ἀπικρῶν. 615, 25.
 ἀπύρην ἀπρόδυν, et ἀπύρην
 ἰχθύς. 117, 14.
 ἀπύρην. 866, 55.
 ἀργάλας vel ἀργαῖ, nomen ser-
 pentum ad oergastica sacra
 adhibitorum. 938, 34.
 ἀργυρος ἀνάργυρος. 625, 28.
 ἀργυρῶμα et χρυσεῶμα. 404, 50.
 ἀργῶν. 776, 43.
 Ἀρεως φιλή Νεκτορις peculium.
 728, 46.
 ἀριστῶν apud Hippocratem pro
 bis die comedere. 96, 44.
 ἀριστάρχης Ζεύς. 195, 56.
 ἀριστῶν, prandium praebere.
 421, 37.
 ἀριστότατον κρέας. 195, 42.
 Ἀριστοτέλειος κωλύς. 24, 27.
 ἄρμα ἐκτασθῆναι ἰταρῶν. 844, 30.
 Ἀρμόδιον. 821, 38.
 ἀρνεύτης. 532, 57.
 ἄρνια. 895, 65.
 ἀρπός ἀπέναντι eius, lege Athe-
 nienfium vocabatur. 28, 34.
 ἀρπυγῶν ἀναστροφῶν. 331, 68.
 ἀρπυγῶν. 154, 50.
 ἀρπυγῶν. 332, 44.
 ἀρπυγῶν. 154, 50.
 ἀρπυγῶν μὴ καταγνῶναι, Pythago-
 ricum symbolum. 36, 25.
 ἀρπυγῶν. 920, 16.
 ἀρπυγῶν. 419, 29.
 ΑΡΤΟΚΟΠΙΚΟΝ, Cerysippi
 Tyaneī. 920, 12.
 ἀρπυγῶν. 812, 47.
 ΑΡΧΑΙΚΑΙ epistolae Theo-
 pompi. 877, 38.
 ἀρχὴν pro ἐπιμελεῖσθαι, vel fa-
 cere. 862, 15.
 ἀρχίον. 412, 41.
 ἀρχὴ ἰσοδαιμων. 994, 54.
 ἀσπλῆγος, et in ea voce Basilii
 acumen. 38, 37.
 ἀσπλῆγος pro ἀσπλῆγος. 766, 42.
 Ἀσπίλαφος. 164, 60.
 ἀσπαραγῶν, five ἀσπαραγῶν. 129,
 43. et 44.
 ἀσπαραγῶν. 915, 43.
 τὸ Ἀσπύριον αἰχμημα, Darius.
 30, 34.
 ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ Hesiodi. 310,
 25.

ἀσχέδωρος. 686, 49.
 αὐτίον. 301, 18.
 ἀτίρανον ὕδωρ. 86, 82.
 Ἀτλαντες. 863, 26.
 ἀρτόπημα. 155, 46.
 αἰταγας. 668, 41.
 αἰτανα et αἰτανίτης. 915, 31.
 ἀντιλεβόφθαλμος. 756, 46.
 αἰλαι, palatia. 335, 54.
 αὐλακισμένη γῆ. 776, 68.
 αὐλήσεις, modi tibiales. 890, 39.
 αἰλοι μεσόκοποι. 312, 47.
 αἰλόφων. 316, 46.
 αἰότης Attica vox. 980, 15.
 αἰτάς χύτραις. 693, 60.
 αἰτάργιος. 420, 30.
 αἰτλα et εὐθίως initio perio-
 di. 604, 33.
 αἰτίτης Rhodiorum. 71, 44.
 αἰτοδιακονία veterum. 43, 45.
 αἰτόμελος. 297, 17.
 αἰτόσπιτος. 97, 17.
 αἰξιν. 287, 36.
 αἰξιν λοιπάδα πρὸ φακῆς. 287, 41.
 αἰχμημα Αἰγύπτου. 30, 46.
 αἰχμημα Ἀσσύριον. 30, 34.
 αἰσμιώται. 439, 18.
 ΑΦΑΝΗΣ scriptor. 500, 34.
 ἀφαρένς, vide ἀθήρ.
 ἀφῆται. 467, 60.
 ἀρεύνειν, vide ἐρεύνειν.
 ἀφλαστον. 355, 17.
 ἀφόρητα ὑποδήματα. 188, 25.
 ἀφορμή. 175, 40.
 ἀφορμῆς δίεμαι. 886, 20.
 Ἀφροδίσιος ὄρκος. 827, 11.
 ἀφροὶ ἀρναε. 508, 23.
 ἀφῆ et ἀφύει. 508, 22.
 Ἀχραδοὺς. 103, 61.
 ἀχρηστος penula. 187, 63.
 ἀχρηστος θῆλωρος. 193, 25.
 ἀχυρ. 615, 25.
 αὐτεῖν ὕπνον. 679, 29.

B

Βαβραδόνες. 510, 38.
 βαβράζειν. 604, 20.
 βαθὺς αὐλών. 336, 26.
 βαλινιν ἰσα τινί. 373, 29.
 βάκχυλος. 216, 18.
 βαλαντιον ἑψαίν. 75, 25.
 Βάλανος Διός. 64, 40.
 βαλάντιον jaculum. 194, 18.
 βάλλειν ἔπει. 671, 36.
 βάλλειν λήκυθον πενήν. 858, 27.

βαλλισμὸς orationis. 630, 36.
 βάμβα, βαμβανεύειν et ἀβαμβά-
 κευστα. 270, 15, 19. et 21.
 οἱ τὰ βάπτει ἔχοντες. 516, 37.
 βάρακες et ἀβάρακες. 263, 26.
 βάρβιτος. 315, 22.
 βάρωμος et βάρμος. ibid.
 βάσεις. 368, 35.
 βασίλεις ὁ αἰὲ βασιλεύων. 411, 64.
 βαστάζειν pro ἀναβαστάζειν. 94, 30.
 βατάσιον et πατάσιον. 303, 16.
 βάτια, et βάτινα. 105, 56, et 57.
 βαυκλεσθαι τὰ λευκά. 254, 14.
 βάψαι ὑρύντασαν. 236, 15.
 βιβηέναι. 759, 32.
 βέλλιρ. 615, 26.
 βελονοπώλις. 598, 43.
 Βέρβια. 163, 57.
 Βιρβιοι. 844, 53.
 βιρβίνα. 845, 38.
 βίσκιρος. 260, 44.
 βηματίζειν et βηματιστής. 737, 10.
 Βήσα. 817, 37.
 Βίβλινον μέθυ. 70, 35.
 Βιβλιολάθας et Χαλκόντιος δι-
 tus Didymus. 262, 65. et 13.
 βίκοι orcae lallament. 223, 43.
 ὁ βίος humanum genus. 954, 32.
 βίος καθάριος. 151, 21.
 βίος ἡμέτερος, vel ἀληθινός.
 ibid.
 βίωρ. 452, 30.
 βλέπον δειρό. 689, 35.
 βλέννος et βλέννος. 513, 60.
 βλέπειν γλίσχρον. 653, 56.
 βλήθα. 220, 33.
 βληχώδης. 251, 29.
 βληχανώδης. ibid.
 βληχώδης. ibid.
 βλοσυρότης. 390, 25.
 βλύζειν αὐλῶ βρύτον. 743, 19.
 βλωμός. 220, 35.
 βονάγορ. 615, 27.
 βούγλωσσος. 514, 14.
 βοιωτία Homeri. 368, 11.
 βομβυθυλεύειν. 14, 41.
 βομβυλιόν. 456, 49.
 βορεασμοὶ et βορεασται apud
 Athenienses. 254, 50.
 βορθαγορίσκια. 264, 48.
 βοτρυδόν, et βοτρυχηδόν. 549, 60.
 Βότερος. 930, 24.
 βουκολία. 412, 36.
 βολαὶ αἱ ἐξ οὐρανοῦ. 930, 24.
 βουλὰς ἐξάρχων. 324, 29.

- agri Cyrenaeici, 199, 51. Γεύμα, five gustus rei vendenda. 550, 45.
 et βρώσει. 144, 12. et 13. γηθουλίδες. 642, 62.
 γιορ. 615, 20.
 vel βρώττοι. 175, 49.
 et καμβόλει. 581, 40.
 et φαρυγί quomode differunt. 759, 26.
 et βρωμώδης. 232, 36.
 κέρτης. 194, 58.
 156, 28.
 et βλώζειν. 463, 48.
 v. 805, 47.
 v. 742, 64.
 v. vide βρώσει.
 της. 220, 49.
 η αναισθησία. aut potius
 ροτική. 332, 68.
 και χαρακτηται. 56, 44.
 996, 55.
- Γ.
 ηνρά κρία. 678, 29.
 castella. 521, 62.
 ιος σιολή. 69, 21.
 pro sponso et marito.
 24, 34.
 v. 21, 22.
 ατα epitheta orationis.
 1, 53.
 et et κολλά inter escu-
 pta. 179, 55.
 κ. 922, 21.
 ολογίας varii scriptores.
 71, 14.
 εν. 316, 48.
 Γίλας. 547, 49.
 311, 25.
 τέσσα, pro libros scri-
 bere. 3, 52.
 διηλιφίς. 959, 38.
 αι μάται. 930, 62.
 α σταφυλή, et γενναία σῦκα
 quid Platoni. 930, 56.
 ον κρίας, pro αδρόν κόμμα.
 bid.
 όμντοι λόγοι. 753, 48.
 unde venter. 615, 30.
 et sacrorum ministras quas
 Iaccho fiebant in Limnia.
 33, 25.
 μμοι, oleae. 114, 59.
 θων φόνος ἀπολεμίστων.
 136, 57.
 τα. 450, 25.
- Γεύμα, five gustus rei vendenda. 66, 47.
 γηθουλίδες. 642, 62.
 γην επίσσωσθαι. 259, 23.
 γηρας αποβάλλειν. 209, 53.
 ΓΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΣ Hesiodi. 813, 22.
 γήτυον, γήθυον, γήσιον et γήθυ.
 143, 15.
 γίγγρος et γιγγράινοι αύλοι. 309, 52.
 γίγνισθαι et εἶναι, quomodo
 differant. 194, 61.
 γλαυκίς αι επί τάφων. 879, 20.
 γλεύκους μεμεθυμένα παλγνια.
 312, 29.
 Γλοῦς, nomen proprium. 450, 27.
 Γλυκίς άγών et γλυκὺς άγών.
 829, 53.
 γλήνη. 562, 49.
 επί ταῖς γλώσσαις σπένδων. 41, 58.
 γλῶττα calceorum. 606, 8.
 γνάφαλον. 216, 28.
 γναφεύς. 524, 43.
 γνώμην ευμβάλλισθαι. 430, 65.
 Ινύμων pro clepsydra. 86, 29.
 γνωτῖδια. 227, 60.
 γόγγρος. 589, 63.
 γογγυλόσσηρος. 165, 46.
 Γοταῖς δεικνύειν. 216, 60.
 γόος, lacrymae ex gaudio man-
 nantes. 390, 55.
 γουττατος πλακοῦς. 919, 36.
 γεάβια. 627, 21.
 γεάμματα αἰεξόλογα. 65, 19.
 τα από των στρωματοδιδωτων γεάμ-
 ματα. 15, 17.
 Γραμματιδιοποιός. 501, 15.
 γραμματιδιον. 501, 20.
 γραμματικόν έκπωμα, et ποτή-
 ριον. 786, 41.
 γραμματικῶν οι χαριστατοι. 4, 61.
 γριπίζιν. 961, 12.
 ΓΡΙΦΟΣ ό τι αἰζων τις μή γέ-
 ρει. 752, 33.
 item alii deinceps.
 γρούλλοι pisces, et γύλλοι. 513, 25.
 γρυμала, quisquilliae. 821, 16.
 γρυμαῖαι ἐριθαιώδεις. 564, 40.
 γυάλα. 787, 42.
 γύλιον. 793, 65.
 γυναικομαγίς. 779, 50.
 γυνή ἀπάθαρτος. 197, 15.
 γυργαθοι ψηφισμάτων. 18, 59.
 γύργαθος, reticulum. 44, 28.

γῆρος. 615, 51.
γῆρος. 917, 48.

Δ.

Δαδύχαρ. 615, 32.
δαίς χρηστή. 970, 57.
Δαίς, cur ēσθῃ, apud Homerum. 52, 48.
cur ἀγαθὴ a Zenodoto. 33, 19.
Δαῖτα de solo homine dici. 33, 65.
τοῦ δαιτροῦ, et τῆς ταμίας, officia diversa. 339, 36.
δαιτυλίης mugil. 535, 12.
δάφνας. 219, 49.
δασύ. 177, 63.
δάφνης φύλλα τραγηματίζεσθαι. 265, 65.
δαίματος χάριν. 406, 28.
δαυλιόν. 712, 61.
δαῖνος et δίκος. 787, 46.
δαίξεις. 216, 57.
δειπνίσαι. 604, 35.
δείπνον et πέντος quomodo differunt. 171, 41.
δειπνον. 506, 19.
δειπνοσφισται titulus operis. 4, 18.
δεκάποδος στοιχείου. 425, 49.
δέλτρον. 627, 17.
δέλφας ὀπωρινῆς ἡτρία. 184, 36.
δέλφας. 647, 36.
δέμας, pro virili membro. 18, 48.
δέμας et βλος. 248, 65.
δέμας λάπτειν. 803, 26.
Δένθις. 71, 21.
† δεραιότατος δέλφας. 934, 38.
δέτται. 280, 49.
δεσπουναῖται servi. 467, 65.
δεσπόσυντοι heriles filii. 250, 27.
δευσοποιόν χρώμα. 237, 50.
δευτερίναρ. 615, 33.
δέχεσθαι τὴν θάλατταν, apud Aristotelem et Theophrastum. 549, 64.
Δήμητρος ἀκτὴ. 927, 29.
† δήμιος pro Δημήτριος. 889, 30.
δημοκόπος. 409, 45.
δημοκρίτος φακί. 196, 15.
δημος et ὄχλος qui differant. 319, 45.
δημόσαιαι παιδίσκαι. 733, 43.
δημονογοί mulieres Athenis. 305, 23.

ΔΗΜΩΝ scriptoris nomen. 185, 44.
τῶν δῆμων. 696, 22.
δηξιθύμος δέξιλη. 200, 22.
διάγραμμα συστήσασθαι. 617, 12.
διαγραφεῖν. 154, 35.
διὰ δωδεκάτης ἡμέρας. 527, 59.
διαθίσει. 552, 25.
δαιτυᾶσθαι. 842, 47.
διαλαμοτόμους. 688, 56.
διαλαμβάνειν. 624, 44.
διάλεπτος. 195, 11.
διαμασχαλλεῖν. 116, 52.
διανησιζέσθαι, solvere jejunium. 31, 56.
διὰ νυκτός, pro δι' ὅλης νυκτός. 474, 57.
διαπίνεσθαι ἀνδράσιν. 808, 14.
διαστήρ. 615, 34.
διασκεῖσθαι τὰς πόδας. 388, 39.
διασκεῖν. 212, 17.
διασκεῖναι. 67, 21.
διασπῆναι. 433, 50.
διατίθεσθαι. 528, 19.
διατίθεσθαι, ποιῶντας τοὺς φιλοῖς. 712, 46.
διανοῖα τοξοειδής. 359, 14.
διανόια. ibid.
διατριβή, pro τέρψις et ψυχγωγία. 37, 60.
διατριβὴν παρῆχειν. ibid.
διαφοιγόμορ. 615, 34.
διάφοροι τὰς γνώμας. 896, 45.
διάφορος, pecunia. 148, 40.
διαφύσεις. ibid.
διωκαθῆν. 513, 58.
διδασκαλία, θέσις, vel μέθυσ. 413, 60.
διδασκαλίων utilitas ad chronologiam. 416, 13.
διδάσκειν δράμα. 413, 48.
δίεθροι. 346, 33.
διεκπαῖν. 198, 26.
διερλίσθαι βοῦν. 704, 26.
διηθισμένοι στέφανοι. 959, 40.
δι' ἡμέρας πέμπτης. 293, 34.
δίκαρ. 615, 55.
δικαστικαὶ δαπάναι. 420, 35.
διμοῖα. 717, 47.
δίνα. 580, 47.
Λιονυσιακὰ ἀθύρματα. 275, 12.
Λιονυσιόκαλεις. 436, 61.
τὸ ἐν Λιονύσου πρόσωπον. 842, 34.
Διὸς αὐλή. 336, 14.
Διὸς βάλανοι. 64, 39.

- διορθοῦσθαι 336, 64.
 διοφερέειν ὑδάτα 85, 43.
 δολής 533, 17.
 δοκιμασία athletarum. 432, 64.
 δόλιχος gromus leguminis. 250, 57.
 δονεῖν 183, 49.
 δονεῖν ψήφους 533, 43.
 δοξολόπος 409, 43.
 Δόρδον 734, 25.
 δορικὰ ἱμάτια, apud Hippocratem. 719, 66.
 δόρυς 636, 56.
 Δουλοκρατής 567, 52.
 δοῦλος et οὐκείτης 460, 53.
 δοῦρι παλαιμνή πατρὶς 881, 23.
 δράματα ἐπιδικασμένα, quae. 67, 20.
 δράξ 939, 48.
 Δραπεταγωγός 293, 48.
 Δραπιδνα 304, 42.
 δραπέτης, olivae. 114, 11.
 Δύναμις, quid proprie. 44, 37.
 δυσμερεῖν 391, 17.
 δύσκολος 272, 66.
 δυσωνεῖσθαι τὸ παλούμενον. 604, 16.
 δυσωγής 402, 59.
 δυσηματα ἀρθρον μηλίων 534, 61.
 Δωροφορική Persarum vestis. 69, 20.
- E.**
- Ἔβη με ἑσπὸς ἑμῶς Homeric locutio. 167, 29.
 Ἐδαφος πεποικιλμένον ὑπὸ δημιουργῶν 850, 49.
 ἐδάττος 271, 14.
 ἐδέσματα 218, 64.
 ἐδάλια 217, 38.
 ἐγγύφει τὴν οὐσίαν 66, 38.
 ἐγγυθήκη 368, 19.
 ἐγλευισμένος 224, 23.
 ἐγκρασιολοί 527, 40.
 ἡ ἐγκύλιος παιδία 4, 59.
 ἐγγίλις ἀπύρητος μόνος ἐχθρός 525, 53.
 ἐγγίλις et ἐγγίλις 516, 18.
 ἐγγυθίς 241, 35.
 ἐθίλειν πρὸ πεφυμένας 18, 66.
 ἔθω πρὸ ἔθω 200, 37.
 εἶδω 265, 27.
 εἶδος, Atticis, ἥδος et ἄδος aut ἡδονή, acetum. 140, 16.
 εἰσαδοσταί 530, 40.
 εἰλαπίναι unde 631, 33.
 εἶναι et γένεσθαι quomodo differant. 194, 61.
 εἶρας pro ἑας 343, 39.
 εἰς αἶρα et εἰς αἶρας θυμωσθαι 81, 23.
 εἰς ἄκρον εἶναι σοφίας 988, 55.
 εἰς ἔπος ἄκρον εἶναι. ibid.
 εἰς subauditur. 610, 41.
 εἰσάγειν, introducere. 601, 19.
 εἰσι δαίς, quid apud Homerum. 31, 58.
 εἰς θαλάσσης 72, 18.
 εἰσπλεῖν 596, 19.
 εἶναι in indignationibus. 554, 53.
 ἐκ quomodo plerumque apud Atticos accipitur. 34, 46.
 ἐκτόμῃ οὐ ψευδύνομος 10, 49.
 ἐκτόν πάντα παρατίθεσθαι. 280, 26.
 ἐκβαχεῖν ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκας 230, 14.
 ἐκβολή 903, 35.
 ἐκβολὴν τοῦ ἀγῶνος 433, 11.
 ἐκκυλεῖν, sive ἐγκυλεῖν 625, 31.
 ἐκκυλεῖν. 554, 29.
 ἐκλογαί. 1, 39.
 ἐκλογή 205, 45.
 ἐκλυρος 57, 18.
 ἐκπύλιν 238, 16.
 ἐκπύμα δακτυλῶν et ἄκρων πυρὶ 788, 19.
 † τὰ ἐκτὰ τρύκα. 714, 48.
 ἑκτορες, anchorae. 195, 63.
 ἑκτοπος αὐλός 517, 61.
 ἑκτωρ, Jupiter. 195, 55.
 ἑκτωρ χαλκῆς κεκρυφαλός 195, 62.
 ἐκφύρεσθαι πότον 624, 43.
 ἐκχορδοῦσθαι 510, 23.
 εἵαιον ἀπὸ γάλακτος, pro butyro. 744, 13.
 εἵαιον ὄος 744, 50.
 εἵαιουσθαι 920, 46.
 εἵαιοφιλοφάγος turdi. 164, 47.
 εἵαση sive σιλάση 627, 5.
 εἵα. 155, 19.
 εἵασηφώρα festum. 396, 28.
 εἵασηφωρῶντες. ibid.
 εἵασηφωρῶν τάριχος 223, 54.
 εἵασηφωρ, fasciae tibiales. 820, 36.
 εἵασηφωρ. 13, 28.
 εἵαση bibere. 791, 62.
 εἵαση. 615, 35.
 εἵαση, sive αἵαση. 891, 31.
 ἑλλάδος ἑλισμα, et ἑλλάδος ἑλλάς. item περὶ τῆς αἵας

- Isola Graeciae*, 53, 62. et *ἐπὶ νῆαυσι*, *Isoli*, 466, 56.
Isola, frequent.
Ἰλλυριοὶ Polemion cur. 408, 42.
Ἰλλοφ. 558, 30.
Ἰλυμοί tibiae. 312, 41.
Ἰλυτρούν. 20, 51.
Ἰμβριασμοὶ et *Ἰμβριασμοί*. 788, 58.
Ἰμοὶ διδάσκων. 908, 49.
Ἰμπαλαμῆτα. 811, 31.
Ἰμπαλαμῆτα ars. 811, 29.
Ἰμπερία. 917, 47.
Ἰμπερία. 165, 34.
Ἰμπερία γυναικας. 866, 36.
Ἰμπερία τισί. 504, 29.
Ἰμπερία, piscis. 636, 13.
Ἰμπερία, et *λευκοπύρρον*. 60, 62.
Ἰμπερία. 297, 43.
Ἰνδοκάδιον. 615, 37.
Ἰνδοκαδὶς et *Ἰνδοκαδὶς* ut differant. 60, 18.
Ἰνδοκαδὶς. 540, 48.
Ἰνδοκαδὶς. 214, 28.
Ἰνδοκαδὶς. 615, 37.
Ἰνδοκαδὶς συγγράμματα. 770, 64.
Ἰνδοκαδὶς Μενδοκαδὶς. 68, 40.
Ἰνδοκαδὶς. 693, 35.
Ἰνδοκαδὶς et *κάθαρτα*. 310, 52.
Ἰνδοκαδὶς unde appellata. 339, 49.
Ἰνδοκαδὶς et *Ἰνδοκαδὶς*. 97, 54.
Ἰνδοκαδὶς, ἐν ὧρα: mature, de die: convivia temperata. 268, 20.
Ἰνδοκαδὶς. 615, 58.
Ἰνδοκαδὶς. 129, 49.
Ἰνδοκαδὶς. 324, 20.
Ἰνδοκαδὶς λόγος. 154, 20.
Ἰνδοκαδὶς. 697, 58.
Ἰνδοκαδὶς. 513, 55.
Ἰνδοκαδὶς. 693, 47.
Ἰνδοκαδὶς. 61, 53.
Ἰνδοκαδὶς. 233, 22.
Ἰνδοκαδὶς. 437, 49.
Ἰνδοκαδὶς. 887, 56.
Ἰνδοκαδὶς. 863, 25.
Ἰνδοκαδὶς λαοῦ. 30, 47.
Ἰνδοκαδὶς. 557, 61.
Ἰνδοκαδὶς. 371, 33.
Ἰνδοκαδὶς vel *Ἰνδοκαδὶς*. 914, 48.
Ἰνδοκαδὶς. 891, 50.
Ἰνδοκαδὶς. 703, 67.
Ἰνδοκαδὶς, Epicuri vox. 854, 12.
Ἰνδοκαδὶς, vide *Ἰνδοκαδὶς*.
Ἰνδοκαδὶς. 337, 20.
Ἰνδοκαδὶς. 713, 23.
Ἰνδοκαδὶς. 182, 27.
Ἰνδοκαδὶς. 463, 46.
Ἰνδοκαδὶς, five *Ἰνδοκαδὶς* τοῖς σύκοις. 159, 12.
Ἰνδοκαδὶς. 918, 50.
Ἰνδοκαδὶς eleganter. 53, 63.
Ἰνδοκαδὶς, pro comedere. 911, 63.
Ἰνδοκαδὶς mos. 300, 47.
Ἰνδοκαδὶς δειπνα. 633, 53.
Ἰνδοκαδὶς γῆν. 259, 25.
Ἰνδοκαδὶς εἶναι. 19, 1.
Ἰνδοκαδὶς et *Ἰνδοκαδὶς*. 956, 16.
Ἰνδοκαδὶς ἐπὶ κίρκας, et *Ἰνδοκαδὶς*. 866, 33.
Ἰνδοκαδὶς, pro involvere. 205, 18.
Ἰνδοκαδὶς et *Ἰνδοκαδὶς*. 143, 38.
Ἰνδοκαδὶς. 134, 61.
Ἰνδοκαδὶς λόγοι. 7, 59.
Ἰνδοκαδὶς. 499, 10.
Ἰνδοκαδὶς μετὰ παρακλόν και συμφωνίας. 339, 63.
Ἰνδοκαδὶς, ἡ μαλακία. 969, 46.
Ἰνδοκαδὶς. 375, 50.
Ἰνδοκαδὶς. 41, 65.
Ἰνδοκαδὶς. 162, 13.
Ἰνδοκαδὶς. 130, 26.
Ἰνδοκαδὶς. 891, 30.
Ἰνδοκαδὶς et *Ἰνδοκαδὶς* strenua. 187, 18, et 24.
Ἰνδοκαδὶς vel λαμβάνειν. 878, 58.
Ἰνδοκαδὶς. 463, 43.
Ἰνδοκαδὶς, verbis oburgare. 716, 44.
Ἰνδοκαδὶς. 726, 61.
Ἰνδοκαδὶς. 137, 43.
Ἰνδοκαδὶς de alvo fluxa. 594, 31.
Ἰνδοκαδὶς. 911, 42.
Ἰνδοκαδὶς. 335, 19.
Ἰνδοκαδὶς et *Ἰνδοκαδὶς*. 296, 32.
Ἰνδοκαδὶς. 851, 53.
Ἰνδοκαδὶς τοῦ δειπνατος. 623, 34.
Ἰνδοκαδὶς. 323, 16.
Ἰνδοκαδὶς τῷ γλυκυντάτῳ. 810, 47.
Ἰνδοκαδὶς Δημητρίου. 455, 42.
Ἰνδοκαδὶς. 294, 24.
Ἰνδοκαδὶς, de peregrinis seminibus. 638, 51.
Ἰνδοκαδὶς, gradatio. 99, 23.

GRAECARUM DICTIONUM. 305

- ἐποπτεία. 447, 15.
 ἐποπτεύειν. *ibid*
 ἐπορίεσθαι χειρὶ et χεῖρα. 256, 42.
 ἐπωμῆς. 366, 64.
 ἐπωστρίδες, mulieres. 450, 40.
 ἔρανος. 224, 50.
 ἐράνου πλήρωσις. 612, 59.
 ἐργάτωνες *ergostula*. 461, 37.
 ἔργον ποδῶν. 788, 12.
 ἔρδιον. 939, 36.
 ἐρεθίζειν *sive* ἐρεθίζον ἔδαν, et
 ἐρεθίσματα. 590, 60.
 ἐρευνθής, *vide* ἐνερευθής.
 ἐρινάκαι. 154, 58.
 ἐρινός. 153, 60.
 ἐριπταί. 461, 37.
 Ἐρμήν *ἵππειν*. 793, 50.
 Ἐρμῆς, ultimum poculum. 72,
 44.
 ἔρπειν, *iro*. 64, 55.
 ἔρπετι, canes, et alia anima-
 lia *βαδιστικά*. *ibid*.
 Ἐρπίς, vinum. 81, 37.
 ἔρσης. 662, 24.
 ἐρυκτῆρ. 467, 63.
 ἐρωτικά σοφίσματα. 876, 26.
 ἐρυγγάνειν δατυα. 519, 47.
 ἐρύθρινος. 527, 35.
 ἐσθίειν τὰς λόγχας. 397, 10.
 ἐστία et πρυτανεῖον, *idem*. 334, 3.
 ἐστίαν λόγοις. 283, 61.
 Ἐσπερίδων μήλα. 162, 17.
 ἐσπέρια. 338, 60.
 ἐσχάρι. 168, 21.
 ἐσχαρίδες, arulae. 22, 25.
 ἐσχαρίον. 355, 57.
 ἐταῖροι *regum*. 438, 45.
 ἔτιγ' ἐξ ἐτέρων παρισπέρειν. 602,
 53.
 ὁ ἕτερος pro, quod ad alterum
 attinet. 738, 49.
 ἐνέτης καὶ ἐρευνέτης. 219, 49.
 ἔνος et ἔψημα ἐκνηρόν. 694, 20.
 ἐνάλειν. 466, 53.
 ἐνάεια. 358, 21.
 αἱ ἐναιδολαί. 863, 26.
 ἐνάρεια *stragulorum*. 99, 18.
 ἐνάφη στέρνα. *ibid*.
 εὐ ἔχων, et εὐ διατίθεσθαι *δαν*-
 τόν. 629, 25.
 εὐχλωτα ζῶα. 671, 49.
 εὐ δαιπνήσιας, vel ζήσιας. 277,
 53.
 εὐημερεῖν. 436, 59.
 εὐθιγλήμων. 648, 42.
 εὐθικτος et εὐθηκτος. 875, 62.
 ἑφθοπύλια *Alexandrina*. 179, 25.
 εὐθυμία μελῶν. 337, 32.
 εὐπολος. 452, 51.
 εὐπῆς μαλακώτερον. 870, 11.
 εὐπῆτας ἄρτος. 216, 64.
 Εὐροστος. 891, 62.
 εὐόμφαλος pro εὐοσμος. 962, 26.
 εὐογκος. 158, 49.
 εὐπάλαμος. 312, 10.
 εὐπατρίδαι. 289, 60.
 εὐρέσει καὶ καυσότητι. 958, 26.
 Εὐρέτης οἶκος. 78, 10.
 εὐρύπρωκτος. 250, 49.
 Εὐρυπύλη μέλι. 845, 11.
 εὐρύστομος, *sive* potius εὐρύ-
 πρωκτον, et in *eis* *jocus*
 γριφώδης. 763, 22. et *seq.*
 εὐς et ἑος, *idem* quod ἀνωθός.
 33, 26.
 εὐοχθος et εὐοχθῆων. 522, 47.
 εὐοψείν, εὐοπος ἀγορά. 476, 40.
 εὐήτρια calceamenta. 188, 36.
 εὐήτρια, *sive* εὐστομία. 702, 35.
 εὐφραίνεσθαι. 471, 56.
 εὐφρον καρπὸς *Homero* vinum
 Heliodo fruges. 83, 10.
 εὐφρεῖς homines. 454, 33.
 τὰ εὐώδη. 695, 60.
 ἐφθα πρόσωπα. 402, 24.
 ἐφθοὶ πόδες. 183, 33.
 Ἐπιώλη. 297, 26.
 ἔχιν ἡδέως *ταυτοῦ*. 714, 22.
 ἐχέτιον. 544, 22.
 ἐχίνοι περὶ ἔμπορεύονται. 176, 25.
 ἐψάναι. 250, 10.
 ἔψειν. 288, 60.
 Ἐψείν βαλανίον. 75, 25.
 ἔψημα, ζυμός, et ῥόφημα quo-
 modo differant. 267, 48.
 ἐψητοί. 401, 65.
 ε et ω confundi. 933, 51.
 ἔωλα. 182, 32.
 ἔωλος ἡμέρα. *ibid*.
 εὔρα, pro αἰώρα. 891, 33.

Z.

- Ζακελτίδες. 638, 51.
 Ζεῖν. 583, 41.
 ζῆν in περιουσία. 300, 19.
 ζήσιας. 277, 56.
 ζηταρετησιάδαι. 293, 62.
 ζούλιον. 615, 38.
 ζοφοειδής coloris nomen. 757, 54.
 ζυγόνει. 615, 40.

ζυματικὸς τῆς σαρκὸς. 111, 49.
 ζυμῆται. 301, 23.
 ζυμὸς μέλις. 653, 63.
 ζυμὸς λευκός. 259, 10.
 ζῶον προ πρόποπος. 345, 60.
 ζῶον in compositione, pro
 magno. 718, 19.
 ζωρότερον. 717, 49.
 ζωστήρες. 486, 46.
 ζωσὺς grani. 213, 28.
 ζωτὰ stragula. 98, 62.

H.

Ἡβητήρια. 720, 57.
 Ἡγούλαος. 196, 32.
 Ἡγητηρία ficta. 151, 34.
 ἡγλασμένα. 920, 46.
 ἡδονή acetum. 623, 42.
 ἡδύγαιον. 150, 66.
 ἡδυλογία. 297, 25.
 ἡδυμα. 312, 19.
 ἡδὺς βίος. 825, 14.
 ἡδύσματα. 218, 64.
 Ἡδύνιον. 790, 55.
 ἡδὴ non habent bruta. 34, 18.
 ἡκιν εἰς ἐστίασιν δωδεκάποδος,
 vel δεκάποδος. 425, 23.
 Ἡλέκτρα ἄλεκτρος. 193, 16.
 ἡμαθός nummulus. 625, 29.
 ἡμέρα ἄδικος. 193, 20.
 ἡμίαιμοι et μιλαιμοι. 48, 44.
 ἡμιαρτίος. 213, 17.
 ἡμιλάσταυρος. 28, 32.
 ἡμίνα. 799, 16.
 ἡμίσιος αὐλός. 314, 12.
 ἡμιόσιος ἰχθύς. ibid.
 ἡμίνος φιλοσοφίας. 310, 49.
 ἡν δ' ἔγω. 189, 31.
 ἡνλοχός. 351, 28.
 Ἡπαιτος piscis. 529, 28.
 Ἡράκλειος ἀλεξικακός. 665, 19.
 ἡτριαία. 184, 44.
 Ἡφαίστου κύβης. 655, 26.

Θ.

Θαλάμαι. 550, 13.
 Θαλάμος. 688, 59.
 Θαλάσσιαι, vide φαφανίδες.
 Θαλάττια de piscibus. 478, 25.
 Θαλείαι. 83, 31.
 Θαλαίαι ἀνάκτων. 742, 55.
 Θαλλία, et θαλλός. 778, 50.
 θαλλὸν προστείνω. 59, 11.
 θαλλός νεοσπία. 876, 21.

θάλος, pro liberis et sobole.
 627, 47.
 θάνατος ἄωρος. 980, 37.
 ἔωρος. ibid.
 θασαίαι, vide φαφανίδες.
 θᾶσιον. 72, 20.
 θαυμαστὰς. 901, 48.
 θαυμάσια. 22, 34.
 θεωῖν ἄλλας ἐπιστάς. 238, 36.
 θεοί. 556, 51.
 θεοὶ grati cibi dicti. 588, 12.
 θεωπαγῆς, vel θεωφαγίς. 111, 42.
 θεωμητία. 29, 53.
 θείριστα. 191, 54.
 θερμοκύματος. 113, 20.
 θείεις ληνοθίειν, de Theophrasti
 discipulis. 247, 50.
 Θεσμοφόρος. 691, 38.
 Θεσταλὸν σόφισμα, sophista
 Thestalus. 30, 11.
 Θεσταλὸς ποικιλόμυθος. 956, 12.
 θεινίτης. 703, 50.
 τὴν θεὸν Ceres et Proserpina.
 372, 64.
 θεῶν πρόποπος. 856, 43.
 θεωρίδες, vel θεωρίδες. 345, 17.
 θεωρῶν, vide προσβάντων.
 Θηβαίων ὄνομα, pro Thebani.
 43, 29.
 Θήβη, arcula. 245, 48.
 Θήλιος ἔρση. 336, 30.
 Θηραϊκά ἱμάτια. 719, 56.
 Θηρῶν. 514, 53.
 Θηρία, vitia. 49, 28.
 Θηρίον τρέφειν pro vitium ali-
 quod fovere. 49, 28.
 Θηρολίθη. 190, 18.
 Θηροσίς. 113, 28.
 Θήσιον. 969, 53.
 Θιαγόντες. 219, 45.
 Θίασοι, quasi σίεσοι. 631, 13.
 θοινᾶσθαι τὴν ᾠρην. 836, 32.
 θοίνη ἑλός. 473, 41.
 θολοειδής. 358, 41.
 Θομβυλίον. 293, 49.
 Θρακίας, ventus. 715, 33.
 Θρασυμαχειοληψικερμάτων. 826, 23.
 Θράτται. 572, 36.
 Θράμμα Καρύσσου. 133, 39.
 Θρήσι. 449, 50.
 Θρίον. 656, 66.
 Θρόνος. 216, 10.
 Θύειν. 939, 43.
 Θύειν pro ἐναιεῖσθαι. 27, 11.
 Θύλακος. 461, 30.

- θυμα. 652, 39.
 θυμόν ἀείειν. 584, 27.
 τὰ θυμία. 223, 37.
 θυροὶ ἀγγυρεῖ. 345, 50.
 θυροποικίλῳ καὶ κρουσίθυρον. 891, 19.
 θυρολόγοι. 351, 37.
 αἱ πρὸς τὰς πόλεις θυναί, καὶ ἴσον ἴση vendere. 397, 42.
 πρὸς τοὺς θεοὺς τιμαί. 341, 45.
 θυναί. 808, 29.
- I.
- Ἰανὴ ὕστυα. 734, 48.
 Ἰαχον ἱζύγειν vel ἱζάειν. 372, 55.
 λαμβέον. 621, 56.
 Ἰαμβος viri cognomen. 507, 41.
 ἰγδή. 693, 41.
 ἱεραὶ νόσοι 515, 47.
 ἱεράτευμα, pro ἱερεῖ, apud Sep. tuaginta. 30, 48.
 ἱερεῖα, omnes quibus vescimur carnes. 35, 32.
 ἱερόδουλοι. 742, 25.
 ἱερός τὴν τέχην καὶ τὰ ἔθνη. 6, 29.
 ἱερός γάμος. 424, 32.
 ἱερός γάμος, festum apud Athenienses. 426, 36.
 ἰδαῖοι, digiti. 20, 28.
 ἰδαῖον. 317, 43.
 ἰδαρ vel ἰδαρ. 615, 40.
 ἰδη 317, 49.
 ἰδιώται. 95, 54.
 ἐπὶ ἱερείας τῆς δαίνας. 411, 28.
 ἱμαρ. 615, 42.
 ἱλλὰς, vide ἱλιάς.
 ἱλωὺς et ἱλαρός. 631, 52.
 ἱλιάς et ἱλλὰς. 134, 56.
 Ἰλεια ludī. 610, 63.
 ἱμαῖος. 891, 41.
 ἱμαλῖς et νόστος. 891, 54.
 ἱμαρτις pro virgīs. 244, 34.
 ἱμαρτα pro εἱμαρτί. 965, 14.
 ἱος viola. 965, 52.
 ἰούλιδες ἔντερα γῆς. 533, 42.
 ἰοχάιρα alpis. 196, 33.
 ἰνολέβης, miliarium. 195, 60.
 ἱπον et ἱπούσθαι. 304, 52.
 ἱκπέπορος. 864, 56.
 ἱκπουρος et ἱκουρος, piscis 532, 47.
 ἱος et φοινῆς pro unguentis inde factis. 972, 59.
- Ἰσθμιάς. 941, 59.
 Ἰσθμός στίφανος. 956, 15.
 ἰσθάδες genus olearum. 114, 43.
 ἰσθάδες, anchorae. 196, 56.
 ἰσθάδες παράσημα τῶν Ἀθηναίων. 929, 28.
 Ἰσοβαλλίων. 298, 40.
 ἴσον ἴση vendere. 397, 42.
 ἴσον ἴση, mixtio. 720, 25.
 Ἰστιαῖς καὶ Ἰλρεῖται. 46, 52.
 ἰχθυολογῶν. 57, 32.
 ἰχθύς ἀκανθοειφής. 555, 44.
 ἰχθύς λιποληγέστατος. 568, 16.
 τὸ ἰῶδες, macula. 92, 58.
 ἰωνιάδας, violae. 968, 31.
 Ἰωνικός κλονταῖς ἑποστάσις ποταμῶν. 251, 41.
 ἰωνάτις. 615, 42.
- K.
- Καδδίσκος, five κάδος et κημός. 758, 48.
 Κάδμον τυφοί. 161, 58.
 κάδος Ἰλιον. 11, 44.
 καθάριος. 135, 62.
 καθάρματα. 452, 59.
 καθάρσις. 197, 15.
 ἡ καθάρσις. 446, 54.
 καθάρματα χρύσεια. 844, 55.
 καθάρματα. 845, 50.
 καθύστανις εἰς ἕσση drama. 52, 52.
 κήθοδος Ἡρακλειδῶν. 683, 85.
 κηθόλου Herodiani. 70, 18.
 ἐν τῷ κηθόλου, in totum. 70, 20.
 καθομιλεῖν Φαρνάβαλον. 846, 19.
 καθομιλεῖν τοὺς καιροὺς, vel τοῖς καιροῖς. 825, 14.
 κέιν de frigore. 191, 49.
 Κεικόα. 697, 12.
 Καινύς. 424, 45.
 κηκῆβη et κήκαβος. 302, 62.
 κηκῆτης. 889, 34.
 κηλαμαῦλαι. 312, 34.
 κηλαμίνδαρ. 615, 43.
 † κηλαμυρῶν τοὺς οὐλίας. 632, 23.
 Καλὴ ἀντή. 468, 51.
 ὁ ἀπὸ Καλῆς ἀντῆς. 468, 44.
 κηλαρῆς et κηλαρῆς. 548, 66.
 κηλλῶν. 615, 44.
 κηλημῶν, pro locustis. 589, 48.
 κηλλῶντος. 891, 12.
 Κύλλος, unguentum. 46, 50.
 κελόν νόημα. 947, 60.
 κελόν γε ἂν εἴη. 555, 25.

- κλίσιον 795, 18.
 κλυπταί et ὄνται claves. 531, 23.
 κλύχρ. 964, 61.
 κλῶς ἔχει, formula gratias
 agendi. 914, 59.
 κμαρωτοί curtus, camerae.
 262, 30.
 Κμασῆτες pisces. 581, 48.
 κμαστίδες. 266, 27.
 κμμύσας ἔπινε. 740, 35.
 κμμη et ἔλεξ, quomodo diffe-
 runt. 765, 22.
 κναβίδες 914, 59.
 κνάσθρον quid sit. 262, 22.
 κνών. 548, 58.
 Κνωπικόν κλουστρον. 920, 55.
 et 40.
 κροῦστον Κοιλιανόν crustum Coe-
 lianum. 920, 64.
 κρηνικότερα Ἰνθεας. 713, 44.
 κρήνη. 255, 17.
 δ, κρηνίας. 464, 54.
 κρηνοῦς κρέα. 470, 48.
 κρηνοὶ homines dicti. 421, 19.
 κρήτειν. 205, 53.
 κρήτειν pro bibere. 669, 60.
 κρηνοτρονίον κέρνα. 106, 19.
 κροδάμυλ. 220, 62.
 κρίς et κρίς. 204, 43.
 κρηνοῦν τοὺς δακτύλους. 916, 12.
 κροῦν et ἀνακνίειν, de vino.
 801, 64. et 11.
 κροῦν συναρσεις. 812, 48.
 κροτὸν palinacae species. 643, 10.
 Κέρνα dicta omnia ἀκρόδρνα.
 106, 14.
 Κέρνα λόπιμα five Euboica.
 107, 42.
 κέρνον πλατύ. 108, 64.
 κέρνον λευκασμένον. 109, 20.
 κερνοειδὲς color. 514, 46.
 κρωτὸν, carotae. 643, 18.
 κατὰ et contra in inscriptioni-
 bus. 609, 56.
 κατὰγειον. 357, 27.
 καταγγέλλειν τὴν ἑορτήν. 263, 24.
 καταδουλοῦσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις.
 853, 47.
 καταίχλειν εἰς τοῦτον, vel εἰς
 τὴν ἀγοράν. 592, 55. et 57.
 καταγισμοὶ Epicuri vox. 853, 18.
 κατακλίνειν. 733, 48.
 καταλλάττεσθαι. 50, 21.
 κατάλογος στρατιωτικός. 7, 16.
 καταμασθάνειν. 294, 49.
 καταμισθοφορεῖν. 299, 26.
 κατανασφοροί. 467, 15.
 κατανοεῖν. 322, 64.
 καταπυροῖρα ἀλφιστῶν. 2, 24.
 καταπυροῦν τὴν ἡδονήν. 202, 28.
 καταρσιάν. 717, 23.
 κατασίειν. 726, 42.
 κατασηπτεῖν. 280, 51.
 κατασπουδαῖοντες, homines ferii.
 319, 19.
 καταστοχάζεσθαι τοῦ σκαπτομέ-
 νου. 671, 33.
 κατατέμνειν κύβους, pro εἰς κύ-
 βους. 561, 47.
 κατέβειν καρδίαν. 882, 53.
 κατερίδες. 901, 48.
 κάτεφοι 122, 10.
 κατέχειν, pro meminisse. 19, 59.
 κάτνυμα. 863, 27.
 κάτω βλέπον. 394, 51.
 καύματα, caumata. 191, 45.
 κέρνος natura, et vox, καγ-
 χρωδὲς multis locis refli-
 cta. 108, 55.
 κάψει πίνειν morsu bibere. 669, 57.
 κείσθαι, κείμενος. 5, 40. et 44.
 κειρασμένος οἶνος ἕκραςτος. 24, 53.
 κειρασμένον ὕδατος. 269, 44.
 κειρόσθαι τὰ συμπίσια. 328, 21.
 κειρόσθαι ἕρτων. 216, 25.
 κειρών. 631, 43.
 κεραία. 363, 33.
 Κεράμια Cnidia. 65, 57.
 κεραιίδες μολύβδαινα. 362, 24.
 κεράμιον. 341, 20.
 κεράμιον Χιον, vide Χιον.
 κέραμος. 404, 37.
 Κερασσοῦς, urbis nomen. 103, 60.
 κέρκυρ. 615, 26.
 κέρνος. 796, 23.
 κερόεσσα ἑλαφος. 679, 12.
 κέστρα. 398, 48.
 κερνήδες. 136, 20.
 κέρνος et κερνοειδής. 795, 10.
 κερνημένος ζωμοῦ. 239, 47.
 κήθιον. 797, 27.
 κηκίβαλοι. 165, 16.
 κηληδόνες, apud Pindarum. 517,
 48.
 κήπος. 362, 17.
 κηριῶδες quid apud Theopha-
 stum aliquot locis. 102, 63.
 κηροειδής. 502, 61.
 κήρυκες, murices. 606, 25.
 κηρήν παλμικλυτος. 423, 29.

- Κίβδαρος*. 736, 38.
κίειν, *κύνει*. 150, 50.
κίθαρ pro *cithara* oblectare. 608, 43.
κίμβριξ et *κίμμιξ*. 534, 14.
κινύρα et *κυνάρα*. 144, 39.
κίρκος. 921, 32.
κίρφοειδής. 502, 62.
Κίττα, *piscis* Baccho facer. 562, 60.
κίττωρ. 615, 45.
† κίττος pro *πίττα*. 360, 22.
κίχλιν. 600, 40.
κλανθυρξ. 632, 38.
κλέπτειν *δρη*, quid apud Xenophont. 46, 63.
Κλενμβροτος. 846, 26.
κλεψιάμβροι. 315, 39.
κλήρη *λαχείν* et *λαγχάνειν* *κληροῦμενον*. 42, 25.
κλίμακα *κατασκευάζειν* *ἐξ* *ιαυτῶν*. 450, 35.
κλοναί *πολέμων*, apud Xenophontem. 46, 62.
κλουστρον pro *κρουστον*, *επισμυ*. 919, 32.
κλουστοπλακους. 921, 33.
Κλύμενος pro *Pluton*. 768, 47.
κνφαίος. 757, 34.
κνημοῖσθαι. 881, 57.
κνητὰ et *κνιστὰ* *λάχανα*. 646, 23.
κνητόος *panis* *raffis*. 215, 49.
κνισμός et *κνησμός*. 889, 40.
κνίσσα et *τροφὴ* *ἀκνισσοῦς*. 122, 54.
κνισόλοχος et *κνισκόλαξ*. 238, 55.
κόγχος, *conchis*. 290, 46.
κόγχος *αὐσταλή*. 291, 49.
κοδύμαλα. 159, 47.
κοῖν. 418, 22.
κοιλάνειν. 667, 60.
κοιλίας, et *γαστήρες* inter *esculentas*. 179, 61. et 62.
κοίλη aut *κοιλαιομένη* *θύλατα*. 667, 56.
κοιλοδαίμων, *κοιλοδούλος*. 197, 49.
κοῖλον *ἱμάτιον*. 47, 60.
κοινώνεια. 712, 44.
κοινωνία *ἀπὸ* *συμβόλων*. 225, 43.
κοίτη pro *κίστη*. 273, 27.
κοκκυμήλα, *κοκκύμηλος* et *κοκκύμηλον*, *vocum* *distinction*. 101, 59.
κολαφίζω. 984, 53.
κόλαξ *proprie* *quis*. 456, 33.
κόλαξ quasi *κόλλαξ*. 452, 20.
κολάρους. 296, 48.
κολλύσθαι et *κόλλησις*. 762, 12. et 13.
κόλλοτες, *exoleti* et *leones*. 519, 55.
κολλώδης, vide *συλλώδης*.
κόλυθρα, et *κόλυτρα*. 154, 61.
κόμμα *Ιουδαϊκόν*. 30, 30.
κόμμαρος. 623, 27.
κομίζας *Doricum*. 595, 38.
κορυθώματα, *κορυβώματα*, et *κόρυδοι* *septrorum*. 705, 20.
κοριορτοί. 421, 25.
Κορώνιος et *κώνιος*. 798, 11.
κόπαιον, five *κόπειον*. 803, 18.
κοπίδων *συνώνυμος*. 508, 20.
κοπίς. 260, 35.
κόπτειν et *κατακόπτειν*. 654, 40. et 49.
κοπή. 925, 27.
κόρακες *nycticoraces*. 618, 15.
κοραίνος, unde. 512, 54.
κόρμα, vel *κοῦρμι*. 279, 38. et 39.
κορμός. 351, 64.
Κορύδαλος *δῆμιος*. 670, 63.
κορύδηλις. 535, 49.
κορύμβαι. 388, 38.
κορύσασθαι et *κοκκύνσθαι*. 241, 38.
κόρυς. 615, 45.
κορώνη, et *κορωνίδες*. 962, 19.
κόσμος *vita* *hominum*. 405, 60.
κότταβος. 799, 24.
κότταβοι *κώτατοι*. 945, 28.
κοτυλλισκος. 919, 18.
κότυλος et *κοτύλη*. 798, 22.
κοῦρμι, vide *κορμά*.
κουρίον. 484, 25.
Κουροτρόφος *Iliana*. 260, 47.
κοχλίας *vois* *etymum*. 131, 32.
κραταιά *ἀναλίσσεται*. 174, 25.
Κρατάειλος. 152, 43.
κρασις, *vinum*. 61, 27.
κράσις pro *αἶμα*. 61, 23.
Κρασηνίς *Ζευκίης*. 919, 31.
κρατάεινος. 799, 30.
κρατός et *κραμβύλος* *cibus*. 132, 11.
κρία *τεφλα*. 296, 20.
κρίκειν *μάγαν*. 984, 17.
τα *κρατάεινα* *τῆς* *αἰτίας*. 296, 20.
κρίειν, vel *κρίειν*. 984, 20.
κρίσεις, vide *κρίσεις*.

- κρείων Ἑλικίων. 405, 15.
 κρέμβαλα. 340, 57.
 κρεμὶς et χρομυς. 535, 59.
 κρήϊον. 917, 39.
 κρηπὶς in operibus pistorum.
 121, 15.
 κριαδύμεν, videre. 895, 24.
 κριβάται. 917, 47.
 κριβάνων ἰδωλία. 217, 44.
 κριτική τις καὶ Συναρτησιὶ ἐπι-
 στησι. 8, 35.
 κρίνοι. 325, 38.
 κρίματα ἰσχαρόπεπα. 917, 47.
 κριμνίτης. ibid.
 κροάται. 705, 60.
 κρονίδαρ. 615, 46.
 κροτήτᾳ μέλη. 296, 63.
 κροῦται. 799, 36.
 κροῖστον πούριον. 921, 15.
 κροῖστον τουτῆτον. 920, 65.
 κτίζειν ἱερτὴν. 475, 68.
 κτίσται. 743, 38.
 κύαθος. 605, 40.
 κυβάδα. 743, 21.
 Κύβδα Atticum et Caricum
 vocabulum. 872, 45.
 κυβηλὶς. 301, 40.
 Κυδωναῖα οὐκα. 155, 66.
 κυκλῶν. 812, 61.
 Κύκλος. 479, 19.
 κυκλοῦν θίασον. 728, 15.
 κυλικεῖον. 775, 42.
 κυλικηγορεῖν. 57, 32.
 κυλλῖστον et κυλλικεῖον. 552, 20.
 et 21.
 Κύλισται coronae volubiles.
 959, 36.
 κυλλῖναι, culignae. 801, 33.
 κυλλάστις Aegyptius. 219, 59.
 κύμα. 129, 54.
 κυματοπλήξ. 625, 48.
 Κύμη pro Κυμαίη. 641, 30.
 Κυννοθεῖς. 898, 38.
 κυνάρα, vide κυνάρα. 144, 40.
 κυνάριον. 427, 21.
 Κυνολογίη. 57, 30.
 Κυνόφορτις ἱερτή. 197, 17.
 κύπαισις. 899, 26.
 κύπελλον, unde. 802, 43.
 κυπρίανος et κυπρίνος. 540, 21.
 κυρεία. 735, 28.
 οἱ κύριοι, dii. 285, 33.
 κύριος κώρυκος. 293, 21.
 κύριος στεροσώματος. 133, 45.
 κύριοι τεμαχιστοί. 429, 14.
 κύδων. 318, 14.
 κωδοκλύτης, κωδοκίας, κύδων.
 540, 56.
 κῶλα. 605, 19.
 κωλὴν Ἀριστοξένειος. 24, 23.
 κωλῆνες κωλεῖ, et κωλεῖ. 636, 41.
 κῶλων. 350, 43.
 κωμῶδια, pro comico joco.
 175, 14.
 κῶντειον pro venerato poculo
 simpliciter. 164, 56.
 κωνίειν, five κωνίειν. 20, 40.
 κῶνοι. 116, 41.
 κωραλλικός. 252, 47.
 κῶρυκοι. 170, 41.

Λ

- Λαβαντίς. 146, 13.
 λαβάρυρος ὀρολογητής. 694, 40.
 λαβεῖν σύστασις. 670, 61.
 λαβρῶνιον. 804, 61.
 λαγάρος. 158, 57.
 λαγνηγηφόρια. 474, 13.
 λάκυνον. 818, 39.
 λαγῶνα κρία. 933, 61.
 λαγῶν. 631, 41.
 λάκκοι δωδεκάκλινοι. 249, 14.
 λακκοπρωκτία. 43, 19.
 λακκόπρωκτος. 250, 44.
 λαλίη et λαλιά. 424, 19.
 λαμβάνειν, pro conducere ad
 opus faciendum. 656, 45.
 λαμβάνειν χορόν. 905, 42.
 λαμπάδες βυσοῖναι. 348, 32.
 λαμπάς unde. 696, 11.
 λαμπρός ἄνεμος. 589, 13.
 λαμπτήρες. 995, 44.
 λάπη. 251, 38.
 λάπτειν. 631, 35.
 λαρυγέειν. 650, 34.
 ἐν Λαρίσση pro ad Larissam.
 88, 34.
 λαρόν et λάρινον. 650, 33.
 λαρυγγόφωνος τύπος. 310, 21.
 λάσθη. 583, 35.
 λιστανεροκίκαβον βρωμα. 28, 14.
 λάτος piscis. 543, 52.
 λαῦρα vicus. 848, 39.
 λαῦρα et λάβρα. 848, 62. et 63.
 λαῦραι diversae sub Archiepi-
 scopo Alexandrino. 848, 15.
 λαφυροπώλης. 659, 11.
 λάχανα ἔψανα καὶ ἔψητα. 142, 62.
 λαχμαν Syroorum. 218, 17.
 λάχος πυρῶν. 626, 64.

- λεβητοχάρων. 603, 44.
 λεβιανός. 227, 50.
 λεβίας. 529, 29.
 λέγειν ἐπὶ κεφαλῇ. 424, 21.
 λέγειν τὰ κύβη. 13, 49.
 λέγειν τὴν ὄρχησιν. 898, 49.
 λείμας et λειμᾶς, pro λειμών.
 969, 46.
 λειτουργεῖν de histrionibus.
 244, 65.
 λειπός. 694, 28.
 λευκός. 215, 14.
 λευκός in παύ. 794, 42.
 λεξιθῆρ, λεξιθηρῖν. 190, 21.
 λεπάδες ἀσπετοι. 165, 15.
 λέπων mazam. 293, 31.
 λεπτά καὶ τομά, apud Plutar-
 chum. 231, 56.
 λέπυνος. 227, 50.
 λεπρός. 703, 14.
 Λέριοι παχολ. 932, 48.
 λέσχη, λεσχνηύεσθαι. 338, 64.
 et 13.
 λευκία et ex ea funes. 360, 11.
 λευκίππος. 117, 34.
 λευκοπύργος. 206, 62.
 Λουκόπυρρον et ἔκπυρρον. 60, 62.
 λευκός, λευκός, διάλευκος, ἐπι-
 λευκος, μεσόλευκος, μετέλευ-
 κος, et παρλέυκος, cognatas
 voces. 344, 56.
 λευκός λόγος perspicuus et cla-
 rus. 660, 23.
 Λευκώλια τῆς Κόας. 367, 48.
 λεωλογεῖν. 840, 25.
 Λεώφρων. 11, 19.
 ἡ λήγουσα. 903, 11.
 λήδιον. 451, 44.
 Ληκίον. 40, 42. Ληκος, ibid.
 ληκίον. ibid. 54.
 Λήκυθος. 190, 56.
 λημνίσκοι et λημίσκοι. 350, 24.
 λήρος οὐ γενόμενος. 753, 47.
 λῆστις. 728, 19.
 λιαρόν pro calido. 85, 30.
 λίθος. 921, 50.
 λιθναὶ βιβλοι. 162, 61.
 λίθους αὐλός. 890, 27.
 λυγάνταρ. 618, 48.
 λυκοφόροι mulieres et viri.
 349, 22.
 λιμνίδες ἰσημεῖαι. 645, 27.
 λινοῦλος χλαῖνα. 761, 47.
 λιπαίραι. 390, 46.
 Λιτὰ, vel λίτα. 97, 55.
 λιταί. 44, 13.
 λίτρον et λίτρον. 943, 29.
 λιτρίσης. 893, 29.
 λογάρια. 575, 52.
 λογοδιόρροια. 56, 60.
 τὸ κατὰ λόγον. 653, 42.
 λόκουλλοι. 921, 29.
 λοιπὰς et τυρβίλον. 286, 47.
 λοφία et λοφίς. 990, 22.
 λόφοι ξεροί apud Hippocratem.
 92, 25.
 λυδοπαθής pro ἡδυπαθής. 975, 38.
 λῆγον θωρακίον. 950, 65.
 λυκοεργής, et λυκοεργής. 807, 13.
 λύκος piscis. 504, 48.
 Λυσάνδροιον χορήμα. 407, 32.
 λυσάντας κακόν. 193, 26.
 λυχνόκωντα, λυχνόκωντα, et λυχνό-
 κωντα. 996, 21.
 λυχνίον, λυχνείον, λυχνία, λυχνίς.
 980, 45.

M.

- Η μαγειρικὴ πακνυμένη τυραν-
 νίς. 692, 55.
 μάγικος et ὀνομαστικός, sive διά-
 κωνος, qui differunt. 692, 26.
 μαγνίται Τευροπολίαι. 452, 26.
 μάδρα. 162, 47.
 μάτα τετραμμένη καὶ ἄρπυγες.
 218, 43.
 μάλοι vel μαλινολ. 578, 51.
 μαθαλλίδες. 810, 20.
 τί μαθόν vel τί παθόν. 886, 32.
 μακρογόγγυλος. 165, 41.
 μακρονίδες. 216, 18.
 μαλάχη. 120, 42.
 μανδύλιον. 699, 28.
 μάτης. 810, 21.
 μανθάνειν, pro solere. 716, 64.
 μανία vehemens studium. 779, 40.
 μανικὸν φέρον. 779, 46.
 μαζιόνος, et μάζινος. 548, 56.
 μαργαρίτις, vel μαργαρίτης. 178, 43.
 Μάρκος, μάρμων. 192, 52.
 μάρον. 690, 14.
 μασσθητική καρὶς. 204, 37.
 μαστωί. 810, 20.
 μασχάλη. 611, 37.
 ματαίειν. 155, 23.
 μάττειν, pīnsere hordea. 462, 36.
 μάχαραι. 278, 58.
 μαχάταρ. 615, 48.
 μεγάλειον unguentum, vel με-
 γάλλιον. 975, 33.

- μέθυ vide παροιμία.
 μέθυ βύβλινον. 69, 60.
 μεθύσης. 969, 46.
 μέθυ χαλκράτων. 24, 52.
 μελαγχρής. 292, 64.
 μελάμπυγοι. 205, 21.
 μέλαν δρυός et μελανδρύαι. 548, 34.
 μελετᾶν, meditari. 688, 39.
 μέλημα, mea cura. 844, 52.
 μέλι παρὰνυα. 296, 55.
 μέλι et φῶδες poculorum nomi-
 na. 807, 17.
 μελιτηρίδες et μελιτηρις. 925, 24.
 μέλιτα pro μέλιτα. 826, 27.
 μέλος. 903, 46.
 μέλος et αὐλήσις confunduntur.
 889, 37.
 μελωδός ἦχος. 167, 32.
 μέλανδρος virgo. 192, 49.
 μένειν. 369, 52.
 μενεκράτης, columna. 192, 49.
 μεσαριον. 181, 34.
 μετακίρασμα, et μετακίρας αρνα
 terida. 84, 20.
 μεταμφιάσασθαι τετράγωνα ἱμά-
 τια. 371, 52.
 μετανιπτρον. 809, 61.
 οἱ περὶ μετεώρων φόβοι. 498, 54.
 μετρέειν ὀφθαλμόν. 864, 40.
 μέτωπον κιντῶ κεκρικωμένον.
 81, 52.
 μέχρη τῆς τύχης. 438, 59.
 Μῆδος, quis. 109, 65.
 μήκωνες λευκοί. 796, 46.
 μηλία ἱερωνή. 161, 24.
 μημίλαμφοι, vide ἡμίλαμφοι.
 μηποτα δὲ dubitationis nota
 apud Graecos. 32, 23.
 μήτρα, μητρόπολις καὶ μήτηρ.
 184, 62.
 μηχανή σχαστηρία. 246, 33.
 μικροπολιτικὸν τὸ μὴ δύνασθαι
 συμπληρῶσαι, varie expofi-
 tum. 611, 66.
 μικροτραπέζοι φυλλοτρῶγες. 248,
 20.
 μικρὸς τὴν γνώμην. 436, 37.
 μίνδαξ grecicus suffitus. 978, 41.
 μιργίβωρ. 615, 50.
 μισθώμα. 877, 13.
 ἐκ μισθωτῆς οἰκίας ἐξίέναι. 370, 64.
 ὁ μνημονεύμενος γρόφος. 762, 68.
 μοῖα et μῶα. 459, 11.
 μόθαις. 467, 30.
 μοῖραι. 31, 60.
 Μολιόνη et Mollones. 115, 59.
 μολόχη. 120, 44.
 μόλιτος. 102, 24.
 μονοσιτεῖν, vide μονοφαγῶν.
 μονότροπος. 435, 27.
 μονοφαγεῖν et μονοσιτεῖν. ut dif-
 ferant. 94, 43.
 μόρα et σπαμίνα, unde dicta.
 104, 58.
 μόρον, vide μῶρον.
 Μόστην κάρνα. 104, 60.
 Μότα, vide ἄμωτα.
 Μουκροβάτος nucifrangibulum.
 107, 41.
 μοῦρορ. 615, 54.
 μοῦρορ. ibid.
 μουσική πάνδημος. 903, 12.
 μουσικός ἄγων ἐγκωμίων. 731, 20.
 μουσιούν et μουσιώται. 850, 50.
 ἐν Μουσῶν. 958, 26.
 μουστάκια. 921, 13.
 μοχθηρός et μόχθηρος. 608, 65.
 μυθικαὶ διαθέσεις. 345, 40.
 Μυκηρὸν, Cypriae amygdalus
 praegrandes. 106, 55.
 Μύκωνος et Μύκωνος. 598, 46.
 μύμαρ et μῶμαρ. 615, 55.
 μυνδολ. 538, 33.
 Μυρκοῦς. 106, 48.
 μυρμιαί, vel μύρμαι. 547, 14.
 μύρον ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι. 969, 50.
 ejus vocis etymon ex sen-
 tentia Athenaei.
 μύρον ἱερωνὸν ἢ νεῖρον. 257, 37.
 μύρος et μύραινα. 545, 40.
 μυστίλη. 240, 49.
 μυστήρια, murium latibula.
 192, 50.
 μυχός domus. 627, 50.
 μυχοῦς πόλις. 627, 64.
 μῶρον et μόρον. 102, 32.

N.

- Νάειν et ναιεῖν. 968, 16.
 νάπυ, σίναπι, et σινάπειν. 635, 52.
 Ναυκρατίτης στίφανος. 956, 12.
 ναστός et νάνος. 463, 63, et 66.
 νεανική λοιπάς. 303, 60.
 νεασπύτων. 895, 33.
 Νεβρώδεις, aut Νευρώδεις 334, 66.
 νεύρ. 615, 57.
 νέμεσις. 582, 38.
 νεοδάρτη. 238, 10.
 νεοθήξ μάχαιρα. 535, 37.
 νέος νυκτερεύσας. 627, 18.

νευρομήτρα. 681, 27.
νευρός pro νιβρός. 334, 65.
νευροσπαστίσθαι. 671, 20.
νεφροὶ et παραστάται, testiculi.
661, 27.

νεωστὶ vox laxae significationis.
385, 61.

νήπια plantae, novellae. 883, 64.

νηρίαι, vide ἀναρίται.

νησιώτικαι δίκαι. 693, 55.

Νησιώτης, scriptor. 144, 48.

νήσορ. 615, 57.

Νήετα Neptuno sacra. 563, 20.

νήεν pro effundere. 708, 59.

Νικολάδης Μυκόνιαι. 601, 14.

νικώρ. 615, 58.

Νίτρον, vide λίτρον.

νομός, Gallina Numidica. 942, 36.

Νόμοι συμποτικοί. 331, 30.

ἢ νόμῳ γαμετή. 859, 47.

νόμῳ καταλείπειν. 596, 37.

νόσοι, vitia. 866, 34.

νοσσοῦντες ὄντες. 306, 31.

Νόστων scriptores. 281, 54.

νότος λαμπρός. 589, 14.

Νυμφαία. 346, 21.

νύκρον χαλκός. 898, 46.

νυκτιδανίς. 522, 26.

Ξ.

Ξηροφυλίτης. 218, 43.

Ξηγγινίσθαι θρυπίται. 114, 65.

Ξυλοειδής color. 931, 56.

Ξυστικός χυμός. 159, 14.

Ο.

Ὁ ο ου pronuntiatum a veteribus. 786, 48.

ὀβελία. 208, 39.

Ὀγκος pro ὄβ. 61, 51.

ὄγκος. 156, 44.

Ὀγκώδης saltatio. 52, 30.

ὀδοτή εὐστρα. 190, 44.

ὀυθαξ *sumen*, ὑπέρτιον, ὑπογαστρίον. 685, 27. et seqq.

ὀησός *lotin* ἰγκοπή προκοπής. 760, 32.

ὀλκοι Αἰγύπτιοι. 790, 62.

ὀλκος. 246, 23.

ὀλκος pro πόλις. 715, 12.

ὀλκώσιτος. 434, 48.

ὀλμοι. 66, 64.

ὀλκός, columba. 627, 46.

οἰνέα Πηλία πομῖν. 661, 34.

Cassaub. Anim. in Athen. T. III.

οἰνηρά ἀγγεῖα, sive ἀμφορεῖς νε-
ασμίνοι. 776, 14. et 15.

οἰνηρά πατρός. 881, 23.

οἰνιστρία. 814, 38.

οἰκολογέιν. 57, 53.

οἰνόπεδον. 777, 13.

οἶνος etymum. 77, 43.

οἶνος εὐρέτης. 77, 12.

οἶνος ὀνογλίας. 69, 53.

οἶνος πενρασμένος ἀκρατός. 24, 54.

οἶνος κοκκύζει vel κοχύει. 70, 23.

οἶνος οἰνοντιάδης. 71, 17.

οἶνος ἄνθεος ὁδομέμος. 778, 20.

ἐν οἶνῳ, in vino. 633, 22.

οἶοι εἶναι πομῖν. 654, 40.

οἶνῳ ὀμμεῖν, vinum bibere.
114, 58.

οἶος ἄνθος. 793, 43.

πρὸς οἶνον τίθεσθαι. 35, 10.

ὀλβιογαστρω. 197, 51.

ὀλκία. 343, 47.

ὀλμος. 814, 11.

ὀλολυγμοί. 424, 36.

ὀλολύζειν. 514, 60.

ὀλοσυλοκάλαμος, et ὀλοσυλονκά-
λαμος. 561, 47.

ὀλπη. 433, 34.

ὀλπις, trulla vinaria. 41, 46.

ὀμαρτή. 41, 27.

Ὀμηρικά δίκτυα, apud Plutar-
chum. 27, 42.

Ὀμήρειοι κεφύφαλοι. 962, 22.

οἱ παρ' Ὀμήρῳ νόμοι. 27, 63.

ὀμόναποι. 17, 29.

ὀμορος ἄρτος. 212, 64.

ὀμοσίπνοι. 17, 29.

ὀμφακταὶ νεκροί. 981, 49.

ὀνθύλευναις sive μονθύλευσις. 12,
50.

ὀνία. 557, 46.

ὄνομα Θεβαίων pro Thebani.
43, 28.

ὀνόματα ταπεινά. 757, 46.

ὀνόματα θιοφόρα. 751, 56.

ὄνοι γέμοντες οἶνον. 308, 45.

ὀνοματοθήκαι. 189, 54.

ὀνέων panis. 216, 42.

ὀξία et πρόμαλος. 323, 21.

ἢ δι' ὀξυβαφῶν μουσική. 516, 28.

ὀξύγαρον. 141, 28.

ὀξύμαλα Πελοπόννησος. 161, 26.

ὀξύπινος. 94, 34.

ὀξύς et ὀξύγαρον. 140, 10.

ὀπηγία. 642, 65.

ὀπιττοσίλα *serpia*. 895, 18.

- ἕπλα navis, arma. 555, 26.
 Ὀποκλέα, pars Homericæ rhapsodias. 41, 11.
 ὀπός. 198, 47.
 ὀπτός τάρχος, cutis squallida. 189, 54.
 ὀπτός, qui est in conspectu. 188, 27.
 ὀπτήρια. 391, 14.
 τὸ ὄρατόν τοῦ πράγματος. 580, 65.
 ὄργανα κατὰ μέτρον. 510, 59.
 ὄργανον Μολοσσόν. 325, 12.
 τὰ ὄργανα. 330, 36.
 Ὀργῇ. 298, 23.
 ὀργανιστικὰ facta. 938, 27.
 ὀρεγθεῖν. 123, 35.
 ὀρθογραφίσκοι, et ὀρθογραφίσκοι. 264, 17.
 ὀρθορβός. 192, 52.
 ὀρμίνος. 129, 25.
 ὄρνεις, gallinae. 44, 19.
 ὄρνιθης ἄρτος. 212, 54.
 ὄρνιθιος ζυμός. 593, 28.
 ὀρνιθομανίς. 779, 50.
 ὄρος φίλας, pro perfecta amicitia. 92, 51.
 Ὀροφίτης. 734, 44.
 Ὀρία, pro Ὀρία. 178, 32.
 ὄρφος et ὄρφος. 548, 31.
 ὄρχις. 53, 11.
 Ὀρίων varii scriptores. 844, 60.
 ὅς pro ᾧ, et contra. 813, 27.
 ὄσιος ἑλπίς. 543, 32.
 ὄσφυλοι et ὄσφυλοι. 253, 57.
 ὄστρακίδες. 116, 36.
 ὄστρεα et ὄστρεα. 176, 15.
 ὄστρεος, οἰκίας. 933, 50.
 ὄνιον ἔλ. 891, 32.
 ὄνιγγοι. 891, 34.
 οὐρανός et οὐρανός. 344, 41.
 οὐρανός ὀπτανίων. 255, 15.
 οὐρανοχρόματα solenes. 175, 51.
 οὐτός. 689, 33.
 ὄχη. 631, 47.
 ὄχλος. 14, 60.
 ὄψον, πετράιον. 428, 62.
 ὄψον, ὄψον θαλάττιον. 476, 19.
 ὄψον etymum. 476, 40.
 ὄψον, piscarium forum. 592, 46.
 ὄψοποιός vide μάγειρος. 691, 55.
 ὄψωνιόν. 602, 29.
 ὄψωνιόν Νηρηίδας. 397, 32.
 Π.
 Παιδάριον. 351, 22.
 Παιδικὰ Sophronis. 562, 25.
 Παιδίων fabulae multorum posthumerum inscriptae. 178, 27.
 παιδισκίον. 351, 22.
 παιδισκίον. 733, 44.
 παίζειν. 653, 29.
 παίζειν et ludere. 842, 18.
 πᾶς. Λεύκας. 188, 49.
 παῖς Κύρης. 845, 62.
 παῖς. 919, 11.
 Παιώνιον. 462, 52.
 παλαίθετος. 905, 58.
 παλαιόσθαι de vino. 59, 59.
 παλαισμά disputator. 30, 20.
 παλαιστής αὐτάγωνος. 420, 56.
 παλαιώρ. 615, 58.
 πάλῃ μονομάχος. 280, 54.
 παλία. 182, 28.
 παναθηναίων ἑορτή. 192, 62.
 πανδιωσία. 328, 57.
 παρὸς vox Aeschyli. 995, 24.
 πάντες. 780, 51.
 Πανός ἄγχι. 107, 27.
 πάνος. 215, 18.
 παῖς, παῖς. 140, 19.
 παρὰ pro παρὰ. 25, 55.
 παραβίτης. 351, 27.
 παραβοθή. 11, 53.
 παραγευσθαι. 91, 28.
 παράδεισος. 830, 29.
 παραδεικνύσθαι. 717, 27.
 παραδρομή. 850, 49.
 παρακτεῖσθαι et περιστῆσθαι pro fugere aliquid. 955, 51.
 παραιτήσις. 321, 35.
 παρακαταθήκη Menandri. 869, 63.
 παρακατεσθῆναι. 639, 16.
 παρακτεῖν πρὸς ἡδονήν. 842, 37.
 παραμασίτης. et παραμασύντης. 250, 58.
 παραναβαλεια. 351, 38.
 παρανομώτερος pro παρανομώτερος. 839, 44.
 παραπίμπλιν ἰσχνός ζυμός. 264, 24.
 παραπομπή. 595, 36.
 παραρήματα, sine παραρήματα. 364, 44.
 παρασάγγα, vox Barbara. 250, 64.
 παράσειρον. 359, 25.
 παρσίτος, et quae super a voce observantur. 412, 51.
 παρσίτος vocis auctor antiquissimus. 417, 21.
 παρισκινάειν. 321, 47.
 παριστάται. 736, 36.

GRAECARUM DICTIONUM. 315

παραστᾶται, testiculi. 677, 43.
 παραστᾶσθαι τοῖς Ἑλλήσι. 276, 61.
 παρατίμειν. 285, 49.
 παρατίμειν. 278, 44.
 παρατίθεσθαι. 462, 28.
 παρατρεφίσθαι. 369, 62.
 παρατριχύν. 279, 52.
 παρατριχύματα. 364, 21.
 παραφθορά. 174, 15.
 παραχέειν λίτρον, vel potius
 ἵπτρον. 941, 53.
 παραχέειν μέρον. ibid.
 ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς παρῖσαι. 871, 60.
 Παρεμβολαὶ Excerpta. 1, 12.
 παρηνολογία. 498, 25.
 παρηνδιασται et παρηνδιαλέειν. 578, 66.
 παρητῆσθαι. 269, 50.
 πάροδος in nave. 355, 11.
ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ. Κυνταρυγοτέρα
 τῶν ἀλφηστῶν. 2, 29.
 Τρεῖς δ' ἀπομαζαμέντοις θεοὶ
 δίδουσι ἔμεινον. 7, 48.
 Πρὸ Εὐκλείδου, vel ἐπὶ Εὐκ-
 κλείδην. 10, 21.
 Οὐδὲν δ' ὄνησιν βλάβος ἐν γῇ
 πύρρῳ ἔχης. 19, 16.
 Ἄθοντα ἱερὰ κατευσθῆαι. 35, 47.
 Ἀρ' οἶσιν τραῖα; 68, 18.
 Παιδίῳ φαίνεται ἂν εἶναι vel
 λῆρος. 76, 24.
 Οἶνος καὶ ἀλήθεια. 80, 59.
 Βάμμα Συρδιακόν. 98, 30.
 Ὅνος βαδίζει εἰς ἄχυρα τρα-
 γημάτων. 107, 14.
 Ναυσικλείδους ἔρημα. 129, 13.
 Μῦθον ἢ Τροάην εἰλεῖν. 131, 46.
 Ἐγχείφαλον ἔχειν. 146, 62.
 Τὸν οἰκὸν τραγούσα γύναι τὰν
 χλαῖναν θραύει. 148, 45.
 Χλαῖναν ἐν θίρει τριβεῖς. 149, 15.
 Βαίτη καὶ θάριος καὶ χέμας
 ἰστὶν ἑριστή. 149, 18.
 Συγκύβει δὲ νεώτερος. 152, 27.
 Πέπαιον ἔριτος ἄλλους ἐξερνέζει
 λόγῳ. 152, 29.
 Χαίρειν Λιβυκαῖσι βίβλοις ταῖς
 ὁ Ἀντωνος πλάταις. 161, 27.
 Τοῦ πατρὸς τὰ παιδία. 186, 11.
 Ἰσπερ γηράσκοντι τὰ μέλαινα κίχλ
 ἐπὶ βάλαν. 223, 51.
 τὰρλινος αἰώτερος. 229, 40.
 Ἐξ ἀμάξης λαλεῖν. 282, 24.

χύτρα δὲ φατέας ἤφετο, non
 esse proverbium, contra
 Erasmus disputatur. 288,
 38.
 Τὸ ἐπὶ φατῇ μέρον. 292, 14.
 Οὐ μὲν τοι παρα κωφόν ὁ τυ-
 φλὸς ἴσκει λαλῆσαι. 296, 43.
 τὸν ἔσονται ἀντιζύν. ibid.
 Μάγας λαλήσω μετὸν ἄμα
 σοι καὶ μέγα. 316, 10.
 Ἰσα βαλὼν Ἰνδοκλή. 373, 25.
 Ἀγράφως λέγειν. 384, 22.
 Σὺ δὲ τιμιονώλης ὡς Ἀχιλλεὺς
 οὐδὲ εἰς. 403, 22.
 Ὅπου οἰκία. 414, 31.
 Ὅταν ἡ δεικνόντων τὸ στοιχεῖον.
 425, 36.
 Χαλάσω τὴν ἱερὰν ἄγυρην.
 495, 50.
 κατὰ βόαν φέρεσθαι ἐπὶ ἀν-
 δρὸν χωρεῖν. 507, 53.
 Οὐ μῦλα κίχας. 563, 12.
 Μυσὸν λαλεῖ. 563, 54.
 χελώνης ἢ δὲ φάγειν ἢ μὴ φα-
 γεῖν. 581, 46.
 οἰδῆς μέγας σαρκοῦς ἰχθός.
 603, 60.
 ἀπ' ἐπὶ διαγράμματος ἀπὸ τοῦ
 αὐτοῦ ὑποκρίναι. 617, 24.
 ἄμα ἔπος, ἄμα ἔργον. 645, 47.
 Ἀσπίνδιος κισθαροστής. 690, 64.
 κίχρον τραυλᾶν. 714, 55.
 Ἢ πάντε πίνειν, ἢ τραῖα, ἢ μὴ
 τίτταρα. 721, 31.
 Ζῇ χύτρα, ζῇ φίλια. 769, 46.
 δακτύλος ἡμέρα. 798, 21.
 Οἶχ' ἐπ' ἄλλων ἀλλὰ τοῦ σαρ-
 τοῦ περὶ τοῦ ἑλισπη. 810, 28.
 Δοξὴν ταυτὰ τοῖς εὐχομένους.
 820, 34.
 Ἢ ἀπὸ Σκυθῶν ὄρεας. 857, 18.
 Ἀπισχυθῆσθαι. 837, 30.
 Βαδίζειν ἐς Ἡραλὸν ἐμπικλε-
 μένον. 838, 24.
 Βούς ἐπὶ γλάττη μέγας. 856, 18.
 Παχὺς γὰρ ὅς ἐστι ἐπὶ στόμα.
 855, 64.
 Πεφικεπιδῶσθαι. 856, 45.
 Ἄλλ' ἐξέπειθε πορθμῖς πλατῶν
 πλάτη. 861, 61.
 ἐξέπαισε. 861, 64.
 ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχειν.
 866, 36.
 Ἀβυσθὸν ἐπιφόρημα. 912, 30.
 Ἀηλιμιστός βίος, βίος μετὰ γὰρ

- πος, et βλος ἐξηλημένος. 915, πέρας artis. 652, 34.
 63, et λεγq.
 Ἦαθα χίδρα καὶ σωτηρία. 924, τὰ πέρατα τῶν ἀγγέλων, ora
 54, venarum. 91, 65.
 Καὶνός οὗτος Παλαίφατος. 940, πέρδιξ pro affuto et libidinoso.
 49, 668, 62.
 Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. 940, 46. περὶ pro παρὰ ex imperitia li-
 Το λυχνιον ἐν πρυτανείῳ. 992, 38. brariorum. 25, 35.
 εἰς αἰγας ἀγρίας ἀποπέμπων τοὺς περιάλλος. 261, 15.
 ζητοῦντας. 162, 49. περιβόητον ποιῶν. 236, 12.
 παροῦντα et μέθη quomodo dif- περιβολή et ὑποβολή. 98, 19.
 ferant. 736, 50. περιγίνεσθαι. 276, 65.
 Πάρος pro παρίων. 915, 28. περιγράφειν, circumscribere.
 παροφημάτιον. 639, 23. vox forensis. 134, 20.
 παροφνημάτα bellaria dicta. περιγράφειν, delere, vox critico-
 912, 50. rum. 324, 35.
 πάσασθαι et πάσσεσθαι. 780, 30. περιδεῖσθαι πώγωνας. 190, 46.
 πάσορ. 615, 60. περιδίνος. 461, 47.
 παοχητιώδης βρώματι. 250, 53. περιέχων, de aëre. 545, 20.
 πατανυον. vide βατάνιον. περὶ ζώων, et περὶ φυτῶν apud
 πατάνειφς vox Sicula. 524, 50. Athenaeum quomodo ca-
 παταλίων σωρεύματα, patinarum piendum. 171, 32, et 33.
 struices. 678, 19. περικαρπίον 142, 38.
 πατασιν εἰς μέσον. 740, 60. περικορμῆ. 658, 62.
 πάτημα. 30, 30. περικύμων μαστός. 215, 43.
 πατήρ τῆς βίβλου. 1, 13. περιλειπτος. 344, 48.
 πατήρ τῆς τιμῆς. 3, 50. περιμάττειν τὸ ὀφθαλμῷ. 157, 18.
 Πάτρια θυγατρίδων. 698, 37. περιδοδον νεκρῶν. 708, 51.
 Πατριδίων et ἀπφάριον. 866, 35. περιπαθής. 600, 63.
 πέδα pro μετά. 711, 24. περιπεταλοῦν. 20, 62.
 πέζες. 125, 34. περισκελὲς poculum. 795, 59.
 πιλάνορ. 615, 59. περισκελὴ καύματα. 933, 31.
 Πιλεάδες. 810, 26. περισσοτέρη φητος οὐχὺς. 291, 17.
 πίληρ. 615, 61. περιστάσιμος σταύ. 295, 31.
 πέλκας. 814, 51. περίστασις, pro vita non phi-
 πέλληρ. 615, 61. losophica. 835, 16.
 πέμπτην ἡμέραν pro περὶ πέμπ- περιστέριον. 677, 36.
 την ἡμ. 656, 50. περιστρώματα. 99, 12.
 πεμφθεὶς pro πέμψας. 915, 28. περιστρώματα πυργωτά et ζωοτά.
 πέμφει, et πέμφης. 399, 44. 343, 56.
 πενίστης, pro seruo simpliciter. περισχιδεῖς calcei. 847, 17.
 459, 24. περιφερόμενα δρᾶν πάντα. 283, 20.
 πένθος ἄωρον. 981, 61. περιφοραὶ αἱ προπαρατιθέμεναι.
 πεντόπλοα. 815, 42. 231, 50.
 πεντετηρίδων γράφαί. 347, 61. περιφορὰ pro περιφύρεα. 101, 44.
 πεντηχοστολόγοι. 100, 66. περὶ φυτῶν, vide περὶ ζώων.
 πέπηγεν οὖρος. 852, 35. περιχίτθαι. 804, 47.
 πεπραγματεύεσθαι περὶ τι. 437, 39. πεταλίδες. 650, 10.
 πέπραται τὸ πρᾶγμα. 653, 61. πετάσους ἐπιτεθειμένους. 310, 66.
 τὰ πεπτόμενα ἐπὶ τὴν τράπεζαν. πετασώδης σπερμάτων φύσις. 642.
 828, 55. 47.
 πέπων νεκταροσταγής. 69, 59. πέταχον, poculi genus. 239, 40.
 πέπων, mollis et ignavus. 154, πέταχον et πέδαχον. 815, 47.
 15. πετραῖος ἰχθύς. 429, 10.
 περαινέσθαι. 875, 27. πέψις et σήψις quomodo in ge-

- natione locum habeant. *πλοῖταξ*. 251, 56.
 525, 26.
πέφης et σήφης quomodo differant. 475, 36.
πηγός, pro albo. 660, 67.
πηλός vinum mixtum aut man-
 gonizatum. 661, 36.
πηλός vinum. 930, 38.
πίε, et *πίνε*. 741, 26.
Πίστομαι vox servorum ἀπο-
 λούθων. 888, 35.
οἱ πιθόγαστροι. 222, 42.
πιλήματα lemniscorum. 369, 30.
πιλόν, vel *πιλύν*. 135, 57.
Πίναξ. 428, 45.
Πίσις. 50, 18.
πίσιον ξύναι. 501, 48.
πίσιον τῆς ἐπιστίου. 742, 39.
αἱ πίνας ἐν τοῦ βυθοῦ φνόμεναι,
 vel *βύσσου*. 172, 50.
πίρ οἶνον *τρυγλάν*. 72, 10.
τὸ πῖον, de omni genere pin-
 guedinis. 145, 39.
πίποι, *pipiones*. 640, 29.
πίρις. 135, 20.
ἡ Πισάτις. 601, 37.
πίσορ. 615, 62.
πισσῆρων μόρος. 837, 11.
πιστάκια vel *φιστάκια*. 926, 43.
 et 51.
πιτυδίδες. 116, 43.
πίτυλος. 770, 48.
πίτυρος. 569, 26.
πλάκους Φιλοξενίδος. 24, 24.
πλάκους, *malvae semen*. 120, 52.
πλάκους ὕβριστης. 200, 42.
πλανᾶσθαι. 759, 60.
Πλάταια et Πλαταιαί. 274, 60.
πλατῆρ. 615, 62.
πλατιστακος piscis. 539, 55.
πλατὴν ὕδωρ, *aqua salsa*. 84, 55.
πλάτυρ. 615, 63.
πλεκταὶ ἀνάγκαι, *retia*. 133, 36.
πλεκτὴ πολυπόδος. 18, 60.
πλεκτὸν ὕψωμα σχολινόν. 534, 27.
πλευρὰ γεννητή. 530, 64.
πλεφίλη. 615, 64.
πλεθονομα ἀγορά. 465, 49.
πληρώσαι verbi variae notio-
 nes. 612, 10.
πλησίματος. 580, 18.
πλήττειν τὴν κεφαλὴν de vino.
 64, 18.
πλίσιος πλάκουρ. 920, 52.
πλουσιακὸν κακόν. 864, 54.
πλύειν, *maledicere*. 229, 60.
ΠΛΥΝΤΡΙΑΙ. 492, 53.
πλυμόνιον. 206, 18.
πλύειν. 135, 46.
ποάστριας. 213, 52.
ποάστριον. 213, 60.
ποδεία udones. 133, 65.
πόθεν, *unde*, negandi signifi-
 catione. 964, 17.
ποήσεις διὰ λόγου. 908, 58.
ποιητῆς τῶν λεγομένων κολάβρων.
 984, 50.
πορημάδες. 570, 63.
πόλις pro *χωρᾷ*. 88, 40.
Πολιτείας Critiae antiqui scrip-
toris. 779, 14.
πόλος, *coelum*. 123, 25.
πόλιος Graecorum. 923, 32.
πολύκοπος saltatio. 52, 37.
πολυποιμῖλος. 165, 24.
ὁ πολυποικίλος ἐστὶ συντηγνικός. 550, 62.
πολφοί. 288, 26.
πομπή, *ferculum pompae*. 347,
 14.
πομπὴν πέμπειν. 346, 45.
ὁ Ποσειδῶν λεσχηνιτῆς. 926, 41.
πόστιον κοῖλον. 477, 47.
πόπαρ. 615, 64.
πόρ, pro *ποῦς*. *ibid.*
πορθμός, aut *πορθμός*. 594, 14.
ἐπὶ τοῦ τριβάντος πορφύρα. 370, 27.
πορφυροβαφοῦς χιτὼν. 883, 15.
πόταινος *gratus* vel *similis*.
 560, 59.
ποταμὸς κοῖλος φυσίς. 667, 43.
Ποτήρ ἢ *γρᾶς*, ἄλλο δ' οὐδὲ
ἐν βλέπει. *idem* quod,
Anus ad armillum. 787, 48.
ποτιφόριμον τέμαχος. 233, 26.
Ποτνιὺς vel *Ποτνιὸς Γλαυκος*.
 169, 36.
πότοι et καθημερινὴν χρῆσιν ut
 differant. 72, 37.
πράγμα δυσχερίστον apud Li-
 banium. 961, 16.
τὸ πρᾶγμα δέχεσθαι. 650, 45.
πραθῆναι ἐπ' ἐξαγωγή. 292, 53.
πρασοκουρίδες et juli. 143, 53.
πρασβέν et *θεωρῶν* differentia.
 342, 45.
πορημάδες. 571, 36.
πρόστις. 816, 20.
προάγειν ἐπὶ τὰς κλήσεις. 834, 30.
προαιρετική βίη. 34, 31.

- προβατεὺς Pastor. 523, 12.
 προαγουμένης. 405, 57.
 προδῆς vox criticorum. 502, 45.
 προκυλεῖν, εκκυλεῖν, five ἔγκυ-
 λειν. 628, 21.
 πρὸ μοίρας et πρὸ ὥρας. 981, 40.
 et 42.
 προπίνειν et ἀντιπροπίνειν. 241, 54.
 προπίνειν κώμη τινί. 788, 60.
 προπύων ὑσώπου. 284, 11.
 πρόπομα, quid significet. 118, 38.
 προπύσις muicus. 948, 31.
 τα προπύλαια. 929, 54.
 προσβαίνειν. 420, 63.
 πρὸς τινι γίνεσθαι. 690, 23.
 προσάφωσθαι edere. 159, 15.
 προσαναπληροῦν τινί τι. 932, 31.
 προσάποφerein. 369, 21.
 προσάφματα, cibi. 159, 15.
 προσεπιμετρεῖν. 77, 26.
 πρόσκομμα, vide ὑπάκσιον.
 πρόσθετες et πρόσαντοι. 453, 38.
 προσίστασθαι. 427, 45.
 προσοψνῆιν. 602, 32.
 Προσπαλτίων nomen varie cor-
 ruptum. 564, 43.
 προσπεπενθῆναι. 600, 53.
 προσποιέσθαι et ἀποπροποιέ-
 σθαι. 688, 44.
 προστίθεσθαι πρὸς τοῖνομα. 149,
 40.
 πρόστομα, quae dicantur. 757,
 16.
 τὰ προσφερόμενα. 622, 15.
 προσφύσιως ἄρχη. 125, 50.
 πρόσχιον. 700, 28.
 προσώδιον five προσόδιον. 902, 34.
 πρόσωπον καρδίας μασθλητήης.
 204, 30.
 πρόσωπον, frontispicium. 558,
 31.
 προτελής θυσία. 649, 55.
 προφυράματα μαζών. 263, 30.
 προῦπογράφειν. 860, 19.
 προῦμνον, προῦνη, prunus. 102,
 13. et 17.
 προυσίας. 816, 27.
 προφαίνειν ἐκ τῶν τεγῶν. 275, 53.
 οἱ περὶ πρόφανιν. 330, 63.
 πρωτανία sacramentum. 304, 49.
 πρωτανία, sportulae. 420, 25.
 πρωτανία urbium Graecarum
 omnium. 628, 53.
 ἐκ πρώτης παιδός. 881, 36.
 τῆς πρώτης ἱερέας. 346, 24.
 πρωτοφορεῖν. 865, 53.
 πτίρις. 126, 38.
 πτερόν et περίπτερος. 557, 43.
 πτερόν. 806, 22.
 πτήσσειν. 651, 64.
 πτισσάνη unde dicta. 768, 58.
 τὸ πτισσιμόν. 893, 25.
 Πτολεμαῖς. 579, 60.
 πυνάνιον. 543, 58.
 πύγαργοι. 206, 61.
 πυγή. 759, 49.
 Πυλῆαι balnearum Sybaritico-
 rum. 833, 45.
 πύλος. 224, 30.
 πυκτεῖν, pro μονομαχεῖν. 250, 23.
 Πυλεών. 958, 37.
 πυλωρεῖν et πολυωρεῖν. 10, 37.
 Πυξοῦς. 103, 62.
 πῦος. 116, 19.
 πῦος πυρώτης. 910, 57.
 πῦρ κοῖφον. 109, 37. *μαλκωνί-
 ρον, et ἥτιον θερμόν, ibid.
 ανιμένον. 109, 46. χλιαρόν
 et ἰσχυρόν, καὶ ἀκμαῖον. 109,
 41.*
 πυρετός. 199, 39.
 πυρῆες. 115, 54.
 πυροὶ τρίμηνοι. 212, 54.
 πυροῦντες, pisces, et ἔκκεροι.
 623, 56.
 πυρόλας. 135, 21.
 πυρότης. 666, 60.
 πυρόουλας. 135, 22.
 πώλυψ. 622, 48.
- P-
- Πάρδοι five ἑμβόλια. 972, 17.
 πακίλα. 653, 15.
 Παμνοῦς. 103, 61.
 παπταῖλαι. 311, 36.
 πάρος. 934, 41.
 παφανίδες vocis penultima an-
 cepe. 115, 24.
 παφανίδες πλυτοὶ et θαλάσσιαι,
 vel θαλαῖαι. 115, 41.
 παφανίδως. poena adulterii
 apud Athenienses. 19, 38.
 παφίς piscia, qui et βελόνη.
 555, 63.
 πίξις. ἐπὶ τοῦ θύειν. 939, 30.
 πόοντα pocula. 816, 29.
 πόημα λαμβάνειν. 831, 54.
 πόισιν πειθαίνο. 895, 49.
 πόλη, squalus. 522, 19.
 πόλον. 882, 22.

- ῥήπες, quid proprie. 125, 46.
 ῥήπρ. 615, 65.
 ῥόγαι. 701, 65.
 ῥοδιάς. 816, 39.
 ῥόδον, natura muliebris. 463, 41.
 ῥοῖος. 688, 66.
 ῥόμβροις ὑφαντὰ vestimenta. 837, 60.
 ῥοῦς aquatum. 623, 59.
 ῥοφήμα vide ἔψημα.
 ῥοφήματα. 242, 27.
 ῥύγχος, pro ῥέμφος. 669, 39.
 ῥύμμι. 613, 15.
 ῥυπαροῦτα. 677, 63.
 ῥυπαρωτέρα ἀρνα. 508, 61.
 ῥύσις. 816, 35.
 ῥυγας κακίως. 707, 46.
 Σ.
 Σαλαβά. 615, 65.
 σαλακωνία, quid. 979, 14.
 σαλάκων. 308, 17.
 Σάλης dictus Mnaseas Colophonius. 15, 43.
 σαλπίξ τὸ πομπικόν. 709, 33.
 Σαμβόλις βομβύλιος. 456, 45.
 σαμῆτης, panis. 219, 35.
 τὰ Σαμοθράκια. 715, 30.
 σάνδαλα ἀθανάτων. 256, 44.
 σαῦτίνα. 233, 24.
 Σαυρίας οἶνος. 68, 48.
 σαυρ. 615, 66.
 σαῦται. 845, 51.
 οἱ σαῦτιμοι. 308, 29.
 Σατυρικόν δράμα Sophoclis. 720, 25.
 Σείος, vox Laconum. 631, 21.
 σεία bulborum, et olerum fasciculi. 248, 25.
 σείηται. 812, 45.
 σελήνητιδες γυναῖκες. 117, 28.
 σελήνόφως. 884, 40.
 Σελινοῦς. 103, 61.
 σέμλος, vide σέηλος.
 σιμνή θιά Atheniensium, et σιμναὶ θιά. 717, 37.
 Σίστηος et σέμλος. 129, 30.
 σιέσθαι et σιέσθαι. 150, 18.
 σινομένη, pro πορευομένη. 82, 43.
 σημειώσεις. 1, 38.
 σηπία. 560, 49.
 σησμοειδής. 214, 24.
 σήψις et πέψις quomodo different. 475, 36.
 σιαγών. 180, 32.
 σάλλις et salendris avicula. 675, 63.
 σισίται et σισίται. 247, 34.
 σιγματικός Euripidia. 13, 66.
 σιδῆς Boeotica vox pro malo Punico a σιδε oppido. 927, 42.
 σίλας et σίλος. 575, 16.
 σικιῶ. cucumber, et pepo. 148, 44.
 σικτοῦ etymon. 149, 52.
 σικωνία, encurbitia. 121, 38.
 σιλόδοτος. 436, 24.
 σιλόλις σπινθότις. 182, 16.
 σιλόδοτος. 461, 40.
 σισ. 616, 11.
 σισ. 250, 17.
 σιστὶν δημόσιον πικρὸν. 706, 25.
 σιστυβος. 503, 13.
 σισίλιον et σισί. 818, 12, et 17.
 σισί. 561, 57.
 σιστοφάγιν. 182, 63.
 σιστίδες. 301, 30.
 σιστίων, ἰδὸς σιστίων. 97, 41.
 σιστί. 616, 11.
 σισίς vide σισί.
 σιστίων vel σιστίων. 559, 24.
 σιστίων. 944, 10.
 σιστίων et σιστίων. 205, 19.
 περὶ σιστίων καὶ δαμνασίων φερμένων Heraclides auctor. 270, 53.
 Σιστίων σιστίων. 302, 21.
 σιστίων. 362, 45.
 σιστίες et umbræ. 267, 30.
 σιστίων aut σιστίων, vel σιστίων. 559, 29.
 σιστίς ἡ καὶ μιστίων. 642, 49.
 σιστίων, et σιστίων. 169, 37.
 σιστίων quæ dicantur. 252, 64.
 σιστίωνος ὀξύς. 513, 20.
 σιστίων, σιστί. 165, 26, et 27.
 σιστίων vini, vide σιστίωνος. 513, 30.
 σιστί, μίλη παροῖα. 980, 37.
 σιστίων. 234, 13.
 σιστίωνος. 283, 30.
 σιστίων χίτρα. 223, 64.
 σιστίων. 671, 28.
 σιστίων. 271, 64.
 σιστίων. 373, 33.
 σιστί vel σιστί. 616, 11.
 σιστίων εἶναι τῇ Ἑλλήνων φωνῇ τὸ κρῖνον. 827, 45.
 σιστίων Θετταλόν. 29, 63.

- σοφοὶ et σοφισταὶ poëtae olim dicti. 57, 53.
 σπαδαχὴρ. 616, 12.
 Σπανία, pro Hispania. 574, 61.
 σπατάγγαι. 175, 48.
 σπάτος et σπατοῦν. 895, 58, et 42.
 σπείρα. 621, 12.
 σπαραμολόγου duplex notio, 682, 63.
 σπλάγγνοις συγγίνεσθαι 253, 55.
 σποδιῶν. 814, 56.
 σποδιον et τεφρός colores qui differant. 675, 64.
 σποδότης panis. 215, 42.
 σπονδοποιεῖσθαι. 324, 61.
 σπουδύζοντες. 318, 61.
 τὸ ἀπὸ σπιρίδος δειπνον, et Romana Sportula. 634, 14.
 σταθμοδότης. 757, 15.
 στίσσιμον genus carminis. 878, 57.
 σταφυλή. 930, 22.
 στέατίτης. 213, 17.
 στεγανομῖον pretium mansionis. 26, 47.
 στελεγγίς, corona five ταινία. 952, 27.
 στελέος. 301, 27.
 στέμμα. 352, 50.
 στεμφυλίδες oleae. 112, 62.
 στενή pro στενωπός. 848, 33.
 στενόστομα ποτήρια. 457, 17.
 στερονοσώματον κύτος. 133, 32.
 στέφανοι ὑπὸ γλώτταις. 956, 13.
 στέφανοι χρῖστοι. 970, 52.
 στέφανος, στεφάνη, στέμμα. 352, 51.
 στεφανωθῆναι τεμένεισιν ἐν Δωδώνῃ. 553, 12.
 στηθήριον. 135, 54.
 στηθύνια. 135, 55.
 Στηλοκόπας Polemon, cur. 409, 41.
 στιφοῦν pro γίνεσθαι στιφρόν. 560, 44.
 στιλεγγίς. 243, 58.
 στοιβή verius irrita. 89, 49.
 στολή γάμβριος. 70, 32.
 στραγαλλεῖν. 463, 15.
 στραγγεῖσθαι. 586, 11.
 στραγγεῖσθαι περὶ τὰς συμβολάς. 875, 18.
 στρατηγός ἐπὶ τῶν ὀπλων. 373, 23.
 στρατηγός et ἡγεμὼν, qui different. 691, 65.
 υἱρέμματα, Spirae. 248, 13.
 στροπετοί, Spirae. 917, 24.
 στρουθάρια οἷον ἐτραγίῃν. 156, 17.
 στρουθία. 871, 17.
 Στρουθὸν τὰ ἐλίγματα. 98, 52.
 στρωματόδεσμοι, et στρωματίς. 15, 32.
 Στυτικαὶ δυνάμεις. 44, 49.
 συγγραφεὺς, pro auctor simpliciter. 3, 28.
 σύγχοι calcei. 994, 44.
 συνάμυνα, vide μόρα.
 σῦνα λευκόφια, et μελανόφια. 156, 41.
 συναλός. 134, 40.
 συκολογίῃν. 57, 31.
 ταῖς συκοῖς τὰ ἐπιγινόμενα, vel ἐπιγινόμενα. 159, 12.
 συκοφάντης. 151, 53.
 συλλαβοπευσίλαβηται. 293, 55.
 σύλληρ. 616, 12.
 σύμβαχοι. 739, 61.
 συμβολαὶ et σύμβολα quomodo differant. 224, 56.
 συμπεριφέρεσθαι. 320, 42.
 οὐ συμπεριφέρομαι. 472, 56.
 συμπεριφορά. 320, 60.
 συμφορὰν εἰσορᾶν. 253, 57.
 συνάγειν. 383, 54.
 συναγίην ὑπὸ συμβολῶν. 520, 13.
 συνακλείας. 264, 20.
 συναλοῖν. 836, 20.
 συναπάγεσθαι. 321, 24.
 συναποδύεσθαι. 39, 60.
 συναυλίας. 97, 59.
 συναυλία. 207, 53.
 Σύνδειπνοι Sophoclis. 959, 37.
 συνδιαρτιστήσασθαι βοῶν. 703, 27.
 συνέδριον et βουλευτήριον. 337, 60.
 συνευδοκεῖν τὰ Ῥωμαίων. 388, 39.
 συννητημένος. 863, 56.
 συνοικία. 474, 27.
 συνοουσιάζειν, una esse. 330, 52.
 συστηπτικός. 550, 63.
 συντίθεσθαι, σύνθημα συνθηματῶν στέφανοι. 959, 40.
 συντελεῖσθαι, συντελεῖν. 189, 58.
 συντυχία. 860, 18.
 σύρβη. 985, 24.
 σύριγξ. 345, 13.
 συρίσκοι. 154, 34.
 σύριχοι. ibid.
 σῖς dictus quasi θυς. 684, 63.
 συσσίτιον, et σύσσιτοι. 17, 44. et seq.
 σφάκος pro ἐλλέοφακος. 303, 52.

σφιτέρος. 649, 40.
 σφηκαδεις. 536, 58.
 σφηνεύς. 536, 51.
 σφηνούσθαι. 432, 46.
 σχαστηρία et χαστηρία. 246, 41.
 σχίδα. 274, 65.
 σχίδην. 895, 51.
 σχιλίς et σκελίς. 115, 54.
 σχῆμα ἀξιοχρεών. 824, 46.
 σχήματα saltantium. 900, 14.
 σχινύσθαι et σχοινύσθαι. 894, 50. et 52.
 σχίνος. 145, 58.
 σχοινή φωνή. 894, 55.
 σχοινοτενίς literae. 768, 16.
 σχοίνων saltatio. 894, 57.
 σχολή καὶ σπουδή. 889, 25.
 σῆμα pro sermo. 360, 31.
 σῆμα ποταμοῦ. 89, 17.
 Σωτιανοί 436, 20.

T.

Ταβυρίτης. 209, 24.
 Ταβυριανόν. 921, 12.
 τακεραί. 658, 51.
 τακερός. 635, 52.
 τακτικός. 547, 47.
 τ' ἄλλα οὐκ ἔστιν τούτου. 840, 25.
 τάλαρον quantum pondus est. 364, 14.
 Τάλαρος Μουσών. 56, 53.
 τῆς ταμῆς, et τοῦ δαιτροῦ, diversa officia. 339, 36.
 ταρσένιος πλακοῦς. 840, 25.
 ταράττεσθαι, trare. 561, 21.
 τάρχανον vinum five lora. 814, 12.
 ταρχόπλεως Bosphorus. 222, 40.
 τάρχος homo nihili. 229, 37.
 τάρχος πύονα. 230, 23.
 τάρχος τέλειος. 232, 30.
 ταύρειον ὕδωρ. 234, 49.
 ταῦρος vox Ephesiorum. 720, 36.
 Ταυρώπης, cur Bacchus. 78, 22.
 ταχῶς καὶ παραχρημα junctim posita. 296, 39.
 τῶς Atticorum. 679, 51.
 τευχόεσσα Μιλήτου κόμη. 557, 52.
 τελαμών. 421, 10.
 τελεβάτης ψυχῇ. 293, 14.
 τέλη μικρά. 83, 46.
 τέλλη pro τέλλην. 163, 49.
 τέλος. vocis expositio Athe-naei apud poetam rejecta. 83, 64.

τέλος φίλας vel δῶς de perfecta amicitia. 92, 23.
 τέλος ἑλλήμενον. 912, 13.
 τεμαχίζειν. 429, 15.
 τίμενος. 776, 57.
 τέταρος. 950, 50.
 τέταρ. 616, 13.
 † τίταφι με. 453, 23.
 τετράγωνα ἱμάτια. 371, 64.
 τετρακίση, lactucae. 144, 20.
 τίττιγες, mali poetae. 963, 10.
 τετυγμένα. 711, 39.
 τηγάνη σύντεροι. 207, 20.
 τηρεῖν pro τηρεῖ, aut τηρεῖν δα. 402, 35.
 ἡ τῆτες ἡμέραι. 193, 21.
 τιθίνει, congerere. 676, 12.
 τίλτον μέγιστον. 228, 10.
 οἱ τιμούχοι. 277, 20.
 τί τηνικάδε. 286, 15.
 τιθήνημα. 884, 59.
 τιτθός a θῆσθαι. 679, 43. et 44.
 τιτύριος. 511, 30.
 τὸ pro τῷ Homericum. 826, 29.
 τολύπη. 221, 13.
 τολύπαι. 263, 40.
 Τόνα five Τόναια festum. 950, 50.
 τονθολυγείν. 463, 18.
 τοξκαί. 363, 38.
 τόπον διδόναι τῷ κενῷ. 650, 45.
 τραγικόν ἢ φακῇ. 286, 46.
 τράγος piscis. 578, 54.
 τράγος et τραγομάσχαλοι. 611, 50.
 τράπεζα vide τρέπους.
 τράπεζα primae et secundae mensae. 913, 23.
 τραπέζοποιός. 504, 19.
 τραπέιν, trapezes. 503, 61.
 τραχηλισμοί, pila ludentium. 37, 40.
 τραχηλίζειν. 38, 62.
 τράχηλοι et τραχήλια. 169, 58.
 τρέφω pro ἔχω. 549, 16.
 τριακαστοί, et ἀτριακαστοί. 513, 47.
 Τριβαλλοποπασόθρηπτοι. 205, 22.
 τρέβοντες ἐλλέποντες κρόνας. 703, 31.
 τρέγλαι, pro apuis triglittidibus. 429, 30.
 τρέγληρος. 562, 49.
 τρέγλη unde dicta. 561, 47.
 τριόβολοι κρείσσον. 933, 21.
 τριόδοι mulieres. 451, 58.
 τρέπους vel τράπεζα mensa. 100, 21.

- τρισμακαρίτης. 207, 44.
 τρισπύς quorundam piscium. 579, 38.
 τρίτη Θεσμοφορίων. 537, 53.
 τροπαῖος Neptunus. 580, 30.
 τρώποι παγίς. 365, 13.
 τρώπος. 362, 57.
 τροφαλὶς Σικελική. 936, 13.
 τροφαλίδες λιτόσαρκοι. 769, 20.
 τροφή quarta, apud veteres. 31, 55.
 τροχίλατος κόρη. 133, 31.
 τροχίλλια in dicendo. 936, 22.
 τροχόπιδεη, fullamen. 196, 42.
 τρυφητῶν mos, ornari ὀφθαλμῶν ὑπογραφή καὶ χρωματός ἐντέλειαι. 829, 36.
 τρύχος. 707, 51.
 Τρωικός διάκοσμος. Demetrii Scerpii. 159, 14.
 τυκτά. 271, 55.
 τύπανον et τύμπανον. 905, 40.
 τύποι Κάδμου. 161, 23.
 τύπον Νηρηίδων. 245, 36.
 τυρβαῖον. 585, 49.
 τυροκοσκινός. 921, 47.
 τυροκήστις παιδική. 301, 24.
 τυρός χλωρός, ξηρός, ξυστός, πηκτός, κοπτός, et τμητός. 687, 31.
 τυρός ἐπιδόνυ. 183, 41.
- Τ.
- v pro o in multis. 801, 16.
 τὸ ὕδωρ ποταμοῦ σῶμα. 89, 22.
 ὕδωρ κατὰ χεῖρός. 943, 41.
 ὕδωρ ψυχρότερον Ἀραρότος. 236, 51.
 ὕβρις γραφή et αἰκίας. 461, 26.
 ὕβρις. 991, 31.
 ὕβρις. 296, 25.
 ΤΒΡΙΣ. 495, 40.
 Τυμάτης Bacchus. 77, 14.
 ὕγεια. 221, 36.
 ὕγρος βίος. 452, 61.
 ὕδαρς οἶνος et aqua. 85, 40.
 εἰς ὕδατων κρία. 179, 39.
 ὕγρια. 629, 59.
 ὕγκαι ἔγγυτοι. 566, 34.
 ὕγκης. 533, 20.
 Τόεις fons. 233, 34.
 οὐχ ἱπακοῦναι, et ἐπαινεῖν τῆς κλήσεως. 434, 44.
 ὑπὲρ κρεωφαγίας et ὑπὸ κρεωφαγίας quantum differant. 81, 52.
- ὑπερῶα. 117, 27.
 ὑπέρειον. 685, 32.
 ὑποβινητιῶντα βρώματα. 251, 59.
 ὑποβλέπειν. 321, 64.
 ὑποβολή, vide περιβολή.
 ὑποβρίχειν, lubbibere. 66, 20.
 ὑπογαστριον. 685, 31.
 ὑπογράφειν. 860, 26.
 ὑποδυσάμενος τὸν πῶγωνα. 289, 55.
 ὑποθυμιάδες. 953, 23.
 ὑποκρητηρίδιον. 368, 52.
 ὑπολαμπάδες. 846, 37.
 ὑπονύτειν. 519, 60.
 ὑπόδουλος et καταχρυσούς. 661, 29.
 ὑπόπτριος. 461, 50.
 ὑποπυρίων. 663, 54.
 ὑπορχήματα. 898, 49.
 ὑποσκαφίον κρυπτον μυριάκιον. 97, 37.
 ὑποστάσεις ποιεῖν. 251, 41.
 ὑποστατικός. 452, 56.
 ὑπὸ στόματος et ὑπὸ στόμα. 540, 28.
 ὑπόσφαγμα. 561, 12.
 ὑπὸ τι, et ὑπὸ τι δέδομαι αἰ. 874, 26.
 ὑποτυρίδες. 921, 51.
 ἑνώπιον et πρόσκομμα. 189, 38.
 ὕρισσός. 642, 65.
 † ὕς δεικνῶν. 575, 31.
 ἱστιακόν. 819, 27.
 ὑφαινεσθαι de impilibus non dici. 134, 14.
- Φ.
- Φαγῖν ἄμαχοι. 24, 65.
 Φαγησιπόσια. 474, 18.
 φάγρος, dentatus. 566, 36.
 φάγρος, cos dicta Cretensibus. 566, 44.
 φαινίνδα, et λεπτίνδα unde dicantur. 37, 41.
 φαινόλης. 187, 60.
 πρὸ φακῆς λοιπὸν αὐξάν. 286, 46.
 φάνισοι homines. 289, 11.
 φακόν. 348, 44.
 φακός τῆς κλήσεως. 703, 29.
 φαλίγγυι ἐβίνου. 351, 67.
 φανοί, λαμπάδες, λυχνόυχοι. 989, 40.
 τὰ φατνώματα. 363, 37.
 φαύλαι, olivae. 114, 30.
 φάψ et φάττα. 673, 14.
 φηγοί. 109, 32.
 φθινοπωριαμός. 503, 50.
 φιβαλός, homines. 152, 26.

- φηάλεως, ficus. *ibid.*
 φίλων aut φίλων ὁρμή. 987, 45.
 φιλοσοφία, pro religione Chri-
 stiana. 281, 37.
 ὁ φιλοσοφῶν διὰ πίστεως, homi-
 nis Christiani periphrasis. 283, 16.
 φλαβέλλιον et φραγέλλιον. 919, 39.
 φλίβες ciboriorum. 148, 26.
 φλίβος τροπική. 133, 24.
 φλίγμα et φλεγμονή, ἁπλῶς pro
 morbo. 28, 57.
 φλίγμα ψυχῆς. *ibid.*
 φλιδόνες. 690, 22.
 φλιθυρά. 919, 39.
 φλοακίς. 166, 38.
 φλοιακογράφος Sopater. *ibid.*
 φλοιά. 894, 27.
 φοίνικες ἐνορχοί. 927, 59.
 φοινικοειμῶν. 683, 23.
 φορά. 461, 12.
 φόρμος. 620, 64.
 φορτηγῶν navium inventio. 65,
 43.
 φορτικῶς ὀρχήσασθαι. 900, 11.
 φράγματα. 246, 58.
 οἱ φρακτικοί. 374, 20.
 φρατήρ pro φράτω. 597, 10. et
 11.
 φρατρία. 267, 26.
 τὰ φρατρικά. 330, 35.
 ὁ φρόνιμος pro φρόνησις. 499, 36.
 φρονεῖν. 13, 28.
 φρύεσθαι, de quibus proprie.
 113, 65.
 φρυγὰ aut φρυκτοὶ pisces qui-
 nam. 401, 62.
 φῦμος. 255, 49.
 φυλακτικός. 689, 53.
 φύλαρχος. 688, 25.
 φυλετικά διπύρα. 329, 44.
 φυλετικὸς φυσῶν ἑαυτοῦς. 329, 57.
 φυλῆσι. 719, 59.
 ἐπὶ φυλῆς ἱερέας. 411, 16.
 φύλλης, φύλλε, φύλλον, φύλλα,
 φύλλις, et φύλλας. 137, 36.
 φυλλοβολίας mos antiquissimus.
 116, 23.
 φυξίνος, piscis. 689, 51.
 φυσῶν ἑαυτοῦς, vide φυλετικῶς.
 φύσιγγες. 144, 21.
 φυσικὸς. 260, 42.
 φύσις. 220, 57.
 φυτὸς homo. 236, 52.
 φώγειν, vel φώγειν. 113, 63.
 φωνάριον περιανγίς. 896, 26.
 φωνῆς καταλλαγή et φωνῆς ἀπό-
 τικς. 820, 30.
 X.
 τὸ χ nota vetus criticorum.
 508, 41.
 χαλκοντες ὀνομάζουσι. 302, 55.
 χάλανδρος. 541, 21.
 χαλκωρατον μίσθον. 24, 52.
 χάλις vinum. 24, 48.
 χάλικα, poëtis etiam ferrea et
 chalybea. 164, 46.
 Χαλκινέτιος, vide Βιβλιοτάτης.
 χαλκήλατος κολοσσὸς γάματος. 286,
 51.
 Χαλκιδικαὶ σπάζει. 898, 46.
 Χαλκίς καλλιγύναις. 883, 65.
 χαλκοῦς. 227, 24.
 χάραξ et Κύμαξ pro hasta, et
 pro stylo. 55, 50.
 χαράττειν. 56, 50.
 χαρακίται βυβλιακοί. 56, 44.
 χαράττειν. *ibidem.*
 χαρδὴ κύλις. 732, 18.
 χάνναι et χάλναι. 570, 16.
 οἱ χαρδίνες, τοῖς πολλοῖς ορ-
 πόσι. 4, 64.
 χαρδίας. 918, 48.
 χαριτογλωσσείν. 297, 29.
 χαυτός, cibus. 463, 28.
 Χερσόδλαφος, edulium Syro-
 rum. 240, 15.
 χειρόμικτρα πλαγγόνια. 699, 13.
 χειρόμικτρον, de homine. 698, 47.
 χελιδόνια οὐρα. 152, 26.
 χελιδών. 623, 15.
 χελών, χελών et χελών. 536, 20.
 χελωνίς. 369, 20.
 χέριβον et χέριψ. 695, 59.
 χήραι παγίτοι. 174, 18.
 χηρίων. 309, 66.
 χηρύβης et χήραψ. 166, 42.
 χίδρον quid varie traditum ab
 antiquis. 923, 46.
 Χιον κεραιον. 10, 34.
 χλανίδης καὶ βλαύται. 946, 53.
 χλιών. 447, 15.
 χλιδος. 837, 36.
 χλαῖν. 115, 59.
 χόνδρος. 233, 45.
 χονδροφυῆς. 253, 56.
 Χοῖρος de ποίτα. 648, 38.
 χορδή. 657, 55.
 χορδὴς μέλαινα. 181, 38.

- τρισμακαρίτης. 207, 44.
 τρισμὸς quorundam piscium. 579, 38.
 τριτὴ Θεσμοφορίων. 537, 53.
 τριταῖος Neptunus. 580, 50.
 τριόποι παγεῖς. 365, 13.
 τριόπος. 362, 57.
 τροφολὶς Σικελική. 936, 13.
 τροφολίδες λιτόσαρκοι. 769, 20.
 τροφοὶ quarta, apud veteres. 31, 55.
 τροχίλατος κόρη. 133, 31.
 τροχίλλια in dicendo. 936, 22.
 τροχοπέδη, sufflumen. 196, 42.
 τρυφῆων mos, ornari ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρωματός ἐντέλειαν. 829, 36.
 τρύχος. 707, 51.
 Τρωικός διάκοσμος. Demetrii Scerpii. 159, 14.
 τυκτά. 271, 55.
 τύπανον et τύμπανον. 905, 40.
 τύποι Κάδμου. 161, 23.
 τύπον Πηγηίδων. 245, 36.
 τυρβάειν. 585, 49.
 τυροκοσκινός. 921, 47.
 τυροκνήστις παιδική. 301, 24.
 τυρός χλωρός, ξηρός, ξυστός, ηἰκτός, κοκτός, et τμητός. 687, 31.
 τυρός ἐπιδόνει. 183, 41.
- Τ.
- v pro o in multis. 801, 16.
 τὸ ὕδωρ ποταμοῦ σώμα. 89, 22.
 ὕδωρ κατὰ χεῖρός. 943, 41.
 ὕδωρ ψυχρότερον Ἀραρότος. 236, 51.
 ὕβρεως γραφή et αἰκίας. 461, 26.
 ὕβρις. 991, 31.
 ὕβρις. 296, 25.
 ΤΒΡΙΞ. 495, 40.
 Τυμάτης Bacchus. 77, 14.
 τυλεία. 221, 36.
 ὕγρος βίος. 452, 61.
 ὕδαρής οἶνος et aqua. 85, 40.
 εἰς ὕδατων κρία. 179, 39.
 ὕηρια. 629, 59.
 ὕκται ἔγγετοι. 566, 34.
 ὕκνης. 533, 20.
 Τόεις fons. 233, 34.
 οὐχ ἱπακοῦναι, et ἐπαινεῖν τῆς κλησιν. 434, 44.
 ὑπὲρ κρεωφαγίας et ὑπὸ κρεωφαγίας quantum differant. 81, 52.
- ὑπερῶα. 117, 27.
 ὑπήτριον. 685, 32.
 ὑποβινητιώντα βροῦματα. 251, 59.
 ὑποβλέπειν. 321, 64.
 ὑποβολή, vide περιβολή.
 ὑποβρίχειν, subbibere. 66, 20.
 ὑπογαστριον. 685, 31.
 ὑπογράφειν. 860, 26.
 ὑποδησάμενος τὸν πόγωντα. 289, 55.
 ὑποθυμιάδες. 953, 23.
 ὑποκρητηρίδιον. 368, 52.
 ὑπολαμπάδες. 846, 37.
 ὑπονύττειν. 519, 60.
 ὑπόζυλος et καταχρυσούς. 661, 29.
 ὑπόπτερος. 461, 50.
 ὑποπυρίων. 663, 54.
 ὑπορχήματα. 898, 49.
 ἱποσκαφίον κερτὸν μισράμιον. 97, 37.
 ὑποστάσεις ποιῶν. 251, 41.
 ὑποστατικός. 452, 56.
 ὑπὸ στόματος et ὑπὸ στόμα. 540, 28.
 ὑπόσφαγμα. 561, 12.
 ὑπὸ τι, et ὑπὸ τι δέδομαι αἰ. 874, 26.
 ὑποτυρίδες. 921, 51.
 ἱπώπιον et πρόσκομμα. 189, 38.
 ὕρισσός. 642, 65.
 † ὕς δειπνῶν. 575, 31.
 ἱστιακόν. 819, 27.
 ὑφαινεσθαι de impilibus non dici. 134, 14.
- Φ.
- Φαγῆν ἄμαχοι. 24, 65.
 Φαγητοπόσια. 474, 18.
 φαγρός, dentatus. 566, 36.
 φαγρός, cos dicta Cretensibus. 566, 44.
 φαινίνδα, et ἐφετνίδα unde dicantur. 37, 41.
 φαινόλης. 187, 60.
 πρὸ φακῆς λοπάδ' αὖξεν. 286, 46.
 φάνιοι homines. 289, 11.
 φακόν. 348, 44.
 φακός τῆς κλήνης. 703, 29.
 φαλύγγαι ἐρίνον. 351, 67.
 φανοί, λαμπάδες, λυχνόυχοι. 989, 40.
 τὰ φατνώματα. 363, 37.
 φαύλαι, olivae. 114, 30.
 φάψι et φάττα. 673, 14.
 φηγοί. 109, 32.
 φθινοπωρισμός. 503, 50.
 φιβαλμοί, homines. 152, 26.

- φιδέλεως, fides. *ibid.*
 φίλων aut φίλων ὁρμή. 987, 45.
 φιλοσοφία, pro religione Chri-
 stiana. 281, 37.
 ὁ φιλοσοφῶν διὰ πίστεως, homi-
 nis Christiani periphrasis. 283, 16.
 φλαβέλλιον et φραγέλλιον. 919, 39.
 φλίβες cibiorum. 148, 26.
 φλίβος τραπωτήρ. 133, 24.
 φλέγμα et φλεγμονή, ἀπλῶς pro
 morbo. 28, 57.
 φλέγμα ψυχῆς. *ibid.*
 φλεόντες. 690, 22.
 φλέψυρα. 919, 39.
 φλοιακας. 166, 38.
 φλοιακογράφος Sopater. *ibid.*
 φλοισῆ. 893, 27.
 φοίνικες ἐνόρχου. 927, 59.
 φοινικοειμῶν. 683, 23.
 φορά. 461, 12.
 φόρμος. 620, 64.
 φορτηγῶν navium inventio. 65,
 43.
 φορτικῶς ὀρχήσασθαι. 900, 11.
 φράγματα. 246, 58.
 οἱ φρακτικοί. 374, 20.
 φρατήρ pro φράτωρ. 597, 10. et
 11.
 φρατρία. 267, 26.
 τα φρατρικά. 330, 35.
 ὁ φρόνιμος pro φρόνησις. 499, 36.
 φρούεσθαι, de quibus proprie.
 113, 65.
 φρυκτά aut φρυκτοὶ pisces qui-
 nam. 401, 62.
 φύκος. 255, 49.
 φυλακινός. 689, 53.
 φύλαρχος. 688, 25.
 φυλετικά διπύνα. 329, 44.
 φυλετικῶς φυσῶν ἑαυτούς. 329, 57.
 φυλῆσι. 719, 59.
 ἐπὶ φυλῆς ἱερείας. 411, 16.
 φύλλης, φύλλι, φύλλον, φύλλα,
 φύλλικ, et φύλλιας. 137, 36.
 φυλλοβολίας mos antiquissimus.
 116, 23.
 φυξίνος, piscis. 689, 51.
 φυσῶν ἑαυτούς, vide φυλετικῶς.
 φύσιγγες. 144, 21.
 φυσόμυλλος. 260, 42.
 φύστη. 220, 57.
 φυτὸν homo. 236, 52.
 φῶζειν, vel φάγειν. 113, 63.
 φωνάριον περιανγίς. 896, 26.
 φωνῆς καταλλαγή et φωνῆς ἀπό-
 τισις. 820, 30.

X.

τὸ χ nota vetus criticorum.
508, 41.

χαίροντες ὀνομάζουσι. 302, 55.

χάλανδρος. 541, 21.

χαλκωρατος μίθρι. 24, 52.

χάλις vinum. 24, 48.

χάλικα, poetis etiam ferrea et
chalybea. 164, 46.

Χαλκίντερος, vide Βιβλιοτάχης.

χαλκήλατος κολοσσός φάκτος. 286,
51.

Χαλκιδικαὶ σπᾶσαι. 898, 46.

Χαλκίς καλλιγύναιξ. 883, 65.

χαλκοῦς. 227, 24.

χάραξ et Κύμαξ pro hasta, et
pro stylo. 55, 50.

χαράττειν. 56, 50.

χαράτται βυβλιακοί. 56, 44.

χαράττειν. *ibidem.*

χανθὴ κύλιξ. 732, 18.

χάνναι et χάνναι. 570, 16.

οἱ χαρίεντες, τοῖς πολλοῖς op-
ποῖσι. 4, 64.

χαρίσας. 918, 48.

χαριτογλωσσέιν. 297, 29.

χάυνος, cibus. 463, 28.

Χεβρόδλαφος, adulium Syro-
rum. 240, 15.

χειρόμακτρα πλαγγόνων. 699, 13.

χειρόμακτρον, de homine. 698, 47.

χειλιδόνια σῦκα. 152, 26.

χειλιδών. 623, 15.

χειλῶν, χελῶν et χαλῶν. 536, 20.

χειλῶν. 369, 20.

χέφριβον et χέφριψ. 693, 59.

χῆμαι παγίτοι. 174, 18.

χρηρίζειν. 309, 66.

χρηρίζεις et χήραψ. 166, 42.

χῆδρον quid varie traditum ab
antiquis. 923, 46.

Χιον περιμειον. 10, 34.

χλανίδες καὶ βλαύται. 946, 53.

χλαῖνα. 147, 15.

χλῖδος. 837, 36.

χναίειν. 115, 59.

χόνδρος. 239, 45.

χονδροφυής. 253, 56.

Χοῖρος de porca. 648, 38.

χορδή. 657, 55.

χορδῆς μέσαιον. 181, 35.

324 INDEX GRAECARUM DICTIONUM.

- χορῆος. 890, 66.
 χορηγία καὶ λειτουργία. 853, 19.
 χορηγεῖν, παρεχορηγεῖν, et ἐπι-
 χορηγεῖν. 266, 18 et seq.
 χόρια. 919, 10.
 χορὸς Ἀσπένδιος. 690, 22.
 χορὸς αἰνους. 477, 54.
 χόρωνος corona. 962, 46.
 χορτάζεσθαι. 197, 25.
 χρᾶσθαι, pro habere. 556, 51.
 χρᾶσθαι διὰ τῆς αὐλῆς. 827, 54.
 οὐ χρᾶσθαι λόγῳ. 606, 47.
 χρεία loci auctorum. 4, 22.
 χρέμα. 407, 44.
 Χρηστομάθειαι. 1, 58.
 χρηστότης vel ἀρετῆς ἔνεκα,
 formula in Senatuscon-
 sultis usitata. 419, 59.
 χρίσμα et ἄλειμμα quomodo dif-
 ferant. 976, 56.
 διὰ χρόνον. 115, 11.
 ἡ χρυσὴ παροιμία. 388, 38.
 χρυσομανεῖς. 779, 50.
 χρώματα et κρούματα. 586, 53.
 χύδην. 520, 41.
 χυλὸς, χυμὸς et ὀπὸς qui diffe-
 rant. 686, 63.
 χυμὸς ἑστικὸς quid. 169, 14.
 ἐν Χύτροις λειτουργῆσαι. 244, 50.
 χῶς. 455, 27.
- Ψ.
- ψάγδας. 976, 39.
 ψαιστά. 266, 29.
 ψαθυρότης et σκληρότης, vini.
 62, 37.
 ψακαστὰ μύρα. 98, 48.
 ψαλλόμενος. 605, 25.
 ψαμμίτις θρυπητή et ψαμμοθύτης.
 565, 22.
 ψαφαρότης, vide ψαθυρότης.
 ψεῖδες. 616, 13.
 ψελλισμὸς primum temulentiae
 signum. 83, 27.
- ὁ ψευδολόγος τῶν λόγων. 686, 35.
 ψηφοκλίπται, praestigiatorez.
 44, 22.
 ψηφοὶ ἔχων. 429, 49.
 ψηφοπαῖται. 245, 24.
 ψηφοπαίξια antiquorum. 46, 48.
 ψηχεῖν et ψήγματα. 406, 53.
 ψιλάνερ. 616, 13.
 ψύγμα flabellum. 451, 60.
 ψύη, ψά, ψάα. 681, 25.
 ὁ ψυκτηρίας. 820, 30.
 ψυκτηρία πτερά, in ornatu ca-
 pitis muliebris. 975, 38.
 ψυχρήλατα. 819, 34.
 ψυφίλοι. 730, 37.
 ψῶ obscenum verbum. 764, 63.
- Ω.
- ὦλὰ πολάπτειν. 853, 21.
 ὦβρον. 117, 23.
 ὦιον. ibidem.
 ὠθισμός. 401, 33.
 ὠιον. 117, 22.
 ὠμόλινον involucre. 189, 56.
 ὠδν. 117, 22.
 ὠρα, pro aestate. 159, 42.
 ὠρα, pro diei parte veteribus
 inusitata vox. 5, 48.
 ὠρα ἔτους. 980, 37.
 ὠραῖον et οὐραῖον. 14, 55.
 μὴ ὠραισιν ἔποιτο, imprecatio-
 nis formula. 112, 20.
 τὴν ὠραν, pro ἐν ὠρᾷ. 284, 17.
 εἰς ὠρας ἀῆπειτα ἐν καλῇ εἰς,
 bene precandi formula.
 112, 35.
 ὠριαίνεσθαι. 860, 29.
 ὠρολογητῆς πρόδειπνος. 695, 15.
 ὠρογράφοι. 847, 58.
 ὠρων ὄζουσα, patina. 123, 16.
 ὠρεῖται, vide Ἰστιάει.
 ὠτάριον, sive auricula Veneris.
 171, 17.
 ὠχρος et ὠχρός. 250, 36.
 ὠων ἡμίτομα. 123, 29.

I N D E X
RERUM ET VERBORUM LATINORUM,
QUAE
ANIMADVERSIONUM LIBRIS EXPLICANTUR.

- A.
- Abae. 951, 27.
Abstemii, viri clari et insignes. 90, 39.
Abydus. 877, 22.
Abyrtaca ex herba virente. 141, 53.
Acanthinum oleum. 139, 41.
Acatii Nicoclis. 591, 19.
Acclamatio discedentium e convivio. 995, 98.
Acelae et Helicon Salaminii. 98, 38.
Acestria Antiphanis. 532, 35.
Acetum dictum *ἰδος* Atticis: atque etiam *ἡδος*, et *ἄδος*: fortasse etiam *ἡδονή*. 139, 63.
Acetum Aegyptium, et Cleonaeum 140, 51.
Aceti potus. 991, 52.
Achaines panis. 209, 51.
Achaei poetae *Κύριος*. 464, 50.
Achaei fabula *Μοῖρας*. 477, 55.
Acrati facies Athenis. 844, 17.
Acromata, quid. 887, 57.
Actae, riparum virides vestitus, et littorum amoenitates. 846, 54.
Actaea. 388, 20.
Actio *ἰσαναγήσας*, quomodo *δημοῖα*. 665, 39.
Acus Latina vox unde. 615, 26.
Adelphi Hegesippi. 616, 52.
Adiatomus Gallus. 436, 12.
Adonis ubi occisus. 144, 14.
Adonis Platonis comici. 769, 57.
inter Adorandum vertere se ad dextram, mos veterum Gallorum. 279, 45.
Adrianus Imperator *μουνισ-τρός*. 629, 47.
Adversus et *παρά*, in inscriptionibus. 609, 51.
Adulationes publicae Atheniensium et Romanorum. 439, 26.
Adulterii poena apud Athenienses. 19, 38.
Aegimius veteris poematis nomen. 820, 51.
Aegimius vetus scriptor *Περὶ παλμῶν*. ibid.
Aegina *ἡμεῖς τοῦ Περικλέους*. 196, 60.
Aegyptii *παντοπόροι*. 673, 13.
Aegyptii *ἀποπόροι*. 713, 48.
Aegypti aer et temperies floribus apta. 345, 23.
Aegyptiorum vinolentia. 74, 53.
Aegyptus lentium fertilis. 286, 50.
Aemilii Pauli *ἀγῶνες*. 541, 50.
Aenigmata Matraeae plani, 48, 59.
Aenigmata inter convivia poni solita. 746, 25.
Aesoloficon Aristophanis. 653, 61.
Aeromeli five *ἀροσμήλις*. 819, 17.
Aequitas animi sapienti est pro condimento. 587, 27.
Aeschinis Socratici *Telauges* dialogus. 391, 30.
Aeschyli *Phryges* ejusdem argumenti cum Ennii *Lytris*. 85, 47.
Aeschyli *Glaucus*. 170, 27.
Aeschyli *Proteus*. 675, 45.
Aeschyli *στυγιστὸν δῖον*. 723, 16.
Aeschyli epitaphium. 899, 47.
Aeschyli *Theori*. 901, 45.
Aetatem, pro per omnem aetatem. 474, 59.
Aethlius Sabinus. 951, 53.

- Aethiopes* *ἄεθιοποι*. 351, 62.
Aetoli Critonis. 307, 55.
Aetoli ferox populus. 734, 32.
Aetum. 128, 14.
Agathoclis Siculi tyranni dictum. 780, 55.
Aegea. 355, 14.
Agasilas poëtis *Oreus* dictus. 969, 26.
Agias et *Dercylus* vetustissimi scriptores. 169, 47.
Aglais tubicen. 709, 27.
Agri et vituli ne comedantur, lege prohibitum. 285, 40.
Agnus curialis, apud Plautum. 920, 63.
Agonistae, parta victoria, omnes spectatores convivio excipere soliti. 706, 16.
Agri portio solida olim dari bene meritis praemii loco. 776, 57.
Agron et *Gentius* reges Illyrici. 734, 19.
Agroftinus Epicharmi. 252, 25.
Alchymiae nomen unde. 800, 11.
Alcibiadis palmae Olympicae. 11, 10.
Alcidamas Elaeita. 879, 28.
Alcembiz. 799, 62.
Alcones Alexidis et Pomponii. 183, 25.
Aleuadae. 483, 33.
Alexander victimarium e Macedonia accersit. 937, 61.
Alexandri Magni epistolae. 88, 23.
Alexandri Magni simulachrum in Pompa Ptolemaica. 352, 60.
Alexandri Aetoli *Aluc*. 505, 61.
Alexandri temulantia. 729, 62.
Alexandridas comicus. 455, 63.
Alexandrina *ἰσοθαλάσσια*. 179, 34.
Alexandrinus dicaces. 313, 25.
Alexandrinum felium. 344, 17.
Alexidis et *Turpillii Fugitivi* vel *Leucadia*. 181, 18.
Ἀνύλαωνος. 224, 20.
Ἀνακταστράτα. 238, 53.
Ἀγωνίδης. 304, 43. *Poëta*. 151, 51. *Τις*. 423, 26.
Demetrius versa a *Turpilio*. 589, 18. *Tocista*. 723, 36.
Hippiscus. 792, 15. *Polyclea*. 866, 56. *Βυρρα*. 927, 11.
Midon sive *Medon*. 991, 19.
Alexis ab Athenaeo reprehensus. 915, 28.
Alimus veterum. 121, 21.
Aliptriae fabulae Auctor. 236, 41.
Alphesiboea Chaeremonis. 883, 63.
Alphesitius piscis. 505, 12.
Alpes et *Pyrenaei* cum Rhipaeis male confusi, a veteribus scriptoribus. 406, 64.
Althae Theopompi 819, 40.
Alexamenus, nomen proprium viri. 392, 52.
Amaracus et *sampucus*. 963, 44.
Amathus. 165, 62.
Ambix vasis nomen. 799, 57.
Ambon. 804, 19.
Ambraciotae cur *μυρβανίσκου*. 611, 60.
Ambrosia pro lilio. 963, 42.
Ambulationum variae species. 669, 28.
Amethysta, ebrietatis remedium. 75, 12.
Amiae piscis etymum. 498, 19.
Amiphiae fabula *Philon*. 741, 52.
Amphiarai fons. 93, 34.
Amphidis *Gynaecomania*. 913, 56.
Amphidromia Graecorum. 135, 35.
Amphipolitanae expeditio. 375, 14.
Amphitryonis inventum temperandi vini. 323, 64.
Amulus. 916, 50.
Amygdalae Cypriae praegrandes *μυρσολ*. 104, 60.
Amygdalae veriloquium. 104, 61.
Amygdalae natura. 108, 21.
Amylum. 925, 54.
Amyris sive *Thamyris*. 833, 59.
Amytis soror *Artaxerxis*. 884, 65.
Anacreon Ionicus. 403, 36.
Anagallis grammatica. 37, 39.
Anancaeum poculum, apud Plautum. 81, 55.
Ananias jambicorum poëta. 156, 44. et 503, 39. 898, 20.
Anaxandridae comicus. 455, 65.
Anaxilae fabula *Ἀποκρίσις*. 455, 65. *Εὐαρίστα*. 396, 55.

ET VERBORUM LATINORUM. 327

- Avpovdiós.* 855, 41.
 Ancilla, *ἀβρα.* 607, 39.
 Ancillae quasillariae. 55, 52.
Andrantus sive Adraetus peripateticus. 951, 52.
 Andrisci Naxiaca. 156, 62.
 Androcydis *ὀψογράφου* tabula de Scyllae piscatione. 593, 33.
Androcotus, vel *Sandrocotus*. 841, 46.
 Andrones. 274, 23.
 Angelica *πάριος*. 901, 37.
 Anguilla fluviatilis piscis. 476, 27.
 Anguillae marinae. 524, 37.
 de anguillarum generatione expensus Athenaei locus ex Aristotele. 524, 65.
 Anguillas *ἐτενιλαροῦν*. 526, 53.
 Anguillas quomodo veteres esitabant. 526, 53.
 Anima quasi in ergastulo. 284, 66.
 Animae sedes in corde ex quorundam sententia. 972, 56.
 Animalia ad proprios usus non mactabant primis temporibus homines. 35, 46.
 varia animalia ad currus juncta. 350, 60.
 Animalia cuique elemento propria. 618, 45.
 Animalia *ἐκλυττα*. 671, 46.
 Animantia in igne genita. 619, 37.
 Anni ratio incerta et perturbata apud veteres. 606, 13.
 Anno, vel Hanno, classis Carthaginensium dux. 153, 10.
 Annulli physici. 235, 49.
Annulli velares. 855, 49.
 Annullorum usus in constringendis stragulis. ibid.
 Annus *βρετανή* vel *βρετανή*. 805, 42.
 Anserum *πλάτγαις*. 832, 27.
 Antacaeus. 526, 12.
Antea Antiphanis. 242, 12.
 Antea urbs Peloponnesi. 775, 18.
Anthema saltatio. 901, 28.
 Anticlidis *Nesii*. 663, 10.
 Antigenidas tibicen. 249, 22.
Antinoea corona. 958, 13.
Antiphanes in *Agodias*. 754, 43.
 Antiphanes *Rustici* et *Rusticus*. 624, 50.
 Antiphanis fabula *Παροῦλος*. 123, 37.
 Antiphanis comoedia *Scleriae*. 154, 39.
 Antiphanis *Bomaria*. 163, 50.
 Antiphanis versus de variis rebus Cyrenensium. 198, 57.
 Antiphanis fabula *Σκαυσιώνης ἡ Τύχης*. 203, 23.
 Antiphanis drama *Bombylius*. 239, 55.
 ejusdem *Antea*. 242, 13.
 Antiphanis drama *Ὀμοῖος*. 288, 52.
 Antiphanis fabula *Κύριος Κώρυκος*. 292, 66.
 ejusdem *Δαναταγωγός*. 293, 47.
Θομβύλιος. 293, 49.
Scythas. 426, 62.
Cnoëthis. 513, 28.
Positor. 523, 12.
Cyclops. ibid.
Acestria, et *Rusticus* sive *Butalion*. 532, 34.
Ἀλιεγομύνη. 589, 23.
Milaniion. 717, 60.
Mystia. 735, 45.
Traumatias. 740, 47.
Problema, et *Suppho*. 760, 16, et 60.
Αἰρεῖ ἱερῶν. 769, 14.
Thorici. 858, 60.
Archeistrata. 866, 57.
 Antiphon sophista. 951, 59.
 Antipatri Thasii sumptus in prandio exercitui Xerxis exhibendo. 271, 35.
 Antipatristae. 330, 38.
 Antilara et Tifara oppidum *Thracias*. 69, 61.
 Apamensium contra Iarissaeos expeditio. 301, 59.
Apanthraxis. 214, 15.
Apanthraxes. 531, 60.
 Apaturiorum festum. 304, 65.
 Aphronitrum et aphrolitrum. 85, 60.
Asia Peloponnesiae. 926, 62.
 Apiciana condimenta. 23, 33.
 Apicianae placentae nullibi quam apud Athenaeum. 23, 51.
 Apiciae placentae. 23, 29.
 Apicii tres. 22, 64.
 Apicius de quo Posidonius. 300, 36.
 Apollinis responsum de captis Athenis. 449, 45.
 Apollo omniscius. 589, 45.

- Apollo Hyblaicus, et ab eo editae sortes. 951, 29.
 Apollodori *Ἀπολλοδοῦσα*. 238, 37.
 Apollodori fabula *Γράμματιδωποιός*. 501, 15.
 Apollodori Atheniensis error. 136, 48. libri *Περὶ Σόφρονος*, id est, commentariorum in Sophronem. 502, 39.
 Apollodori epigramma de diis et heroibus, explicatur, et illustratur. 481, 20.
 Apollodorus Gelous item comicus. 501, 32.
 Apollodorus Carystius, aut Atheniensis comicus. 501, 27.
 Apollodorus *Περὶ Θηέλων*, et *Περὶ Πύρρων*. 964, 41.
 Apollonia ἢ Μόρδιος. 159, 62.
 Apollonia Chalcidica. 582, 62.
 Apomagdaliae *κυνάδες*. 697, 39.
Ἀπολλόνειος modus. 901, 33.
 Appendix ad librum nonum. 931, 56.
 Apri mensae apppositi. 247, 41.
 Apri integri soliti apponi. 686, 13.
 Apri Calydonii a Meleagro occisi historia. 686, 20.
 Apua *ῥυπαροτέρα*. 508, 61.
 Apuarum genera duo. 508, 59.
 Apuae *Aeneatides* Rhodiorum. 510, 11.
 Aqua rubra *τῆς ἐν Βαβυλῶνι λίμνης*. 87, 48.
 Aqua Carthaginensis. 88, 12.
 de Aqua iudicium ex colore. 89, 17.
 Aqua nutriendi vim habet. 94, 20.
 Aqua rosacea veteribus incognita. 257, 30.
 Aquae Atticae, malae. 88, 58.
 Aquae bonae malaeve indicium. 92, 23.
 Aquae *τὸν οἶνον ὀλλύον φέρειν οἶον*. 92, 25.
 Aquae frigefaciendae ratio. 237, 14.
 Aquarum defectiones, non miraculosae. 148, 35.
 malarum Aquarum species diversas. 86, 21.
 Aquae leves. 80, 22.
 M. Aquilius. 371, 43.
 Ararotis comici *Hymenaeus*. 416, 50.
Aracae insulae. 457, 42.
Arcerae. 262, 47.
 Archelai obitus. 385, 30.
Archestrata Antiphanis 866, 57.
 Archestrateae Gastronomiae principium. 497, 15.
Archilochi Cratini. 168, 53.
 Archilochi dictum, *πάντα ἔσθρα ἀποσολύπτειν*. 233, 64.
 Archippi fabula *Pisces*. 400, 44.
Arculus. 621, 17.
 Ateopagitarum curiae. 305, 13.
 de Arethusae fontis aqua, expensa Athenaei sententia. 85, 20.
 Argas cantor. 249, 22.
 Arianus vel Rhianus auctor *Ἡρακλείας*. 161, 23.
Ariacae populi. 737, 46. horum *πλάται*. 738, 20.
Aristagoras. 869, 62.
 Aristomenis *Γόητης*. 513, 20. et *Dionysius*. 927, 22.
 Aristonis Cei *Ἐκρωτὰ ὄρεα*. 952, 45.
 Aristophanis, *Thesmophoriazues* priores, et posteriores. 66, 61. *Νῆσος*. 112, 61. *Προαγών*. 159, 33. *Babylonii*. 169, 52. *Tagenistae*. 183, 59. *Phoenissae*. 174, 23. *Holcades*, et *Insulae*. ibid. *Γῆρας*. 209, 41. *Danaides*. 220, 24. *Δαιτυλίδες*. 229, 13. *Ἀνάγυρος*, item, *Ἀνάγυρος*, et *Ἀγῆρας*. 249, 56. *Στηνὰς καταλαμβάνουσαι*. 502, 52. Aristophanis *Telmessenses*. 539, 65.
 Aristophanis *Πελαγοί*. 639, 66.
 Aristophanis *Ἰλας*. 645, 33.
 Aristophanis *Dramata* et de iis fabulis multa. 528, 33.
 Aristophanis *Heroes*. 697, 21.
 Aristophanis patria. 403, 47.
 Aristoteles multa affert ex *Platone*, quae in eo non extant. 382, 46.
 Aristoteles unde didicerit quae scribit de Piscibus. 617, 36.
 defenditur adversus quorundam criminationem super genitis in igne animalibus. 619, 37. ejus bibliotheca a Theophrasto possessa. 10, 25.

ET VERBORUM LATINORUM. 329

- Aristoteles *Περὶ ζώων μορίων*. Athenaeus, *Vide in Prolegomenis*. 526, 32.
 Aristotelis liber de Proverbiis. 123, 58.
 Aristotelis liber, *Νόμος συμποτισμοί*. 331, 30.
 Aristotelis *διδασκαλία*. 414, 22.
 Aristotelis liber *περὶ ζώων ἡθῶν*. 504, 33.
 Aristotelis *τὰ θανύματα*. 850, 55.
 Aristotelis liber *περὶ εὐγενείας*. 861, 37.
 Arma navis *ὄπλα*. 355, 26.
 Arrhaphorium. 219, 45.
 Ardeantus fl. 576, 47.
 Arrogantia cocorum. 516, 43.
 Ars ducendi malleo argentum in tenuissimas laminas jam olim cognita. 404, 29.
 Ars *ἐμπαινετική*. 811, 29.
 Artemon ὁ περιφύρητος. 844, 61.
 Artificum omne genus contendere de palma solitum. 216, 52.
 Artopolides Hermippi. 230, 19.
 Artus rex Messapiorum. 207, 51.
 Artypius. 69, 47.
 Artyphlaus. 306, 48.
 Artystragus. *ibid*.
 Ascerah Hebraeorum. 138, 24.
 Asclepiadis liber. *Τραγῆδομένα*. 769, 62.
 Asius poeta vetustissimus. 239, 46.
 Aspasiae dialogi auctor. 886, 13.
 Asparagi facultates. 130, 46.
 Aspendus Pamphyliæ civitas. 309, 33.
 Aspidis morfu fontes tollere, mos Alexandriae. 163, 61.
 Aspirationis natura. 679, 18.
 Aspis *λοχίαρα*. 196, 32.
 Assyria, malum. 163, 41.
 Astarte et Astartas. 603, 21.
 Asticus et Lenæus, agones Athenis in honorem Bacchi celebrati. 388, 18.
 Astydarnas Milesius. 704, 42.
 Astyris, et Astilis, quomodo differant. 144, 42.
 Atalantæ drama. 927, 60.
 Athanas Sophoclis. 569, 15.
 Athenæ *Ἑλλάδος ἱερὸν*, et *Ἑλλὰς Ἑλλάδος*, item *πρυτανείον καὶ ἱερὸν* Graeciae. 333, 63.
 Athenas invecta *ἀναρχία* a Romano Senatu. 372, 20.
 Casaub. *Anim. in Athen.* T. III.
 Atheniensis parce vivebant. 95, 14.
 Atheniensis litium et iudiciorum amantissimi. 910, 40.
 Atheniensium cum Tarentinis comparatio. 299, 20.
 Atheniensium *θαλασσοκρατία*. 595, 30.
 Atheniensium *πολυθεία*, et Deus ignotus ab iis cultus. 642, 63.
 Atheniensium *δημόκρατία*. 795, 43.
 Athenio, qui et Arifio. 370, 15.
 Atlantes. 363, 19.
 Atlanticus Platonis. 911, 29.
 Athletarum *ἀπορχαγή*, et *ἐνταύς*. 432, 56.
 Atractylis. 146, 22.
 Atrati. 517, 24.
 Attacitas. 921, 46.
 Attagen. 666, 43.
 Attægiæ et trichilæ. 362, 49.
 Attentioni parandæ formula, *εἶτος, βλέπον δέον*. 689, 37.
 Attis Clidemi. 939, 15.
 Attica test. 10, 35.
 Attica cur a Thucydide *λεπτόγυνος* vocetur. 95, 18.
 Attica divisa in *δήμους*, id est pagos. 421, 43.
 Attica Acte. 468, 45.
 Atticæ placentæ. 205, 48.
 Atticæ figuræ plura exempla. 333, 10.
 Atticæ aer temperatissimus. 645, 42.
 de Atticis Dionysiis et Mythe.

- riis minoribus et majoribus. Bellaria dicta *μαροφάρμακα*. 445, 37. 912, 51.
 non recte ea confundi a *Belluta* tapetis. 344, 60.
 quibusdam. *ibid.* *Bilbere*, vel *bilbire*. 457, 21.
 notata illorum tempora. *ibid.* *Bilingua* homo. 9, 25.
 Avaritia Atheniensium. 299, 28. Biotheae subtile commentum ad
 Auctoris hujus Epitomas eru- celandam *ἀποθέρεσις*. 607, 63.
 ditio. 3, 22. *Blaesus* scriptor. 215, 27.
Aves παροδίασται. 579, 10. *Blaesus* poeta. 810, 45.
Auge Philyllii. 805, 60. *Blaesus* liber *πρὸς ὁρμηγορίας*.
 Augustus cur lactueis non vo- 675, 28.
 lueretur. 144, 20. *Boeotia* Homeri. 367, 41.
Auræ Metagenis. 664, 33. *Boeotia* Antiphani. 658, 36.
Auræ vide *Mammacythus*. *Bocchoris*. 713, 60.
 Aures hominis immobiles: *Bocis* piscis eryzum. 512, 28.
 aliquando tamen motitantes *Bolbe* lacus in Macedonia. 581, 58.
 visæ. 702, 26. *Bolbophace*, edulii generis. 288, 13.
 Aurigarum habitus. 351, 32. *Boletinus*. 218, 28.
Automoli Pherecratis. 174, 37. *Bombylius* Antiphani. 259, 55.
Autolycus Euripidis. 705, 43. *Borcus*. 893, 44.
 B. *Borysthenis* fluvii aqua. 87, 52.
Babyla martyr, idoli *καλὸν* *Boreae* sacra fieri Athenis so-
γενέσθαι. 30, 27. *lita*. 254, 47.
Babylonii Arisiophanis. 169, 52. *Bosporus* *ταχυρότατος*. 222, 39.
Bacchæ Lyſippi. 236, 32. *Boves* in Cyprio *σκατοφόροι*.
Bacchi simulachrorum facies. 182, 64.
 78, 20. *Boves* integros affare *Verſas*.
Bacchi tripodes. 80, 49. 248, 37.
Bacchici choragii descriptio. *Boves* retro-pascentes. 394, 56.
 348, 31. *Boves* qui piscibus vescen-
Bacchicum simulachrum Athe- tur. 600, 27.
 nis habitum pro imagine *Brassica* ebrietatis remedium.
Pisistrati. 843, 54. 72, 40.
Bacchis, fabula. 289, 20. *Brevitas* figurata. 581, 17.
Bacchylus panis. 216, 13. *Briareus* *τὰς λόγχας ἰσθίων*.
Bacchus *Τυιάτης*. 77, 14. 396, 66.
Bacchus *μαυρόμενος*. 887, 48. *Brizo* dea, sive *Brizomantia*.
Baculus in manu ex Attico 583, 26.
 more. 820, 37. *Brutia* sylvæ. 365, 37.
Baphyras fluvius. 565, 55. *Bryſon*. 824, 25.
Balliones. 298, 42. *Bubulci* Cratini. 908, 31.
Balteus. 120, 61. *Buccæa*. 220, 36.
Baraces. 263, 18. *Bulbi*. 18, 39.
Barcaei currus. 199, 22. *Bulbi* Venerei. 133, 54.
 de Barba non alenda lex Spar- *Bulborum* *δωδεκάπηγος*. 249, 43.
 tanorum. 269, 39. *Buſiris* Epicharmi. 701, 61.
Bardi Gallorum. 433, 57. *Butalion* Antiphani. 211, 27.
Bastarna *πεντάπηγος*. 371, 49. *Butyrnm* antiquis incognitum.
Bato Sinopenſis. 438, 53. 744, 24.
Battalus. 312, 29. *Byblus* ad edilia adstringenda.
Batus, et *batis*. 510, 46. 922, 56.
baucides. 253, 15. *de Byſſo* pinnarum. 172, 54.
Beatorum *λαῖρα* quæ Alexan- *Byzantium* cur *μασάλη* *τῆς*
driæ. 848, 13. *Ellades*. 611, 38.

ET VERBORUM LATINORUM. 331

C.

- Cachryis vis, et figura. 108, 42.
 Cactus inter efculenta. 145, 22.
 Cadiscus. 793, 21.
 Cadmus litterarum inventor. 161, 45.
 Cadus, et Camus quomodo differant. 758, 49.
 Caecus Halienticorum scriptor. 84, 58.
 Caecilius Siculus rhetor. 468, 49.
 Caeneus. 424, 43.
 Cajus, unde Caligulae nomen habuerit. 276, 28.
 Calasiris vestis nomen. 836, 23.
 Calathismus saltatio. 901, 40.
 Calcei elegantiorum. 824, 40.
 Calcei egenorum. 866, 23.
 Calceorum plures. 957, 36.
 Calidam an veteres Graeci biberint. 235, 10.
 Calippus comicus sive Callistus. 947, 41.
 Callabides. 901, 40.
 Callaeferus Theopompi. 527, 15.
 a Callia celebratum convivium. 380, 53.
 Calliae Cyclopes. 509, 35.
 Calliae Tragoedia Grammatica. 763, 61.
 Callimachi Πρωτὸς παντοδύναμος. 144, 49.
 Callimachi dictum, Magnus liber, magnum malum. 147, 11.
 Callimachi Μικρὸς. 428, 41.
 Callimedon ὁ Κεραβεύς. 197, 61.
 Callinus antiquissimus poeta. 837, 51.
 Callionymi varia nomina. 504, 41.
 Calliphanes ὁ τοῦ Παπαφένουτος. 15, 66.
 Calyx metaniptris sacer Tylos. 807, 16.
 Camantium. 69, 36.
 Cambles Lydorum rex. 709, 47.
 Camata et Camatides. 266, 27.
 Camus, vide cadus.
 Candylus. 214, 51.
 Canes Lacenae. 64, 61.
 Canes Dianae sacri. 197, 20.
 Canitiei causae ex sententia Aristotelis. 978, 40.
 Cannabinum semen inter efculenta. 214, 47.
 Canon Paschalis ineditus. 282, 59.
 Canon de accentu veteris ad 668, 45.
 Canthari poetas comici Terrens. 160, 39.
 Cantharus. 793, 54.
 Cantiones ad medelam mortuorum adhibitae. 897, 37.
 Cantionum veteres appellationes. 891, 32.
 Cappadocii panes. 218, 15.
 Capitones duri qui apud Plautum. 42, 48.
 Capnias vinum. 71, 53.
 Caprae Scyriae. 64, 62.
 Caprificus, in significatione vitii 96, 24. Capri. 267, 48.
 Caput olim sacrum. 157, 54.
 Caranus Macedo. 243, 16.
 Carchesium poculum. 794, 41.
 Carcinus poeta. 613, 19.
 Cardiacorum vinum. 28, 67.
 Carduus. 145, 41.
 Cares barbari. 950, 53. antiquissimi incolae Sami. ibid. 58.
 Caricae Aegilides. 929, 57.
 Carides urbs. 224, 17.
 Carmania oleae non ferax. 139, 36.
 Carmanorum mos in firmanda amicitia. 92, 43.
 Carneae festum. 267, 35.
 Carnium manducatio hominibus ignota, primis temporibus. 35, 36.
 Carotae. 642, 61.
 Carpentia Romanorum. 262, 46.
 Carpentum quo Alexandri corpus in Aegyptum est delatum. 359, 30.
 Carthago Cei iml. opp. 770, 23.
 Carthaginensis Menandri. 661, 13.
 Carthaginensium navigatio in Atlanticum Oceanum. 162, 63.
 Carum vetus imperium in mare. 65, 35. Carura. 88, 47.
 Caryatides Pratinae. 672, 66.
 Carystiae patinae. 256, 29.
 Carystii libri Περὶ δόξων. 413, 20.
 Catei variae differentiae. 687, 35.

- Cafeus Siculus.* 63, 37.
Cafeus Τρομυλίδης. 936, 28.
Cassamenus, nomen proprium viri. 392, 53.
Cassander rex et criticus. 893, 54.
Cassandra. 194, 59.
Castaneae dictae ἄμυρα vel *μύρα.* 109, 48.
Castorionis versus artificiosi. 765, 49.
Catagogia et *Anagogia.* 676, 58.
Catillus ornatus. 921, 36.
Cato sive *Batto* comicus. 959, 37.
Catulinae et *caninae* esus. 503, 65.
Caumata. 191, 46. *Caunae* ficus non *Cauniae.* 152, 28.
Caunaeas, apud Ciceronem. 153, 46.
Canis Timoclis. 422, 25. *Caunus.* ibid.
Causa cur anguillae et murenae extra aquam diutius durent. 544, 47.
Causae mutandi coloris in polyptis. 550, 50.
Celtis. 550, 15.
Cephalalgiae paratissimum remedium caputvincire. 954, 29.
Cephaloedis. 530, 22.
Cephalodori comici, *Sus.* 230, 41.
Cephalodori Trophonius. 858, 52.
Cephalodorus citharoedus. 249, 23.
Cephalodorus Isocrateus obtretractor Aristotelis. 123, 58.
in Cerasorum appellatione Romanorum error. 102, 29.
Cerafos primus Romam invexit Lucullus. 103, 29.
Ceraeon, deus veterum. 307, 37.
Cercops Milesius historiae fabularis auctor. 821, 36.
Cerebella veteres non gustabant. 137, 49.
Cerebrum sedes sensuum. 134, 42.
medulla dictum. 134, 43.
Cerebrum, quando edi coepit. 163, 39.
Ceres *Chloa.* 563, 30.
Cereri templum Hermionae. 768, 37.
Cernophori. 794, 44.
Ceryces Atheniensium. 939, 27.
Cesiciillus. 621, 17.
Chalcidica, quid veteribus. 899, 11.
Chalcis Euboeae urbs. 574, 27.
Chalybonium vinum. 65, 63.
Chamaepitys, pinus. 964, 46.
Chariades vel *Charinades.* 656, 13.
Charidemus Orida. 731, 38.
Charon ē ἐκ Νείδης Timothei. 593, 56.
Charonis πορθμός aut *πορθμός.* ibid.
Chaeremonis Alphefiboea. 884, 50.
Chelidoniae. 626, 40.
Chelidonias. piscis. 623, 11.
Chennia cibus vilis apud Aegyptios. 674, 40.
Chesias virgo. 506, 64.
Chionidae comici *Mendici* et *Heroes.* 230, 47.
Chiron Pherecratis. 639, 42.
Chirones Cratini 859, 20.
Chirothecarum usus olim incognitus Graecis et Latinis. 828, 60.
Chitoniae sive *Chitoneae* Dianae saltatio. 901, 34.
Chium vinum. 10, 35.
Choenix 291, 32.
Choragi qui. 903, 64.
Chori puerorum et virorum. 719, 46.
Chorus οὐρεθναίων. 984, 14.
Chrysippus Tyaneus. 217, 64.
Chrysippi Tyanei *Ἀγρονομικός.* 919, 44.
Chrysophrys et *ioniscus.* 570, 27.
Chrysiorrhoeae fluvii. 354, 29.
Chytiri festum Atheniensium. 244, 54.
Cibi ferventissimi a veteribus popinonibus admati. 401, 24.
Cibi usitati in conviviiis fuestis. 516, 38.
Cibi grati *θεοὶ* nuncupati. 914, 28.
Ciborium. 697, 37. explosa ejus vocis etymologia quam aliqui adferunt. ibid.
Ciborum apparatus, *μετὰ πλοῦς* et *ἀντὶ πλοῦς.* 120, 36.

- Ciborum περιφοραὶ et παραφο- Cnidia κέραμα. 65, 60.
 ραὶ in conviviis Athenien- Cnidium vinum. 72, 38
 sum. 258, 20. Cnidius Anvius inter nobilis-
 Cibos circumferendi mos 231, simos. 730, 44.
 57. Cnopus rex Erythrarum. 453,
 Cibum quater die sumere so- 55.
 liti veteres. 31, 61. Cnoethus Antiphanis. 513, 28.
 Cibum quoties veteres sume- Cpali filiae Minorem quo stra-
 rent. 94, 42. tagemate occidunt. 29, 19.
 Cibus χείρος 463, 28. Cocalus fabula. 168, 40.
 Cibi ἥλοι medicis interdum Cochlea ὀλογερής, vel ὑδολογερής.
 probati. 474, 47. 129, 29.
 Cicadae olim esitatae. 111, 11. Cochleae in Ligusticis Alpi-
 Cicer, ad venerem incitat. 111, bus natae. 130, 55.
 55. Cochlearum generatio. 63, 30.
 Ciceris genus κρείος. 109, 58. Cochleae καλυδοειπεροι. 131, 28.
 Cichorea inter edulia. 227, Cōci et popae iidem olim.
 37. 936, 16.
 Cicutae venenum 139, 14. Cocorum famosorum historia.
 Cilicum et Pamphyliorum in- 520, 58.
 genia. 609, 27. Coecoa sive Caecoa mulieris
 Cilicium panis. 213, 35. nomen. 658, 29.
 Cinara. 146, 47. Coena liberalior quam pran-
 Cinaedus ἑμπεροσθεν καὶ ὀπι- dium inter antiquos 800, 27.
 σθεν. 559, 36. Coenationes versatiles. 246, 67.
 Cinarus, infusa. 146, 54. Coenae triplex distinctio. 119,
 Circumlationis veterum ritus. 27.
 8, 15. Coenae principium ex quibus
 Cissymbium. 796, 60. cibis melius. 232, 44.
 Cistae ὀφιοφόροι. 272, 21. Coenae opportunum tempus.
 Citharisteriae. 314, 62. 475, 15.
 Citrium malum quando cope- Coenae ἐκιδόσιμοι. 632, 15.
 rit edi. 163, 29. Coenae tempus apud veteres.
 Cita vel cissa piscis notus ve- 800, 27.
 teribus. 562, 61. Cognatorum prandium apud
 Civilia nomina quid. 6, 67. Persas. 97, 55.
 Clearchi libri Περί γυμνασίων. Cola saltatio. 901, 42.
 473, 34. Colchides Sophoclis. 143, 37.
 Περί οικλήτων. 684, 18. Coli. 350, 44.
 Περί παροιμιῶν. 509, 20. Collabi placentae aut panes.
 Cleobulinae. 304, 27. 184, 49.
 Cleomenes tyrannus. 737, 34. Collabus. 213, 41.
 Cleomenes Laminthius, poeta Collices Theffalici. 217, 48.
 Ἐρωτικῶν. 883, 43. Collocation, radix fabae Ae-
 Cleomenis Spartaе regis vi- gyptiae. 148, 30.
 vendi ratio. 268, 11. Color ligneus cuius etiam
 Cleoneum acetum. 140, 54. meminit Theophrastus. 932,
 Cleopatra involuta στρωματο- 51.
 δέσμῃ ad Caesarem delata. Color δεισιποιδός. 237, 53.
 15, 27. Colorum σποδίου et τεφροῦ
 Clidemi Ἐξηγητικῶν. 697, 56. differentia. 676, 10.
 Attis. 940, 19. Columbae albae ubi primum
 Clitarchus glossographus. 815, visae. 676, 40.
 12. Columbae Dodonaeae. ibid.
 Clitor An. 576, 47. Columbae pro nuntiis. ibid.

- Comœdiæ veteris choragium tenus 116, 27.
Comici quanto olim in pretio. 413, 32.
Comici emendatis a se fabulis nomen novum imponere soliti. 870, 26. tragicis argumentis cothurnos aptarunt. 568, 65.
Comicorum ferme omnium scena Athenis. 253, 59.
Commiffiones. 216, 57.
Comus et tetracomus. 899, 55.
Concha margaritifera. 177, 48.
Conchæ Pelori. 16, 47.
Conchæ æquidæ. 165, 61.
Conchæ Veneri dicatæ a virginibus. 553, 12.
Conchis. 290, 11.
Conchyliarum genera quædam, inter oblectamenta juventutis. 166, 60.
Condy. 797, 49.
Connus Amiphiæ. 587, 16.
Constitutio Valentis Imperatoris. 28, 44.
Conus, quid. 115, 47.
Convivari, et separatim escas comedere consuetudo antiquorum. 27, 52.
Convivium Pythagoricum. 293, 91.
in Conviviis acclamandi, mos veterum. 277, 55.
Conviviorum apud veteres ratio. 308, 43.
Conviviorum Graecanicorum τὸ κούλαρον in potatione positum. 624, 38.
Copides. 263, 14.
Coqui inter privata servitia olim raro haberi. 430, 52.
Coquorum mercede conductorum furta. 957, 16.
Cor salire vario sensu dictum poetis. 973, 48.
Cor filia pavoris. ibid. 41.
Coracinus a colore. 539, 47.
Coraciones. 572, 61.
Corcagi pugna cum Dixippo. 281, 38.
Cordistæ Galli. 408, 12.
Coria Africana. 199, 42.
Coriolanum quænam causa perdidit. 834, 15.
Cornix filia Apollinis. 626, 54.
Corœbus olympionica. 659, 27.
Corona aurea sacerdotii indicium. 369, 48.
Corona bene de republ. meritis dari solita. 852, 56.
Corona nomen Græcicum. 962, 32.
Coronæ κλισται, velubiles. 99, 25.
Coronæ ex fabâ Aegyptiæ. 147, 56.
Coronæ unguento delibutæ. 970, 52.
Coronæ aureæ a Ptolemaeo rege Romanorum legatis missæ. 732, 64.
Coronæ hypoglottidæ. 957, 40.
Coronarum Homerus non meminit. 45, 37.
Coronistæ. 626, 49.
Corydali δῆμος. 679, 63.
Coryci athletarum. 454, 27.
Corycomachia. 293, 24.
Corythalla, vide Diana.
Cos insula Deorum patria. 39, 36.
Collabus, et κόσσαρος. 947, 31.
Costæ pisces. 623, 19.
Cotalus. 312, 29.
Cottabissantium præmiola. 943, 55.
Cottana, vox Syriaca. 663, 58.
Cottana Tyrionum. 228, 58.
Cothen. 794, 10.
Cothocides Orator. 396, 50.
Cothon poculum Spartiarum. 266, 43.
Cothonis Laœd, figura. 803, 22.
Cothurni Philonidæ. 400, 65.
Coturnices ἡδύποροι. 573, 58.
Cotyla. 293, 38.
Cotyliscus. 919, 18.
Cotytus sacra. 451, 19.
Crambe cur sacra. 641, 41.
Cranonia aqua. 87, 39.
Crapatali Pherecratis fabula. 152, 25.
Crastus Siciliae. 920, 26.
Cratetis drama, Ferae. 229, 63.
Cratetis et Menandri Synaristusæ. 434, 51.
Cratetis aut Pherecratis Γέρωνες. 674, 22.
Cratetis fabula Ἠερδία. 798, 45.

ET VERBORUM LATINORUM. 335

- Cratœus. 181, 45.
 Cratini *Archilochi*. 163, 53.
Cleobulinae. 304, 27. *Ὀδυσσεύς*.
 142, 19. *Trophonius*. 563, 60. *Curiae* Athenis. 305, 12.
Ἰσκαί. 646, 66. *Pytina*. 180, 55. *Cyana* foeminae viraginis no-
Thratras. 814, 47.
 Cratini junioris *Omphala*. 947,
 59. Cratini *Leges*. 816, 36.
 Cratini *Chironae*. 859, 20.
 Cratini *Bubulci*. 907, 20.
Cratinus de republ. Thessalo-
 rum. 942, 21.
 Critiae antiqui scriptoris *Πο-
 λυταίου*. 779, 13.
 Critiae locus de supellectile
 Lacedaemoniorum. 803, 36.
Critias tyrannus. 816, 12.
 Critica, vide scientia.
 Criticae censurae ab Athenaeo
 relatae, super aliquot Ho-
 meri locis, explicantur 325,
 21.
 Criticorum velitationes, super
 Homeri loco ex quarta *Odys-
 sea*, explicantur. 535, 28.
 Criticorum velitationes expli-
 cantur. 322, 14.
 Criticorum alii *λυσιπποί*, alii
ἰσοκράτες. 813, 38.
Criton. 831, 21.
 Critonis Philopaeagmon. 307, 55.
 Cromna. 576, 21.
Crucium vinum. 153, 56.
 Crustum *Julianum*, *Apicianum*,
Canopicum, *pellucodum*. 919,
 29, et seq.
 Crustum *Coerianum*. 919, 36.
 Ctesibius rerum pneumatica-
 rum auctor. 509, 29.
 Cubiculares imagines. 792, 62.
 Cucumis semen cohibet. 149, 63.
 Cucumeres plenilunio crescere.
 150, 67.
 Cucumis *Ipermatias*. 142, 18.
 Cucurbita, *συκωρία*. 121, 38.
 Cucurbitae *ἑρπυαί*. 121, 59.
καθέφθοι. ibid. 64.
 Cucurbitae Indicae. 121, 58.
 Cucurbitae *κόλλυσις*. 760, 17.
Culigna. 801, 64.
 Culinae vasa. 301, 18.
Culter, unde dictus. 278, 57.
 Cultri in usum mensarum.
 278, 43.
 Cupido, Mercurius, et Hercu-
 les in gymnasiis dedicari
 soliti. 863, 15.
 Cupido Thespiesium. 863, 33.
Curiae Athenis. 305, 12.
Cyana foeminae viraginis no-
 men 862, 57.
Cybia quadrangula. 221, 50.
 Cybistactes. 317, 22.
 Cyca, fervile nomen foemi-
 nae. 845, 66.
 Cycclus epicus, quis. 478, 11.
 et seqq. *σῆς* subjectum. 481,
 59.
Cyclopes Calliae. 509, 35.
Cyclopes fabula Calliae aut
 Dioclis. 535, 32.
Cyclops Epicharmi. 569, 12.
 Cydonia mala, *ροδόμυλα*. 160,
 46.
 Cyllastis panis. 220, 12.
Cylicraea. 776, 64.
 Cymbium. 801, 47.
 Cynadra fons. 236, 26.
 Cynophontis. 197, 19.
Cynosbatus. 145, 11.
 Cyprini lingua. 540, 44.
 Cypriorum auctor, Stasinus.
 77, 11.
 Cyprius poeta. 581, 56.
Cypsel. 788, 52.
 Cyrenaei agri divisio. 193, 52.
 Cyrenenses aurigatores. 199, 17.
 Cyrenenses cur albi dicti. 616, 42.
 Cyzicenum unguentum. 974, 62.

D.

- Dactylus saltatio*. 901, 25.
 Daemones, ex quo elemento
 nascantur. 619, 59.
 Daeton, Deus veterum. 308, 36.
Dalnis Apollophanis. 221, 19.
Danaides Aristophanis. 220, 24.
 Daphnici Iudi laori. 342, 40.
Dare chorum poetas, vel *scen-
 nam*, quid. 908, 50.
 Darii epitaphium. 731, 15.
 Darius Medus, τὸ *Ἀσούριον*
αὔχημα. 30, 34.
 Decocta veterum Graecorum.
 234, 38.
 Defunctis honorem ullum diis
 proprium exhibere, impie-
 tas fuit apud Athenienses.
 852, 20.
 Delcanus piscis. 227, 46.

336 INDEX RERUM

- Delco fluvius. 227, 47.
 Delcus lacus. 227, 47.
 Delia palma. 906, 38.
 Delii cur Rhenaei dicti. 307, 33.
 Deliorum coquorum nomina explicantur. 306, 56.
 Delium Boeotiae oppidulum, ad quod pugna contra Boeotos pugnata. 377, 50.
 a Delphinorum esu veteres abstinuisse. 306, 21.
 Galeni tamen temporibus quidam iisdem vesci reperti sunt. 306, 48.
 Demetrii Scepii Τρωϊδὸς δεινόμοχος. 159, 49.
 Demetrii dictum de Atheniensibus. 442, 18.
 Demetrio Poliorcetae itur obviam cum altaribus, coronis, et odoribus. 441, 65.
 Demetrius quo tempore Athenas fuerit ingressus. 446, 31.
 Demetrius Antimotyras. 951, 37.
 Demetrius odio publico cur flagraverit. 369, 38.
 Demetrius Phalereus fratris sui τὰ ἐκπαίδευτα θυῶν. 852, 11.
 Demo, fabula Eupolidis. 204, 30.
 Demus Pyrilampis filius. 680, 27.
 Deorum dialectus. 166, 28.
 Dercyllidas dictus Scythus et Sisyphus. 818, 56.
 Deucalionea Hellanici. 709, 60.
 Deus ignotus ab Atheniensibus cultus. 644, 20.
 Dexamenus, nomen proprium viri. 392, 52.
 Dexamenus. 422, 19.
 Diana Corythalla Spartae culta. 260, 45.
 Diana τριμορφος. 300, 28.
 Diana ταυροπόλος in Chersoneso culta. 451, 22. *Stephania*. 453, 45.
 Diana Elaphiaea, vel *Alphiaea*. 601, 43.
 Dicæarchus Messenius. 944, 46.
 Didascaliarum plurimi auctores. 414, 26.
 Didicisse pro solere. 718, 37.
 Didymae Menandri. 646, 37.
 Didymi contra Polemonem disputatio. 261, 42. dictus *Βιβλιολάβας*, et *χρηστέρας*. 261, 65.
 Didymus Polemonem reprehendit de voce *αικίς*. 264, 56.
 Diffidentiae vitium. 294, 54.
 Digamma inter duas vocales. 117, 24.
 Digi *ιδαιός*. 20, 28.
 Dii Potes ventorum promicondi olim crediti. 715, 36.
 Dioclis poëtae Θάλασσα. 537, 40.
 Dioclis *Melissae*. 721, 20.
 Diodori Siculi τὰ περὶ βιβλιοθήκης. 851, 12.
 Diodorus Pythagorista insolens. 295, 45.
 Diogenes tragicus. 905, 62.
 Diogenis de placenta dictum explicatur. 218, 55.
 Diogenistae. 330, 38.
 Dionysii tyrannietiam in verba saevitia. 194, 10.
 Dionysii tyranni fabula *Θεομοδόρος*. 691, 36.
 Dionysii *λυγρός* mirabilis. 992, 11.
 Dionysius Metathemenus. 733, 33.
 Dionysius Heracleae tyrannus. 855, 60.
 Dionysius Aristomenis. 927, 22.
 Diolcoridis liber, οὗ περὶ *Ὀμήρου τόμου*. 28, 62.
 Diphili *Εὐρυκοντες*. 297, 43.
 Diphili drama *ἐλενηφοροῦντος*. 396, 27.
 Diphili *Mercator*. 400, 23.
 Diphili in Nicandrum commentarii. 547, 36.
 Diphili *Tithrausta*. 805, 14.
 Diphili fabula *Αἰγυπτιώτης* et *Στρατιώτης*. 816, 43.
 Diphthongus pro litera simplicis. 766, 33.
 Dipterum. 357, 65.
 Dipyris panis. 209, 61.
 Discipuli olim cognominati a praeceptoribus. 408, 45.
 ex Discipulorum moribus de praeceptorum doctrina non iudicandum. 393, 15.
 Disputationes discipulorum Aristotelis et Theophrasti hodiernis dissimiles. 248, 56.

ET VERBORUM LATINORUM. 337

- Diomeum Herculis templum. *Empola* Ehippi. 652, 11.
 454, 29. *Enallus*. 780, 64.
Dium Piericum. 565, 49. *Enchiridium* Menandri. 726, 30.
 Diyllus historicus. 281, 58. *Enchyrtos*. 916, 25.
 de Domo Trireme, historia. *Enchitus*, et alia id genus no-
 78, 50. mina omnia, simpliciter
 Donylaeum. 87, 54. usurpata Graecis et Latinis.
Dorades, *dorcones*, et *Zorco-*
nes. 679, 51. 916, 40.
 Dorion, συγγραφεὺς ὀφολόγος
 et προηματοποιός. 586, 25. *Encrasicholi*. 527, 40.
Dormio. 418, 18. *Encriides*. 918, 11.
 Dorionis dictum de locusta
 marina. 587, 39. Ennii *Lytra*. 55, 47.
 Dorpia. 304, 59. *Erxias* scriptor. 863, 51.
Dramata, Aristophanis. 528, 16. *Epañcla* duplicia. 265, 53.
 Dulcedo ebrietati contraria. in Epaminondae nomine va-
 92, 22. rietas. 384, 37.
Dulodidascalus Pherecratis. 183, 29. Epaminon, nomen proprium
 viri. 392, 54.
 Epeus aquae vector. 770, 18.
 Epicharmi Prometheus πρε-
 29. xas. 167, 56.
 Epicharmi fabula, *Δόγος καὶ*
λογισμὸς. 204, 63.
 E. Epicharmi *Ἀγροστῖνος*. 232, 25.
 Ebeni φάλαγγες vel νομοί. 550, 61. Epicharmi *Periallos*. 261, 15.
 Ecclesiae veteris ritus. 441, 11. Epicharmi tres fabulae. 505, 40.
 Echebrates pro Timocrate. 359. Epicharmi *Megaris*. 510, 55.
 Echinus plenilunio crescere. Epicharmi *Hebes nuptiae*. 176,
 149, 58. 20.
 Echinorum variae appellatio- Epicharmi *Bufris*. 701, 63.
 nes. 175, 43. Epichyris. 294, 25.
 Echynopus. 186, 58. *Epichyris* genus παιδιᾶς. 722, 25.
 Echinus. 917, 50. *Epichytus*. 917, 29.
 Eclogarii querela de corruptis Epiclerus Menandri. 646, 31.
 Athenaei codicibus. 123, 40. *Epicichlides* Homeri poemati-
Eilotes Eupolidia fabula. 260, 53. tium. 909, 11.
Elacatena. 529, 48. *Epichyclii*. 918, 13.
 Elei populi sacrosancti. 6, 23. Epicratea. 405, 56.
 Elementa omnia, sui generis Epicurei Roma pulsi. 854, 49.
 animantia producere. 618, 60. Epicuri imperitia. 331, 55.
 Eleorum sacrificium perden- Epicuri in Aristotelem calum-
 diis muscis. 17, 31. niae. 620, 48.
Elephas vas capiens tres con- Epigenes vetus criticus. 788, 14.
 gios. 816, 50. Epigenis *Mnematum*. 808, 48.
 Eleutheræ oppidum Boeotiae. Epigramma de Clione pisci-
 809, 39. vora. 599, 56.
 G Eleutherus fluvius. 876, 35. Ephebi nobiles ministri sacro-
 Ellipsis verbi Attici. 825, 32. rum. 305, 53.
 Ellopes optimi. 527, 11. *Ephippus* comicus. 625, 50.
 Ellopes pisces et μύρδοι. 535, 14. Epilyci comici *Καρχαλιος*.
Ellotia. 956, 14. 252, 46.
 Emendationes quorundam te- *Epimenia*. 130, 24.
 merariae contra librorum Epistolae levamen absentiae.
 veterum consensum. 511, 45. 65, 30.
Empodus scriptor. 641, 48. Epistola Philippi regis ad M
 necratem. 516, 24.

- Epistolarum Alexandri, et aliorum ad Alexandrum voluminum. 938, 46.
Epitrepontes Menandri. 231, 15.
 Epulae Homericæ apud Plutarchum. 27, 48.
 Epulae celebratae et veteribus ex reliquiis hostiæ mactatae. 846, 45.
 Equi Nisæi. 342, 55.
Eranus. 630, 46.
 de Eranis veterum. 499, 53.
 Eresi περιούριον. 215, 43.
 Eretria λευκάφρονος. 291, 55.
 Ergastula, ab ἐργαστήριον dicta. 461, 37.
 Erineae ficus. 153, 29.
 Error Graecorum in peregrinis vocabulis. 920, 37.
 Errores in nominibus propriis. 740, 10.
Erotidia festam apud Thebes. 863, 27.
 Erucæ inter cibos. 248, 10.
 Erysiichthon dictus *Aethon*. 710, 37.
Erythrinus et *erithrinus*. 527, 35.
 Erix oppidum in Sicilia. 676, 53.
Escharita panis. 208, 18.
 Esus catulinae et caninae. 503, 66.
 Esus ampullarum aut calceorum. 876, 45.
 Etruscorum respub. similis Platonicae. 831, 42.
Euangelidurum sacra familia apud Milesios. 985, 49.
 Euangeli *Ανακλυπτόμενος*. 916, 29.
 Eubuli fabula *Ion*. 57, 36.
 Eubuli *Ganymedes*. 209, 62.
 Eubuli *Nutrices*. 543, 12.
 Eubuli *Stephanopolides*. 662, 55.
 Eubulus comicus. 625, 60.
 Euclides vetus Atheniensium archon. 10, 18.
 Eunidae familia sacra Athenis. 985, 46.
Eunuchias cucumis. 242, 29.
 Eunuchus, quomodo a Philone vocetur. 30, 30.
Euphanes. 596, 40.
 Eupolidis *Caprae*. 180, 52. *Κόλας*. 198, 22. *Δημο*. 202, 51.
Taciarchi. 504, 64. *Φίλοι*. 460, 51. *Προσπάλτιοι*. 564, 42. *Πόλις*. 672, 65. *χρυσούν γένος*. vel *χρυσόγινος*. 694, 36. *Metrica*. 977, 66.
 Euphronis *Αλογία*. 537, 45.
 Euphorus historicus. 314, 63.
 Eutychides, vide Pontinus.
Eurystheus Euripidis. 818, 31.
Eusebius poeta parum notus. 870, 62.
 Euthymia dea. 337, 54.
 Exocoetus fluvialis an maximus. 578, 42.
 F.
 Faba Aegyptia. 102, 44.
 Fabula *Ιστοριογράφος*. 293, 16.
 Fabulae multorum poetarum *Παιδίων* inscriptae. 178, 26.
 Fabulae *διακενυται* et *ἐκιδύσκον* *αομίνας* dictae. 210, 29.
 priores et posteriores. 211, 32.
 Fabulam *διατίθεσθαι*. 52, 62.
 Fabularum Latinarum tituli Graeci. 179, 11.
 Fabularum mediae comoedias numerus. 584, 55.
non huius Facio. 841, 42.
 Fatui, longi et magni. 292, 21.
 Februarii mensis inferiae. 191, 27.
Ferae, Cratetis drama. 229, 65.
 Festum *ἱεργόριον*. 396, 28.
 de Ficedulis quae Aristoteles et Alexander Myndius. 134, 38.
 Fictilium *γένεσις*. 21, 26, et *κόνος* illitus. ibid. 40.
 Ficus Athenis sacra. 150, 29.
 Ficus melioris vitae mortalibus principium. 151, 16.
 Ficus poenae nomine aliquando exactae. 151, 53.
 Ficu recente puerorum oculos fricare veterum superstitio. 157, 15.
 Ficus, cur chelidoniae dictae. 685, 63.
 Fiscina fisorum. 154, 49.
 Fiscus, quid proprie apud Latinos. 534, 51.
 Flabellum *ψύγμα*. 451, 61.
 Flores, fructus et id genus alia, cur prae manibus habere sit moris. 859, 24.

ET VERBORUM LATINORUM. 359

- Flores dicti *καρὸς τέσσα*. 883, 64.
 Flores in reticulis ad olfactum. 274, 46.
 Flores iridis *λίαν* dicti. 964, 55.
 Foculorum inventum ad opsoniorum in mensa calefactionem. 21, 65.
 Foedus initum a Chiis cum Drimaco fugitivo servo. 460, 25.
Folia ficulnea vel malvarum ad edulia astringenda. 923, 12.
 Forā a rebus ibi venalibus ab Atheniensibus nominata 692, 39.
 Fori Atheniensium mos. 139, 20.
 Forma spectata in Ephobis iis, qui ad sacrificiorum ludorumve ceremonias adhibebantur. 565, 49.
 Formula in sacris familiaria. 604, 24.
Fortax. 217, 41.
 Fructus ex aqua sumpti. 104, 14.
Fugitivi vel *Λευκάδης* Alexidis et Turpillii. 181, 18.
Funera acerba et immatura. 981, 50.
 Fungi ad fici radices. 124, 38.
 Fungi *Ἰγερῆς*, item artificio producti. 124, 24.
 Fungi Amanitae. 123, 40.
 Fungorum et pezitarum delictum. 124, 60.
 ex Fungorum esu mortui. 125, 13.
 Fungorum venenatorum nota. 125, 24.

G.

 Galeni, scripta philologica. 6, 54.
 Galenus de vino Surrentino. 62, 24.
 Galli gallinacei consecrati. 672, 21.
 Gallinarum salacitas. 45, 23.
 Gallicarum demensum. 374, 40.
 Gallorum *ναρδάριος*. 433, 46.
 Gallorum soldurii. 788, 21.
 Gallus gallinaceus, *καρπόπετος*, et *όλοκωρος*. 646, 55.
 Ganymedes, Eubuli. 210, 14.
 Gastro. 317, 21.
Gatis et Atergatis. 602, 62.
 Gellias Agrigentinus, munificentissimus. 10, 36.
 in Generatione quomodo et *πέψις* et *σῆψις* habeant locum. 525, 25.
 Generationis duo principia terra et aqua. 715, 54.
Georgus live *Gorgon* antiquus scriptor. 984, 12.
 Germinantium impetus. 129, 26.
 Gerytades Aristophanis. 182, 50.
 Gladiolus. 165, 29.
 Glandes esculi inter bellaria. 107, 44.
 Glauci caput et caput quæstionis. 203, 21.
 Glaucus Atheniensium tyrannus *ὁδονόμος*. 90, 40.
Glaucus Aeschyli. 170, 26.
 Glaucus marinus deus. 523, 59.
Glaux herbarum nomen. 128, 59.
 Gloria laboris filia. 107, 36.
 Gloriatio veterum de poculis. 780, 23.
 Glossæ Creticae. 160, 48.
 Glossæ Nicandri *ἐποποιῶν*. 514, 25.
 Glossarum, et Lexicorum antiqui auctores. 160, 50.
 Glycifides. 154, 52.
 Gnatho, Gnathaena. 430, 13.
Gobio. 672, 67.
 Gobiones Phalerici et Otrynici. 541, 51.
 Gongylus. 306, 58.
 Grabia. 990, 58.
 Gradus distincti in accipiendis mysteriis. 446, 62.
 Grammatici et Philologi delictum. 147, 13.
 Grammaticorum spinæ. 186, 49.
 Grana cruda comela. 924, 44.
Granaeae. 923, 50.
Gras. 780, 58.
 Gratias agendi formula *καλῶς ἔγε*. 914, 40.
 Griphus, live sirpus, quid. 747, 21.
 Griphorum species. 648, 49. et seq.
 GRIPHII. Quidnam illud sit, quod ferens aliquis, non fert tamen. 753, 19.
 de olla carniū. 754, 47.
 de placenta. ibid. 65.

- de vino. 755, 20.
 de aqua. *ibid.* 24.
 de myrrha. *ibid.* 30.
 de somno. *ibid.* 55.
 de podice. *ibid.*
 de ichneumone. 756, 43.
 de camo judiciali. 758, 43.
 Griph. de libidinoso. 760, 57.
 Griph. *Quid sit omnium rerum*
validissimum. 76, 18.
 Griph. de generatione visci.
ibid. 35.
 Griphorum authores. 762, 42.
 Griph. *Quid est quod omnes*
docemus cum nesciamus ta-
men. 763, 36.
 Griphus ex Antiphane. 769, 30.
 alius ex Timocle. *ibid.* 43.
 Griphus obscurus. 770, 30.
 Griphus de mensa. 769, 45.
 Grypes Platonis. 640, 12.
 Gymnopaediae Spartanorum.
 957, 49.
 Gynaecomania Amphididis. 913,
 55.
- H.**
- Habitus militaris, statura et
 exterior species. 61, 58.
 Halae, duo in Attica *ἄλαιοι*.
 573, 26.
 Halia Rhodiorum. 863, 38.
 Hamae. 876, 60.
 Harmodii melos; carmen con-
 viviale. 980, 46.
 Harmodius Lepreates. 297, 39.
 Harmofyni Spartani magistra-
 tus. 265, 27.
 Hebe diis a poculis. 720, 53.
 Hebes Nuptiae Epicharmi. 176,
 10.
 Hecatae insula. 917, 14.
 Hecataei duo. 144, 54.
 Hecata in compitis culta. 278,
 13.
 Hecate *Τριγλάνθινος*, vel *Τρι-*
γλαθίνου 563, 38.
 Hecatombe vera. 10, 53.
 Hecatomba falso nomine sic
 dicta. 10, 59.
 Hecatombaeon primus mensis.
 931, 50.
 Hecatompylus. 827, 59.
 Hedera in cervi cornu nata.
 618, 13.
 Hedyli depravatissimum epi-
 gramma percurritur. 311, 42.
 Hedyllus, poeta. 524, 29.
 Hegesippi *Adelphi*. 516, 50.
 Hegeteria ficus. 151, 34.
 Helena. *φυγὸν παραγκάλισα,*
 30, 22.
 Helicon, unde Acesas.
 Hellanici Deucalionae. 709, 60.
 Hellanici *Κτλαυς*. 743, 37.
 Heliodorus Athenienfis. 403, 46.
 Helix. 361, 38.
 Hemiopei tibiae. 313, 65.
 Heniochi *Polyenctus*. 678, 55.
 Hemiolia et triemiolia, tri-
 remis. 354, 64.
Hepseti. 527, 48.
 Heraclea, *ἄρδουκόρινθος*. 611, 31.
 Heraclides Cumaeus auctor
Παρασκευαστικῶν. 269, 46.
 Heraclides alius scriptor libri,
Περὶ σκευασίας καὶ δοκιμασίας
φαρμάκων. *ibid.* 47.
 Herculeus morbus. 515, 65.
 Hercules Sophoclis. 723, 44.
 Hercules Choragus, Nicocha-
 ris. 893, 29.
 Hercules, vide Cupido.
 Herculis voracitas. 701, 59.
 Hermiae Athenienfis. 688, 21.
 Hermippi, *Artopolides*. 250, 17.
 Hermippi, *Δημόκριτος*. 509, 35.
 Hermippi, *Μοῖραι*. 599, 17.
 Hermippi *Phormophori*. 993, 44.
 Hermippus citatur. 63, 38.
 Hermippi *Θεολ.* 721, 53.
 Herodiani *Η καθόλου*. 65, 69.
 Herodotus tubicen, et de eo
 Athenaei et Pollucis verba
 708, 23.
 Herodotus *ὁ λογόμενος*, quis.
 48, 35.
 Heroes picti cum poculis. 776,
 22.
 Heroum convivium, qualia. 27,
 40.
 Herus Zenonius. 292, 41.
 Hesperidum mala. 162, 25.
 Hesiodi *Ἀστρονομία* et *Γῆς περὶ*
ἔδος. 813, 21.
 Hesiychius Christianus fuit. 31,
 26.
 Hilarotragoediae vel Phlyaco-
 graphiae auctor Rhinthon.
 167, 22.

ET VERBORUM LATINORUM. 341

- Himalis*, Cereris cognomen. 892, 16.
Hinnulorum ossa apta ad lyram. 146, 36.
Hipparinus. 731, 55.
Hippius Alexidia. 792, 16.
Hippocratis Coi liberi, et de iis proverbium, Tres fratres. 185, 64.
Hippolochus discipulus Theophrasti. 243, 20.
Hipponium Brutiorum. 530, 33.
Hippotrophus, vide, Mnemachus.
Hippus Tyrius, onerariarum inventor. 65, 44.
Histiæa, Euboeæ oppidum. 45, 60.
Historia de translatis in Aegyptum ex Lydia attagenibus. 666, 65.
 de Lyfandro. 726, 65.
 de Autolyco. 773, 70.
 de Sybarita, Sybari Crotonem navigaturo. 833, 62.
 de Sophrone Ephesi tyranno. 879, 45.
Historiae tria tempora. 478, 69.
 Hoedi quomodo parati. 686, 55.
Holcades et *Insulas* Aristophanis. 175, 55.
Holothuria. 186, 36.
Homeri poësis *μυηλονομημην*. 903, 12.
Homerus non fuit Syrus. 284, 48.
Homines *φάνου*. 289, 19.
Hominum primorum agrestium victus ex raptu. 33, 46.
Homo comparatus vino. 79, 60.
Homo *φύσος*. 237, 37.
Honores varii Demetrio Phlorcetæ habiti ab adulatoribus Atheniensium. 441, 65.
Hordeum Achilleum. 221, 18.
Hora procurando corpori ordinaria. 425, 47.
Horæ Athenis cultæ. 931, 58.
Horas observandi modus apud veteres. 694, 45.
Horologia. 294, 44.
Horti Adonidis. 562, 19.
Hufo. 526, 13.
Hyacinthiorum celebratio. 262, 24.
Hyccæ, *tyyusæ*. 564, 36.
Hydraulica organa, κατὰ υδραυλικά. 309, 19.
Hypelaus fons. 629, 42.
Hyperides, κατὰ Μανυσίου ἀλκας. 875, 28.
Hypsipyla. 597, 41.
Hyllopi aquae. 284, 15.
- I.
Iacchi vox sacra. 372, 47.
Iacobus medicus *ἰατρός*. 6, 30.
Ialysus. 523, 50.
Iambyca, et *Sambucas*. 906, 27.
Iapix. 718, 10.
Ialus Carizæ oppidum. 204, 16.
Icadistæ. 514, 47.
Ichneumon bestia. 756, 48.
Ichthyas Megaricus. 581, 39.
Idæus ἀλκυόνων. 317, 37.
Idiotæ. 95, 57.
Jecinorum varius apparatus. 205, 18.
Jecur anseris. 662, 41.
Jentandi consuetudo. 30, 50.
Jejunia Indæorum et veterum Christianorum. 282, 37.
Jejunii finiendi tempus, ortus vesperti, vel hora nona. ibid. 39.
Ignis igne validior aut remissior. 109, 42.
Ignis inter cibos. 116, 12.
Ignis duplex. 619, 13.
Illyrici et *Triballi*. 207, 28.
Imperatores, apud Romanos sacrosancti. 6, 25.
Imprecationis formula, *Μη σπασθῆναι*. 112, 16.
Incessus, vide *Vestitus*.
Incitega. 567, 42.
Inferiæ mense Februario factæ ex more Graecorum. 191, 27.
Initiorum participes quidam facti. 446, 47.
Inna locus ubi Silenus a Mida captus. 91, 46.
Inscriptio monumenti Pytheæ Arcadis. 780, 26.
Inventur tabulaturæ Musicorum. 615, 59.
Inus metamorphosis. 331, 42.
Jocus in *ἐνυπνίου*, et impudicum. 260, 48.

- Jocus γριφώδης in ἀδύστομον, Jurulenta ficciora quam assa.
five potius εὐρίπρωτον. 762, 933, 38.
37. et seqq.
- Ionicus πλουταῖς δημοσίων ποιῶν. L.
251, 41.
- Ionis Chii Phoenix, aut Caeneus. 176, 43.
- Ionis Chii Φοῖβοι. 317, 37.
- Ionis μέγα δράμα. 529, 19.
- Ioniscus, vide Chrysophrys.
- Jovis lac, Proverbium. 936, 31.
- Iphicratides. 791, 49.
- Iphigeron. 221, 23.
- Iphyrum. 146, 10.
- Irene Theopompi. 639, 53.
- Iris, Achaei Tragici. 761, 23.
- Irneus. 921, 43.
- Isarchus praetor. 387, 18.
- Ithaca superstitio. 281, 33.
- Isticia. 651, 9.
- Ister ξυγγραφεὺς Καλλιμάχους. 666, 27.
- Italia πολυδένδρος. 365, 31.
- Italica saltatio Pantamimorum. 51, 63.
non est Augustini inventum. 51, 64.
- Ithyphallicum carmen in honorem Demetrii Poliorcetae cantatum. 441, 43.
quale genus carminis. 443, 13.
- Itinerariorum veteres scriptores. 737, 11.
- Itrium. 922, 31.
- Judicum merces. 420, 32.
- Iulides ὀνείρα γῆς. 533, 39.
- Julis et Juliopolis. 553, 56.
- Julius Caesar sobrius. 90, 43.
- Jupiter Ἀνέμους in Elide. 18, 26.
- Jupiter ἑκτωρ et ἀρισταρχος. 195, 55.
- Jupiter Ἀγαμέμνων Sparta de dicatus. 196, 18.
- Jupiter Augustus, Julia Juno, Drusilla Venus, et similia. 440, 31.
- Jurifurandi Graecorum formula. 283, 42.
- Jurifurandum vetus servorum, μηδέν ποτε ποιῶμι ἔσθωρ ἐλευθερίων. 236, 17.
- Jurifurandi formula, Zenoni Stoico familiaris per capparium. 641, 49.
- In Lacte tres οὐσλας. 744, 27.
- Lacedaemonii, a Sitalca et Perdicca delusi. 63, 48.
- Lacedaemonii ter Muscae vindices. 899, 59.
- Lacedaemoniorum sobrius victus. 628, 24.
- Lacedaemoniorum conjugia. 861, 50.
- Lacaenae canes. 64, 61.
- Laenae Pratinae. 673, 53.
- Lachman Syrorum. 218, 19.
- Lacones Platonis. 658, 11.
- Laconis apophthegma. 176, 32.
- Lactuca alkytis. 144, 22.
- Lactuca mortuorum cibum. 144, 16.
- Lactucae. 200, 33.
- Ladon fl. 576, 46.
- Laganum. 210, 15.
- Laidis patria incerta. 869, 53.
- Lajus Platonis comici. 142, 35.
- Lamia fabula Cratetis. 713, 30.
- Lampades byssinae. 348, 22.
- Lana ἀπυκτος quae. 28, 40.
- Lancem deprimere. 94, 41.
- Lanificii cura, antiquis temporibus. 337, 28.
- Lapethus vel Lapithus. 883, 48.
- Lapidatio theatralis. 431, 54.
- Larissaei. 490, 12.
- Larus. 594, 53.
- Larus avis Herculi sacra. 702, 64.
- Laserpitii usus plurimus. 198, 41.
- Latus Hermionenfis. 768, 27.
- Lasyrtae plani historia. 89, 18.
- Laterna, an late accipiatur. 995, 65.
- Lavantis Lavendula. 146, 16.
- Laurae vel labrae veterum monachorum. 849, 66.
- Larenfis encomium. 8, 27. et seq. conditor Pandectarum juris civilis Romanorum. 7, 32.
- Lauri folia inter bellaria. 265, 35.
- Leaenae Veneris, et Lamiae Veneris templa, et de eo genere consecrationis. 440, 23.

ET VERBORUM LATINORUM. 343

- Lebia piscis. 227, 53.
 Lecithata. 215, 10.
 Lectum. 882, 20.
 Legati apud omnes gentes ex-
 crofanesi. 6, 25.
 Legati Athenis in Delum mitti
 soliti ad sacra facienda. 439,
 11.
 Legati *ἑταροὶ* 884, 22.
 Leges Cratini. 846, 36.
 Legis definitio Aristotelica.
 823, 40.
 Legumina *ῥιζάρη*. 638, 25.
 Lembus Heraclides. 194, 33.
 Lemniae Nieocharis. 570, 62.
 Lemnisci. 350, 27.
 Lenaum Bacchi templum. 388,
 18.
 Lenticula tragica res. 286, 53.
 Lenticulae. 704, 59.
 Lepasta. 249, 38.
 Lepastae ex diversa materia.
 803, 35.
 Lepidum Tyriorum. 228, 61.
 Lepores *hirundinini*. 685, 57.
 Lepreas. 703, 14.
 Lerus. 932, 46.
 Leucadii cur *ἑλαιοὶ Κροφθιοὶ*.
 611, 52.
 Leucas colonia Corinthiorum.
 ibid. 53.
 Leucisci genus mugilum 535, 62.
 Leucola. 367, 49.
 Leucomaenides. 546, 22.
 Leuconis comoedia *Ῥεῦκος*.
 596, 67.
 Leucus piscis. 507, 23.
 Levitas Graecorum super quo-
 rundam prodigiosa tenuita-
 te. 857, 55.
 Lex vetustissima, de non mac-
 tando bove aratore. 28, 48.
 Lex de non comedendis agnis
 et vitulis. 26, 25.
 Lex Spartanorum de Barba
 non alenda. 269, 39.
 Lex Spartaee, ut domum a cen-
 vivio redirent sine lumine.
 338, 34.
 Lex Platonis de pecunia aurea
 vel argentea privatis non
 habenda. 405, 22.
 Leges de arcendis nothis a
 sacris. 410, 38.
 Lex regia Athenienſium. 412, 47.
 Lex sumptuaria de muneribus
 cavit. 472, 13.
 Lex Oppia. 502, 15.
 Lex Sybaritica de vocandis ad
 convivium mulieribus. 835, 17.
 Lex Syracufana super veste mu-
 liebri floridi coloris. 832, 33.
 Lex alia Sybaritica de prae-
 mio coquiae propositio. 835, 37.
 Lexicorum auctores antiqui.
 160, 50.
 Lexiphanes Luciani. 188, 18.
 Libationes super lingua. 41, 50.
 Liberalia a Bacchanalibus et
 Dionysis diversa. 445, 57.
 Librariorum antiquorum im-
 peritia et negligentia. 565, 27.
 Limnae Asphaltis lacus. 87, 49.
 Limnae. 733, 20.
 Lingua scari. 556, 38.
 Lingua vetus Spartiatarum
 frequentissime uſa litera ca-
 nina. 614, 56.
 Lini semen inter esculenta.
 214, 44.
 Linus et aslinus. 893, 38.
 Lityersa. 709, 38.
 Loligines volucres. 560, 52.
 Loliginum *Πυρογῆρες*. 549, 60.
 Lucernae machinosae. 246, 60.
 Lucifer stella. 347, 16.
 Ludi etymum a Lydis. 830, 12.
 Lumen nocturnum olim, tae-
 da aut ligna. 996, 41.
 Luna *σημερινή*. 475, 16.
 Lupi piscis vasfrities. 542, 52.
 Lupini impediunt ebrietatem.
 422, 42.
 Lupini pro amethysto. ibid.
 Lupinorum vis abstergendi.
 113, 34.
 Lutatus Daphnis. 107, 25.
 Luxus Samiorum. 388, 56.
 Lychnorum inventum. 995, 69.
 Lycius statuarius. 809, 34.
 Lycophronis *Satyri*. 714, 37.
 Lycus fluvius. 876, 55.
 Lydorum *παράδεισοι κηπάροι*.
 829, 51.
 Lydorum delicata vita. 977, 46.
 Lynceus discipulus Theophra-
 sti. 243, 18.
 Lyrophoenix. 516, 61.
 Lyfander inter mothaces. 467,
 39.

- Lyfandrea praeda. 407, 58.
 Lyfimachus rex Thraciae. 449, 47.
 Lyfiodi. 514, 60.
 Lyfippi *Bacchae*. 238, 52.
M.
 Macedonia, olim Macetia appellata. 349, 27.
 Macetae *Bacchae*. ibid. 52.
Mactrismus, et *bactrismus*, five *bactriasmus*. 901, 18.
 Menides Hecatae sacrae. 563, 30.
 Meones Lydi. 703, 58.
Masotae pisces. 543, 45.
Maefon cocus. 936, 50.
 Magadis. 306, 59.
Magnes comicus. 638, 60.
 Magodus. 894, 52.
Mala quid apud D. Hieronymum. 705, 33.
Malophori Persarum. 828, 25.
 Malvae semen *πλακούς*. 120, 32.
Mammacythus vel *Aurae* Metagenis. 621, 41.
 Mandrogenes urbicarius. 247, 46.
 Mandylum five mantelium. 609, 29.
Mānes. 585, 46.
Mania nomen Phrygiacum foeminae. 874, 33.
 Marathonis pugna, quo anno pugnata. 110, 23.
 Mareoticum vinum. 74, 18.
 Margaritae *λίθοι, ὀστᾶ*, nucleis, concharum vitia et verrucae. 178, 35.
 Maria fons, five lacus. 74, 54.
 Mariandynorum servi. 458, 49.
Marica Eupolidis. 977, 66.
 Marsupium quod Fontebellae visitur. 173, 31.
 Manfurius Iureconsultus. 327, 47.
 Mater duplex. 715, 63.
 Materia. 218, 12.
 Matrae planiae aenigmata. 47, 55.
 Matronas Romanas abstinuisse temeto, non omni vino. 734, 62. easdem non habuisse claves cellae vinariae. 735, 30.
 Matronis parodia. 253, 60.
 Marulae in triclinia inferri, et capitibus illidi solitae. 41, 52.
 Maza. 114, 55.
 Maza loco panis. 277, 53.
 Maza *ἔξ Τιῶ* vel *Τετῆ*. 290, 12.
 Maza *ἑταῆς*. 291, 20.
 Mazae Eretriacae. 290, 14.
 Mazonomi. 277, 49.
 Maedi vicini Paconibus. 91, 51.
 Maedi, sunt Persae. 110, 13.
 Megalartiorum festum, et in eo acclamatio. 209, 33.
 Megarenses et Baecoti, an vexati ab Atheniensibus. 138, 58.
Megaris Epicharmi. 510, 51.
Melandria. 223, 23.
Melanderinus. 546, 41.
 Meleagris statura. 142, 20.
Meleagrides. 932, 43.
 Melinum unguentum e cotoneis malis et struthis factum. 975, 18.
Melissae Dioclis. 721, 20.
Melilotus fabula. 456, 13.
 Melitus tragicus. 856, 40.
 Meloepon semen cohibet. 859, 64.
 Menandri *Epitrepontes*. 231, 30.
Μένολος. 272, 54. *Ὀργῆ* et Nauclerus. 298, 28. *Μεγροθός*. 429, 66. *Δακτύλιος ὀρέμα*. 432, 48. *Epiclerus* et *Didymae*. 646, 31. *Carthaginiensis*. 661, 31. *Ἀρρήφωρος*. 737, 25. *Ἀλκίς*. 804, 64. *Philadelphus*. ibid. 67. *Παρακαθήνη*. 870, 36. *Πτωχὴ ἢ Ροδία*. 916, 62.
 Mendici et *Heroes* Chionidae comici. 230, 49.
 Menecrates *Ζεύς*. 515, 41. Menis pagus. 88, 48.
 Mensae veterum. 32, 27.
 Mensae assidendi non accumbendi mos, ab Alexandro Magno usurpatus. 43, 40.
 Mensa *τράπεζα*, vel *τράπεζα*. 100, 20.
 Mensae ministri alto cincti. 249, 16.
 Mensae secundae non semper appositae. 909, 30.
 Mercator Diphili, Pacuvii et aliorum. 460, 24.
 Mercurius *Θεὸς ὑπὸ πρόπομος*. 858, 56.

ET VERBORUM LATINORUM. 345

- Mercurius, vide Cupido.
 Messanii. 15, 64.
 Messenia Critonis. 307, 56.
 Mesotriba. 215, 27.
 Meta prima Herculis conjunx. 861, 43.
 Metagenis *Mammacythus* vel *Auras*. 621, 40.
 Metagenis *Philothya*. 996, 13.
 Metalepses veterum vocabulorum. 791, 29.
 Metanira 206, 21.
 Metrodorus. 854, 46.
 Methymna 169, 22.
 Midas et Sileni colloquium. 91, 38.
 Midas aures aurivoras. 598, 30.
 Midon sive Medon Alexidis. 991, 19.
 Milanion, Antiphanis. 717, 60.
 Miles, Diphili. 211, 29.
 Miliarium *involupus*. 193, 55.
 Milium frigid. naturae. 108, 25.
 Minervae Natales. 192, 60.
 Minerva Promachorma. 962, 13.
 Ministri Romanorum Caesarem albat. 270, 61.
 Minos quo stratagemate occisus. 29, 19.
 Mismenus et Philarchus Phoeniciae. 929, 48.
 Mithaecus. 217, 13.
 Mithrae festum. 342, 65.
 Mitylene. 169, 23.
 Mnaseas Colophonii *Σάμης*. 15, 42.
 Mnaseas mille servi. 459, 56.
 Mnematum Epigenis. 808, 48.
 Mnesimachi *Hippotrophus*. 687, 49.
 Mochus, scriptor Tyrius. 240, 37.
 Moliones sive Molionae filii. 117, 37.
 Molossium organum. 325, 12.
 Monaulus. 511, 56.
 Monumenta mortuorum publico sumptu facta, et facta decreto Senatus, quomodo differant. 880, 21.
 Mora ruborum. 104, 36.
 Mores Cyrenensium. 611, 24.
 Mores non habent bruta. 31, 59.
 Mortui elati in quam honestissima veste. 707, 52.
 Mortuorum *απόθαις*. 773, 26.
 Mores veterum post finitas epulas. 923, 24.
 Mos veterum acclamandi in convivii. 277, 17.
 Mos sumendi aliquid de sacrificio. 221, 26.
 Mos veterum Gallorum, vertere se ad dexteram inter adorandum. 279, 45.
 Mos antiquissimus, commissione duorum pluriumve salutem contrariorum exercituum redimere. 280, 62.
 Mos circumferendi horologia. 295, 37.
 Mos reprehendendi per imitationem. 295, 37.
 Mos quorundam, tonsori saepius quotidie operam dare. 297, 12.
 Mos auctorum Fabularum titulos contrahere. 301, 63.
 Mos Atheniensium ut prytanes una quotidie cibum sumerent. 330, 55.
 Mos Graecorum, aliar. urbium festa concelebrare. 341, 51.
 Mos Graecorum in Latinis nominibus. 374, 51.
 Mos Athenis, ut coqui apud gynaeconomos suum nomen profiterentur. 430, 54.
 Mos, ut mali postae lapidarentur. 431, 50.
 Mos conviviorum, libare regibus et principibus. 449, 17.
 Mos veterum *κα ταυτα σφαγλασθαι*. 460, 40.
 Mos, ut virgines nobiles oblectamento pueritiae Veneri consecrarent. 553, 12.
 Mos, Soli narrandi sua somnia. 605, 52.
 Mos sacra facientium, linguis favere. 606, 51.
 Mos veterum regum, urbes aut provincias dare dynastis ad vectigal. 610, 44.
 Mos stipem sub alieno nomine colligendi. 626, 36.
 Mos in convivii *ἀνὰ σφραλας*. 634, 47.
 Mos assumendi vestes diis proprias. 690, 26.

Casaub. Anim. in Athen. T. III.

Z

- Mos libandi principibus. 716, 61.
 Mos diis consecrandi coronas convivales. 732, 62.
 Mos antiquorum, ut in conviviis post opulas oblectamenti omne genus sese recrearent. 745, 6a.
 Mos calculis suffragia ferendi. 758, 47.
 Mos veterum pectus coronare, et unguentis illinire. 953, 24.
 Mos apponendi pocula in altera mensa. 775, 22.
 Mos Atheniensium edendi in theatro. 779, 61.
 Mos Graecorum in comae tonsura. 814, 40.
 Mos *τοῦ φητῶν*, ornari *δὲ φθαλμῶν ἐπεγοράφῃ καὶ χρυματεῖς ἐντοίμῃς*. 827, 58.
 Mos libandi in discessu. 996, 67.
 Mos veterum mollium, supercilis pingere et unguentis illinire. 840, 46.
 Mos veterum delicatiorum pedes unguentis ungere. 858, 51.
 Mos veterum florem gellare auri impositum. 859, 27.
 Mos in jungenda affinitate, ut sponsus phialam dono acciperet. 872, 55.
 Mos gellandi thecam calamariam cingulo appensam. 875, 40.
 Mos discedentium a convivio, acclamare *ἦ καὶ αὖν*. 996, 38.
 Mos arcendi servos a quibusdam laoris. 919, 12.
 Mos frontem coronandi. 952, 51.
 Mothices. 467, 29.
 Mugiles *σφηγέες* five *σφηγέες*. 555, 29.
 Mulieres *σεληνίδες*. 117, 28.
 Mulieres *δημιουργοί* Athenis. 305, 28.
 Mulieres *ἐκαστοῖς*. 450, 38.
 Mulieres Graecorum ventitasse ad convivia. 607, 35.
 Mulieres ad convivia vocatae inter Sybaritas. 854, 42.
 Mulieres olim infectrices. 883, 20.
 Mullus ad venerem ineptus. 19, 52.
 Mullus Heatae facit. 562, 43.
 Mullus piscis gregalis. 562, 11.
 Mulli dentes. ibid. 12.
 Mulli Aexonici. 563, 66.
 Mundum plenum esse animarum. 620, 28.
 Muraenarum coitus cum serpentibus. 545, 57.
 Murices. 606, 24.
 Muriam latibula. 194, 27.
 Murrina Romanorum. 72, 33.
 Musae Epicharmi. 211, 27.
 Musa *κατοχός*. 590, 64.
 Muscae Olympicae. 17, 54.
 Musica *παῖδων* et *παυδων*. 896, 50.
 Muscae vis ad sedandas animi perturbationes. ibid. 44.
 Muscorum *διαγορεύματα*, five *tabulaturae*. 616, 53.
 Musivum opus. 361, 54.
 Mus piscis. 227, 50.
 Myconii. 24, 42.
 Myiagrus deus ab Eleis cultus. 18, 29.
 Mylon oppidum Aegypti. 586, 64.
Mima et *mimareya*. 942, 20.
Myrmecanthropi Pherecratis. 403, 30.
 Mysteria et Dionysia quomodo differant. 446, 16.
Myrtis Antiphaniae. 735, 45.
 Myrtilus. 207, 32.

N.

- Nabbus. 309, 17.
 Narii *ωνοπαῖοι*. 831, 61.
 Nanus et nactus. 928, 52.
 Nactus panis. 215, 34.
 Naturales propensiones aut abominations variorum rerum. 478, 47.
 Nauplius Timothei poetae. 588, 40.
 Nautarum sacrificia ex voto. 656, 48.
 Neanthes. 649, 6a.
 Neleus emptor librorum Aristotelis. 10, 30.
 Nemeus Helenae mater. 582, 50.
 Neptunus *Ποσειδών*. 680, 33.
 Neronis dictum. 234, 10.
 Nervus obscena notione. 17, 34.
 Nestarchi Atheniensium. 595, 31.
 Nestora scriptor. 144, 47.
 Nestor *Θουκυδίδης* scriptor. 709, 15.

- item alius poeta. *ibid.*
 Nestoreum poculum. 811, 14.
 Nestoris poculum *Ἀπὸς ποτῆρος*. 728, 68.
 Nicandri *Ἐντομολογία*. 161, 30.
 Nicocharis poeta. 241, 33.
 Nicocharis *Lemnias*. 571, 89.
 Nicoccharis *Hercules Choragus*. 893, 50.
 Nicolai palmulae. 928, 52.
 Nicolai panes *ibid.* 56.
 Nicophon, poeta. 241, 54.
 Nicocreon tyrannus. 587, 57.
 Nicocreon, *Nicotheon*, et *Nico-cles*. 607, 17.
 Nili aqua alvum solvit. 85, 55.
 Niobe Sophoclis et Aristophanis. 569, 18.
 Nisaei equi. 342, 55.
 Nitro uā veteres in balneis et plerisque lotionibus. 943, 11.
 Nix calida quibusdam. 191, 63.
 Nix viva. 209, 25.
 Nomen patrum filijs a Græcis adjectum. 583, 49.
 Nomina Græcorum in s. definita. 139, 28.
 Nomina clarorum virorum inserta Sallari carminibus. 459, 30.
 Nomina eorum qui Darium equum sume ingressi. 885, 37.
 Nomina Libaniorum. 155, 57.
 Nosti Anticlidem. 663, 10.
 Nostorum auctores varii. 286, 20.
 Nota veterum criticorum 40 2. 508, 43.
 Nothi segregati in sacris ab alijs. 410, 29.
 Nox longa Platonis. 213, 28.
 Noces Heracloticæ. 108, 52.
 Noces Ponticæ. 64, 40.
 Nucleus. 117, 18.
 in Nugis opera male posita. 194, 47.
 Nummi dimidiati loco symboli usurpati. 226, 35.
 Nuper, *ἔνεστι* ac similes voces. 385, 60.
 Nuptiae, diversorum poetarum. 181, 31.
 Nuptiae Jovis et Junonis. 426, 53.
 Nuptiarum cū *ἀμφιπύρρον* et cū *ἑλαιο ἑλπίδι*. 181, 10.
 Nutrices Eabuli. 542, 12.
 Nutricum naenias. 892, 60.
 Nux Sardonica, et lata. 109, 10.
 Nyct. 849, 40.
- O.
- Obeliae. 208, 59.
 Obsonatorum sive *ἀγοραστῶν* proprium munus. 624, 22.
 Obsoniorum modus ex lege Fannia. 470, 29.
 Oculi nigro infecti, propter formam. 237, 49.
 Oda Anacreontica non prius edita. 954, 57.
 Odyssæ universum argumentum, Fontebellæ aquæ, depictum. 361, 64.
 Oeci. 246, 28.
 Oecorum Aegyptiorum forma. 344, 30.
 Oeneus, quis Athenis. 418, 59.
 Oenonæ eitharoedus. 51, 20.
 Officia diversa prometheidae *τοῦ δαιμονίου*. 359, 34.
 Olen. 214, 60.
 Olera quomodo attenuent. 143, 51.
 Olera *ἰσχυρὰ* et *ἀσθενή*. 646, 26.
 Oleum Sarcocollæ, adanthinumque. 137, 87.
 Oleum ex adipibus. 742, 55.
 Olympias sacris orgasticis dedita. 958, 28.
 Olympiacæ mulcæ. 17, 34.
 Olympii Jovis templum Athenis. 341, 60.
 Olympiadum aliquæ adnotationes. 378, 54.
 Omphale Cratini junioris. 947, 63.
 Onelaphi. 350, 51.
 Onerariarum inventores. 64, 49.
 Ononis. 186, 57.
 Onopordum. 146, 25.
 Onychæ solene. 176, 36.
 Opera *ἰσχυρὰ*. 811, 30.
 Opsonomi. 402, 50.
 Opum fructus maxima. 10, 35.
 Oraculum de Socratis sapientia. 388, 30.
 Orationis epitheta *γυνώσκου*. 21, 53.
 Orationis prima virtus perspicuitas. 862, 31.

- P. Orbis. 374, 43.
 Orcus poëtis *Agefilaus* dictus. 69, 25.
 Oresthaeus Deucalonis filius. 77, 34.
 Origenes *Συνταξις*. 262, 20.
 Ormenia. 130, 16.
Oritae. 46, 16.
 Orpheotelestae. 349, 17.
 Ortygometra Ithacensis. 674, 15.
Oscula passerina. 871, 17.
Osmyli. 255, 60.
Ostrea tubera maris dicta. 128, 51.
Ostrea optima. 176, 47.
Ostracites. 921, 42.
Othryneus δῆμος. 541, 57.
 Otiosi pauperes vocati in jus Athenis. 300, 16.
 Otostylum. 146, 17.
Otus et otis. 671, 11.
Ova, inter bellaria. 926, 32.
 Ovorum parandorum multiplex ratio apud veteres. 117, 45.
Oxyliparum. 663, 50.
- P.**
- Paeanes translati ad hominum laudationem. 440, 45.
 eorum natura. 984, 31.
 Paeonia. 154, 62.
 Paegas. 64, 36.
 Palaephatus mythographus. 940, 42.
Palaestra, Alcaeï, et caeterae comoediae. 206, 39.
Pallene et *Pellene*. 411, 12.
Pallas ἀλκίωπος. 194, 12.
 Pamphyliorum ingenia. 609, 26.
 Panaetiastae. 330, 39.
 Panaria veterum. 241, 54.
Pancarpia Alexandrinorum. 922, 44.
Pancratiastes Theophili, et aliorum poëtarum. 181, 57.
 Pandectae juris civilis Romanorum a Laurentio conditae. 7, 30.
Paegnia Salpae. 559, 14.
 Panes Cilicii et Collabi. 213, 34.
 Panis escharitae Rhodiorum cum forensi Atheniensium collatio. 208, 28.
 Panis *ἑξαγυλας*. 209, 60.
 Panem frangere, Pythagoras vetuit. 37, 10.
 Pantomimi, vide Italica salt.
 Papaver. 214, 22.
 Paphlagonia fons. 87, 58.
Paphia. 808, 23.
 Paraballon, nomen proprium viri. 392, 54.
 Parabatarum cultus. 351, 34.
 Parabrycon. 16, 12.
 Parabrycon, nomen proprium viri. 392, 54.
 Paraplynteria. 151, 36.
 Parasiti, epulones sacri, Jovis parasiti. 410, 11.
 Parasiti in templo Herculis. ibid. 26.
 Parasiti, e publico alebantur. 422, 59.
 Parasitorum exercitatio *λίγυς ἐνι ἀσπυλάτοις*. 423, 69.
 de voce *Parasitus* observatio. 412, 60.
 Pariambides tibiae. 316, 33.
 Parianae placentae. 915, 51.
Paropsis. 639, 11.
Parrhalius habrodiastus. 852, 24.
 Partheniae cives Lacedaemonii. 466, 63.
 Participia in propria nomina translata. 392, 49.
 Parthorum regiae variae. 827, 66.
Parysades et *Berisades*. 604, 35.
 Passicypros. 299, 56.
 Passeres Veneri sacri. 672, 49.
Passum. 735, 15.
Pastor Antiphanis. 523, 12.
 Patales boves. 650, 14.
 Paxamus scriptor *Ὀψαπρυμνίων*: idem *Criton*. 831, 13.
 Pelamys et cobium. 622, 58.
Pelagi Aristophanis. 434, 35.
 Pelles olim pro lectis et stragulis. 418, 17.
 Pelorides conchae. 177, 31.
 Peneus, vide Titaresius.
 Penteteridum nobilissima Olympica. 348, 22.
 Penula *ἀρχηγοτος*. 187, 63.
Percota et *Percopa*. 68, 61.
 Perdiccas rex Macedoniae, Atheniensibus, et Lacedaemoniis dat verba. 63, 49.
 Perdices vel Perdicis filii, pro libidinosis. 670, 33.

ET VERBORUM LATINORUM 349

- Periclis obitus. 385, 20.
Peripterum. 357, 64.
 Pernae *Κυρραίου* et *Κερταίου*. 935, 60.
Perfæ, comoedia incerti auctoris. 156, 43.
Perfæ Aeschyli et Pherecratis. 569, 17.
 Perfæus et Sphaerus, scriptores rerum Spartae. 264, 54.
Perfarum vestis δυνεπερική, et aliae. 69, 27.
Perfarum regis ministri albati. 270, 59.
Perfarum regis proceres cur ad prandium solum non etiam ad coenam venissent. 272, 25.
 Perseus. 740, 26.
 Persicum malum. 162, 35.
 Persicus vestitus. 348, 67.
 Perspicuitas prima virtus orationis. 442, 30.
Petula Pherecratis. 597, 12.
 Petellinorum constantia. 839, 55.
 Peteos, sive Peteous. 773, 37.
 Pezitarum et fungorum discrimen. 125, 33.
 Phaeaces diis chari. 41, 51.
 Phaeacum saltationes. 39, 64.
 Phaeacinda unde dicatur. 39, 16.
 Phagesiorum festum. 474, 65.
 Phalangae. 351, 67.
 Phaerici gobiones. 541, 43.
 Phaniae Peripatetici libri de Plantis. 103, 56.
 locus ex illis conclamatus. ibid.
 Phaon Platonis comici. 273, 54.
 Phaselitae et Sidetae. 609, 10.
 Phassa quomodo a turture differat. 676, 53.
 Phaulia mala. 161, 58.
 Pherae Thessaliae oppidum. 217, 50.
 Pherecrates, quo anno fabulam *Ἀγέλω* docuerit. 387, 53.
 Pherecratis fabula *Crapatalli*. 152, 25.
Automoli. 174, 37.
Ἀἴκος. 182, 46.
Μετὰλλαι. 185, 21.
Μένδρηκος. 402, 63.
Πετὰλα. 597, 12.
Ἴνρος ἢ Ἰλάρρυς. 886, 34.
Phala. 85, 16.
 Phiala et leptaia. 249, 40.
 Phiala. 815, 21.
Phiala et Phigalia. 900, 47.
 Phiditia Cyrenaesium. 802, 28.
 Philadelphus Menandri. 804, 67.
Phileas. 252, 24.
 Philemonis *Μετὰν* ἢ *Ζωπίος*. 252, 24.
Ἀγαστέρως. 942, 40.
 Philotaeri drama *Κυρῆς*. 500, 40.
 Philinus vetus orator. 720, 19.
 Philinnis comoedia Hegemonis. 987, 49.
 Philippi regnum. 862, 47.
Philippicae historiae Theopompus. 737, 51.
 Philippidae *Ζυγελίω*. 991, 58.
 Philippus rex scurrarum amantissimus. 464, 22.
Philippus, comicus. 625, 49.
 Philopaeemon Critonis. 306, 49.
 Philoclis tragici *Τηρέως ἢ Ἰεσώ*. 494, 38.
 Philonidae *Cothurni*. 403, 12.
 Philosophi comicis irrisi. 120, 35.
Philothya Metagenia. 996, 14.
 Philoxeni *Cyclops*. 22, 48.
 Philoxeni Cytherii scripta nugatoria. 273, 39.
 Philyllii fabula *Ἀγγή*. 213, 66.
 Philyllii *Ἀυγέ*. 805, 59.
 Philyllii *Φερσένης*. 911, 41.
 Phlius urbs in Peloponneso. 673, 56.
 Phylacographia, vide Hilaro-tragoedia.
Phoenix Ionis Chii. 176, 43.
 Phoenix organum. 515, 35.
 Phormisius. 403, 55.
 Phormophori Hermippi. 994, 56.
Phormus comicus. 928, 48.
Phryges Aeschyli. 56, 12.
 Phrygius rhythmus. 517, 13.
 Phrynichi fabula, *Poastriac*. 213, 47.
Tragoedi. 403, 18.
Μορίσπονος. 435, 23.
Κόρος. 643, 64.
 Phryxus. 212, 46.
 Phylacus rex. 818, 24.
 Phyllis vetus scriptor. 905, 47.

- Phytalus ficus inventor. 151, 28.
 Picatio fictilium. 21, 40.
 Pictores Σικωνιακοί. 545, 33.
 Pictura e numero liberalium disciplinarum sublata a quibusdam. 972, 13.
 Picturae divisio. 546, 41.
 Pilae lusus commendatus ab Athenaeo. 58, 58.
 Pileta Romanorum. 263, 46.
 Pindarus κατασκευασμένος. 10, 10.
 Pindarus hyporchematicae poetes et saltationis auctor. 41, 30.
 Pindari ἀστυποποιηθεῖσα oda. 766, 45.
 Pinnae e bysso. 172, 54.
 Piper quando edi coepit. 163, 39.
 Piraei tyranni. 99, 47.
 Pisander Platonis. 663, 43.
 Piscationis incommodum veterum status vehementior. 763, 55.
 Pisces olim alimentum non conveniens habiti. 55, 14.
 Pisces laxatiles optimi. 140, 45.
 Pisces ἀνάνευθοι antaeus et hufo. 526, 12.
 Pisces ἰκτοπιστικοί. 531, 65.
 Pisces ἀνθρωποφάγοι. 546, 18.
 Pisces mansueti. 577, 26.
 Pisces fossiles. 576, 13.
 Pisces vocales. 576, 43.
 Pisces terreni ad Pyrenaeos. 577, 54.
 Pisces Indici miraculosi. 578, 13.
 Pisces nec guttur habent nec sonum edunt. 579, 21.
 Pisces Dorioni dicti Θεοί. 588, 22.
 Pisces oleo ἀλείφειν καὶ λούειν. 593, 17.
 Piscis qui e prunis exiliens cum vivo carbone sylvam incendit. 629, 44.
 Piscium φωνή. 510, 36.
 Pitillare. 338, 19.
 Placenta panis probe confectus, quomodo a Diogene dicta. 218, 61.
 Placenta tutulata. 921, 10.
 Placentae Apiciae. 23, 28.
 vel condimenta. ibid.
 Placentae praecipue veterum delitiae. 218, 40.
 Placentae ἑσθονταί. 921, 63.
 Placentarum aliquot genera et nomina. 916, 17.
 Plantae Venereae. 45, 48.
 Plantae ejusdem contrarii affectus. ibid.
 Plantae novellae νήπια. 484, 52.
 de Plantarum antiquis appellationibus. 681, 21.
 Plato ἡρώτατος. 6, 40.
 Plato binominis. 569, 63.
 Plato ἐν Μνημονῇ φέρεται. 777, 15.
 Plato ex Xenophone eus similis argumenti libros ediderint. 582, 56.
 Plato scripta sua emendare solitus. 383, 16.
 in deligendis Sympotii sui convivis nullam temporum rationem habuit. 383, 48.
 Platonis contubernium. 17, 29.
 Platonis Convivium. 337, 57.
 Platonis schola derisa. 122, 22.
 Platonis peccata chronica. 385, 48.
 Platonis comici Laus. 141, 59.
 Nox longa. 213, 22.
 Ζεύς κακόνμερος. 226, 63.
 Phaon. 273, 54.
 Legati. 403, 54.
 Mammacythus. 621, 58.
 Syrphax. 599, 38.
 Grypes. 640, 12.
 Lacones. 658, 11.
 Pisander. 664, 43.
 Δι' ἀφ' ἑσών. 742, 17.
 Adonis. 769, 57.
 Platonis dictum de ambitione. 822, 66.
 Platonis malignus animus erga omnes. 822, 55.
 Platonis Problema συμποτικόν. 948, 61.
 Plauti Condalium. 434, 55.
 Plinthina Aegypti. 72, 40.
 Pliftonicus. 91, 60.
 Ploxemium. 260, 10.
 Plutei. 364, 48.
 Pneumaticarum rerum auctor Ctesibius. 309, 29.

ET VERBORUM LATINORUM. 351

- Pnyx monita Deum consecrata. Pompae Ptolemaicae descriptio. 346, 56.
Poastriae Phrynichi. 213, 51.
 Pocula, Amaltheae cornu, et Porcellus simul assus et eliniaeum. 786, 32.
 Pocula hederacea. 796, 63.
 Pocula quam adamarint veteres. 780, 23.
 Pocula literata. 786, 55.
 Pocula *αἰφύρα* Atheniensium. 795, 40.
 Poculum primum quare Jovi servatori sacrum. 80, 59.
 Poculum datum muneri ut symbolum *ἀδελφείας*. 729, 15.
 Poculum magnum Herculi pro navi. 789, 21.
 Poculum etiam *ἐνθαῖς τροφῆς δεικνύον*. 812, 55.
 Poeciliae pisces vocales. 576, 64.
 Poena ejus qui griphum non solveret. 752, 12.
 Poenae improborum arguunt Deum esse. 609, 11.
 Poeni et Romani multiphagi. 713, 53.
Poëta Alexidis fabula. 151, 41.
 Poëtae quondam omnium virtutum magistri. 37, 44.
σοφοί, et *σοφισταί* dicti. 57, 53.
 Poëtae mali lapidibus obruti. 431, 28.
 Poëtae Graeci usi saepe dictionibus alicui populo peculiaribus. 538, 31.
 Poëtarum morbus. 96, 53.
 Polemonis varia cognomina, et patria ejus incerta. 408, 28.
 ejusdem scripta. 259, 44.
 cur dictus *Ἑλληδωμικός*, item *Στηλοκόμος*. 408, 42.
 Polenta cum *χίδρι* confusa. 924, 36.
Polis. 797, 22.
Polycles Alexidis. 866, 56.
Polyeuctus Heniochi. 678, 55.
 Polydus. 773, 44.
 Polyphi cur dicantur *ὡς δέχασθαι τὴν θάλατταν*. 552, 17.
 Polyphi τὸ αἰδοῦναι. 551, 32.
 Polypus cui potissimum color assimiletur. ibid. 60.
 Polyzeli *Μουσῶν γοῶν*. 642, 10.
 Pompa quam duxit Antiochus. 342, 48.
 Pompae Ptolemaicae descriptio. 346, 56.
 Porca praecidanea. 650, 54.
 Porcellus simul assus et eliniae: idemque fartus, et tamen integer. 650, 50.
 Porphyrius. 953, 27.
 Poldianae aquae. 88, 30.
Pofis. 523, 54.
 Potalinum vinum. 61, 64.
 Pothinus neuropastus et Euryclides praefigiator quibus honoribus ab Atheniensibus affecti. 50, 22.
 Potidaeana expeditio. 376, 28.
 Potio olim omnium prima. 118, 38.
 Praebibendi modi *ἐκδέξαι*. 780, 27.
 Praemium cottabissantis optime. 945, 28.
 Praefigiatores. 46, 35.
 Praefigiatores qui enficulos vorabant. 597, 11.
 Praefocurides, unde dictae. 143, 56.
 Praeteriti perfecti *αἰτέρας* saepe ab auctoribus omissa. 113, 55.
 bene precandi formula. 112, 34.
Praetium mansionis στερηρόμυον. 26, 49.
 Priapum sive Priepum, cur colere instituerint Lampsaeceni. 69, 50.
Problema, Antiphonis fabula. 760, 20.
 Promecondae, et fructoris diversa officia. 339, 35.
 Promalus. 316, 17.
Pronax. 840, 14.
 Pronomi inventum. 902, 52.
 Proschium. 700, 28.
Prospalta *θῆμος*. 564, 47.
Profovincus modus. 902, 33.
 Protagorae posterior adventus Athenas. 586, 38.
Proteus Aeschyli. 675, 45.
 PROVERBIA. *Jus cantorum et poetarum sacrificare sine fumo*. 30, 14.
Clavus clavo truditur. 90, 38.
Hic vel cerebrum comederit. 137, 50.
Tres Fratres. 186, 66.

- vitam pulmonum vivere, vel* Puppae et conchae Venereae, in-
ostrei vel plantae. 186, 41. ter puellarum ludicra. 553, 16.
Ne symbolum quidem habet. Purpura regia magistratus in-
 226, 45. dicitum. 369, 47.
astare in extrema tegula. 275. Purpurarum incrementa unde
 60. dignoscantur. 172, 40.
Opera Philadelphia. 354, 47. *Pyrrhaea.* 86, 10.
Carius vendis quam ullus Pyrrichus nomen Laconicum.
Achilles. 403, 24. 902, 18.
Cicum non interdum. 568, 13. Pythagoras. 25, 56.
Ficus edere. 581, 30. Pythagorae symbolum de non
In convivio plurimum omnes frangendo pane. 37, 10.
loquimur. 621, 56. Pythagorae conjuratio. 343, 65.
Aspendius citharoedus. 690, 64. Pythagorae tripus *Τῦλος.* 906, 46.
Mulierum mens in caupona. Pythagoreorum dictum, *ἰσὺς*
 736, 18. *τοῦ κυρίου τρεῖς κεφαλῆς*
Anus ad armillum. ibid. 20. *τε τοῦτον.* 134, 42.
Tonfura Scythica. 837, 20. Pythionicae amatores cur
Magnetum mala. 837, 46. *Scombri* dicti. 591, 47.
Proverbium vetus apud Ari- *Pytina* Cratini. 180, 55.
stotelem emendatum. 499, 20. Pytho Byzantius orator. 103, 14.
Proverbium ex depravata lec- *Pyxis* etiam quae ex auro, et
 31. *Jovis lac.* 936, argento. 164, 45.
 31.
- Q.**
- Pruna, πρῶνη.* 102, 17. *Quadra.* 220, 38.
Prytanes una cibum quotidie *Quaestiones variae* *ῥησέδεις.*
sumere soliti. 331, 14. 762, 59.
Prytaneis Teleclidis. 806, 50. *Quasillus* Musarum. 56, 53.
Prytaneia Graecorum. 420, 18. *Quingentorum curia* Athenis.
Prytaneis olim in singulis Grae- 305, 13.
corum urbibus ut Tarenti- *Quinquagesimae vectigal* Athe-
norum, Corinthiorum, Rho- nis. 100, 22.
diorum, Milefiorum, Tene- *Quinquatria.* 192, 59.
diorum, Argivorum, Siph- *Quisquiliae* *ῥορυμαία.* 521, 13.
niorum, Thasiorum, Erelio-
rum, Mityleneorum, Cyre-
neorum, Eleorum, Naxio-
rum, Ephesiorum, Naucrati-
tarum. 993, 46.
Psalterium. 316, 51.
Psadicci. 684, 11.
Pforus. 546, 46.
Pygrrus. ibid.
Plythium vinum. 66, 56.
Ptolemaeus Philadelphus na-
tus in Co insula. 39, 42.
Ptolemaeus Euergetes. 317, 16.
Ptolemaei Philadelphi inge-
nium. 354, 44.
Pueri a pocolis ab Hercule
occisi nomen. 700, 12.
Pugnarum singularum antiqui-
tas et detestatio. 281, 16.
Pulchritudo summa. 39, 50.
Puls Romanorum. 923, 31.
- R.**
- Rapa caro dicta.* 643, 49.
Reges Macedoniae Aegis se-
peliri soliti. 281, 63.
Regia vestis. 374, 64.
Rei Rusticae pars laxavila, nota
Heroicis temporibus. 58, 16.
Res mortis, vel res voluptatum,
pro morte, vel volupt. 83, 65.
Res in contractibus et poenis
loco pecuniae, ante ejus
usum inventum. 152, 38.
Res maximae a parvis prin-
cipiis. 374, 60.
Repositorium. 368, 31.
Repotia, παλαιά ἐπίβδα, ποδο-
σφόρι. 182, 25.
Reticula purpurea luxuriae
argumentum. 964, 29.

ET VERBORUM LATINORUM. 353

- Reticulum, *γύργαθος*. 244, 27.
 Rhamnufi *παρομυακός*. 955, 21.
 Rheaei. 307, 36.
 Rhipaei montes. 407, 17.
 Rhodii, Cyrenenses albi. 611, 22.
 Rhodiorum *αῖνις*. 69, 63.
 Roma Orbis compendium. 50, 34.
 Romani Aeolas imitati. 720, 12.
 Romanorum magistratus Athenis sine insignibus. 572, 21.
 Rosae centifoliae. 966, 43.
 Sumptus in Rosas. 273, 65.
 Rotae figulinae inventores. 65, 45.
 Rustici hominis *ορευή*. 116, 30.
 ejus character. 116, 33.
 Rustici et Rusticus Antiphonis. 624, 58.
 Rusticus sive Butalion Antiphonis. 532, 34.
 Rutilius Rufus. 470, 11.

S.
 Sacaea festum Babylonicum. 909, 25.
 Sacas vel Sacadas poeta antiquissimus. 885, 36.
 Sacerdos Minervae Athenis a quo caelo abstineret. 647, 63.
 Sacerdotum apex. 469, 59.
 Sacerdotum ac Principum vestes simillimae. 374, 56.
 Sacra via Romae. 469, 47.
 Sacra facientium ritus. 632, 26.
 Sacramentum, pecunia quae in judicium venit in litibus. 504, 50.
 Sacrificium Eleorum perendis muscis. 17, 13.
 ad Sacrificiorum epulas amici olim invitati. 235, 18.
 Sacrificia veterum tenuia. 272, 50.
 Sacrificia antiqua. 939, 16.
 Sal Tragaeus. 149, 32.
 Sales *ἡδυσμέτοι*. 637, 41.
 Salfamenta *ἀμυγδαλὴν τεθλίοντα*. 223, 26.
 Salfamenta inter vilissimos cibos habita. 229, 39.
 Saltantium *οχηματα*. 900, 14.
 Saltatio vide Italica.
 Saltatio *ὀγκώδης* et *πολύτονος*. 52, 30.
 Saltatio veterum finitiae epulis. 689, 23.
 Saltatio *ἀπέναντος*. 901, 13.
 Saltationes Phaeacum. 40, 29.
 Saltationum plures modi. 900, 59.
 Sambrias proprium servi nomen. 456, 58.
 Sambuca. 904, 53.
 Sami antiquissimi incolae. 950, 58.
 Samiae placentiae. 916, 16.
 Samii Cratetis. 223, 30.
 Samiorum *λαῖναι*. 848, 11.
 Sannyrionis *Ἰλλας*. 510, 58.
 aliae fabulae. 511, 10.
 Samus *Ἰωνοφύλαξ* Atheniensium. 196, 62.
 Sanchoniathon, scriptor Tyrus. 239, 41.
 Sandala immortalium. 255, 46.
 Sandrocottus. 44, 45.
 Sanguinis color naturalis. 60, 13.
 Sanitas Romae praemii loco data. 221, 38.
 Saperda Ponticus. 539, 50.
 Sapientia virtus praestantissima. 589, 32.
 Septem Sapientum *ἑπτὰ σοφία*. 982, 30.
 Sappho Antiphonis fabula. 759, 48.
 Sapphones duae. 878, 61.
 Sacerdos foemina quibusdam lacris praefuit. 411, 26.
 Sarambus. 217, 13.
 Sarapis vestis nomen. 836, 22.
 Sardanapalus *Conosconcolorus* dictus. 583, 53.
 Sardanapalus spontaneo vivibomburio vitam finit. 839, 49.
 ejus monumentum. ibid.
 Sardinia ob tincturam celebrata. 97, 53.
 Sargus. 558, 15.
 Sarpedon, dux copiarum Demetrii regis. 579, 59.
 Satyri Phrynichi. 170, 38.
 Satyri, car equites. 231, 39.
 Satyri Lycophronis. 714, 37.
 Satyricae fabulae. 723, 17.
 Savillus. 921, 22.
 Scabilli. 340, 57.
 Scamandri fontes. 85, 17.
 Scamon vetus scriptor. 1

- Scandix, olus vile. 115, 23.
 Scaphia. 268, 46.
 Scarus piscis. 429, 29.
 Scarus an dormiat. 556, 60.
 Scari intestina. ibid.
 Scenae aut chori datio, honoris specimen inter Athenienses. 50, 57.
 Scyphorum κορυβαίμυα et κορυβαίμυα. 705, 20.
 Sciaena piscis. 514, 19.
 Scientia critica et Socratica. 8, 32.
 Scilla. 232, 67.
 Scindapfus. 516, 15.
 Sciphae pisces. 165, 28.
 Scleriae Antiphanis comoedia. 156, 20.
 Scollorum argumenta βιωφελῆ. 982, 23.
 Scollum Timocreonis, Athenaeo praetermissum. 983, 60.
 Scombri, vide Pythionicae. Scoppadae. 733, 65.
 Scordisci, vide Cordistae.
 Scordius piscis extinguit Venetum. 19, 42.
 Scortum ἀπὸ τοῦ σκύρα. 865, 16.
 Scriblitae. 921, 20.
 Scriptores varii γαστρονομίας. 771, 13.
 Scriptores varii Ὀργ. 844, 60.
 Scriptorum veterum naevi. 136, 45.
 Sciathus insula. 12, 53.
 Scytharum mos in firmandam amicitia. 92, 46.
 Scythinus Teius poeta. 777, 29.
 Selena concham Veneri dicat. 553, 25.
 Sellae Thesalicae. 65, 12.
 Semelae partus carmen Timothei. 613, 30.
 Semus, quis. 146, 45.
 Senatusconsultum de honore et praemio Eubuli facto. 431, 11.
 Senatusconsultum Lacedaemoniorum adversus Timotheum. 613, 50.
 Senium, Aristophanis fabula. 209, 41.
 Sepiarum et loliginum φουσάται. 549, 60.
 Sepia. 572, 49.
 Septem ἐπὶ Θήβας Aeschyli. 569, 15.
 Septemthebana Amphidia. ibid.
 Serpentes ad sacra orgiastica adhibiti. 938, 31.
 iis nomen ἀργόλαι vel ἀργαῖ. ibid.
 Servitutis origo. 458, 39.
 Servi Lacadaemoniorum. 467, 58.
 Servi quique Scipionis. 468, 64.
 Servi qui horas observabant. 694, 50.
 Servi a sacris exclusi. 910, 13.
 Servorum iura apud Athenienses. 461, 16.
 Servorum in Aegina numerus. 468, 61.
 Sesamum. 214, 25.
 Sexitana salsamenta. 233, 22.
 Sialendris. 673, 65.
 Sicania. 87, 60.
 Sicilia frumenti fertilissima. 64, 13.
 Sicinnia, Sicinnotyrba. 891, 15.
 Sicinnus liberorum Themistoclis paedagogus. 901, 50.
 Sicinia saltatio. ibid.
 Sicon et Aeloficon. 654, 32.
 Sicyonii pictores. 345, 33.
 Sicyopepon spermatias et eunuchias. 142, 36.
 Sicyopepon, quando edi cepit. 163, 39.
 Sida ager Boeotiae. 927, 37.
 Sigilla lucentia in coenationibus. 247, 17.
 Sigma literam veteres refugerunt. 767, 49.
 Sileni et Midae colloquium. 91, 38.
 Silphium Cyrenaicum. 198, 52.
 Simonidis fordes. 933, 63.
 Simulachra Deum prae foribus. 733, 12.
 Singultus sedandi praecepta. 352, 65.
 Simus piscis. 513, 58.
 Sipylus. 898, 25.
 Sirenes Theopompi. 685, 34.
 Siri Thracum. 250, 19.
 Sirites auctor τῆς αὐλῆς. 890, 32.
 Sirpiculum. 260, 10.

- Sirpus*, quid. 764, 34.
Siler sativum. 23a, 20.
Sistrum Aegyptiacum. 817, 54.
Siti nihil melius quicquam. 729, 58.
Smilax inter Baccob. coronamenta. 369, 36.
Sminthia Rhodiorum. 152, 33.
Smigolus Atheniensis. 590, 35.
Socratis ars obfetricia. 7, 20.
de Socratis militis expenduntur Athenaci argumenta. 376, 36.
de Socratis sapientia oraculum. 583, 35.
Socratis mater. 590, 36.
Socratis liber. 590, 11.
Soldurius. 433, 53.
Sol, quomodo dicitur dicatur. 50, 13.
Solem neque orientem videre, neque occidentem. 618, 30.
Solem in poculo vehi veterum figmentum. 789, 59.
Solenes. 165, 42.
Solenes, quomodo peroravit et vivit. 173, 25.
Solenes. 175, 31.
Solemnitas in honorem Demophontis celebrari Athenis solita. 695, 60.
Soli oppidum Cypri. 873, 21.
Somnus cur invisibilis. 765, 66.
Sonchus. 437, 45.
Sopater. 167, 14.
Sopater. 289, 16.
Sopatri Paphii fabula. 228, 53.
Sopatri. 291, 62.
Sophili. 726, 31.
Sophili. 197, 34.
Sophista Thellalus. 32, 12.
Sophistarum. 585, 24.
Sophocleorum fabularum tituli. 481, 56.
Sophocles qui Athenis philosophos expulit. 886, 50.
Sophoclis. 62, 59.
Sophoclis. 234, 60.
Sophoclis. 139, 53.
Sophoclis. 144, 57.
Sophoclis. 725, 26.
Sophoclis. 495, 59.
Sophoclis. 723, 64.
Sophoclis. 960, 32.
Sophocles proprium nomen. 692, 33.
Sophocles celeberrimus poeta mimorum. 821, 50.
Sophronis. 170, 19.
Sophronis. 562, 24.
Sophronis. 630, 31.
Sophronis. 729, 58.
Sordium nota, maneri misle vendere. 933, 29.
Sesipatri. 664, 17.
Sotiates vel Sotiates, aut Sotiates. 436, 21.
Sparta. 269, 25.
Sparta. 665, 65.
Spartani magistratus. 266, 27.
Sphaerus, vide Pericles.
Sphinx de cujus atrocitate conqueruntur Athenienses. 448, 44.
Sphyraeam plus congreis alere. 560, 58.
Spinaram cognomina. 139, 42.
Spira, opus pistorum. 213, 15.
Spiritus medius notatus in multis Graecis dictionibus. 680, 55.
Sportulae. 420, 25.
Sportula Romana. 634, 23.
Squatrus. 556, 12.
Squilla inter osculenta. 145, 53.
Stacte e sola myrrha. 972, 57.
Stadium Alexandrinum. 346, 45.
Staphylus Sileni filius. 91, 57.
Staphylus. 930, 36.
Staphnus, Cypriorum auctor. 77, 52.
Stephanopolides Eubuli. 662, 55.
Sternutamentum pro Deo habitum. 137, 59.
Stilponis libri. 294, 15.
Stoicum dogma. 883, 62.
Storaas. 364, 62.
Strabelli. 165, 19.
Strabonem qui negant esse Strabonem refutantur. 936, 36.
Stragulorum. 99, 28.
Strambelus, sive Trambellus quis. 89, 54.

- Stratidis comici fabulae. 566, 49.
 Stratonici false dicta. 603, 53, et seqq.
 Stratonici mors varie prodita. 617, 32.
Strana *ἑνωπία* et *ἐναγνυμός*. 186, 61.
 Strenae origo. ibid.
Strobilus. 116, 57.
 Structoris officium. 304, 14.
Struces patinarum, apud Plautum. 243, 62.
 Strutheum malum, *νοδύμαλον*. 161, 18.
 Studiorum antiqua ratio. 413, 30.
 Sturnis olim non vescebantur. 136, 11.
Subadjuva. 23, 50.
Subcineritius panis. 209, 58.
Subitillus. 921, 21.
Subura. 629, 66.
Sudis. 398, 50.
 Sudor, magni gaudii et repentini indicium. 390, 40.
 Sues Syracusarum. 63, 38.
 Suetonii libri duo de Spectaculis et ludis Romanorum. 709, 18.
Sufflamen, et *sufflaminare*. 196, 47.
 Sumptuum convivialium modus. 272, 26.
 Sunienium nobilitas inter Athenienses. 457, 55.
 Supercilia picta. 840, 39.
 Supercilia a mulieribus atramento infecta. 840, 45.
 Superstitio veterum in factis dictisque. 36, 56.
 Superstitio veterum, puerorum oculos ficu recente fricare. 156, 64.
 Superstitio veterum in mentione rerum trifidum. 330, 60.
 Superstitio veterum, mortuis consecrandi quae de mensa caderent. 722, 46.
 Surrentinum vinum. 62, 24.
 Sus veneris hostia. 182, 63.
Sus Cephifodori comici. 230, 41.
 Sus apud Cretenses, animal sacrum. 649, 15.
 Sybaris deletae causa. 834, 12.
 Sybaritae, gens infamis, et perdit luxur, 42, 50.
 Sybaritarum dictum, *Solem neque orientem videre neque occidentem*. 469, 26.
 Sybaritarum conatus abolendi ludicri Olympici. 835, 53.
 Sycamina. 104, 21.
 Syceas Titan. 156, 60.
 Sycophanta. 151, 53.
Symbola et *symbolum*, qui differant. 224, 47.
Synaristufae Menandri et Cratetis. 434, 63.
 Synizefis imitio versus familiaris. 401, 36.
 Syracusani Diores. 367, 35.
 Syracusanorum libatio quam mari faciebant aut diis marinis. 777, 45.
 Syri abstinerunt piscibus. 224, 47.
Syrphax Platonis. 599, 37.

T.

- Tabaetas. 819, 14.
 Tabarites panis. 209, 23.
 Tabernacula regum Persarum. 100, 15.
 Tabulae quibus depictae solemnitates sacrorum aut ludorum. 619, 66.
 Tactica ars. 618, 27.
Tagenistae Aristophanis. 183, 59.
 Tagus *χευσοφύλας*. 406, 46.
Taeniae muliebres. 564, 31.
 Talentum. 470, 58.
 Tali dorcadei. 341, 37.
 Tantal fabula. 58, 37.
 Tapetes strati *μέχρι της ἀφροίτου*. 248, 22.
 Tapyri vino deditissimi. 736, 56.
 Tarentinorum de seipsis dictum. 299, 40.
 Tarsenses rhetores. 384, 24.
Taulopias piscis nomen fictum Athenaeo ex prava lectione. 565, 18.
 Tauropolia. 461, 20.
Taxiarchi Eupolidis. 303, 64.
 Tecta veterum, Iudaeorum, Graecorum et Romanorum. 275, 28.

ET VERBORUM LATINORUM. 357

- Togaeticus panis *σπιτάλιος νότος*. 215, 42.
 Telamon. 421, 10.
 Telamones. 363, 19.
 Telauges Aeschini Socratici dialogus. 391, 51.
 Teleclidus *Πευκάλιος*. 641, 46.
 Teleclidus *στέφανος*. 685, 10.
 Telestas nomen proprium viri. 392, 47.
 Telestis vel Telestes. 56, 27.
 Telestes comicus. 819, 51.
 Ternetum Romuli lege matronis Romanis prohibitum. 734, 62.
 Tempa Aegyptiorum secundum Nilum. 846, 50.
 Templum Jovis Olympii Athenis. 341, 60.
 Tenii, qui. 106, 54.
 Tenera, rori assimilata. 662, 13.
 Tentoria diebus festis sibi solita. 344, 13.
 Tenarus vel Tenarus grammaticus. 950, 50.
 Tenus Cycladum una. 656, 51.
 de Terebra observatio. 361, 42.
 Tereus Canthari poetae comici. 160, 40.
 Terra nata. 471, 25.
 Terrores nocturni. 277, 20.
 Testa Attica. 10, 35.
 Testaceorum divisio Aristotelica. 171, 46.
 Testarum crepitus. 340, 25.
 Testiculi in cibum. 663, 29.
 e Tectis praelucendi et spectandi mos. 275, 29.
 Tethya. 186, 36.
 Tethynacia. 165, 21.
 Tethis. 423, 27.
 Tetrastae. 513, 43.
 Tetrax avis. 682, 25.
 Thalytus panis. 219, 33.
 Thamyris Sophoclis. 52, 39.
 Tarrha. 86, 14.
 Thasium vinum Aristophani notum. 67, 48.
 Theagenes athleta. 703, 26.
 Thearion. 217, 12.
 Thebae cur *Θεβίς φέρεται* dictae. 39, 37.
 Thebae et nomina Thebana multa Syriaca. 245, 55.
 Thebae xx. anno restituta. 48, 18.
 Themistoclis apophthegma. 844, 37.
 Theoclytus et Theocles poeta. 523, 36.
 Theodoretus *Θεοφίλης*. 262, 34.
 Theodoridas Syracusanus. 530, 42.
 Theodoridas poeta. ibid.
 Theodorus cynulcus *τρεχίδης*. 13, 16.
 Theon *μόναρχος*. 311, 56.
 Theophrasti liber *Περὶ ἰχθύων*. 544, 36.
 Theophrasti opus *Περὶ ζώων*. 666, 10.
 ejus et Plinii dissensus. 974, 29.
 item Plinii et Athenaei. ibid.
 Theophrastus praeceptoris vestigia sequitur. 549, 64.
 Theopompi historici elogium. 164, 21.
 hujus Philippicae historiae. 737, 52.
 epistolae. 877, 36.
 alius liber. 843, 10.
 Theopompi drama *Ἀγνίστιον*. 315, 58.
 Callaeschrus. 527, 15. *Ἡδύχαιος*. 538, 13.
 Irene. 639, 64.
 Sirenes. 685, 35.
 Althae. 819, 40.
 Theoxenia festum omnium deorum. 644, 23.
 Thericlea vetustissima fictilia fuisse. 791, 11.
 Thesmophoria in Graecia agitata. 537, 50.
 Theffalicum commentum. 30, 15.
 Theffalus *ποικιλόμυθος*. 957, 28.
 de Theeo et Tlepolemo obscura historia. 522, 40.
 Theopia urbs in Boeotia. 863, 33.
 Thelus, et ejus figura. 99, 64.
 Thias et τὰ ὀργεῶν. 330, 37.
 Thoricii Antiphania. 858, 63.
 Thymus butyrophagi. 248, 63.
 Thrasyleon Menandri et Turpilii. 435, 15.
 Thrattae Cratini. 814, 47.
 Thria. 449, 50.
 Thriambus. 69, 51.

- Thamantis*. 856, 62.
Thursio. 542, 40.
Thymastes. 185, 53.
Thynnus in Ponto solum fo-
 tificat. 128, 68.
Thymoxalme. 200, 22.
Thymum Atticum. 929, 37.
Thyrpolonchi. 351, 44.
Thys Rex Paphlagoniae. 270,
 26.
Tiara, collis. 128, 35.
Tiassa fons. 260, 51.
Tiberii Imperatoris fordes.
 354, 27.
Tibiae ἱλμοι. 312, 41.
Tibiae in hiantulorum ossibus.
 146, 36.
Tibiae Parnambides. 316, 53.
Tibiae ῥόδων. 318, 14.
Tibia ἄλκωγ. 317, 30.
Tibiarum inventores. 890, 56.
*Tiberii querela de sui tempo-
 ris Romanis*. 441, 21.
Tichius. 557, 53.
Timachidas grammaticus. 506,
 52.
*Timaei in Aristotetem calum-
 nia*. 595, 48.
*Timodes duo comicus et tra-
 gicus*. 696, 18.
Timoclis fabula Icarii satyri.
 ibid.
*Timocrates cui opus inscrip-
 tum*. 3, 58.
Timocreontis responsum ad
Perfam. 610, 17.
Timon φιλόμυθος. 293, 13.
Timothei fabula Κυράγων. 427,
 25.
Timothei poetae Naupliis.
 588, 40.
Timothei Charon. ὁ ἐκ Νούβης.
 593, 36.
Timothei carmen, Semelae
partus. 613, 50.
Tios et Cromna. 576, 21.
Titareus et Peneus. 84, 43.
Tisamenus, nomen proprium
vir. 392, 52.
Tithrausta Diphili. 805, 15.
Titii sodales. 409, 65.
Titormus. 704, 30.
*Tium vel Tios urbs in Pa-
 phlagonia*. 69, 47.
Tocista Alexidis. 726, 33.
*Tonitrua ad tuborum genera-
 tionem facere*. 128, 20.
 eorumdem vis in genera-
 tione concharum. 178, 38.
Toxaliae ficus. 153, 53.
Toxicae. 363, 38.
Tracheli. 170, 61.
Tracta. 218, 52.
Tragafae. 88, 31.
Tragafaeus sal. 149, 32.
Tragoedia Grammatica Calliae.
 763, 61.
Tragoedi Phrynichi. 403, 18.
Tragicorum τριγαιόγται. 634, 46.
Trapetes. 503, 62.
*Transpositio insignis indica-
 tur*. 313, 15.
Traumatias Antiphanis. 740, 47.
Triballi, et Illyrici. 207, 28.
*Tribuni plebis, apud Roma-
 nos sacrosancti*. 6, 22.
Tricliniorum appellatio unde.
 249, 11.
Trichides et thrissae. 570, 42.
Trierarchi sumptibus exhausti.
 203, 31.
Triglae. 572, 50.
Triptolemus Sophoclis. 139, 54.
Tripus ἀνυρος. 711, 14.
Tritaea urbs in Achaja. 505, 65.
*Tritici grana tosta, editasse ve-
 teres*. 923, 50.
Tropaeorum inscriptiones sine
verbo conceptae. 60, 50.
Trophonius Cratini. 563, 60.
Trophonius Cephisodori. 858,
 53.
Truare τραπεζοῦσαι. 562, 21.
Trunculi. 132, 46.
Tubera plane ἄβυσσος. 127, 26.
Tubera maris, oltea dicta.
 28, 56.
Tuborum κατασκευαὶ ἀρχαὶ ibid.
 39.
*Tamulus Cadrai et Harmo-
 niae*. 777, 33.
Tunnides et trichiades. 571, 11.
Turdi ἱλαοπολεσφόροι. 144, 55.
Tusius viant Romae. 848, 49.

V.

- Valentis Imper. constitutio*.
 28, 55.
Valvasum ornamenta. 567, 26.

ET VERBORUM LATINORUM. 359

- Vannus Bacchi, et Minervae. 349, 25.
Varronis *Κύριος*. 466, 17.
Udones ποδεία. 133, 65.
Vendere *ἴσον ἴση*. 397, 42.
Veneris auricula, *Ἀνταφίον*. 171, 17.
Veneris Samiae cognomina. 871, 42.
Venter, vox Graeca. 615, 31.
Venus *Zephyritis, Arsinoe, Chloris, Hippia*. 553, 26.
Ventre, edi veteribus soliti. 179, 37.
Veruum numerus a veteribus scriptoribus iniri solitus et in ultima cera scribi. 428, 30.
Vertibulae. 246, 42.
Vestes quae consecrabantur laceraandi mos. 48, 10.
Vestes forenses aliquando conductae a Fullone. 391, 57.
Vestes varicolores luxuriosis propriae. 502, 13.
Vestes *Theraicas*. 719, 50.
Vestibulum unde dictum. 336, 42.
in Vestitu et incessu veterum modestia. 54, 20.
Vestini, et Vestinum vinum. 62, 66.
Vestis Perlarum *δωροφορικῇ*. 69, 27.
Vestium distinctio in *περβολῇ* et *ὑποβολῇ*. 97, 52.
Vestis honestiorum olim alba. 270, 63.
Veteres sibi ipsis ministrabant. 43, 45.
Veteres saepe de iisdem non eadem dicere. 154, 46.
Viatoria pensilia. 294, 57.
de Victimarum praesentia inter tribus aemulatio ac contentio. 329, 61.
Victus Graecorum tenuis. 276, 31.
Vingus Aegypti. 127, 57.
Vina generosissima *πολυφορέτα*. 94, 16.
Vini usus in ulcerum curationibus. 77, 13.
Vini temperamentum quis primus invenit. 91, 57.
Vinoform album. 757, 43.
Vini *παθουρότης*. 62, 38.
Vinum *χάλις*. 24, 48.
Vinum cardiacorum. 28, 67.
Vinum Chium. 11, 26.
Myrites. 72, 27.
Nigrum. 61, 46.
Surrentinum. 62, 32.
Vestinum. 63, 10.
Mamertinum. 63, 26.
Fotalinum. 63, 29.
Calybonium. 65, 63.
Plythium. 66, 55.
Mondacum. 68, 41.
Thasium Aristophani notum. 67, 48.
ἀναλόν et *λευκόν*. 60, 13.
Capniae. 71, 54.
Fellium. 70, 62.
Parysium, vel Caristium. 71, 29.
Rhodium. 73, 16.
Cnidium. 73, 23.
Samagoreum. 724, 20.
Vinum ex aqua *φύεται*. 84, 19.
Vinum *ἐλευθέριον* apud Xenarchum comicum. 236, 40.
Vinum ad conciliandas amicitias valere. 329, 20.
Vinum *ἐπαχύνεται* soliti amantes in honorem et recordationem *τῶν ἐρωμένων*. 722, 36.
Vini temperaturae antiquissimorum Graecorum. 721, 26.
Vinum *ὑδαρῆς* et *νευραμῆρες*. 727, 20.
ἡλιωμάτων. ibid. 29.
ἀκριολύσιον. 741, 31.
Vinum in conviviis veterum ad tria. 771, 47.
Virgines etiam pudicae hospites lavabant. 29, 25.
Virtus bellica olim *μακίμος* in pretio. 899, 40.
Viscus de victimarum parte. 236, 38.
Visci generatio. 761, 37.
Vita humanum *καρπός*. 777, 26.
Vicia, *ὄνηλα*. 49, 27.
Vituli, vide *Agri*.
Vivendi ratio apud Athenienses adhibita. 777, 16.
Ulpianus *Κωνσταντίνος*, 6, 28.
Ulpianus *κωνσταντίνος*, 186, 69.

360 INDEX RERUM ET VERBORUM LATINORUM.

Ulysses comicorum fabulae in-
scriptae. 297, 13.

Umbra decem pedum. 425, 46.
duodecim. 426, 12.

Unguentum optimum quod
natat in summo. 976, 18.

Vocales *α γ ο ι ω ε α υ α ι*. 767, 57.

Vocalium septem nomina. 762,
40.

Voluptas *μωδὸς*. 852, 54.

Voluptas non est bonum. 203,
15.

Uringi Dianei. 893, 37.

Uranopolis Macedoniae. 194, 30.

Urtica marina. 174, 46.

Urticae semen medetur cicu-
tae. 139, 20.

in Vulneribus assignandis Ho-
meri observatio. 418, 26.

Vulva quando edi coepit. 163,
39.

Vulva, *ἐμβολὰς* et *ἐκτρομή*. 199, 64.

X.

Xanthias piscis. 625, 28.

Xenodamus hyporchematum
auctor. 41, 32.

Xenophanis aetas incidit. 110,
17.

Xenophontis aliquot *χρονία*
ἐμαρτήματα. 580, 54.

Xenophontis natales. 381, 46.

Xerxis bellum cum Graecis.
64, 28.

Xiphismus saltatio. 901, 39.

Xylolychnuchus. 995, 29.

Z.

Zythus Aegyptiorum. 674, 56.

Zenonis dogma τὸν σοφὸν οἶν
ἐλεγεσθαι. 292, 50.

Zenonis libri futiles. 244, 23.

Zenopofidon. 587, 15.

APPENDIX.

P. P. DOBRAEI

ANNOTATIONES

IN

ATHENAEUM.

ХИМИЯ

ТЕОРЕТИЧЕСКАЯ

МЕХАНИКА

И:

ТЕОРЕТИЧЕСКАЯ

P. P. D O B R A E I
ANNOTATIONES
IN
A T H E N A E U M *).

„ATHENAEI Dipn. Lib. 15. cum MSS. contulit [H. Scrimgerus], unde omnia sua hauserat magni momenti Henricus [sic] Casaubonus. Strabonem etiam cum MS. volebat emittere, ut ex epistolis ipsius MSS. planum est; sed cum codex in manus Isaaci Casanboni venisset, mirum quam fidenter alienae operae nomen suum apposuit: hoc certe candide Henricus Stephanns profitetur, etsi non p. 293. bene cum Scrimgero conveniret.“ DEMPSTERUS, Hist. Eccles. Scot. p. 587. unde habet Georg. Mackenzie, *Scotch Writers*, Vol. II. p. 474. qui, cum addidisset Dempsterus, reliquisse Scrimgerum exemplar Diog. Laërtii, ad multa exemplaria correctum et observationibus illustratum, ait, *This falling with the rest of his MSS. into the hands of I. C. it's highly probable they were very useful to him, etc.*

IN LIBRUM I.

- P. 4. A. B. „Eurip. Troad. 1. Andr. 449. 245. Phoeniss. 1523.“ PORSON. apud G. W. i. e. notae MSS. Porsoni in exemplari hujus editionis [*nempe Casauboniae*] penes Gualterum Whiterum, qui mihi ejus usum benigne concessit.
5. A. Qu. δῆμον. „Αἰ δ' ὅπερ Ὀλυμπ.“ Ceterum ὅπερ ποιεῖν ταῖς μυθιαῖς = προκαταπόπτειν ταῖς μ. Itaque bene construitur cum dativo. Infra Aristoph. Ὀραιοῖς IX. 372. D. ταῖς τέλεσι δρῶν (vel δρῶ) est, *χρησας ἀφαιρούμαι*. Demosth. (F. L. opinor, vel Lept).
- 1b. E. 1. Malim, *πάντα σε που*. Imo vide Elmal. Ach. 93. *πάντα σε γα*, ut haec interpellans dicat alter. Sane supra C. ult. *οἶμαι* separandum videtur.

*) Ex Adversariis ab J. S. Scholefieldo editis, vol. I'.

6. C. 3. ἐν ταλάρῳ Schw. ex Eustath. Od. s. p. 1528, 1. = 213, 30. Sed vulgatum defendit T. XIII. p. 391.
7. E. Euphron, 7. Porf. Advfl. p. 44. εἰς igitur [*Herod. IV. 148.*] debebat Porfonus. Omnino vide Xenoph. Hellen. I. 7. 24.
8. D 8. Antiphanes: μακάριος ὁ βίος· δεῖ δ' αἰετ. π. Εὐραῖν ἔμ', —
14. E. 1. Ἀγαλλίς meretrix, XIII. 583. E.
15. A. (Deest 3 edd. prioribus. Porfon. Advfl. p. 47.) Qu. βραχέως ἀπόδος ἐγκαταστρέφει. — *Give me back a SHORT BALL.*
- p. 294. 17. D. 1. Chœrilus infra XI. 466. B. Alia dat. Jacobs.
- Ib. E. 3. πρῶτ' egregie Elmsl. Mut. Crit. I. p. 473. quem miror non legisse ἐξεύρε· — πρῶτον pro πρῶτον Suid. M. v. Φ/τυ ex Pac. 1143. πρῶτα κεκοιμ. ex Eccl. 290. Contra πρῶτα in πρῶ ἀπὸ Lyf. 1176.
18. D. 1. οὐδ' ἂν κολυμβῶν.
20. C. 8. Φιλόσοφον servandum. Mox οὗτος D. 5. est ὁ ἀρχηγός, non Athenæus. Φιλόσοφος Xenarchus VI. 225. C. Φιλοσοφῶν Macho XIII. 581. E. Lysias περὶ τοῦ Ἀδυνάτορ.
- Ib. E. 1. Vide omnino Photium v. σπιννίς et σπιννίς, ubi Ἀριστέξενος ἐν ᾧ περὶ τραγικῆς ἀρχήσεως, consentientibus Etymol. v. σικ. Harpocr. v. κερδ. Grammatic. Montefalc. B. Coisl. p. 160. laudatis a Mahné Aristox. p. 131.
21. D. Alexis, 4. δεῖ Casanboni. pro δι', et ἐτέρῳ. μήτε δι' ἐτέρων λαβεῖν τιμὴν δόντας Suid. v. ἀναλαμβ. qui cum Schweighaeufleri MSS. omittit εὔ. Lego
 — πρᾶττοιτ' ἂν τέλος
 μηδαὶς ἂν ἡμᾶς, μήτε τιμὴν δόντα δεῖ
 ἐτέρῳ λαβεῖν. Φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένους —
 Opponuntur τέλος et τιμή. τιμὴν δοῦναι, ut Alexis III. 76. E. De δόντα vide ad Plut. 256. De πρᾶττα σθαι (Porfon. Opusc. p. 283.) vide Thucyd. VI. 54.
- Ib. F. Forfan, πολλά τοιαυτὰ, ταύτη, κείνη, καὶ δεῦρο σχῆμ.
23. B. Si Σικων est Eubuli, non Athenæi, intelligi potest ὥς, ut in Sophocle II. 68. init. *Here I am, drunk as Sico.*
- Ib. C. Philippides: αἰετ Ἀνακ. * * * ἀνδρίαντας εἰστία, ut τέττιγας Nub. 1342.
- Ib. D. Φησὶν ἐπικαιόμενος τῷ Ἡρακλεῖ, „ἀνακαιόμενος Μέσον“ — Satyri Hercules ἐρασταί, Achæus XV. 668. B.

- Ib. F. Lege, *οὐκ ἐθάλασσεας ἄμ' ἄλλω* — *ἐν μ.* ex Iliad. I. 482—3. (male Schweighaefueri MSS. *ἐθαλον*.) Loculus Homeri contracte citatur: non fingenda v. l.
- Ibid. ult. *ὥς ἂν* — verte, *Us flori necesse est quando* —
25. C. Eubulus, penult. Lege *μῆτι λαβόντας*. i. e. *βίβλ.*
27. F. Hermippus: *ὅτι δ' ἔχα* edd. MSS. Lege *ὅτι δ' ἔχα*. p. 295.
28. C. Critias: Qu. ΓΡΑΜΜΑΤΑΔΕΞΙΛΟΓΑ. *sermonem excipientia*. Quo sensu solenne est *δέχεσθαι*. Sed *ἐλε-ξίλογα* agnoscit Lex. Bekkeri SG. p. 382, 19.
- Ib. E. 3. Vide Porfoni Opusc. p. 389. Tum forsan, *ἔγχει λαβὼν Θάσιον*· ὃ γὰρ ἂν μου καταφάγη.
- Ibid. fin. (Porfoni. Advfl. p. 50.) Qu. *ἡθὺς γ' ὁ ΒρόμοΟCECTIN, ἀτάλαιαν ποιῶν τοῖς Λέσβιόν εἶνον εἰσάγουσιν ἐνθάδε*.
- Ib. F. 4—5. Dele *γε* et *ἄγαν*, et lege *Πράμναιον*.
29. D. Vide Elmslei. ad Aesh. 354. De vino novello tanquam de pulchro puero loquitur Cratinus: sic *πρᾶτα* et *χαίτα* hac pag. B. 4. *στόματος* F. 2. Verte, *quam candidus et tener!* Ut Amphiph. Av. 66g. Deinde *τρία* alludere potest ad τὸ *τρίμβολον*, ut puto Acharn. 993. N. B. *Φέρειν de aqua*, H. 46. D.
- Ib. E. Hermippus. Malim, *Μενδαῖον μὲν* — vel *Μενδαίου*. Mox lin. 9. lege *Θεοπεσίη*. In Panyaside II. 138. antep. Schw. (om. Ald. Caf.) lege *ἀργαλέη*.
32. C. 3. Lego, „οὐδὲν“ γὰρ „ἀποβλ.“ ut II. 40. C.
34. D. Eubulus: *ῥάφανόν με νομίσας* MSS. hoc omnino recte. Possis, *γύναι, 'Ράφ. με νομίσας, εἰς ἐμέ σου τήν κρ.* You take me for a cabbage to sober you: ut recte capit Jacobs. Vide mox Amphidem in paginae fine; ubi lego, *ἐξαλαύναι γὰρ ταχὺ Σφόδρα*, *λήρον ὥστε τὰς ῥάφ. ὅντως δεκαῖν*. (De ὥστε sic posito vide R. P. Advfl. p. 264. ad Bacch. 285.) *λήρον* MSS.

IN LIBRUM II.

- P. 35. B. 1. *ἐκώνυμον δέσπ.* MSS. Qu. δὲ *δέσπ.*
36. D. Epicharmus. Lege, *ἐγένεθ' ὑανία* 'Εκ δ' ὑανίας — (vel *ἐγένεθ'*) scil. *ἐγένετο ὑανία*. (Deinde recte emendant *σφαλός, compedes*.) Infra XIV. 642. E. *τραγῆμαθ'* pro *-ματα θ'* (i. e. *ματα*) R. P. apud me.
- Ibid. 9. *κατὰ γὰρ τὸν Εὐρυπύλῳ* Cycl. 532. (534.) quod p. 296. non latuit Musgravius.
37. A. Panyasis, 5. Lege *δεδογμένον*.

40. C. 1. συνεχῶς μὲν γάρ.] Delendum potius γάρ quam μὲν, cetera recte Cal. — Imo γάρ est Athenaei citantis; μὲν poëtae. Vide I. 32. C. IV. 156. F. (Schw. ad 158. A. E.) VI. 270. E. 2. 271. A. X. 427. F. XV. 667. B.

Ibid. 3. Alexis: οὐδὲ μεθ' τὴν Φρ. ἀλλὰ τομῶν μ.

Ib. E. Alexis, 5. Rectius ὃν αὖ κ. quam ὃν μὲν.

Ib. F. οὐ χαίρει — ἐπισθαις

Ibid. ἡδὺ γάρ] γάρ om. MSS. Lege ἡδὺ τοι. —

43. B. fin. — βοσκήματ', ἔρια, μύρτα, θύμα, τυροὺς, ὕδωρ, ὠστει. — πύρους MS. A. sed melius alterum ob ἀρτους. διαφέρον ex superioribus repetitum deleui, et θύματα mutavi in θύμα, quo usus Eupolis Plutarchi II. p. 662. apud Gaisf. Heph. p. 278. Hippoloch. Athen. IV. 130 D. Alexis XIV. 652. D.

44. fin. ἀπίστησαν] ἡπίστησαν frustra VV. DD. quicquid dicat Schw. T. VII. p. 656. et XIII. 399. Vide Aristoph. Vesp. 693.

46. C. 8. οὐδ' ἥτις ἐστι διαφορά.] Qu. ἥτις i. e. ἥτισυν.

48. A. Amphip: ποτὲ τὸ πρῶτον.

Ib. C. Ehippus: — πάλαι

μύροις

λοῦμαι — et mirere Schweighauserum.

49. C. Epicharmus. Malim,

A. τί — ἐστὶ; B. δηλαδὴ τρίπους. A. τί μάν; ὄχει πόδας — vel potius, ὄχει Dorice. (Imo οὐ natum ex MStorum τιμῶν, i. e. τί μαν' pro τί μάν, quod recte Eust.) Ceterum τέτραπ. Epicharm. ut τέτραπες II. 65. B. μακρ. III. 85. D. 9. 105. B. 1. λῦχνον VI. 236. A. (πλευράς VII. 286. C.) δὲ τρ. VII. 288. A. 5. χρυσοφύρας 304. C. ἐρυθροτ. 322. B. (συνάγρ. ibid.)

Ib. E. ὕπνοις et νικητικὸν MS. A. ἐνύπνιον timide conjicit Schw. p. 509. Possis καὶ μὴν τί γ' ἐν ὕπνοις οἶμαι νικητικὸν ἑορακέναι. In finē delendum puto πεπόνων, utpote a sequentibus ortum.

p. 297. Ib. F. Alexis. Collato Censore Edinburgenfi No. 5. lege, ἑορακας ἤδη πώποτε' δεικνυσμένον ἥνυστρον, ἢ σπλῆν' ὀπτόν ἀνδρὶ λευμένον; ἤδη πώποτε Menander Athen. X. 446. D. ἤδη ποτ' Ban. 62. 931. Br. sive Hippol. 377. M.

50. E. Forlan, Ἀριστοφάνης (qu. an Ἀριστοτέλης) [locus omisus, ubi memorabatur aliquis ab esu mimaeuli κεφαλαγγής.] Sequentia physici alicujus verba esse videntur. Obiter moneo legendum αὐτόματα vel αὐτο-

μάτως, i. e. αὐτομάτοις. — Possis quidem,

— ο — ο τοῖσιν ὄρεσιν αὐτόματα μιμαίμεθα
Φύεται πόλλ' —

Aristophani tribuit Porsonus, ut videtur, Adv. p. 282.

Φῶν Aesch. Theb.

50. F. ὠρικωτάτη. Dele quatuor literas e seqq. natas, et lege ὠρικιά.

51. D. μιλοπρέποις Ald. -πρεῖς MS. B. recte. -πρεῖς A. ut putat Schw. qui -πέπρεσι. Male: ambabus formis utitur Aeschylus.

52. B. ἀμύδαλα, vel -άλαι, almonds.

Ἑρακλειτικὰ, Ποντικὰ, Διὸς βάλανες = Ποντικὰ 53.

C. = Ἑρακλ. ib. E. filberts.

Περσικὰ, βασιλικὰ, walnuts.

πλατὰ, (Σαρδιανὰ 54. D.) Εὐβοικὰ = καστ. 54. B.

κάστανα, λόπιμα κάρυα, chestnuts.

53. A. [Vide ad Plut. 314.] With your head by way of a stone. Idem locus Av. 55.

Ib. B. μουκροβάτον] Malim μουκροβάκταν, a Laconico βάγκνυμι, i. e. βάγκν. Vide Hefych. in Βάρος.

Ib. C. Collato ipso Nicandri loco mox p. 54. D. (ubi in proximo versu sequebatur τὴν Διὸς vel Ζηνός); legendum suspicor: ΠΟΝΤΙΚΑ. "Οτι τῶν Διὸς βάλανων καλουμένων κ.

54. C. 8. ἔστι γὰρ τοῦτο τὸ χαίριστον.

Ib. E. Qu. ἰκοτταβίζον. B. καινόν ὅλως. τραγήμα δὲ ἔστιν — p. 298.

Ib. F. Sophilus: Lege, — μέγιστός ἐστι τις· Κρεῖττος — τις etiam post superlativum, ut Ran. 294.

55. C. Alexis. Mutilus, opinor, locus: sensum ita suppleo:

— A. μάλιστα δὲ
πρώτιστος ἐξόλοιτο πολὺ Κλαίνετος.
B. Κλαίνετος μὲν —

Sic πρώτην δὲ τὴν Λύκωνος Lyfist. 270.

56. C. Hermippus: ἐμβάλλουσιν αἶε (MS.) — vel poteris ἐμβαλοῦσιν, ut loquatur Deus aliquis: et sic R. P. Eccl. 275.

Ib. F. Plato: Φυλλαῖον, et qu. βαΦανίδιον, ut Plut. 544.

57. D. Aristophanis verba transpone post ὑπγνέμα E. ult. Hic autem fuisse putō Vesp. 560. vel Av. 736. 1672.

60. A. ult. In constellationum nominibus laedit Argentarius Ep. 16. Brunck. II. p. 269.

Ib. D. Οὐδείς κρέως — Initium alius citationis.

Ib. E. Lege, τῷ παροιμίᾳ ἀθροῖται. Mox in Antiphane saltem legendum εἰ τῶν ὄμ.

62. D. *Thymus* Nat. Coines. Valde arridet *Θύμνον* ob Aristoph. VII. 302. D. (Aristot. H. A. VIII. 13.) *Thymus* erat. cibus pauperum et frugalium, quod hic non habet locum. Omnino vide p. 108. F. 60. D. 180. D. et me infra ad 303. A.
63. B. Achaeus: *ἀλγη τρέφει* Ald. non *φέρει*. In *Αἰνή* constantire videntur S. MSS. Explicandam forsitan ex Aristoph. Pan. 72. et Oed. Col.
- lb. C. Epicharmus. Forsan, *ἀντάλασσε τὸ Κόχλον* (MS.) sed vide Schw.
- lb. D. *πικρὰ καρφίαι, strong, pungent*; ut mox Philemon 64. E. Sed ob *ἱεροῦλοις* malim *μυραῖς* (*τοιχωρύχων* XI. 499. E.)
299. lb. F. Xenarchus. *ἀσύντοις* etiam Ald. *ἀσυντέτοις* MSS. quod non temere movendam. Sed quum facillime permutantur *ἀσυντ.* et *ἀβιωτ.* (Porson. ad Aristoph. p. 225.) de hoc disquirendum. An, *Φθίνει Δόμος ἀβιώτοις? ἀβιωτὰς βίου τύχα* Hippol. 868. ed. Beck. (Ineptissime hic *ψυχὰς*!) Deinde qu. an, *ἀλίστωρ εἰσπύττω* Παλατιδῶν! *Ἀστυος οἴκοις*. Deinde mox 64. l. 3. qu. *στονροσμάκων*.
65. D. (Porson. Advfl. p. 57.) Legendum puto, *τί οὖν αγοράσαι*; in aoristo.
66. D. Antiphanes: *ἐν μὲν ἄρα πέτερι προάμενις τις εἰσφέρει*.
67. A. ult. *ὁ μόνον ἄριστόν ἐστι τῶν ἡδυσμάτων* senarius e comico quodam, ut puto, sumtus, et nescia an ab ipso Athenaeo repetitque paullo infra C. 8.
68. D. Plato Laio: *ὅτι Μελέαγρος ὁ Γλ.* vide R. P. Advfl. p. 58. Sed *Λεάγρος*, non *Μελέαγρος*, vocabatur: vide Herodot. IX. 75. et notas. Andocides de Mysteriis saepe.
- Nunc malim, *ὅτι Ὁ μὲν Λεάγρος, Γλαύκωνος ἀν. μόν.* — *ὁ μὲν Μελέαγρος* lege, ut fere Schw. VIII. 343. E.
69. B. 5. *ἢν* vel *ἢς καταφάγων* mavult Baylina v. *Adonis*, repugnante ibidem B. La Monnoye, item Clerico Bib. Univ. T. III. p. 28. qui Nicandrum erroris infimalat, quasi Phoenicum *ἡνῆα* (*berathin*), i. e. *abietes*, pro *lactucis* cepcrit.
- lb. C. 6. *καρφίαι*, i. e. *mortuorum composuit*, injectis pro veste lactucae foliis. Vide Valck. ad Hippol. 2458. Vide mox D. 3—4. sed qu. de D. 7.
- lbid. 8. *Εὐβουλος ἐν Ἀσύντοις Φησι*. Error hic est Epitomatoris, ni fallor. Dixerat Athenaeus, Eubulum *ἐν*

ἀσύτοις, i. e. inter cibos Venerem exstinguentes, numeralis lactucae; quodd. pro comœdiae nomine cepit Epitomator.

70. fin. Epicharmus: αὐτὸς ἔπ' αὐτοῦ. Philem. II. 64. E.

IN LIBRUM III.

P. 75. B. τὰς μεσημβρίας. Recta, ut τοὺς ὀρθροὺς Lylist. 965.

76. B. Archilochus. Forſan eſt trochaicus: ἔα monosyll.

77. A. Hermippus: ——— A. ἡ τῶν Φηβαίων; p. 300.
B. μάλιστα γ'.

Ib. D. ἔστι γὰρ παρ' αὐ. Ald. et MSS. ut videtur; i. e. GAP

Lege igitur, ἔστιν παρ' — cum Porſono Advſſ.

81. D. Stesichorus. Dele μέν. Dactylici ſunt. Vide Burneium Praef. ad Metr. Aeſchyl. p. 64.

1. Dactyl. Heptam.

2. ——— Trim.

3. ——— Trim.

4. ——— Trim.

Stesich. IV. 172. E. F. bis.

82. A. ult. Pro νωμῆσατο Ald. νωμῆσατο, ſed MS. νωμῆσσατο. Lego ἐνωμῆσσατο, vel ἐνωμῆξατο, quod melius.

Ex fabula de Cteſylla et Hermochare, quam e Nican-dri ἐτεροισυμ. contraxit Anton. Liberalis initio, haec ſumta videntur. De ἀπομάττεσθαι Schw. ad V. 186. E.

Ib. B. Malim, Φίλτερος εἶμι μῆλων. Vide mox C. 6.
Sed non vere maturescunt mala.

83. C. 7. Λιβυκαῖσι βίβλ. E poëta deſumptum putat Caſaub. Infra p. 113. A. (quocum confer IV. 158. D. ult.) ἀλφίτοις, ubi poſſis, ἡμεῖς γὰρ οὐκέτ' ἀλφ. χαίρομεν. (III. 96. A. ἐρ(θ)οισιν.) IV. 174. F. γιγγραίνουσι MS. A: οἶσι Clitarch. IV. 148. E. F. Coquus loquax IX. 376. D. αὐταῖσι μήτραις καὶ παλῶν ζυμῶν πλάας. X. 420. C. τοῖσι δ' οὐδέπω κόρος. vide Schw. V. 193. A. 3. οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μωστὸν τὸν σκύφον. qu. Vide Dor-vill. ad Chariton. p. 237. ed. 4to. Porſonum Oruſc. p. 325. Adde Platon. Gorg. p. 497. D. = 223. 6. Routh. 458. D. = 51. Heind. Republ. I. 330. B. 8. Legg. X. init. ubi περιπέττειν. Athen. XI. 499. A. 5. in edd. Caſ. et S. non Ald.

Ibid. ἔτι τε MS. A. ut IV. 162. B. 184. B. VI. 231. C. 274. F. 5. VII. 279. E. 282. E. X. 428. E. XI. 506. B. XII. 516. C. XIV. 613. D. 614. E. προῶτι τε IV. 176. E. προῶτι τε καὶ XIII. 599. F.

- Ib. D. δ Φιλόσοφος. i. e. Theophrastus, ut II. 50. D. III. 77. F. Xenophon, IX. 368. A. *κωμικός*, i. e. Alexia, p. 301. III. 107. B. *ποιητής*, (i. e. forsan scoliographus. R. P.) XIII. 604. B. *ῥήτωρ* (i. e. Athenaeus), II. 50. pen.
84. C. MS. *εἰ πολὺ*, non *οὐ*. Qu. *ὀβολὸν ἢ πολὺ Τίθημι*;
 86. A. fin. Sophron. Imo, *νησουνται*. Qu. *ναισ-* et *-ευν-*
 87. A. Porf. Advfl. p. 60. [*ὁμοίως*] *παραπλησίως*. ὅμοια *καὶ παραπλήσια* Thucyd. I. 140. *ἴσον καὶ π.* VII. 42. *τοιαῦτα καὶ π.* I. 143.
88. E. F. Ob sequentia malim *ἀφιᾶσιν*, sc. *αἰ πορφ.*
 90. B. Malim, *ῥοτραι*, *ἀκαλήφας*, καὶ λ.
 Ib. F. *οἱ μείζονες καὶ* 'ENEAPIOI. Qu. ETΣΑΡΚΟΛ *σάρξ* 93. D. F. 94. A. VII. 295. F. et *ῥοτραι* olivae, etc. XIV. 650. A.
92. F. Sublata distinctione lege, *ὡς ῥοτραι* Πλ.
 95. B. Qu. *πολὺ μείζον*.
 Ib. C. Axionicus, v. 5. Putabam, *ῥύγχος αἰς ὄξος πιέζων*. sed qu. *πάντας ὥστ' ἂν ὁμ.*
 Ib. D. Qu. *ῥύγχος σε περιπεκκυμένον*. Sed locum non intelligo.
89. F. Malim *τόδε*, ut Casaub. deinde *ἢ—ῥοτραι*; in parenthesis. Mox de *εἶναι* et *γίνεσθαι* vide Platon. Theaetet.
99. A. 5. Qu. *οὐκ ἐστ' ἔωσπερ γέγ.*
 101. A. Collato Schw. qu. *ἀλλὰ λοπάς μ' εὐφραίν'*, ἢ—*δέλφαξ τ'* —
- Ib. D. *ἀποβῶγα*] Sic MS. Ep. Vide Lyfistr. 813.
 102. A. Damoxenus: *ποῖος μάγ.* Verte, *Qui, malum, coquus?* (Anglice, *Cook, indeed!*) *Naturae scientia omnis artis principium est.* ποῖος est indignantis, ut saepe. *Φύσεως ἐντός*, i. e. *Φυσικῆς ἐπιστήμης*, infra E.
- Ib. C. Collato S. et Porf. lego, *κινήσεις, κακὸν Ἥλι-βανον ἀνθρώποισιν, ἀλλοιωμάτα Ἐν ταῖς τροφαῖς* —
- Ib. E. Intelligerem *ἀλμὴν* pro *ὁσμὴν*. *Fish-sauce*. Num, *οἷα ἔστιν οὗς ἀλμὴν ἂν ἴδοις ἐξ ἰχθύων* —
- Ibid. *πέχρησαι*] Forfan *πεχρῖσαι*, i. e. *πεχάρησαι*. ut Eccl. 1037. et Dionys. Athen. IX. 404. (Porf. Advfl. p. 114.) Deinde forfan, *ἔστιν εὐφροῦς τέχνης*, Οὐ τοῦ δ. (hoc certum.)
- p. 302. [Mox], B. *ἀλλὰ τί;* A. *θεωρῶ* — *ἔτροι*. B. *σὺ δέ;* A. *λέγω* — *ἄφες*. B. *ἀρμονικός*, οὐ μάγ. A. *ἐπ.* Sic personas, et usque ad *τέχνη* cum Schw.
- Ib. F. ult. Forfan, *ἐπιτείνων* — *Ὁμάλιζε τοῖσι τάχουσιν.* ἢ *πρ.*
 103. A. 5. Qu. B. *πῶς;* A. *ἔστιν αὐτοῖς ἂ* — *πάλιν*.

- You must know that some (ἔστιν α̃) have this proportion to each other, and some that proportion: well, I join them, etc.*
- lb. B. 6. Confer Ran. 28. et de re ipsa Isocr. Permut. p. 61, 10. ed. Mediol.
- lb. D. v. 10. Vide Eurip. Athen X. 413. C. (Autolyc. II. 3.)
104. F. Aristoph. Malim, οὐδὲ χόρι', — οὐδὲ σχαδ.
106. F. ἐπίπλοισιν] Imo dixit ἐπίπλοισιν, ut videtur.
107. E. ἀπόλωλα. Vel Agamemnonis vel Herculis esse potnerunt.
108. B. τηγάνων σύντροφα servandum omnino putem. Vide Aristoph. Av. 680. Mox Φύλακας habet etiam p. 228. F. sed ibi Φλόγας MS. Ep. Ἡφαίστου κύνας sunt *jointillae*, ut ad IX. 379. C. monet Schw. Deinde, κοίλην Φάραγγα — σύρει, τριήρους ἐμβολὰς μ.
- lb. C. fin. Malim, ἈΛΛΑ (vel μάλλὰ) ταχέως αὐτῷ (hoc Jacobs.) πρίν Πουλύπουν —
109. A. καλῶς. B. ξένος γε χαρίεις. ἦ μέγας καὶ λαμπρὸς ἦν; vel, εἰ—ἦν.
- lb. E. συναυλῖαν ὁμοῦ πρ. MS. A. συν. ὥστε πρ. MS. Ep. συν. ὥστε ὁμοῦ πρ. Schw. quod forsan verum. Verte autem προσβιαζόμενος ut in Pluti initio; *obligez one to eat it.*
111. B. Pherecrates: στόδιν MS. A. i. e. σποδεῖν. *Eat away at the wafer; never mind the bread.* σποδεῖν, ut Pac. prop. fin.
113. E. οἱ αὐτοὺς αὐτῷ μαθητὰς π.
- lb. F. Sic. πρόγονος IV. 157. B. forsan προπάτωρ 160. C. — Nescio an recte Porsonus Adv. p. 66. Hoc video, legendum εὐ χῶ πρ.
114. D. Lege, ———— μέλις
ὀπταμένους κατέλαβον. B. ἐξόλοι. αἰτάρ
πόσους Φέροις; A. ἐκκαίδεκα. B. οἷσε δεῦρό μοι.
A. λευκῶν —
- p. 303.
115. B. Forfan delete καὶ post εἰρημέναι, vertendum, et addidisset, *Menandrum* —
117. B. Malim, ποντίας χελώνης. Sensus autem est in olla coriacea, i. e. in testudinis testa, *elephantinum*, i. e. maximum frustum testudinis marinas coquebat nescio quis. *Cooked a huge turtle in its own shell.*
- lb. E. 2. Recte cepit Schw. Sed distinguere malim; ἐψῶν ποτὲ Μυελὸν ἀφ. *Stewed id and at last took it off the fire reduced to a perfect marrow.*
- lbid. 4. καθ' ἐν ἐκαστου ὁψὲ λόγον, vel, εἰν Μὴ καθ' ἐν

- ἔκαστον εὖν ἀπάντων ὅς ἐστι λόγον, vel, quod optimum est optimum, παρ' ἐμοῦ δ' εἰς Μῆ μοι (καταλόγος) καὶ εἰς ἔκαστον ΠΑΝΘ' ἈΠΛΩΣ — Sensum vidit Schw. T. VII. p. 323. De ἀπλῶς vide Jacobl. ad Athen. p. 44. me ad Aesch. Suppl. 458. καὶ εἰς ἔκαστον III. 137. D.
- Ibid. fin. Collatis VV. DD. lego, ἀβάκιον ψήφων. λόγῳ.
118. A. Malim, οὐκ εἰσθῆς αὖ. Deinde lege τὰ λάχαν' αἱ γρ. Deinde qu. ὅσπερ τυρετός μ' ἀνῆκεν, εἰς ἐπέ- τεινεν αὖ. MS. ut edd.
- Ib. F. Nicofratus seu Philetaerus. (Porf. AdvH. p. 67.) Valde inelegans ΚΑΤΑΦόγομεν — ΚΑΤεσθίοντες. Pro ΤΡΙΩΝΗΔΗ (sic enim etiam MS. A.) tento, ΤΡΙΩΝ ΑΝ, et lego, τριῶν ἀν εσθίοντες. (De ΑΝ et ΔΗ R. P. ad collationem MS. Homeri.)
119. C. Sophoclis versum distinguo, ναυρὸς, τάρσχος εἰς. a corpse looking like an Egyptian mummy.
- Ib. F. Collato Schw. T. XIII. p. 418. malim, εἰλας ἔπει τὸ τάρσχος ἐπέκασ', ἀν — inspergere soleo.
124. A. τὰς τῆς τροφῆς MS. sed malim τὰ τῆς. Deinde γλαχ. τὴν μὲν μ.
- p. 304. Ib. D. Φράαρ μοι δεκαῖν MS. A. Lego, A. — ἐχομεν; B. τί δ' — Φράαρ (ἐμοὶ δεκαῖν ὅσπερ τῶν οἶνον τοῦ θέρους) καθεῖνέ με.
126. B. Malim, ἡδὲ καὶ — ἐφοπλίζηαι (ζῆσαι MS. Ep.) Deinde tota paraphrasis, quam omittit Epit. spuria videtur.
127. B. τί ποτ' εἴ. ἄρ' forsan addendum, ut Eur. Bacch. 639. Arist. Vesp. 143. Vide Burneium ad Hee. 69.
- Ib. C. Forfan τῆς Φοινίκης, etc. ex sequentibus retracta sunt. Verum autem videtur ἐξηγημένη ab ἐξαιτῶν. Qu. an versum incipiat ἀμειδάλει.

IN LIBRUM IV.

- P. 129. B. περίχρυσος ὅσος δ. sine ὅσος MS. Ep. Malim χρυσοί, ὅσος δ. (ἐπὶ χρυσοί, gild; περίχρυσος, gold-rimmed.) Sed forsan verum est περίχρυσος, quod infra 130. B. 2. χρυσομίτρων dicit.
- Ibid. pen. Forfan, κίχλαι καὶ νῆτται.
- Ib. C. 1. Forfan, αἱ καὶ ἐκαστὴν πεπρωμένα. (huc MS. A.)
130. D. μόνον om Ep. forfan v. l. pro μένων.
- Ib. E. Φυλλοτρῶγας] Malim Φυλλοπιτρῶγας, ut Συμβρε- πίδαιτνον Nub.

- 1b. F. *παρὰ δ' ἡμετέροις*] Apud Asiaticos, unde venerunt nostri avi. Deinde malim *θεοῖς* — *καμήλων*.
131. A. 9. *ὁμοίαις*] Jacobl. *ὁμοίαις*. Explica autem, *longe magnificentioribus*, quam iſtis Iphicrateis. Vide infra C. D. Lyſiam c. Alcib. I. p. 141, 12.
- 1b. C. Transpone, *πύγχρων τε εἶδον, βεβῶν τε χύτρων* δαδ. — *βρεβῶν χυτ.* Ariſtoph. Eccl. 1083. Confer Toup. ad Longin. §. 43.
- 1b. E. 6. *ῥῥῥῥῥῥ* (vide ad q. 243. B.) — *μοκ τέττιξ* p. 305. ὅπως, vel forſan *τέττιγας*, ὅπως, — *ἦ τοῖσι δὲ γε σοι γλαυκός* — ut *λευκός* sit v. l.
- 1b. ult. Diſtingue, *δαίτυοις*. B. *εἰδ.* — *Ἀττικῇ*; A. *ῥῥῥῥ* *ξ.* — *ἀγέλα, inconſiſtencia, bad ſarξ*; ut *εἰδός* p. 172. A. Deinde forſan, *πυκνίσκουσι δυνάμει*, i. e. *ἐκάνει*.
132. D. *πρὸς εἰς*; B. *τοῦ παγέλου* — *αὐτοῦ, πότερ*.
134. A. 6. *συμφαραν λίγαις ἄκραν*. B. *Φαίης δὲ* — *νηστίας ἄκρας* Diphilus IV. 156. B.
- 1b. B. 2. Lege, *ἦδιστ' ἂν ἀναπῆξαιμ' ἐπὶ φύλον λαβάν*.
135. B. 1. Quum *λιπαράι* perpetuo epitheton dicantur αἰφύαι, unde etiam jocus Ariſtoph. Ach. 646. (vide etiam Tagenift. Fr. 1.) potius legerim *λιπαρὰ κρηδ.* — *λιπαρὰς τε θυγατρὸς* vide ad XIII. 560. E. Sed quinimo confer VII. 285. B. 3. Schol. Av. 1281. et Hemſker. ad Plut. 758.
- 1b. D. *ἐννεόργυιοι*] Suſpicer legendum *ἐννεόργυιοι*.
137. F. *πάντας τοὺς ἱερ.*] Lege *πάντα*.
139. B. Corruptus locus, ut liquet vel ex articuli poſitura; vulgata enim ſonat, *Quod Lacones vocant αἰπλον, id ceteri Dorae vocant δαῖτυον*. Vide me ad Demoſth. Ariſtocr. 630, 28. et infra ad VI. 263. ult. Qu. *τὸ δὲ αἰπλον, quod attinet ad* — *ὅθτιν καλεῖται τὸ δ.* (τὸ Epit.) ut mox 140. C.
- 1b. F. Forſan delendum *καμαρωτῶν φύλων ἀρμάτων*.
140. C. Forſan, *Λακεδαίμονιων μονων*. Sed totus locus ſecum pugnat. Vide Schw.
143. C. *τῶν παρόντων*] Verte *οἱ ἀπὸ ἀρροβίτι*, ut mox 144. C.
- 1b. D. *κοινός*] Malim, *τοῖς δὲ παισι* ΕΙΟ ΜΟΝΟΟ. vel forſan, *ΑΙΟΙΝΟ*.
- 1b. E. *εὐσιτεῦσι*] Lege *εὐσιτεῦσι*. Mox, *καὶ ἐν αἰβ. τ. δ. παραγίθεται* dele o ſeqq. orta.
- 1b. F. Qu. *καὶ αἰβ' ἕκαστα*.
146. E. Collato VIII. 364. malim, *τυρόν, θάπτον, Μενδαῖον, ἐγγέλαις, μέλι*.
147. A. 6. *ἀλλ' ἄλλοπλατεῖς* MS. Qu. *ἈΛΛΑ ΔΟΠΑΣΤΙΣ*.

- p. 306. lb. D. 6. Qu. *ρύγχη, κεφαλαία, ποδὸς ταχυματίων τι σεσιλφισμένον. σιλφωτά. vel σιλφιστά* dixit Aristoph. *Γῆρη* Fr. VI. De *κεφαλαία* VII. 293. B. 295. F.
 ... Possia etiam, *ποδὸς ταχυματίων τι σεσ.* Vide VI. 268. D. IX. 368. E. 381. B.
 149. F. *ἄρτος καθαρός, i. e. plain bread*, ut mox 161. C.
 156. penult. *ἦν* om. MS. A. ante *ἀνδρὸν* ponit Epit. et om. τό. Malim,
 A. τὸ δειπνᾶριον *ἀνδρὸν ἢ γλαφυρὸν σφόδρ' ἦν;*
 B. *Φακῆς* —
 vel, A. τὸ δειπνᾶριον *ἀνδρὸν. B. ἢ γλαφυρὸν σφόδρα;*
 A. *Φακῆς* —
 Mox, *ἀπὸ καύτης; Φέρε* — *What next? come, (tell me.)*
 158. A. MS. A. *Ἀρχάγαθος εἶπε το γεγραμέναι.* (Archagathus dictus est Caecilius Rhetor: vide Smid: *Kais.*) Lego, (ἀλλὰ) *τραγικὸν ἢ Φακῆ' σθ' ἢς Φακῆν Ἀγάθαρχόν ποτε γεγραμέναι ῥοφούντ' —*
 α
 αγκ
 i. e. *αγαθ' ῥα πο γεγραμέναι* —
 ut γὰρ sit Athenaei. Agatharcum, pictorem celebrem, de quo Junius in Catalogo (Lex. SG. Bekker p. 324, 1.) et Bentleius Addend. ad Dissert. Phalarid. Totus enim locus est Sophili, picturam quamdam ridentis Confer Aristoph. Plut. 385. Lyf. 680.
 159. E. Pherecrat. 1. Lege *ἄσπερος*. vide p. 49. C. ult.
 161. C. 1. Philemon Laërtii VII. 27. (Cler. p. 336.)
 lb. D. 4. Lege *ὁποῖον ἂν* cum S. et *ἔχης*.
 lb. E. Forlan, — *τροφάς*. Athenaeus; deinde Comicus,
 σκύροδα, τυρὸν, κρόμμυα,
πάππαριν, (ἐλαίας) πάντα ταῦτ' ἐστὶν δραχμῆς.
 Sed, ni fallor, supra citatur idem fragmentum.
 162. C. Forlan delendum *φιλόσοφος. ὅς* est ὁ Περσαίδης, ut recte S.
 p. 307. lb. D. ὁ σοφὸς πάντων] *πάντως* MS. Ep. quod forsan verum, ut *καὶ* sit *etiam*: sed malim *πάντ'*.
 163. C. 2. Lego *αὐτοῦ*. De hoc genitivo vide Aesch. Persf. 164. Aristoph. Vesp. 356. Lyf. 1127.
 Ibid. Baton, ult. Ex horologio antiquo egregie illustrat Paciaudius Monum. Peloponn. p. 52.
 164. B. ult. Qu. *παράλαβε, vel παῖ, λαβέ?*
 165. C. Malim, *συγκύψαντες ἅπαντες*. illud Schaefer. hoc MS. A. Vide Equit. 850.

- Ib. F. Malim, ^ΓΦαιδιμ', ^μἤμ' ^δὦν ^αἐτύγχανεν i. e.
 αἰ μὴ συνήθης ἐτυχεν ἡμῖν, Φαιδιμα,
 ὦν ὁ X.
 vel ἡμῶν. vide Athen. IV. 176. E.
 Nunc lego, αἰ μὴ συνήθης, Φαιδιμ', ὦν ἐτύγχανεν
 Τῶς Χαβρίου K. — υἱὸς excidit, Aristoph. Vesp. 98.
 (Daetal. Fr. 3?) ἰέμεος, Heliod. Scout. 216. παθὼν om.
 Rav. Nub. 1044.
 N. B. ὦν ad sensum et metrum requiritur: qu. an-
 non et ὦν ante εἰσηγησάμεν.
 166. C. 7. Cicero Phil. II. §. 6. — Qu. an legendum, οὐ-
 τοσὶ Ὡ Βαλλίων. Mox qu. προ ἀποτυμπανισθῆς i. τὰ
 τύμπαν' ἔχουσα, vel τύμπανον ἔχ. — ποδὶ pro ποδ'
 MS. Flor. in Hippol. 233. Valck.
 167. A. 7. τοῦ] Lege τοῦδε, vel potius τοῦτον.
 169. C. Antiphanes, Φιλοδηβ. 4. Pro μυχθαῖσα infra
 XIV. 623. A. τμηθαῖσα. Malim, si de vocis forma con-
 flaret, πνιχθαῖσα, *scowed*. Sed optimum est τμηθαῖσα,
 ut mox Antiph. πολυπότους τετμημένους.
 Ib. F. ult. Qu. κούκ ἂν λέγων λήξαιμι. Sed omnino
 vide Aristoph. Thesm. II. Fr. 8. fin. ut est apud Pol-
 luc. VII. 96.
 170. A. ἀλλὰ λέγοντα οὐ δεῖ MS. A. i. e. ἀλλὰ λέγ'
 ὅτου δεῖ. ut Aristoph. Av. 1419. (λέγ' ὅτου πῶθ' οὐμαίς
 Eupol. Bekk. Anecd. p. 462. A.) Deinde, ἐρρίγανον, p. 308.
 σπαρόδια, γήτειον, θύμον*).
 Ib. B. C. Lege, οὐχὶ βολβόν, εὐ Γήτειον —
 171. B. Verum puto dixisse Aelium Dionysium Eustathii
 ad Od. α. et id ipsum ante oculos habuisse Athe-
 naeum; sed per errorem ΕΛΕΑΤΡΟΝ pro ΕΛΕΑ-
 ΤΡΟΝ legisse. ἀνάλουν δέ, Φησί, καὶ τοὺς προγέστους.
 172. D. E. Lege et distingue, εἰρημότος φέρεσθαι τῇ π.
 δῶρα, „Σασταμίδας“ —
 175. A. Qu. οὐδεὶς πώποτε ἔδειξ' Ἀθην.
 Ib. D. Philemon. [Omnia ordinat ut Dindorf. Deinde,
 de ὁ δὲ νάβλας, contra Porsonum Adv. p. 73.] Vide
 IV. 164. D. X. 420. E. Polluc. X. 20. 137. Amphid. hic
 paullo ante. Infra VII. 323. B. 7. IX. 583. A. 2. Nub.
 378. 1289. Alex. VI. 223. F. in MS. Reifig. p. 86.
 176. E. βαπαύλας] Qu. ῥιπαύλας?
 178. B. ult. Plato Sympol. p. 174. A. HSt. Athen. I. 8. A.

*) Vide ad Aristoph. Thesmoph. 495. J. 3.

183. B. Lege ob metrum *σφαλαρόν* — in his enim enumerationibus numeros passim variant poëtae. Vide me ad IV. 131. E. 6. XIV. 640. C. *ὀσπιδος*. ibid. D. 5. *τράγημα*, *πλακοῦς*. 646. F. lege, *σφαλαρός ἢ μαδύτητον*, (vel ἢ *σφαλαῖς* ἢ —) Vide an hinc defendatur *μήκων* Arist. Av. 160. collato Eq. 632. Eurpolis apud Gaisf. Heph. *θόμα*, *θόμβρον*.
184. F. Aristoph. *Δαυταλῶσι*. Similis locus Vesp. 1545—50.

IN LIBRUM V.

- P. 185. C. init. *μαρτυρίας*] Demosth. Onet. I. 869. 15. etc. 186. F. 1. *Αριστοτέλης* — *Φησὶν*] Recte omittit. Epit. Male petita ex p. 178. F.
p. 309. Ibid. antep. Malim, si de adjectivo *Βοιωτικός* pro *Βασιτικός* constaret, *Βοιωτικός*, ut sit allusio ad proverbium, de quo Demosth. de Pac. 51, 1. de Corin. 240, 10.
195. D. Sanus videtur locus, et vertendus, *Ἦσαν αὖτις* (pelves) *orant νύμφῳ* XV. *et totidem* (alias pelves) *cinnamomini*, etc.
197. init. Conjiciebam *ἀνθρῶν*, sed vide p. 203. A. 205. F. 244. B. VII. 277. C. Xenoph. Anabes.
199. D. Forlan, *ὅν αἱ γυνῆαι* * * * *τετραμέτρηται, ὅρμαι* — Lacunam supplere possis, *ζῶν ἄχρον τετραμέτρηται*. Vide p. 203. C. *τετραμέτρηται*, ut mox E. 5.
200. fin. *παιδισκάρια* verte *puellulas*, ut mox 211. F. Bacchas scil. referebant puellae. (*παιδισκός*, p. 195. ult.)
205. B. 2. Quid si *εὐαγγεῖαν*?
210. C. Lege, *καὶ ὁ (μὲν) Ἡγήσανδρος ταῦτα (μον τα) λέγει· ἡμεῖς δὲ* — vide VI. 253. D.
213. B. ult. *θεὸν τὸν βασιλέα*.
219. D. init. Imo *ἐν ἐξαλήτως*.

IN LIBRUM VI.

- P. 223. E. Malim, *ἀπέλαβεν ὅσων ἐλαβον*.
Ib. F. *ἔστιν*, ut videtur, [*pro ἔστιν τί*] R. F. Adv. p. 95. Reiff. ad Aristoph. p. 49, 50. *ἀπέλαβεν τί δὲ τοῦ ἔστιν*; 1. δ. — Sed vide ad IV. 175. D. Nunc pato ante δ excidisse hemistichium.
224. A. Timocles, 4. Lege, *ὀργίζομενος* — ὁ *παιός*; — ὁ *ποῖος*; ὁ *βρ.* — Primum, ὁ *παιός* disjunctim; alterum conjunctim *ὀκείος*.
Ib. B. 6. *πλήθος (ὑπερφύς) ὅσον* — vel *θαιμαστόν*, etc.
225. E. 3. Dehnillet Coray. *τό μὴ γὰρ* — Sed dubito.

226. A. Alexis, 4. An *μόνον* e glossa supra οὐχί, ut sit, *φόρου* (ἐκαστοῦ.)
- Ib. D. Antiphanes, 4. οὐ — vel, εἰσάγ. τιτθὰς, vel μὰ p. 310. Δί' οὐχί —
- Ib. E. 3. (μάλιστα) μετὰ γε τοὺς τρ. ἰθὺς. Vel, ὁρῶς γε, etc. Sed istud τις — γε valde suspectum: qu. πρὸς ἰχθυό-
πώλας τοὺς θείους ἐχθροὺς λέγειν βούλοιο, μετὰ γε —
236. A. Epicharmus, 8. ἄπειμι, ἀθεο. [Notas ad *Βαυωα*.
de εἰμι futuro.]
- Ibid. ib. 12. *ταῦτα* nescio an Elmal. Ach. 836. cuius men-
tem non assequor. Τὴν γῆντι.
- Ib. C. Diphil. 6. *χαίρω* τε καὶ γέγ. καὶ πτ.
- Ib. E. Eupolis, 3. *ὅτοις* [ex *Personi em.*] Alibi in MSS.
citatur *ὅτων* ex Oed. T. 414. *ὅτοις* Aristoph. Eq. 755. et
ῶ *τινι* Oed. C. 1671. ἦε *τινός* Aesch. Agam. 1329. ῶ
τινι Aristoph. Nub. 957. οἷς *τινι* Pac. 1278.
237. C. Alexis, 3. Transpono,
B. *θάτερον* ζητῶ γένος.
A. *συνοκαρσίοντες* ἐκ μέσου καλούμενον,
σατράπας παρασίτους καὶ στρατηγούς ἐπιφανεῖς
ὕπερβόμην —
Sed ἐκ μέσου non intelligo, et *παρασίτους* [post *σατρά-
πας*] corruptum puto. Possis *μεγίστους* vel *ζυγλοῦτους*,
qua voce praeter Euripidem et Herodotum utitur
Athenaeus VI. 272. E. Deinde in fine distingue,
Ναυσίονι; B. οὐκ ἀντίχως.
ἀλλ' ἂν σ' ἐκταῖναι μᾶλλον, κτήσεως μέ τι.
Et sic, ut videtur, Duthed. apud S.
239. A. 6. Confer VI. 267. C. (Person. Adv. pp. 24. et 36.
260.) Ad eundem Euripidis locum, Antioch. Fr. 29.
hic respici salpicor.
- Ib. C. 2. ἤδη συγκαταμιθεῖς ποσειδά.
- Ib. F. init. *κατακαίμενος* Τούτων, πρὸς τὴν βίβλ', ἀδελφ.
αὐτοῦ — Cum *πέποιθε* horum (parasitorum) *accumbens*,
καὶ (parasitus) *ab eo petebat ut diceret* —
240. C. Alexis: ἴδε σὺς *πενέστης*, ὃ γλ. Ingueniosissime
R. P. Advfl. p. 80. Malim praeterea, ἴδε σοι — There
is a P. for you. Demosth. F. Leg. 442, 16. τὸν Φρ. p. 311.
λίπνυ Φ. καὶ ξ. οἷς αὐτός ὑμῖν ἦδη.
- Ib. F. Antiphanes: γὰρ ἐγγὺς προῖκα MS. A. *τὴν* καὶ.
Lege igitur *Τυβήνῳ*, ἀρετὴ τὸ πρ. It is a *manis* to —
241. A. Timocl. 5. Lege *εἴμαι*. *Some four chalcic* —
242. A. fin. Lege, ἡρώτησεν Εὐκράτη (vel τὴν) *τινός* —
Scil. *ποῦ* e sequenti versu ortum est.
- Casaub. Anim. in Athen. T. III. B b

lb. B. Collatis VV. DD. malim, ὧν ὁ μὲν Εὐκλ. ἀποφθ.
οὐκ ἀνάξια — ἐν τοῖς ὅλοις — καὶ γὰρ τοι
συνέβη (accordingly) τὸν μὲν Εὐκ. καὶ αὐτὸν βιοῦν, —
243. C. Timocl. 5. Forfan, καὶ μὴν εἴτι ΓΕ — sed lo-
cum non intelligo.

lbid. Antiphanes. Malim,

οὐκοῦν, εἰ δοκεῖ,
ἐπὶ κῶμον ἴωμεν ὥσπερ ἔχομεν, δᾶδα καὶ
στεφάνους λαβόντες· Χαιρεφῶν γὰρ (vel γοῦν) οὕτως
μαμάθηκα κωμάζειν ἄδ. vel, ὅθην ἐπαιώμ.

Vel, οὐκοῦν δᾶδα καὶ

στεφάνους λαβόντες, ὥσπερ ἔχομεν, εἰ δοκεῖ,
ἐπὶ κῶμον ἴωμεν· Χαιρ.

Vide an legendum ἴμεν, ibimus.

244. A. 1. καὶ μὴν] Lege καὶ γὰρ, vel καὶ πᾶν.

245. B. Timocl. 3. βούληθ' ὁ γυν. τὸν ἀριθμὸν λαμβάνειν.

lb. F. τὸ εἰς τὸν οἶνον [scil. συμβαλλόμενον. I can't stand
the wine. I know you can't — nor the wine-bill.
Luditur in voce Φέρειν. Omnia sana. Recte explicat
Jacobs. Vide X. 449. A.

246. C. πάντα Φασὶ γίνεσθ' MS. A. π. Φασὶ καὶ πᾶσι γίνεσθ'
MS. Ep. Malim, πάντα, Φασὶ, γίνεσθ' collato Ari-
stoph. Thesm. 534. [527. Bekk.]

247. B. C. Diphilus. (Valck. Diatr. p. 84.) Euripidem
Helen. ridere videtur.

250. B. τῶν Φρυγίχου lege. Deinde τῶν ναυτῶν MS. A.
quare forsan legendum cum Schw. τινὰς — De ἀνα-
λαμβάνειν vide p. 260. D. 7.

p. 512. lb. E. Σεῦτλον, i. e. mollem. Boissonad. MSS. du Roi X.
p. 142. ex Diog. Laërt. VI. 45. 61.

253. E. init. Horat. Sermon. I. 7. 23. Pericles Pr. of Tyre,
Suppl. to Shakspeare. II. 3. Had princes sit like stars about
his throne, And he the sun for them to reverence.

254. A. 7. Forfan, — νίμης. B. καλῶς. A. Καὶ τοῦ —

lb. E. Diphil. 2. Quid huc faciant οἱ Φίλοι, nescio; ne-
que ferendum puto articulum ante πόλεις. Vide an
dederit poeta,

καὶ στρατηγὸν καὶ δυνάστην καὶ τύραννον καὶ πύλιν.

Majus est τύραννος quam δυνάστης. Vide 239. E. 2.
XIII. 575. C. et omnino compara Lyfiam c. Andocid.
p. 105, 39.

257. E. Antiphan. 10. σύχιν' οἶον Φ. Porfionus Adv. p. 88.
nisi vulgata nata sit ex duabus lectis. σύχιν' οὐ Φ. et
σύχιν' ὅν Φ. et legendum οὐτέρ Φ.

258. E. Antiphan. ult. Qu. οὐχ ἡδέ'; — ut δεινὰ dicunt pro δεινόν.
259. F. init. πολλοὺς αἰκισάμενος] αἰκισάμενος ex sequenti natum est. Lege κταίνας, καταπόψας, vel simile verbum.
260. A. 7. Vide an pro καὶ legendum sit ἢ — *plus temporis inter jocandum dispendebat, quam negotiis tractandis impendebat.* Sed ob ista quae de Thrasydæo et Agathocle narrat idem Theopompus, (Athen. VI. 249. C. 259. F.) vulgata se tueri potest, et si res ipsa incredibilis sit.
- 1b. B. C. Ita fere legendum: ἐπαιρᾶτο, καὶ ἐκείστην ἡμέραν μεθύσκόμενος, καὶ ὀρχοῦμενος, — ὑπαμένων· ἦν δὲ καὶ φύσει βωμολόχος, καὶ χαίρων — (πρὸς ταῦτα intellige, πρὸς τὸ βωμολόχον.)
- 1b. F. init. In vocibus ἐταῖρος et ἐταῖρα. Iudicet Alciphro. III. 64. p. 436. Satyrus supra IV. 168. D. Menander XIII. 571. D. E.
- Ibid. 8. ἐζήτουν] Lege ἐζήλων. Vide Demosth. Phil. III. 121, 8. ἀζήλων pro ἀδελφῶν restituo Diodoro Siculo*): (De λ i. e. τ. in MS. Athen. vide Schw. T. VII. p. 163.)
262. D. 4. παρ' παρ' Aristoph. Vesp. 1298. p. 313.
263. ult. Lege, τοὺς δὲ ὑπηκόους περιόλους. Vide supra ad IV. 139. B. ult. et mox ad 264. A. 8.
264. A. Theopomp. Comic. Vel lege, Φησὶν ἐπὶ δεσπότην, — Πενέστ. vel potius, Φησὶ· Δεσποτοκρατευτῶν — i. e. δεσποτῶν πονήτων. Vide Aristoph. Vesp. 1265. δεσποτοκ. non -Απ. vide VII. 287. B. et Schw. T. IX. p. 256. me ad XI. 500. E.
- Ibid. 8. Qu. an, καλεῖσθαι Φησι πινέστας καὶ τοὺς Θεταλῶν οἰκέτας. Vide praecedentia.
267. F. prop. fin. Lege διάνιζ' ἰούσα. De ἰών vide me ad XV. 666. D. Aristophanica ad Equit. 472. Athen. VIII. 342. F. In Hermippo Suidae v. ἐγγῆλαι lege ἰούσ' pro οἷου. De διανίξαι Pierfon. ad Moer. p. 423. Damox. Athen. III. p. 102. F.
286. antep. Pherecrates. σίζοντες hic delet, et pro ζέοντες in v. praecedenti reponit, Pierfonus notis MSS. ad Polluc. VI. 58. conferens Crateta (sive Magneta) ibid. 79. vel Athen. XIV. 646. E. Vide infra VII. 324. C. Equit. 926. — Hoc assumto lego, παρὰ τοῖς ποταμοῖσιν, ὑπὲρ τοῖσι ποταμοῖς] ἐξενέχοντ' — vel ἐξέκειντ', quod forsitan melius. Deinde 269. A. 6. χόνδρος δὲ παρῇν. Denique C. 2. ἐκασθ' ὅσ' ἢ φαγοι —

*) Supra T. 1. p. 139. J. 8.

269. A. v. 15. not. Schw. Imo ἀπεξανθ. est ab ἀπεξανθίζω. ἀπεξανθ. ab ἀπεξανθίζω.

lb. E. init. τα δὲ δὴ δύνειν τὰς τοῦ δρεῖν χορδαῖς ἐπταλ
δρ. (ἐπταλ. Ald. et MSS. et ed. Oxf. 1. causa oim. ed. Cal.
[ada et 3tia.]) deinde ἀπάλσθι. — Male R. P. Advff
p. 90. ab ed. scil. Casaub. deceptus.

IN LIBRUM VII.

P. 280. D. Forlan ἀποκλείδων. Sed in superiore versu
omnia non expedit.

282. ult. μηνύσαι — ἀμύνω MS. A. Μάλι, μήνους —
ἀμύνων. hoc cum Gesnero et Schw.

p. 324. 284. init. Qu. παύσθαι. Sed nil liquet.

285. B. 2. Forlan inferendum πρὸς [ποτὶ διασπάλων.]

286. D. init. et 323. A. Forlan, ἀσπράν βότν. *voracem*.

289. A. 5. Confer IX. 392. E.

290. B. Hegesippus, 5. Ad hunc sensum lege, εὐρησάν
νόμισόν μὲ τῶν (ἑνῶν) μόνον. Possib. τῶν νυδῖ, τῶν
ζώντων, τῶν πάντων.

291. A. 3. πέρας — τυχόντες; veri sunt interrogantia.

lb. B. Nicom. 18. Lege, γεωμετρικὴν, ἱατρικὴν, ἀστρο-
λογικὴν. Vel, ἱατρ. γεωμ. Mox enim ἀνταρθεῖν est ἐν
τῇ ἀστρολ. Vide Damox. III. 102. B. C.

Ibid. 19. τῶντας e praecedentibus octum. Forlan τρωφῆ.
Vide Damox. ubi supra.

Ibid. 32. Lege, ἔχοντ' ἐνὶ ἑστίν — scil. ἐνία τῶν βρωμ.

292. C. Diphil. 31. Μάλι ἀγοραίων, et iungbo cum τα.
De coquis ἀγοραίοις vide ad XIV. 659. D.

lb. E. μαγειρικὸς] Malim μαγειρικός.

lb. F. Archedicus, 12. ἐλαδίου κοτύλη τε παραναλωμένη.

293. C. 5. Lege certissime, ἀστεινὸν ἐφθῆ τ. δνθ. Καὶ πτ.
ἀπαλῶς σηπ. ὠπτημένα. Primum de ἐφθῆ et ὠνδυλ.
conjunctis vide II. 49. F. (ubi, ni fallor, ὠνδυλ. Elms-
lei.) VII. 314. D. De ἀπαλῶς ὠπτῶν Coray. apud Schw.
ad p. 311. B. Adde VII. 288. E. 5.

lb. C. fin. Qu. ἐψήγδον δὲ μετὰ ταύτας τινά. Vide p. 301.
C. 1.

lb. D. fin. Lego e MS. A. ταύτην, ἄλας ἐλ. διαίς, ἔστ.
Salem oleo mactarant, et piscem, oleo salso permac-
tum, involvi, etc.

294. C. Lege, ἀπαλλύμεν, ἢ, Κατέδοτ' ἐκείνοι τοῦτοι,
πρὸς ἐμ. λέγων.

295. D. Personas divide,

A. οὐκοῦν

— ἄλλως; B, Φημί. A. τὸ δὲ λαβρ.

Cognus est, dominum suum obtundens, aegre et brevissime respondentem, ut liquet vel ex XIV. 662. C. 2.

Ib. E. Eubulus. Malim:

p. 315.

τὴν τ' ἐνπρόσ. λοπάδα, τοῦ θαλαττίου
(αὐτοῦ) φέρουσιν γλαῦκον οὐγ.

Glaucum, nobiliorem ipso Glaucō, deo marinō. Sic Περσίδων ὁ θαλάττιος Aristoph. Plut. 396. Infra 296. F. τὸν θαλάσσιον ΓΛΑΤΚΟΝ. Vide ad VIII. 338. A. De sensu loci non dubito: (idem jocus mox in Nauticr. 296. A.) de verbis nil affirmo.

Ibid. Anaxandrides. Lege τοῦ τ' ἀμύμονος. Homerice loquitur, ut ex. gr. VIII. 543. B. ult. ἡ Νεῖλου βίᾱ. Hermippus I. 29. E.

296. A. Ἐρσην, ἀγαροὶ καὶ καλοὶ (Παῖδες Θεοῦ) τοῦ —
Ib. D. κατὰ δὲ Διὸς βούλησιν] Haec mutila, et forsitan interpolata e p. 297. A. Sensus est, Glaucum a Jove in mare deturbatum esse, et deum marinum factum; deinde soli Jæsoni apparuisse.

Ib. E. 6. λῆρς semper longum, ni fallor; ut 293. B.

300. B. In Timoclis fragmento v. 2. prius Θεοῦς [αἱς Θεοῦς τοῦς] recte omittit fragmentum MSti ex Herculanæo eruti p. 10, 30. (Herculanensia, Lond. 1810. p. 154.) Idem v. ult. s in αἰελοῦρου servat: (ΤΙΝΑ Ε ΟΥΡΟΝ.) Ceterum fragmentum Herculanense haec citat ex Timocle ἐν Αἰγύπτῳ, non -οίς.

302. E. Qu. Ἐριφός ἐν Μελιβολῇ ταῦτα γράφει

— οἱ πάντες —

Sed nescio an unquam γράφει sic ponat Athenaeus.

303. A. ΘΥΝΝΟΤ scripsisse Athenaeum, non est dubitandum. (Errores alii ipsius Athenaei, IV, 171, C, XI. 472. E.) Sed lectionis falsa deceptum puto; certe male fragmenti cepisse sensum, qui hic est: *Iste olim, cum pauper esset, vilissimo quoque cibo contentus erat; nunc dives factus vel laeta obsonia aspernat, Lego igitur, οὗτος πρότερον, καὶ φιλὴν τιν' εἰ λάβει θύμου* — De θύμον vide ad II. 62. D. Adde I. 5, B. C, βαλβόη et θύνον ibi posita puto pro, *a vilissimo ad lautissimum*. Crates Laërtii VI. 85.

Ib. C. Aeschylus. Lege, καὶ τεχναλέα μῦθος — eadem p. 516. constructione qua ἄκμων VII. 238. C. et eadem pagina saepe.

304—4. Antiphanes. Collato III. 120. A. suspicor hunc

locum fuisse ex scena apud *Salsamentarium*. Utut haec sint, nunc malim v. 2. forsan *εσθλαιν θέλαι* cum Jacobs. p. 177. qui in ceteris ineptit: [*deinde*,]

πλὴν τῶν (cum MS. Epit.) π. γ. γόγγρ. τ. ἢ ν. τιν' ἢ θ. τὰ πρὸς τῇ¹, B. ποῖα; A. τὰ κατ. λέγω.

B. τούτους Φάγοις ἄν; Γ. τοὺς γὰρ ἄλλους νανόμικα ἀνδρωποφάγους Ἰχθύς. A. τὸ δαῖνα² δ' ἐσθλῆις; B. τί τὸ κακόν; A. ᾗ³ τὰ πλοῖα, Γ. Κωπῆδας λέγει. B. ἀγρίως γε. Γ. παρὰ Λιμνὴν γεωργῶν⁴ τυγχάνω, τὰ δ' ἐγγέλαια γράψομαι⁵ λιποταξίου, πορ.

Ubi A. est stupidus quidam Butalion, ut puto; B. forsan Salsamentarius; Γ. agricola Boeotus; (forfan Atheniensis, ex Philippi *πληρούχοις*. Demosthen. de Cor. 239, 28.)

1. τῇς MS. A. Emendavit Schw. Villebrunium secutus. 2. δ' ἴνα δ' MS. A. Emendavit Schw. Vide IX. 408. A. ὁ δαῖνα, *haus tu*, X. 423. E. 3. Ita fidenter lego. 4. Jacobs. 5. Porsonus.

Omnino confer IX. 402. E. et me ibi.

305. B. Cratinus: *ἐδεδέκοιτο* [ex em. Porf.] *εσθλαβλήκειν* Thucyd. II. 48. *πεποιήκει* VIII. 108. *παραδεσθίσκειν* VII. 83. *ἐπειδὴν ὁμωμόκωσιν* lego in Andoc. p. 11, 31.

307. E. γ' ἂν οὖν] Qu. ἤττον γὰρ οὖν — Certe soloeca est vulgata.

308. B. *Θετταλὸν σόφισμα* scripsit alicubi Porsonus: vide ejus Advfl. p. 98. forsan ex Eustathio II. B. p. 331, 36. Vide Eurip. Suppl. 913*).

309. C. *ἀγροιωτικῇ θωλυνοπλῦται* Ald. et MS. A. Fac

p. 317. scriptum *κωθωνοπλῦται* i. e. var. lect. *κωθωνοπλύνται*. potuit alius librarius accipere, quasi *λυ* inferenda essent ante *ν*, i. e. scribendum *κωθωλυνοπλῦται*.

311. B. Archestratus, 9. *χρηστῶς*] Mox v. 12. Aristoph. Eq. 344. infra p. 322. D. 5.

312. C. init. Quum congrì juxta Hicesium p. 288. C. minus nutriant quam anguillae, dele *οὐχ*, et verte ut Schw. deletò *haud*.

316. C. init. *οἱ δὲ πουλύποδα* — *ποδὶ πόδα*. Haec vel alio transferenda, vel potius delenda.

Ibid. Eupolis. Forfan, *πουλύπους τις τοὺς τρόπους*.

*) Vide et Phoen. 1422. J. S.

lb. F. Diphilus. Forſan, *έστιν (ένδον), Φιλτάτη*. Reliqua ut Schw. De *ένδον* vide R. P. Adv. p. 69. fin.

319. A. Timocl. 1. Ob *μή*, v. 4. videtur potius *εί* quam *είτα* in *ιτ* latere. Qu. *είπαρ* — *άπρος Σοφίαν, παγ*.

lb. B. Sophocles. Dele prius *παροικος* e secundo natum.

321. A. 1. Lege, *εάν μή Ήι μείζων* —

326. D. *περιπλεύσας* MS. Ep. *και* om. A. Scilioet variae lectiones, *περιελθών* et *περιπλεύσας*, quae vera est lectio, ut Ill. 116. F.

IN LIBRUM VIII.

P. 333. A. 4. Lege, *εορκενέαι τινάς· πολλάκις δέ και ΓΥΡΙΝΟΙΣ του αυτού συμβαινόντος· Ήρακλειδης* — ceteris deletis. Sed praeterea malim, *τò αὐτò συμβαίνον*, scil. *εἶδα*.

De *γυρίνοις* Hesych. et Plato Theaetet. p. 161. D.

336. F. Sotion, ult. Lege *σποδός* — *All else is dust*.

338. A. *ού θείν*. Non repugno Porſono explicanti Advfl. p. 102. ex XIV. 642. B. Sed nescio an luditur in nominibus Orphei et Glauci; (vide ad VII. 295. E.) De *γόγγρος* non plane liquet; sed conferri meretur locus VII. 289. A. Adde IX. 379. E. Diodor. Eclog. ex lib. XXXII. 1. p. 519. T. II. *τὸν τόπον τὸν ἐνεγκύοντα θεὸν δέμορφον. α hermaproditē*.

340. C. *Ἀντιφάνης ἐν Γοργύθῳ*] Ingenioſe corrigunt Γερ. p. 3 *γυθίω* ex VI. 255. C. D. Qu. tamen an legendum *ἐν Γυργάθῳ*.

lb. D. 5. Qu. *έστ' ἀνείναι μηδαέν*. *Without intermiſſion. μείναι* Corayius, i. e. *λειφθῆναι*, quo ſenſu non Graecum eſſe puto.

Ibid. 7. *πρός* — *τῶν νεανίσκων* MS. A. et *ἐγγέλων*. Qu.

παῖς δέ (miniſter) φιλοτίμως πρὸς αὐτὸν τῶν νεανικῶν (πάνω)

ἐγγέλων παρτάθηκε.

Ut *τῶν Σικυνίων* 349. F. 3. *ἐχθρῶν* 404. D. 1. *φιλοτίμου δοχῆς* Macho VIII. 348. F.

De *νεανικός* aliquid, ut puto, ſupra notavi; ſed nunc non reperio. Sed haec omnia incerta. Mox diſtingno, *χρηστῇ, πατρίδιον; πῶς* —

341. antep. Lege *Δήμων τι*, quod fugit Valeſium ad Harpocr. p. 129

342. A. Qu.

38
(
E
Ja
Sa
los
be
C

88. B.
96. D.
T. XI
Vesp.
hilocl
E. 4.
σταφά
D. A
ευασία
passim

καρ.

Ubi A. est stupidus quidam Butalion, ut puto; san Salfamentarius; Γ. agricola Boeotus; (forſar nienſis, ex Philippi *πληροῦχοις*: Demofſtien. d 239, 28.)

1. τῆς MS. A. Emendavit Schw. Villebrunium tus. 2. δ' ἵνα δ' MS. A. Emendavit Schw. V. 408. A. ὁ δὲ ἵνα, *haus tu*, X. 423. E. 3. Ita f lego. 4 Jacobs. 5. Porſonius.

Omnino confer IX. 402. E. et me ibi.

305. B. Cratinus: *ἐδῆδοκοίη* [*ex em. Porſ.*] *ἐσβαβί* Thucyd. II. 48. *παποιήκοι* VIII. 108. *παραδεδώκοι* 83. *ἐπαιδὰν ὁμωμόκωσιν* lege in Andoc. p. 11, 3 307. E. γ' ἂν οὖν] Qu. ἤττον γὰρ οὖν — Certe ! eſt vulgata.

308. B. *Θετταλὸν σόφισμα* ſcripſit alicubi Porſonius ejus Advſſ. p. 98. forſan ex Eufſathio II. B. p. 3 Vide Eurip. Suppl. 913*).

309. C. *ἀγροιωτικῇ δωλυνοπλῦται* Ald. et MS. A

λυν

Scriptum *κωθωνοπλῦται* i. e. var. lect. *κωθωνοπ* p. 317. potuit alius librarius accipere, quaſi *λυ* inferen ſent ante *ν*, i. e. ſcribendum *κωθωλυνοπλῦται*.

311. B. Archeſtratus, 9. *χρηστῶς*] Mox v. 12. Ar Eq. 344. infra p. 322. D. 5.

312. C. init. Quum conghi juxta Hiceſium p. 2 minus nutriant quam anguillae, dele *οὐχ*, et v. Schw. deleto *haud*.

316. C. init. *οἱ δὲ πτυλῦποδα* — *ποδὶ πόδα*. Ha

- lb. F. Diphilus. Forſan, *ἔστιν (Ἰνδον), Φιλτάτη*. Reliqua ut Schw. De *Ἰνδον* vide R. P. Adv. p. 69. fin.
319. A. Timocl. 1. Ob *μή*, v. 4. videtur potius *εἰ* quam *εἴτα* in *ιτ* latere. Qu. *εἴπερ* — *ἄκρος Σοφίαν, παγ.*
- lb. B. Sophocles. Dele prius *παροικος* e ſecundo natum.
321. A. 1. Lege, *εἰάν μή Ἡε μείζων* —
326. D. *περιπλεύσας* MS. Ep. *καὶ* om. A. Scilicet variae lectiones, *περιλθάν* et *περιπλεύσας*, quae vera eſt lectio, ut Ill. 116. F.

IN LIBRUM VIII.

- P. 333. A. 4. Lego, *δορακάναι τινάς· πολλάκις δὲ καὶ ΓΥΡΙΝΟΙΣ τοῦ αὐτοῦ συμβαίνοντες* Ἡρακλείδης — ceteris deletis. Sed praeterea malim, *τὸ αὐτὸ συμβαίνον*, ſcil. *οἶδα*.
- De *γυρίνοις* Hefych. et Plato Theaetet. p. 161. D.
336. F. Sotion, ult. Lege *σποδός* — *All else is dust.*
338. A. οὐ *θεῶν*. Non repugno Porſono explicanti Advll. p. 102. ex XIV. 642. B. Sed nescio an luditur in nominibus Orphei et Glauci; (vide ad VII. 295. E.) De *γόγγρος* non plane liquet; ſed conferri meretur locus VII. 289. A. Adde IX. 379. E. Diodor. Eclog. ex lib. XXXII. 1. p. 519. T. II. *τὸν τέπον τὸν ἀναγκόντα θεὸν δέμορφον. α hermarphrodite.*
340. C. Ἀντιφάνης ἐν Γοργύδῳ] Ingenioſe corrigunt Γερ. p. 318. γιθίῳ ex VI. 255. C. D. Qu. tamen an legendum ἐν Γυργάδῳ.
- lb. D. 5. Qu. *ἄστ' ἀνεῖναι μηδέεν. Without intermiſſion.* *μείναι* Corayius, i. e. *λειφθῆναι*, quo ſenſa non Graecum eſſe puto.
- lbid. 7. *πρὸς* — *τῶν νεανίσκων* MS. A. et *ἐγγέλιον*. Qu. *καὶς δὲ (minister) Φιλοτίμως πρὸς αὐτὸν τῶν νεανικῶν (πάνου)*
- ἐγγέλιον παρτέθηκα.*
- Ut *τῶν Σικωνίων* 349. F. 3. *ἰχθύων* 404. D. 1. *Φιλοτίμου δοχῆς* Macho VIII. 348. F.
- De *νεανικός* aliquid, ut puto, ſupra notavi; ſed nunc non reperiō. Sed haec omnia incerta. Mox diſtingue, *χρηστῇ, πατρίδιον; πῶς* —
341. antep. Lege *Δήμων τι*, quod fugit Valeſium ad Harpocr. p. 129
342. A. Qu.

τὸν δ' ἔχθυρόβρουν¹ ————— παρὰ,
 ὃς ἡπίαις² Φωναῖσιν
 κομψὸς παφλαῖζον αἰμύλοις³ πυκνώμασι
⁴ πρὸς πᾶν ἀναιδέυσαιτ' ἄν, εὐφυῶς δ' ἔχει
 μεσσητὸς ἄρδαιν —

1. MSS; Ep. et A. Alias suspicabar ἔχθυρόν. 2. Jacobs. apud S. 3. Vulgatum ἡπίαις e superioribus natum esse conjicit S. Verte, *versutis strophis*. 4. Vide Aristoph. Eq. 396.

Parodiam Promethei 726, etc. sagaciter detexit Jacobs. apud Schw. Addo Theopomp. Theseo apud Bekk. Anecd. p. 323. vel Suid. in 'Αβυρτάκη. Thesea ex inferis rediturum alloquitur Hercules.

1b. F. Antiphanes, 3. Qu. ἐλογίζετ' ἼΩΝ τῶν πρ. Tum v. 11. qu. ἀντιποιεῖσθαι πάλαι Ἡμᾶς (Athenienses), vel, ἀντιποιεῖσθαι τινα Μάτην, (vel νήσων τ') — Ὀφου δὲ δεῦρο μ. In sequentibus errat Porfionus. Tum versus 5. ἄνδρες πάλαι ὄψοφάγοι τοιοῦτοί τινες, forsan delendus. Deinde qu. 17. χάμα Διογείτων.

p. 319. ἼΩΝ. Vide ad p. 267. F. Sed negat Elmoleius Muf. Cr. I. pp. 356, 7. *lwn* cum praeteritis jungi. Qu. an Musgraviū mentem ad Aj. 304. recte exposuerit.

lwn cum praeteritis. Sturz. Lex. Xenoph. p. 560. §. 7. T. II. (Vesp. 99. aoristus de re saepius facta.) ἐστᾶσ' ἰόντας Pac. 972. ἰόντας — κλέπτουσι, i. e. ἐκλεψαν, Ach. 524. ἔκρησας — *lwn* Vesp. 390.

345. A. fin. Lege, ὄψοφάγοι, Κλαίει. quod forsan volebat Brunck. Imo sic plane Analect. T. II. p. 527. ὄψοφάγοι debetur Schweighauseri Supiori. ὄψοφάγοι Heraldī est emendatio.

1b. F. οἱ ἔχθυς ἐσθ. Confer Herodot. V. 16.

346. A. 3. Malim, αὐτοῦ γὰρ οὐκ ἔσται κακός. Qu. tamen an sic dicant pro ἔξει κακῶς.) Tum 5. lege vel ποῦν vel οὐτ' — Tum, προσέναγκον. ἐπιθεῖται τις ἐτέρου; (MS. A.) πάλιν γαῖου.

347. C. 4. Vide Antiph. I. 8. D. XI. 471. D. XIII. 584. F. III. 117. F. Toup. Emend. T. IV. p. 271 — 2.

348. F. Post διπλάσιον excidisse puto verbum, ut sensus sit, *videns (servum qui in vestibulo vestes juvenum afferentem), adeo spleneticum ut splenem ventre majorem diceret — ἔχοντας* male Porfionus, (vel editorum), ut ex Stratonicī joco liquet. Paullo ante, v. 5. qu. τῶν μεραινίσμων παρὰ τὸ πῦρ, et postea 12. forsan εὐφυῶς, ἴνα.

349. B. 5. An *πέρυκα* = *πέρυκειον*, *caducosum*? Hoc enim sensu videor alicubi legisse.

350. D. An hic latet *δοκος* pro *δόκησις*, de qua Aristophanes Grammat. apud Eustath. Od. ξ. p. 1761, 35. = 546. 13. Heeren. Stob. T. II. p. 15. not.

352. B. C. Suspicio, deletis ceteris, (partim e lemmate marginali, partim e p. 351. C. ortis), legendum, *Κυρηνάους, χρώματι μὲν διαλλ.* — *ἤδονῃς εἰκάζων.*

358. E. Collato Porfono Adv. p. 99. et 107. bis, ita nunc malim:

_____ A. καὶ μὴν ἐστ. τῆμερον p. 299.

ὁμᾶς εἰ. _____ λαβὼν,

Πιστ', ἀργύριον. ΠΙΣΤ. ἄλλως γ. ο. ἐπίσταμαι

ἡ χρηστῆς ἀγοράζειν. A. φράζε δὲ, φιλοῦμενον,

ὅψω τίνι χαίρεις; Φ. πᾶσι. A. καὶ δ' ἔ. λέγε.

ἰχθύν _____ Φάγοις ἄν; Φ. εἰς ἀγρὸν

ἦλθεν

καὶ τριγλίδας

ἡμῖν ἄπασιν. A. εἴτα

τούτων Φάγοις ἄν; Φ. πᾶν τις ἄ. μ. ἦ.

τούς γὰρ

ἀνθρωποφάγους ἰχθῦς². A. τί Φῆς, ὃ φίλτατε;

ἀνθρωποφάγους; πῶς οὖν ἂν ἀνθρώπος Φάγοι;

ΠΙΣΤ. δηλονότι ταῦτα δ' —

Sed nunc video MS. A. exhibere, ἀνθρωποφάγους πᾶς

ὡς ἀνθρωποφάγοι. Unde patet legendum, πᾶς; ΠΙΣΤ.

ὡν γ' ἂν ἀνθρώπος Φάγοι, Δῆλον ἐστὶ ταῦτα δ' —

Ludit servus in ancipiti significatione vocis ἀνθρωπο-

φάγους —. Denique *μαινίδας καὶ τριγλίδας* in accusa-

tivo legendum, cum MS. A. Vide me, *Class. Journ.*

No. 27. p. 187.

1. Possunt etiam personae A. tribui, ut infinitivus ponatur pro imperativo.

2. Vel, A. ἰχθῦς; τί Φῆς — vel etiam quartae personae possunt esse: nam in scena patet fuisse τὸν ἐστιῶντα, duo minimum ἐστιωμένους, (ejus liberi, ut puto), et servum Pistum. Sed ἰχθῦς superioribus conjunxi ob p. 304. A. de quo vide in loco. Vide etiam ad XL 464. A.

359. B. 7. Lege,

B. ὡς μικρολόγοι εἴ, A. σὺ δὲ γε λίαν πολυτελής.

πάντως καὶ ἡμῖν ἐστι. B. πόταρ' ὑπερβέ τις;

A. οὐκ, ἀλλ' ἔθυσεν ἡ γυνή. B. τό μοσχλόν —

δέ γε et ἔθυσεν Scaliger apud Grot. Exc. p. 996, 14.

- lb. F. 1. Nil equidem discernere ausim; sed vide an legendum, ἢ ἄρτον τιν' ἡμίαινον. Mox 360. A. 4. πλείονα
p. 521. τῶν γ' αὖ, quoque modo ista legenda sint, sunt Athenaei, non Phoenicis; quod etiam censuisse videtur Gaisford.
360. E. καὶ δαιτὸς ἐγκρατεῖς ὄντας. *Commeatu non carens* vertit S. sed non temere crediderim vel δαιτὸς vel ἐγκρατεῖς sic sumi posse. Vix dubito quin legendum, καὶ ΘΑΛΑΤΤΗΣ ἐγκρ. Vel certe hoc sensu. Qu. ναυτοκράτορες?
364. E. Menander, 5. τυρὸν, Θάσιον, Μενδαῖον, ἐγγέλλαις, μέλι — Ordo concinnior quam apud Porfoni Advll. p. 108. Pessime autem Bentleius p. 48.
- Ibid. 9. An legendum ἀνταναλῶν, *sed off against?* ut Demosth. de Cor. 304, 19.
365. A. Crobilus, 3. ἐστίν. B. ἦς ἐχθρὸς π. Κυάθους ἀμράτου μ' — Verte, *Philumenam*, (non *amicam*), ut recte Caf. et Dalecamp. Ceterum initio fragmenti desunt quaedam. X. *Te quaerebam, Laches.* LACH. *Et ego te.* X. πρόωγε. A. ποῖ;

IN LIBRUM IX.

- P. 357. A. 1. Lege καὶ βλεπε.
370. F. Diphil. 3. Qu. τοῖς ἐμοῖς ΒΑΙΤΟΙΣ (hoc acutissime Schw. e seqq. ΚΑΙ ΤΟΙΣ.) Καὶ τοῖσι σοῖς ὅμοια πράγματ' — hoc Ald. et MS.
375. A. 7. Cratinus. Finis jambici tetrametri. Exoletos quosdam dicit. Martialia: *Vir aliis*, — *puer* — *mihi*.
376. D. ὀνομάζειν αἰδοῦμαι] Eurip. Orest. 37.
- lb. F. Posidippus. σχεδόν τι Soph. Oed. T. 736. Antig. 470. Tr. 43. El. 609. σχεδόν τι αὐτῶν τοὺς πλείστους Plato Rep. X. 615. D. „Corruptum in σχεδόν τοι.“ PORS. Xenoph. Hellen. VII. 3. 1.
378. D. Solip. 38. ἐγὼ δ' ἐθαύμασ' MS. A. Sed legendum puto, ἐγὼ οὐκ ἐθαύμασ' — ob ὅμως. et sic Jacobs.
- lb. E. v. 43. Imo τοῖς ὀφθαλμοῖς.
- p. 322. 379. B. Alexis. Distingue et lege, ducibus Porfono et aliis, v. 5. B. ποῖόν τι; — A. Τὸν ὀφθαλμοῖον — Δοῖ τοῦψον, (hoc certum; male Porfoni.) deinde, ἢ μὴ διοπτρήσαντα — Ceterum κρίνειν v. 8. prima brevi, vitiosum; sed emendare nequeo. Quasere denique an coqui aut auditoris sit v. 14. εἰς τοὺς σοφιστάς. —
- lb. E. Euphron, 10. ἀρίστων Ald. MS. Qu. an sit ab ἀρίστον, per appositionem ad ἀλλᾶντας et Φακῆν.

380. A. Euphron, 25. An τὴν νεφρὴν? et mox qu.
 Ib. F. λέξω τοίνυν] Aristoph. Nub. 958.
382. B. An, ἀγνούλλετο ἐπὶ τῇ νύκτι ὡς ἐπὶ τῇ τέχνῃ ὁ π.
 Eundem. sensum efficitur, modo transponas, ἀγνούλλετο ὡς ἐπὶ τῇ τέχνῃ ὁ π.
 Ib. E. Strato, 23. Suppleo, τὰ μῆλα πρόβατα· μανθά-
 ναις; B. οὐ μανθάνω. De manθ. Gaisf. ad Suppl.
 p. 185. Tum forsan ἐγωγε cum Casaub. Deinde qu.
 v. 29. τὰ λοιπὰ μοι· Ὀμηρικὸς γάρ. B. διανοεῖ —
 Φιλητᾶ, 43. vide ad XI. 503. A.
383. D. 1. Potius, λαβὼν ἦν — ἐγγύς — ἐνθάδε.
 Ib. E. fin. Lege, B. ὃ λέγεις, εὐ λέγεις; Τέχνην δ' —
Handsomely said of you, Sir; but I will not accept
of a compliment at the expense of my profession.
 Ib. F. „ἐγὼ δέ γ' οὐμὶν“ κατὰ τὸν ἥδιστον Διφίλον, παρατ.
 Tum σύμπυκτον MS. A. an σύμπυκτον? vide Phero-
 craten Hephaestionis pp. 56, 102. ed. G.
384. A. Epigenes: ἀλλ' εἴ τις ὅσπερ χῆν' ἐμὴ Ἐρεφᾶ
 λαβὼν σιτυόν. R. P. Opusc. p. 315. Sic ἀπρὸν
 Acharn. 1100. ἀπρὸν Plut. 542. (καλὸν Eccl. 70. ex
 em. Porf. ad Ach. 1048.) ἄβυσσον Ran. 138. Menan-
 der Pifc. Fr. 8. ex em. Porfoni, καλὸν πάνυ. Vesp.
 16, 18. μέγαν, ἐπίχαλκον. Fragm. Danaid. apud Schol.
 Ven. Hom. ἀπελθονα.
386. A. B. C. Alexis. Felicius solito Schweighaeuserus,
 sed in v. 3. nil expedit. An, τί λέγεις σύ; ποδαπὸς
 (vide Aristoph. Av. 908. sed ἄνθρ. οὗτος Plut. 111.
 Eccl. 806.) οὗτος ἄνθρωπος; οὐκ ἐπίσταται — hoc
 Jacobinus, nescio an recte. Tres ultimos versus recte p. 323.
 Schw. nisi quod δῆλον ὅτι sunt domini, et μὴ μοι δῆ-
 λον coqui. *And a chimney? = To be sure. = Don't*
be too sure.
 Ceterum hinc patet δῆλον ὅτι disjunctim scribenda.
388. B. fin. ἀπάδας omittit Ep. Quid si ortum sit ex ἀπάμας.
 396. D. fin. Crates. Vide Jacobs. p. 208. qui apud S.
 T. XIII. p. 472. παιδ. ἄλις χρῶν. Vide Aristoph.
 Vesp. 570 — 1. de loci sensu, et de ὅπως ad Soph.
 Philoct. 1402.
- Ib. E. 4. ἐν στεφάνου et οἱ στ. Epitomes MSS. i. e.
 ἱστοτεφάνου. Puto fuisse νύμφαι vel μούσαι ἱστοτεφάνου.
 399. D. Archestratus, 1. Malim, πολλαί τε θέσεις σοι
 Σκευασίας — σοι ut mox λυπαίται δέ Σ' ὀρῶντα, et
 ita passim Archestratus.

402. E. Antiphanes. B. *τίνος*; — *τυρός*. A. *ἀρνός*, Φ. B. *τῶν τ' ἀρνείων* — *τυρὸν ποιεῖ*. A. *ἐρίφου*. B. *διὰ τὴν* — *Φαῦλ' ἀνέχομαι*. Vide mea ad VII. 303—4.

403. A, Mneshmachus, 18. *λέπεται σιέροδαξ*, ni valde fallor, alicubi Porfionus. Tam πάντως δ' ἔνθεν τὰ κ. Jacobs. Malim, *πάντ' ἐστ' ἔνθεν τ.* Deinde, *ἡχάσκει, οὗτος* (Schw.) *βλέψον δευρί. πῶς αὐτὰ Φράσας;* (MSS.)

Ibid. 53. *εὖει*] Forſan *ἀφύει*.

404. init. Saltem debebat Toupinus τοῖς τοιοῦτοις. vide eum C. N. p. 170. et Porſionum p. 505. Praecedenti verſu hoc video, jungenda *ἐχρᾶτο πάντα*.

[Nunc] Iego, *πάντ' ἀφείλον, εἶναι δ' ἐπέλαβον Τὸν τοῖς τοιοῦτοις, παντοκῶλῃν, χρώμενον. The cook who uſed all theſe was no better than — ἀφείλον ut Ran. 972.*

Ib. D. Anthippus, 40. Potius crediderim diſtinguendum, *στάρον*. Ὅταν *ἐγγὺς ᾗ δ' ὁ* — ut iſta, quoquo modo legenda, ad *τελώνην* referantur. ΣΤΑΤΡΟΣ forſan ſupplendum: *ἔταν ἐγγὺς ᾗ δ' ὁ σταυρὸς* — Et hoc verum. Swiftius, *Advice to Servants: When you are going to be hanged, etc.*

p. 324. Ib. F. Dionyſius. Sex primos verſus recte diſtinguit Schw. Emendationes autem aſſumo Porſioni Adv. p. 114. Opufc. p. 240. Simmias, qui coenae parandae coquum adhibiturus erat, modo convivae, etc. coquo enarraverat. Nunc lego,

κατὰ τρόπον πῶς δεῖ, *τίνα*
τρόπον παραδεῖναι δ', *ἢ πότ', ἢ πῶς σκαυῆσαι,*
μήτε προῖδῃται τοῦτο, μήτε Φροντίσῃ.

οὐκ ἔστι μαγειρός, ὀψοποιὸς δ' ἐστίν. οὐ
ταῦτόν γάρ ἐστι — (ſic MS. niſi quod forſan ha-
beat ταῦτόν δ' ἐ. Aldus δ'.)

405. B. v. 21. Supple, *ἐν τοῦ τυχόντος· πάντα μὲν*, etc. Vide VII. 291. A.

Ib. C. v. 27. In deſperato loco tentaverim,

μάνθανε
τῶν βιβλίων ὡςδ' ἔνεκα τῶν γεγραμμένων
κενὰ μᾶλλον, etc. (e MS. A.)

Ibid. v. 35. B. (i. e. Simmias): *ἄνθρωπε, μάλας γ' εἰ. A.* (i. e. coquus): *τουτονι δ' (convivam peregrinῳ), — ἐπιλαδέσθαι, Σιμμία, πάντων τ.* Aliquando cogitabam *σήμερα*, ſed quanquam in hiſ recentioribus Atticiſmus non eſt ſemper ſervatus, oporteret *τῆμερα*. (N. B. *τῆμερα* et Lat. *hodie* in miniſ et jactationibus.)

406. A. 2. Lege *ροδωνιάν, ροσatum*.
 407. A. 2. Possis, *ἀγαθὸν δὲ καὶ χειμῶνι καὶ θέρει Φακῇ*.
 Ib. D. *ἦν δὲ καὶ τραγωδία* MS. A. Ut in re incerta,
 vide an legendum *τραγωδία*.
 408. A. B. Huiusmodi. Lege, *Φῆς, τὸ δαῖνα, προσελαλη-*
κέναι, etc. Ter emendat solito acuminis Boissonadius
 (Schw. T. XIII. p. 466.) Prima e MS. A. dedit. Tum
 forsitan, *σεφιστή*. Τύλεις τοκούτων καλλῶν λεγομένων,
 etc. ut comiti verba desinunt in *σεφιστή*.

IN LIBRUM X.

p. 325.

- P. 413. F. Euripides, 23. Saltem lege *χαρῶν τοῦς σ.* ut
 Iph. A. 345—6.
 Ibid. fin. Xenophanes. Constructionem minus percipit
 Schw. quae haec est: *οὐ μὲν τις ἄριστος, ἐταίρις καὶ*
κυδρότερος. Σὶ νικῶσιν Ὀλυμπία, ἰκονοῦς συνε-
ρεται. Distingue autem post *καμῶν* *εἰς*.
 416. C. Alutian. Qu. *ᾧ π' ἐνὶ πλάσι τριήρης. Large*
enough for a 94 to float in.
 417. B. v. 6. Qu. *Ἀρελλόν, ἴσως, καὶ Σαβύρια*.
 Ib. C. Eubulus, 1. Lacenis verba, ni fallor. Quare *Φα-*
γαῖν μὲν e seqq. ortum videtur. *μὲν* non in *πάλ'* mu-
 tandum, cum sit infinitivi cuiusdam terminatio. Alias
 possis, *Φροῦς μὲν*. Mox *καταρῆ μὲν τοῦς δ' Ἀθη-*
ναίους MS. Lege *καταρῆ μὲν, καὶ καταρῆ μὲν*.
 Ib. D. 6. *δοθάν* Saltem *ἐμφαγών*. Quid si *τοῦς δὲ σθένων*?
 Ib. E. Diphilus. Corrupta haec. Qu. *πρὸς δούλους*?
 418. D. Hermippus, 2. Vide p. 446. A. 1.
 Ib. E. Xenarchus. Lege,
ἐπὶ δὲ κατὰ τὰς ἑταίρας δὲ Ὀλυμπίαν.
 B. *εἰ λήγεις, κατὰ τὰς; A. καὶ κατὰ τὰς Θεσσαλίας* —
 De *καὶ* vide XI. 471. A. 472. F. XIV. 642. A. Vide an
 eodem modo supplenda lacuna in Alexide 546; D.
 419. D. fin. *ὡς αὐτός* Lege, *ὡς δ' αὐτός*.
 421. A. 4. „Forsan, *ἀνελθε, δὲ — πρὸς συμπελοῖα*.“
 SCHW. γὰρ Athenaei est, non poetico.
 422. A. B. In Alexide loquitur parasitus, artis suae per-
 tuesus. V. 4. *ἐβρίζοιτ' ἂν ἐμὸν* — verto, *BE injured*
or insulted.
 Ib. B. v. 4. Conjectebam, frustra, ut nunc puto; *εἰς ἣν*
πάντ' ἂν ἐμβάλοις ἔμα, — sed infra g. malim, εἰς-
Φόροι Ἀπανθ' ἔμα, αὐτοῖς οἷα
 423. A. Legendum videtur, *καταπιστάναι τοῦτ' — de-p. 326.*
leto ἀριστάναι.

- lb. C. Antiphanes, 2. ἄκρατον οὐχὶ παιδικὸν forsan legendum; ut Arist. Lysistr. 416.
425. B. Eupolia; a. Vide Schol. Nub. 587. Suid. v. 'Αἶ. δυσβ. Confer Plendo-Demosth. p. 785, 13. — v. 2. λεύσσομεν om. MSS. Qu. στρατηγοῖς χρώμεθ'. vide Ram. 737, etc.
426. init. [*Vide Addenda ad Porsoni Aristoph.* p. (113.)] Vide Critiam mox p. 432. E. 2. Supplem. lib. XI. Caf. An. p. 782, 48. Schw. T. IV. 217. Eubul. XI. 471. E. 487. A. 8. XV. 668. B. (ibid. 692. F. ἐπιλεγόντων.)
- lb. B. fin. ἐγὼ δ'] Lege ἐγὼ. Loquitur Cratinus. Vide Elmsl. Ach. 354.
- lb. C. Anaxilas. ἡδίων, aqua vino scil.
- lb. D. Alexia. Lege, ἐγγύω, Κρίτων, πολὺν; KP. βέλτιον &. Mox forsan, πιθανὸν λέγε τι καὶ διατρ.
- Ibid. Diocles, 2. Lege, δεῖ με; B. τέτταρα καὶ δύο.
427. A. Anacreon, 6. ἄνα, ut Homerus et alii: vide Porson. ad Euripid. [*Med.* 325.] δεῦτε, Pindar. Athen. XIII. 573. ult. Anacr. ibid. 599. C. D.
- lb. C. Achaëus, 2. λῆξαι] λείξαι. λείχειν de liquidis Aesch. Agam. 801. = λάπτειν X. 443. E. λαψάμενος XI. 485. E. λείλαφας ib. A.
430. E. Lege, ——— ἀπόθες, ὦ Γλύκη.
B. ὑδαρῇ νέχεέν σοι; A. παντάπασι μὲν οὖν ὕδαρ.
B. τί εἰργάσω; πῶς, ὦ κατάραι, αὐτ' ἐνέχεας;
Γ. δὴ ὕδατος, ὦ —
Vel, ἀπόθες. B. ὦ Γλύκη, ὕδ. De ὑδαρῆς Blomf. Gloss. Agam. 771.
431. B. Alexis: ——— Βρόμιος, Τρύφη;
TP. Θάσιος. ΞΕ. ὅμοιον.
All one, i. e. I have no objection. Vide Aesch. Agam. 1375. Τρύφη, Menander p. 162. Cl. §. 131. Benth. ex em. Scal.
- p. 327. lb. D. Diodorus. Lege, ——— δέκα,
ἀεὶ παρ' ἑκάστον ἐνδελεχῶς τὸ ποτήριον,
πίνει τὸ λοιπὸν, τοὺς λογισμοὺς δ' ἐξαιεῖ.
Wine in, wit out. De ἐνδελεχῶς ἀεὶ vide Porson. Phoen. 1422. Opusc. p. 252 — 3. ἀεὶ excidit Athen. XIII. 571. B. 1.
Vide ἐξευσεῖς p. 443. E. loco suspecto, ubi malim, εἶνον πολὺν, Οὐ πεπραμένον, σὺ π.
432. C. Epinicus, 7. νασμὸν Schw. e Fiorilli conjectura; male. Pro νασμὸν manibus pedibusque nititur E. H. Barkerus ad HSt. Thef. p. 99.

- 1b. E. Critias, 5. *χειρωνακίῳ γενης* sine καὶ MS. Quare collatq Porfono Adv. p. 120. lege, Ἄγγε' ἃ Ἀσθὴ χεῖρ εὖρ' Ἀσιατογένης.
437. E. Enbulides. *ἡριολάβῃ, σῦκα δαιτυνῶν ἐντροφᾶς, fastidis.* Sed nunc displicet. *σῦκα*, vilis cibus, Hipponax VII. 304.
438. E. Ptolemaeus: *τοὺς Ἰνδικούς καίμους*] vide p. 437. A. Sed suspicor Ἰωνικούς. vide 440. B.
- Ibid. fin. *Ἰθους*] Qu. pretiosos?
441. E. init. *ὅστι Φύστ' ἄμπελος*] Qu. οὐχί.
- Ib. F. Plato, 10. Qu. *τάλλα δὲ ἤδη τὰ μετὰ ταῦτ' εὐτελῆ' στ'.*
443. E. Alexis, 3. *ἥ (τις). Τιμοκλῆς.* Me ad Porf. Heo. p. 142. col. 1. l. 31. Sed solent *τις* subicere, non praeponere.
445. B. *ἡ διὰ τῶν συνθέτων ὀνομάτων ποιήσις.* Recte, ut puto, Schw. non *metro astricta*, sed *oratione rhythmica composita*. Addo, obsoeni argumenti.
446. A. Antiphanes, 4. *στρεφὴ λόγων παρεθέτω τις. ἡδὺ τοι ἔστιν* — Porf. Or. 228. Vide Adv. p. 120. Nescio tamen an recte Schw. *ἡδὺ τοι, λέγω,* — Vide Aristoph. Plut. 445.
- Ib. C. et XI. 494. D. Antiphanes, 4. Vide an legendum, *τοῦ τῆς ἐορτῆς, οὐ μενοῦμεν.*
- Ib. F. καὶ τῇ πῖε καὶ πῖνε πῖνε καὶ σὺ — Ald. Totasp. 328. locus forsan legendus: *πῖε δὲ (vel δὲ αἶε) συνσταλμένως. Μένανδρος — καὶ, „τῇ πῖε.“ καὶ σὺ οὖν, ὦ, — „τούτῃ πρόπιθι,“ ἵνα καὶ —*
447. A. Lege, *ἀνίσωμα ———— ὡς εἰς ταῦτίσω μέλλων καταπεσεῖσθαι.*
448. F. Antiphanes. Lege, *ὅποτε προσάτταιτό τις.* et forsan v. 4. *Φέροι.* Deinde lege et distingue, *λήρον οὐκ ἂν γινόμενον Οὐδέποτε γ' ὦμην* — hoc Grot.
449. D. B. *σύνρυαν εἰπέ, μὴ μακράν.* A. *μηδὲ τοιοῦτ' ἄλλο μηδέν;* B. *μὴ ἄλλα τοῦμπαλιν λέγα, vel λέγω.*
450. B. init. Pessumdat Jacobs. ad Anthol. T. XII. p. 348. sed recte confert Sophocl. Plutarchi T. II. 1100. (Lex. Soph. v. *πάππος*.) Arnaldum Lect. Gr. p. 33.
- Ib. E. Antiphanes, 18. Malim, *ἦν, οὐκ ἦν ὁ λόγος, πρὸς δ' αὐτὰς, πολλὰ λαλούσαις.* Irrepfissa αὐταῖς puto ex vicinis. Vide an superiora, v. 7. *ἔστι τις ὃς τὰ μὲν ὄντα δίδους,* explicari possunt per Priapeia Scalig. pp. 62—3. ut puer quidam sese prostituerit aenigmatum discendorum gratia.

lb. F. Antiphanes, 4. Verte; *Aliis autem, quamvis praesentibus, non licet audire.* Possis, τοῖς δ' αὖ παροῦσιν ἀκούειν Οὐκ ἔστιν. Vel, εὐδὲ παροῦσαν — ἔξ.

453. E. 6. *Sophocles a Callia didicistis διαλεῖν τὸ πείλημα τῷ μέτρῳ*, etc. Qu. πνεῦμα vel βῆμα. De elisione i fine versus loquitur Athenaeus, vel potius Clearchus

lb. F. Callias. Personas distingue:

A. ἄλφα μόνον

μόνον λέγειν χρή; KOP. καὶ τρίτον μόνον γ' ἀρεῖ

A. ἦ γ' ἄρα Φῆσσι. XOP. τὸ γε τέταρτον αὖ πόνον

ι. π. εἰ, τὸ δ' ἔπτον ὅ λέγει (vel, μόνον Λέγειν)

μόνον. τὸ λοιπὸν δέ σοι Φανῶ τὸ α̃.

454. A. 5. etc. An hoc facit Phot. v. ψό?

455. F. init. λῖνεσάμενος. Et de caleo ineptum.

Ibid. Anaxandrides. Lege et distingue.

p. 329. Τιμέθεος ἔφη ποτ', ἄνδρες, τὴν χέτραν, εἶμαι, λέγειν (εἶμαι, Aristophanica.) Qu. an, ἐν περιπλοκῇ γαίς γὰρ plurale alicubi notavi, e Strabone ni fallor.

456. E. F. Simonides. Imo nescio an τὸ τέτταρος ἀεθλοῦ fuerit ἢ ὅσος, i. e. τὸν οὐκ ἐθαλόντα ἀπεροσέμενος παραγεσέσθαι.

457. C. supplendum, Φιάλην (αἰσιν) πεπρασμένην? vid

458. F. (vel ἄλμυ)

lb. E. fin. ὅσα ἀπὸ — ἔχεται. Omitti solet praepositio An, ὅσα περ?

459. A. Antiphanes, 5. Recte τοῦτον. vide Demosthenica Philipp. p. 49. V. 6. αὖ ἐξοιδά τι Ντι δύν. MS. Lege, ἐξοιδά τι, ἢ τι δύναται τὸ βῆμα; B. ἔξ — παχέα A. ποῖον; Tam ut Schw. nisi quod v. 10. servandus περιφέρειν, to put round. V. 7. verte, Is estis a rid dle, or what is it?

De totius loci sensu misere caecutiunt interpretes πρέμασθαι est, suspendi per collum. Vide Aristoph. Ran. 122. (Nub. 868. Vesp. 297. Aristoph. Athen. IV. 161. ult.) Antiochus Athen. XII. 547. B. Etymol. v. κρήνη p. 537. (Non quod ita semper significat Ran. 632. Thesm. 1121. (Plut. 312.) Pollux II. 41 III. 79.) Hinc jocus, XIII. 585. F. Quare coronae κρήναι? Quia ψυχρογαστροῖσι. Because they ENCHANT people; vel, raise spirits. Vide Aristoph. Av. 1554 Athen. XIII. 595. ult.

Deinde in ἐνέχυρον, v. 12. latet nescio quis jocus vide an ambigue, ut nos, pledge. Ceterum vide aliquid lucis eliciendum e Menandro Athen. VI. 22!

fin. (ubi qu. an delendum ουκ.) Hermipp. XI. 478. C. apud Porson. ad Plut. 451. Gnathaenii jocus XIII. 585. B.

IN LIBRUM XL

P. 463. C. D. Lege, partim cum VV. DD.

οὐδὲ εἴς ἂν εὐλόγως
ἡμῶν φθονήσαι νοῦν ἔχων, οἱ τῶν πέλας
οὐδὲν ἀδικοῦμεν οὐδέν. ἄρ' οὐκ εἶσθ' (vel ἄρα γ').
Tum χαρίεν διατριβῆς Grot. quod notare neglexit Schw. p. 330.
Sed stare potest vulgata: *Scin' illud, quod ludi jocique
causa dictum est vita, merum esse nomen?* Confer
Eurip. Fragm. Incert. (Platarchi T. II. p. 120. A.)

Deinde D. 5. lege Φήσει, et forsan, ἔχοιμ' ἂν σοι
Φράσαι, Ἐγνώκα δ' οὐν —

464. init. Anaxandrides: — παρσενουασμένοι
πίνειν τρόπον ὅσπερ νυνί; λέγετε *). B. τίνα τρόπον¹
ἡμεῖς; τοιοῦτον εἶναι ἂν καὶ σοὶ δοκῇ.
A. βούλεισθε δήπου τὸν ἐπιδέξι. B. ὦ πάτερ,
τί Φήσ²; ἐπὶ τῷ πίνοντι τὸν ἐπιδέξια
λέγεις³; * Ἀπολλων, —

In his partim consentit Jacobs.

1. Delevi πίνειν. (Quaere an recte τίνα pro ὄντινα.
Vide Aristophanica ad Nub. 664.) 2. 3. λέγειν bis vulgo.
Possis etiam, B. βούλεισθε — Λέγειν; A. ἐπὶ τῷ π.
Ceterum omnino confer VIII. 358. E. et me ibi.

Ib. D. Chrysippus, ab Horatio versus, Sat. II. 3.

781. D. (post 466. E. Supplem. in Schw. p. 211. vel Cas.
Anim. p. 781. D.) τῷ κληθέντι] τῷ κληθέντι ἀρίστῳ.
Paullo post, ελευθέριον δὲ Φησι ex senariis contracta
videntur.

782. A. = 214. Anacreon. ὡς μὴ πρὸς — Malim ὡς *AN.

783. E. = 221. Amiphtas. Lege et distingue,

— A. αὖλαι μοι μέλος,
σὺ δ' ἔδε πρὸς τήνδ'. (scil. τὴν αὐλητρίδα.) ἐκπύσαι δ'
ἐγὼ τῆνδε.

B. αὖλαι σὺ καὶ σὺ (ita Jacobs.) τὴν α. λάμβανε.

Deinde pergit cantare B. οὐ χρῆ, etc. ut recte Schw.

467. C. Eubulus. Vide an, μισθὸν κακίστα. vide Ran. 1504.
deinde lege, ἀτὰρ ὃ γ' — cetera ut Porsonus. Sen-
sum exple, ταῦτα φίλῳ, vel τοιοῦτον ὅδε.

*) Exscripsit Dobraeus, παρσενουασμένοι | π. τ. ε. ν. λί-
γεται — nihil notans de quarto pede. J. S.

Casaub. Anim. in Athen. T. III.

468. B. Antimachos, pen. Lege, *ἐν σχερῷ ἐστησας*. nul
fere mutatione. Sic Jacobs.
- p. 331. lb. C. Ion. Πάλλου μέγ' ἄθλον. Lege μέν.
471. A. Theopompus, 7. *ἔνδοξον*: οὐτεσι καλῶ Σπι
θήρ. Θ. τάλαν, (Jacobs.) *παρὰς* με. Σ. ναί — V.
οὐτεσι καλῶς. Θ. Σπιουθήρ. τάλαν, — Ultima rec
Schw. Spinther coquina, Anthol. Palat. Jacobs. VI. 30
9. mimi nomen apud Quintilian. et Plinium.
παιρῶν λαθάν recte MS. in Theophr. IV. p. 20.
Needh. Recte exponit Schneiderus p. 103.
Ultima forsan legenda, *ποιεῦσα δὲ πρῶτον ἐπὶ
ἂν σοι θυμὸς ᾗ, ἔμοι παράδος*.
- Ib. D. καθαρώτατον] καθαρώτερον MS. A. Moeris et Ma
in Θηρίκ. Bentleius Phstas. p. 119. qui sensum lo
non vidit. Dicit parasitus, *Adco diligenter omni
absumebam, ut fictilia redderem puriora quam*, et
Ludit in *ἐργάζεσθαι*, ut Grates Stob. CXV. Ges
p. 591, 52 = CXVII. 483. Grot.
- Ibid. Id. Aleator. 2. παρὰ] Qu. πάν. Sed πάν qu. a
participiis jungatur.
- Ib. E. Araros, 1. Μαίε haec tractavit Lohbeck. ad A
p. 345. Seneca Hippol. 1169.
_____ membra quis laevis, Sinis,
Aut quis Procrustes sparfit, aut quis Cressius
Daedalea vasto claustra mugitu replens,
Taurus biformis, ore cornigero, saxa,
Divulfit?
ποῖος Κιθαίρων Oed. T. 421.
472. E. ΙΣΘΜΙΟΝ ipsius Athenaei errorem, esse puto
(qu. an antiqui interpolatoris), pro ΗΘΜΟΝ, (de quo
p. 501. E. et Schw. ad 480. B.) vel ΗΘΑΝΙΟΝ. p. 470
D. *ρύσις* et *χρυσίς* p. 496. F. *ψαγδάς* et *σαγδάς* XV
690. E. 691. C.
- Ib. F. Epigenes. Collato Schweigh. lege,
_____ ἔστι γὰρ προουσία; || ναί.
|| λουτήρι'. ἀλλὰ _____
_____ || Βασιλῆος υἱόν τινα.
_____ λέγεις ἀφίχθαι; || δηλαδὴ, Πιξ.
p. 332. Ibid. ult. Hedylus, 1. καὶ γὰρ τι semel delendum; qui
substituendum, alia quaestio.
473. A. Hedylus: Πασισακλῆς] Lege, πάλι Σωκλῆς
Deinde qu. an *οἷχεται* valet, *vino succumbit*, ut nos
gone. Sic *ἀπώλεσε ναύτην*.

- lb. D. Amiphas. Lege ἡ Μάνια. Sed vide X. 431. E. (imo 430. E. F.)
- lb. F. ult. ἀγόμεν] Vide an legendum ἀνάγωμεν. Certe ad res nauticas hic alludi videtur. An πέλαγος pro πᾶν? 474. B. Phrynichus. (Vide Porson. Advff. p. 127.) Pro τῆς, ἐκάστης Grotefend. et alia mutat. An legendum, ἀν οἱκοι σωφρόνως Χαιρέστρατος
πάνθ' ἐκάστης ἡμέρας ἀν εἶλεν
Nescio an jocus hic lateat in *καρμυεύειν*. In Agathoclis dicto p. 446. A. per *καρμυεύειν* intelligo *machinari*. Vide Aristoph. Av. 1537. (hanc enim lectionem potiorrem puto.) Adde Eccl. 253.
- Ibid. Nicostratus, 3. Lege *σεραυῶ*. Ita Jacobs. Demosth. Phil. I. 47, 27. Arist. Ran. 1201, 1316, Athan. XI. 503. E. notae ad XLV. 622. B. Deinde v. 4. τι *πεκαρμυεύμενον*, nisi delendus verba.
- lb. fin. Vertit Macrobius V. 21. *Asolepiades* — *ait* — *navalis veli partem inferiorem πτέρυναν*, etc. Legebat iste *ιστίου* pro *ιστού*.
475. A. 1. Vide an legendum *ἀναθῆναι*, *ναυούσας* —
- lb. E. Antimachus: *κῆρυκας δ' ἄρα τοῖσι Φ*.
476. A. 1. *τοὺς πρώτους*.] An excidit *ἀνθρώπους*?
- lb. B. *καλοῦσι γοῦν ἑνιοι οὕτω* (vel forsan *τοῦτο*) *τὰ βυτά*. Vide p. 497. B.
477. A. Forfan, *τοῦτο γὰρ, Φησι, λ. δ. σ'. ἀγρ. ἐνθα προσήκει μάλιστα τὸ κισσύβιον*, ut τὸ ξύλ. *πετήριον* primum irreperierint e sequentibus, deinde *κισσύβιον* in margine pro emendatione positum in alienam sedem migrarit. Dicit igitur Neoptolemus, Cissybium describi, etsi non nominari in Euripidis loco.
- lb. F. ult. Qu. *ὄρνις ἔχων καὶ ἡρῦκας*. Vide Aristoph. p. 333. Ran. 968. ut *Perfas* e seqq. venerint. Deinde *ψυκτῆριον*, vel transpone, *καὶ κυμβίον καὶ κόνδον καὶ ψυκτῆρα*, ut desit syllaba in fine.
478. A. Pancratea; *ἐν πρώτῳ Κογχορηίδος*] Quum de Aegypto sermo sit, an *Βογχορηίδος*? (ὡ μ)
479. D. Recte, ut puto, ed. Cāf. *εὐδαιπνίας*, ut *ἀγίας*, etc. *A good appetite*. Vide IV. 149. B.
480. C. 1. *κυλινθορεῶν*. Vide p. 461. E. 6.
- Ibid. Pindarus, 1. Qu. *ἄχχμ'* —
- lb. F. Hipponactis grammatici mentionem nemo, ut videtur, fecit. An legendum *Ἑρμῶναξ*?
481. A. B. Pherecrates: *Φάρυγα*. B. *δῶ σοι π.* (N. B. *δῶσων* p. 480. B.)

- A. γλισχρόν γε μούσται τὸ σι.
 B. ἀλλ' ἢ λάβω σοι τὴν κοτυλίσκη; —
 ut fere Cal. κυρι e margine ex v. l. κυρίσκη.
 lb. F. Anaxandrides: μούσται μούσται ἔστιν optime Scaliger
 Euripidi restituit Cycl. 637. pro μέγισται.
 481—2. Alexis: τὰ τε κυμβία
 ἄρ' ἦν πρ. ——— παρθένων;
 B. νῆ τὸν Δί', ἦν γάρ. A. ὦ τάλ. ἐγὼ κακῶν.
 482. C. An poëtam respici recte neget Antiochus; nescio;
 sed ob quid male audiebat iste Euripides, explican-
 dum puto ex Aristoph. Eq. 1286. ubi me vide.
 lb. D. Anaxandrides: τὸν χοῖρα Αὐτῷ σὺ, Κῶμος? An deus
 aut daemon aliquis apud veteres audierit Comus, non
 vacat quaerere. Sed potuit induci ut persona allegorica.
 483. E. 6. ἐγὼ γὰρ ἄν ——— πίοιμι manifeste legendum.
 Ceterum collum erat reflectendum, ob cothomis ἀμ-
 βουνας. Vide C. 1.
 484. B. 6. παραχῆμενος] παραχύται XII. 518. C. παρα-
 χύων XV. 665. B.
 lb. D. In Menandri loco prorsus cespito. Qu. tamen an
 -πώματ' εὐπρόσωπα.
 p. 534. lb. E. Hipparchus: ὁ λαβρ. — ὄρνις; B. Ἡράκλ. Pro-
 digii instar Schw. Imo, an avis est? Plane idem
 jocus in loco proximo Diphili; Antiphane, 500. F. 3.
 Aristoph. Nub. 1289. forsan Philemon. XIII. 590. A.
 Ibid. Diphilus: ——— λαβρώνιος.
 B. ἀνδραπόδι' ἩΔΗ ταῦθ', ὄρνις; A. ἡμιστά γε,
 ἀκρωμ. δ' ὀνόματα. B. πρὸς τῆς Ἑστίας;
 A. ὁ λαβρώνιος χρυσεύς δὲ — i. e. ὁ δὲ λαβρ.
 485. B. Philyllius:
 ——— πάντα γὰρ ἦν
 μέστ' ἀνδρῶν καὶ μαιραλίων
 πινόντων, ἅμα δ' ἄλλα
 γράδι' ἦν μεγάλαισιν εἰ-
 του χαίροντα λεπάσταις.
 V. 2. Egregie Jacobs. p. 262. 3—4. Vel, ὁμοῦ (vel
 ὁμαδος) δὲ λάλων γραδίων.
 lb. C. Theopompus: κέρμα Φ. διαδοῦς, distribuens.
 lb. D. Pherecrates. Si cum Tonpιο mavis ἔστις ἄν, le-
 gendum erit χαρυβδιῶ. Sed potius exiſtimo λαψέ-
 μενος μαστὴν ἐχ. esse initium hexametri.
 487. E. XV. 666. F. Vide an legendum, ἐγὼ διδάξω (vel
 ἰδιδάξω.) πᾶθ' ὅς ἄν — Tum distingue, B. πλ. ποίαν;
 A. τοῦτο — μικρόν. B. τὸ πιν. λέγεις; A. —

490. B. *ὡς πολλοί*] Lege, *ὡς οἱ π.* ut D: 1.
491. E. fin. *ἀναστάσεως*] Qu. *ἀνατάσεως*.
494. E. Eubulus. Verte, (In eo erat quidam, ut) *publice ebiberet certam mensuram utriusque* (vini et aceti) *seorsim: at iurejurando interposito hoc refugiebat vinum, dicens se non esse vinum*, etc. Lege *αὐτὸ μαῖλλον* cum Corayio, et *ὅξος αὐτὸς* — nisi mavis *αὐτὸν* et *αὐτό*. Sensus ultimarum vidit Villebrunius. Potuissent Corayius et Schw. *ὅτι ὁ μὲν οἶνος ὅξος εἶη γν.* — *οἶνος* — Sed illud verum.
497. A. Epiniens, 3. *πrouνιζόμενον*¹. B. *ἀμφοτέρω δ' οἶων*². p. 335.
 *) A. *ἔστι δ' ἐλέφας*, A. *ἐλέφαντα περιάγει*³; B. *μὲν χωρεῖν δύο χόας, οἶον οὐδ' ἂν⁴ ἐκπλεῖ*
ἐλέφας. A. *ἐγὼ τοῦτ' ἐκπέπνεκα πολλάκις*.
 1. Verte, *salientem liquorem ore excipiendo*. 2. *I will bet*. Sed qu. an Γ. loquatur. vide mox B. 8. 3. *Does our host lead elephants about?* 4. Sed qu. an divelli possint οὐδ' ἂν et *ἐλέφας*.
 Deinde, *κατὰ δὲ τοῦ τρίτου λόγου Φησὶν*,
 498. C. Anaximander. *αὐτῷ καὶ πάλιν* delenda, ut ex ΑΠΟΠΛΕΙ nata. Distingue, *ἐν ἤλετο*, (τὸν δὲ σκ. — *Περσέλει*) *τοῦτον ἔχον ἀπέπλεον*. hoc Ald.
 499. F. Sensus: *Σκύφος derivatur a σκαφίς, nisi forte a Σκύθης, unde et σκυθίζω: quanquam scio Hieronymum hoc a σκύφος, non a Σκύθης derivasse*.
 500. E. Antiphaneas. Lege, *τῷ σατραποκλεύτῃ*. Vide ad VI. 264. A.
 Ib. F. Antiphaneas, ult. Malim, *ὅσοι προγάστρες*. Cadi *ventricosi vocantur gauli*. Distingue autem, B. *πλεῖστα*; A. *τοὺς π.*
 Ibid. Rhinthon: *ἐν ὑστιακῷ τε καθαρὸν ἐλατῆρ' ἀλφίτων ἀπερρόφαις*.
 Certe duae lectiones simul textum occupant.
 502. B. (Caf. Anim. 820, 4.) Alexis: *κοινῇ κύλινα προπιόμαι*. — *τήνδε* v. praec. est *ecce*.
 Ib. E. In Menandri loco non mihi satisfacit Bentley. §. 153. Quid si, *προὔπινεν αὐτὸν* (vel *ἐν*) *τοὺς ἀθλοῦς ἀπολλύων*?
 Ibid. Strattis, ult. Lege *περύλη δ'* — Sensus videtur esse, *Pras inopia mensuram sui panis adeo contrahit, ut pro quoque choenice tantum cotylen ponat*. Vide 478. F.

¹) Ita MS. Utrum consulto an per errorem A bis praefixerit, vix scio. J. 8.

lb. F. Alexia, 2. ἡσυχῇ] Sensus est, *Me audaciter et cum magna ostentatione iunctuli cauponas. I went into the inn with an air: αἰθων est audax, non niger.*

p. 536, 503. A. 4. Distingue, ἐνομάζουσιν. Τούς δὲ — ὄνομα, Εὐφ. Deinde, τὸ τριτλίον δὲ στυλα Schw. „Sed vide IV. 17b. E.“ SCHW. Voluit 169. E. Adde XIV. 621. E. tibi lege, εἰς δὲ στυλόν,

ibid. Εὐφρόσιον. Legendum suspicor Εὐφρών. De Euphronione vide Fabric. Harl. II. p. 804. Toup. Em. T. II. pp. 601, etc. In Cratetis Epigram. ibid. (Br. II. p. 3. Jacobs. II. p. 383.) certissime legendum, καὶ τὰ Φιλῆα Ἀτρεΐδης ἦδαι. Et nescio an hoc aliquis monuerit. — De Phileta Fabric. IV. 490. VI. 376. Ruhnken. Ep. Cr. supra ad IX. 382. E.

Euphronion ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ, apud Harpocr. v. ὁ κατ. νόμος. qu. ἐν ἀπείδ, i. e. ἀποδιδούσῃ: vel (ἦ, καί, ἦτοι, etc.) Ἀπολλώδωρος.

lb. B. Antiphanes Ἰων. Saltem legendum et distinguendum, ————— B. τὸ μὲν ἐφίππιον

ὁ δὲ καλὸς πῖλος, κείδος, ψυκτήρ, τί βούλει; πάντ', Ἀμαλθ. u.

Sed de καλὸς subdubito. Ironice dici videtur.

————— Καρίῳ. (Ita Schw.) Nisi desit vox post οἶνου, transpone,

————— τριπόδι καὶ οἶνου κείδον παραθέμενος ψυκτήρᾳ τε μεθύσεται.

Deinde qu. an,

————— ἔσται πότος σφοδρότερος. οὔκουν εἰ Φράτων τις; οὔκ' ἔτι ἔξειστι, κυαδίσειν γὰρ ————— τὸν δὲ κείδον ἔξω καὶ τὸ ποτήριον λαβεῖν —

lb. D. 2. Euripides. Qu. ΔΕΝΔΡ' ἘΝ ΦΙΛ. Sed haereo in ψυκτήρια adiectivo. Melius δένδρων.

lb. E. Antiphanes, 2. Lege τις. ἔχε —

505. C. Aristoteles. Nil extricant Fabric. Harles. T. III. p. 69. Sensus esse videtur, *Igitur aut negentius necesse est, Sophronis qui vocantur mimos, scriptos illos oratione soluta, esse imitationem sermonis opus factam; aut si hoc concedamus, concedamus etiam, imitationem, etc. esse Alexameni dialogos.* Jungo οὐδὲ ἐμμέτρους cum Valckenaerio ad Theocr. pp. 194. 200. (qui male διαλόγους καὶ μιμήσεις), et aule τοῦς

'Αλεξάμενου repeto Φῶμεν. Hoc certe liquet, tum ex hoc loco tum ex Arist. Poët. p. 3. ed. Tyrwh. Sophronem et Alexamenum ad idem μιμήσεως genus referri. Εποποιεῖν esse hoc genus, miror quomodo sibi persuaserit Tyrwhittus. Locus de Poëtica p. 3. ita accipiendus: *Quod si ad eandem classem referre nolimus eos qui eodem imitationis instrumento utuntur, ne Sophronis quidem mimi, et Socratici dialogi, ad eandem classem referendi erunt.* Hoc non dicit quasi vel hos vel illos ad poësin, nedum ad epopoeam, referat; sed ut suam de poësi theoriam exemplis aliunde petitis, (ut alibi a pictura, musica, etc.) illustret.

Deinde, quod imprimis notandum, πρώτους γραφέντας τῶν Σ. διαλόγων fortasse reddenda, scriptos ante Socraticos dialogos, ut πρώτος μου in N. T. (Athen. XIV. 63o. B. C.) Sed donec haec forma ex profanis scriptoribus defendatur, satius erit legere προτέρους. — Atque ista conieceram. Sed nunc puto: ~~Μυρσινίδου~~ Motelem ita vocare per prolepsin quandam Alexamēni dialogos: non quasi iste Socraten introducat loquentem, quippe quem suspicer Socrate antiquiorem fuisse (Laërt. III. 48.); sed quia omnes dialogi, formae dramaticae, argumenti philosophici, Socratici vocati sunt.

lb. E. ἤκουσε πρὸς Πλάτωνα] Σωκράτους Schw. Melius abessent duo verba. Sed nescio an lib. III. aut V. hoc narret Athenaeus.

506. C. 2. εἰς Φῶς λέγεσθαι. Qu. an ἄγεσθαι.

Ibid. 7. Equidem suspicor delenda esse ista, ὅτι δὲ — εὐπρόσωπον, quanquam ne sic quidem persanatus locus.

lb. D. 7. Potius suspicor, τῆς Ἀριστείδου καὶ Μυρσινίδου. vel potius, τῆς Περικλέους καὶ M. ut in Epit. Περικλέους e margine alienum locum invaserit, ut ἔξει pro p. 338. χέξει XIV. 646. F. nisi statuas Περικλέους pro Σοφ. κλέους mox reponendum. Sed omnia quae hic de libris Platonicis tradit noster, merae tenebrae.

507. D. 1. κρατεῖν] προτεῖν Coray. Vide an κράζειν.

Vide Aristoph. Av. 24. κράζειν Jacobs. vero proxime.

508. D. τὰ κατὰ τὸν ἄνθρωπον, i. e. τὰνθρώπινα, ut recte Schw. Opponuntur istis, τὰ κατὰ φύσιν, etc. supra C. Deinde ὅπερ ante οὐχ.

509. C. D. Ephippus, 1. ἔπειτ' ἀναστὰς (ita Jacobs:) εὐτροχος v. (vide R. P. Adv. p. 275.)

8. — τὸδε τιθεῖς ὁπερ
[εὐ δὲ περιδύμενος ἔρδρα]
κνήμης ἱμάντων —

πέδιλον ὑπόξυλον, *cothurnus* est *bas*i *lignea instructus*. Vide Schw. ad XII. 535. F. p. 454. *Subere* utebantur mulieres. XIII. 568. B.

σχῆμα, 11. Alciphron I. 34.

IN LIBRUM XII.

P. 510. D. κυδοιμὸς] Aristoph. Pac. 254.

511. D. τῶν νῦν] Lege τὸν νῦν, vel τὸν τῶν νῦν.

514. B. χρῆται δὲ αὐταῖς καὶ πολλαῖς ὁ βασιλεὺς * * *concumbit*. Deinde sequebatur aliquid de comitatu et apparatu regis, qui regia exire solebat διὰ τῆς — αὐλῆς.

516. D. E. F. Alexis. Initium mutilum. Vide ad X. 418.

E. Tum, οὐκ ἔδῃδον — πάνυ πολὺν corrupta: qu. πάνυ, καὶ ποικίλον, "Ο γ' ἦν παραδῶ — Vel ποικίλον πάνυ — Tum *forſan*, αὐτῷ γε χαίρων.

B. ἀνθρῶπε, ποίει λευκά, καὶ βλέπ' εἰς (τὸ πῦρ.) *Make your wool, as you call it, as white as you please*. *Only mind your cooking, and don't prate.*

p. 339.

Ἀρετὰν ἀπὸ τῶν κ. τάριχος ἰχθύων, *πρεῶν βατάνιον εὐδαίως* * *

δίπτυρον π.

πυὸν, μέλιτος ὀξύβαφον ἐπὶ ταγηνιῶν.

(vide Polluc. VI. 79. vel Athen. XIV. 646. E.)

τυροῦ τροφάλια χλωρὰ Κυθνίου π.

βοτρυδιὸν τι, χόριον, ἐν ποτηρίῃ

γλυκύν. τὸ

B. ἀνθρῶπ', ἐπ'ικαίῃ, μόνον ἀπαλλάγηθί μου.

(τοὺς σοὺς δὲ) κανθαύλους λόγων καὶ χόρια καὶ βατάνια πᾶσαν (ἀφανιστὴς) τὴν ἡδονὴν.

πᾶσαν τὴν ἡδονὴν praecedentibus adjungit Aldina, etsi primum inspicienti cui aliter videri possit.

517. E. Transpone, ἀλλὰ παρ' οἷς ἂν τύχωσι, καὶ προπ. οἷς ἂν βουλ. τῶν παρόντων. Possis, τύχωσι, καὶ τῶν παρόντων προπ. possis et aliter. Deinde ἀφροδισιάζῃται est, Venerem patitur, non exercet.

519. fin. *Salubres esse* τοὺς ποταμούς. Manifesto legendum τοὺς πότους. Vide 526. B. C.

520. D. E. *ἡaris* MS. Vide an legendum Νάρις, ὁ Νάρις.

524. F. Callias sive Diocles. Si senarii sunt, malim εἶπὼν ὅ τι — Vide Aristophanica ad Nub. 227.

524—5. In Hermippo videre videor metri vestigia Ionici maj. Qu.

χαῖρ', ὦ διαπόντιον

στράτευμα. τί πράττομεν; (ut in proxime praecedenti Calliae loco.)

κόμη τε νεανική

σφρίγγι τε βραχιόνων.

Quae vera sunt, recte Aëdus τὸν Ἀβόδον. Ἀβόδος XIII.

586. A. Ceterum κόμη, etc. explicanda ex Eurip. Fragm.

51. In μαλακῶς latet μάλα. . . ὥς. forsan μάλα καλῶς.

Sed vide Xenoph. Hellenic. III. 4. 19.

Nempe ξαναγός quidam milites Asiaticos, specie egregios, re ignavos, contraxerat.

526. A. ult. ἀφροσύνας] Lego ἀβροσύνας. Vide mox D. 8. p. 340.

Ib. B. init. Ad aliquem ex auctoribus hic citatis respicere videtur Cicero Nonii (Rep. VI. p. 308. Maii.)

530. E. Phoenix, 4. εὐ δίξων δίδιξ. MS. ἴσως Scal. unde patet suum fortasse habere Dalecampium. *And perhaps he never desired it*, vertit Jer. Taylorus, *Holy Dying*, p. 10. in sequentibus identidem errans. — Imo Dalecampium, non Phoenicem, vertit Mercurius ille Christianus. Sed in ultimo versu, σπυδαὶ δὲ πολλῇ, ex ipsa vi sententiae posuit, *a little heap of dust*. Verte, *mere dust*. Vide me ad Agam. 429.

540. C. 6. Recte Schw. *imbutae odoribus*; et confert 514. A. Ita Theocr. I. 129. ἐκ καρῶ σύγγα, *cera compacta*.

542. E. fin. *perhibetur* Schw. Imo *male audians apud Antipatrum*. Aristoph. Vesp. 504. Athen. XIII. 584. A. 4.

545. A. 1. Φαίδε χιτωνίσκος. Malim Φανός.

549. C. Ἰδὼν ἐπιθυμῶ. *I wish to die in a peculiar way*.

551. C. Platonis comici locus de Cinefia, quem indicat Caſ. in Galeni L. VII. ad Hipp. Aphorism. est T. V. p. 322. ed. Baſ.

Ib. D. νοσώδης, *morboſus*, i. e. *impudicus*. Br. ad Av. 1378.

552. A. B. Plato Rep. III. p. 404. A. B.

Ib. E. 4. Numerosius ἐν ὀλίγαις ἡμέραις.

553. fin. προῦπογράφειν] Forſan προσηγορ. et ſimul innuere. Confer Epigr. apud Scalig. Catalect. p. 63. *Quam puero legem*.

IN LIBRUM XIII.

P. 558. C. Anaxilas, 14. ὥστ' (vel τοῖς τ') ἀπαλλαγῆσι p. 341.

ταύτης — *Si vetulam effugeris, in juveniculum incidis, duplex malum*. Deinde v. 25. ἢ sanum est σκίμπος, forſan transponendum,

εἰτά μοι σκίμπος γένοιτο. Φησί; τετράπους, ἢ θρ.

Suspico e ſeqq. orta Φησί την προς, (nam ita MSS.)

et excidiſſe hemilichium; ut fuerit ſere,

ἡ μὲν οὖν ἦτοσα· τετραπύτους μοι γένοιτό τις θρόνος.
Nempe quum in utroque versu Φησι casu omisisset scriba codicis, unde fuit is quo usus est Aldus, et in posteriore quidem versu errorem suum animadvertisset, in margine posuit εἴτα Φησι παιδίσκη δέτους, cum nota quadam (/· puta vel s), cujus similis alia poni debuit supra εἴτα in contextu. Sed quum nota non supra εἴτα παιδίσκη, sed supra εἴτα τετραπύτους posita esset, errorem errore auxit alius scriba, pro supplemento accipiens meram correctionem; quasi loco prioris εἴτα ponendae essent quatuor voces.

Ib. F. 4. Recte explicat Cal. Ineptit Jacobs.

559. C. Eubulus, 8. Distinguere malim μέντοι τις, ut τις sit encliticum.

Ib. D. Antiphanes: σὺ τί λέγεις; i. e. tu, quid dicis? Imo quid ais? Quare transponendum suspicor, τί σὺ λ. Sed vide Aristoph. Plut. 909.

561. C. Euripides, 5. τίμιος θεοῖς ἔσσι. Imo sensus poscit βροτοῖς vel θνητοῖς. Nisi forte θεῶν, de quo vide mea Addenda ad Personi Aristoph. p. 130.

562. C. Alexis, ult. ὄγγος τ' εἰπαί που τοῦ πράγματος. Vide Aristoph. Plut. 861. Propius ad literas σχήματος, vel χρήματος, (ONOM, CXHM, XPHM.) sed πράγμα-
verum.

Ib. E. ὁ ποιητῆς οὗτος] An delendum οὗτος? Sed nunc suspicor ista inde ab οὗτος ὁ Ἔρως ab Euripide derivata forsan e Med. 651. et vicinis.

p.342. Ib. E. F. Chaeremonis esse *Traumatiam*, vix puto; neque multum esset haerendum, nisi locus Il. 35. F. plane esset e comoedia sumtus. An igitur Athenaeus, vel auctor unde haec sumsit, Theophrasti verba male cepit; et quum ille e Chaeremone citasset οἶνος τῶν χρωμένων, etc. deinde ex aliis, forsan non nominatis, reliqua, putavit ista quoque ut Chaeremonis citari? — In eodem Theophrasti loco forsan sequebatur βῆσις de vino (Athen. Il. 35. F.): sane ea, quae ibi de vino dicuntur, facile ad amorem trahi possunt. — Interim constat sive Athenaei ipsius, sive alius, errore Chaeremoni tribui verba Euripidis.

In fragmento FORSAN εἰ δὲ γὰρ — αὖ πόρους — αἰκνιωτάτους.

563. C. Amphias. Lege, τί φῆς σὺ; ταυτί — ὡραῖον φι-
λῶν (Jacobs.) παρὶς σάφρων τ' ἀλ.

Ib. E. παιδοπῖται δυντες est interlocutoris, non Hermiae.

[ib. F. ἐπιδεικνύοντα] Vertunt, Dal. et Schw. quasi ἐπιδεικνύμενον. Verte, *Athenienses, quendam, qui jam grandem Dorum quendam ostentabat.*

565. B. Alexis. Forfan, ——— δὲν vel ὅταν
τῶν πιττοκοπουμένων τιν' ἢ ξηρουμένων
τούτων ὁρᾷς, νόμιζε πάσχειν θάτερα.

Non diffiteor τούτων me malle cum θάτερον jungere, si per metrum, liceat. In vulgata displicet τι θάτερον, et ἔχειν sine κακὸν possumus. Deinde cum Jacobbio in στρατεύειν latere [ρυτο] verbum = πασχεῖν. — νόμιζε, ut 572. C.

566. E. Lege, „ταυτὶ καὶ τολμᾷς σὺ λέγειν,“ ὅρ. „ῥόδο-
δάκτυλος οὖσα,“ κατὰ τὸν Κρατῖνον, ἀλλὰ βολίτινον
— Haec ex Aristoph. Ran. 297. Priora, quae faciunt
hexametrum, ex Cratino. De οὗ isto vide Addend.
ad Plut. 555. [Porsoni Aristoph. p. (106.)].

567. F. Timoclea. Ridetur tragicæ cuiusdam (Aeschyli, ut pnto; vide Eumen. 46, etc.) descriptio. Orastis in templo Delphico inter dormientes Furias sedentis. Hinc autem patet fabulae argumentum, versatum esse in com. p. 343. parandis per parodiam Orphei et Anticleida.

568. B. Alexis, 12. ἔχει; Τιτθί, ἐστ' αὐταῖσι Jacoba.
Quare adjuncta Sylburgii emendatione, forfan, nil
quaerendum ultra:

——— πρὸς αὐτὰς ἔχει;
τιτθί, ἐστ' αὐταῖσι τούτων ὧν ἔχουσ. αἱ κωμικοί.
ὁρᾷς προστιθεῖσα ταῦτα, ΤΙΤΘΑΤΟΝ, τ. κ.
ἀσπεραι κ. τ. εἰς τὸ πρ. ἀπ' αὐτῶν.

Venter adducitur, ita ut. superne tumeat; quo mammosa videatur.

Ib. D. 27. Si ista sunt Alexidia, facile potes,
τὰς μὲν ὄψεις διὰ τοιούτων σχαυτοποιεῖν τεχνῶν.

Ib. E. init. Forfan, παρὸς σου πολλά σε —

Ibid. 5. Bellum epitheton scorti, Φειδωλούς. Lege Φιλφ-
δούς. Nempe αὐλητρίδας intelligit, (non παῖδας ἐταίρας.
Vide Porson. Advll.)

Ib. E. F. Loca ex Pannychide et Nannio manifestæ, ex
Euripide adumbrata.

569. B. Xenarchus, 3. Cogitabam, ὥς οὐ παροῦσιν. Sed
ἄσπερ, vel παρούσας, oporteret, ni fallor.

Ibid. 11. κάτωθεν εισδύειν το creep in at the kitchen-
window (vel, cellar-window). Deinde lege αὐτὰι
βιάς. Deinde, 18. qu. αἱ, ἢ παῖδες αὐτῶν, αὐδ'
ὁρῶντ' ἤδη σαφῶς. Sed ἰδὲν, aspiciere, ὁρᾷν

videre. Quare in promptu esset, οὐτ' ἔστιν ἐστ', οὐτ' ἰδὲνδ' ὄραν σαφῶς. Sed, nisi fallor, temporum ratio repugnat.

Vide Sophocl. Stobaei p. 52, 32. (Fr. Inc. 10, 2.) Butler. ad Aesch. Prom. 446.

lb. E. Philemon, 2. σὲ γὰρ — πρ. βροτῶν parenthesi include, et junge αὐρὸς πρῆγμα.

p. 344. lb. 8. Non persuadet Bentleius verum esse τοι. An του? (jungendo scil. *πριαμένον του.*) Neque magis placet Bentleii *ισχυρότως*, v. 12. Morbi cujusdam nomen, forsan *σπασμός* vel *τέτανος*, ut apud Aristoph. *Lyfistr.* 845. hic latere videtur. An, *τυγχάνεις ἔχων ἰσως Σπασμός τις ἔλαβεν*; — Vide Horat. Serm. l. 2. 33. 116. qui in ista Satira hinc profecit.

570. A. Malim; *παρασημαίνεται ὅτι Περικλῆς — Θερραταῖνας ὑπὸ Μεγαρέων τὸ δεινὸν ἀναβρίπτει*, [λέγων τὸν Πελ. πόλεμον.] ubi ultima omnino delenda. Qu. an τὸ δεινὸν ex Aristoph. Pac. habuerit?

Quod ad verba in MS. A. addita, fac scriptum, *Θερραταῖνας ὑπὸ μεγαρέων ἀναβρίπτει* ὑπὸ μ. τὸ δεινὸν Per se intelligitur erroris progressus.

lb. C. Epicrates, 11. Malim, *ὅπότε ἔτ' ἦν.* [*Meinck.*] vel, *ὅπότε ἦν ἔτι*, vel *demum*; ὅτε ποτ' ἦν.

lb. E. Anaxandrides, 4. Malim, — *ἦνθαι καὶ Λαγῶνι καὶ τότε* (vel, *τότ' ἦν Ἡ*) *ἦν Θεολύτη μάλ' αὖ καὶ καλῇ.* *ὕπερφαίν' ἐσομένη δ' Ὀλκίμον λαμπρὰ πάντα.*

ΔΕ ita positum, Porf. Advfl. p. 77. Alexis XIII. 574. C. 581. D. ibid. E. XIV. 642. D. (622. A. 3.) XV. 678. E. me ibi. IX. 404. D. me ibi. ibid. E. VI. 224. F. VII. 294. C ult. Menander Stob. Gr. CXVII. p. 479. = 254. Cleric.

572. C. Ephippus. Puto, *ἔταν' γὰρ „τις ὦν νόος* — ut γὰρ sit Athenaei. Vide ad 40. C. 1.

574. B. init. *λέξοντι ὕμολ θεσπέται.*

576. D. Quidquid dicat Schneiderus, Xenophontis nomen hic latere puto cum Schw. An, *συστρατευομένην, ὡς Ξενοφῶν Φησιν ἦν * * Φησι*, vel *ἦν Φασί* — ut Xenophon tantum citetur in illis, *τὴν Φωκαΐδα — γενομένην.*

577. F. init. *νάρδον — εὐχερῇ.* Ita MS. Qu. *parabilis, vilis?* An legendum *εὐτελῇ?*

578. C. Mecho, 6. Lege *κωλύσει.* Sensus forsan est, *Pari jure ipsae artium nutrices Athenae barbaro quodam cognomine donari possent.*

- Ib. D. Macho, 14. *ἔπου δὲ περὶ γυναικός, vel γυναικῶν.*
Vide Aristoph. *Lyfistr.* 858. Deinde in *ἐπὶ βῆμ',* v. 21.
latere suspicor *ἤρ' ἐμ' —*
- Ib. E. v. 26. Lege, *ἐννοθετήσῃ τοῦτ' ὡς —* monita est p. 345.
a Diphilo, Gnathaenam *προΐσθαι.*
- Ib. F. Macho, 2. Qα. ΣΤΗΝΗΝ *αὐτῇ? —*
579. B. v. 22. Suspicionem constructionem esse *ἐπιτροῦσαι*
εἰς δασύπυδα, ut 580. F. 2. *ἀνισταμένης,* qu. *an mic-*
tum exire?
- Ib. C. v. 31. Collato Jacobs. malim, *ἐμέμψατ' αὐτὴν,*
vel *αὐτῇ.*
580. C. v. 45. Qu. *αὐτὴν εἰδέναι?*
- Ib. D. v. 55. *λοπάδας ἐνάλμους τ', εὔξ.* (hoc cum Jacobs.)
- Ib. E. v. 64. *ἀπαρὸν]* Lege *βυταρὸν.* Vide ad IV. 135. B. 1.
- Ib. F. Post *ἢ τῷ θεῷ* excidit versus; *Debueram potius*
*hunc vocare * * (qu. μελάνουρον) quam Adonin.*
Nescio an de Adonide pisce (vide VIII. 332. C. et
Hesych. v. *ἐξώκοιτος*) cogitarit muliercula.
- Ibid. v. 72. Lege, *πρὸς ἃς γινόμενον.*
581. C. v. 14. *εἶπεν δὲ, ναί, δὲς ὅσον ἂν ἐπιθυμῇς, π.*
(ΕΙΠΕΝΑΕΝΕΑΟC.) Sed melius, *εἶπεν δ', ἐμοὶ δὲς —*
582. A. B. Ridet tragici locum, ubi epitheta *κοῖλον* et
Δωρικόν Argis tribuebantur. Vide *Oed. Col.* 391. 1366.
ed. Musgr.
- Ib. F. 2. Vide 583. D. XV. 679. D.
583. B. v. 45. *ἀλλὰ ποῦλας τις ἀγγεῖάτω μοι τέτταρας*
εἰς τὴν μεγάλην. ἔπειτεν ὁ β.
584. A. *ἐμέ τε ὡσαύτως.* Miror in his Jacobium non
suspiciatim latere *ἀσυντῆ.* Sed non nimis severe agen-
dum cum Athenaeo, quum aliena verba contrahit.
Verte, *You ruin them, and so do I, that's all.*
- Ib. D. τοὺς Ἐπιγόνους *εὐήμερῃται.* Nonne τοῖς -οις?
- Ib. fin. Vide ad VIII. 347. C.
585. F. init. Vide ad X. 459. A.
587. D. Nicofratus. Lege,
- ὁδοῦ
πρὸς Ἀ. δλθ. π. στρώματα
αὐτὴν κέλευε, Φησί, καὶ παρ' Ὀλμιμον
χαλκ.
588. E. *οἰκιδιζόμενος ὑπὸ τινὸς οἰκέτου]* Malim *οἰκέτου.* p. 346.
familiari.
591. E. F. Posidippus, 1, 5. Lege *πρὸ γ' ἡμῶν — εἰς*
Ἡλιαίαν ἤλθε. Formula forensis, *εἰσκαλεῖν εἰς ὑμᾶς.*
— *Ἡλιαία* sine articulo, ut *Equit.* 893.

592. B. fin. εἶχεν ἱερμένειν καὶ καλὴν. Bella locutio, et
Lysia digna! An legendum καλλίστην?
- Ib. C. fin. Parenthesi include, ὁ δ' ὁμῶν ἀπεισέδαιος.
Pulchre converpiā.
593. B. [*Vide supra ad Aristoph. Plut. 428.*]
594. D. Μένανδρος] Vide Menandrum Clerici p. 234.
596. D. Pofidippus, 4. ὁρδρινων. Imo ἰ. Deinde ultimo
versu, ἔστ' ἂν ἐγ (vel ἐγς), et qu. στεγανῇ. Sensus
est, dum Naucratis per fugium navibus dabit.
599. C. init. Φεύγων ἀνδρῶν μένων — Confer Oraculum
apud Herodot. I. 55. Athen. XIV. 630. E. R. P. MSS.
- Ib. E. Aeschylus, 1. ἐν πλεῖστον, sc. μάρτυσι. Proflus
ineptiunt Dal. et Schw.
600. E. Critias, 6. Respicit Cleobuli vel alius hexame-
trum apud Longin. §. 36. ἔστ' ἂν ὕδωρ τε ῥέγῃ, καὶ
δένδρεα μακρὰ τεθῇλα.
606. B. 8. Vide Aristoph. Nub. 349.
- Ib. E. καὶ παραστησάμενος, et compos ejus factus: sed
potius credo legendum παραιτήσ, quia impetrasset.
- Ib. F. penult. Forſan sensus est, Neque ab elephan-
tis divelli sustinebat infans, neque, elephas sine dolore
infantis conspectu priamari. An legendum, οὔτε —
αὐτό τε, εἰ μὴ —
607. A. Vel τοῦ καλῶμου, vel ἐκ τῶν παρατ.
608. B. Chaeremon, 6. λευκὸν μελαίνῃ σπέρων ἀντήρη
σκιᾷ. Sed qu. de constructione.
8. ἄλλης πρ. recte MS. 12. ὑπνύμεται δ' — 16.
ἐκτριβεῖα ἀμάρκως.
- Ceterum recte monet Schw. Chaeremonis eclogas
esse transponendas.
- p. 347. Mox D. ult. lege ἀπαπασμένον, E. 6. τὰ (λαρμα)
λαιμώνων τ.
610. E. Alexis, ult. Pro ἔρρειν Φασὶν lege ἔρριφασι.
611. B. init. ἐξαιτηθεὶς, accusatus, Schw. Rati-
us, ex-
proscante Zenone. Menagii locus est X. 4.
612. A. Pherecrates, 1. κατὰ μυροπωλεῖν· τί παθόντ;
ἂν δὲ χρῆ, καθήμενον — 3. σὺν μισακείοις? Sed potius,
ξυνέδρ. τοῖς μισρ. ἄλλαλεῖν — το prate in — ut post
ἡμέρας abrumpatur oratio.

IN LIBRUM XIV.

- P. 615. F. Dionysius, 4. Si de aliis constaret, facile pos-
ses, ὃν ἀντυχόντα, vel, delete τοῦτον, ἀντυχόμενοντα.
Vide me ad Plut.

616. A. 2. Delendum suspicor αὐτός.
 617. A. Telestes, 9. Forſan, ἄπερ παρθ. vel delendum γάρ.
 lb. B. Collatis VV. DD. vide an legendum,
 Ἀνδὸν ὃς ἤρμους πρῶτος,
 Δωρίδος ἀντίπαλον μουσῆς, νόμον αἶσλαν, ὁμφᾶ —
 ut jungatur ἤρμους Ἀνδὸν νόμον, et ἁμφιπλ. αὖραν
 πλατυ τίβιας, ὁμφᾶ humanas voci.
 lb. F. Pratinas, 16. Pollis χυπὸ τ. Sed potius dele ψυπα
 e v. l. orta.
 618. A. Ehippus, 1. An exſtat μετραπεδιον?
 lb. B. Antiphanes, 6. Qu. ἤδη τι κοινόν ἐστιν, οὐ χωρίς.
 620. E. Ἰωνικός λόγος] Lege Ἰωνικολόγος.
 621. E. De *Laeonica* dialecto accipit Hemſt. ad Lucian.
 Jud. Voc. 8. p. 93.
 622. E. ὁ Σόφων αὐτῷ μάγειρος] Mira ſtructura. Saltem
 debebat ὁ μάγειρος. — Σόφων 662. C.
 623. A. Antiphanes, 8. Diſtingue, B. λόγοις μάγ. ζῶντα;
 A. πλ. 10. καστράς λεπισθεις σπασθεις vel πασθεις
 MS. A. Malim, λεπισθΕΙC, ἘΚΠΛΥΘΕΙC. Vide Caſ.
 deinde χρωσθεις ſervandum: *fried brown and turned*
in the pan. Deinde qu. 11. πρὸς τέλος δρόμου (vel δρόμον) p. 348.
 περῶν, μέλος Ἐχελ — ῥανῶν, ut conſpergat. Nempe
 ſervus hero dicit, ſe aliunde paralle unde coenent οἱ
 τραῖς, adolescens, amica, cui ſcil. nomen erat Boeotia,
 (ἢ ἄνδρον οὖσα), et ipſe ſervus. Miratus adolescens eum
 alloquitur ut magum et incantatorem. — Partim bene,
 partim ſecus explicat Jacobs.
 lb. F. In Anaxila παινόν ex ſuperioribus natum videtur.
 625. C. fin. πλὴν χρυσοῦ] Lege πλὴν ὁ χρ. et de metro vide
 Gaiſf. ad Heph. p. 357. Herm. Elem. Metr. 111. 16. 22.
 Ceterum in ſuperiore ſcazonte χρυσοῦν accuſativum Atti-
 cum eſſe puto, qualis in αἰπὲ τὸν υἱὸν αἰ μαμάθηναι, etc.
 — Vide an hic Pythermus memoretur ab Herodoto l. 152.
 633. A. Λάων ὁ τέττιξ. Malim conjunctim, Λαωνοτέττιξ.
 634. E. Didymi ἀντεγγήσεις πρὸς lonem puto fuiſſe com-
 mentarium, in quo ipſius lonis errores notabantur.
 Vide XI. 468. E.
 lb. F. Ion, 1. Qu. παλαιφάτων.
 635. A. Theophilus. Verte, *Malum eſt hoc, canere*
filium, etc. Minanti cuidam tormenta reſpondet ſer-
 vus, *Fruſtra torques; nil conſtabimur*.
 638. D. Suspisor apud poetam οὐκ ἂν praecelliſſe.
 lbid. v. 4. μεστός. Qu. an, *Quum ſatis cantaveris*.
When I have had enough of your muſic.
Ceſaré, Anim. in Athen, T. III. D d

- Ib. E. Cratinus. Ad Ran. 4. de χαλῇ. An legendam, Γρήσιππὲ πῶ?
640. D. Sophilus. Pace Casanboni, istud οὐχί vitiosum puto. Malim, οὐ Χίος δύο — ἀπύχοι.
- Ib. F. Philyllius. Lege, ἀμυγδαλαί (vel -λα) καὶ κάρ. In Archippi verbis lege, ἱπρίοις ἄλλοις τ' ἐπιφορήμασι Γάμοσσα.
642. A. 1. Hoc videre videor, legendam ἄν. A. ἄλλου θαῖττινος; Ibid. Amphis, 1. Lege, collato Schw. βίον Ἀληλεμένηον; B. ναι. A. τοῦτ' ἐκεῖν' ἐστὶν σαφῶς. De val III. 117.
- p. 549. Ib. B. Anaxandrides, 4. Qu. οὕτω παρέξων, Χρυσίς, οὐκ (vel, Χρηστὴ, πούκ) ἔξων τότε.
- Ib. C. 1. Clearchus, 2. Lege, χαῖροN. Ἡ παῖς, ἐπιτίθει — Ib. E. Ehippus, 5. Forlan, εὐ τε κενόριμῶς.
- Ib. F. Alexis. Forlan, ἀρτέος Τράπεζ', ἀπονήφασθαι δ.
643. B. fin. Qu. σταιτινός —
- Ib. D. Antiphanes, 2. Lege πρόσιστα. Deinde, 7. πωσι-πλαστα.
644. D. In Evangelii loco videtur colloqui ὠλεζάν quidam cum coquo, cui extollit suam liberalitatem. V. 6. μέσχον ἔλαβες ad coquum dicantur. 5. forlan, τῶν μὲν οὖν ἔλαων ἄφ. πάνθ' ὅς' ἂν βούλῃ γένη.
650. D. ὁ Χίος (vel forlan ὁ Κεῖος) — ποστ. Nefois quo pacto Chii (vel Cei) amamalidas suas educunt? How they grow their pears? Vide indic. Demosth. v. πωσιu. mox ad 658. B.
651. F. Melanippides. Distingue et lege: περὶ αὐτῶν τῶν Δαναίδων. „οὐ γὰρ — Deinde qu. an, πορφῶαν εἶδος; οὐδὲ τὰν δῖαιταν γυναικῶν ἔχον. Deinde lege, ἂν εὐχλὶ ἄλσσα π. θήραις (hoc Porson. Adv. p. 39.) Φρένα τ. — ἂν ἀνῆλια ἄλσσα Jacobs. — ἄλσσα, saltus vel rura.
652. E. In Phoenicidae loco ridetur quidam peregrinus, qui προκύλαια edulium esse putat. Inde explica historiam de Indo rege, mox F. Vide et ad Acharn. 900.
654. B. Nicostratus. Malim, ταῦτ' ἄξι' ἦν, Τούρναθ.
- Ib. E. Antiphanes. Qu. σπάνιον ἔν τι χρ. et dele δ' [ποστ πλείους.] ὡς verte cum Schw. ex quo.
- Ib. F. Alexis: — (οὐκ ἂν) καταφαγαλὴν αὐτὸς τοσοῦτ' ἀργύριον εἶχον, οὐδ' ἂν εἰ λαγῶς, μὰ τὴν γῆν κ. τ. κατήσθιον.
- Vel potius,
κατ. αὐ. τοσοῦτον ἀργύριον οὐκ εἶχον ἂν,
Οὐδ' ἂν εἰ λαγῶς —
- Certe ineptum est γάλα, et vel e margine pro λαγῶ vel ex *AN corruptum.
655. A. Anaxandrides, 2. τειεύτους ἔδου MS. A. τευτεύσει δέ'

- MS. Ep. Unde patet, quem acutus fuerit Hermannus, qui p. 350. non viderit sub his latere *ταυτοῖσι* Doctr. Metr. p. 136. Sed ne sic quidem omnia plana. Nescio an legendum, ut fere Corayus, *ταυτοῖσι δύο*. *Quam non plaris confiterent duas statuas*. Interim et hoc cogito; annon hic rideatur Euripides Electr. 388. ἀγῆλατ' ἀγοραῖς, (confer πόλεως ἀγ. Autolyc. fr. 3.) et legendum sit, ἐξὲν ταυτοῖσι λαβεῖν Ἀγῆλατ' ἀγοραῖς. *What a fool one must be to feed peacocks at home, when (for less money one can buy) one ones like these, the pride of the whole market!* Confer Demosth. Mi. 563, 7. — ἀγῆλατ' ἀγοραῖς Metagenes Schol. Plat. Clark. (Gaisford. Catal. p. 73.)
656. B. Strattidis et Archippi loca vix expedito. κέρως φλογίδας apud alterutrum delenda Inspricox.
- Ib. F. Ἀντιφάνης] Neque Phrysiognomicon neque Protrepticon fuisse potest Antiphanis. Qu. Ἀντιφῶν? Sed haec valde turbata videntur.
658. B. In Philemone malim τὸς ποταῖς. De ποταῖς vide ad 650. D.
- Ib. F. antep. Vide ad Eurip. Bacch. 1283.
659. D. Logo,
B. οὐτὸς πολὺν γὰρ ἐν μένῳ ἄδειπνος ἦν.
A. οὐτέρ' οὐδ' ἀφείσται; B. κατ' ὄγ.
A. Num igitur manus missus es? B. Minime: omnes quidam eorum qui apud forum praestantur. Namque quidam ruri degens hunc coquum apud forum isto die conduxerat. Vide ad VII. 292. C.
661. B. Athanion, 30. Forlan, ejecto ἀκριβῆς, legendum, ἐκρίβησεν ἐτακέρυσε πικρὸν, διέλαβεν ποικιλοματῆρ, διολίγησας ὑπερβύσας γλοκαῖ, ἔχθον παρυσυκλήτην, —
Vel distingue γλοκαῖ ἔχθον, παρυσυκλήτην οὐχ ὄρ. Acute vidit Grotius γήγρας hic latere. Vide Porsonum Advfl. p. 94. fin. et confer Machonem VIII. 346. A. B. Damoxenon III. 102.
- Ib. D. v. 45. ἀφας] Forlan ἀφας, ut constructio sit, καῦσαι p. 351. λόγων ὑπὲρ εὐσεβείας. ἀφας ἐμὲ vel τὸν λόγον. Deinde,
A. ἤμαρτον. B. ἀλλὰ εὐῆρο σὺ ξυνείσῃδι ἐμαί.
- Ib. F. Forlan, Σικελιώς. Παραπλ. ὁσμὴν λέγει ἀμφοῖν (ὁ Κρατῖνος scil.) καὶ ὁ γλοκὺς Ἀντιφάνης —
662. A. B. Forlan,
τὰ τῶν ἀπόντων πάντα καθ' ἑαυστον καυά.
ἀνταρρολαβοῦντες ἔλεγον, ὁ μὲν ὡς εὐκ ἔχει
εἶνα κρ. πρ. τ. ὁ δ' ἐπὶ στόμα —

Pro *ἐνιά τε*, 6. putabam *ἀναίτε*, sed nunc displicet.
In nlt. τοῦ τε πυρός εἰλ.

Ib. C. Bato, 2. In MSS. notat [*Porsonus*], forsan huc respiciens, *ἀναγράφειν* et *βασανίζειν* jungi in Harpocr. et Suida, (v. *βάσανος*.)

Ib. D. 1. Σόφρων] P. 622. E.

663. B. 1. τὰ μάλιστα. Latet vox a verbo *μάσασθαι* fluens.

IN LIBRUM XV.

P. 665. D. πόρρω πίνειν Plato Sympoſ. p. 377, 18. Bekk. = 176 $\frac{2}{3}$ HSt.

Ib. E. penult. Verte, *hoc non esse e veteri instituto.*

666. D. Plato, 1. ἐγὼ τῶν τὸ δ. σκευάσσω. (De τῶν vide ad VI. 267. F.)

Ib. E. [πεῖων φιλημάτων;] ἀγεννῶς οὐκ εἰ Παίλειν, τί θυμαὶ δὲ κοτταβαῖα. Haec omnia servi.

667. B. 5. Legendum videtur, „Ἀγκολοῦντα“ γὰρ „δεῖ σφόδρα τὴν χεῖρα πέμπειν εὐρύθμως τὸν κ.“ Supra XI. 479. E. non sunt ipsa Dicaearchi verba, sed eorum sensus verbis Hegesandri. De γὰρ vide ad II. 40. C.

p. 352. Ib. D. 1. Recte suspicatur Schw. κοτταβος meram esse v. l. vocis κόσσαβος. Malim; ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ σκοπὸς αἰεὶ τοῦ μὲν κᾶρα (hoc certissime VV. DD.) Quae sequuntur, hoc forsan dicebant: *et pro κοτταβῷ matula utebantur.* Vide I. 17. D. (ubi ὀστρακουμένη coaluit ex ὀστράκου et alio verbo quod non nunc reperio; forsan βολή — vide Lycophron. 778.) quod inepte Butlerus ad *Cabirios* refert p. 241. Verba videntur esse Ulyſſis, Eurymacho mortuo insultantis, et ex eodem dramate unde fragmentum de cottabo. — Huc alludere videtur Tzetzes apud Butlerum p. 208. collato Athenaeo 17. F.

In ultimo versu ἐμῶν latet, ut puto. Qu.

τοῖς δ' ἀγκυλητοῖς κοσσάβοις ἐπίσκοπα
ὄσων ἐμῶν ἤβῳσα χεῖρ ἐφίετο

Ib. E. Transpone, *πασεῖν πλάστιγγα, πληγείσαν τῷ κοττάβῃ.*

Ib. F. μὲν τῷ πόν.] Ἄν μέτωπον, i. e. χαλκίδον κᾶρα, five Manem.

668. B. init. Lege, ὃ τι κάλλιστον, i. e. ὅποτε τι τῶν καλλίστων λάβοιεν. Loquitur Linus. Vide Alexin IV. 164. B. Vide ad I. 23. D. de Satyris.

672. E. init. Lege, ὅτι τισὶν τόνοις συνέβη περιεῖλ. De τόνος vide ad Lyſistr. 922.

678. E. Alexis. Forſan, οὗτοι Σύνων ἔχει στέφ. κυλ. ἀλλὰ γὰρ — Vel transponendo οὗτοι δ', servanda vulgata. Vide ad XIII. 570. E.

679. B. In monstrosis istis, ὃ μάκαρ ἦτις, etc. vide an λεπτότατον περί et ἡδυπότατον περί sint v. ll.
- lb. D. Eubulus, 1: „Scorti nomen, ut scimus e lib. XIII.“ CASAUBON. p. 960, 55. Recte; Nico verum nomen mulierculae: Vide XIII. 582. F. 583. D.
- lb. E. R. P. Advff. p. 145. ubi quae Viro magno exciderunt, ipse repudiaverit necesse est. [Vide ad Plut. 361: Aristophanica p. 44. col. 1.] Posses etiam, πᾶσιν ἅπαντα. Praeclare idem [Porsonus] in Aristoph. Av. 1364. Br. — Ineptit Reisig. p. 61. quasi non posset, πότερον μὲν τίνους ἢ ῥηυλλίνους.
686. fin. Virgil Georg. II. 464 — 5.
688. B. Anaxandrides, 2. ἐπιχαιρέτακον ὡς εἴ] Forfan, p. 353. πόν πως εἴ.
- lb. C. Archilochus Hinc in Hesychio lege, Ἑσφυρισμέναι. Athenaei locus manifeste mutilus. Sensus fuisse videtur, A diversis formis μύρον et σμύρον fluxere μύρρα et σμύρνα. Vel potius, μύρον et σμύρον a μύρρα et σμύρνα.
689. F. Cephisodorus, ult. Collato Corayo lege, λαιπάσσι μ' ἔρη. βάπχαριν; et verte, potius quidvis patiar. λαιπάσσι idem restituit IX. 383. A.
690. B. Achaeus. ψυκτ. πτερόις verte flabello. Vide Orell. 1427.
- lb. D. Pherecratis locum non intelligo: metrum resarcire licet,
- καὶ
ἐκέλευον (αὐτὸν) ἐγγέλασθαι νῶν μύρον
βρένθειον, ἵνα τοῖς εἰσιούσιν ἐγγέλῃ.
- lb. F. Strattis: Φέροις αὐτῇ μύρον, Medae verba sunt ad famulum, vel potius unum ex suis liberis, quem ad novam sponsam cum exitiali dono mittebat. Eurip. Med. 965.
691. B. Menander:
- παιδάριον. (vel, καὶ, NH ΔΙ') ἡδύ· πῶς γὰρ οὐ;
Vel, παιδάριον. — ἡδύ· πῶς γὰρ οὐχί; νάρδιον.
Vel, παιδάριον. — ἡδύ· πῶς γὰρ οὐχί; νάρδιον.
νῆ τὸν ΔΙ' ἡδύ· πῶς γὰρ οὐχί; νάρδιον.
- lb. E. Alexis, 4. τὴν αὐτὴν manifeste vitiosum, et ex ταυτὸν natum. An, τὴν ἐσμήν? quod ad —
- lb. F. v. 7. Ex Euripidis Telepho. Elmsl. Ach. 497. p. 125.
693. A. 1. Lego, Διὸς σὺ —
- lb. 4. οὐδέν σ' ὀνήσει Eurip. Androm. 161.
- lb. C. Eriphua, 1. ἐκπεπιγ δαμας corruptum ex

- $\begin{array}{c} \cdot / \\ \text{ἀνατῆ δὲ καὶ} \end{array}$
 $\begin{array}{c} \cdot / \sigma \pi \\ \text{ἰ. e. ἀνατῆ δὲ καὶ} \end{array}$
- p. 354. 694. D. 8. Lege cum VV. DD. *εὐφροσύναις, αἰοδαῖς καχ.*
 Leviter corruptum est *αἰοδαῖς* ex *αἰοδαῖς*, quae potior
 lectio videtur.
695. E. *Κήδων*. Diodor. XV. 34. [*Tum*] lege, $\begin{array}{c} \cdot / \sigma \pi \\ \text{ἢ καὶ τοῖς} \end{array}$
 — *δὴ* forsan natum e v. l. *δαῖ*.
698. C. 2. Vide an *ἐγγαστριχίμαιαν*.
 lb. E. Hegemon, 9. *ἀνδρῶν, sycophantarum*. Vide IX. 407. B.
 699. B. 3. In *ἐγγείησιν* alludit ad *ἐγγεῖν, infundere*.
 lb. C. Alexander, penult. *ἀς δὲ Βαιωτοῦ* Schw. ex em.
 Jac. Qn. de sensu, qui esse potest, *ne minimum quidem*.
 700. D. fin. Potius, *τὸ στρ. λυχνεῖν, „σύνδατον.“* οὐ. ὅν.
 lb. E. init. Qn. A. *τί δ' εἶχεν ἐν τῇ δεξιᾷ*; B. *λυχνί-*
διον. Nisi potius *τι δεξιὸν* delenda sunt ut v. l. et
 legendum *τῇ δεξιᾷ λ.*
- Ibid. Menander: *μόνον πολὺ παῖς**] *μόνον*, vide Alexis
 XII. 516. F. *τοιῦ φλέγα* Archedic. VII. 292. F.

I N D E X.

- ἀγαπητός, uis unus*. XII. 477. IV. 146. E.
ἀγγεῖον, bird-cage. IX. 387. D. (sive V. 201. B.)
αἰξ. εἰς αἴγας ἀγρίαις, wild-goose chase. III. 83. A.
ἀναγραφαί, dramatic register. VIII. 336. E.
ἀντιζέσθαι, flavescere torrendo. XIV. 655. F.
ἀντιστοιχία, literarum permutatio. XI. 501. B.
ἄνω. τᾶν κατω. Menander Stob. XLII. p. 276. = 171.
 Nicolaus ibid. XIII. p. 148. 26. = 85. Vide Herodot.
 III. 3. Philemon. Stob. Grot. p. 403. Cleric. p. 354.
 forsan Arisroph. Lys. 710.
- p. 355. *ἀπογράφεσθαι = ἀναγρ.* VI. 245. C. F. VII. 293. F. *συνα-*
πογρ. V. 214. E. IX. 385. C.
ἀποδιδόναι, IX. 495. C. *reddere, i. e. interpretari*, XI. 487. C.
 Diverse citata eadem loca apud Athenaeum III. 96. D.
δέλφακος ἡρινῆς. IX. 374. F. *ὀπαρῖνης*. (Qn. *ἀπυχύτους*
 IV. 172. B. *ἐγχύτους* XIV. 644. D.)
δυνάμεις, vires, properties, IX. 378. A. *drugs*, Plutarch.
 II. p. 436. B. (Bakkeri Anecdota T. 1. ni fallor.) *βρω-*
τικά καὶ συνουσ. provocatives, VIII. 335. E.
ἐπίγραμμα dialogi, titulus: XI. 506. E. Alexis IV. 164. C.
ἐπιβραβεῖν, a rap on the knuckles, i. e. a jobation:
 Schw. IV. 168. F. vide v. 219. A. X. 422. D. XIII. 571. A.

*) Vide supra p. 271. ad Menandri locum. J. S.

[AP, longe ab orationis initio: Alexis II. 70. A. 8. Idem IV. 164. B. VI. 237. E. I. 257. E. 8. VIII. 339. E. IX. 377. D. 6. 405. B. 3. X. 422. C. sed ex em. XII. 516. F. g XIV. 633. F. 640. E. 642. D. 659. C. 660. F. XV 679. E. Menander Cler. p. 40. 174. 210. fr. 46. e conj. Timotheus Stob. p. 616. = 509. et Ath. p. 223. ex MS. Athen. γῆγυς ἄρως, a game-cock. XIV. 655. C. Anthologia l. v. 286.) Menander Stob. Grot. p. 443. = 244. Cler. γῆρας, senium, i. e. moroseness. IX. 374. B.

Grammaticis propriae voces:

ἀπόσις, XI. 494. D. IX. 383. A. Valck. Sch. V. T. I. 1. 1. 1. ἀφουα, φωνούσα. Eurip. Stob. p. 469. = 347. γραφεσθαι δὲ καί, XIV. 619. D. sed forsitan παρὰ τὸν ἀπὸ τοῦ σωματικῇ, συνηρηται, παρασκευάσαν, XV. 665. C. παραδosis (medicorum), XV. 665. C. πεμψι. συλλαβή, Eurip. Stob. p. 469. = 347. κέρβεος, craw-fish; ἀστράτος, ὠχέον. Eurip. Stob. p. 469. = 347. κατακλιμένον, K. 432. C. XIV. 622. C. αἰσίμα, i. e. portiones de cibis. Eurip. Stob. p. 469. = 347. κατάγει δειδιτημένος, memini. Eurip. Stob. p. 469. = 347. notas. Caf. ad l. 5. E. et Schw. ad l. 5. E. 1. 1. 1. πρέεις, de novo vino, ut ἐπίκαιρος. Eurip. Stob. p. 469. = 347. ποταλίζαν, XI. 503. C. X. 7. 1. 1. 1. mare navibus demerita. Latine de mari. Eurip. Stob. p. 469. = 347. cyathos vinum. Omnia talia imperantur. Eurip. Stob. p. 469. = 347. πυβόνα, VII. 293. D. Th. 1. 1. 1. 1. Lectiones duae in textu III. 494. C. 1. 1. 1. Schw. ad VI. 269. D. 279. 1. 1. 1. λόγος, the idea of nature. X. 422. C. 1. 1. 1. λόγος, XI. 496. C. 1. 1. 1. λωτός, de pisce affat. V. 1. 1. 1. μέγας εἶ, a great man. III. 494. C. 1. 1. 1. XII. 563. A. VII. 347. E. 1. 1. 1. μέτρον, i. e. ἔγκλη. VII. 347. E. 1. 1. 1. μύλα στρώζια, ζεστα. Κρυφαίνονται. III. 494. C. 1. 1. 1. Schw. Περσηκα, κύρια III. 45—5. μαρνέταις male estam vinum. X. 422. C. 1. 1. 1. Laert. VI. 50.

Olivae prandium, XII. 542. F. (Dionysius) 1. 1. 1. XIV. 644. E.

οὐτως in citationibus. Schw. ad X. 422. C. 1. 1. 1. X. 422. E. e MS. Schw. ad XIII. 503. C. 1. 1. 1. Φείλικας τὸν κάρπον εἴςιν οὐρανόν. XIII. 503. C. 1. 1. 1. XV. 679. C. 700. E.

πατάξει, *injacere*, etc. IV. 120. D. X. 446. A.
 περιστάσις, *ponp and circumstance*. XII. 547. F.
 πλάγια διὰ μήκους, *crosswise at the two ends*.
 p. 357. πλὴν εἰς τις apud in πλὴν εἰ τις mutandum
 putabam: vide Aristophanis. Sed qu. ob Eurip. Stob.
 LII. p. 360, 6. = 205.

POCULA:

ἀγαθοῦ δαίμονος. XI. 486—7. XV. 675. B. 692. F.
 Διὸς σωτήρος. XI. 487. XV. 675. B.
 μετάνιπτρον (vel -ις). X. 423. D. XI. 486-7. XV. 692-3.
 ὀνομάζειν, ἔπον. *to give the toast*. Schw. IV. 162. C.
 vel potius Toup. Add. in Theocr. II. 151. πιάθους
 τινός, X. 423. C. 426. init. Plutarch. T. II. p. 454. E.
 Athen. XI. 502. B. (Horatius, *cyathos amici sospitis*.)
 XIV. 640. D. E. VIII. 365. A.
 σπονδῇ, XI. 486. F.
 ὑγίαιας, XI. 487. A.
 Prima verba citationis repetita. IV. 161. D. E. VII. 280.
 init. IX. 405. E. F.
 προάγεσθαι = τιμᾶσθαι. XI. 506. A.
 Ptolemaei Corintho oriundi? 201. D.
 στρατεύειν pro -σθαι, vox suspecta. XIII. 565. B.
 συνήθεια, III. 121. F. 122. A. (Meus index in Schol.
 Aristophanis. Wytttenbach. ad Plutarch. p. 22. C.) IX.
 373. A. 5. B. 4. C. 2. 408. B. C. ἡ κοινή συνήθεια,
 XI. 494. B.
 τυυθίς, III. 106. C. sed vide 96. B. 6. VII. 293. C. VIII. 340.
 D. (vide Hermann, Gr. p. 325. n. 411.) XIV. 622. F.
 τυραννικός, *insolent, overbearing*. XIII. 580. F. XI. 508.
 D. τυραννίς, Lucian. Rhet. Proem.
 ὑπόνοια, i. e. *allegory*. I. 19. E.
 χλῖαρός, XIV. 646. E. bis. χλῖαρός Nicander apud Maltby.
 Epich. XIV. 648. D. ut videtur.

p. 358. JACOBSII EMENDATIONES IN ATHENAEUM.

ERRAT de Idaeis Dactylis, p. 5. de πόλις, 23. νεῶν κατά-
 λογόν, 25. μικρόν, 102. βίβλος ἐστίν, 106. δαίδουκα, 111.
 P. 214. Quantillum erat in Etymologo corrigere, μή μοι
 βαιών· κακός ἰχθύς, etiam si non ita legeretur in eo
 ipso loco Athenaei quem citas, VII. 288. A.

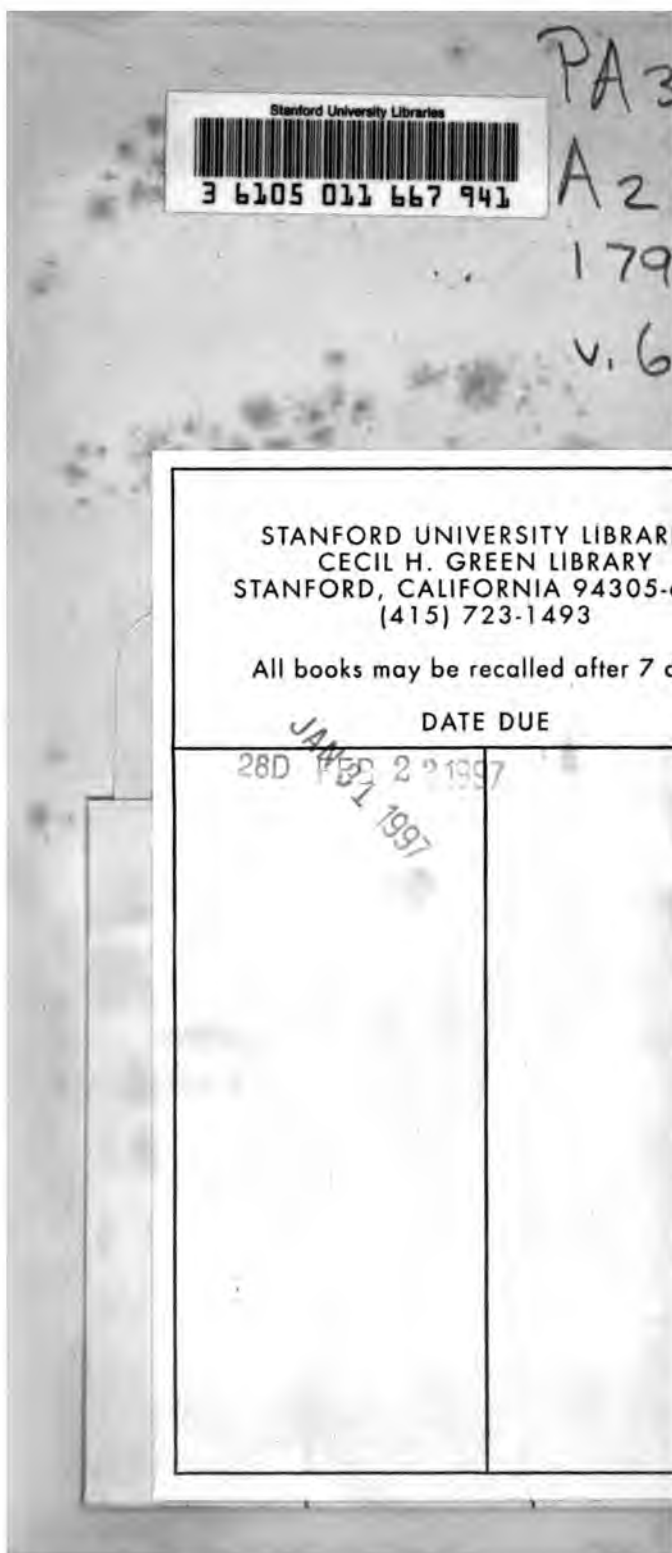
www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

—
1

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn